Bà Xã Ngoan Ngoãn Để Anh Sủng Em

Contents

Bà Xã Ngoan Ngoãn Để Anh Sủng Em **3**

1. Chương 1: Hôn Lễ Hỗn Loạn. . . . 4
2. Chương 2: Em Là Bà Xã Của Anh. . . . 7
3. Chương 3: Lãnh Diễm Vô Lại 9
4. Chương 4: Lãnh Đại Gia. . . . 11
5. Chương 5: Nuôi Chó. . . . 13
6. Chương 6: Bạn Tốt! 16
7. Chương 7: Bốn Năm Không Liên Lạc. . . . 18
8. Chương 8: Hôn Lễ Bị Hủy Bỏ. . . . 20
9. Chương 9: Bị Tóm. . . . 22
10. Chương 10: Hoa Hồng Xanh Gây Nên Vụ Án Giết Người 25
11. Chương 11: Yêu Yêu Pk Lãnh Diễm 27
12. Chương 12: Anh Xin Lỗi, Anh Rất Hối Hận. . . . 29
13. Chương 13: Lý Duệ Thần 32
14. Chương 14: Không Ai Có Lỗi Với Cô 34
15. Chương 15: Chu Kỳ Gây Khó Dễ 36
16. Chương 16: Hi Hi, Em Có Nhớ Anh Không? 38
17. Chương 17: Đại Tiểu Thư Tập Đoàn Thánh Đức 40
18. Chương 18: Hồng Môn Yến 42
19. Chương 19: Hồng Môn Yến (2) 44
20. Chương 20: Không Được Ăn Bánh Phô Mai, Thật Thê Thảm. . . . 46
21. Chương 21: Bữa Tiệc 49
22. Chương 22: Khí Thế Của Đế Vương 51
23. Chương 23: Không Thể Trở Về 53
24. Chương 24: Cẩn Thận Cất Giấu Trái Tim Mình. . . . 55
25. Chương 25: Ý Nghĩa Hoa Hồng Xanh. . . . 58
26. Chương 26: Cùng Giường Chung Gối. . . . 60
27. Chương 27: Có Gì Không Đúng? 63
28. Chương 28: Tôi Là Chủ Nhân Của Bảo Bảo 65
29. Chương 29: Hi Hi, Em Có Yêu Anh Sao? 67
30. Chương 30: Lý Lệ Đến Tìm 69
31. Chương 31: Thiếu Phu Nhân Nhà Họ Chu, Thật Là Hẹp Hòi. . . . 72
32. Chương 32: Chu Khải, Tôi Chưa Bao Giờ Có Lỗi Với Anh. . . . 74
33. Chương 33: Chuyện Xưa. . . . 76
34. Chương 34: Lãnh Diễm Tức Giận. . . . 78
35. Chương 35: Để Cho Trái Tim Một Con Đường Sống. . . . 80
36. Chương 36: Yêu Nghiệt Họ Lãnh 82
37. Chương 37: Không Cần Thử Tính Nhẫn Nại Của Anh. . . . 84
38. Chương 38: Có Nhớ Anh Hay Không? 87
39. Chương 39: Cầu Xin Anh, Đừng Để Em Hận Anh. . . . 89
40. Chương 40: Anh Em Đánh Nhau. . . . 92
41. Chương 41: Rời Đi. . . . 94

42. Chương 42: Lăng Viên . . . 96
43. Chương 43: Trong Thế Giới Của Anh, Chỉ Có Em. . . . 99
44. Chương 44 . . . 101
45. Chương 45: Sủng Em Vô Pháp Vô Thiên. . . . 104
46. Chương 46: Lý Lệ Kỳ Dị. . . . 106
47. Chương 47: Đỉnh Núi, Rơi Xuống Nước. . . . 108
48. Chương 48: Sinh Non . . . 111
49. Chương 49: Một Tiết Mục Hay Về Tình Cha Con. . . . 113
50. Chương 50: Nổi Giận. . . . 115
51. Chương 51: Hi Hi, Đến Khi Nào Thì Em Mới Có Thể Bỏ Qua Khúc Mắc . . . 117
52. Chương 52: Bọn Họ Là Gì Của Em Chứ . . . 119
53. Chương 53: Có Phải Đợi Đến Khi Tóc Hai Người Đều Đã Bạc Trắng Hay Không? . . . 122
54. Chương 54: Yêu Em, Không Phải Là Điều Anh Có Thể Khống Chế Được! . . . 124
55. Chương 55: Anh Sẽ Không Buông Tay. . . . 125
56. Chương 56: Uyên Ương Số Khổ. . . . 128
57. Chương 57: Gặp Chu Khải. . . . 130
58. Chương 58: Mất Con Vẫn Không Khiến Cho Anh Tỉnh Ngộ Sao? . . . 132
59. Chương 59: Cẩn Thận Không Bị Người Khác Lợi Dụng . . . 134
60. Chương 60: Điều Tra Lãnh Diễm Đó Một Chút . . . 136
61. Chương 61: Phơi Nắng Trong Vườn Hoa. . . . 137
62. Chương 62: Nguyên Nhân Năm Đó Rời Đi. . . . 139
63. Chương 63: Yêu Khúc Quân Hành . . . 142
64. Chương 64: Lãnh Diễm, Em Đói. . . . 152
65. Chương 65: Nghiêm Hi Cao Cao Tại Thượng. . . . 163
66. Chương 66: Nhà Họ Chu Không Còn Có Sức Hút Đối Với Tôi (bắt Đầu Ra Tay) . . . 172
67. Chương 67: Tận Mắt Nhìn Thấy Có Lẽ Cũng Không Phải Sự Thật . . . 181
68. Chương 68: Trở Về Thành Phố A . . . 190
69. Chương 69: Ác Chỉnh Lý Lệ . . . 204
70. Chương 70 . . . 211
71. Chương 71: Trở Về Nhà Họ Lãnh . . . 216
72. Chương 72: Chúng Ta Dọn Ra Ngoài Ở . . . 228
73. Chương 73: Quý Tộc Xưa, Nhà Họ Nghiêm. . . . 232
74. Chương 74: Lý Lệ Không Cam Lòng . . . 237
75. Chương 75 . . . 240
76. Chương 76: Lý Lệ Bước Vào Nhà Họ Nghiêm. . . . 243
77. Chương 77: Lý Lệ Là Một Trò Cười. . . . 249
78. Chương 78: Lãnh Diễm, Ông Chủ R&d Thần Bí? . . . 254
79. Chương 79: Công Bố Thiên Hạ, Anh Yêu Em. . . . 260
80. Chương 80: Gặp Lại Người Quen . . . 263
81. Chương 81: Tập Trung Ở Thành Phố A . . . 271
82. Chương 82: Lãnh Dật Lăng . . . 276
83. Chương 84: Thật Sự Người Nọ Có Thai . . . 282
84. Chương 85: Tiệc Mừng Thọ (cuối) . . . 289
85. Chương 86: Dẫn Sói Vào Hang . . . 296
86. Chương 87 . . . 304
87. Chương 88: Cá Cắn Câu . . . 312
88. Chương 89: Sinh Con Trai Cho Anh . . . 319
89. Chương 90 . . . 323
90. Chương 91 . . . 328
91. Chương 92 . . . 334
92. Chương 93 . . . 339
93. Chương 94 . . . 346
94. Chương 95 . . . 351
95. Chương 96 . . . 356

96. Chương 97 . . . 361
97. Chương 98 . . . 366
98. Chương 99 . . . 372
99. Chương 100 . . . 376
100. Chương 101 . . . 381
101. Chương 102 . . . 385
102. Chương 103 . . . 389
103. Chương 104 . . . 393
104. Chương 105: Chương 44105 . . . 397
105. Chương 106 . . . 402
106. Chương 107: Vui Nhiều Buồn Nhiều . . . 407
107. Chương 108 . . . 414
108. Chương 109 . . . 418
109. Chương 110 . . . 421
110. Chương 111 . . . 425
111. Chương 112 . . . 428
112. Chương 113 . . . 433
113. Chương 114 . . . 437
114. Chương 115 . . . 441
115. Chương 116 . . . 444
116. Chương 117 . . . 450
117. Chương 118 . . . 453
118. Chương 119 . . . 458
119. Chương 120 . . . 464
120. Chương 121 . . . 466
121. Chương 122 . . . 470
122. Chương 123 . . . 473
123. Chương 124 . . . 476
124. Chương 125 . . . 478
125. Chương 126 . . . 481
126. Chương 127: Thì Ra Hoàng Tiên Sinh Thích Giày Rách . . . 483
127. Chương 128 . . . 486
128. Chương 129 . . . 489
129. Chương 130: Đại Kết Cục . . . 497

Bà Xã Ngoan Ngoãn Để Anh Sủng Em

Giới thiệu

Nghiêm Hi sinh ra trong một gia đình quyền quý, bộ dạng xinh đẹp coi như là ưu điểm, tính tình bìn

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ba-xa-ngoan-ngoan-de-anh-sung-em

1. Chương 1: Hôn Lễ Hỗn Loạn.

Khi Nghiêm Hi bước vào hội trường hôn lễ được trang trí xa hoa, cô cảm nhận rõ rệt trái tim mình như bị những chữ hỷ đỏ thẫm kia hung hăng đâm vào, đau như bị ai đó bóp nghẹn.

Nhà họ Chu rộng lớn như vậy nằm trong trang viên Lâm Hải, có rất nhiều người trong giới thượng lưu tới tham gia hôn lễ của Chu Khải.Bọn họ đều là những nhân vật nổi tiếng, cử chỉ chạm cốc chào hỏi rất tao nhã, khóe miệng mỉm cười nhàn nhạt, mỗi động tác đều tự nhiên giống như là bẩm sinh vậy.

Áo sơ mi trắng cùng quần jean giản dị như Nghiêm Hi đứng giữa đám người ấy quả là quá bất ngờ.

Khiến cho không ít người phải liếc mắt nhìn cô, làn da trắng nõn dưới ánh mặt trời lóe lên những tia sáng mềm mại , đôi mắt to tròn, đen láy giống như hạt trân châu được khảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn, môi anh đào không điểm mà hồng.

Cô giống như Thiên Sứ giáng trần, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn tấm ảnh cô dâu chú rể đang mỉm cười hạnh phúc đặt trên khán đài. Bỗng nhiên, lông mi dài như cánh bướm nhẹ nhàng hạ xuống, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra một chút mất mát, đau thương.

Sự xuất hiện như trong cổ tích của cô làm cho tất cả những người đàn ông có mặt trong hội trường chấn động, lại còn tỏa ra nét ưu thương nhàn nhạt khiến cho những người nhìn thấy đều đau lòng.

Mà Nghiêm Hi hồn nhiên không hề hay biết biểu hiện của mình lại làm cho hội trường bị chấn động như vậy, cô chỉ lẳng lặng đứng nhìn tấm hình cưới của cô dâu chú rể.

Cô có suy nghĩ thế nào cũng không hiểu, tại sao cô và Chu Khải lại đi đến bước đường này? Rõ ràng mấy ngày trước hai người còn rất vui vẻ, bọn họ còn hôn môi, kết quả đến ngày hôm sau thì nhận được tin Chu Khải kết hôn, cô dâu lại còn là bạn học cùng lớp đại học của cô, như vậy rất buồn cười phải không?

Chợt!

"Ai za, đây không phải là hoa khôi của trường chúng ta hay sao? Thế nào lại ăn mặc giản dị như vậy mà tới tham gia hôn lễ của Chu Khải chứ?" Một giọng nữ chua ngoa vang lên từ phía sau lưng cô.

Nghiêm Hi vẫn nhìn tấm hình cưới, tầm mắt hơi chậm lại, cô lấy lại bình tĩnh rồi xoay người, hướng người kia mỉm cười lộ ra má lúm đồng tiền, rồi nhìn ra phía sau cô gái mặc lễ phục Chanel đó, lễ phép chào hỏi: "Chu Kỳ, đã lâu không gặp." Cho dù là mặc quần Jean giản dị thì Nghiêm Hi cũng có thể biểu hiện tao nhã, cao quý như một người quý tộc.

Chu Kỳ cau mày, liếc nhìn quần áo của Nghiêm Hi, áo sơ mi giản dị, tóc dài đến eo cũng đã được cột lên thật cao, toàn thân trên dưới không có một vật gì được gọi là trang sức, ngay cả bông tai cô cũng không đeo.

Ngay cả như vậy thì Nghiêm Hi vẫn vô cùng xinh đẹp. Hơn nữa, làn da trắng nõn của cô đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của những người ở đây.

"Ai cho cô bước vào nơi này, đây là hôn lễ của anh trai tôi, không có thiệp mời thì không được phép bước vào một bước, cô không hiểu sao? Hay là, cô không cam tâm bị anh trai tôi bỏ rơi, cảm thấy không còn mặt mũi cho nên mới chạy tới đây muốn gây rối đúng không?"

Chu Kỳ chanh chua nói không nể mặt ai, nhanh chóng thu hút rất nhiều ánh mắt của quan khách.Cô dâu Lý Lệ mặc váy cưới màu trắng cũng đi tới, mang theo không ít những tiếng cười thích thú chờ xem kịch vui. Vẻ mặt Nghiêm Hi liền thay đổi, đôi tay trắng thuần có vẻ hơi cứng nhắc đặt xuôi bên người, bàn tay cô nhẹ nhàng nắm lại thành quyền, móng tay thật dài đâm vào lòng bàn tay, để lại một hàng dấu móng tay đỏ tươi.

Lý Lệ nhìn thấy Nghiêm Hi cũng hơi sững sờ, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh mà cười cười kéo tay của Chu Kỳ, vẻ mặt ân cần hướng Nghiêm Hi nói: "Nghiêm Hi, mình không ngờ cậu thật sự sẽ đến, không thể ra cửa nghênh đón cậu, mình thật là có lỗi. Kỳ Kỳ, tính tình cô ấy còn trẻ con, thật ra thì tâm địa không xấu, cậu cũng đừng trách cô ấy."

Chu Kỳ lơ đễnh cười nhạo một tiếng: "Hừ! Cô ta là ai chứ? Bất quá cũng chỉ là người mà người khác không cần nữa thôi, sao chị phải đích thân ra nghênh đón cô ta chứ." Sau đó dùng ánh mắt cao ngạo nhìn Nghiêm Hi, giọng điệu giễu cợt nhìn Lý Lệ nói: "Chị cũng phải cẩn thận một chút, cô ta không đơn giản đâu, coi chừng một ngày kia chồng của chị lại bị cô ta cướp mất."

Đến lúc này, mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra mọi chuyện, liếc mắt nhìn Nghiêm Hi, mọi ánh mắt đều mang theo một chút tiếc nuối, không ngờ một cô gái xinh đẹp như Thiên Sứ lại đi làm người thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác.

Lý Lệ nghe vậy liền cảm thấy khó xử, liếc mắt nhìn sang Nghiêm Hi, có chút miễn cưỡng cười cười nói: " Nghiêm Hi, cám ơn cậu hôm nay đã tới đây, mình nghĩ Chu Khải, anh ấy nhất định sẽ rất vui mừng."

Nghiêm Hi nhàn nhạt nhìn Lý Lệ, đáy lòng đột nhiên sinh ra một chút chán ghét, cô rất muốn đem tấm mặt nạ dối trá mà cô ta đang mangxé nát ra , cô nhẹ nhàng mỉm cười, mang theo một chút châm chọc nói: "Lý Lệ, cậu thật sự là người thích hợp nhất làm con dâu nhà họ Chu, cho dù mình dùng thời gian hai năm cũng không bước qua được cửa chính nhà họ Chu, vậy mà cậu lại chỉ cần dùng đến có hai tháng."

Lông mi của cô khẽ rũ xuống, che đi sự tự giễu trong đáy mắt, trong lòng khổ sở, chua xót giờ khắc này cũng đã lan đến tứ chi. Tự cười nhạo mình một tiếng, tay cô không tự chủ được lại khẽ nắm chặt lại. Nghiêm Hi…Mày……Còn không chịu chết tâm hay sao?

Nhưng người nói vô ý, người nghe lại cố tình, nụ cười vẫn duy trì trên mặt Lý Lệ đột nhiên cứng nhắc, cả hai người bọn họ đều hiểu, còn có một số ít người của G Thị cũng hiểu, Nghiêm Hi và Chu Khải yêu nhau đã hai năm, vốn dĩ là đợi sau khi Nghiêm Hi tốt nghiệp đại học được một năm thì cử hành hôn lễ, đến hiện tại cách thời gian trong kế hoạch cũng không sai biệt nhiều lắm, nhưng trên thiệp mời, tên cô dâu lại đổi thành Lý Lệ. Cho nên nói, người thứ ba thật sự phải là Lý Lệ kia, hơn nữa cô ta còn cướp bạn trai của bạn mình, điều này làm cho tất cả mọi người học ở G Thị đều khinh thường cô ta.

Nhưng là hôm nay, ở chỗ này không có mấy ai là người của G Thị, tất cả mọi người ở đây đều là những người quyền quý, có địa vị, là giới thượng lưu; mà xã hội thượng lưu thì họ xem thường nhất chính là những người "Tiểu Tam" cướp chồng của người khác.

Giọng nói nhàn nhạt vừa dứt, Chu Kỳ tức giận tiến lên một bước tát cô một bạt tai, căm phẫn hét lên: "Người đâu, đuổi cô ta ra ngoài."

Chu Kỳ cố ý nói lớn như muốn thu hút tất cả mọi người nhìn sang bên này, lúc Chu Khải chạy tới thì vừa vặn chứng kiến một màn này. Nghiêm Hi bị đánh nghiêng đầu, cô cũng không tránh, cứ như vậy nhận một cái bạt tai. Nhìn thấy vết đỏ nhàn nhạt trên khuôn mặt trắng nõn thuần khiết, trái tim Chu Khải đột nhiên nhói đau, không cần suy nghĩ liền ngăn lại:

"Dừng tay, các người đang làm cái gì?" Chu Khải giọng trầm thấp xen lẫn uy nghiêm ra lệnh cho bảo vệ dừng tay.

Lý Lệ nghe thấy giọng Chu Khải, trong mắt thoáng qua một chút bối rối, cô xoay người nhìn anh rồi mỉm cười nói: " Khải, không có chuyện gì đâu, chỉ là hiểu nhầm thôi, Kỳ Kỳ vì quá xúc động nên mới đánh Nghiêm Hi, anh đừng trách cô ấy." Rồi sau đó dùng vẻ mặt lo lắng nhìn sang Nghiêm Hi nói: "Nghiêm Hi, cậu không sao chứ?". Lại giả bộ tức giận trách Kỳ Kỳ một câu: "Em thật không biết nặng nhẹ."

Chu Kỳ chu mỏ uất ức nói: "Chị dâu, là cô ta ức hiếp chị trước, trong lời nói của cô ta có ý gì chị không hiểu sao, chính là nói chị cướp người đàn ông của cô ta."

Lời kia vừa thốt ra, vẻ mặt của Lý Lệ và Chu Khải vô cùng khó coi, Nghiêm Hi nhếch miệng cười lạnh, cô ngước mắt lên nhìn Chu Khải, trong nháy mắt thấy ánh mắt tối tăm của anh chợt lóe lên, nhanh đến nỗi Nghiêm Hi thấy hoa mắt, cô nghĩ chắc mình bị đánh nên đầu óc choáng váng rồi.

Chu Khải lạnh lùng quét mắt một vòng nhìn ba người, cuối cùng lạnh giọng khiển trách Chu Kỳ: "Hôm nay là ngày gì, em còn dám ở chỗ này gây chuyện, không sợ mất mặt hay sao?"

Lý Lệ đem sự oán giận ẩn sâu dưới đáy mắt, trên mặt vẫn nở nụ cười, giọng nói nhẹ nhàng: "Khải, đều là em không tốt, em nên ngăn Kỳ Kỳ lại." Nói xong liền cúi đầu xuống, trong chớp mắt khi Lý Lệ cúi đầu,

một giọt nước trong suốt bị ánh mặt trời chiếu qua khúc xạ thành nhiều màu sắc, cùng với động tác của Lý Lệ, căm hận cũng được ẩn sâu trong màu trắng trong suốt ấy.

Trái tim Chu Khải dâng lên một chút áy náy, anh đưa tay kéo Lý Lệ qua dịu dàng an ủi: "Anh cũng không phải mắng em, sao em lại khóc, đừng khóc, ngoan." Một tiếng "ngoan" làm cho Nghiêm Hi tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhếch miệng lên cười tự giễu, Nghiêm Hi, hôm nay mày tới đây chính là để chịu nhục sao?

Chu Kỳ nhìn thấy như vậy cũng hả hê xông tới trước mặt Nghiêm Hi nói: "Thấy không, cô thật là người không biết điều!"

Nghiêm Hi vẫn nhắm chặt mắt, cô ngẩng mặt lên đón những ánh mặt trời ấm áp, hai bên má hơi phiếm hồng, vẻ mặt mất mát, làm cho những người ở đây không khỏi cảm thấy phiền muộn, vì cô gái xinh đẹp này đau lòng mà đau lòng.

Đột nhiên một giọng nam mang chút đùa giỡn vang lên: "Có chuyện gì vậy, mọi người sao lại vây quanh vị hôn thê của tôi thế này?" Giọng nói nhàn nhạt nhưng lại làm cho những người nghe được cảm thấy lạnh thấu xương, giống như âm thanh này là từ dưới Địa ngục vọng lại, khiến cho người khác phải e dè, sợ hãi.

Nghiêm Hi ngạc nhiên trợn tròn hai mắt, cô không dám tin xoay người tìm nơi phát ra âm thanh đó, làm sao có thể, sao lại là giọng nói này?

Trong phút chốc, tất cả mọi ánh mắt đều nhìn về phía lối vào trang viên, mọi người còn tự động tách ra thành một lối nhỏ. Nghiêm Hi nhìn theo thì thấy một người mặc Âu phục thẳng thướm đang đứng ở đầu bên kia. Mặc cho tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào mình, người đó vẫn thờ ơ tiến về phía trước, tầm mắt chỉ tập trung vào bóng dáng nhỏ bé, mảnh mai xinh đẹp ở trước mặt.

Người nọ từ xa đi tới, bước đi ưu nhã bất phàm, bộ âu phục màu đen được cắt may thủ công khéo léo tôn lên từng đường nét khỏe khoắn trên người chủ nhân, cũng thể hiện rõ sự cao quý, ưu nhã vốn có của người nọ. Một tay người đó để trong túi quần, một tay chắp sau lưng không biết là đang cầm cái gì. Khóe miệng cười mà như không cười, đôi mắt câu hồn sau cặp mắt kính màu trà cũng híp lại tựa tiếu phi tiếu.

Nhìn người nọ giống như một hoàng tử Châu Âu, lạnh nhạt, ưu nhã, cao quý nhưng lại không mất đi vẻ uy nghiêm.

Sự xuất hiện của người này khiến cho tất cả những cô gái ở đây khó có thể giữ được sự duyên dáng của mình mà hét lên, trời ơi, sao lại có người đàn ông hoàn mỹ như thế này chứ?

Nghiêm Hi cũng mở to đôi mắt, giống như nhìn thấy một con quái thú, vì kinh hãi mà miệng mở ra lại đóng lại, muốn nói nhưng cái gì cũng không nói ra được.

Người nọ khẽ cười, từng bước từng bước vững vàng, ưu nhã tiến về phía Nghiêm Hi, đi qua những cô gái đang muốn hét lên kia, tầm mắt của Lãnh Diễm chỉ nhìn thẳng về phía trước, không nghĩ tới sao, Hi Hi, sau bốn năm chúng ta lại gặp mặt rồi.

Cả hội trường hoàn toàn yên lặng, những ánh mắt chê cười Nghiêm Hi giờ đổi lại thành tò mò nhìn chằm chằm vào cô, người đàn ông đang bước tới khí thế bất phàm, ai cũng có thể đoán được người đàn ông này không tầm thường, nhưng là, Nghiêm Hi - một sinh viên bình thường mới tốt nghiệp đại học lại có quan hệ như thế nào với người đàn ông y hệt thiên thần này?

Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại một bước chân nữa thôi, Lãnh Diễm đưa tay tháo mắt kính xuống, đôi mắt kia liền hút hồn hết tất cả những cô gái có mặt ở đây. Cánh tay đặt ở sau lưng chậm rãi đưa về phía trước.

Nghiêm Hi hít sâu một hơi, hoang mang nhìn bó hoa hồng xanh trước mặt, lâu như vậy rồi, anh còn nhớ rõ sao?

Lãnh Diễm cười híp mắt, nhìn ánh mắt sững sờ của Nghiêm Hi, sau đó cầm bó hoa đặt vào trong ngực cô, thuận tiện bá đạo ôm chặt Nghiêm Hi, không chịu được lại nắm chặt eo nhỏ của cô, đôi mắt lười biếng hơi nhíu lại, hài lòng khi nhìn thấy bộ dạng e sợ của những người ở đây, liền nửa đùa nửa thật nói: "Hôm nay là hôn lễ của Chu thiếu gia, sao mọi người lại nhìn chằm chằm bà xã của tôi vậy?" Giọng nói nhẹ nhàng, rất dễ chịu, nhưng khí thế lại giống như một đức vua.

2. Chương 2: Em Là Bà Xã Của Anh.

"Bà xã?" Chu Kỳ từ kinh ngạc khôi phục lại tinh thần, bất mãn liếc mắt nhìn Nghiêm Hi thêm một lượt từ trên xuống dưới, rồi nhìn sang người đàn ông đang ôm chặt Nghiêm Hi, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót. Cô ta dựa vào cái gì mà lại may mắn gặp được người đàn ông ưu tú như vậy chứ?

Chu Kỳ không cam lòng cười nhạt nói: "Hừ, này anh, anh xác định là anh biết cô ta chứ?"

Lãnh Diễm thu hồi tầm mắt nhìn cô ta rồi cười lạnh, không kiềm chế được lông mày khẽ nhíu lại.Trong lòng Nghiêm Hi cũng run lên, để Chu Kỳ không biết phân biệt nặng nhẹ chọc giận Lãnh Diễm, nhà họ Chu lần này thảm rồi. Cánh tay cứng ngắc nãy giờ đặt xuôi ở bên người nhẹ nhàng kéo kéo áo Lãnh Diễm, nhìn thật giống như người vợ hiền khéo léo đang chỉnh lại áo cho chồng của mình, nhỏ giọng nói:

"Sao không chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn mà đã chạy tới đây rồi?" Trong giọng nói còn mang theo một chút oán trách.

Đến bây giờ thì mọi người mới hiểu rõ quan hệ của hai người, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Chu Kỳ, trong lòng đều tự hỏi, hôn lễ hôm nay có thuận lợi không đây?

Chu Kỳ tiếp tục cười nhạo: "Anh này, tốt bụng ra tay giúp người cũng phải chọn đúng đối tượng mà giúp chứ? Anh có biết cô ta là người như thế nào không? Cô ta bị anh trai tôi bỏ rơi, hôm nay anh tôi kết hôn, cô ta không cam tâm cho nên mới chạy tới nơi đây gây rối. Anh xác định, một người táng tận lương tâm như vậy mà anh vẫn muốn giúp đỡ cô ta hay sao?"

Bàn tay nhỏ bé đang kéo kéo áo Lãnh Diễm dần dần nắm chặt lại, một bên má Nghiêm Hi áp vào trong ngực anh, che giấu đi khuôn mặt đang dần dần không còn chút máu. Hôm nay cô thật sự hối hận rồi, vẫn tưởng rằng đoạn tình yêu này còn có thể cứu vãn, vẫn tưởng rằng Chu Khải không phải thật lòng muốn kết hôn với Lý Lệ, ai ngờ lại ……

Một bàn tay ấm áp chợt nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo không có nhiệt độ của cô. Nghiêm Hi cả người cứng đờ, cuối cùng khóe miệng nở nụ cười chua xót.

Ánh mắt Lãnh Diễm tối lại, trong con ngươi lóe ra lửa giận, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên: "Thật vậy sao? Như vậy, chính tại nơi này tôi muốn nói lời xin lỗi với Chu thiếu gia, bà xã của tôi tính tình không tốt, bốn năm trước cô ấy hiểu nhầm tôi có người khác ở bên ngoài, cho nên mới tới thành phố G học hết đại học, còn tuyên bố muốn làm "hồng hạnh vượt tường". Không ngờ, cô ấy lại lừa được một người đàn ông ưu tú như vậy." Giọng điệu cưng chiều không có một chút bất đắc dĩ, cho dù người ngoài nhìn như thế nào cũng vẫn là dáng vẻ của một người chồng không còn cách nào đối với bà xã tùy hứng của mình.

Nhưng trong lòng Nghiêm Hi lại run lên, tại sao anh có thể nói như vậy được? Cô vốn là thật lòng yêu Chu Khải, cho dù Chu Khải có cưới người khác đi nữa thì cô cũng vẫn không muốn vì mình mà làm cho Chu Khải phải mất mặt.

Lãnh Diễm nhìn thấy trong mắt Nghiêm Hi có điểm không đành lòng, vì vậy càng tăng thêm cưng chiều trong giọng điệu nói: "Hi Hi, loại trò chơi này sau này không cho phép em chơi nữa, cũng thật may là Chu tổng người ta không coi là thật, chứ nếu không bởi vì em nhất thời chơi đùa mà lấy đi trái tim của người ta, như vậy thì thật là nhẫn tâm đó, em biết không?"

Không coi là thật! Trái tim Nghiêm Hi xẹt qua một tia khổ sở, đúng vậy, có lẽ Chu Khải đối với cô xưa nay chưa bao giờ thật lòng. Lãnh Diễm, anh thật có bản lãnh! Cho dù bốn năm không gặp, anh vẫn có thể nói trúng tâm trạng của em. Nếu như, Chu Khải không thật lòng với mình……

"Hả?" Đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói đầy cưng chiều của Lãnh Diễm. Anh thừa nhận, anh làm như vậy đúng là cố ý, anh chính là muốn làm cho Nghiêm Hi chấp nhận những lời cay đắng này, chính là muốn cô có thể dứt ra khỏi đoạn tình cảm không có kết quả này. Mặc dù đau, nhưng nếu cứ để cô đắm chìm mãi trong đó, cô sẽ còn đau khổ hơn nữa!

Nghiêm Hi nở nụ cười thật vui vẻ, nâng đôi mắt sáng long lanh lên nhìn Lãnh Diễm, chun chun cái mũi nhỏ làm nũng, ngọt ngào nói: "Em biết rồi." Nói xong cô nhìn về phía Chu Khải với sắc mặt đang rất khó coi, đưa bàn tay nhỏ nhắn ra:

"Học trưởng, chúc mừng anh!"

Một tiếng học trưởng lại hoàn toàn mang quan hệ của hai người đẩy ra thật xa, cả người Chu Khải cứng nhắc. Lúc này lông mi Nghiêm Hi cũng nhẹ nhàng run lên, trong mắt lóe lên một tia sáng rồi biến mất, giống như đã chôn giấu tất cả khổ sở xuống vực sâu.

Chu Khải nhìn liền hiểu Nghiêm Hi đang rất đau lòng, nhưng cũng chỉ có thể cười khổ. Thôi, nếu đã lựa chọn buông tay, vậy thì vui vẻ để cô được tự do!

Mọi người chỉ thấy Chu Khải chậm rãi đưa tay phải ra, mỉm cười nhàn nhạt, nhỏ giọng nói: "Cám ơn em! Trong khoảng thời gian này cũng cám ơn em đã giúp anh cưới được bà xã tốt như vậy."

Mọi người nghe vậy tất cả đều giật mình, thật sự mọi chuyện là như vậy sao? Cô gái xinh đẹp này thì ra chỉ là cố ý muốn chọc tức ông xã của mình mà thôi, lại còn giúp đỡ Chu Khải cưới được Lý Lệ, đúng là một cô gái đáng yêu mà!

Tất cả quan khách đều nhìn nhau cười rất vui vẻ, Nghiêm Hi nhân cơ hội xấu hổ liền cọ cọ mặt vào trong ngực Lãnh Diễm, thành công che giấu đôi mắt đang ngấn lệ của mình.

Nhưng mà, người nhà họ Chu nghe xong những lời này thì vô cùng tức giận, rõ ràng là Chu Khải bỏ rơi cô ta, như thế nào hiện tại sự thật lại đảo lộn như vậy, trở thành người nhà họ Chu bị đùa giỡn trong lòng bàn tay của cô ta hả? Chuyện này mà truyền ra ngoài, mặt mũi nhà họ Chu còn có thể giữ được hay không ?

Chu Khải cười khổ, anh hiểu Nghiêm Hi, anh phải nói như vậy, anh biết anh đã làm tổn thương cô rất nhiều. Chu Khải, đây là tự ngươi chuốc lấy, là ngươi thiếu Nghiêm Hi, cả đời này cũng bù đắp không nổi.

Sắc mặt Chu Kỳ rất khó coi, tất cả mọi người ở đây dường như đều vì những gì Nghiêm Hi đã làm mà sinh ra có thiện cảm với cô ta, còn cô nãy giờ ở đây lại không ngừng gây khó dễ cho cô ta. Hiện tại tất cả mọi người đều thay đổi cách nhìn về Nghiêm Hi, chỉ sợ rằng bọn họ cũng sẽ nghĩ cô là một thiên kim tiểu thư gian trá rồi.

Chu Kỳ không cam lòng mím chặt môi, nghiến răng, phát xa những tiếng "ken két" nho nhỏ:

"Hừ! Thật là buồn cười, cô ta nghĩ cô ta là ai chứ, hôm nay là ngày vui của nhà họ Chu, cô ta không được phép bước chân vào nơi này. Nếu như anh thật sự muốn bảo vệ cô ta, vậy thì mời đi ra ngoài cùng cô ta." Nói xong còn hướng về phía bảo vệ ngoắc tay, rất có khí thế của một nữ vương nói: "Hai vị này không có thiệp mời, giúp ta mời hai người họ đi ra ngoài!"

Nghiêm Hi nghe được những lời này, thân thể đang ở trong ngực Lãnh Diễm hơi sững lại, sau đó không khỏi bật cười. Chu Kỳ à Chu Kỳ, tôi nên nói là cô có lá gan thật tốt, hay nên nói là cô có mắt như mù đây? Trên người Lãnh Diễm có một loại khí thế, người sáng suốt nhìn một cái liền biết đây không phải là người đàn ông dễ chọc vào, vì sao cô lại cố tình không nhìn ra mà cứ hết lần này đến lần khác hướng họng súng vào anh ta chứ?

Trong mắt Lãnh Diễm cũng thoáng qua một chút kinh ngạc, có rất ít người không sợ anh. Nếu như là người khác, nói không chừng anh sẽ vì dũng khí của cô ta mà vỗ tay khen hay, nhưng Chu Kỳ thì ngoại lệ. Vì anh biết rất rõ đầu óc của cô ta, vô cùng ngu ngốc. Cô ta không sợ anh, đơn giản chỉ là vì cô ta không biết địa vị của anh, cũng không nhìn ra được thế lực ẩn phía sau anh thôi.

Cô chủ đã ra lệnh, bảo vệ không thể không nhích người tiến lên đuổi người. Nhưng mà, không hiểu tại sao, người đàn ông trước mắt này nhìn giống như một con báo, làm cho bọn họ có điểm e ngại, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt làm theo mệnh lệnh: "Mời ngài! Xin ngài đừng làm khó chúng tôi."

Nghiêm Hi trong lòng bật cười, Chu Kỳ, cha mẹ cô thật đúng là đã cưng chiều cô quá rồi, ngay cả nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên cô cũng không biết, cô cho rằng không ai dám trêu chọc nhà họ Chu sao, cô tưởng rằng nhà họ Chu của cô là mạnh nhất hay sao?

Chu Kỳ thấy bảo vệ nhà mình dáng vẻ khúm núm liền nổi giận, hét lớn: "Các người còn ở đó mà lễ phép với loại người đó hay sao, còn không mau lôi bọn họ ra ngoài."

Bảo vệ âm thầm kêu khổ, cô chủ, cô mở to mắt ra mà nhìn đi! Người đàn ông này không phải người bình thường như chúng tôi có thể chọc tới mà.!!!!

Ngay lúc hai bên đang căng thẳng, một giọng nam trung niên khí thế mười phần vang lên, hoàn toàn phá vỡ bầu không khí yên tĩnh ở Hội trường:

"Dừng tay!"

3. Chương 3: Lãnh Diễm Vô Lại

"Dừng tay!"

Chu Kỳ nghe thấy giọng nói này thì mặt mày lập tức hớn hở, vui sướng chạy lại nơi phát ra giọng nói ấy, mọi người còn tự động nhường cho cô một lối đi. Đầu bên kia, Chu lão gia chống gậy đứng bên ngoài nhìn vào hội trường cũng không có vẻ gì là tức giận, ngược lại dùng đôi mắt già nua mà sắc bén nhìn chăm chú Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm cũng không sợ, trên thực tế, vị đại thiếu gia này từ nhỏ đến lớn chưa từng sợ ai bao giờ. Đối mặt với đôi mắt sắc bén của Chu lão gia, ngược lại anhlại càng khoan thai tự đắc.

Chu Kỳ hớn hở chạy lên kéo kéo tay áo của ông Chu làm nũng: "Cha, cha xem hai người này, hôm nay là ngày quan trọng của nhà họ Chu mà bọn họ lại chạy tới đây gây rối. Còn có cô gái kia, cha cũng đã gặp cô ta rồi không phải sao? Khi anh hai và cô ta quen nhau, mẹ cũng không thích cô ta, bây giờ lại tới đây gây chuyện, thật là quá đáng mà. Cũng may, anh hai đã sớm thấy rõ bộ mặt thật của cô ta nên đã bỏ rơi cô ta rồi, bằng không thì nhà họ Chu chúng ta bị người ta chê cười rồi."

Ông Chu cũng chỉ cưng chiều vỗ vỗ nhẹ lưng Chu Kỳ, một bên nháy mắt ra hiệu cho bảo vệ lùi lại rồi tiến lên bắt tay với Lãnh Diễm.

Chu Kỳ ngạc nhiên, cô không thể tưởng tượng nổi, bình thường khi cô nói như vậy thì cha đã sớm không nói hai lời liền đuổi người ta ra ngoài rồi, tại sao hôm nay lại ngoại lệ? Trong lòng càng thêm không cam tâm, thậm chí cô còn cảm thấy máu trong người mình đang sôi lên.

Ở phía bên kia, bảo vệ nhận được ám hiệu của ông Chu liền lui về phía sau một bước, trên áo vét nhấp nháy chấm đỏ của camera bỏ túi, diện mạo bất phàm của Lãnh Diễm lập tức được truyền đến một căn phòng khác, người đàn ông trong phòng nhận được hình ảnh thì lập tức bắt tay vào điều tra.

Ông Chu nhìn Lãnh Diễm cười nhạt một tiếng, trầm giọng nói: "Vị tiên sinh này, hôm nay là ngày vui của con trai ta, cám ơn cậu đã tới chúc mừng." Lời nói của ông có lùi có tiến, ông không hiểu rõ thân phận của Lãnh Diễm cho nên cũng không dám làm ra chuyện gì không thỏa đáng. Với kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn trên thương trường của mình, ông có thể nhìn ra Lãnh Diễm tuy còn trẻ như vậy nhưng cực kỳ không đơn giản, anh giống như một cái đầm sâu, khiến ông không thể nhìn thấy đáy, điều này cũng làm cho ông càng phải cẩn thận hơn.

Ông chưa từng gặp một người thanh niên khó hiểu như vậy.

Lãnh Diễm khôi ngô, tuấn tú, thân thể cao lớn, tay vẫn ôm chặt Nghiêm Hi, khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn Ông Chu khiêm tốn nói: " Chu lão gia, tôi cũng không dám để cho Chu lão gia phải nói lời cám ơn, đúng như Chu tiểu thư đã nói, tôi không có thiệp mời, hôm nay tôi tới đây cũng chỉ muốn đón bà xã của tôi về nhà mà thôi."

Mọi người trong hội trường lập tức lại bàn luận xôn xao, bọn họ đều nói anh không thức thời, Chu lão gia đã nói ra những lời này rõ ràng có ý muốn nói hai người là khách của nhà họ Chu, vậy mà anh lại nói chỉ vì đón bà xã về nhà nên mới tới đây, rõ ràng là không để cho Chu lão gia còn chút mặt mũi nào rồi?

Ông Chu lại cười càng thêm hiền lành, chỉ là, đôi mắt ông nhìn Lãnh Diễm càng thêm thâm sâu khó lường.

Lúc này, bảo vệ tiến lên hai bước ghé vào tai ông nói nhỏ, chỉ thấy vẻ mặt ông vốn vô cùng hiền lành lập tức trở nên vô cùng sắc bén, một giây sau lại được thay thế bằng vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Bảo vệ lùi lại ra sau, ông lẳng lặng nhìn Nghiêm Hi, lại quay sang quan sát Lãnh Diễm, rồi dùng vẻ mặt hiền từ hướng về phía Nghiêm Hi nói: "Nghiêm tiểu thư, ta biết rất rõ quan hệ của cô với Chu Khải, học trưởng kết hôn, chẳng lẽ học muội không thể chúc mừng một chút hay sao?"

Nghiêm Hi nửa người dựa vào trong ngực Lãnh Diễm, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhăn lại. Lãnh Diễm cảm giác nơi lồng ngực của mình bị ướt một chút, anh không vui nhíu mày, lạnh lùng nói: "Chu lão gia, tôi nghĩ, trước tiên tôi nên đưa Hi Hi đi thay một bộ quần áo khác, cô ấy mặc "giản dị" như vậy thật sự không thích hợp tham gia buổi tiệc này, Chu lão gia nói đúng không?"

Nói xong không để ý đến vẻ mặt không vui của ông Chu, Lãnh Diễm ôm Nghiêm Hi quay người làm như muốn rời đi.

Vẻ mặt không vui của ông Chu chợt biến mất, ông mỉm cười nhìn Lãnh Diễm nói: "Để Lãnh thiếu gia phải bận tâm rồi, như vậy cũng tốt, người đâu, đưa Lãnh thiếu gia đến phòng nghỉ."

Lãnh Diễm nghe Chu lão gia gọi mình là "Lãnh thiếu gia" chỉ cảm thấy vô cùng thú vị, anh chau mày, cũng không nói thêm điều gì liền ôm Nghiêm Hi rời đi.

Đợi bóng dáng hai người khuất ở khúc cua, ông Chu mới cười cười cao giọng nói: "Ha ha, hôm nay, tôi thay mặt Chu Khải cám ơn tất cả mọi người đã tới đây tham dự buổi tiệc này, hôn lễ sẽ bắt đầu sau ít phút nữa, hi vọng mọi người có thể cùng nhau chứng kiến hạnh phúc của con trai tôi."

Những người phía dưới cũng không quan tâm ông Chu có nói những lời này hay không, hay là nói những lời khác, chỉ một mực tiến lên nịnh hót. Bao nhiêu người cũng chỉ nói đi nói lại có một câu "Có thể tận mắt chứng kiến hôn lễ của Chu thiếu gia, thật đúng là vinh hạnh", ngoài ra cũng không còn câu nào mới mẻ hơn.

Chu Kỳ thì ngược lại, cô nhìn Nghiêm Hi không rời mắt mãi cho đến khi Nghiêm Hi biến mất ở khúc cua, trong ánh mắt dường như có thể phun ra lửa.

Lý Lệ thì luôn mỉm cười ngọt ngào, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Chu Khải thì chỉ thấy vẻ mặt ỉu xìu của anh. Thỉnh thoảng cô ta cũng liếc nhìn về phía phòng nghỉ, trong ánh mắt mang theo khổ sở cùng đấu tranh.

Trái tim Lý Lệ tràn đầy lửa giận, Nghiêm Hi, cô thật đúng là âm hồn bất tán!

Lãnh Diễm ôm eo Nghiêm Hi đến phòng nghỉ, suốt đoạn đường anh luôn cau mày, bàn tay thỉnh thoảng lại siết chặt eo Nghiêm Hi, làm cho đôi mắt của cô vì khóc mà đỏ lại càng thêm đỏ, nhưng lần này cô thật sự nổi giận rồi.

Rốt cuộc hai người đi đến sau khúc cua, đoán chừng những người ở ngoài kia không nhìn thấy được, Nghiêm Hi bất ngờ xoay người, đôi mắt đỏ như mắt thỏ nhìn chằm chằm Lãnh Diễm nói: "Anh còn động tay động chân với em, em sẽ chặt hết những móng vuốt trên người anh."

Vẻ mặt cau có của Lãnh Diễm lập tức giãn ra, anh cúi người xuống kề sát mặt Nghiêm Hi, mỉm cười, dùng giọng điệu của một tên lưu manh nói: "Bà xã à, em rốt cuộc cũng đã khôi phục bộ dạng nhanh nhẹn, hoạt bát rồi." Khóe miệng xấu xa của anh khẽ nhếch lên, khiến cho Nghiêm Hi nhìn mà hận không thể đem "miệng chó không nhả ra được ngà voi" của anh che hết lại.

Nghiêm Hi dùng vẻ mặt xem thường nhìn anh rồi quay người rời đi.

Lãnh Diễm càng không muốn bỏ qua cho cô, anh tiến lên ôm cô vào lòng, bàn tay đặt lên eo của cô. Một khắc đó, cả người Nghiêm Hi run lên, Lãnh Diễm cũng cảm nhận được nhưng anh không muốn so đo với cô, lông mày chỉ hơi nhíu lại một chút rồi dùng sức ôm chặt lấy cô.

Nghiêm Hi thẹn thùng, mặt lập tức lại đỏ lên, cuối cùng cô nhìn chằm chằm vào Lãnh Diễm rồi hét lên nhưng vô dụng, anh nhìn cô nghiêm nghị nói: "Em rất gầy biết không? Bốn năm này ăn cơm không ngon sao?" Vẻ mặt nghiêm nghị của anh khiến cô nhìn không ra khuôn mặt này vừa mới cười đùa với cô, nghiêm chỉnh hệt như anh đang ở trong một hội nghị quan trọng, từng lời nói ra phải nghiêm túc, thận trọng.

Nghiêm Hi sửng sốt, nhìn dáng vẻ nghiêm nghị của anh, trái tim chợt dâng lên một chút chua xót cùng uất ức, suýt chút nữa không kiềm chế được mà khóc nức lên. Cô cố gắng tiếp tục đi về phía trước, không muốn để cho Lãnh Diễm nhìn thấy cô khóc.

Nhưng là, tại sao anh lại quan tâm tới cô như vậy? Bốn năm trước, cô và Lãnh Diễm luôn luôn đối đầu, hai người giống như một đôi oan gia. Bốn năm sau gặp lại nhau, anh lại vì cô gầy đi mà không vui, còn Chu

Khải thì sao? Người đã khiến cho cô trở thành như vậy, lại chẳng quan tâm đến cô một chút nào sao?

Lãnh Diễm nhìn bóng lưng bướng bỉnh của cô bất đắc dĩ thở dài, lập tức lại bày ra vẻ mặt nham nhở chạy đến ôm từ sau lưng cô, bộ dạng giống như có chết anh cũng không buông, gắt gao ôm chặt lấy cô.

Nghiêm Hi sợ Lãnh Diễm nghe được giọng nói nghẹn ngào sắp khóc của mình nên không dám lên tiếng, liền dồn sức muốn rút cánh tay của mình ra, ai ngờ Lãnh Diễm lại giống như thuốc cao bôi trên da chó, cứ gắt gao ôm chặt lấy cô, cho dù cô có làm thế nào đi chăng nữa cũng không rút tay ra được.

Nghiêm Hi tức giận, cô đã sớm biết Lãnh Diễm là người đàn ông khó đụng vào mà. Vốn tưởng rằng bốn năm trước đi ra khỏi cửa thì anh sẽ quên cô, ai biết được, bốn năm sau, vị đại thiếu gia này lại tự mình chạy tới đây chứ.

4. Chương 4: Lãnh Đại Gia.

Lát sau, người giúp việc dẫn hai người tới một phòng nghỉ, Lãnh Diễm nhìn trong phòng đã chuẩn bị sẵn một bộ lễ phục của nam và một bộ lễ phục của nữ thì khẽ cau mày, giọng điệu vô cùng khó chịu: "Đây là những thứ gì, sao lại khó coi như vậy?"

Khóe miệng người giúp việc co giật một hồi, trong mắt lại mơ hồ che giấu sự khinh thường, hai người nghĩ mình là đại gia chắc, quần áo của nhà họ Chu bên ngoài không có mấy người có được. Hai bộ lễ phục này đều là do bà nội của Chu đại thiếu gia ở Pháp gửi về, trong nước căn bản là không có nơi nào bán. Hiện tại lão gia coi trọng hai người, tốt bụng cho hai người mượn lễ phục để mặc, hai người đã không biết điều lại còn ở chỗ này ra vẻ hiểu biết.

Nghiêm Hi nhìn thấy vẻ khinh thường trong mắt người giúp việc, cô không thể không nói nhà họ Chu đúng là mắt chó không có bản lĩnh nhìn người cũng có thể lây nhiễm, không chỉ có bốn chủ nhân của nhà họ Chu mà ngay cả người làm cũng đều như vậy.

À! Không đúng! Qua hôm nay, nhà họ Chu phải đổi thành có năm chủ nhân rồi!.

Khóe miệng Nghiêm Hi nhếch lên cười nhạt, không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa, câu nói này đối với nhà họ Chu mà nói thì e là không cần nghi ngờ gì rồi.

Ánh mắt cô đang nhìn lễ phục lơ đãng nâng lên, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt tràn đầy ý cười của Lãnh Diễm đang nhìn mình. Nghiêm Hi sững sờ, đưa tay lên xoa xoa mặt mình, không có dính gì mà?

"Sao anh lại nhìn em như vậy?" Nghiêm Hi rất nghi ngờ, Lãnh Diễm chưa bao giờ dùng ánh mắt này nhìn người khác.

Lãnh Diễm cũng không để ý trong phòng còn có người giúp việc, tiến lên đưa tay đặt trên bả vai Nghiêm Hi, vui vẻ cười ngọt ngào: "Bà xã à, em biết anh thích nhìn em khi nào nhất không?"

Nghiêm Hi không nói gì, chỉ dùng ánh mắt hỏi khi nào?

Lãnh Diễm cười, sau đó nghiêm mặt nói: "Là khi em nhìn người ta lộn xộn, lúc đó khóe miệng lộ ra nụ cười xem kịch vui, quá kinh diễm!"

Nghiêm Hi lại sững sờ, nhớ tới mình mới vừa rồi cũng cười như vậy liền mím môi không nói gì nữa, tặng cho Lãnh Diễm một cái nhìn xem thường rồi quay lại nhìn hai bộ lễ phục kia. Tay cô không ngừng lật tới lật lui bộ lễ phục dành cho nữ, trên mặt lộ ra vẻ không có hứng thú lắm đối với bộ lễ phục này.

Lãnh Diễm giữ lại bàn tay đang không ngừng lật tới lật lui nói: "Em thật sự muốn mặc nó sao?" Trong ánh mắt của anh tràn đầy sự coi thường đối với bộ lễ phục này, giống như nếu Nghiêm Hi mặc vào sẽ làm dơ bẩn mắt của anh vậy.

Nghiêm Hi bật cười, nghiêm giọng nói: "Anh nghi ngờ khiếu thẩm mỹ của em sao?"

Lãnh Diễm sững sờ một chút, ngay sau đó yên tâm cười. Thật tốt, còn có, dáng vẻ này của cô rất giống như Nghiêm Hi của bốn năm trước, tràn đầy tự tin.

Người giúp việc nghe hai người nói chuyện thì trợn mắt nhìn chằm chằm hai người, trong lòng âm thầm nguyền rủa "hai kẻ nhà quê không biết thưởng thức cái đẹp".

"Cốc…cốc…cốc…" Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Hai người cùng nhìn về phía cửa, một người mặc âu phục màu đen đi vào, vẻ mặt kính cẩn bước đến trước mặt Lãnh Diễm khẽ khom lưng nói: "Lão gia muốn mời Lãnh thiếu gia tới phòng khách uống trà!"

Mắt Nghiêm Hi sáng lên, vừa rồi khi nghe Chu lão gia gọi Lãnh Diễm là "Lãnh thiếu gia" cô đã biết, đối với nhà họ Chu mà nói, có thể tra ra thân phận của Lãnh Diễm nhanh như vậy cũng có thể nói là có vài phần thực lực.

Trong mắt Lãnh Diễm thoáng qua một tia hờn giận. Hừ! Cô gái này lại dám hoài nghi thực lực của anh. Nếu không phải anh muốn nhà họ Chu tra ra được thân phận của anh thì nhà họ Chu dù có bản lĩnh thông thiên thế nào cũng đừng nghĩ sẽ tra ra được một cọng lông của anh!

Lãnh Diễm lườm người mặc âu phục màu đen một cái rồi xoay người không thèm để ý tới anh ta nữa.

Lãnh đại gia xoay người ngồi trên ghế sa-lon trong phòng nghỉ, hai chân bắt tréo, miệng huýt sáo không thèm để ý đến ai. Nghiêm Hi âm thầm liếc mắt xem thường, cái người này, bệnh đại thiếu gia lại tái phát rồi. Cô cũng không thèm quan tâm đến anh nữa, không biết làm gì lại liếc nhìn bộ lễ phục trên tay. Không thể không nói, nhà họ Chu chọn Lý Lệ làm con dâu đúng là nằm ngoài dự đoán của cô. Lý Lệ cũng chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp đại học, cũng xuất thân từ một gia đình bình thường mà thôi, vậy thì tại sao???

"Mày nhíu chặt lại như vậy để làm gì?" Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của Lãnh Diễm, Nghiêm Hi giật mình, cũng không biết anh đã đứng cạnh cô từ khi nào nữa.

Chóp mũi cảm nhận được một mùi nước hoa nhàn nhạt, mũi nhỏ của Nghiêm Hi nhẹ nhàng khẽ ngửi, trong đầu hiện lên một hình ảnh khiến cô không tự chủ được khóe miệng lại cong lên.

Nhìn thấy Nghiêm Hi cười, tâm tình của Lãnh Diễm cũng trở nên vô cùng tốt, bàn tay không an phận lại ôm eo Nghiêm Hi. Anh cũng không thèm để ý đến những ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, giọng điệu dụ dỗ nói: "Bảo bối, ngoan ngoãn ở đây chờ anh, một chút anh sẽ quay lại."

Nghiêm Hi nghe vậy nhíu mày, hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn người đàn ông mặc âu phục màu đen rồi quay đầu lại nhìn Lãnh Diễm đang cười vui vẻ, mới có bốn năm mà bản tính đại thiếu gia của anh đã thay đổi rồi sao?

Trong mắt tất cả đều là chế nhạo, cô nhíu mày nhìn anh: "Đại thiếu gia, bốn năm không gặp, đúng là phải nhìn anh bằng con mắt khác rồi!" Lãnh Diễm của bốn năm trước làm sao có thể để cho người khác sai khiến mình được chứ.

Lãnh Diễm chỉ cười, vẻ mặt vô hại nói: "Ai nha, trải qua hai mươi tám năm sai khiến người khác, thỉnh thoảng thay đổi một chút cũng là một thú vui!"

Quả nhiên! Đã biết mà! Lãnh đại thiếu gia đâu có tốt bụng như thế!

"Đi đi!"

Lãnh Diễm cười to, giống như anh hiểu thái độ này của cô là có ý gì. Anh xoay người đi được hai bước lại không yên tâm quay đầu lại dặn dò: "Ngoan ngoãn chờ anh trở lại, không cho phép em chạy đi lung tung!" Anh phải rất vất vả mới tìm được em đó!

Nghiêm Hi tặng cho anh thêm một cái nhìn xem thường, giọng nói hơi bất đắc dĩ: "Được rồi, em sẽ không đi đâu hết!"

Lúc này Lãnh Diễm mới yên tâm rời đi, chờ Lãnh Diễm bước ra khỏi cửa, Nghiêm Hi xoay người nói với người giúp việc: "Cô ra ngoài trước đi, tôi có thể tự mình đi tới đó!"

Người giúp việc dùng vẻ mặt "sao cô không nói sớm" nhìn cô, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại phát ra một tiếng "Rầm!", Nghiêm Hi im lặng nhìn chằm chằm vào cửa phòng , người làm nhà họ Chu ai cũng khỏe như vậy sao?

Thu dọn xong đồ đạc của mình, Nghiêm Hi ôm bó hoa màu hồng xanh mà Lãnh Diễm vừa mới nhét cho cô lặng lẽ rời khỏi phòng nghỉ. Xem ra tất cả người làm đều đang bận rộn trong tiệc cưới trước mặt, bình thường nơi này đều có rất nhiều người chạy qua chạy lại, mà hôm nay cũng trở thành nơi yên tĩnh nhất trang viên này rồi.

Cũng giống như cô, cô đơn, hiu quạnh.

Khóe miệng hiện lên một tia tự giễu, Nghiêm Hi, sao mày lại không có tiền đồ như vậy, chẳng phải chỉ là thất tình thôi ư, cũng không phải là trời sập mà.

Nghiêm Hi thuận lợi thoát ra ngoài từ một cửa bên hông trang viên mà ít người biết tới, cô lẳng lặng quay người nhìn lại trang viên, trong đầu đều là những hình ảnh ấm áp giữa cô và Chu Khải, lông mi khẽ run lên, bàn tay nhỏ nhắn gắt gao ôm chặt lấy ngực, tại sao trái tim vẫn còn đau như vậy?

Nhạc chuông điện thoại trong túi vang lên, Nghiêm Hi vội vàng lau nước mắt, lấy điện thoại ra liếc nhìn màn hình, trong mắt chợt lóe sáng, không chút do dự ấn nút nhận cuộc gọi.

Một giọng nữ vang lên trong điện thoại: "Nghiêm Hi, bây giờ cô đang ở nhà, không phải cháu nói muốn đến xem mấy con chó con hay sao, khi nào thì cháu có thể tới đây được?"

Lúc này Nghiêm Hi mới nhớ tới cách đây không lâu cô có hẹn với Lưu phu nhân: "Dạ! Cháu sẽ đến ngay, làm phiền Lưu phu nhân rồi!"

Lưu phu nhân cười ha ha: "Không có gì, hôm nay bọn chúng đầy tháng, là thời điểm đáng yêu nhất đó!" Trong lời nói có thể nghe ra Lưu phu nhân rất thích mấy con chó con này!.

Nghiêm Hi chạy một mạch, chưa tới năm phút đồng hồ cô đã đứng trước cửa nhà họ Lưu rồi.

Lưu phu nhân dẫn Nghiêm Hi tới phòng chó, cửa vừa mở ra cô liền nhìn thấy năm con chó con đang nằm trên bụng chó mẹ tranh nhau bú, mắt thì híp lại, nhìn chúng thật đáng yêu, dáng vẻ đó khiến Nghiêm Hi lập tức nhớ tới bốn năm trước khi lần đầu tiên cô nhìn thấy Bảo Bảo.

Di truyền thật là một chuyện thần kỳ, tổng cộng năm con chó con, mỗi một con đều giống y hệt Bảo Bảo lúc đó.

Khóe mắt Nghiêm Hi lập tức đỏ lên, Bảo Bảo, đây chính là các con của em, bọn chúng thật đáng yêu!

Bảo Bảo! Em có nhìn thấy không?

5. Chương 5: Nuôi Chó.

Lưu phu nhân vừa bước vào phòng liền hỏi không ngừng: "Đúng rồi, Bảo Bảo hiện tại thế nào rồi, một mình cháu nuôi nó ở trường có được không, có gặp khó khăn gì không. Aiz, đều tại Chu Khải, aiz, …., thôi quên đi!"

Nghiêm Hi ôm lấy một con đã bú no, nghe những lời Lưu phu nhân nói cô cũng chỉ mỉm cười đáp lại chứ không nói gì. Cô muốn xóa sạch những khổ sở ở trong lòng nhưng lại không xóa bỏ được những gì quanh quẩn trong trái tim, làm cho lồng ngực của cô rất căng, rất đau…

Bảo Bảo là con chó cô đã nuôi bốn năm từ khi cô mới bắt đầu vào đại học, lúc đó cô ở trong ký túc xá của trường, muốn nuôi một con chó thật sự không dễ dàng gì. Đến khi cô và Chu Khải thân thiết hơn cô liền nhờ anh nuôi dưỡng Bảo Bảo, mãi cho đến hai tháng trước hai người chia tay cô mới tới mang Bảo Bảo về, nhưng….

Bảo Bảo!

Trái tim cô quặn lại càng thêm đau đớn, trong đầu hiện lên những hình ảnh ngày Bảo Bảo gặp chuyện không may.

Ngày hôm đó, cô dẫn Bảo Bảo ra ngoài đi dạo, khi đến đỉnh núi phía sau trường học thì một chiếc xe tải bất ngờ lao tới. Chiếc xe đó rõ ràng là muốn đụng cô, nhưng Bảo Bảo tự nhiên nhảy lên người cô khiến cô bị bất ngờ nên ngã vào bồn hoa bên đường, khi cô tỉnh lại thì không thấy Bảo Bảo đâu nữa. Cô tìm kiếm khắp nơi thì phát hiện Bảo Bảo bị đụng văng ra xa hai mươi mét, cả người Bảo Bảo đều là máu, còn chiếc xe kia cũng đã sớm không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bảo Bảo, thật xin lỗi!

"Nghiêm Hi, Nghiêm Hi!"

Bên tai truyền tới giọng nói đầy lo lắng của Lưu Phu Nhân. Bà là người biết rõ nhất về chuyện tình cảm giữa cô và Chu Khải, bà cũng là hàng xóm của nhà họ Chu, Nữu Nữu của bà thường hay chạy sang nhà họ Chu chơi với Bảo Bảo. Chu Khải luôn dắt tay cô và dẫn theo cả Bảo Bảo với Nữu Nữu cùng nhau đi dạo, ai ngờ, kết quả sau cùng lại là như thế này.

Nghiêm Hi phục hồi lại tinh thần khẽ mỉm cười, Lưu phu nhân thấy khóe mắt Nghiêm Hi trong suốt thì không hỏi thêm gì nữa.

Nghiêm Hi dịu dàng nhìn năm con chó con, một, hai, ba, bốn…?

A! Con thứ năm đi đâu rồi???

Nghiêm Hi đảo mắt tìm kiếm liền nhìn thấy một đám lông xám xịt núp ở dưới mông của Nữu Nữu >"

Nghiêm Hi bước tới cẩn thận ôm đám lông xám xịt ấy lên, chú chó nhỏ bị đánh thức liền mở to đôi mắt, đôi mắt đen nhánh tỏa sáng tựa như được bao phủ bởi một tầng nước, nhìn giống như là sắp khóc rồi vậy, Nghiêm Hi lập tức cảm thấy trái tim mình nhảy loạn lên.

Bảo Bảo!

Chú chó này và Bảo Bảo bốn năm trước giống nhau như đúc!

Bốn năm trước cô nhận nuôi Bảo Bảo từ tay một người lạ, lúc ấy Bảo Bảo cũng nhìn cô như vậy, vì bị quấy rầy mà trong đôi mắt có nét không vui, lại còn bày ra bộ mặt uất ức làm cho người ta đau lòng nữa.

Nghiêm Hi cẩn thận ôm chú chó nhỏ, nhẹ nhàng nâng hai chân trước của nó lên, cẩn thẩn nhìn bộ dạng của nó.

Lưu phu nhân nhìn thấy ánh mắt vui mừng của Nghiêm Hi thì khẽ mỉm cười: "Chú chó này cực kỳ giống Bảo Bảo, nhưng bởi vì nó là nhỏ nhất nên đều giành không lại với mấy anh chị của nó. Mỗi lần bốn con chó nhỏ kia bú xong cô đều muốn bế nó đi tìm Nữu Nữu để nó bú thêm."

Nghiêm Hi nghe vậy rất đau lòng, tại sao giống Bảo Bảo nhất lại bị ức hiếp chứ?

Nghiêm Hi ôm chú chó nhỏ không muốn đặt xuống, xoay người nhìn Lưu phu nhân: "Lưu phu nhân, cháu muốn nuôi con này, được không ạ?"

Lưu phu nhân sững sờ, sau đó cười cười nói: "Sao lại không được chứ, chỉ là, cháu ở trong ký túc xá của trường mà, còn có Bảo Bảo Bảo nữa, như vậy có được không?"

Nghiêm Hi cười cười, trong đáy mắt ánh lên một chút phiền muộn, nhẹ nhàng nói: "Không sao đâu ạ, bây giờ cháu đã tốt nghiệp rồi, cháu sẽ chăm sóc nó thật tốt!"

Lưu phu nhân yên tâm nói: "Vậy thì tốt."

Trong ngực Nghiêm Hi, một bên ôm một bó hoa hồng xanh thật to, một bên ôm chú chó nhỏ mới đầy tháng. Cô thực sự chịu hết nổi rồi, cô rất muốn ném bó hoa hồng xanh kia đi, nhưng cuối cùng cũng không ném đi được.

Bốn năm trước, Lãnh Diễm mỉm cười nhìn cô, cũng với dáng vẻ cương quyết như hôm nay anh tặng cho cô một bó hoa hồng xanh: "Sau ngày hôm nay, mỗi lần gặp em anh sẽ tặng em một bó hoa hồng xanh!"

Mỗi lần gặp mặt tặng một bó, chỉ vì cô từng nói qua hoa hồng xanh rất đẹp, hôm nay coi như là lần đầu tiên hai người gặp mặt sau bốn năm, như vậy đây là bó hoa đầu tiên. Vậy sau này, có phải hay không còn có bó thứ hai, thứ ba, thứ tư…????

Tài xế taxi liếc mắt nhìn Nghiêm Hi qua gương chiếu hậu, không nhịn được cười nói: "Hoa rất đẹp, chó cũng thật đáng yêu!"

Nghiêm Hi hơi lúng túng mỉm cười: "Cám ơn chú!"

Bó hoa hồng xanh này ít nhất cũng phải hơn một vạn.Lãnh Diễm mua hoa, nếu không hơn một vạn thì nhất định anh sẽ cảm thấy có lỗi với ví tiền của mình. Còn chú chó nhỏ nằm trong lòng cô lại không ngừng cọ cọ, cái mũi nhỏ không ngừng ngửi a ngửi a, có vẻ như hít phải quá nhiều phấn hoa rồi, đột nhiên cái mũi nhỏ chun chun lại, sau đó vang lên một tiếng hắt xì. Cái này cũng chưa tính, mũi ngứa nhột nhột, không nhịn được lại dùng móng vuốt nhỏ của mình cọ cọ trên lỗ mũi, A, xem ra thật là tốn sức, nhưng lại vô cùng đáng yêu!

Nghiêm Hi mỉm cười hạnh phúc, lâu như vậy rồi, chỉ có giờ phút này cô mới thật sự vui vẻ.

Bảo Bảo! Chị nhất định sẽ bảo vệ chú chó nhỏ này thật tốt!

Chỉ là, Nghiêm Hi không thể ngờ được rằng hôn lễ chấn động cả G Thị chỉ vì cô rời đi mà lại rơi vào trong hỗn loạn.

Trên thực tế, Lãnh Diễm ở trong phòng khách nhà họ Chu phát huy bản chất đại thiếu gia của anh. Cho dù lời của ông Chu có tiến có lui thế nào thì anh chẳng qua cũng chỉ hờ hững đáp lại. Cho nên khi Lãnh Diễm quay lại phòng nghỉ tìm Nghiêm Hi thì tâm tình của anh vô cùng tốt, nhưng đến khi nhìn thấy trong phòng không có lấy một bóng người thì trong đầu anh lập tức hiện lên vô số hình ảnh, tất cả đều là bóng lưng đau lòng muốn chết của Nghiêm Hi.

Lãnh Diễm tức giận, tại sao bảo bối Hi Hi của anh từ nhỏ đến lớn luôn bị người ta ức hiếp như vậy?

Những người tham gia tiệc cưới khi nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Lãnh Diễm đều theo bản năng lùi ra sau, cũng không ai dám lên tiếng nói thêm câu gì, chỉ sợ mình sẽ tự rước họa vào thân, từng người từng người liên tục lui lại phía sau.

Nghiêm Hi khó khăn lắm mới mở được cửa phòng ra thì Chu Châu giống như một cơn gió lao tới, trên mặt hiện rõ vẻ lo lắng, giọng nói có chút bực bội gầm lên: "Nghiêm Hi, cậu chạy đi đâu vậy, có biết bọn mình tìm cậu mà phát điên lên không?"

Nghiêm Hi liếc mắt nhìn một vòng, khi nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Chu Châu và Lưu Thế Hiền liền cố làm ra vẻ như không có gì mà trêu ghẹo hai người bọn họ: "Oa, tìm mình khắp nơi, phòng ngủ của cậu cũng tìm rồi sao!"

Chu Châu nghe Nghiêm Hi nói vậy mặt lập tức nóng lên: "Cậu thật quá đáng! Bọn mình đều là lo lắng cho cậu thôi, bọn mình còn tưởng rằng cậu……" Giống như đột nhiên ý thức được lời mình sắp nói ra, Chu Châu cả kinh đưa tay lên che miệng mình lại, Lưu Thế Hiền đứng phía sau mặt cũng biến sắc.

Nghiêm Hi hiểu, bọn họ cố ý giấu cô biết chuyện hôm nay Chu Khải và Lý Lệ kết hôn, sợ cô biết rồi sẽ càng thêm đau lòng, khổ sở. Nhưng mà, không phải là cuối cùng cô cũng đã biết rồi sao?

Trong lòng cô tự cười nhạo mình, Nghiêm Hi, mày còn mong đợi điều gì, thậm chí người ta còn mong mày đến tham gia hôn lễ nữa mà!

Thấy Chu Châu vẫn lo lắng nhìn mình, cô lại làm bộ như cái gì cũng chưa biết cười cười rồi xoay người đóng cửa phòng lại.

Chu Châu cảm thấy Nghiêm Hi dường như cũng chưa biết chuyện gì, lúc này mới yên tâm hơn một chút. Cô phải rất khó khăn mới gạt được Nghiêm Hi chuyện Chu Khải kết hôn, vậy mà sáng sớm hôm nay lại không thấy Nghiêm Hi đâu. Cô và Lưu Thế Hiền tìm khắp nơi trong ký túc xá cũng không thấy cô, điện thoại di động cũng không gọi được, Lưu Thế Hiền liền phỏng đoán nói: "Có phải cô ấy biết rồi không?"

Trái tim Chu Châu từ lúc đó cứ như treo ngược cành cây, cho tới bây giờ Nghiêm Hi bình an trở về cô mới thấy yên tâm.

Nhưng, khi nhìn rõ cái gì đó trong ngực Nghiêm Hi thì Chu Châu kinh ngạc hét lên: "A! Hoa hồng xanh!"

Sau đó lại nghi hoặc hỏi: "Hả! Sao mình thấy con chó nhỏ này quen quen?"

6. Chương 6: Bạn Tốt!

"Hả! Sao mình thấy con chó nhỏ này quen quen?"

Nghiêm Hi cẩn thận ôm bảo bối trong ngực, hơi khẽ xoay người để Chu Châu có thể nhìn rõ hơn một chút, nhẹ nhàng nói: "Đây là con của Bảo Bảo!"

Lưu Thế Hiền im lặng nhìn Nghiêm Hi dịu dàng ôm chú chó nhỏ, trong lòng vô cùng lo lắng.

Chu Châu vui mừng hét lớn lên: "A! Bảo Bảo có con sao?"

Nghiêm Hi cười khúc khích nói: "Đương nhiên rồi, Bảo Bảo nhà mình đẹp trai như vậy, đương nhiên là có rất nhiều cô chó xinh đẹp theo đuổi rồi, có con thì có gì mà ngạc nhiên chứ!" Càng nói trái tim cô lại càng mềm nhũn ra, không nhịn được ôm chú chó nhỏ lên hôn "chụt" một tiếng. Nghiêm Hi thoải mái cười híp mắt lại, trong không khí còn thoang thoảng mùi sữa, rất ngọt.

Chu Châu kinh hãi nói: "Trời ơi! Ai không biết còn tưởng là cậu sinh ra nó!" Dáng vẻ này của Nghiêm Hi chính là dáng vẻ của gà mẹ đang bảo vệ gà con, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, nếu người khác nghĩ đây là do Nghiêm Hi sinh cũng không có gì là quá đáng.

Chu Châu vừa mới yên tâm được một chút giờ lại bắt đầu lo lắng rồi.

Chợt nhận ra Lưu Thế Hiền vẫn im lặng nãy giờ, cô quay sang lườm anh một cái, ánh mắt bất đắc dĩ hỏi: "Làm thế nào bây giờ?"

Sắc mặt Lưu Thế Hiền vô cùng nghiêm túc, lông mày nhíu lại thành một cục, anh liếc mắt nhìn bó hoa hồng xanh bị Nghiêm Hi đặt ở một bên, trong đầu lóe lên một ý tưởng, đôi mắt lập tức sáng lên.

Chu Châu nhìn theo tầm mắt của Lưu Thế Hiền, khóe miệng cũng cong lên. Cô làm ra vẻ mập mờ cố ý cất cao âm điệu nói: "Wow, bó hoa hồng xanh này thật là đẹp, nhưng loại hoa hồng này rất là hiếm, chắc chắn phải vận chuyển bằng máy bay từ Hà Lan về rồi? Vừa đẹp trai lại có tiền! Tâm tình cảm thấy thế nào hả?" Cô nói một câu lại chọc chọc người Nghiêm Hi một cái, nói xong câu cuối cùng còn làm bộ thần bí nhìn Nghiêm Hi, rốt cuộc lại thất vọng khi thấy Nghiêm Hi đang nhìn mình bằng ánh mắt xem kịch vui. Thiệt tình!

Chu Châu bĩu môi: "Thôi đi! Gặp gỡ một "hoa đào" ưu tú như vậy cũng không thèm chia sẻ với chị em tốt gì hết!"

Nghiêm Hi không ngừng vuốt ve cái đuôi nhỏ của tiểu Bảo Bảo, nhỏ giọng cười nói: "Thôi nào, cậu nghĩ là mình không biết hay sao, "hoa đào" Lưu Thế Hiền tốt như vậy cũng bị cậu len lén hái mất rồi, cậu không sợ những người khác biết sẽ xử cậu hay sao?"

Chu Châu nghe xong chột dạ nuốt nuốt nước miếng, len lén liếc mắt nhìn Lưu Thế Hiền đang đứng phía sau, rồi quay sang nhìn Nghiêm Hi, trong lòng ảo não kêu lên "thảm rồi!", nhưng vẫn nhất quyết không chịu buông tha cho Nghiêm Hi: "Ha ha, Nghiêm Hi, cậu cũng xấu xa quá đi, vì muốn lảng sang chuyện khác mà kéo cả chị em tốt ra làm tấm đệm lưng, mình chưa từng thấy qua người nào không coi nghĩa khí ra gì đấy!" Nói xong không thèm để ý đến khuôn mặt nhỏ nhắn đang méo mó của Nghiêm Hi, hai tay cô ôm ngực, hừ! Cậu đúng là, rõ ràng là mình lo lắng cho cậu chết đi được, kết quả khi cậu quay lại liền đem mình ra trêu ghẹo!

Lưu Thế Hiền đứng một bên liên tục lắc lắc đầu.

Chu Châu nghiêm mặt được một lúc, đúng là chịu hết nổi mà, cô cười rộ lên: "Được rồi, được rồi! Đồ đạc của cậu đã thu dọn xong hết chưa! Chúng ta nên đi thôi! Không một chút nữa là quản lý ký túc xá đến tận phòng đuổi người đó?"

Lúc này Nghiêm Hi mới nhớ ra hôm nay sẽ phải rời khỏi ký túc xá: "Mình cũng thu dọn xong rồi, chúng ta đi thôi!"

Chu Châu bất đắc dĩ nói: " Aizzzzzz! Mấy dì quản lý cũng thật là, hôm nay là ngày cuối cùng chúng ta ở đây rồi mà cũng không chừa cho chúng ta một chút ấn tượng tốt đẹp nào, một mực muốn đuổi người, cứ vội vã như thế này mà về nhà hay sao?"

Nửa giờ sau, Nghiêm Hi và Chu Châu ngồi phía sau xe của Lưu Thế Hiền cùng tới nhà mới, nhà này do cô và Chu Châu thuê chung.

Trong công cuộc dọn nhà này, Chu Châu một lòng xem đại thiếu gia Lưu Thế Hiền thành nhân viên bốc xếp miễn phí, cô đứng một bên chỉ huy Lưu Thế Hiền mang lên chuyển xuống hành lý của cô và Nghiêm Hi, ở nơi này thật sự không có công lý rồi. Nghiêm Hi nhìn áo sơ mi đắt tiền của Lưu Thế Hiền ướt đẫm mồ hôi thì đau lòng muốn chết, Lưu Thế Hiền bật cười: "Anh giúp hai vị đại tiểu thư chuyển đồ, hai người không hỏi xem anh có khát hay không, anh có mệt hay không cũng coi như thôi đi, đằng này lại vì áo sơ mi đáng mấy vạn mà đau lòng!" Trong lòng các cô đang nghĩ gì, anh thật sự là không thể hiểu được!

Chu Châu vừa nghe "mấy vạn" thì hai mắt lập tức sáng lên, cô chạy lên cười nịnh hót, nhỏ giọng hỏi: "Aiz nha, mồ hôi chảy thành ra thế này rồi, anh có nóng không, cởi quần áo vào tắm một cái đi! Quần áo này cũng giống của anh, không khác biệt lắm đâu!"

Nghiêm Hi đang thu dọn đồ đạc của mình lập tức dừng tay lại, thân thể cứng đờ xoay người nhìn Chu Châu đang cười rất xấu xa, trái tim âm thầm cầu nguyện cho Lưu Thế Hiền.

Lưu Thế Hiền thấy Nghiêm Hi quay người lại, đầu tiên tặng cho anh một cái ánh mắt "hãy tự cầu nguyện cho bản thân mình đi" làm cả người anh run lên, rồi nhìn đến cô gái trước mặt đang không ngừng nháy mắt phóng điện với anh thì lại im lặng không nói gì.

Chu Châu thật tình là không có tính nhẫn lại chút nào, thấy Lưu Thế Hiền không nhúc nhích liền trực tiếp sử dụng móng vuốt sói của mình, hơn nữa còn quan tâm nói: "Aiz nha, anh nhìn xem mồ môi mướt mát thế này rồi, nghe lời em đi tắm một cái đi, nhìn anh coi, ngộ ngỡ bị cảm nắng thì không tốt đâu!"

Nhưng mà, mới cuối tháng sáu thôi mà đã làm cho người ta chịu không nổi rồi, Lưu Thế Hiền nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài trời đang nắng chói chang, đợi đến khi anh lấy lại tinh thần thì áo sơ mi đã bị Chu Châu lột xuống rồi.

Trước khi đóng cửa phòng tắm, Lưu Thế Hiền hơi hoài nghi ngoảnh lại liếc mắt nhìn Chu Châu, thấy cô vẫn đứng nguyên chỗ cũ nhìn anh cười tủm tỉm, trong đôi mắt hiện lên những tia sáng rực rỡ giống như ánh mặt trời làm người ta không thể xem thường, hình như cô sắp làm một chuyện gì đó không tốt. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Anh âm thầm lắc đầu một cái, mình suy nghĩ nhiều quá rồi! Sau đó không chút do dự đóng cửa phòng tắm lại.

Tiếng đóng cửa vừa vang lên, Chu Châu liền hưng phấn cầm áo sơ mi của Lưu Thế Hiền lật tìm nhãn hiệu, sau đó nhanh chóng mở Laptop ra, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím.

Nghiêm Hi chỉ nhướn mày một cái rồi liếc mắt nhìn Tiểu Bảo Bảo đang ngủ say trên ghế salon, sau đó im lặng tiếp tục thu dọn đồ đạc của mình.

Không tới mười phút, chuông cửa vang lên, Chu Châu đặt Laptop xuống chạy ra cửa, vừa chạy vừa la hét: "Tới rồi đây!"

Cửa mở ra, một nhân viên phục vụ đứng ở ngoài cửa lễ phép hỏi: "Xin hỏi ai là Chu tiểu thư?"

Chu Châu có chút hưng phấn nói: "Đúng! Là tôi, nhanh như vậy đã đưa đến rồi, cửa hàng của anh đúng là phục vụ rất tốt, không tệ, không tệ!"

Sau đó ký tên đưa tiền, cười híp mắt vẫy tay với nhân viên giao hàng một cái, sau khi quay lại, trên tay là một chiếc áo sơ mi màu trắng.

Nghiêm Hi không hiểu hỏi: "Áo sơ mi của Lưu Thế Hiền cũng có bẩn lắm đâu, sao cậu lại mua cho anh ấy một cái áo khác?"

Chu Châu cười híp mắt, bộ dạng lấm lét nói một câu: "Bí mật!"

Nghiêm Hi: "……."

Cửa phòng tắm mở ra, Lưu Thế Hiền không mặc áo, chỉ mặc mỗi quần dài đi ra ngoài, Chu Châu nhìn thấy vậy liền trừng mắt nhìn anh, xông tới dùng sức kéo anh trở lại phòng tắm: "Lưu Thế Hiền! Anh chú ý một chút, ở đây có đến hai cô gái đó!" Nói xong ném áo sơ mi cô mới mua cho anh, "cạch" một tiếng cửa phòng tắm đóng lại.

7. Chương 7: Bốn Năm Không Liên Lạc.

Nghiêm Hi quay lưng lại, im lặng lắc đầu, thấy bảo bối đang ngủ trên salon bị tiếng đóng cửa làm thức giấc liền đứng lên nhìn chằm chằm về phía phòng tắm.

Nghiêm Hi uất ức cười một tiếng, sau này bảo bối cũng giống như Bảo Bảo sẽ bảo vệ cho cô! Chó thật là tốt nha, từ đầu đến cuối đều trung thành với chủ nhân của mình, không bao giờ phản bội, cho dù bảo bối còn nhỏ như vậy, nhưng ý thức trách nhiệm trời sinh đó cũng làm cho nó ở thời điểm nguy hiểm theo bản năng mà đứng lên cảnh giác.

Nghiêm Hi dịu dàng đưa tay gãi gãi bên tai bảo bối, nhẹ nhàng nói: "Không có việc gì đâu!" Tiểu Bảo Bảo vẫn tiếp tục trừng mắt nhìn về hướng phòng tắm, mãi cho đến khi thấy chung quanh không có điều gì khác thường mới híp mắt lại hưởng thụ những cái gãi của Nghiêm Hi, dáng vẻ kia nhìn vô cùng thoải mái.

Nhìn bộ dạng đó, Trái tim Nghiêm Hi chợt dâng lên một chút thỏa mãn, khi không còn có ai bên cạnh, có bảo bối ở cùng không xa không rời cô, cảm giác thật kỳ diệu.

Bốn năm trước khi gặp Bảo Bảo, trong lòng cô cũng có giác giống như thế này. Lúc đó cô không để ý đến điều gì, cũng không để ý đến ai, chỉ thích dẫn theo Bảo Bảo tới phía sau núi xem mặt trời lặn. Khi cô nằm trên cỏ ở núi phía sau trường học, cằm Bảo Bảo sẽ tựa trên bụng của cô, cả người nó vo lại thành một cục, cứ như vậy cùng cô vượt qua khoảng thời gian gian nan nhất, cho đến khi Chu Khải xuất hiện mới dần dần làm thức tỉnh một Nghiêm Hi hoạt bát, vui vẻ.

Vậy mà lúc này đây……..

Tiếng kêu gào của Chu Châu cắt đứt dòng hồi tưởng của cô, cô xoay người nhìn lại thì thấy Lưu Thế Hiền mặt đen lại nhìn laptop Chu Châu, trong đó đã mặc cả xong giá của áo sơ mi.

Lưu Thế Hiền thật sự là muốn phát điên rồi, khi anh ở trong phòng tắm thấy Chu Châu ném vào một cái áo sơ mi màu trắng kém chất lượng liền biết Chu Châu làm trò quỷ, nhưng ……

"Chu Châu, sao em lại làm như vậy, anh là bạn trai của em, tiền của anh cũng sẽ là tiền của em, em phải biết điều đó chứ, không lẽ em thiếu tiền xài hay sao?"

Chu Châu vô tội mở to đôi mắt, nhìn Lưu Thế Hiền mặc vào áo sơ mi cô mới mua cho anh, nhìn xung quanh, cuối cùng hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Aiz! Em chọn số rất vừa với anh nha! Nhìn xem, em rất hiểu anh!"

Lưu Thế Hiền vừa nghe, cúi đầu nhìn lại áo sơ mi một lượt, xác định rất vừa với anh, tâm tình lập tức trở nên vô cùng tốt, lại nghe thêm câu cuối cùng của Chu Châu thì khóe miệng giật liên hồi.

Chu Châu cười nói: "Hơn nữa, anh nói tiền của anh cũng chính là tiền của em, hiện tại em chẳng qua cũng chỉ là bán đi đồ đã bỏ đi, đồ anh đã mặc qua, anh bây giờ không phải đang mặc áo mới đó sao. Bán cái áo này đi cũng lời được bao nhiêu đâu chứ! Em giúp anh tính toán mà anh còn ở đây hung dữ với em!" Cái miệng nhỏ nhắn nói không ngừng, câu cuối cùng còn đem tính tình mê tiền của mình nói ngược lại thành "giúp anh tính toán", nói xong miệng của cô lại càng vểnh lên thật cao , đúng là oan cho cô mà.

Nghiêm Hi im lặng, ôm tiểu Bảo Bảo về phòng của mình tiếp tục dọn dẹp, trước khi đóng cửa phòng còn nghe Lưu Thế Hiền bất đắc dĩ mềm giọng dỗ dành Chu Châu: "Anh biết, anh biết, là anh sai, anh không nên hung dữ với em, em đừng giận nữa nha!"

Đóng cửa phòng lại, Nghiêm Hi ôm bảo bối thả lên trên giường, ngồi xổm xuống dựa vào mép giường, tay không ngừng đùa giỡn với cái đuôi nhỏ nhắn của bảo bối. Xem ra bảo bối của cô vô cùng hứng thú với việc này, mở to đôi mắt to đen láy, sau đó ngồi chồm hổm trên giường tò mò nhìn Nghiêm Hi.

Hai đôi mắt đen nhánh không chút tạp chất nhìn thẳng vào nhau một hồi, trong lòng Nghiêm Hi bỗng nhiên cảm thấy, đôi mắt của bảo bối dường như có thể nhìn rõ chỗ sâu nhất trong trái tim cô, bất luận dưới đáy lòng cô cất giấu điều gì cũng không thể che giấu được.

Nghiêm Hi dịu dàng cười một tiếng, cúi đầu cọ cọ lên chóp mũi ẩm ướt của bảo bối, rồi nhướn người hôn lên cái tai nhỏ nhắn. Hơi thở của cô phả vào trong lỗ tai nhay cảm, hơi ngứa một chút, bảo bối liền nâng móng vuốt gãi gãi lỗ tai, nhưng lại với không tới, dáng vẻ vô cùng đáng yêu.

Chọc cho Nghiêm Hi cười một hồi lâu.

"Bảo bối, từ nay về sau gọi mày là Yêu Yêu, biết không?"

Đáng tiếc, Yêu Yêu vẫn đang cố gắng giơ móng vuốt lên gãi gãi lỗ tai, không để ý đến cô.

Nghiêm Hi không vui cong môi, thật là, giống hệt Bảo Bảo, cái tính khí thúi này cũng không kém gì Bảo Bảo, cô không nhịn được lại ra sức xoa xoa đầu Yêu Yêu.

Yêu Yêu không vui, ngẩng đầu, há miệng cắn tay Nghiêm Hi còn chưa kịp thu lại. Nghiêm Hi trừng mắt, Yêu Yêu liền nhe răng, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ xíu, miệng phát ra âm thanh gru gru, Yêu Yêu tức giận rồi nha!

Nghiêm Hi cũng không buồn, cô cảm nhận được hàm răng mềm nhũn của bảo bối, mặc dù, hình như Yêu Yêu của cô đã dùng hết toàn bộ hơi sức, nhưng mà, không có một chút cảm giác đau nào, mà ngược lại, cảm giác giống như là gãi ngứa vậy.

"Yêu Yêu, Yêu Yêu, Yêu Yêu, nhớ kỹ tên của mày đó!" Cô và Yêu Yêu nhìn nhau, mỗi một lần lại nhỏ giọng gọi tên Yêu Yêu.

Điện thoại di động trong túi rung không ngừng làm đùi cô tê tê, cũng không ngừng rung lên. Nghiêm Hi không chịu được vội vàng móc điện thoại ra nhìn màn hình, một dãy số điện thoại di động không ngừng nhấp nháy trước mắt cô, không có tên, nhưng cô vừa nhìn liền nhận ra đó là số của ai.

Đuôi số điện thoại di động là bốn con số sáu, quá mức ấn tượng. Bốn năm trước, dãy số này dường như đã tan ra thấm vào trong máu mủ của cô, khắc sâu vào trong tâm trí cô.

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh một cậu bé đứng dưới ánh mặt trời nhìn cô mỉm cười, trên mặt có một chút vô lại, giọng nói trầm thấp đặc trưng của thời kỳ vỡ giọng:

"Hi hi, Bạn thiết kế ình một số điện thoại di động đi, mình đảm bảo, mình sẽ dùng cả đời, vĩnh vĩnh sẽ không đổi số."

Cô gái 13, 14 tuổi cười híp mắt nhìn cậu bé, ánh mặt trời thật tốt, để cho cô nhìn rõ gương mặt cậu bé đó, miệng vểnh lên thật cao, bất mãn kháng nghị: "Mình không muốn, mình đã nghĩ cho cậu rất nhiều số, chính cậu cũng không nhớ được, còn nói vĩnh viễn không đổi, không phải cũng đã đổi số nhiều lần rồi sao, mình không muốn tiếp tục nghĩ giúp cậu nữa."

Cậu bé cười, lộ ra một hàng răng trắng đều đẹp mắt.

"Hi hi, lần này mình nhất định sẽ không quên, cho dù có một ngày cậu quên mất mình cũng sẽ không quên, cậu hãy nghĩ ình thêm một số nữa đi!"

Cuối cùng cô không chịu nổi Lãnh Diễm đến chết vẫn dây dưa, nên đã nghĩ ra một dãy số đơn giản nhất, bốn con số sáu, vừa dễ nhớ lại may mắn.

Yêu Yêu nhìn Nghiêm Hi nhìn chằm chằm điện thoại di dộng như người mất hồn, liền muốn gọi cô. Gì chứ, Yêu Yêu còn quá nhỏ, không có cách nào kêu thành tiếng, chỉ có thể ô ô kêu lên.

Nghiêm Hi nghe được âm thanh "thê thảm" của Yêu Yêu liền phục hồi lại tinh thần, cười cười vỗ về Yêu Yêu, vứt điện thoại di động xuống giường, không nghe máy, cũng không nhấn nút từ chối cuộc gọi, cứ để mặc điện thoại rung không ngừng trên giường.

Lãnh Diễm, anh thật là có bản lĩnh nha, số điện thoại của em vừa mới đổi có hai tuần lễ mà thôi, nhanh như vậy anh đã tra ra được rồi!

Bên kia, Lãnh Diễm quậy một hồi trong tiệc cưới, sắc mặt của người nhà họ Chu ai ai cũng rất khó coi. Ông Chu vì ngại với thân phận của Lãnh Diễm mà không dám đắc tội, chỉ có thể sai thuộc hạ của mình đi tìm Nghiêm Hi.

Lãnh Diễm trực tiếp gọi điện thoại, không có ai bắt máy, càng gọi trong lòng anh lại càng muốn giết người. Anh vẫn biết cuộc sống của Nghiêm Hi bốn năm qua, mỗi một ngày, mỗi một chuyện của cô anh đều biết hết.

Mỗi ngày anh đến phòng làm việc, chuyện đầu tiên muốn làm chính là xem lại tất cả những trải nghiệm ngày hôm trước của Nghiêm Hi. Thuộc hạ của anh làm việc rất tốt, mỗi ngày đều âm thầm đi theo bảo vệ cô mà không bị cô phát hiện, đồng thời viết báo cáo một ngày của Nghiêm Hi gửi về phòng làm việc của anh.

Nhưng mà, bên ngoài được bảo vệ tốt thì có ích lợi gì, trong lòng cô bị tổn thương thì làm thế nào?

8. Chương 8: Hôn Lễ Bị Hủy Bỏ.

Nhưng mà, bên ngoài được bảo vệ tốt thì có ích lợi gì, trong lòng cô bị tổn thương thì làm thế nào?

Không có ai biết, khi Lãnh Diễm nhận được tin Nghiêm Hi và Chu Khải yêu nhau thì trái tim anh cô cùng hốt hoảng. Một khắc đó, anh rất sợ, anh thật sự là sợ mình thầm yêu cô bao nhiêu năm nhưng rồi sẽ phải quên cô.

Nhưng khi thấy thuộc hạ của mình báo tin, thời gian cô vui vẻ nhất không phải ở chung với Chu Khải mà là thời điểm cô cùng Bảo Bảo chơi đùa ở trên núi phía sau trường học. Một khắc đó, nỗi lo sợ trong lòng anh mới vơi đi một chút.

Anh vẫn biết, Hi Hi cũng không phải đặc biệt thích chó, mà trong bốn năm này cô cưng chiều Bảo Bảo là bởi vì…….

Là bởi vì anh…..

Trong điện thoại di động truyền đến giọng nói của thuộc hạ, Lãnh Diễm hồi hồn: "Nói!"

Bên kia người âm thầm bảo vệ Nghiêm Hi trả lời: "Thiếu gia, từ sau khi cô ấy chia tay với Chu Khải, hành tung liền thay đổi rất thần bí, mỗi lần chúng tôi theo dõi cũng đều bị cô ấy phát hiện, vừa rồi xe của chúng tôi lại bị cô ấy bỏ rơi."

Đôi mắt câu hồn của Lãnh Diễm nhất thời tràn đầy lửa giận, giọng nói trầm thấp khàn khàn, có chút căm hận nói: "Nói cách khác, các người bị cô ấy phát hiện rồi?" Lãnh Diễm tức giận hai tay chống nạnh nói lớn: "Tôi nuôi các người để làm cái gì hả? Một cô gái cũng không trông chừng được, uổng công những người trong quân đội đã huấn luyện các người, ngu ngốc!"

Không muốn nghe thuộc hạ ở bên kia tiếp tục giải thích, Lãnh Diễm ném mạnh điện thoại di động xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh. Quan khách trong tiệc cưới chưa từng gặp qua người nào bộ dạng dọa người như vậy, một tiếng hét lớn vang lên khiến tất cả mọi người sợ tới mức không dám lên tiếng, chỉ đứng im tại chỗ len lén nhìn Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm tức giận, trên trán hằn rõ gân xanh, cặp mắt đỏ bừng, dáng vẻ vô cùng đáng sợ.Trái tim nghĩ đến Nghiêm Hi bị uất ức, lửa giận lại lập tức dâng lên, liền nhắc chân đạp đổ một cái bàn ngay đó.

Mọi người nhất thời như chim sợ ná, cẩn thận, e sợ mình sẽ bị Lãnh Diễm người đầy hỏa khí này đốt cháy.

Nhìn tình hình này, nếu không tìm được cô gái như Thiên Sứ kia, thì hôn lễ có lẽ sẽ bị hủy bỏ mất.

Lý Lệ cũng bị bộ dạng này của Lãnh Diễm dọa sợ, núp vào trong ngực Chu Khải run lẩy bẩy. Nhưng trong đáy lòng vẫn đang suy nghĩ, rốt cuộc thân phận của Lãnh Diễm là gì đây? Tại sao ngay cả Chu lão gia cũng không dám đắc tội với anh ta?

Chu Khải vốn dĩ vì hôn lễ này mà phải đấu tranh không ít, bây giờ Lãnh Diễm lại làm náo loạn như thế này, trong lòng anh đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm. Lãnh Diễm làm náo loạn như vậy, hôn lễ này có lẽ cũng nên dừng lại thôi!

Mọi người ở đây mỗi người có một tâm sự riêng, Lưu phu nhân chậm rãi bật cười, Nghiêm Hi đã rời đi được hai giờ rồi, cũng trong hai giờ này, bà ở đây tận mắt chứng kiến người đàn ông khí thế ưu nhã bất phàm giờ đây biến thành thô bạo, khát máu, người đàn ông này mới xứng đáng làm chồng của Nghiêm Hi đi!

Đôi mắt đỏ bừng của Lãnh Diễm quét một vòng, những người ở đây đều hận không thể đuổi anh ra ngoài, khi anh nhìn thấy ánh mắt đầy ý cười của Lưu phu nhân thì trái tim bỗng nhiên cũng nhẹ đi rất nhiều, anh thở dài một hơi, nhìn chằm chằm Lưu phu nhân.

Lưu lão gia vừa nhìn thấy Lãnh Diễm nhìn chằm chằm vào vợ mình thì theo bản năng nhích người lấy cơ thể mình che đi tầm mắt của Lãnh Diễm. Người đàn ông này thật sự rất đáng sợ, vợ của ông vừa mới nhìn anh ta mà cười, không phải là đã chọc giận anh ta rồi chứ?

Lưu phu nhân cười nhẹ nhàng nhìn ông xã che chở ình, trái tim vô cùng cảm động, đưa tay khoác lấy tay ông, tiến lên một bước đứng song song với ông xã của mình, giống như là sẽ cùng nhau đối mặt với chuyện gì đó rất nguy hiểm vậy.

Lưu phu nhân mỉm cười, giọng nói mềm mại: "Lãnh thiếu gia, hai giờ trước Nghiêm Hi mới vừa đi qua nhà của tôi."

Lãnh Diễm vừa nghe, hai mắt hơi híp lại, trầm tư không nói gì.

Lưu phu nhân tiếp tục: " Nghiêm Hi qua nhà tôi xem năm tiểu Bảo Bảo, hơn nữa nhận nuôi chú chó nhỏ nhất. Hiện tại, cô ấy cũng không còn ở trong ký túc xá của trường nữa, còn về phần cô ấy dời đến chỗ nào thì tôi cũng không biết. Nếu như cô ấy không có báo cho cậu, vậy hẳn là cô ấy không muốn cậu quấy rầy tới cô ấy rồi."

Lãnh Diễm đứng bất động tại chỗ, đôi mắt kia càng híp lại giống như ánh mắt của chim ưng lúc kiếm ăn, Lưu phu nhân vẫn mỉm cười nhìn Lãnh Diễm khiến mọi người lại bát đầu bàn tán xôn xao.

Lãnh Diễm mím môi không nói, một lúc lâu sau mới thu hồi ánh mắt sắc bén, hướng về phía Lưu lão gia nhếch môi cười, nhẹ nhàng ưu nhã, giọng nói đậm đà như tiếng đàn vi-o-lông-xen: "Cám ơn! Cám ơn hai người đã chăm sóc Nghiêm Hi, cũng cám ơn các người đã tặng cô ấy một tiểu Bảo Bảo!"

Lưu phu nhân chỉ khẽ mỉm cười, cũng không nói gì nữa.

Lãnh Diễm nói cám ơn xong quay người rời đi, không chút dài dòng dây dưa, cũng không đi xem dáng vẻ của ông Chu khi anh phá hư hôn lễ này, giống như khi anh tới đây, ưu nhã bước đi.

Mãi cho đến khi Lãnh Diễm khôi phục lại hình tượng cao quý rời đi, bóng dáng biến mất ở khúc quanh, tất cả mọi người trong tiệc cưới cũng chưa phục hồi lại tinh thần.

Đối mặt với vẻ mặt sững sờ của mọi người, trái tim Lý Lệ lại càng thêm chán ghét Nghiêm Hi, nhưng mà trên mặt lại nở nụ cười quý phái ưu nhã nói: "Haha, Các vị, hôm nay xảy ra tình huống như thế này, là nhà họ Chu chúng tôi tiếp đãi không chu đáo, kính xin mọi người bao dung bỏ qua cho!"

Giọng nói áy náy của Lý Lệ vang lên, lúc này mọi người mới phục hồi lại tinh thần, ông Chu nhìn Lý Lệ biết tiến biết lùi mỉm cười, hài lòng gật đầu với Lý Lệ.

Lý Lệ cũng hướng ông mỉm cười, nhưng trong lòng lại vô cùng tức giận, Nghiêm Hi, tại sao hôn lễ của tôi lại bị cô làm cho loạn hết cả lên!

Cô đã có người đàn ông ưu tú như vậy, tại sao cô còn phải gắt gao giữ chặt Chu Khải không buông? Nhìn thấy trong mắt Chu Khải rõ ràng là đang đấu tranh, Lý Lệ sợ, một bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay của anh, trên mặt nở nụ cười ấm áp, giọng nói nhỏ nhẹ, thẹn thùng cần có của một cô dâu mới về nhà chồng: "Chu Khải, bị Nghiêm Hi đến quậy thành ra như vậy, vốn là định mười một giờ mà lúc này chắc cũng đã mười hai giờ rồi. Vừa rồi em có tìm người điều khiển chương trình hỏi qua, mười hai giờ so với mười một giờ còn may mắn hơn đó, chúng ta nhanh chuẩn bị một chút đi!"

Chu Khải nhìn Lý Lệ thẹn thùng, trái tim đột nhiên hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn bị tổn thương của Nghiêm Hi, rõ ràng uất ức muốn chết, nhưng vẫn quật cường cố gắng chịu đựng, rõ ràng là trong lòng đang rỉ máu, nhưng mà trên mặt lại còn phải làm bộ thật lòng chúc mừng.

HiHi, em muốn anh phải quên em như thế nào?

Đôi mắt giãy giụa dần dần trở nên kiên định, anh nhìn Lý Lệ giả bộ trấn an, đôi tay dùng sức kéo tay Lý Lệ ra.

Sắc mặt Lý Lệ nhanh chóng thay đổi, giọng nói không còn bình tĩnh nữa, cả người cô run lên: "Chu Khải! Anh định làm gì?" Mi tâm cô nhíu chặt lại, có chút bất mãn, không chỉ bất mãn, còn có lo sợ nữa.

Cô thật sự rất sợ, sợ mình khổ cực lấy được tất cả nhưng cứ như vậy mà bị Nghiêm Hi phá hỏng.

Quan khách xung quanh ai ai cũng nâng chén nói chúc mừng, không ai để ý đến tình hình của cô dâu chú rể.

Chu Khải kiên định kéo tay Lý Lệ đang kéo ống tay áo của anh ra, ánh mắt thư thái, giọng nói trầm ấm mà kiên định: "Lý Lệ, em biết rõ là anh không yêu em…em biết rõ là anh cưới em là vì cái gì, nhưng hiện tại anh hối hận rồi."

Thật xin lỗi!

Đây là câu cuối cùng anh nói với Lý Lệ, anh cũng chỉ có thể nói câu đó với cô thôi, nhưng tổn thương đã tạo thành, nói thật xin lỗi thì có ích lợi gì?

9. Chương 9: Bị Tóm.

Haiz!

Nghiêm Hi nằm vật xuống giường thở mạnh, vươn tay lấy điều khiển chỉnh áy điều hòa không khí giảm xuống hai nhiệt độ nữa, ôm chầm lấy Yêu Yêu đang ngủ bên cạnh.

Hài lòng nhìn phòng của mình đã dọn dẹp sạch sẽ, tay không ngừng xoa lông mịn như nhung của Yêu Yêu, lầm bầm lầu bầu: "Rốt cuộc cũng có một không gian thuộc về mình. Yêu Yêu, mày vui không?"

Yêu Yêu chỉ đem cằm mình đặt trên bụng Nghiêm Hi, mắt miễn cưỡng mở ra lại nhắm lại.

Trái tim Nghiêm Hi cười một tiếng, thật là, cái tật xấu này cũng học theo Bảo Bảo.

Lấy điện thoại ra liếc nhìn màn hình, hai giờ ba mươi lăm phút chiều, giờ này chắc hẳn là Chu Khải và Lý Lệ đang cười ngọt ngào trong tiệc cưới đi!

Chu Khải, nếu như cô ấy là người cuối cùng anh lựa chọn, em tôn trọng anh. Từ nay về sau, em sẽ bước ra khỏi cuộc sống của anh, và anh cũng không còn bước vào trong cuộc sống của em được nữa.

Ngón tay đột nhiên nóng một chút, ngứa một chút, cúi đầu xem thì thấy hai chân trước của Yêu Yêu đang ôm tay cô mà ra sức gặm gặm…

Nghiêm Hi bật cười: "Yêu Yêu, đây là tay của ta, không phải xương đầu heo, huống chi bây giờ mày còn nhỏ, ày xương mày cũng không cắn nổi nha!"

Yêu Yêu không thèm để ý đến Nghiêm Hi, tiếp tục gặm, ta gặm, ta gặm, ta gặm, ta gặm! Gặm đến vui thích thì cái đuôi nhỏ còn vểnh lên thật cao, lắc trái rồi lắc phải, lại lắc trái lắc phải….

Ngoài cửa, Chu Châu gõ cửa hô to: "Nghiêm hi, cậu dọn dẹp xong chưa, mình đói rồi!"

Nghiêm Hi lúc này mới nhớ ra, mình còn chưa có ăn cơm trưa, không trách được cảm thấy có chuyện gì đó còn chưa làm.

"A! Mình ra ngay đây!" Nhanh chóng đứng dậy mang dép.

Cửa vừa mở ra, Chu châu liền làm mặt ai oán nhìn Nghiêm Hi, học bộ dạng Bảo Bảo khi làm nũng cọ cọ vào ngực Nghiêm Hi, giọng không cần ai nhắc cũng đầy uất ức: "Hi Hi, cậu thật là hư, cậu và Lưu Thế Hiền là cùng hư như nhau."

Nghiêm Hi hết sức im lặng nhìn cái đầu đen đang chà xát lung tung trên ngực mình, quét mắt nhìn một vòng phòng khách, không có ai cả.

"Lưu Thế Hiền đâu rồi?"

Chu Châu lập tức tức giận, bộ dạng giống như con mèo nhỏ tức giận mà xù lông lên, đưa ra móng vuốt bén nhọn của mình gãi gãi tường, tức giận nói: "Đừng nhắc tới anh ta với mình, mình với anh ta chấm dứt rồi."

Nghiêm Hi nhướn mày, cô nghe Chu Châu nói câu này đã thành quen rồi, một ngày cô ấy nói câu này cũng phải cả nghìn lần đi!

Nghiêm Hi đặc biệt bình tĩnh hỏi: "Lần này lại xảy ra chuyện gì à?"

Chu Châu uất ức, tiếp tục cọ đầu vào trong ngực Nghiêm Hi: "Lưu Thế Hiền thật là keo kiệt nha, anh ta thế nhưng lại đi tịch thu tiền tớ bán áo sơ mi!" Rất uất ức, giọng nói kia nghe như là muốn cắn chết Lưu Thế Hiền keo kiệt. Nhưng…..

Nghiêm Hi im lặng ngước mắt nhìn trần nhà!

"Này! Đó là áo của anh ấy, hiện tại bán lấy tiền, anh ấy tịch thu cũng không có gì là không thể mà!"

Chu Châu vừa nghe bạn tốt của mình phân minh cho Lưu Thế Hiền, lại lập tức xù lông, giơ móng vuốt: "Nghiêm Hi, cậu là chị em tốt của mình mà lại đi nói tốt cho Lưu Thế Hiền! Hừ! Mình muốn tuyệt giao với cậu!" Nói xong, quay người, miệng vểnh lên đến trên trần nhà.

Nghiêm Hi tự biết mình đã dẫm phải đuôi nhỏ của Chu Châu rồi, đụng trúng chỗ yếu của cô, lập tức nịnh hót: "Được rồi, được rồi, mình sai rồi, cái đó, aiz, Lưu Thế Hiền tại sao có thể làm như vậy chứ, dù là anh ta mất tiền mua áo sơ mi, nhưng bây giờ là do cậu bán đi thu được tiền, nói thế nào đi nữa cũng phải đưa cho cậu một phần nha, thế mà anh ta lại tịch thu tất cả, thật là quá keo kiệt rồi!"

Nghiêm Hi nghĩ một đằng nói một nẻo để Chu Châu hết giận, nhưng trong lòng nói thầm: Lưu Thế Hiền ơi Lưu Thế Hiền, em có nói gì cũng đều là vì muốn tốt cho anh thôi! Ngàn vạn lần anh đừng trách em nha!

Chu Châu chính là loại người thích mềm không thích cứng, nếu như muốn cô ấy làm gì, nhất định phải "mềm" nha!

Nghe Nghiêm Hi nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Châu vốn đang cô cùng giận dữ quả nhiên có chuyển biến……

Nghiêm Hi âm thầm thở ra một hơi.

Chu Châu xoay người ôm cánh tay Nghiêm Hi tiếp tục làm nũng, con ngươi xoay vòng vòng, Nghiêm Hi vừa nhìn thầm nghĩ xong rồi, cô gái này lại đem lực chú ý dán trên người mình rồi.

Chu Châu chu mỏ làm nũng: "Hi Hi, mình biết cậu là tốt nhất mà."

Nghiêm Hi lại ngước mắt nhìn trần nhà.

Chu Châu tiếp tục làm nũng: "Hi Hi, cậu cũng biết, chúng ta thuê phòng này tốn không ít tiền!"

Nghiêm Hi: "……."

Chu Châu: "Vốn là mình muốn bán áo sơ mi của Lư Thế Hiền để trợ cấp thêm cho chúng ta hai tháng tiền ăn, ai ngờ……"

Nghiêm Hi bình tĩnh không nổi nữa, lên tiếng cắt ngang: "Cậu nói thẳng đi! Cậu xem trọng thứ gì trên người mình?"

Chu Châu mặt mày hớn hở, chỉ chỉ bó hoa hồng xanh bị Nghiêm Hi bỏ lại ngoài phòng khách, quay lại nhìn Nghiêm Hi đầy hi vọng.

Đôi mắt chớp chớp chớp chớp, hình như muốn nói: "Cho mình đi! Cho mình đi!"

Nghiêm Hi nhìn theo ngón tay của Chu Châu, trái tim chợt run lên, trên mặt vốn là vẻ hiên ngang lẫm liệt giờ lập tức cứng đờ: "Chu Châu, mình……"

Chu Châu hình như đã sớm biết là cô không nỡ bỏ, tiếp tục làm nũng: "Hi Hi, mình hiểu rất rõ cậu không bỏ được, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu gặp gỡ "hoa đào", nhưng là chúng ta hiện giờ thật sự không còn tiền nha! Bằng không, sau này chung ta ăn cái gì?"

Nghiêm Hi liếc mắt nhìn vẻ mặt vô cùng tha thiết của Chu Châu, cúi đầu suy nghĩ, cô từ nhỏ lớn lên trong gia đình không bình thường, đối với vấn đề tiền bạc cũng có khái niệm không bình thường, cho nên ra ngoài học đại học bốn năm này đối với tiền bạc cô cũng không có cách nào.n Lúc trước mơ hồ trải qua hai năm đầu, sau đó đã đem tất cả tiền của mình giao cho Chu Khải, cô muốn mua cái gì cũng chỉ cần nói với Chu Khải, lúc này mới coi như là thuận lợi trải qua bốn năm học đại học.

Đến hôm nay, cô đối với tiền bạc cũng vẫn không có khái niệm cụ thể, cho nên cùng Chu Châu thuê phòng cũng rất tốt. Chu Châu nắm quyền quản lý tài chính, hiện tại Bộ Trưởng Tài vụ nói với cô không còn tiền, này đoán chừng thật sự là không còn tiền rồi.

Nghiêm Hi cúi đầu suy nghĩ thật lâu, thật sự là có chút không nỡ bỏ! Haiz!

Chu Châu tha thiết hi vọng: "Hi Hi…" Âm điệu kéo thật dài, vô cùng đáng thương a!

Nghiêm Hi nghĩ, một bó hoa cũng chỉ để được một, hai ngày thôi, nhưng mà, đem hoa này bán là có thể thuận lợi giải quyết vấn đề hai tháng tiền cơm…

"Được rồi!"

Thấy Nghiêm Hi gật đầu, Chu Châu vô cùng vui vẻ. Một giây kế tiếp lại nghe được tiếng Nghiêm Hi: "Chỉ là….." Vừa xoay người, Chu Châu còn chưa kịp nhảy lên hoan hô thì thân thể đã cứng đờ.

"Chỉ là, cậu phải bán được nhiều một chút nha!"

Chu Châu nghe vậy yên tâm, cười rực rỡ như hoa, dứt khoát nói: "Đương nhiền rồi!"

Chỉ là, Nghiêm Hi không ngờ tới, mình chẳng qua chỉ là đồng ý bán đi bó hoa hồng xanh của Lãnh Diễm mua thôi hay sao?

Tại sao người đàn ông kia lại có thể thuận lợi xuất hiện trong nhà mới của cô?

Sắc mặt của Lãnh Diễm không tốt lắm, mới vừa rồi nhìn vẻ mặt say mê của Chu Châu lúc đưa cho anh bó hoa hồng xanh, khóe miệng lại giật liên hồi, đây là duyên số sao? Chính mình bỏ tiền ra mua hoa, vẫn còn muốn mình bỏ ra gấp 3 lần để mua bó hoa đó về!!!

Nhìn Nghiêm Hi cúi đầu, giống như khi còn bé làm việc gì sai trái bị phát hiện, chỉ đưa cho anh một cái vòng tròn trên đỉnh đầu.

Chu Châu không hiểu chuyện gì hỏi: "Sao vậy?"

Sau đó nhìn lại Nghiêm Hi vừa bước ra ngoài mặt đã lập tử ỉu xìu, lại nhìn lại người đàn ông anh tuấn ôm hoa đứng ngoài cửa, khóe miệng giật giật. Nhìn qua nhìn lại, nhìn lại rồi nhìn qua vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì????

Cô đứng ở giữa hai người, đột nhiên cảm thấy tiến hay lùi cũng đều khó!

Có ai nói cho cô biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không????

10. Chương 10: Hoa Hồng Xanh Gây Nên Vụ Án Giết Người

Thật ra là…..

Khi Chu Châu đăng hình bó hoa hồng lên lên mạng, ngay lập tức có người của G Thị nhận ra, đây là loại hoa của Hà Lan, rất quý hiếm, trong nước không ở đâu bán, muốn mua phải đặt hàng trước một tháng, mà giá tiền, ở nước ngoài cũng đã bị xào đến ba vạn (gần một trăm triệu) rồi.

Chu Châu vừa nhìn được lời bình luận này thì sợ hết hồn, cô biết bó hoa này rất đắt, nhưng không ngờ giá của nó lại cao như vậy, lập tức quyết định nâng giá bán lên thành bốn vạn!

Nghiêm Hi không hiểu: "Này, ở nước ngoài không phải chỉ có ba vạn sao? Tại sao cậu lại bán bốn vạn?"

"Đó là ở nước ngoài, hiện tại chúng ta ở trong nước, chúng ta không có tiền nhưng nhất định là có người rất thừa tiền. Hơn nữa, nói không chừng đây là bó hoa duy nhất trong nước công khai bán đấu giá, cơ hội này không thể để mất, bọn họ nhìn thấy mà bỏ qua mới là lạ đó?"

Nghiêm Hi vẫn cảm thấy không thể tin được, nhưng vẫn "Ồ" lên một tiếng, bày tỏ cô hiểu.

Lãnh Diễm dùng laptop xâm nhập vào website của các công ty cho thuê nhà, nhưng vẫn không tìm được bất cứ tin tức nào của Nghiêm Hi.

Chỉ là, tình cờ lại phát hiện ra có một người tên là Chu Châu, cái tên này, anh thấy rất quen. Trong bốn năm qua, cái tên này cũng thường xuyên xuất hiện trong những báo cáo về Nghiêm Hi mà thuộc hạ của anh gửi cho anh, cái tên này xuất hiện với tần số cao như vậy, anh không nhớ cũng không được.

Hiện tại chỉ có tin tức của cô gái tên Chu Châu này, lại không có tin tức của Nghiêm Hi, như vậy thì chỉ có thể có hai khả năng: Thứ nhất, Nghiêm Hi không còn ở thành phố này nữa. Suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, dù sao đây cũng không phải là quê hương của Nghiêm Hi, cũng không phải là thành phố mà Nghiêm Hi thích nhất, ở đây lại tồn tại một Chu Khải, Hi muốn rời đi cũng không phải là điều không thể.

Thứ hai, đúng là như thế, Nghiêm Hi ở cùng với cô gái tên Chu Châu này!

Đang cau mày suy nghĩ, góc phải phía dưới màn hình máy tính hiện ra rất nhiều tin tức, vừa mở ra nhìn, khóe miệng không kìm chế được giật giật liên hồi, anh thật sự rất muốn bóp chết nha đầu chết tiệt kia!

Chỉ thấy bó hoa hồng anh tặng Nghiêm Hi hôm nay, giờ lại bị người ta bán đấu giá công khai trên mạng……

Cô gái này từ khi nào có đầu óc kinh doanh rồi hả?

Phía dưới còn có những người của G Thị kêu la:

Oa, Hoa hồng xanh, hoa này rất hiếm, rốt cuộc trước lúc chết cũng được nhìn thấy một lần, mình nhất định phải có được!

Aiz, không phải chỉ là một bó hoa thôi sao! Cậu đi Hà Lan mua không phải là được rồi sao???

Người ở trên vừa nhìn là biết không có tư cách bình luận rồi, nói cái gì trước tiên phải động não chứ, một loại hoa có thể bán được giá cao như vậy sao? Mấu chốt chính là loại hoa này không phải người bình thường có thể mua được, đây là loại hoa đặc biệt vì hoàng thất mà nghiên cứu trồng trọt, cậu cho rằng cứ bỏ tiền ra là có thể mua được sao?

——. . . . . .

. . . . . .

Rất nhiều, rất nhiều bình luận…..

Lãnh Diễm nghĩ, lúc này cũng không cần đoán, thật sự muốn tìm người chẳng mất chút công sức nào!

Bàn tay lướt trên bàn phím, Mười vạn.

Sau đó, cả thế giới im lặng.

……..

…….

Mẹ nó, đây là con của nhà ai, phá của như vậy!

Đây là suy nghĩ của Nghiêm Hi khi nhìn thấy người ta trả mười vạn nhân dân tệ cho bó hoa này.

Đầu tiên, Chu Châu ngây người, sau đó nhảy lên hét chói tai.

"A! Hi Hi, cậu có thấy không, thấy không, một bó hoa có thể giúp chúng ta chi trả hai năm tiền thuê nhà, thật tốt quá, thật tốt quá.." Sau đó lôi kéo Nghiêm Hi cùng cô nhảy múa.

Nghiêm Hi bị cô ấy kéo mạnh cũng nhảy lên mấy cái, sau đó giữ chặt Chu Châu đang điên cuồng lại dặn dò: " Hẹn người đó ra bên ngoài giao hoa, không thể để cho người ta biết địa chỉ nhà chúng ta!"

Cô có cảm giác, một người chịu bỏ ra mười vạn mua một bó hoa thật không đáng tin cậy, để ngừa vạn nhất, hay là ra bên ngoài giao hoa.

Chu Châu không thèm để ý: "Aiz nha, cậu hãy yên tâm, mình mà làm việc thì cậu yên tâm đi!"

A! Mười vạn! Chu Châu cười đến híp mắt lại, giống như nhìn thấy những tờ giấy đổ thẫm kia đang vỗ cánh bay vào túi của cô.

Lời thế son sắt của Chu Châu còn vang vọng, trước mặt, Lãnh Diễm ngồi trên ghế sofa thong thả uống trà.

※

Nghiêm Hi trừng mắt nhìn Chu Châu, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, cô ấy làm việc, quả nhiên, không đáng tin!

Lãnh Diễm lười biếng bước đến ngồi trền sofa, đôi mắt đào hoa nhíu lại, tựa như một con mèo Ba Tư cao quý lười biếng.

Liếc mắt nhìn Nghiêm Hi, cô vẫn giư nguyên bộ dạng của đứa bé làm chuyện xấu, vẫn cúi đầu, mắt nhìn xuống đất!

Lãnh Diễm ho khan một tiếng.

Nghiêm Hi làm bộ không nghe thấy.

Lãnh Diễm lại ho thêm một tiếng.

Nghiêm Hi tiếp tục đếm ô gạch trên sàn nhà.

Dù là rất tức giận chuyện Nghiêm Hi đem bó hoa của anh ra bán công khai trên mạng, nhưng giờ nhìn thấy cô trước mặt, tất cả tức giận đều tan biến, nhưng Lãnh Diễm vẫn im lặng không nói gì, đời này của anh chính là bị nha đầu này ăn sạch sành sanh rồi!

Ho khan một tiếng, cố giấu đi niềm vui khi tìm được cô, một giọng nói dọa người, lạnh như băng vang lên: "Thành thật khai báo, từ nhỏ anh đã dạy em như thế nào? Anh tặng hoa cho em, tại sao em lại mang nó đi bán hả? Nói! Ai cho em mượn lá gan vậy?"

Thanh âm trầm thấp mà lạnh lẽo vang lên, trái tim nhỏ bé của Chu Châu bị dọa sợ nhảy lên bùm bùm, rất lâu sau mới tỉnh táo lại, suy nghĩ một chút, có gì đó không đúng rồi! Nhưng lời này, sao nghe lại kỳ quái như thế?

Từ nhỏ anh đã dạy em như thế nào?

Lời này sao lại nghe quen tại như vậy?

Giống như……

Ba dạy dỗ con gái!

Nghiêm Hi không dám nói gì, cô nghe được trong lời nói của Lãnh Diễm có xen lẫn không vui, hơn nữa còn là rất không vui. Lãnh Diễm mà tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Cho nên từ nhỏ Nghiêm Hi đã lựa chọn một thượng sách, đó là bày ra dáng vẻ biết nhận lỗi.

Bộ dạng này của cô, toàn thân trên dưới đầu viết ba chữ: Em sai rồi!

Nhất thời, trong phòng im phăng phắc, không một tiếng động.

Lãnh Diễm tiếp tục hừ lạnh: "Em nói đi, có một chiêu dùng mãi không thấy chán sao?"

Nghiêm Hi vẫn cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Không ngán!"

Giọng nói của cô rất nhỏ nhưng Lãnh Diễm vẫn nghe được, anh giơ tay lên vỗ trán, a, thật đau đầu nha!

Chu Châu nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Nghiêm Hi, cô nghĩ giá cả như vậy có gì không đúng đâu chứ, thuận mua vừa bán. Chợt nhớ tới buổi chiều Nghiêm Hi giao phó không được tiết lộ địa chỉ của hai người, nhìn đến Nghiêm Hi vẫn liều mạng cúi đầu, Chu Châu giơ hai tay lên thề, trong mắt đều là nước, giọng thảm thiết: "Chu Châu mình xin thề, mình thật sự không tiết lộ địa chỉ nhà, mình thật sự không có."

Nghiêm Hi chột dạ len lén giơ tay túm tay Chu Châu, không ngừng nháy mắt với Chu Châu, bộ dạng khẩn cầu, mình xin cậu, cậu đừng làm loạn thêm nữa!

Chu Châu vừa nhìn thấy Nghiêm Hi nháy mắt với mình, càng nóng nảy hơn: "Hi Hi, cậu đừng tức giận, tại mình quá lười biếng, mình thừa nhận, mình không muốn phải chạy đi xa nên hẹn người ta đợi mình ở dưới lầu, ai biết……."

Nghiêm Hi tuyệt vọng ngước mắt nhìn trần nhà!

Lãnh Diễm nhìn thấy ánh mắt Nghiêm Hi không dám nhìn thẳng vào anh, lành lạnh nói tiếp: "Thế nào? Hi Hi, em không muốn để anh biết chỗ ở của em sao?"

Trái tim Nghiêm Hi kêu rên, Lãnh Diễm, người đàn ông này, ngoài mặt thì cười hi hi ha ha nhưng trong lòng lại vô cùng khủng khiếp, giống như hiện tại, phải rất tức giận, rất tức giận….

11. Chương 11: Yêu Yêu Pk Lãnh Diễm

Đối mặt với câu hỏi nhẹ nhàng vừa rồi của Lãnh Diễm, Nghiêm Hi rất không có khí chất cười ha ha, giọng điệu vừa có chút nịnh hói, vừa có chút làm nũng: "Làm sao có thể như vậy chứ, nếu như em không muốn để cho anh tìm được chỗ ở của em, vậy thì làm sao bây giờ anh có thể ngồi đây chứ, anh biết mà đúng không?

Lãnh Diễm chỉ nhíu mày chứ không nói gì, cô gái này hình như quên mất một điểm rất quan trọng, để tìm được đến chỗ này anh đã phải tiêu tốn "món tiền khổng lồ" mới mua được tin tức.

Nghiêm Hi thấy Lãnh Diễm không nói một lời lại còn nhìn chằm chằm vào mình, trong lòng khẩn trương một chút, nín cười, cúi đầu tiếp tục đếm gạch trên sàn nhà.

Phòng khách yên tĩnh không một tiếng động, chợt Lãnh Diễm cảm thấy gấu quần của anh bị thứ gì kéo lôi đi, sức lực không lớn nhưng vừa đủ để anh phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một chú cún nhỏ đang lắc lắc cái đuôi, miệng không ngừng lôi kéo gấu quần của anh.

Lãnh Diễm nhìn kỹ, chợt nhớ tới lời của Lưu phu nhân trong hôn lễ của nhà họ Chu, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hi vẫn đang cúi đầu không nói: "Đây chính là chú chó em mới nhận nuôi?" Kết quả, chú chó nhỏ vừa nghe thấy đỉnh đầu mình có người nói chuyện thì vô cùng kinh hãi, nước tiểu đã nhịn một ngày liền ồ ồ chảy xuống…

"A! Đáng chết!" Lãnh Diễm chỉ cảm thấy bên trong giày da của mình ẩm ướt, nhiệt nóng cũng không ngừng tăng thêm. Không hiểu chuyện gì xảy ra, cúi đầu xem xét, kết quả là chú chó nhỏ đang chổng mông lên nhắm giầy da của Lãnh Diễm mà tè lên.

Nghe được tiếng chửi rủa không vui của Lãnh Diễm, chú cún nhỏ còn ngẩng đầu lên liếc anh một cái, sau đó lắc lắc cái mông vui vẻ chạy đến chốn sau lưng Nghiêm Hi, nằm trên mặt đất, thân thể bé nhỏ cuộn tròn lại như một con tôm, chỉ chừa lại đôi mắt to đen láy liếc nhìn Lãnh Diễm đang nổi trận lôi đình.

Nghiêm Hi còn chưa biết làm sao ứng phó với câu nói trước đó của Lãnh Diễm đã nghe thêm một câu mắng chửi của anh, nhìn theo ánh mắt ghét bỏ của anh, đúng lúc nhìn thấy Yêu Yêu làm chuyện xấu xong bỏ chạy, đồng thời cũng nhìn thấy quần tây đắt tiền của Lãnh Diễm đang tí tách chảy xuống một chất lỏng!

Ách!

Nghiêm Hi không thể tin được, Lãng Diễm bị Yêu Yêu ức hiếp, bộ dạng cực kỳ nhếch nhác, một đại thiếu gia luôn luôn kiêu ngạo lại bị một chú cún mới đầy tháng ức hiếp……

Nghiêm Hi quay đầu nhìn Yêu Yêu, có chút sợ hãi ôm nó vào trong ngực, sau đó nhìn Lãnh Diễm cười khúc khích nói: "Ha ha, cái đó, nó không hiểu chuyện!"

Thật sự không biết nói gì, chỉ muốn Lãnh Diễm ngàn vạn lần cũng không được làm thịt Yêu Yêu!

Lãnh Diễm nhíu mày, trong mắt lộ rõ sự không vui, cũng không quan tâm Nghiêm Hi che chở cho Yêu Yêu như thế nào, chậm rãi đứng lên bước lại gần, mắt nhìn chằm chằm vào Nghiêm Hi, giống như muốn ăn thịt người. Theo từng bước đi của anh, Nghiêm Hi lại càng ôm chặt Yêu Yêu vào trong ngực.

Nghiêm Hi cảnh giác ôm chặt Yêu Yêu, giống như muốn vò Yêu Yêu thành một cục để vào trong túi, vậy thì Lãnh Diễm không thể làm gì nó rồi!

Lãnh Diễm vươn tay túm gáy của Yêu Yêu, lại thấy đôi mắt to tròn uất ức nhìn anh, giống như vô cùng uất ức, vô cùng tội nghiệp, đôi mắt đen láy, trong suốt không nhìn thấy đáy.

Trong lòng rung động, không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả được……

Lãnh Diễm sững sờ trong chốc lát, sau đó liếc mắt nhìn thấy Nghiêm Hi đang căng thẳng nhìn mình, rồi nhìn lại chú cún nhỏ trong ngực Nghiêm Hi. Lãnh Diễm không thể tin được anh lại không thể xuống tay với chú chó này, chuyện này….Đây là chuyện gì xảy ra????

Chẳng lẽ chỉ vì đây là con của Bảo Bảo, chẳng lẽ chỉ vì chú cún này mang đến niềm vui cho Hi Hi?

Lặng lẽ thở phào một hơi.

Được rồi! Anh thừa nhận, chú cún này thật đáng yêu, khiến cho người ta rất yêu thích.

Nhưng cũng không thể tùy ý tiểu lên người anh nha!

Nghiêm Hi nhìn Lãng Diễm luống cuống, đôi mắt lạnh tự nhiên lại như mất hồn, thật không thể tin được, cúi đầu liếc mắt thấy Yêu Yêu đang bày ra bộ dạng vô tội nhìn Lãnh Diễm, đôi mắt kia…….

Nghiêm Hi bật cười, trong lòng hiểu rõ, mặc dù cô mới đem Yêu Yêu về nhà không đến vài tiếng đồng hồ, nhưng đem sự hiểu biết của cô về Bảo Bảo ra so sánh thì chú cún này hiểu mình đã chọc phải người không nên chọc vào, còn cố ý giả bộ đáng thương!

Lãnh Diễm nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, bởi vì một chú cún mà không khống chế được cảm xúc, anh trừng mắt nhìn Yêu Yêu, rồi ngẩng lên nhìn Nghiêm Hi, lạnh giọng quát lớn: "Em có biết dạy dỗ nó không đấy, nếu không thì cho vào những chỗ huấn luyện đi, trước học cách tìm chỗ tiểu tiện đi rồi mang về nuôi!"

Dám tùy tiện tè lên người anh, thật sự không chịu nổi!

"Còn nữa, em có tắm cho nó không vậy, mùi ghê quá?"

Nghiêm Hi im lặng, người đàn ông này, rõ ràng thích Yêu Yêu muốn chết, lại còn vì mặt mũi mà ra vẻ mắng người.

Không dám trừng mắt với Lãnh Diễm, cô liền nhìn ra ngoài cửa sổ, mùa hè nắng gắt, bầu trời phía tây được nhuộm thành một màu đỏ rực, từ góc độ này nhìn ra thì……

Nghiêm Hi nhìn đến ngây người, hiện tượng này cả năm mới xuất hiện một hai lần, không tự chủ lẩm bẩm: "Lãnh Diễm, anh nhìn kìa, thật là đẹp!"

Lãnh Diễm bất mãn việc cô nói lảng sang chuyện khác, làm mặt lạnh, lườm cái người đang xem mặt trời lặn đến chảy nước miếng.

Ánh sáng dìu dịu xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghiêm Hi, khuôn mặt vốn tái nhợt giờ được khoác lên một tầng màu hồng nhu hòa, khóe miệng khẽ nhếch lên lại càng mê người.

Rèm cửa sổ bằng lụa mỏng bị gió thổi tốc lên, tóc dài mềm mại của Nghiêm Hi cũng bị gió thổi bay lên nhè nhẹ, đôi mắt Lãnh Diễm sáng lại càng thêm sáng.

Nghiêm Hi vốn đã rất đẹp, giờ phút này được ánh mặt trời chiếu lên lại càng giống như tiên nữ giáng trần.

Đôi mắt Lãnh Diễm lóe lên những tin ấm áp, đã rất lâu rồi anh không được nhìn thấy Hi Hi của anh. Bốn năm nay, mỗi khi nghĩ đến cô dựa vào trong ngực một người đàn ông khác nhìn mặt trời lặn, trái tim lại co rút đau đớn từng hồi. Hiện tại, cô đứng ngay trước mắt anh, trên mặt nở nụ cười dịu dàng, bỗng nhiên trong lòng được lấp đầy bởi một cảm giác, loại cảm giác đó được gọi là thỏa mãn.

Chu Châu càng nhìn càng không thể hiểu được, Nghiêm Hi xem mặt trời lặn đến ngây dại, người đàn ông kia thì nhìn Nghiêm Hi đến ngây dại.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì????

Chu Châu lén lút nhắn tin cho Lưu Thế Hiền: "Cứu mạng, nhà em có một người đàn ông thật khủng khiếp, anh ta sắp ăn sạch Nghiêm Hi rồi!"

Chu Châu nhớ lại lại cảm thấy có chút hối hận, chuyện xảy ra trước mắt, giống như không phải như vậy. Người đàn ông này giống như đã quen biết Hi Hi từ trước, lời nói của bọn họ, động tác của bọn họ, ánh mắt của bọn họ cũng rất ăn ý với nhau, ít nhất cũng phải quen biết nhau hơn mười năm mới có thể ăn ý như vậy. Một cái ánh mắt, một động tác của người đàn ông kia, thậm chí giọng nói của anh ta có chút lạnh nhạt nhưng thật sâu trong thâm tâm lại rất quan tâm Nghiêm Hi, còn Nghiêm Hi xem ra cũng hiểu rất rõ về người đàn ông này.

Bỗng nhiên, Chu Châu có cảm giác, mình mới là người ngoài!

Loại cảm giác này rất không thoải mái, tại sao, không phải cô cũng quen biết Nghiêm Hi bốn năm rồi hay sao!

Chu Châu bất mãn chu môi: "Mình đói rồi, đi ăn cơm thôi!"

Chu Châu phải hét lên vài lần mới khiến hai người kia tỉnh lại, Nghiêm Hi bối rối phát hiện ra có gì đó không ổn, liền trêu ghẹo Chu Châu: "A, mới ăn cơm trưa xong mà, sao đã nhanh đói như vậy rồi, cẩn thận lại mập lên thành heo, đến lúc đó mình lại phải gọi cậu là Tiểu Trư mất!"

Chu Châu không vui, nhưng cũng chỉ chun chun cái mũi, không giống như ngày thường ồn ào phản bác lại, chạy tới kéo Nghiêm Hi vào phòng ngủ, miệng không ngừng kêu la: "Đi thay quần áo nhanh lên, mình đói sắp chết rồi, đi đi đi."

Lãnh Diễm chỉ im lặng nhìn bóng dáng hai người biến mất ngay trước mắt, lúc này mới móc điện thoại vốn không ngừng rung lên, trên màn hình là số điện thoại riêng ở thành phố G, mặt anh lại trầm xuống.

12. Chương 12: Anh Xin Lỗi, Anh Rất Hối Hận.

Giọng Lãnh Diễm lạnh lẽo, còn có kiêu ngạo.

"Alo"

Đầu dây bên kia, ông Chu thấy nhà họ Chu loạn hết cả lên, trầm giọng ho khan một tiếng, lúc này nhà họ Chu mới yên tĩnh trở lại, không ai dám nói thêm câu nào nữa.

Giọng Chu lão gia hòa nhã: "Lãnh thiếu gia, hôm nay nhà họ Chu có tiệc mừng, không biết tối nay cậu có thể nể mặt tôi tới tham dự hay không?"

Lãnh Diễm híp mắt, vô cùng hứng thú: "Hả?" Giọng nói kéo dài, hình như có chút nghi ngờ.

Nghiêm Hi bị Chu Châu kéo đi, vừa vào phòng liền bị bức cung, suýt chút nữa là cô không chịu được thú nhận tất cả quan hệ với Lãnh Diễm, nhưng vào thời khắc quan trọng, Yêu Yêu lại kêu lên, Nghiêm Hi giật mình một cái: "A! Mĩnh nghĩ Yêu Yêu lại muốn đi tiểu rồi!" Nói xong cô ôm Yêu Yêu chạy như bay vào toilet.

Chỉ còn lại một mình Chu Châu hét to: "Nghiêm Hi, qua khỏi hôm nay còn có ngày mai, mình không tin cậu có thể trốn được cả đời!" Thật là quá đáng, cái gì cũng không chịu nói với cô, thật là thiệt thòi, cô có bí mật gì cũng đều nói với Nghiêm Hi, kết quả, Nghiêm Hi lại không chịu nói gì với cô, a, thật sự rất thiệt thòi!

Trong toilet, Nghiêm Hi ôm Yêu Yêu hưng phấn nói: "Yêu Yêu! Em thật lợi hại, hôm nay em đã cứu chị hai lần rồi!" Lần đầu tiên, khi Lãnh Diễm đang rất tức giận, tiểu lên giày da của anh, rời đi lực chú ý của anh, lần thứ hai chính là vừa rồi, khi cô đang bị Chu Châu bức cung.

Yêu Yêu! Em thật sự rất đáng yêu!

Nghiêm Hi vui vẻ ôm Yêu Yêu đi ra, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Chu Châu.

Nghiêm Hi nghi ngờ nhìn khắp phòng một lượt, Lãnh Diễm đâu rồi?

Chu Châu bất mãn liếc mắt nhìn cô: "Không cần nhìn! Người ta đột nhiên có chuyện quan trọng phải xử lý nên đi trước rồi!" Nói xong còn đưa cho Nghiêm Hi một tờ giấy.

Nghiêm Hi nhận lấy tờ giấy, nghi ngờ trong lòng từ từ được tháo bỏ, là chuyện gì quan trọng đến mức có thể khiến cho Lãnh Diễm rời đi? Nghiêm Hi thật sự rất muốn biết, chân mày bất tri bất giác nhíu chặt lại.

Chu Châu ngược lại rất vui vẻ nhìn chằm chằm Nghiêm Hi, dường như cô vừa hiểu ra điều gì, khoa trương hét lớn lên: "Ha ha, mình hiểu rồi, người đàn ông này chính là "hoa đào" gần đây của cậu! Bó hoa hồng xanh kia chính là anh ta tặng cậu, có đúng không?" Cũng không tệ lắm, xem ra người đàn ông này còn mạnh hơn Chu Khải rất nhiều.

Nghiêm Hi tức giận liếc mắt nhìn Chu Châu: "Tốt lắm, bây giờ thì phiền cậu, mình cũng đói lắm rồi, đi ra ngoài ăn một bữa thật ngon đi, ngày mai bắt đầu bận rộn với công việc rồi!"

Chu Châu vừa nghe cô nhắc đến công việc, ý chí chiến đấu lại sục sôi: "Hừ! Công việc, đó chính là thành quả của chúng ta, chúng ta đã thuận lợi vượt qua kỳ thực tập, ngay mai sẽ là nhân viên chính thức rồi, điều này cho thấy, chúng ta rất tuyệt, ngày mai bắt đầu, cuộc sống mới của chúng ta cũng sắp bắt đầu rồi!"

Nghiêm Hi mỉm cười nhìn dáng vẻ hưng phấn của Chu Châu, có được một người bạn tốt như Chu Châu, đúng là cô rất may mắn.

Nghiêm Hi đi ngủ từ rất sớm, ngày hôm nay có thể dùng "Binh Hoang Mã Loạn" để hình dung.

Sáng sớm chạy tới hôn lễ của Chu Khải, kết quả lại bị Chu Kỳ châm chọc, bốn năm không nhìn thấy Lãnh Diễm, hôm nay tự nhiên anh lại xuất hiện trước mặt cô, còn chuyện dọn dẹp nhà mới…..

Thật là cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Đêm hôm ấy, Yêu Yêu nằm cuộn tròn thành một cục trên bụng cô, ý thức cuối cùng là hơi thở khe khẽ của Yêu Yêu từ bụng cô truyền tới, chỉ cảm thấy mình bị Yêu Yêu đè ép, lên xuống lên xuống rồi từ từ chìm vào giấc ngủ, cảm thấy an tâm.

An tâm này xuất phát từ Bảo Bảo, mà Bảo Bảo có thể làm cho cô an tâm, là bởi vì chủ nhân của nó – Lãnh Diễm.

- Bận rộn trong công ty -

Tổ trưởng thúc giục Nghiêm Hi: "Nghiêm Hi, hôm trước giao cho cô hợp đồng cô đã làm xong chưa, hôm nay phải đi gặp khách hàng rồi!"

Nghiêm Hi từ sau máy vi tính ngẩng đầu lên, thuận tay cầm lấy một sấp tài liệu nằm bên phải bàn làm việc: "Đã chuẩn bị xong rồi, tất cả đều ở trong này, tổ trưởng xem còn gì phải sửa nữa không, tôi sẽ sửa lại ngay."

Tổ trưởng của Nghiêm Hi là một phụ nữ họ Lưu, khoảng ba mươi tuổi, không ai biết tên của cô ấy, mọi người đều gọi cô ấy là Lưu tổ trưởng hoặc chị Lưu, Nghiêm Hi quen gọi cô ấy là tổ trưởng.

Lưu tổ trưởng đứng bên cạnh Nghiêm Hi nhìn lướt qua tập tài liệu, hài lòng gật đầu: "Không tệ, tạm thời không cần sửa lại, đây chỉ là bản dự thảo, chờ khách hàng xem xong, họ sẽ đưa ra rất nhiều yêu cầu, đến lúc đó sửa lại một lần là được rồi!"

Mấy ngày hôm nay cô bận rộn soạn thảo hợp đồng, nghe Lưu tổ trưởng nói vậy, Nghiêm Hi rất vui vẻ.

Tổ trưởng vừa đi, điện thoại di động liền reo lên, nhấc máy lên nghe được giọng nói yếu ớt của Chu Châu: "Hi Hi, rốt cuộc hết giờ làm rồi, mình sắp bị khách hàng hành hạ đến chết rồi!"

Nghiêm Hi bật cười: "Aiz nha, công việc của cậu không phải là tiếp nhận khách hàng sao, sao lại bị hành hạ được chứ?"

Lúc trước hai người thực tập tại công ty, sau đó bởi vì biểu hiện của hai người cũng không tệ lắm nên được chuyển thành nhân viên chính thức, Nghiêm Hi làm ở Phòng Quảng Cáo, Chu châu làm ở Phòng Quan hệ khách hàng.

Ở bên kia Chu Châu bực tức: "Cậu có biết những người khách đó khó khăn như thế nào không, vừa muốn quảng cáo sáng tạo một chút, lại vừa muốn tên sản phẩm của bọn họ viết đơn giản dễ thấy một chút. Không lẽ người tiêu dùng bây giờ đều bị mù hết sao, không phải chỉ cần đem tên sản phẩm phóng đại lên trên mặt báo là xong rồi sao, như vậy thì người tiêu dùng còn xem quảng cáo làm cái gì hả?…Bla ….bla….bla…"

Nghiêm Hi vừa ôm điện thoại vừa nghe Chu Châu oán trách, vừa thu dọn đồ đạc, đến khi xuống đến sảnh lớn của công ty rồi mà Chu Châu vẫn nói không ngừng, Nghiêm Hi không nhịn được nữa liền hét lớn vào điện thoại: "Chu Châu, bây giờ cậu có muốn đi ăn cơm hay không?"

Lời Nghiêm Hi vừa dứt, đầu dây bên kia truyền đến tiếng giày cao gót lộc cộc lộc cộc, Chu Châu vừa chạy vừa nói: "Chờ một chút! Chờ mình một chút, một phút thôi, mình tới ngay đây."

Nghiêm Hi ung dung nhìn đồng hồ trên điện thoại, 30 giây, 31 giây, 32 giây….

Chợt, một bóng đen từ phía sau ập xuống người cô.

Ánh mắt rời khỏi điện thoại di động, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một người đàn ông tiều tụy.

Nghiêm Hi hơi ngạc nhiên: "Chu Khải?"

Anh tại sao lại ở chỗ này? Không phải mới kết hôn ngày hôm qua hay sao? Hiện tại phải đi hưởng tuần trăng mật mới đúng chứ?

Chỉ là, đây là chuyện của người khác, cô làm gì có tư cách quan tâm đến chuyện này.

Nghiêm Hi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười sáng lạn, đưa ra cánh tay mảnh khảnh nhỏ bé: "Tân hôn hạnh phúc, học trưởng!"

Bởi vì cả đêm không ngủ mà mặt Chu Khải trông rất mệt mỏi, và cũng bởi vì câu nói này của cô mà càng thêm khó coi, mà câu nói kia, học trưởng, có phải tình cảm mà Nghiêm Hi dành cho anh đã chết rồi không?

Ngày hôm qua, sau khi cô biến mất, anh lập tức chạy về trường để tìm cô, ai ngờ, cũng không tìm được cô.

Hai năm trước, anh luôn dễ dàng tìm được cô. Nhưng……

Gọi điện thoại cho cô mới biết, cô đã đổi sang số khác rồi, một giây đó anh mới biết, cô có thể sẽ bước ra khỏi cuộc sống của anh!

Trong lòng không khỏi cảm thấy gấp gáp, anh sợ, thật sự sợ Hi Hi cứ như vậy mà biến mất khỏi thế giới của anh.

Anh cũng gọi điện thoại cho Lưu Thế Hiền, nhưng Lưu Thế Hiền chỉ nói :"Tôi cũng không biết cô ấy ở đâu" rồi cúp máy, Chu Châu còn dứt khoát hơn, không nhận điện thoại của anh, trực tiếp nhấn nút từ chối cuộc gọi.

Luống cuống, là cảm giác duy nhất của anh từ tối hôm qua đến bây giờ, anh giống như một cái xác không hồn, không có sức sống.

Đến sáng nay Thần Hi gọi điện tới anh mới nhớ ra, anh có thể tới công ty cô đã thực tập để tìm cô, có lẽ, chỉ là Hi Hi không muốn gặp lại anh mà thôi, Hi Hi sẽ không đi khỏi thành phố này.

Cho đến khi anh nhìn thấy Hi Hi cười đứng trong sảnh lớn của công ty, rối rắm trong lòng anh mới từ từ buông xuống.

13. Chương 13: Lý Duệ Thần

Nhưng mà giờ phút này, nhìn nét mặt xa cách của Nghiêm Hi, đột nhiên Chu Khải ý thức được, người con gái này sẽ không tha thứ cho anh.

"Hi Hi…."

"Học trưởng, sao anh lại ở đây, Lý Lệ đâu?" Cô thật sự không muốn nhìn thấy Chu Khải vào lúc này. Cô không đủ mạnh mẽ để ứng phó với loại tình cảnh này, cô thu lại cánh tay đang treo giữa không trung, động tác tự nhiên, không có chút lúng túng nào.

Chu Khải muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Nghiêm Hi nở nụ cười ấm áp, giọng nói nhẹ nhàng, nghe không ra một chút ác ý nào: "Đúng rồi, ngày hôm qua em chuyển nhà, không nói trước mà đã rời đi, học trưởng không trách em chứ?"

Trái tim Chu Khải xông lên một làn hơi cay, trên mặt nổi lên gân xanh, cộng thêm một đêm anh không ngủ, nhìn thật vô cùng hung tợn.

Anh bình tĩnh nhìn Nghiêm Hi, trong mắt lộ ra thâm tình và lưu luyến. Bỗng trái tim xuất hiện một loại cảm giác, hôm nay phải nói rõ ràng với Nghiêm Hi, nếu không, bỏ lỡ hôm nay rồi, anh sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội nào nữa.

"Hi Hi, Anh xin lỗi, anh……."

"Khải!" Sau lưng truyền đến một giọng nói ấm áp ôn hòa, ánh mắt Chu Khải vốn rất kiên định nhìn Nghiêm Hi, bỗng nhiên trở nên tuyệt vọng.

Hi Hi, anh cứ như vậy mà mất em sao?

Nghiêm Hi nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của Chu Khải, trái tim giống như bị người ta tàn nhẫn xé rách, liếc mắt nhìn người đang mỉm cười đi tới, Lý Lệ.

Hôm nay Lý Lệ mặc toàn màu trắng, quần chiffon dài, xăng-đan gót nhỏ màu bạc, cười nhàn nhạt, giống như một người phụ nữ đoan trang hiền thục….giống như thiếu phu nhân nhà giàu….xinh đẹp.

Lý Lệ bước tới đứng bên cạnh khoác tay Chu Khải, cười dịu dàng ấm áp, chỉ là sâu trong đáy mắt lại tràn ngập hận thù.

Cô nhẹ nhàng mềm mại nói: "Nghiêm Hi, tại sao ngày hôm qua cậu lại đi trước vậy, để chồng cậu tìm cậu đến hôn lễ của bọn mình cũng bị hủy bỏ." Giống như hai người bạn tốt nhiều năm, trong giọng nói còn mang theo một chút trêu ghẹo.

Nghiêm Hi không để ý đến ánh mắt Lý Lệ nhìn cô như thế nào….Nhưng, lông mày vẫn nhíu lại: " Chồng của mình?"

Chu Khải cứng đờ, Lý Lệ thân mật dựa vào người anh, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, tay khoác trên cánh tay Chu Khải lại tăng thêm lực, tiếp tục cười trêu ghẹo Nghiêm Hi: "Đúng vậy, không ngờ cậu cũng đã có chồng rồi. Nghiêm Hi, cậu lừa gạt người ta thật không tốt đâu, chúng ta dù gì cũng là bạn chung lớp, vậy mà mình cũng không biết, cậu không nên như vậy a!"

Lại ngẩng đầu dịu dàng nhìn Chu Khải: "Khải, anh thấy có đúng không, kết hôn thì nên nói với bạn bè để cùng chúc mừng, đúng không anh?"

Một câu hỏi nhưng lại khiến cho Chu Khải không biết nên trả lời như thế nào.

Lý Lệ thật biết cách nói chuyện, nói như vậy, một là để nhắc nhỏ Chu Khải, hai người bọn họ kết hôn, tất cả bạn học đều đã biết, muốn thoái hôn cũng là chuyện không thể nào. Hai là nói, rõ ràng Nghiêm Hi đã kết hôn còn giấu giếm, Chu Khải, người con gái như vậy anh vẫn thích cô ta làm gì.

Nghiêm Hi nhìn khuôn mặt tươi cười của Lý Lệ, sao lại không hiểu được tâm tư của cô ta, chỉ là Nghiêm Hi không biết ngày hôm qua sau khi cô rời khỏi hôn lễ đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết hôn lễ của Chu Khải và Lý Lệ bị hủy bỏ.

Cô chỉ biết, hiện tại Lý Lệ khoác tay Chu Khải ân ái trước mặt cô, đây gọi là cái gì, vở kịch ngày hôm qua vẫn còn chưa diễn đủ hay sao, hôm nay lại kéo thêm người đàn ông này tới trước mặt cô diễn cảnh vợ chồng ân ái?

Trái tim Nghiêm Hi lạnh lẽo, Lý Lệ, không cần thiết phải bức người như vậy chứ?

Nghiêm Hi cũng cười, cười giống như một con Phượng Hoàng, bề ngoài rực rỡ nhưng bên trong lại sớm bị người ta tàn nhẫn hủy hoại, gần như một giây kế tiếp có thể ngã gục trên mặt đất, cũng một giây đó, cô tự nói với bản thân mình, không cho phép mình yếu đuối trước mặt người khác.

"À, người cậu nói là Lãnh Diễm sao, mình thật xin lỗi, anh ấy không phải là chồng của mình, từ nhỏ đến lớn anh ấy đều đùa kiểu này để giúp mình ngăn cản những "hoa đào" bên cạnh mình, cho nên….." Cho nên, các người bị anh ấy gạt rồi.

Hình như câu nói kế tiếp nói ra có chút ngượng ngùng, Nghiêm Hi dừng lại liếc mắt nhìn Lý Lệ, cô mỉm cười rạng rỡ, mang theo vài phần châm biếm, giống như một công chúa cao cao tại thượng, đang xem những con dân của mình giở trò lừa bịp.

Chu Khải nghe thấy Nghiêm Hi nói như vậy, anh vừa vui mừng lại vừa lo lắng, vui vì Nghiêm Hi thật sự chưa kết hôn, lo lắng vì bây giờ anh lại trở thành "hoa đào" bên cạnh cô.

Nụ cười trên mặt Lý Lệ cứng đờ, nhìn Nghiêm Hi tươi cười lại càng cảm thấy chướng mắt. Nghiêm Hi, cô nói như vậy là muốn ra uy với tôi sao? Tôi chiếm được người đàn ông của cô, cô lại tự tin tỏ ra khinh thường người đàn ông đó?

Nghiêm Hi! Cô quả thật rất ngây thơ, chính sự ngây thơ của cô đã làm cho cô mất đi Chu Khải!

Những suy nghĩ này của Lý Lệ bị Nghiêm Hi nhìn ra hết, chợt trái tim cảm thấy chua xót, cô rất ngây thơ, nhưng cũng có loại ngây thơ có thể lừa gạt người khác.

Nghiêm Hi cười dịu dàng, nghiêng đầu nhìn Lý Lệ, giống như có thể nhìn thấu tâm tư trong mắt Lý Lệ: "Cho nên, Lý Lệ, mình với Chu Khải cũng đã là quá khứ rồi, sao cậu còn diễn cảnh ân ái trước mặt mình nhiều lần như vậy, cậu không cảm thấy giống như là….." Nhất thời không tìm được từ thích hợp để hình dung, cô khổ sở nhíu mày suy nghĩ.

Sau lưng truyền đến một giọng nam trầm thấp, có ý trêu ghẹo: "Giống như khỉ làm xiếc, lôi kéo người đàn ông của mình tới biểu diễn cho người khác xem"

Nghiêm Hi bừng tỉnh hiểu ra, đôi mắt to tròn lập tức sáng lên, vui vẻ nói: A! Đúng là như thế!

Nhưng ngay sau đó lại nhìn thấy sắc mặt khó coi của Lý Lệ và Chu Khải, trên mặt thoáng qua một chút áy náy: "A, thật xin lỗi, ý của mình không phải như vậy. Mình…."

Sắc mặt Lý Lệ không tốt, cũng không thèm quan tâm Nghiêm Hi có thật sự áy náy hay không, xoay người nhìn người đàn ông đứng khoanh tay xem kịch vui, đợi sau khi nhìn rõ liền chạy tới chỗ người đó làm nũng: "Anh hai, sao anh lại có thể nói như vậy!"

Lý Duệ Thần chậm rãi bước tới, gương mặt tuấn tú mang theo ý cười, nhìn Lý Lệ và Chu Khải, hơi suy tư một chút, rồi mới ngẩng lên nhìn Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi nghe Lý Lệ gọi người kia là anh hai thì giật mình, bối rối. Ngay từ khi Lãnh Diễm xuất hiện trước mặt cô, cô đã biết người này nhất định cũng sẽ xuất hiện, nhưng mà, cô không nghĩ tới anh ta lại xuất hiện ở đây!

Lý Lệ bất mãn nhìn Lý Duệ Thần bỏ rơi mình, tiếp tục kéo kéo tay áo Lý Duệ Thần làm nũng: "Anh hai……."

Chu Khải không nói một câu, ánh mắt vẫn dán chặt trên người Nghiêm Hi.

Lý Duệ Thần liếc mắt nhìn Lý Lệ, trên mặt không vui, trầm giọng nói: "Em không thấy mất mặt sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn đang làm nũng của Lý Lệ hơi cứng lại, lộ ra vẻ tức giận, bàn tay đang kéo áo Lý Duệ Thần từ từ buông xuống.

Lý Duệ Thần mỉm cười, nhìn Nghiêm Hi dịu dàng nói một tiếng: "Cô bé, đã lâu không gặp!"

Vừa dứt lời, mặt Chu Khải và Lý Lệ lại cứng đờ.

Lý Lệ không dám tin, Lý Duệ Thần lại dịu dàng gọi Nghiêm Hi là "cô bé", cô không can tâm, rõ ràng cô mới chính là em gái của anh, vậy mà lại đối xử với cô như người xa lạ, lại còn xem người ngoài là Nghiêm Hi như em gái, chuyện này là thế nào?

14. Chương 14: Không Ai Có Lỗi Với Cô

Nghiêm Hi bất lực nhìn Lý Duệ Thần, lại quay sang nhìn Lý Lệ, trong mắt cô ta toàn là căm phẫn. Lại nhìn lại Lý Duệ Thần một cái, trong mắt vẫn là cưng chiều, Nghiêm Hi nheo mắt lại suy nghĩ, tại sao những người đàn ông mình quen biết lại đều là những người "chỉ sợ thiên hạ không loạn" chứ?

Là mình không biết cách nhìn người sao?

Suy nghĩ không thu được kết luận nào, Nghiêm Hi ngây thơ oán trách: "Lý Duệ Thần, anh vĩnh viễn là người như vậy sao, muốn bức người ta vào đường cùng làm gì chứ?"

Bốn năm không gặp, bây giờ lại tiếp tục được nghe cô gái này châm chọc, tâm tình của Lý Duệ Thần tốt vô cùng, cuối cùng cũng được gặp lại cô gái khiến cho người ta phải đau đầu rồi!

Lý Duệ Thần đưa tay vò rối mái tóc dài của Nghiêm Hi, chọc cho Nghiêm Hi tức giận hét lên, sau đó một tay anh giữ lại cánh tay đang muốn giơ lên đánh anh, một tay vuốt mái tóc dài, quay sang nhìn thấy vẻ mặt vô cùng khó chịu của Chu Khải và Lý Lệ.

Nghiêm Hi bĩu môi, tức giận đá Lý Duệ Thần một cái: "Được rồi, mọi người từ từ nói chuyện, đồng nghiệp của em sắp tới rồi, em đi trước."

Xảy ra chuyện gì với Chu Châu rồi, tại sao vẫn chưa thấy cô ấy đâu?

Mới đi được hai bước liền bị Lý Lệ kéo lại, cô ta cười dịu dàng, nhìn Lý Duệ Thần nói: "Anh hai, anh biết Nghiêm Hi sao, thật khéo nha, em là bạn học chung lớp đại học với cô ấy đấy!" Nói xong vẫn không quên thân mật khoác tay Nghiêm Hi, tỏ vẻ tình cảm giữa hai người rất tốt.

Khi Lý Lệ khoác tay cô, Nghiêm Hi không phản ứng kịp, cả người cô nổi đầy da gà, bả vai run run, muốn thu tay về, lui lại phía sau vài bước, giống như muốn tránh xa người phụ nữ khiến cô ghê tởm kia.

Bất quá, Lý Lệ dùng lực rất lớn, cô không có cách nào rút tay ra được, tay của cô bị Lý Lệ ôm rất chặt.

Lý Duệ Thần nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Nghiêm Hi, chun chun cái mũi, khẽ mỉm cười. Anh kéo tay Lý Lệ ra rồi kéo Nghiêm Hi lại gần, cầm tay cô. Tay của Lý Duệ Thần hơi lạnh, lúc này Nghiêm Hi mới cảm thấy cảm giác ghê tởm khi Lý Lệ khoác tay cô dần dần được xóa bỏ.

Trong lòng Nghiêm Hi thở phào một hơi, cô thật sự không chịu được sự giả dối của Lý Lệ, cơ thể cô phản xạ có điều kiện, cô cũng không còn cách nào.

Chu Khải cũng nhìn thấy sự chán ghét trong mắt Nghiêm Hi, trong lòng khẽ nhói đau. Trước kia Nghiêm Hi vẫn xem Lý Lệ là bạn học nên đối xử cũng không tệ, nhưng bây giờ là cực kỳ ghét bỏ, thậm chí chỉ cần Lý Lệ chạm nhẹ vào người cô cũng nổi da gà, tất cả những chuyện này là bởi vì anh đã phản bội cô sao?

Lý Lệ nhìn Lý Duệ Thần nắm chặt tay Nghiêm Hi thì không vui, mấy ngày nay cô ta đã phải rất nhẫn lại khi thấy mọi người quan tâm đến Nghiêm Hi, cô ta thật sự đã chịu đủ rồi, Chu Khải đã như vậy, anh hai của cô cũng như vậy, bởi vì sao chứ?

Lý Lệ cảm thấy uất ức, giọng nói nghẹn ngào: "Nghiêm Hi, cậu ghét mình như vậy sao?"

Nghiêm Hi nhíu mày, lặng lẽ liếc mắt xem thường. Cô thật sự cũng không thể chịu đựng thêm được nữa, muốn nói nhưng thấy sắc mặt trắng bệch của Chu Khải lại thôi. Cô không muốn để mọi chuyện đi quá xa, cũng không muốn vạch trần bộ mặt thật của Lý Lệ nữa.

Nghiêm Hi liếm liếm khóe môi, trong lòng cân nhắc xem nên nói như thế nào, rồi mới nhàn nhạt mở miệng: "Lý Lệ, mình không biết tại sao cậu lại nói mình ghét cậu, có thể là ….. Trong lòng cậu cảm thấy hổ thẹn, cậu nghĩ, vì cậu làm chuyện gì có lỗi với mình, nên cậu mới cảm thấy mình ghét cậu chăng?"

Nhất thời Lý Lệ không biết phải đáp lại như thế nào, vừa rồi Chu Khải nhìn thấy Lý Duệ Thần nắm tay Nghiêm Hi thì rất tức giận, trong lòng chua xót, giờ lại nghe được Nghiêm Hi nói những lời này khiến cho Lý Lệ phải lúng túng, trong lòng lại càng muốn đối nghịch với Nghiêm Hi.

Vì vậy, anh đưa tay kéo Lý Lệ vào sát bên người, khoác tay cô ta, giống như một người chồng muốn an ủi người vợ bị uất ức của mình, quay sang nhìn Nghiêm Hi, trầm giọng nói: "Nghiêm Hi, không có người nào có lỗi với em, chúng ta đã chia tay rồi, chuyện này cũng không thể đổ hết lên người Lý Lệ được, chẳng lẽ em không có lỗi hay sao?"

Nghiêm Hi không ngờ rằng Chu Khải sẽ nói như vậy với cô, trong mắt lóe lên tia nghi ngờ, một giây sau cô lại cười giễu cợt nói: "Không sai, em cũng có lỗi."

Lời cô vừa dứt, anh em nhà họ Lý im lặng không lên tiếng, Chu Khải cũng chỉ nhìn chằm chằm vào Nghiêm Hi. Thật ra, khi anh vừa nói xong anh đã cảm thấy hối hận rồi, nhìn thấy một chút cô đơn thoáng qua trong mắt Nghiêm Hi, anh cũng rất đau lòng.

Anh em nhà họ Lý không nói gì, Lý Lệ là một người phụ nữ thông minh, biết lúc này không nói gì sẽ càng làm cho Chu Khải thông cảm, thương tiếc cô hơn.

Không khí liền trở nên rất quái dị.

Đúng giờ tan tầm, sảnh lớn của công ty có rất nhiều người đi qua đi lại, bọn họ đều tò mò nhìn sang bên này, có người còn nhận ra Chu Khải: "A! Đó không phải là thiếu gia nhà họ Chu hay sao, mới kết hôn ngày hôm qua, mình còn nghe nói, hôn lễ của anh ta tổ chức rất long trọng đó…"

Trong lòng Nghiêm Hi cảm thấy khó chịu, chính là, Chu Khải, anh đã kết hôn rồi còn chạy tới trước mặt em làm gì?

"Anh nói không sai, em cũng có lỗi, lỗi của em chính là không biết nhìn người, không hiểu thế nào lại chấp nhận quen anh!" Thanh âm lạnh lẽo, khóe miệng khẽ nhếch lên, cô không có gì phải cảm thấy khó xử.

Lý Duệ Thần kéo Nghiêm Hi, cô gái này anh hiểu rất rõ, khi nào thì cô lại biết ăn nói như vậy, cũng chỉ có thể giải thích là cô bé này bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

"Cô bé, đi thôi!" Sau đó lành lạnh nhìn Lý Lệ nói: "Về sau giữ chặt người đàn ông của mình một chút, đừng để không có việc gì cũng chạy tới làm phiền người khác, không cảm thấy mất mặt à!"

Nói xong muốn lôi kéo Nghiêm Hi rời đi, nhưng Nghiêm Hi lại đứng im như trụ trời không nhúc nhích, tức giận liếc nhìn Lý Duệ Thần, giọng điệu ngây thơ: "Thế nào? Không muốn để em gái của mình chịu uất ức, vậy sao không kéo em gái của anh đi hả, là cô ta xuất hiện trước mặt em nha, như vậy lại muốn trách em sao?"

Trái tim Lý Duệ Thần âm thầm kêu lên không ổn rồi, trong lòng anh biết rõ Nghiêm Hi thực sự tức giận rồi, nên mới muốn kéo Nghiêm Hi đi nhanh một chút, tránh làm cho cơn tức giận của cô bùng phát, ai ngờ….

Nhưng Chu Khải lại chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của Nghiêm Hi, anh và cô quen biết nhau bốn năm, Nghiêm Hi giống như một bức tượng con nít bằng thủy tinh, cô không thích nói nhiều, thỉnh thoảng cũng

chỉ làm nũng với anh một chút. Anh chưa từng thấy Nghiêm Hi như thế này, một cái nhăn mày, một nụ cười của cô đều rất ngây thơ.

Chỉ là, tại sao cô lại chỉ biểu lộ trước mặt người đàn ông này, tại sao với anh lại khác?

Chu Khải không cam lòng.

Nghiêm Hi càng tức giận thì lại càng cười đến rung động lòng người, rút tay ra khỏi tay Lý Duệ Thần, vẫy vẫy tay giống như đuổi một con ruồi, nhẹ nhàng nói: "Chuyện gia đình của anh hãy về nhà mà xử lý. Nếu muốn tìm em nói chuyện, xin mời hẹn trước, hiện tại bổn tiểu thư không có thời gian tiếp chuyện" Nói xong cô xoay người, cao ngạo rời đi, tiếng giày cao gót "lộc cộc lộc cộc" vang lên trên cầu thang rồi nhỏ dần.

Nếu như, để Nghiêm Hi lựa chọn thêm một lần nữa, bốn năm trước cô sẽ không chọn đi tới Thành phố G. Lúc đó cô chỉ muốn cách xa Lãnh Diễm một chút để cô có thể hiểu được tình cảm của mình, nhưng mà, bây giờ cô lại bị quấn vào chuyện tình cảm hỗn loạn như thế này….

Khi cô bước vào phòng khách của công ty, nhìn thấy Chu Kỳ ngồi trên ghế sofa liền cảm thấy mình muốn đi thật xa, đi đến một nơi không ai biết cô là ai, một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống của mình.

Chu Kỳ thấy Nghiêm Hi bước vào giả bộ tươi cười, xen lẫn khinh thường, chanh chua nói: "Nghiêm Hi, thật không ngờ cô vẫn còn ở lại thành phố này. Nếu là tôi, tôi đã sớm không còn mặt mũi ở lại đây rồi, quả nhiên, da mặt của cô rất dày a!"

Theo sau Nghiêm Hi là tổ trưởng và quản lý, nghe Chu Kỳ nói như vậy liền đưa mắt nhìn nhau.

15. Chương 15: Chu Kỳ Gây Khó Dễ

Thật ra thì, nhà họ Chu chính là khách hàng lớn của công ty.

Nghiêm Hi cười lạnh, ở thành phố G nhà họ Chu còn là khách hàng lớn, nhìn chung cả thành phố G, có mấy khách hàng lớn có thể để đích thân bộ phận lập kế hoạch ra mặt tiếp đãi, sao cô lại không nghĩ ra chứ?

Chu Kỳ ngồi trên bàn hội nghị nhìn vào những tài liệu trên bàn, Nghiêm Hi ngồi kế bên tổ trưởng im lặng cúi đầu.

Chợt, "A, như thế này mà công ty của các người nói là chuyên nghiệp sao? Tôi thật sự hoài nghi về thành ý của quý công ty đó!" Giọng nói này sao với ở hôn lễ của Chu Khải còn chanh chua, hà khắc hơn rất nhiều.

Quản lý của bộ phận lập kế hoạch là một người đàn ông trung niên, nghe Chu đại tiểu thư nói như vậy, cười ha ha nịnh hót: "Chu tiểu thư, cô còn có yêu cầu gì xin nói ra, công ty chúng tôi thật sự rất coi trọng dự án lần này, công ty chúng tôi đã cử ra những người chuyên nghiệp nhất để thực hiện dự án này, Chu tiểu thư, cô xem có phải hay không…."

Nghiêm Hi nghe những lời nịnh hót của quản lý, trái tim lạnh đến buồn nôn, dù nói như thế nào thì chức vụ quản lý cũng là có được từ chính thực lực của bản thân, thế nào lại ngồi ở đây nói những lời này?

Chu Kỳ giống như một cô công chúa được nuông chiều thành hư, kiêu ngạo lên mặt với một quản lý nhỏ bé, thanh âm trào phúng: "Quản lý Triệu, cũng không phải là tôi cố ý gây khó khăn, nhưng phương án này của công ty thật sự không có gì nổi bật. Mọi người cũng biết tôi cũng học về quảng cáo, đối với những phương án này cũng hiểu rất rõ, phương án này của công ty thật sự không đủ tiêu chuẩn."

Quản lý Triệu nghiêm mặt cười hùa theo, liếc nhìn Nghiêm Hi vẫn cúi mặt không nói gì, hai mắt sáng lên cười lấy lòng kéo Nghiêm Hi vào trận: "Chu tiểu thư, cô xem, Nghiêm Hi của công ty chúng tôi cũng học quảng cáo ở thành phố G, năm nay vừa mới tốt nghiệp, chắc Chu tiểu thư cũng đã gặp qua?" Nghiêm Hi hít vào một ngụm khí lạnh, trái tim âm thầm mắng quản lý Triệu một nhìn lần, liếc nhìn tên quản lý chết tiết một cái, mọi ngày vẫn diễu võ dương oai, bây giờ lại cúi đầu nịnh nọt người khác.

Đây cũng được gọi là một người đàn ông sao?

Chu Kỳ ngẩng đầu nhìn quản lý Triệu kéo kéo Nghiêm Hi, cười cười như muốn xem kịch vui, "A" lên một tiếng, sau đó dựa lưng vào ghế, hai tay khoanh lại trước ngực, trong mắt đều là khinh thường.

"Không sai! Nghiêm Hi, đã lâu không gặp."

Nghiêm Hi nhíu mày, trong mắt thoáng qua một tia nghiêm nghị, ngẩng đầu nhìn Chu Kỳ rồi lễ phép chào hỏi, giống như một nhân viên chuyên nghiệp, không có gì đáng chê trách, hướng Chu Kỳ vươn tay, giọng nói nhàn nhạt: "Chu tiểu thư, cô khỏe chứ, phải nói đây là lần hợp tác đầu tiên của chúng ta, còn về mặt "bạn bè", nếu tôi nhớ không nhầm, không phải chúng ta mới gặp nhau vài ngày trước thôi sao?"

Chu Kỳ ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Hi, thấy dáng vẻ ôn hòa không tức giận của Nghiêm Hi thì khẽ nhíu mày, nghiến răng phát ra những tiếng "ken két", trong lòng vô cùng tức giận, cô thật không ngờ Nghiêm Hi là có thể bình tĩnh đối đáp như vậy.

Tại một nơi cách đó khá xa, văn phòng tổng công ty R&D nằm ở tầng cao nhất, bên trong phòng nghỉ ngơi của tổng giám đốc, đôi mắt Lãnh Diễm dán chặt lên màn hình Tivi. Nghiêm Hi bình tĩnh, tự tin đối đáp, khóe miệng khẽ nâng lên nở nụ cười dịu dàng, lại có chút gì đó giống như người cha già đang vui mừng nhìn đứa con chưa trưởng thành của mình.

Cô gái này, cuối cùng có thể coi như là đã trưởng thành. Vài chục năm huấn luyện, bồi dưỡng cũng không thành công, vậy mà bây giờ, một lần yêu thất bại lại trở thành dáng vẻ anh vẫn luôn hy vọng, tự tin, ưu nhã, bình tĩnh.

Ở bên này.

Chu Kỳ nhìn cánh tay Nghiêm Hi đang đưa ra, da min thịt mềm, so với người được che chở từ nhỏ là cô còn tốt hơn rất nhiều.

Trong mắt lại càng khó chịu, không vui.

Ưu nhã vươn tay cầm tay Nghiêm Hi, nhưng vẫn là bộ dạng của một cô công chúa công chúa, có chút khinh thường ghét bỏ.

Hai mắt tổ trưởng chợt lóe lên.

Nghiêm Hi bình tĩnh rút tay mình ra, khách khí ngồi vào chỗ quản lý vừa mới ngồi, cũng không quan tâm quản lý đứng một bên lúng túng ho khan mấy tiếng, tự nhiên lật những tài liệu trên bàn ra, ung dung cười cười nhìn quản lý khiến ông ta tức nổ đom đóm mắt. Cuối cùng thấy không ai phát hiện ra Nghiêm Hi ngồi nhầm chỗ liền ảo não ngồi vào chỗ Nghiêm Hi ngồi trước đó, trong thâm tâm nhắc nhở sẽ "chiếu cố" Nghiêm Hi thật tốt.

Có thể nói, Chu Kỳ tới đây là có dụng ý khác, đúng là cô biết rất rõ những phương án này, cho dù cô thật sự có năng lực chuyên môn cũng không thể qua mặt tổ trưởng và quản lý ở đây. Chu Kỳ không có kinh nghiệm gì, còn đối thủ lại là tổ trưởng dày dặn kinh nghiệm, cô cũng không dễ dàng chọc vào. Cô đến đây chính là muốn gây khó dễ cho Nghiêm Hi mà thôi.

Nhưng mà hiện tại, Nghiêm Hi lại hết sức cảm tạ Lãnh Diễm từ nhỏ đã dạy cô ứng xử như một người quý tộc cao quý, dù cô làm không tốt lắm, nguyên văn lời của anh chính là: "Lời của người khác đều là cái rắm, tự bản thân mình biết mình là được, trên cái thế giới này, không có người nào dám nói một tiếng "không" trước mặt Nghiêm Hi."

Nghĩ lại một chút, thật bá đạo, dĩ nhiên, anh từ nhỏ đã dạy cô được như vậy có thể nói là rất tốn sức.

Nhớ tới dáng vẻ kiêu ngạo của Lãnh Diễm, đáy mắt Nghiêm Hi không khỏi ánh lên ý cười.

Cuối cùng, cho dù Chu Kỳ có nói ra rất nhiều yêu cầu kỳ quái, Nghiêm Hi vẫn mỉm cười ưu nhã, nhàn nhạt bác bỏ, đồng thời cũng dọa cho quản lý Triệu sợ đến đổ mồ hôi lạnh.

Cuối cùng, Chu Kỳ không phải không bới móc, mà là những lời Nghiêm Hi nói cô không thể bắt bẻ, chỉ có thể tức giận mà nghiến răng.

Quản lý nhìn bóng lưng khách hàng lớn rời đi, Chu Kỳ tức giận bước đi khiến đôi giày cao gót 10 phân không ngừng phát ra những tiếng "lộc cộc lộc cộc" rất lớn. Một số đồng nghiệp cũng ngẩng đầu lên tò mò nhìn, quản lý xoay người liếc nhìn Nghiêm Hi vẫn bình tĩnh, trừng mắt: "Nghiêm Hi, nếu như cô làm mất

cơ hội hợp tác với nhà họ Chu, cô cũng hiểu là không cần tới công ty nữa." Gào xong liền vào phòng đóng sập cửa lại.

Tổ trưởng lại rất hài lòng với biểu hiện của Nghiêm Hi, đi tới đứng trước mặt Nghiêm Hi, mỉm cười, vỗ vỗ bả vai gầy gò của cô: "Nghiêm Hi, làm rất tốt!"

Ngược lại, Nghiêm Hi kinh ngạc nhìn tổ trưởng, mãi sau cô mới phản ứng kịp, có chút buồn cười nói: "Tổ trưởng, không phải chị cũng nên giống như quản lý trách mắng em, sau đó xoay người bước đi, đóng sập cửa lại chứ!" Cô vừa nói vừa khoa tay múa chân, hồn nhiên như cô bé mười tuổi vậy.

Tổ trưởng buồn cười, sau đó lại nghiêm mặt: "Đi làm việc đi, không được ở đây lải nhải, con bé này học được chiêu này từ bao giờ vậy!" Nói xong cũng cười cười rời đi.

Nghiêm Hi nhìn theo bóng lưng của tổ trưởng, lè lưỡi, nhỏ giọng làu bàu một câu: " Chiêu này vốn đã học được từ lâu rồi!" Từ nhỏ đến lớn Lãnh Diễm phô trương đùa bỡn trước mặt cô, cũng bao nhiêu năm, có ngu mới chưa học xong.

Kết quả, còn chưa đi ra khỏi phòng khách, nhạc chuông điện thoại di động đã vang lên. Nghiêm Hi vui vẻ lấy ra nhấn phím nghe, cũng chưa nhìn xem là ai gọi tới, rốt cuộc, một giọng nũng nịu từ đầu bên kia truyền tới:

"Hi Hi, có nhớ anh không?"

Nghiêm Hi có cảm giác tim của cô đập chậm lại một nhịp, giọng nói này rất quen thuộc, khiến cô nhất thời chìm đắm vào trong đó.

Trước kia, mỗi lần Lãnh Diễm gọi cho cô, câu đầu tiên luôn là: "Hi Hi, có nhớ anh không?"

16. Chương 16: Hi Hi, Em Có Nhớ Anh Không?

"Hi Hi, có nhớ anh không?"

Nghiêm Hi hơi kinh ngạc, nhướn lông mày: "Lãnh Diễm?" Người này tự nhiên lại gọi điện thoại tới? Ngày hôm đó anh xuất hiện trong hôn lễ của Chu Khải, lên giọng khiến tất cả mọi người ở đó bị chấn động, sau hôm đó lại không thấy đâu nữa, từ khi nào anh lại trở nên thần thần bí bí như vậy?

"Sao em lại biết là anh?" Lãnh Diễm dường như không nhận ra những suy nghĩ của cô.

Nghiêm Hi liếc mắt nhìn đồng nghiệp, tất cả mọi người đều đang chăm chỉ làm việc, không ai chú ý đến cô, liền xem thường liếc nhìn điện thoại, bất đắc dĩ nói: "Ai thèm nhớ anh, anh giống như yêu nghiệt ấy, đến vô ảnh, đi vô tung, lần sau có đến hay đi thì làm ơn nói trước với em một tiếng, OK?" Anh luôn là như vậy, đột nhiên xuất hiện sẽ hù chết người ta đó!

Đầu dây bên kia, Lãnh Diễm cười rất thoải mái: "Nhưng mà anh nhớ em!"

"……" Nghiêm Hi đứng hình, ngây dại, máu còn chưa kịp di chuyển về đại não đã bị mắc kẹt ở đâu đó rồi, cũng may tim của cô rất tốt, nếu không đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi. Nhất thời Nghiêm Hi không phản ứng kịp, ngơ ngác đứng im tại chỗ.

Lãnh Diễm nhìn màn hình thấy Nghiêm Hi ngây người, mắt cũng không muốn dời đi, trong lòng anh rất vui vẻ, tiếp tục nhẹ nhàng nỉ non bên tai cô: "Rất nhớ rất nhớ, nhớ đến tim cũng đau, giống như không phải là chính mình nữa."

Nghiêm Hi hít sâu, con ngươi giật giật, miệng hé ra đóng lại rất nhiều lần, giống như muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn không thể nói ra thành tiếng, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Đôi mắt dài đào hoa của Lãnh Diễm khép hờ, giống như mặt hồ mùa thu, yên bình, ấm áp.

"Hi Hi, em làm sao vậy?"

Nghiêm Hi sợ hãi, mắt vẫn nhắm chặt, hồi lâu mới từ từ mở mắt liếc nhìn đồng nghiệp xung quanh, giống như một kẻ trộm: "A! Tổ trưởng của chúng ta đã nói như vậy rồi thì cứ như vậy mà làm, vậy nha, hihi"

Lãnh Diễm nhìn màn hình xem Nghiêm Hi tự biên tự diễn nói một câu như vậy, thấp giọng cười lên, tiếng cười kia thông qua chiếc điện thoại xinh xắn truyền vào trong tai Nghiêm Hi, càng làm cho cô thêm quẫn bách, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên đỏ bừng lên.

Nghiêm Hi nhanh chóng cúp điện thoại, nhưng vẫn kịp nghe Lãnh Diễm cười nói: "Anh về thành phố A có chút việc, sau hai ngày nữa thì không bận nữa rồi."

Nghiêm Hi nghe xong liền dứt khoát cúp điện thoại, nhìn lại điện thoại di động thở phào một hơi, cô thật sự không biết Lãnh Diễm, con người này mắc bệnh gì, tại sao lại nói những lời giống như bốn năm trước. Mà hình như từ nhỏ đến lớn anh đều nói như vậy, có thể là từ nhỏ cô đã quen nghe những lời này, nên tự nhiên cũng cho rằng những lời này của anh, chỉ là anh đang đùa với cô mà thôi.

Nhưng mà hôm nay, sau bốn năm xa cách, một lần nữa lại nghe được những lời này, đột nhiên Nghiêm Hi cảm thấy, có lẽ, cô đã sai lầm, Lãnh Diễm, anh mới là người luôn hiểu rõ về cô.

Lắc lắc cái đầu, bàn tay vỗ nhẹ hai bên gò má của mình, Nghiêm Hi, mày đang nghĩ cái gì vậy chứ? Mày cũng chỉ là một cô gái nhỏ bé, cùng với đại thiếu gia Lãnh Diễm có xuất thân cao quý chênh lệch rất lớn, điểm này, không phải bốn năm trước mày cũng đã biết rồi sao?

Lại thở phào một hơi, dứt khoát bước ra khỏi phòng khách.

-Nhà họ Chu -

Chu Kỳ tức giận đóng sầm cửa xe, hùng hổ bước đi làm bầu trời cũng muốn sập xuống, đến khi bước vào trong biệt thự mới phát hiện ra không khí trong nhà có chút không đúng.

Sắc mặt ông Chu âm trầm, một tiếng cũng không nói, Chu Khải đứng giữa phòng khách, sắc mặt kiên định, còn lộ rõ sự tức giận.

Lý Lệ nằm trong ngực bà Chu, bả vai run run, giống như đang khóc. Bà Chu cũng không nói gì, chỉ vỗ nhẹ lưng Lý Lệ coi như an ủi.

Chu Kỳ dừng bước, buồn bực hỏi: "Sao vậy?"

Ông Chu vẫn nghiêm mặt không nói lời nào, Chu Khải chỉ liếc mắt nhìn Chu Kỳ một cái rồi lẳng lặng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Lý Lệ nghe thấy Chu Kỳ hỏi như vậy lại càng khóc to hơn, bà Chu đưa mắt nhìn con trai, lại nhìn chồng của mình, cuối cùng tức đến đỏ mặt.

"Con hỏi anh hai của con đi, nó muốn ly hôn! Con nói với nó một tiếng đi! Nhà họ Chu của chúng ta, tổ chức hôn lễ cho nó long trọng như vậy, lại bị phá thành ra như thế này, khiến nhà chúng ta bị mọi người chê cười, nếu không phải nhà họ Chu ở thành phố G cũng có chút địa vị, những nhà báo kia mới không dám viết linh tinh, bây giờ lại còn nói muốn lý hôn! Nó có phải là phát điên rồi không, nó phải thấy ba mẹ nó không còn mặt mũi nào nữa nó mới chịu được sao?"

Bà vừa nói vừa nhìn Chu Kỳ, nói liền một hơi rồi lại im lặng. Chu Khải cũng vẫn im lặng không nói, đại khái Chu Kỳ cũng hiểu được nguyên nhân là gì, liếc nhìn đôi mắt khóc đến đỏ hoe của Lý Lệ, không còn nhìn thấy nửa phần sáng rỡ thường ngày nữa.

Chợt, trong đầu Chu Kỳ hiện lên vẻ mặt cười đầy tự tin của Nghiêm Hi, tức giận chạy tới trước mặt Chu Khải, hét thẳng vào mặt anh: "Anh hai, anh có phải vẫn chưa chết tâm với Nghiêm Hi hay không? Cô ta chạy đến phá hỏng hôn lễ của anh, hôm nay anh lại muốn ly hôn với chị dâu, chuyện này lại là vì Nghiêm Hi có đúng hay không? Thật may là cha đã có tính toán trước, sáng sớm đã thúc giục hai người đi lấy giấy đăng ký kết hôn, nếu không thì ngày hôm đó, anh đã sớm trở quẻ rồi đúng không?"

Bà Chu nghe thấy Chu Kỳ nói những lời này mới nhớ tới cô gái tên Nghiêm Hi đó, lại càng tức giận hơn nữa, bà chỉ thẳng vào Chu Khải, mắng: "Mắt con có phải bị mù rồi hay không, con nhìn xem Lý Lệ có cái gì không tốt bằng cô ta? Lý Lệ xinh đẹp, tính tình dịu dàng hiền thục, con bé có chỗ nào không xứng với con? Lý Lệ là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Thánh Đức, riêng điểm này đã gấp Nghiêm Hi mấy ngàn vạn lần, cái đứa không rõ thân phận kia làm sao có thể xứng làm con dâu nhà họ Chu?"

Chu Khải càng nghe chân mày càng nhíu chặt lại, cuối cùng không nhịn được nữa liền mở miệng: "Mẹ, con kết hôn, không phải là chuyện buôn bán trên thương trường, đây là chuyện cả đời của con, tại sao lại không

để cho con được sống với người con gái con yêu, chẳng lẽ nhà họ Chu không có Thánh Đức chống đỡ sẽ không sống nổi nữa sao?"

Bà Chu không dám tin nhìn chằm chằm vào con trai mình, đây là lần đầu tiên Chu Khải nói với bà bằng cái giọng này, trong lòng lại càng thêm căm hận Nghiêm Hi, giọng lành lạnh uy hiếp: "Chu Khải, đừng nói mẹ không nói trước, người đã cưới vào cửa, con phải có trách nhiệm, con cũng đừng mơ tưởng sẽ gặp lại yêu nghiệt Nghiêm Hi. Năng lực của nhà họ Chu con cũng biết rõ, muốn một cô gái không quyền không thế như Nghiêm Hi biến mất khỏi thế giới này là chuyện rất dễ dàng, đến lúc đó, con đừng trách mẹ tuyệt tình, đó là do con ép mẹ đấy!"

Chu Khải nghe xong, cả người cứng đờ, nhìn mẹ mình một cái, trong mắt đều là tuyệt vọng, đương nhiên anh biết rõ, mẹ anh có thể làm ra những chuyện gì, chỉ là anh không nghĩ tới, mẹ anh lại dùng thủ đoạn như vậy đối với anh - con trai của bà.

17. Chương 17: Đại Tiểu Thư Tập Đoàn Thánh Đức

Lý Lệ nhìn thấy uất ức trong mắt Chu Khải, trong lòng lại cảm thấy hả hê, Chu Khải, em cũng không tin, anh lại không nghe lời cha mẹ anh, anh muốn ly hôn với em, sau đó cao chạy xa bay với Nghiêm Hi. Có thể được sao, vậy công sức em bỏ ra, chẳng phải sẽ uổng phí hay sao?

Nghe những gì mẹ mình nói, trong lòng Chu Kỳ cũng cảm thấy hài lòng, lại còn đổ thêm dầu vào lửa, đem chuyện Nghiêm Hi ở công ty gây khó dễ cho cô kể lại một lần.

Dĩ nhiên, trình độ đổ thêm dầu vào lửa của cô, không cần nghĩ cũng biết.

Quả nhiên, mẹ Chu vừa nghe Nghiêm Hi phách lối như thế nào liền tức giận, đập tay bàn trà, lớn tiếng nói: "Nghiêm Hi, cô ta dám? Cô ta là cái gì mà dám khiêu chiến với nhà họ Chu? Cô ta không muốn sống nữa đúng không?"

Chu Kỳ uất ức ngồi bên cạnh mẹ mình, đôi mắt hơi đỏ, giống như Nghiêm Hi ức hiếp cô rất nhiều: "Mẹ, trong ngày cưới của anh hai, không phải có xuất hiện một người tự xưng là chồng của Nghiêm Hi hay sao, có lẽ, chính là vì có người đàn ông kia chống lưng, cho nên cô ta mới từ một cô gái yếu đuối mà trở nên ngang ngược như vậy, dù sao, có người chống lưng thì cũng mạnh miệng hơn thôi!"

Lý Lệ nhìn mẹ con nhà họ Chu, tự nhiên trái tim cảm thấy vui mừng, hôm nay cô ta náo loạn như vậy, những ngày tốt đẹp của Nghiêm Hi, chỉ sợ sẽ sớm chấm dứt thôi. Cô ta mặc kệ người đàn ông họ Lãnh kia lợi hại như thế nào, dù sao thì người ra mặt sẽ là mẹ con nhà họ Chu, không phải cô. Đấu không lại người đàn ông kia cũng là nhà họ Chu vô dụng, một cô gái cũng không đối phó được, thật sự xứng là đệ nhất thành phố G sao?

Nhưng, nếu anh ta đấu không lại nhà họ Chu, nhưng vậy cô cũng vẫn có thể làm con dâu ngoan hiền của nhà họ Chu, khiến cho trưởng bối của nhà họ Chu càng thêm yêu thích cô hơn.

Lý Lệ hài lòng, thiếu chút nữa không kiềm chế được mà bộc lộ sự vui mừng của mình, nhưng mà, lại nghe được giọng nói đầy uy nghiêm của ông Chu: "Tất cả câm miệng."

Lúc này, Lý Lệ mới vội kiềm chế mình, thật là may, kịp thời khống chế được.

Ông Chu vừa lên tiếng, trong phòng khách đang hỗn loạn liền im phăng phăng, ông ta nhìn một lượt xung quanh phòng khách, nhìn vợ con mình, trong mắt đều là không vui.

"Chu Khải, mặc kệ con có yêu hay không, người cũng đã cưới vào cửa thì không còn cách nào có thể vứt bỏ, còn nữa, con cũng đừng nghĩ sẽ gặp lại Nghiêm Hi."

Chu Khải không cam tâm kêu lên một tiếng: "Cha……"

Ông Chu cũng không thèm để ý đến anh, quay đầu nhìn vợ mình nói: "Bà cũng đừng tùy tiện mà ra tay, bên cạnh cô ta có Lãnh Diễm, thân phận của anh ta rất thần bí, thuộc hạ của tôi, Cửu Ngưu Nhị Hổ, dồn hết sức mà cũng chỉ tra ra được có bao nhiêu đó. Chỉ biết anh ta đến từ thành phố A, có quan hệ với tập

đoàn R&D, chỉ biết anh ta họ Lãnh, người như vậy rất đáng sợ, nếu không rõ lai lịch của anh ta, không cho phép mấy người tùy tiện ra tay."

Bà Chu cũng chẳng bận tâm, khinh thường cười nhạo: "Hừ, có thể là nhân vật lớn như thế nào chứ, con bé kia không phải cũng rất giỏi hay sao, chính là một đứa không có gì đáng giá, cô ta có thể quen biết được nhân vật lớn nào chứ?"

Chu lão gia không vui trừng mắt nhìn vợ, giọng nói càng thêm nghiêm nghị: "Những gì tôi nói, chỉ cần nhớ là được."

Chu phu nhân xem thường quay đầu không để ý đến ông ta, miệng Chu Kỳ cũng cong lên, hiển nhiên không tin Nghiêm Hi có thể quen được nhân vật lớn như thế nào. Đôi mắt phiếm hồng của Lý Lệ bình tĩnh nhìn Chu Khải trầm mặc không nói, nhìn thấy khổ sở lóe lên trong mắt Chu Khải, đáy lòng cô ta lại càng không cam lòng.

Cô ta là đại tiểu thư của tập đoàn Thánh Đức, là hòn ngọc quý của nhà họ Lý. Nếu không phải vì cha cô ta, Lý Thánh Đức, có thân phận đặc biệt, cô ta đã sớm công bố thân phận của mình với thiên hạ, chứ không phải giả làm con nhà bình dân trước mặt các bạn học của cô.

Cũng bởi vì cô ta giả làm một cô gái bình dân, cho nên đã bị bao nhiêu người bạn học coi thường. Đến khi quen biết Nghiêm Hi ở đại học, cũng là một người cùng cảnh ngộ với cô ta, không có tiền bạc, nhưng tại sao, tất cả bạn học lại rất yêu quý Nghiêm Hi, tại sao???

Hiện tại, ngay cả chồng của cô cũng nhớ mãi không quên cô ta, Nghiêm Hi, tại sao cô không làm gì mã vẫn có thể được tình cảm của mọi người?

Nhớ tới người cha vẫn còn đang ở trong tù, Lý Lệ lại cười nhạt, nhìn bà Chu nói: "Đúng rồi mẹ, mấy ngày trước con đi gặp cha con, nghe được một tin tức tốt, vụ án của cha đã có manh mối rồi, luật sư tìm được chứng cớ mới, đủ để chứng minh ba con trong sạch, cha con có thể được ra ngoài rồi." Cô ta vừa nói vừa xúc động đến mức muốn rơi lệ.

Bà Chu nghe vậy cũng rất vui vẻ: "Thật? Vậy thì quá tốt, Lý Lệ à, cha con bị oan ngồi tù hai mươi năm, cuối cùng cũng được thả ra rồi!"

Lý Lệ cười nói: "Dạ, đáng tiếc, ba con đã lãng phí gần hai mươi năm."

Đợi cha tôi được ra ngoài, Nghiêm Hi, cô chờ mà xem!

※

Sáng sớm ngày thứ hai, Nghiêm Hi vừa ôm Yêu Yêu vừa ăn cơm, Chu Châu ngồi bên không ngừng chép miệng: "Aiz, Trời ơi, cậu như thế này mà nói là nuôi có sao, cái này rõ ràng là nuôi con trai nha!"

Lời nói của Chu Châu không khoa trương một chút nào, có ai từng nhìn thấy chó còn thân với người hơn cả con trai chưa. Có ai từng thấy ánh mắt ai đó nhìn chú chó còn sáng hơn nhìn thấy trai đẹp chưa, cái cô gái này rõ ràng là nuôi con trai mà!

Nghiêm Hi cũng chỉ giương mắt lên nhìn cô một cái, lại cúi đầu nhìn Yêu Yêu, nó đang lè lưỡi liếm miệng, sau đó lắc lắc cái mông mập mạp muốn nhảy khỏi bàn ăn, Nghiêm Hi vươn tay ôm lấy nó, nhẹ nhàng thả nó xuống sàn nhà.

Chu Châu bất mãn vì mị lực của cô lại không bằng chú cún kia, không ngừng kêu la: "Mình nói bao nhiêu lần rồi, không được cho Yêu Yêu ngồi trên bàn ăm cơm, cái này lâu dần sẽ thành thói quen, ngày nào cũng nhìn thấy nó trên bàn ăn là nuốt không trôi rồi!" Thật sự, Nghiêm Hi cưng chiều chú cún này đến quá mức rồi, ai lại để nó nằm trên bàn ăn cơm chứ, thiệt là….

Nghiêm Hi tích cực ăn điểm tâm, không thèm để ý đến Chu Châu.

Đột nhiên, Chu Châu hét lên "A" một tiếng. "Lý Lệ lại là thiên kim đại tiểu thư? Làm sao có thể như thế được chứ?"

Nghiêm Hi cúi đầu ăn cơm, trong mắt tối sầm lại, ngẩng đầu lên như đang suy nghĩ điều gì.

Chu Châu không thể tin được nhìn chằm chằm vào tờ báo trên tay, nhìn Nghiêm Hi trầm mặc không nói, định gấp tờ báo lại, chưa kịp làm gì Nghiêm Hi đã vươn tay cầm lấy xem.

Trên mặt báo, Lý Lệ cười dìu dàng ôm chặt cánh tay Chu Khải, bên dưới là dòng chữ khổng lồ: "Danh tính thật sự của con dâu nhà họ Chu, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Thánh Đức."

Nghiêm Hi nhìn hai chữ "Tháng Đức", bỗng nhiên con ngươi co rút lại, tiếp tục nhìn xuống dưới, trên báo viết rất cặn kẽ. Lý Lệ chính là một thiên kim tiểu thư, tuy nhiên, cô ta nguyện ý giấu đi thân phận thật sự của bình, làm một người bình thường trong đám bạn học của cô, muốn dựa vào chính năng lực của mình mà phát triển.

Chu Châu ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm vẻ mặt của Nghiêm Hi, miệng cô không ngừng lẩm bẩm: "Hừ! Thật sự không nghĩ tới Lý Lệ lại là đại tiểu thư của Tập đoàn Thánh Đức, thật đúng là loại người dối trá mà, cái gì mà muốn dựa vào chính năng lực của bản thân mà phát triển, rõ ràng là nói hươu nói vượn, nếu như cô ta tốt như vậy, vậy còn viết bài báo này làm gì?"

Chợt, trong đầu Nghiêm Hi lóe lên những hình ảnh mơ hồ.

Khi cô còn bé, mẹ cô có dẫn về một cô bé, lúc đó cô đang nhảy dây trong sân, mẹ cô liền gọi cô tới.

"Hi Hi, cô bé này lớn tuổi hơn con, từ nay về sau gọi người này là chị, được không?"

Trái tim Nghiêm Hi cười lạnh, chị? Chính là cô ta sao!

18. Chương 18: Hồng Môn Yến

Trái tim Nghiêm Hi cười lạnh, chị? Chính là cô ta sao?

Mẹ, chắc mẹ cũng không nghĩ tới, có một ngày, người mà mẹ tự tay dẫn vào cửa làm chị của con, sau khi mẹ rời khỏi nhân gian, cô ta sẽ đối xử như thế này với con gái của mẹ.

Nếu biết thân phận thật của mình, chắc hẳn, cô ta cũng không cam tâm đi!

Ngồi bên cạnh, Chu Châu lo lắng nhìn Nghiêm Hi, tại sao Nghiêm Hi lại như vậy, ánh mắt nhìn qua rất kinh khủng, cô chưa bao giờ nhìn thấy Nghiêm Hi như thế này.

"Hi Hi! Hi Hi!"

Bên tai truyền tới giọng của Chu Châu, Nghiêm Hi giật mình, nhìn sang thấy Chu Châu đang lo lắng ình, Nghiêm Hi khẽ mỉm cười: "Không có việc gì đâu, cũng đã kết thúc rồi, không phải sao, ngày hôm đó ở tiệc cưới, mình đã quyết định buông tay rồi!"

Trái tim Chu Châu run lên: "Tiệc cưới?" Nghiêm Hi biết rồi sao? Sao bây giờ mới nhắc tới? Là ai dám nói cho cô ấy biết?

Nghiêm Hi nhìn Chu Châu cắn răng có phần miễn cưỡng liền bật cười: "Được rồi, mình biết mọi người sợ mình biết sẽ đau lòng, cho nên mới cố ý gạt mình, nhưng cậu có biết không, có người thúc giục mình phải tới đó tận mắt chứng kiến hôn lễ của hai người họ."

Nghe vậy, Chu Châu cũng hiểu, nhớ đến gương mặt dối trá của Lý Lệ, tức giận nói: "Cái con người chết bầm này, chính là cô ta, thật không nghĩ đến cô ta lại độc ác như vậy, mắt Chu Khải đúng là bị mù mới đi coi trọng loại con gái như vậy." Nói xong liền rút lại tờ báo trên tay Nghiêm Hi, nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Lệ trên đó, hận không thể xé rách mặt cô ta như xé rách tờ báo này: "Cái con người chết bầm này, cái gì mà thiên kim tiểu thư, cái gì mà đoan trang, dịu dàng, tất cả đều là cái rắm, các người đều bị mù hết rồi!"

Nhưng, bài báo này lại đánh giá rất cao về Lý Lệ.

Nhưng mà, thân phận của Lý Lệ bị bại lộ rồi? Sao cô ta dám? Không sợ tin tức Lý Thánh Đức tham ô bị truyền ra ngoài sao, không phải sẽ làm cô ta khó xử hay sao?

Hay là, vụ án đó đã có manh mối mới rồi?

Nhớ tới khi còn bé, cô vĩnh viễn là đứa bé vĩ đại nhất trong mắt ba, Nghiêm Hi nhỏ nhắn ngồi trên vai ba, có thể nhìn thấy mọi cảnh vật xung quanh, trong lòng rất hài lòng, rất thỏa mãn.

Nhưng mà bây giờ, cô tình nguyện lựa chọn điều đó chưa từng xảy ra!

※

"Sao lại ngồi ngây ra đó, điện thoại vang lên cũng không nghe?" Giọng nói của tổ trưởng cắt đứt suy nghĩ của Nghiêm Hi. Đầu tiên cô liếc mắt nhìn tổ trưởng đang đứng trước mặt mình, sau đó bất tri bất giác cười, đến khi phản ứng kịp mới cuống quít nghe điện thoại, còn không ngừng cười cười nói xin lỗi với tổ trưởng.

Chờ tổ trưởng đi xa rồi, Nghiêm Hi mới lấy giọng: "Dạ, Alo?"

Đầu dây bên kia, một giọng nói già nua nhưng đầy uy nghiêm vang lên: "Cô Nghiêm, không biết hôm nay cô Nghiêm có thể bớt chút thời gian đến thăm nhà họ Chu không?"

Nghiêm Hi nghe được giọng nói xa lạ này, đầu tiên là sững sỡ, sau đó nghe được ba chữ nhà họ Chu mới nhớ ra, đây là giọng của ông Chu, cô hơi kinh ngạc, không nghĩ tới Chu lão gia sẽ gọi điện thoại cho cô."

"Ông Chu, thật xin lỗi, công việc của tôi hôm nay hơi nhiều, hơn nữa, hôn lễ của học trưởng, ngày hôm đó, tôi cũng đã tự mình đến chúc mừng rồi." Ngụ ý chính là, ông Chu, tôi dường như không có lý do gì để dây dưa với nhà họ Chu của ngài.

Ở đầu dây bên kia, Chu lão gia khẽ cười, Nghiêm Hi rất hoài nghi, chân mày nhíu chặt lại, "Ha ha ha, Cô Nghiêm, tôi cũng chỉ muốn mời cô đến nhà họ Chu dùng một bữa cơm thôi, không có ý tứ gì khác, được rồi, bỏ chuyện cá nhân qua một bên, cô Nghiêm coi như vì lần hợp tác này đi tới gặp khách hàng, có gì không nên?"

Nghiêm Hi kinh sợ, đúng rồi, lần này nhà họ Chu là khách hàng lớn của công ty, bởi vì lần trước mình đắc tội với Chu Kỳ, mấy ngày nay cũng không thấy nhà họ Chu có động tĩnh gì, cô cũng đã cảm thấy yên tâm được phần nào. Nhưng bây giờ, nếu như cô không đến mà nhà họ Chu không muốn hợp tác nữa, như vậy cô cũng không cần đến công ty lăn lộn nữa rồi!

"Như thế nào?" Ông Chu tiếp tục hỏi.

Nghiêm Hi cười lạnh, nhàn nhạt nói: "Được!" Nhà họ Chu các người, tôi không muốn dây dưa cùng các người, không ngờ các người lại tìm tới cửa.

Cô nói với tổ trưởng mình phải đi tới nhà họ Chu.

Nơi này nhìn khá quen – biệt thự của nhà họ Chu, cô thích nơi này từ lần đầu tiên cô tới đây, lần đó, Chu Khải dẫn cô tới gặp người lớn trong nhà, không ngờ cô vừa đến liền bị khuất phục, vốn là thấp thỏm không yên vì sắp gặp cha mẹ chồng tương lai, nhưng bây giờ, chỉ còn là uất ức.

Ngày hôm nay, còn muốn ra uy với cô sao?

Người giúp việc thấy Nghiêm Hi đứng ngoài cửa liền vội vàng chạy tới: "Cô Nghiêm, lão gia đang đợi cô ở bên trong."

Nghiêm Hi khẽ vuốt cằm: "Cảm ơn." Giống như một cô công chúa, bước đi ưu nhã, mỗi bước đi đều đáng giá ngàn vàng.

Nhà họ Chu các người cho rằng tôi là người dễ bị ức hiếp sao? Như vậy tôi sẽ cho các người nhận thức rõ, thế nào mới chân chính là một thiên kim đại tiểu thư.

Tiếng giày cao gót thanh thúy vang lên truyền đến tai những người ngồi trong phòng khách, bà Chu vốn dĩ đang uống trà, động tác liền dừng lại, ý cười trong mắt từ từ thay thế bằng một tia khinh bỉ, sau đó vẫn niềm nở tiếp đón những người cao quý ngồi bên cạnh, nở nụ cười thân thiết.

Lý phu nhân thì ngược lại, nghe được những âm thanh này liền liếc nhìn ra cửa, một giây sau, động tác uống trà cũng có chút mất tự nhiên, hai phu nhân mặc lễ phục ngồi bên cạnh nhìn theo ánh mắt của bà, cùng dần dần thấy không được tư nhiên.

Chỉ thấy một cô gái mặc lễ phục màu đỏ, tóc dài buông sau lưng, trang sức trang nhã, khuôn mặt nhỏ nhắn, càng nhìn càng thấy cô gái ấy xinh đẹp động lòng người, chân mang đôi giày gót nhọn màu bạc khảm kim cương, dáng người hoàn mỹ dưới ánh mặt trời càng tôn thêm một tầng hào quang.

Đúng là cao quý, xinh đẹp động lòng người!

Chu phu nhân ngồi quay lưng về phía cửa chính, khi Nghiêm Hi đến bà cũng biết, nhưng tại sao những người ở đây đều ngạc nhiên nhìn ra cửa? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Chẳng lẽ có nhân vật lớn nào tới nhà?

Nghi ngờ quay đầu nhìn ra cửa chính, khi nhìn thấy cô gái mặc lễ phục màu đỏ này bà vẫn chưa nhận ra là Nghiêm Hi, chỉ cảm thấy kinh ngạc: Wow, đây là thiên kim nhà ai?

Sau khi nhìn kỹ lại thấy quen mắt, lại liếc thấy con trai mình ngồi trong góc, ánh mắt mê luyến thì mới nhớ ra, Nghiêm Hi?

Ánh mắt hâm mộ liền thay đổi, Nghiêm Hi, cô mặc như vậy tới đây là muốn khiêu chiến với nhà họ Chu chúng tôi sao?

Nghiêm Hi vừa mới ra trận, tất cả những người ở đây đều không ai sánh kịp.

Khi nhìn thấy trong sân đỗ không ít xe hơi sang trọng cô cũng đã biết, hôm nay nhà họ Chu mở Hồng Môn Yến. Vào không khách thấy mọi người ăn uống linh đình, cười nói vui vẻ, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên, kỳ thật, mười phần đều là trào phúng mà nhìn bọn họ.

Nhà họ Chu mấy người, nghĩ mình là đệ nhất Thành phố G này sao?

Ở thành phố A, đến đất chôn thây, nhà họ Chu các người cũng không có đâu! Thật là buồn cười.

Chu Kỳ ngồi trong góc, thấy bạn trai ngồi bên cạnh mình nhìn chằm chằm vào Nghiêm Hi thì cắn răng nghiến lợi, cô thật không phải là đèn đã cạn dầu!

Ông Chu ở trên lầu hai thấy Nghiêm Hi vừa vào, mọi người đều bắt đầu luống cuống, ông cũng có chút nghi ngờ, nhìn đi nhìn lại, dù có nhìn thế nào cũng thấy Nghiêm Hi không giống một cô gái lớn lên trong một gia đình bình thường, mà còn có điểm giống như một cô công chúa cao quý. Chẳng lẽ, ông thật sự đã nhìn lầm?

Nhớ tới ngày hôm đó, trên người Lãnh Diễm cũng có phong cách cao quý như thế này!

Nhưng, thuộc hạ của ông vừa mới báo cáo, Lãnh Diễm chỉ là một cô nhi, phần thân nhân đều để trống không điền.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

19. Chương 19: Hồng Môn Yến (2)

Tình cảm của Nghiêm Hi và Lãnh Diễm xem ra không tệ, hơn nữa hai người đều có khí chất ưu nhã cao quý, loại khí chất này không phải người bình thường có thể bỏ tiền ra học được.

Nhưng mà, ông đã cho người điều tra, hai người đều có xuất thân rất bình thường, aiz, dạo này, phong cách của người dân bình thường cũng có thể hơn người nhà họ Chu sao?

Có lẽ ông đã quá tự tin về thế lực của nhà họ Chu rồi, nhìn thấy Nghiêm Hi đứng ở dưới lầu một, cô mỉm cười nhìn về phía ông, ông Chu chống gậy đi xuống lầu.

Trong mắt Nghiêm Hi lóe lên tia cười lạnh, thấy ông Chu đang đi về phía mình, Nghiêm Hi bước lên trước một bước: "Chu lão gia, không ngờ hôm nay ngài lại mời nhiều khách như vậy, tôi cũng không kịp chuẩn bị, mặc đơn giản như vậy, thật là có lỗi."

Không sai, quần áo trên người Nghiêm Hi không phải nhãn hiệu nổi tiếng gì, đều là những loại vải bình thường, nhưng được phối hợp khéo léo. Vì vậy ngược lại lại làm cho người ta lầm tưởng rằng đây là quần áo của những nhãn hiệu nổi tiếng thế giới.

Ông Chu liếc mắt nhìn quần áo trên người Nghiêm Hi, bật cười: "Cô Nghiêm thật biết nói đùa, cô xinh đẹp như vậy mặc gì cũng đều dễ nhìn. Cô xem, những người đàn ông ở đây không phải đều bị phong thái của cô Nghiêm làm cho chấn động rồi sao?" Giống như ông tùy ý nói ra, nhưng rõ ràng là có chút không vui.

Nghiêm Hi chỉ nhíu mày, dường như không nhận ra nét không vui trong lời nói của ông Chu, cô nhìn một lượt khắp phòng, quả nhiên thấy mấy người đàn ông đang tụm lại bàn tán, thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn cô, khi cô thu hồi tầm mắt lại nhìn thấy Chu Kỳ cũng mặc một bộ lễ phục màu đỏ đang ngồi ở giữa phòng khách.

Chu Kỳ cầm một ly rượu đỏ, đứng bên cạnh một người đàn ông trẻ tuổi, đẹp trai, dường như cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Nghiêm Hi, Chu Kỳ quay sang nhìn Nghiêm Hi, cười khiêu khích, sau đó kéo kéo cánh tay người đàn ông bên cạnh, lại cười quỷ dị với Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi tiện tay cầm lên một ly rượu đỏ trên bàn hướng về phía Chu Kỳ nâng chén, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt. Cũng không quan tâm đến ánh mắt của Chu Kỳ, cô quay qua nhìn ông Chu nói:

"Chu lão gia, ngài là người quang minh chính đại, hôm nay ngài tìm tôi e là không phải chỉ để bàn về dự án lần này rồi?"

Ông Chu nhướn mày, ông vô cùng kinh ngạc trước sự thẳng thắn của Nghiêm Hi, sau đó lại bật cười rồi gật đầu, giống như tán thưởng sự thẳng thắn của cô: "Tốt tốt tốt, thật không ngờ cô Nghiêm cũng là một người thẳng thắn như vậy, chúng ta lên lầu nói chuyện." Nói xong cũng không muốn biết Nghiêm Hi có từ chối hay không, dứt khoát xoay người đi lên lầu.

Nghiêm Hi suy nghĩ một chút, xoay người đặt ly rượu đang cầm trên tay lên bàn, sau đó tự nhiên, ưu nhã bước lên lầu.

Lý Lệ ngồi trong góc thấy Nghiêm Hi đi lên lầu thì cười giễu cợt, Nghiêm Hi, coi như cô có lợi hại hơn nữa, tôi cũng không tin, ông Chu không đối phó được cô.

~ Trong thư phòng

~Sau khi Nghiêm Hi bước vào cửa, ông Chu đã ngồi vào chỗ của mình đợi cô rồi, khi thấy Nghiêm Hi bước vào thư phòng liền chỉ vào ghế salon trước bàn đọc sách: "Ngồi!" Một chữ, đem cường thế thường ngày của ông Chu lên cao đến tận cùng.

Nghiêm Hi chỉ là lễ phép cười một cái, ngồi xuống, rồi sau đó cứ như vậy lẳng lặng nhìn ông cụ.

Ánh mắt đục ngầu của ông Chu dưới cặp mắt kiếng không hài lòng nhìn chằm chằm vào Nghiêm Hi. Thấy Nghiêm Hi bình tĩnh nhìn thẳng vào ông, trong mắt ông lóe lên một tia kinh ngạc, cô gái này lại dám nhìn thẳng vào mắt ông, đã lâu rồi không có ai dám nhìn thẳng vào mắt ông như vậy.

Trong lúc nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của Nghiêm Hi, ánh mắt ông cũng thoáng qua một tia tò mò, trầm mặc nửa ngày, sau đó lại bật cười, nhỏ giọng nói: "Khó trách Chu Khải lại bị cô hấp dẫn, cô thật sự có đôi mắt hấp dẫn những người đàn ông tư bản."

Nghiêm Hi lạnh nhạt nghe ông Chu nói, cho dù nghe những lời đó cô cũng không dao động, khóe miệng vẫn duy trì nụ cười nhạt.

Ông Chu nhàn nhạt quan sát Nghiêm Hi, dáng người nhỏ nhắn, đoan trang ngồi trên ghế salon, hai chân nghiêng về bên phải 45 độ, tóc dài tùy ý vắt lên vai trái, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn, tạo thành bức tranh người con gái dịu dàng động lòng người.

Cô gái này quả thực ưu tú hơn Lý Lệ rất nhiều, những thứ khác không nói, chỉ nói loại khí thế quý tộc tao nhã này cũng đủ để ông tiếp nhận cô gái này rồi. Đáng tiếc, cô gái này lại có xuất thân quá bình thường, còn Lý Lệ, mặc dù không thể so sánh được với cô, nhưng sau lưng Lý Lệ lại có một thế lực âm thầm ủng hộ nhà họ Chu, mà thế lực ấy thậm chí còn mạnh hơn cả nhà họ Chu.

Nhìn Nghiêm Hi nửa ngày, ông Chu thở dài một hơi não nề: "Aiz! Đáng tiếc…."

Câu nói "Đáng tiếc" này khiến lông mi dài của Nghiêm Hi khẽ lay động, quả nhiên, cô cũng không nhận ra, tự nhiên ông ta lại đổi tính yêu mến cô, trước tiên khen cô một câu, sau đó lại đổi giọng nói một câu "đáng

tiếc" liền hoàn toàn phủ nhận câu trước đó.

Đây chính là nhà họ Chu!

Nụ cười chế giễu từ từ hiện lên, khi sắp thành hình bỗng chốc lại thay đổi, một Nghiêm Hi chuyên nghiệp lại xuất hiện, Nghiêm Hi lễ phép: "Ông Chu, dự án lần này, Chu Thị còn có yêu cầu gì sao?"

Chu lão gia có chút không vui, nếu như mới vừa rồi ông không có nhìn thầm, thì đứa bé này chính là đã cười nhạo ông!

A! Thật là buồn cười, đường đường là người đứng đầu nhà họ Chu lại bị một cô gái xem thường!

Giọng ông trầm thấp xen lẫn tâm trạng không vui: "Cô Nghiêm, thật xin lỗi, bởi vì con gái của tôi và con dâu của tôi cũng đều học ngành quảng cáo, cho nên, tôi cảm thấy Chu Thị không cần hợp tác cùng công ty của cô nữa. Tôi đã quyết định, Chu Thị sẽ thành lập một bộ phận quảng cáo, sau này, các dự án khác của Chu Thị cũng sẽ do bộ phận quảng cáo của chúng tôi phụ trách!"

Nghiêm Hi cũng chỉ nhíu mày, vẻ mặt nhàn nhạt, không có nét gì chứng tỏ cô đã bị chấn động, dường như chuyện này cô cũng đã đoán được, sau đó trên mặt cô hiện lên nụ cười kỳ quái.

Cười, ẩn tình gì cũng không có, chỉ đơn thuần là cười, nhưng giờ phút này, đáy lòng ông Chu lại cảm thấy không yên, luôn cảm thấy nụ cười này có chút gì đó khiến ông không được thoải mái.

Giống như, nụ cười đó là của một người luôn cao cao tại thượng, khiến ông lập tức cảm thấy, những hèn mọn ông vững vàng che giấu tận sâu trong tâm can đều bị nhìn thấy, khiến cho ông không khỏi có cảm giác mình thật ti tiện.

Nghiêm Hi nhìn thấy trong mắt ông Chu dần dần có nét không vui, liền thu lại nụ cười trên mặt, sau đó bày ra bộ dạng khổ sở, vài lần mở miệng định nói, cuối cùng lại nuốt trở vào, thở dài một hơi, chậm rãi nói: "Chu lão gia, ngài không hài lòng về phương án của công ty chúng tôi sao?"

Ông Chu nhìn nét mặt bình tĩnh của Nghiêm Hi, trong lòng càng không thích cô, ông thật sự không thích cô gái quỷ dị này, lông mày ông nhướn lên thật cao, giọng nói càng thêm cứng nhắc: "Tôi nói rồi, chúng tôi không cần!"

Nghiêm Hi cảm nhận được trong lời nói của ông không còn che giấu sự chán ghét liền muốn cười, thật đúng là, chẳng lẽ chỉ có ngần ấy kiên nhẫn thôi sao?

Ánh mắt cô bỗng nhiên bị một khung hình trên bàn sách thu hút, trong mắt cô lúc này không có cười nhạo, ánh mắt trong veo, nhìn cô như tùy ý muốn đứng dạy, nhưng lại cực kỳ không cẩn thận mà làm đổ khung hình.

20. Chương 20: Không Được Ăn Bánh Phô Mai, Thật Thê Thảm.

Mặt ông Chu lập tức tối sầm lại, tức giận đứng lên, không khống chế được mình, giọng nói run rẩy: "Cô đang làm cái gì vậy?"

Nghiêm Hi kinh ngạc trước sự run rẩy của ông Chu, tay cô đã sớm hơn một bước cầm tấm hình kia lên, trong hình là một người phụ nữ tóc dài đang ôm một đứa con nít cười rất hạnh phúc, đôi mắt Nghiêm Hi bỗng chốc không thể dời đi.

Ông Chu tức giận đoạt lấy khung hình, cười lạnh: "Quả nhiên là người có xuất thân thấp hèn, một phép tắc cơ bản cũng không hiểu, đừng tưởng rằng khí chất quý tộc có thể ngụy trang được, cô có thể giả bộ được một lúc, không lẽ lại có thể giả bộ được cả đời, cô nên hiểu rõ vị trí của mình là ở đâu, nên biết thân biết phận một chút đi!" Nói xong cũng không thèm nhìn Nghiêm Hi, ông ngồi xuống nhìn vào tấm hình.

Ông Chu nhìn tấm hình, cẩn thận từng li từng tí, giống như tay của ông thật sự đang cầm tay của người phụ nữ kia, tay ông hơi run, lưu luyến không muốn rời đi. Đôi mắt Nghiêm Hi lóe lên tia kinh hãi.

Nghiêm Hi cau mày, đôi tay đặt xuôi bên người từ từ nắm lại thành quả đấm, khớp xương bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

Miệng mở ra lại đóng lại, giống như có một cái xương cá đang chặn ngang cổ họng, không nói được thành lời, cảm giác thật khó chịu.

Cuối cùng cô đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi thư phòng.

Nhớ tới người phụ nữ trong tấm hình kia, phía sau người phụ nữ đó là một căn nhà cổ tĩnh mịch, xung quanh đều là cây xanh, người phụ nữ đứng trong vườn hoa trước tòa nhà, ôm một người con gái tuổi vừa trăng tròn, mỉm cười hạnh phúc.

Tấm hình kia, cô cũng có một tấm, chỉ là, trên tấm hình của cô nhiều hơn một người đàn ông, người đàn ông ôm người phụ nữ kia, cúi đầu trêu chọc đứa con gái đang tuổi ê a trong ngực người phụ nữ, trong mắt mang theo sự cưng chiều của một người cha.

Mẹ, người đàn ông này, mẹ có biết không?

Nghiêm Hi bước chậm dần, chân mày nhíu lại, vẫn cúi đầu suy nghĩ tới tâm sự của mình, hoàn toàn không để ý đến bóng dáng cao lớn đang đứng ở góc cua, cứ như vậy đâm sầm vào người ta, giày của cô còn trực tiếp dẫm lên mu bàn chân của người đó.

Một giây sau nghe thấy tiếng kêu đau của người đó, Nghiêm Hi mới phản ứng kịp lui về sau một bước, lúc này mới nhìn rõ mặt của người bị cô dẫm vào chân.

Nghiêm Hi kinh ngạc: "Lý Duệ Thần?" Hôm nay anh cũng ở đây?

Lý Duệ Thần gõ gõ lên đầu của Nghiêm Hi, giọng nói cưng chiều: "Gọi anh trai!"

Nghiêm Hi cong môi không vui, nói thầm: "Lý Lệ mới là em gái của anh, cô ấy mới phải gọi anh là anh trai?"

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại nhớ đến cậu bé luôn bảo vệ phía sau cô lúc cô còn nhỏ.

Nghiêm Hi ngẩng đầu nhìn Lý Duệ Thần, đôi mắt đã sớm bị bao phủ bởi một tầng sương mù, thật sự là anh trai sao?

Lý Duệ Thần nghe Nghiêm Hi nhắc đến Lý Lệ, mặt anh cứng đờ, bàn tay đổi thành vuốt ve, xoa xoa mái tóc Nghiêm Hi, trong mắt vẫn là cưng chiều, giống như bao hàm cả tình cảm sâu đậm, giọng nói cũng mềm mại hơn, giống như sợ cô sẽ bị anh dọa cho sợ.

"Nghiêm Hi, chúng ta đã quen biết lâu như vậy, em cũng giống như em gái của anh, đúng không?

Nhìn ánh mắt của Lý Duệ Thần không chút gợn sóng, êm ả như mặt hồ, chỉ cần một viên đá nhỏ, sóng sẽ tản ra, từng vòng tròn, từng vòng tròn nhộn nhạo.

Đáy lòng Nghiêm Hi thoáng chậm lại, giả bộ ho khan, nhìn về một hướng khác.

"Đúng rồi, thì ra là anh trai của Lý Lệ, không trách được." Không trách được nhà họ Chu lại coi trọng người con dâu Lý Lệ này đến vậy, ngày đó trong phòng nghỉ, khi nhìn bộ lễ phục kia trong lòng cô vẫn còn chút buồn bực, đến hôm nay mới coi như hiểu hoàn toàn, tại sao nhà họ Chu lại coi trọng con dâu Lý Lệ như vậy.

Chỉ vì thế lực sau lưng Lý Lệ là Tập đoàn Thánh Đức?

A!

Trong mắt Nghiêm Hi lóe lên tia trào phúng, ban đầu bởi vì cô không biết thân phận của Lý Lệ, còn tưởng rằng nhà họ Chu tự nhiên đổi tính đổi nết, còn không nghĩ ra Lý Lệ đến tột cùng là có ma lực gì lại có thể làm cho tư tưởng môn đăng hộ đối của nhà họ Chu được giác ngộ, đón nhận người có xuất thân tầm thường là Lý Lệ.

Thì ra vẫn là như vậy thôi!

Lý Duệ Thần khẽ than thở, đưa tay dắt tay Nghiêm Hi, nhẹ nhàng nói: "Cô bé, đi thôi. Hôm nay bọn họ tìm em đến chính là vì chuyện này, thật là không có gì mới mẻ cả, anh cũng không thể không đến, xem ra, chỉ có đầu bếp của nhà họ Chu là không tệ, đến ăn một chút rồi hãy đi!"

Nghiêm Hi nhíu mày, vẻ mặt sợ hãi nhìn lại anh, cố ý nói sao cho thật ngạc nhiên, giống như cô vừa tìm ra mảnh đất mới: "Oa, chẳng lẽ nhà họ Lý bị phá sản rồi, bây giờ nhìn lại, sao lại có bộ dáng của công tử nhà nghèo thế này?" Sau đó nhíu mày, cẩn thận đánh giá quần áo của Lý Duệ Thần, không ngừng gật đầu: "Ừ, thật sự nhìn rất giống!"

Lý Duệ Thần im lặng, ngẩng mặt nhìn trần nhà, ừ, màu trắng của nước, xem ra cũng không tệ lắm.

Nghiêm Hi cười hì hì bá cổ anh, giống như khi hai người còn bé: "Anh trai, em biết em sai rồi, nhà nào phá sản cũng không tới phiên nhà anh nha! Anh là người giàu nhất trên thế giới này!"

Lý Duệ Thần cười cười, mặc dù biết cô bé này ngoài miệng gọi anh trai nhưng không phải là từ anh trai mà anh muốn nghe, kể từ khi mười ba tuổi anh gặp cô, anh vẫn ở bên cạnh Nghiêm Hi, thỉnh thoảng yêu cầu Nghiêm Hi gọi mình là anh trai, cô bé này lúc đó vô cùng thích Lãnh Diễm, thẳng thắn hét lên: "Lãnh Diễm mới là anh trai của em, anh không phải anh trai của em!"

Mười tám tuổi, Lý Duệ Thần nhìn vào bộ ngực bé như củ cải của mình tủm tỉm cười, trong lòng nghĩ thầm, đến khi nào thì cô bé này mới gọi anh một tiếng anh trai đây?

Nghiêm Hi ra sức lôi kéo Lý Duệ Thần đi xuống dưới: "Chúng ta nhanh đi ăn cái gì thôi, nếu không một hồi sẽ bị người ta ăn hết mất!"

Khi Nghiêm Hi xinh đẹp lôi kéo Lý Duệ Thần xuống đến lầu một, mọi người ai cũng nhìn hai người, nhưng Nghiêm Hi làm như không thấy, tiếp tục lôi Lý Duệ Thần chạy thẳng đến khu đồ ăn, cầm dĩa đi chọn đồ ăn.

Lý Duệ Thần quét mắt một vòng xem không khí quái dị ở đại sảnh, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo, khiến ấy người định đi vào phòng ăn lại ảo não bỏ đi.

Nghiêm Hi chính là như vậy, kể từ khi Lãnh Diễm và Lý Duệ Thần – hai người cưng chiều cô từ nhỏ xuất hiện, đại tiểu thư kiêu ngạo cô đã giấu bốn năm qua lại từ dưới đất chui lên, nhất là khi đối diện với thế lực của nhà họ Chu, loại kiêu ngạo bẩm sinh này sẽ khiến cô biểu hiện khác thường.

Trên lầu, ông Chu từ thư phòng đi ra ngoài liền chứng kiến một màn như vậy, như có điều gì suy nghĩ, ông nhìn bóng dáng màu đỏ đang vui sướng ăn uống, lại nhìn lại tấm hình trong tay!

Thật sự rất giống!

Lý Duệ Thần cắm một miếng bánh phô mai đưa tới trước mặt Nghiêm Hi, nhếch miệng khẽ cười: "Cô mèo ham ăn, mấy năm chưa ăn cái này rồi, nếm thử một chút xem."

Nghiêm Hi há miệng cắn miếng phô mai, rất nhanh lấy lại tướng ăn ưu nhã, sau khi ăn xong chép miệng, lông mày nhíu lại thành một cục, không vui chu mỏ: "Mùi vị không đúng, không bằng nhà họ Lãnh!"

Lý Duệ Thần bật cười, giọng điệu bất đắc dĩ: "Đại tiểu thư của tôi ơi, em làm như nơi này là thành phố A vậy đó, mùi vị này coi như là ngon nhất thành phố G rồi đấy, còn kén chọn nữa!"

Tròng mắt Nghiêm Hi đảo một vòng, bên ngoài có vài người nghe hai người nhắc đến thành phố A, nghĩ thầm, hai người này đến từ thành phố A sao?

Nghiêm hi nhíu mày, nhìn trần nhà rồi thở dài, cuối cùng bất đắc dĩ nhìn Lý Duệ Thần: "Thật đúng là món ăn bình dân, anh nói, tại sao lúc đầu em lại chọn món ăn bình dân này chứ?"

Bên cạnh có người nghe được thật sự muốn hộc máu, nghĩ thầm, đây là con cái nhà ai, giọng điệu lại kiêu ngạo như vậy?

Lý Duệ Thần không nói gì cười cười: "Thế nào? Hối hận rồi sao? Chỉ vì em không được ăn bánh phô mai chính hiệu sao?" Lời này, Lãnh Diễm mà nghe được không tức chết mới lạ!

Nghiêm Hi chu mỏ, vốn dĩ là như vậy mà!

Chỉ là, trừ bánh phô mai không phải mùi vị cô thích ra, những món khác mùi vị cũng không tệ. Ít nhất, Nghiêm Hi ăn rất vui vẻ.

Chỉ là, mùi vị phô mai không giống như phô mai ở nhà Lãnh Diễm, thật không vui!

21. Chương 21: Bữa Tiệc

Chỉ là, mùi vị phô mai không giống như phô mai ở nhà Lãnh Diễm, thật không vui.

Bận rộn một hồi, cuối cùng lại bận rộn thêm một tháng xử lý công việc của R&D, lại nhớ tới cô gái không có lương tâm kia, lần này anh trở về lại chụp hụt, trong lòng anh quả thật rất tức giận nha.

Ngồi trong xe của mình, Lãnh Diễm liên tục bấm còi, âm thanh mỗi lúc một lớn hơn.

Chu Châu lười biếng ngủ trong nhà liền bị âm thanh này đánh thức, đạp tung chăn, tóc tai bù xù chạy ra ban công mắng to: "Mẹ nó, xe rởm của nhà ai, muốn khoe sao, có xe giỏi lắm sao!"

Lãnh Diễm ngồi trong xe khép hờ đôi mắt, tiếp tục bấm còi.

Chu Châu tức giận, đưa hai tay lên bịt tai vẫn không ngăn được âm thanh này, cuối cùng không nhịn được mang dép chạy lộc cộc lộc cộc xuống lầu, trợn mắt nhìn về phía cửa kiếng xe.

Lãnh Diễm ngồi bên trong nhíu mày, dường như anh không ngờ Chu Châu lại không quá chú trọng dáng vẻ của cô như vậy.

Cửa sổ xe dần dần hạ xuống, lộ ra gương mặt thối của Lãnh Diễm, nhìn Chu Châu đang mặc đồ ngủ, anh nhếch môi cười: "Lại gặp mặt rồi!" Miệng nhếch lên, lộ ra hai hàm răng trắng, dưới ánh mặt trời chợt lóe lên làm Chu Châu loa mắt.

Chu Châu rất muốn khóc ~~.

Mình không biết người này, mình không biết người này.

Cô lầm bẩm xoay người đi lên lầu, coi Lãnh Diễm là không khí.

Lãnh Diễm mím môi, không hiểu.

Chu Châu tiếp tục lải nhải "Anh ta không nhìn thấy mình, anh ta không nhìn thấy mình, anh ta không nhìn thấy mình"

"Ai không nhìn thấy em" Sau lưng truyền đến một giọng nói lạnh lẽo, Chu Châu sững sờ, mười giây sau vắt chân lên cổ mà chạy, khi đang xoay người đóng cửa thì bả vai bị một bàn tay giữ chặt lại.

Giọng Lãnh Diễm lành lạnh: "Chạy cái gì, em lại giựt giây Nghiêm Hi làm gì có lỗi với anh rồi hả?" Anh chỉ muốn hỏi thăm một chút về Nghiêm Hi mà thôi, cô vừa nhìn thấy anh là bỏ chạy là sao?

Trong lòng Chu Châu lại nghĩ, lần trước cô bán đi bó hoa hồng xanh mà anh tặng cho Nghiêm Hi, nhìn thấy bộ mặt đầy sát khí của anh lại chột dạ cho rằng anh đến tìm cô để tính sổ, cho nên mới vắt chân lên cổ mà chạy.

"Anh đừng nói bậy nha, em cũng chỉ bán duy nhất một bó hoa nho nhỏ thôi nha, cần gì phải như thế chứ, dù gì em cũng là con gái!"

Lãnh Diễm bất đắc dĩ, khó trách mấy năm gần đây Nghiêm Hi đột nhiên không có đầu óc, hóa ra là gần mực thì đen. Anh bất đắc dĩ vỗ vỗ lên gáy của Chu Châu, giọng nói có chút dụ dỗ, nhẹ nhàng nói: "Hi Hi đâu?"

Chu Châu trúng mỹ nam kế của Lãnh Diễm, nhất thời có chút ngốc nghếch: "Hi Hi á, hôm nay được Chu lão gia mời đến làm khách rồi!"

Lãnh Diễm vừa nghe đến nhà họ Chu, hơi ngạc nhiên, đã lấy được tin tức mình muốn, Lãnh Diễm cũng không quan tâm đến vẻ mặt sững sờ của Chu Châu, đạp thắng, rồi quay đầu xe, sau đó lái xe đi.

Chu Châu phục hồi lại tinh thần, nghĩ đến vừa rồi mình lại trúng mỹ nam kế của Lãnh Diễm, thật là quá xấu hổ!

Lãnh Diễm lái xe một mạch như bay đến nhà họ Chu, bẻ lái điêu luyện, liếc nhìn tốc độ xe, lông mày nhướn lên, trong mắt tràn đầy hứng thú, tốc độ 120km/h, bây giờ anh đang rất nóng lòng muốn đến đó!

Xem ra, có trò hay để xem rồi.

Xe chạy vào cổng lớn của nhà họ Chu, thắng gấp một cái, vững vàng dừng lại.

Những người ngồi trong nhà chỉ nghe được tiếng thắng xe chói tai, rồi sau đó là hai tiếng đóng mở cửa xe rất thanh thúy, có người ở gần cửa sổ nhìn ra ngoài, còn có người đang ngồi trong góc cũng chạy đến cửa sổ nhìn xuống.

Lãnh Diễm đeo kính mát, cau mày nhìn biệt thự nhà họ Chu, anh thật sự không muốn đi vào, anh ghét tất cả những thứ có liên quan đến Chu Khải.

Vừa xuống xe nhìn biệt thự nhà họ Chu, trong mắt đều là chán ghét, thật đúng là làm khó anh mà.

Tên tiểu tử Lãnh Diễm này chạy tới đây làm gì?

Lông mày Lãnh Diễm nhíu lại thành một cục, cuối cùng vẫn chấp nhận bước vào.

Nghiêm Hi không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người khi họ nhìn cô ăn, cô gái này nhìn dáng người nhỏ nhắn, sao lại có thể ăn nhiều đến như vậy???

Lý Duệ Thần còn đi theo không ngừng gắp thêm những món ăn cô thích vào dĩa của cô.

Bị chính anh hai của mình bỏ rơi, Lý Lệ kéo Chu Khải núp vào trong góc, Nghiêm Hi ăn một tiếng đồng hồ, Chu Khải đứng ở đó như người mất hồn một tiếng đồng hồ.

Nhìn thấy ánh mắt và vẻ mặt phiền muộn của Chu Khải, lại nhìn sang bên kia, trên mặt Lý Duệ Thần đều là cưng chiều, Lý Lệ không cam lòng.

Cô thật sự không thể ngờ, tại sao những người đàn ông cô quan tâm đến lại đều có quan hệ với Nghiêm Hi, tại sao, rõ ràng cô là vợ, làm em gái, thế nhưng hai người này lại giống như bị Nghiêm Hi câu mất hồn, toàn bộ tâm tư đều đặt trên người Nghiêm Hi.

Dù thân phận của cô là vợ của Chu Khải, coi như cô là em gái trên danh nghĩa của Lý Duệ Thần, nhưng……

Càng nghĩ lại càng không càm lòng, tươi cười tiến lên kéo tay Chu Khải rời đi, lúc đầu Chu Khải cũng không muốn, nhưng đến khi nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn dần dần lộ ra trên gương mặt Nghiêm Hi thì anh từ bỏ, mặc cho Lý Lệ kéo anh đi về trước.

Lý Lệ thấy hai người này chỉ để tâm ăn uống, không thèm nhìn cô và Chu Khải lấy một cái, Lý Lệ cắn răng nghiến lợi.

"Anh hai, Nghiêm Hi, đồ ăn có ngon không?" Miệng tươi cười, giọng nói mềm mại, hoàn toàn nhìn không ra sự chán ghét trong lòng cô.

Nghiêm Hi đang nhai thức ăn liền dừng lại, sau đó lại giống như không liên quan đến cô, thuận tay cầm ly nước trái cây Lý Duệ Thần đưa tới uống một ngụm, lúc này mới xoay người, thỏa mãn gật đầu một cái: "Ừ, không tệ, không tệ, chỉ là thiếu chút lửa! Bánh phô mai này, đợi thêm một phút nữa, có thể mùi vị sẽ ngon hơn."

Lý Lệ nghe Nghiêm Hi nói vậy, đáy lòng cười lạnh, hừ, ra vẻ hiểu biết! Tự cho là mình đã nếm đủ của ngon vật lạ trên đời, những món này sợ là lần đầu tiên trong đời được ăn đi!

"Ha ha, vậy thì tốt, em sợ là anh hai đã ăn rất nhiều món ngon, sợ nhà họ Chu chúng ta không có món nào hợp khẩu vị của anh đấy."

Lý Duệ Thần nghe những lời này cũng nhìn sang, lấy chiếc dĩa không trên tay Nghiêm Hi đặt xuống bàn, vừa lúc nhân viên tạp vụ mang theo khăn ăn đi qua, anh thuận tay lấy một cái, động tác tự nhiên kéo tay Nghiêm Hi qua, tỉ mỉ lau tay cho cô sau đó đưa lên chuẩn bị lau miệng giúp cô, Nghiêm Hi bất mãn lui về phía sau một bước: "Anh thật là xấu xa, khăn vừa lau tay xong đưa lên lau miệng là sao?"

Lý Duệ Thần cười ha ha, tùy ý xoa xoa tay của mình hai cái, sau đó lại dùng tay của mình chùi miệng cho Nghiêm Hi, Nghiêm Hi vẫn không muốn, nhưng mà, có còn hơn không đi.

Trong lòng Lý Lệ và Chu Khải thật sự không dễ chịu gì, Chu Kỳ nhìn thấy cũng tức không chịu được, cô gái Nghiêm Hi này, thật đúng là có gương mặt quyến rũ, ai cũng có thể câu được.

Lắc lắc thân hình như rắn nước, kéo người đàn ông bên cạnh tiến lên, mặt cười ưu nhã, nhưng là lời nói ra cũng không thể ưu nhã được nữa rồi.

"Ôi, Nghiêm Hi, vị này là anh hai của chị dâu tôi nha, hôm trước không phải cô có một người đàn ông họ Lãnh sao? Thế nào hôm nay lại đi cùng Lý thiếu gia cơ chứ?" Nói xong còn làm vẻ mặt không hiểu, lông mày cau lại, nghiêng đầu nhìn Nghiêm Hi, trong mắt lộ rõ vẻ hả hê.

Mọi người đều nghe ra điều bất thường trong lời nói của cô ta, chính là nói Nghiêm Hi thay đổi thất thường!

Đột nhiên, một giọng nam lạnh lẽo vang lên, kèm theo tiếng giày da thanh thúy: "Lý Duệ Thần là anh trai của cô ấy, anh trai cưng chiều em gái là lẽ đương nhiên, về phần tôi, anh vợ thay tôi chăm sóc vợ tôi, bảo vệ vợ tôi không bị những người lòng lang dạ sói ở đây ức hiếp, tôi thật sự phải cám ơn anh vợ thật tốt đấy chứ!"

Giọng nói này đột nhiên vang lên, cũng giống như ở ngày cưới của Chu Khải, bỗng nhiên xuất hiện. Bây giờ, những người khách ở đây, có không ít người cũng tham gia hôn lễ của Chu Khải, trong nháy mắt, lại càng thêm hoảng hốt, giống như lại trở về ngày hôm đó.

22. Chương 22: Khí Thế Của Đế Vương

Lãnh Diễm chậm rãi đi về phía phòng ăn, bước đi ưu nhã, đi theo phía sau còn có một người đàn ông nhàn nhã – Tiêu Thâm.

Mọi người bị khí thế quý tộc tản ta trên hai vị này làm cho chấn động.

Bộ dạng hai người giống như Đế Vương, nhìn hai vị Đế Vương cao cao tại thượng, mọi người chỉ có thể ngẩng đầu ngưỡng mộ.

Nghiêm Hi vừa nghe được giọng nói kia, trong đầu liền vang lên "ầm" một tiếng, hỏng rồi.

Xoay người nhìn Lãnh Diễm, hai mắt mở lớn, anh làm vậy là sao, cố ý đem khí thế của mình phát huy đến tột cùng, là sợ người khác không chú ý đến anh sao?

Lãnh Diễm đi tới trước mặt Nghiêm Hi, đưa tay kéo Nghiêm Hi vào trong ngực, nhìn Lý Duệ Thần khẽ mỉm cười, sau đó đưa tay hích vào ngực Lý Duệ Thần, trong mắt lóe lên tia hài hước, cười nói: "Anh vợ, anh tới đây từ khi nào thế?"

Lý Duệ Thần có dự cảm xấu, nhìn vào đôi mắt đang cười của Lãnh Diễm, anh mơ hồ có cảm giác kích động muốn bỏ chạy.

"Tôi, tới tham gia hôn lễ của Lý Lệ, vừa đúng lúc đụng phải bà xã của cậu, cho nên…." Người vô tội buông tay, bày tỏ: tôi đã nói rồi, là bà xã của cậu, cậu ngàn vạn lần đừng nghi ngờ nha.

Lãnh Diễm cũng chỉ nhếch môi mỉm cười, Lý Duệ Thần nhìn liền nổi da gà, vội vàng kéo Tiểu Thâm qua cạnh mình: "Tiểu Thâm, cậu nói xem, có ai dám ức hiếp bà xã của cậu ta đâu."

Tiểu Thâm chỉ liếc mắt nhìn Lý Duệ Thần một cái, nghĩ thầm, tiểu tử thối, chỉ biết lo ình, lần nào cũng vậy, thật không phải quân tử mà.

Chu Kỳ thấy lại là người đàn ông hôm đó, trái tim tức giận đến cực điểm.

Tại sao mấy người đàn ông xuất hiện bên cạnh Nghiêm Hi, tất cả đều ưu tú như vậy, tại sao, rõ ràng Chu Kỳ cô mới là thiên kim tiểu thư, nhưng lại bị Nghiêm Hi đè ép?

Thật ra thì, không phải chỉ có mình Chu Kỳ tức giận, Lý Lệ đứng một bên cũng rất tức, mà Lý Lệ còn tức giận hơn nhiều. Kia là anh hai của cô ta, rõ ràng cô ta mới là em gái của Lý Duệ Thần, vậy mà anh hai của cô ta cũng chưa từng dùng vẻ mặt cưng chiều này đối với cô ta. Ban đầu cô ta còn tưởng rằng anh hai của cô chỉ là không biết làm sao biểu đạt sự sủng ái của người anh dành cho em gái mà thôi, nhưng bây giờ xem ra, anh của cô không phải là không biết biểu đạt, anh ấy biết quá rõ phải biểu đạt thế nào, căn bản là anh ấy không cưng chiều cô, người anh ấy cưng chiều cũng chỉ có một mình cô gái tên Nghiêm Hi kia.

Cánh tay vẫn nhẹ nhàng kéo kéo tay Chu Khải giờ đột nhiên thêm lực, Chu Khải vì đau mà cau mày, không vui nhìn Lý Lệ, không ngờ lại thấy đôi mắt Lý Lệ nhìn Nghiêm Hi như kẻ thù, nhất thời, trái tim anh trở nên căng thẳng.

Chu Khải lập tức đứng lên trước che đi tầm mắt của Lý Lệ, nhìn Nghiêm Hi khẽ mỉm cười: "Hi Hi, anh có thể nói chuyện với em một lát được không?"

Tầm mắt bị ngăn trở đã không vui, nghe được Chu Khải nói như vậy, Lý Lệ tức giận đến mức đầu muốn nổ tung rồi, liền cười dịu dàng nói: "Đúng vậy, mình và Chu Khải ở đây, cậu có gì muốn nói cứ nói đi."

Nghiêm Hi khó hiểu liếc mắt nhìn Lý Lệ, trong nháy mắt Lý Lệ nói chuyện, cô cũng thấy toàn thân Chu Khải cứng ngắc, vẻ mặt không được tự nhiên.

Thả lỏng vai, cô cười như không có gì: "Mình nghĩ, mình không có gì muốn nói với hai người, hôm nay mình tới đây, cũng chỉ là vì dự án hợp tác giữa Chu Thị và công ty của mình, nếu Chu Thị không có thành ý muốn hợp tác, như vậy thì, dự án đó tới đây kết thúc."

Trong lòng Chu Khải vô cùng lạnh lẽo, anh quen biết với Nghiêm Hi hai năm, cũng hiểu rõ tính cách của Nghiêm Hi, nhìn cô dường như không có vẻ gì là tức giận, nhưng mà, thực tế cô lại đang vô cùng tức giận, câu nói kia đã tỏ rõ tâm ý của Nghiêm Hi, từ nay về sau, không bao giờ muốn gặp lại nữa.

Có thể nói, có người vui, cũng có người buồn.

Bây giờ trong lòng Lãnh Diễm rất thoải mái, nhìn đi, đây mới là cô bé anh dạy dỗ từ bé nha, rất kiên quyết.

Mới vừa rồi còn bực tức vì không được nhìn thấy Nghiêm Hi, hiện tại anh lại vô cùng vui sướng a!

Không thèm để ý đến Lý Lệ và Chu Khải, anh ôm eo nhỏ của Nghiêm Hi rời đi, vừa đi vừa âm thầm xoa xoa bụng của cô, đi được vài bước, ánh mắt vui vẻ chợt biến mất, anh quay người lại nhìn Tiếu Thâm sau đó quét mắt nhìn Lý Duệ Thần.

Lý Duệ Thần đáng thương, cứ như vậy hứng chịu ánh mắt rét lạnh của Lãnh Diễm.

Thật ra, Nghiêm Hi có một tật xấu, khi trong lòng cô không thoải mái sẽ tìm cái gì đó để ăn.

Lãnh Diễm biết điều này, biết vì sao hôm nay Nghiêm Hi lại ăn nhiều như vậy.

Nhưng mà, anh không thèm quan tâm, chỉ cần anh ở gần bà xã của anh là tốt rồi, chỉ cần cô ở bên cạnh anh, những thứ đó, anh đều có thể không bận tâm.

Lãnh Diễm ôm Nghiêm Hi đi ra ngoài, cũng không để ý đến những ánh mắt lấm lét nhìn bọn họ của mấy vị khách ở đây.

Nghiêm Hi vô lực theo Lãnh Diễm rời đi, vì bất mãn mà lông mày nhíu chặt, còn nữa, Lãnh đại thiếu gia à, anh có thể nhẹ tay một chút không, eo của em cũng sắp gãy rồi.

Hai người nhanh chóng đi đến phòng khách, bà Chu đang nhàn nhã uống trà nói chuyện trên trời với mấy vị phu nhân khác bỗng đứng dậy.

Giống như một lão phu nhân đầy quyền uy thời cổ đại, bà đứng lên, kiêu ngạo nhìn Lãnh Diễm và Nghiêm Hi: "Lãnh thiếu gia, tôi mặc kệ cậu có quan hệ như thế nào với cô gái này, mời cậu dẫn cô ta về, từ nay về sau tôi không muốn gặp lại loại người không biết hổ thẹn này nữa."

Nghiêm Hi kinh ngạc, thân thể bị Lãnh Diễm ôm liền dừng lại, cô đứng đó mở to mắt nhìn Chu phu nhân.

Hôm nay Chu phu nhận mặc một bộ lễ phục màu tím bích, thư thái, cao quý.

Nhưng mà, lời nói ra lại hoàn toàn trái ngược với ngoại hình của bà, có vẻ không hợp với thân phận của bà rồi, hơn nữa, những lời này cũng làm ấy vị phu nhân ngồi đây có chút kinh ngạc.

Đôi mắt câu hồn của Lãnh Diễm xẹt qua một tia lạnh, anh chậm rãi quay đầu nhìn bà Chu, quan sát bà một lượt từ trên xuống dưới, cau mày, dáng vẻ giống như có điều không lý giải được, nghi ngờ hỏi bà xã trong ngực: "Hi Hi, vị này là đệ nhất phu nhân của thành phố G trong truyền thuyết sao?"

Con ngươi của Nghiêm Hi đảo một vòng, cô hiểu ý tứ trong lời nói của anh, nhìn vẻ mặt cứng đờ của bà Chu, bỗng nhiên muốn bật cười, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng tức giận, hận không thể lột da ăn thịt hai người của Lý Lệ và Chu Kỳ thì cô lại không dám cười lớn. Không thể làm gì khác hơn, chỉ có thể vừa cúi đầu, vừa âm thầm cười trộm, gật đầu một cái, nhẹ nhàng nói: "Đúng vậy!"

Nếu như nghe cẩn thận, còn có thể nghe ra ý cười trong đó.

Nhưng mà giọng của cô quá nhỏ, hơn nữa lại cúi đầu, mấy vị phu nhân ngồi bên cạnh bà Chu thấy Nghiêm Hi cúi đầu không nói lời nào, tất cả đều cho rằng Nghiêm Hi đang uất ức mà khóc.

Lãnh Diễm nhận được đáp án ưng ý nhưng lại tỏ ra anh không tin, lông mày nhước cao, lẩm bẩm: "A, có mắt như mù, tại sao người phụ nữ chanh chua này lại trở thành đệ nhất phu nhân của thành phố G??? Thật là….Thật là làm mất thể diện của thành phố G quá." Giọng của anh không nhỏ cũng không quá lớn, đủ để mọi người ngồi đây đều nghe rõ, thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của họ.

Trong nháy mắt, căn phòng im lặng như tờ, mọi người nhìn nhau, nhìn qua nhìn lại, trầm mặc mất khoảng một phút, có người nhìn thấy ông Chu đang đứng ở cầu thang trên lầu hai, vẻ mặt ông tái mét, lúc này mới cười hi hi ha ha phá vỡ cục diện bế tắc.

Bà Chu giận đến mức cả người run lên, bà ta sống đến ngần này tuổi, cũng chưa có ai dám nói với bà ta những lời như thế.

Lãnh Diễm làm như không thấy dáng vẻ tức giận của bà, vô tội nhìn Nghiêm Hi, nhỏ giọng hỏi lại cô: "Anh nói gì sai sao? Chẳng lẽ vị phu nhân này có quyền thế rất lớn ở thành phố G, cho nên mọi người mới nịnh nọt, mới phong cho bà ấy làm đệ nhất phu nhân của thành phố G?"

Nghiêm Hi ngẩng đầu nhìn vẻ mặt vô tội của anh, cố gặng nhìn cười, rất phối hợp đảo mắt một vòng, giông như đang suy nghĩ về tính chân thật trong lời nói của Lãnh Diễm.

Là thật sao? Khả năng này rất lớn đó!

23. Chương 23: Không Thể Trở Về

Là thật sao? Có vẻ như khả năng này rất lớn đó!

Nghiêm Hi bật cười.

Bà Chu vô cùng tức giận, bà thế nhưng lại bị một người có xuất thân thấp kém xem thường!

Giận quá hóa cười, bà cười lạnh nhìn Nghiêm Hi và Lãnh Diễm: "Hừ, Lãnh thiếu gia, cậu hãy nhìn lại mình trước khi nói người khác đi, cô gái trước mặt cậu là người không biết xấu hổ, nhiều lần muốn quyến rũ con trai của tôi. Nếu con trai tôi không sớm bỏ cô ấy, thì đã bị cô ấy hút khô rồi, tôi thấy cậu cũng có ít tiền, bây giờ vẫn còn kịp, tôi khuyên cậu nên rời xa cô ấy sớm một chút."

Lúc này Nghiêm Hi không cười được nữa, những lời từ miệng bà Chu phun ra, thật đúng là không phải thối bình thường!

Lãnh Diễm thì ngược lại, tâm trạng có vẻ rất tốt, anh mỉm cười nhìn bà Chu, làm ọi người cảm thấy mơ hồ, bị nụ cười thuần khiết của Lãnh Diễm đầu độc mà hồ đồ rồi, nhưng mà, vừa đảo mắt một cái, ánh mắt kia lại lóe lên một tia sắc lạnh, bắn thẳng về phía bà Chu, khóe miệng cười dịu dàng còn chưa kịp buông xuống đã vương một tầng sương lạnh, "Thật sao? Nhưng mà tôi nghe nói, ngày hôn lễ đó, quý công tử vì Hi Hi mà mất tích, sau đó trở về còn muốn ly hôn, chẳng lẽ, tôi nghe lầm sao?" Nói xong còn hơi nghi ngờ nhíu mày nhớ lại.

Lần đầu tiên Nghiêm Hi nghe được tin tức này, ngày hôm đó Chu Khải trốn khỏi hôn lễ sao? Lại còn đòi ly hôn?

A! Nhà họ Chu đang làm cái gì?

Bà Chu không ngờ người đàn ông này lại biết chuyện này, rõ ràng ngày hôm đó anh ta đã đi rồi, rõ ràng tin tức ngày hôm đó đã được ép xuống rồi, những quan khách tham gia hôn lễ cũng không ai dám chọc vào nhà họ Chu, là ai dám nói ra?

Miệng lưỡi của bà Chu luôn luôn bén nhọn, trong nháy mắt lại ngây dại, lần đầu tiền trong đời bà nếm trải tư vị không biết nói gì.

Mà, theo như lời của Lãnh Diễm, những vị phu nhân ngồi đây cũng nhớ lại ngày hôn lễ của Chu Khải, chẳng lẽ nào, ngày đó Chu thiếu gia nửa đường thoái hôn là vì cô gái này sao?

Nụ cười của Lãnh Diễm vẫn không thay đổi, nhìn bộ dáng đờ đẫn của bà Chu, trong nháy mắt lóe lên tia chán ghét, anh nghiêng người về phía trước, ghé vào tai bà Chu nói, "Chu phu nhân, bản thân mình ngu xuẩn thì thôi đi, nhưng mà ở đây đông người như vậy phải cẩn thận giấu đi sự ngu xuẩn của mình chứ, nếu không đến lúc đó bà không chỉ làm hại một mình bà đâu." Giọng nói không lớn, nhưng từng chữ từng chữ đều như châu ngọc rót vào tai bà Chu.

Quay đầu lại nhìn Nghiêm Hi, vừa đúng lúc Nghiêm Hi cũng đang nhìn chằm chằm vào anh, giống như đang nhìn Lãnh đại thiếu gia anh như thế nào giải quyết người phụ nữ chanh chua bậc nhất này.

Trong mắt Lãnh lóe lên một nụ cười, cô gái nhỏ này, không phải là đang nhìn anh cười châm biếm anh đấy chứ!

Quay lại nhìn bà Chu thì trong mắt lạnh như băng, lạnh kinh người, giọng nói cũng lạnh lùng, cũng không lớn, vừa đủ để ba người nghe được, anh nói: "Nếu như, bà muốn làm cho nhà họ Chu lâm vào tình trạng vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không ngóc dậy được), vậy những lời bà vừa nói, có thể nói tiếp rồi."

Nói xong anh ôm Nghiêm Hi rời đi, bà Chu vẫn còn sững sờ tại chỗ, một hồi lâu mới phản ứng được, câu nói kia là muốn cảnh cáo bà sao?

Không thể không nói, bà Chu cũng rất ngu xuẩn.

Đi theo Lãnh Diễm lên chiếc xe thể thao màu bạc, nhìn Lãnh Diễm khởi động xe, cô nhíu mày: "Không đợi hai người bọn họ sao?"

Lúc này, hai người Lý Duệ Thần và Tiếu Thâm vừa rồi vừa ăn bánh ngọt vừa xem kịch vui mới nhàn nhã, thong thả bước ra ngoài.

Trong xe, Lãnh Diễm nhìn hai người bọn họ không khỏi nhíu mày, bọn họ thật biết hưởng thụ, vừa ăn vừa xem kịch vui, giờ còn muốn anh làm tài xế miễn phí cho hai người họ sao?

Giọng anh lạnh lẽo: "Không đợi", Cùng lúc đó, chiếc xe giống như tên rời cung, lao vút ra ngoài.

Tay của Tiếu Thâm vừa mới chạm vào xe, không ngờ người trong xe lại đột nhiên lái xe đi, vì bất ngờ, anh lảo đảo vài bước mới đứng vững được.

Lý Duệ Thần nhíu mày, âm thầm nói thật may, thật may là mình đã chậm một bước, nếu không, ngộ nhỡ một chân mình để trong xe, một chân ở ngoài xe, vậy sẽ thế nào???

Trong lòng Tiếu Thâm có chút sợ hãi, bĩu môi nhìn chiếc xe đã sớm không thấy bóng dáng đâu.

Ở trong xe, Lãnh Diễm nghiêm mặt không nói lời nào, Nghiêm Hi nhìn tình hình không tốt lắm, liền ngoan ngoãn ngồi ở ghế phụ, cố gắng giảm bớt cảm giác về sự tồn tại của chính mình, hít thở cũng nhẹ nhàng.

Đôi mắt Lãnh Diễm giống như phi đao, thỉnh thoảng lại bắn một lưỡi đao về phía bên kia, nhìn Nghiêm Hi giống như người tàng hình đang nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng lại than thở, tại sao ở trước mặt nha đầu này anh luôn là người chịu thua trước chứ?

Hắng giọng, lại liếc nhìn, cuối cùng đành lên tiếng trước: "Sao lại đi tới đó?"

Nghiêm Hi nhìn anh một cái, chột dạ, sau đó lại nhớ đến mình tới đó để bàn công việc, cô quang minh chính đại mà, tại sao phải chột dạ chứ.

Vì vậy cô ưỡn ngực, giọng trong trẻo, vô cùng trịnh trọng nói: " Đi tìm Chu lão gia bàn công việc." Nói xong lại nhìn anh, đôi mắt cô híp lại, giống như đang nói,…., em đây quang minh chính đại, em có lý do chính đáng đó.

Lãnh Diễm suýt chút nữa bị dáng vẻ này của cô công phá, cố nén cười tiếp tục nghiêm mặt hỏi: "Bàn công việc mà cũng phải bàn trên bàn cơm, xem ra em ăn rất ngon miệng."

Anh cũng không quên vừa rồi vừa bước vào phòng khách nhà họ Chu, liền nhìn thấy cô đang vui vẻ nếm thức ăn.

Nghiêm Hi nghe xong, cũng nhớ tới mình vừa rồi ăn bánh phô mai kia, chu mỏ kháng nghị: "Anh còn nói nữa, bánh phô mai đó rất khó ăn, thật muốn ăn bánh phô mai ở thành phố A"

Lãnh Diễm bật cười, anh hiểu rất rõ cái miệng nhỏ nhắn của Nghiêm Hi, thích ăn, nhưng lại kén chọn, muốn thỏa mãn cái miệng nhỏ nhắn của cô, cũng không phải chỉ có chút tay nghề là có thể làm được.

"Nếu không thích những thứ kia, vậy thì trở về đi thôi, hôm qua ông nội còn nói nhớ em, nói em đi cũng được bốn năm rồi mà một cuộc điện thoại cũng không gọi về, thật là không có lương tâm."

Nghiêm Hi bỗng nhớ đến ông nội của Lãnh Diễm, bốn năm trước khi cô rời đi, tóc ông đã bạc trắng phơ, nhưng ông vẫn còn rất khỏe mạnh, không biết bây giờ ông như thế nào rồi. Khi còn bé, mỗi lần tan học cô đều chui vào trong ngực ông làm nũng, vòng tay ấm áp của ông ấp ủ tuổi thơ của cô.

Nhưng mà bây giờ….

Nghiêm Hi cười có chút khổ sở, giọng nói chát chát, "Ông nội, ông vẫn khỏe chứ?"

Lãnh Diễm nhìn thẳng về phía trước, tùy ý trả lời một câu: "Ông có khỏe hay không, sao em không tự mình về xem?"

Trong nháy mắt, Nghiêm Hi không còn gì để nói.

Cô cũng muốn về, cô nhớ cái ôm ấm áp của ông nội, nhớ mọi người trong nhà họ Lãnh, nhớ trạch viện, cũng muốn học mẹ làm bánh phô mai.

Nhưng……..

Trong đầu lại vang lên giọng nói kia: "Hi Hi, hãy đi đi, nhà họ Lãnh chúng tôi không thể tiếp nhận con gái của người phụ nữ kia."

Khi đó, Nghiêm Hi mười tám tuổi, đã bắt đầu biết rất nhiều chuyện, nghe xong câu nói kia, cô biết một sự thật, cô không có nhà.

Cho dù, nhà họ Lãnh là nơi cô lớn lên, cho dù, Lãnh Diễm và tất cả già trẻ lớn bé trong nhà họ Lãnh đều coi cô như hòn ngọc quý trên tay, thì vĩnh viễn cô vẫn là người ngoài, bởi vì cô là con gái của người phụ nữ đó.

Cho nên, cô chọn rời đi, cho nên……

Vĩnh viễn cũng không quay về!

24. Chương 24: Cẩn Thận Cất Giấu Trái Tim Mình.

Sau đó, Nghiêm Hi trầm mặc không nói gì.

Khi về đến dưới lầu, Nghiêm Hi cúi đầu xuống xe, cũng không muốn nhìn người nọ trong xe một cái, theo bản năng, trong lòng cô nghĩ muốn tránh xa một chút.

Mới bước được một chân ra khỏi xe, tay đột nhiên bị một bàn tay khác nắm lại. Nghiêm Hi sững sờ, cô vẫn không biết làm thế nào để đối mặt với câu nói vừa rồi của Lãnh Diễm, anh nói, nhớ ông nội thì hãy về thăm ông.

Trong nháy mắt đó, Nghiêm Hi có cảm giác cô giống như một con bạch nhãn lang, thật sự không có mặt mũi nhìn Lãnh Diễm rồi.

Ở sau lưng cô, Lãnh Diễm nhìn dáng vẻ của cô giống như con đà điểu thì có chút bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tôn trọng cô, đem bó hoa hồng xanh đã chuẩn bị trước đó đưa tới trước mặt cô, giọng điệu hơi bất đắc dĩ: "Em tránh cái gì chứ, vốn cổ đã ngắn rồi, còn cúi nữa thì sẽ không có cổ, nhìn rất khó coi đó."

Nghiêm Hi chỉ hít hít lỗ mũi, vẫn đưa lưng về phía anh.

Anh đong đưa bó hoa hồng xanh trên tay, giọng hơi tiếc nuối: "Aiz, được rồi, em đã không để ý đến anh, chắc em cũng sẽ không nhận bó hoa này rồi, anh vẫn tưởng bó hoa này còn có chút giá trị, ít nhất có thể bị bạn cùng phòng của em đẩy lên tới mười vạn một bó, nhưng xem ra, bây giờ…..Aiz, thôi, anh ném nó đi vậy!" Nghe anh nói thật đáng thương nha, giống như anh là bó hoa này vậy.

Nghiêm Hi thấy anh thật sự muốn ném đi, vội vàng xoay người đón lấy bó hoa, đến khi nhìn thấy anh cười hề hề mới hiểu, người đàn ông này, chính là cố ý nói như vậy.

Mà cô đã nhận thua rồi, aiz…!!!

Trong nháy mắt, Nghiêm Hi có chút lúng túng, gương mặt trắng xanh lập tức ửng hồng, nhìn bó hoa hồng xanh ôm mình đang ôm, chợt cô có chút ảo não. Tại sao cô lại ngu ngốc như vậy, từ nhỏ đã bị Lãnh Diễm gạt còn chưa đủ sao? Vì vậy, cô liền xoay người, thở phì phò ôm bó hoa hồng xanh đi lên lầu.

Bỏ lại Lãnh Diễm ngồi nguyên tại chỗ, mặt cười gian trá.

Nửa ngày sau mới lấy lại tinh thần chạy theo lên lầu, miệng còn không ngừng hét lên: "Bà xã, đợi một chút, đợt một chút, anh còn chưa vào nhà, em ngàn vạn lần đừng không tâm tới anh!"

Nghiêm Hi nghe được anh kêu lớn như vậy, càng thêm quẫn bách muốn chui vào hang không trở ra nữa. Thật may là trong hành lang không có ai, không đợi đến khi mình mất thể diện, ba bước thành hai bước, cô nhanh chóng chạy vào phòng, trước một giây khi Lãnh Diễm đuổi tới, "phanh" một tiếng đem cửa phòng đóng lại.

Lãnh Diễm chậm nửa bước, cứ như vậy trơ mắt nhìn Nghiêm Hi đóng cửa lại, đẹp trai thì có tác dụng gì chứ, bây giờ, Nghiêm Hi cũng đóng cửa lại rồi, trên người không có một chút sức lực nào.

Cũng không phải cô chạy trốn, mà là, vừa rồi trong nháy mắt đó, cô chợt cảm thấy trái tim của mình đập thật là nhanh, thiếu chút nữa là nhảy ra ngoài rồi, cô gần như không thể khống chế được, điều này làm cho Nghiêm Hi vô cùng hoảng hốt.

Loại cảm giác này cô cũng không xa lạ gì, sống hai mươi hai năm, bình sinh chỉ xuất hiện duy nhất một lần như thế này, đó chính là năm cô mười tám tuổi đó.

Mà hôm nay lại xuất hiện một lần nữa, Nghiêm Hi luống cuống.

Bỗng nhiên, cô thấy mờ mịt, không biết phải làm như thế nào.

Sau lưng đột nhiên mọc ra một cái tay, tay kia vỗ mạnh xuống bả vai của cô: "Aiz, Hi Hi, cậu ôm cửa làm cái gì vậy?"

Vừa rồi ở trong phòng, Chu Châu bị một tiếng đóng cửa khổng lồ ở phòng khách làm giật mình tỉnh giấc. Cô có chút không vui, hôm nay cô phạm phải tội lỗi tày đình gì, Thượng Đế muốn trừng phạt cô vì cô trốn việc ở nhà ngủ sao??? Cho nên, hôm nay cô vĩnh viễn không thể ngủ được?

Kết quả, vừa nhìn ra ngoài, chỉ thấy Nghiêm Hi ôm cửa đến ngây người, nhưng mà, khi Nghiêm Hi xoay người, đôi mắt Chu Châu bỗng chốc liền chú ý đến bó hoa trong ngực Nghiêm Hi, đôi mắt lập tức trở nên lấp lánh, sáng như sao đêm, vốn dĩ vì không ngủ được mà không thoải mái, bây giờ cảm giác đó hoàn toàn không thấy tăm hơi.

Chu Châu ngây dại nhìn bó hoa trong ngực Nghiêm Hi, đôi mắt sáng như nhìn thấy bảo vật: "Aiz nha, phúc tinh của ta, thần tài của ta, ta rốt cuộc lại được gặp lại người rồi."

Cũng vì Chu Châu náo loạn như vậy, Nghiêm Hi mới nhớ tới câu nói bốn năm trước của Lãnh Diễm, anh thật sự muốn mỗi lần gặp mặt đều tặng cho cô một bó hoa sao?

Mặc dù cô biết Lãnh Diễm không thiếu tiền, nhưng mà…….

Được rồi, cô rất rung động.

Bởi vì, cô căn bản không để trong lòng câu nói bốn năm trước của anh, nhưng cô không ngờ, Lãnh Diễm lại luôn nhớ rõ lời hứa này!!!

Chu Châu cũng không để ý Nghiêm Hi đang nhìn chằm chằm vào bó hoa hồng xanh, vui sướng ôm bó hoa chạy về phía Laptop của mình.

Chờ đến khi Nghiêm Hi phục hồi lại tinh thần thì Chu Châu đã đặt giá xong rồi.

Cô vội vàng chạy đến ngăn cản: "Chu Châu, lần trước cậu đã bán bó hoa của mình rồi, còn nữa, không phải cậu nói, số tiền đó đủ trả tiền thuê phòng hai năm sao, cậu không thể lại bán bó hoa này được."

Chu Châu quăng cho cô một cái liếc mắt, nghĩ thầm, làm gì có đạo lý nào là đem tiền để ngoài cửa, tay trái ôm chặt bó hoa không để cho Nghiêm Hi cướp đi, tay phải thuần thục lướt trên bàn phím Laptop.

Nhìn vẻ mặt quyết tâm của Chu Châu, Nghiêm Hi có chút nóng nảy, không biết vì sao nữa, lần này cô không thể bỏ bó hoa này được, từ đáy lòng cô cảm thấy bó hoa này quan trọng hơn bó hoa lần trước, mặc dù, hai lần đều là hoa hồng xanh, nhưng mà, chính là cô không muốn bán đi.

Cô thà để bó hoa này héo đi cũng không muốn bán, coi như để cho cô nhớ lại đoạn hồi ức trước đây của hai người bọn họ.

Mặc dù, cô đối với một tỷ không có khái niệm cụ thể.

Chu Châu cũng để ý đến tình hình hiện tại, cô có chút ngạc nhiên nhíu, mày nhìn Nghiêm Hi, mãi lâu sau lại hề hề hà hà "ồ" một tiếng, rồi lại "à" một tiếng, Nghiêm Hi cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Chu Châu nói: "Mình hiểu, cậu yêu rồi, là chủ nhân của bó hoa hồng xanh này sao? Chẳng trách lần này có nói gì cũng không ình bán." Nếu như do một "hoa đào" nào đó đưa, đoán chừng khi trở về Nghiêm Hi liền trực tiếp ném cho cô rồi.

Nghiêm Hi đang khom lưng ôm bó hoa, lập tức cứng đờ, trong đầu kêu ong ong. Chu Châu nhìn thấy cô quẫn bách giống như bị nói trúng tim đen, ngẩn người không biết làm thế nào, liền ghé đầu lại gần Nghiêm Hi, nhỏ giọng nói: "Đúng rồi chứ, thật sự bị mình nói trúng rồi sao? Cậu thật sự động lòng với chủ nhân bó hoa này rồi sao?"

Chu Châu cho rằng, với tình hình hiện tại, những thứ khác không nói, chỉ là Lãnh Diễm khiến cho cô có cảm giác, người đàn ông này tuyệt đối không phải người bình thường, cũng không biết anh ta quen biết Nghiêm Hi như thế nào, cũng không biết tính cách của anh ta ra sao, tại sao Nghiêm Hi lại động lòng nhanh như vậy?

Một Chu Khải cộng thêm người nhà họ Chu cũng đủ khiến Nghiêm Hi mệt chết rồi, lần này không biết là tốt hay xấu, làm sao đã giao tim của mình ra trước mất rồi?

Chu Châu nghiêm mặt, nhìn vẻ mặt cứng ngắc của Nghiêm Hi, trịnh trọng mở miệng: "Hi Hi, một lần bị tổn thương cậu phải học được cách tự bảo vệ mình, bây giờ còn chưa xác định Lãnh Diễm có đúng là một người chồng lý tưởng hay không, trước hết cứ mang trái tim của mình giấu kỹ, có biết không?"

Nghiêm Hi nhìn Chu Châu, đến Chu Châu cũng có thể nhìn ra cô và Lãnh Diễm không giống nhau.

Nghiêm Hi bất đắc dĩ cười cười, giọng nói có chút không kiên nhẫn: "Chu Châu, cậu nói đi đâu vậy, cậu cho rằng mình thích anh ấy sao? Thiệt là, làm sao mình có thể thích anh ấy chứ, mình chỉ đặc biệt thích bó hoa hồng xanh này thôi, khó khăn lắm mới có một bó mà, cậu đừng có bán đi đó." Miệng nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn âm thầm cảnh cáo mình: Nghiêm Hi, kìm nén sự rung động của mày lại, người đó, không phải người mày có thể yêu!

25. Chương 25: Ý Nghĩa Hoa Hồng Xanh.

Chu Châu bĩu môi, hiểu nhiên là cô không tin lời của Nghiêm Hi, nhưng cô cũng không nói thêm gì nữa, tình cảm bạn bè bốn năm không phải là giả, thật ra Nghiêm Hi là một cô gái rất thông minh.

Kỳ thật, bây giờ Chu Châu không biết rốt cuộc giữa Nghiêm Hi và Lãnh Diễm là quan hệ gì. Sau ngày hôm đó, sau khi thấy Nghiêm Hi trở thành trung tâm của vấn đế, trong lòng có chút hối hận, như vậy, trừ Lãnh Diễm ra, thật đúng là không còn ai xứng với Nghiêm Hi cả.

Lúc này, Lãnh Diễm bị nhốt ngoài cửa vẫn hoàn toàn không biết, con đường đuổi theo bà xã của mình lại gặp thêm một trở ngại nho nhỏ nữa.

Chu Châu hài lòng đăng ảnh bó hoa hồng xanh lên mạng, ánh mắt tiếc nuối của Nghiêm Hi vẫn nhìn chằm chằm vào bó hoa, thật sự cô không muốn bán.

Đột nhiên, Chu Châu "A" lên một tiếng, sau đó quay đầu lại gọi Nghiêm Hi, "Cậu nhanh tới xem này."

Nghiêm Hi nghi ngờ, cảm giác không được tự nhiên vẫn còn tồn tại trong trái tim cô, giờ lại nghe Chu Châu gọi cô, trong lòng Nghiêm Hi có chút chột dạ.

Nhưng lại thấy Chu Châu vui sướng như phát hiện ra vùng đất mới, chẳng lẽ lần bán bó hoa hồng xanh này lại xuất hiện chuyện gì nằm ngoài dự đoán nữa sao?

Đáy lòng tò mò, không nhịn được chân liền bước lên trước hai bước dài.

Bên dưới ảnh bó hoa hồng xanh là một loạt các bình luận, nhưng chỉ xoay quanh một chủ đề, ý nghĩa của hoa hồng xanh.

Có người còn đăng lên một bài rất dài, có cả truyền thuyết và ý nghĩa của hoa hồng xanh: hiểu nhau là một loại số mệnh, tâm linh tương thông làm cho câu chuyện của chúng ta lãng mạn không kể xiết, gần nhau là một loại ước hẹn, trong vòng luân hồi của nhân thế, vĩnh viễn ghi khắc câu chuyện tình yêu đẹp của chúng ta.

Người đó còn cố ý đăng thêm một mẩu tin nữa, 12 bông hoa hồng xanh còn có một ý nghĩa sâu sắc khác: "A! Người yêu của anh, anh muốn trêu chọc em, muốn được ở bên em, cưng chiều em, dung túng em! Anh muốn làm tiểu yêu tinh màu xanh, tôn lên sự kiêu ngạo của em, bay lượn bên cạnh em."

Nghiêm Hi nhìn đến đây khóe mắt giựt giựt, sau đó giành lại bó hoa Chu Châu vẫn đang ôm gắt gao trong ngực.

Nghiêm Hi ôm lấy bó hoa, cẩn thận đếm từng bông, vừa đúng mười hai bông, trời ơi, ý nghĩa của hoa hồng xanh thật đúng là dọa người rồi!

Nhưng mà, nó lại rất hợp với tính cách bá đạo của Lãnh Diễm.

Chu Châu nhìn Nghiêm Hi, ánh mắt thâm trầm, sau đó quay đầu lại chăm chú nhìn màn hình laptop, "Cậu có muốn bán không?"

Nghiêm Hi không trả lời, chỉ đăm chiêu một lát, sau đó ôm bó hoa đi ra ngoài.

Nhưng ngoài cửa không có ai, Nghiêm Hi nhìn xung quanh hành lang, lại nhìn lên trên lầu, vẫn không có ai.

Xảy ra chuyện gì rồi?

Nghiêm Hi ôm bó hoa đi xuống dưới lầu, đi đến chỗ Lãnh Diễm đậu xe, xe vẫn còn, nhưng người lại không thấy đâu!

Lúc nào thì Lãnh Diễm lại dễ dàng bỏ cuộc như vậy? Nhớ đến trước kia, anh là cao bôi trên da chó hạng nhất cơ mà.

Đột nhiên, một bó hoa hồng xanh từ phía sau xuất hiện trước mặt cô, Nghiêm Hi sững sờ, sau đó chậm rãi xoay người nhìn bó hoa kia, không thể nói gì, chỉ đơn giản là sững sờ nhìn bó hoa đó.

Lãnh Diễm cười tà mị, "Ngốc, cầm đi, bó hoa này cũng là tặng cho em." Nói xong liền nhét vào trong tay cô, sau đó xoay người đi lên lầu, bằng giá nào cũng không thể ném anh ở ngoài được rồi.

Nghiêm Hi nhìn một lúc, chợt nhớ lại những gì vừa nhìn thấy trên laptop của Chu Châu, ý nghĩa của hoa hồng xanh: gần nhau là một loại ước hẹn, trong vòng luân hồi của nhân thế, phải làm sao mới có được một tình yêu dịu dàng?

Nghiêm Hi chỉ cảm thấy trong đầu "oanh" một tiếng, như phát hiện ra người vừa bình luận kia hình như là: nàng dâu bị Lãnh đại thiếu gia đuổi ra khỏi cửa.

Mãi lâu sau Nghiêm Hi mới lấy lại tinh thần, nhìn xung quanh lại chẳng có ai, lúc này mới cất bước đi lên lầu.

Cô không biết vì sao, tại sao bốn năm qua cô vẫn sống tốt mà, thế nhưng Lãnh Diễm mới chỉ xuất hiện có một tuần, cô liền thay đổi thành ra như vậy?

Nhìn thấy Nghiêm Hi thất hồn lạc phách đi vào cửa, Chu Châu lập tức xông tới: "Hi Hi, cậu làm sao vậy, có phải tên đàn ông thúi này lại ức hiếp cậu rồi không, cậu cứ nói với mình, mình sẽ đi tìm Lưu Thế Hiền đến dạy dỗ anh ta."

Khóe miệng Nghiêm Hi co giật, nghĩ thầm, Chu Châu à, sao cậu không nói chính cậu sẽ dạy dỗ anh ấy chứ, chắc chắn Lãnh Diễm sẽ không đánh con gái, nếu như cậu gọi Lưu Thế Hiền đến dạy dỗ anh ấy, thì Lưu Thế Hiền chắc là thảm lắm đây!

Lãnh Diễm nghe xong những gì Chu Châu nói, liền bày ra vẻ mặt đáng thương, giọng nói không cần nói cũng biết có bao nhiêu uất ức rồi: "Oan uổng quá, là cô ấy ức hiếp anh trước mà. Nói mới nhớ, cô ấy biết anh đến thành phố G này không có chỗ để đi, vậy mà cô ấy còn độc ác nhốt anh ở ngoài cửa. Em xem xem, mặc dù cũng đã xế chiều, nhưng mà trời vẫn còn nắng chang chang, sắp thiêu chín anh rồi."

Nghiêm Hi xạm mặt lại, im lặng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xem mặt trời lặn.

Chu Châu cũng không nhìn anh giả bộ đáng thương nữa, nhất thời trong lòng cảm thấy Lãnh Diễm cũng không phải là quá kiêu ngạo, trong lòng cũng tăng thêm vài phần thiện cảm về anh, hoàn toàn quên mất mới vừa rồi là ai nhắc nhở Nghiêm Hi phải tránh xa anh một chút.

Chu Châu không quen nhìn đàn ông chịu uất ức, vỗ vỗ đầu Lãnh Diễm như đang dỗ dành Yêu Yêu, giọng nhẹ nhàng: "A, ngoan nào, ngoan nào!"

Lãnh Diễm đổ mồ hôi lạnh.

Thật không ngờ Nghiêm Hi có một cô bạn cùng phòng rất biết nói đùa nha!

Chưa kịp dùng dáng vẻ uất ức của mình để tranh thủ sự đồng tình của Chu Châu, Nghiêm Hi đã lành lạnh mở miệng: "Bây giờ vẫn còn sớm, anh tranh thủ đi tìm khách sạn đi, đến tối em sẽ tiễn khách."

Lãnh Diễm vừa nghe những lời này của Nghiêm Hi, lập tức quýnh lên, chạy đến ôm Nghiêm Hi, bộ dáng giống như một đứa bé đang giận dỗi, giọng không những buồn buồn, còn vô cùng thảm thiết: "Không được, Hi Hi, em cũng không cần anh nữa, anh thật đáng thương mà."

Nghiêm Hi không thể nhịn được nữa: "Cút" Lập tức tiễn khách.

Lãnh Diễm bị dọa sợ đến run lẩy bẩy, Chu Châu nghe thấy cũng líu lưỡi lại, nghĩ thầm, người đàn ông này quả nhiên lợi hại, lại dám chọc Nghiêm Hi nổi giận.

Cuối cùng, Lãnh Diễm vẫn mặt dày ở lại, chết cũng không đi. Nhưng mà Chu Châu không yên tâm, mặc dù cô hiểu người đàn ông này đang theo đuổi Nghiêm Hi, nhưng vẫn có một số chuyện rất nhạy cảm.

Cô biết, Lãnh Diễm không phải là người bình thường, cũng biết Lãnh Diễm thích Nghiêm Hi, nhưng mà, cô cũng không biết, Lãnh Diễm có thật sự nghiêm túc với Nghiêm Hi hay không.

Cho nên để Lãnh Diễm ở lại nhà các cô đến mười giờ tối, Chu Châu liền đứng lên giả bộ tức giận hét lên: "Này, đến chừng nào anh mới đi, chúng em phải đi ngủ rồi, ngày mãi bọn em còn phải đi làm nữa!"

Lãnh Diễm lười biếng liếc mắt nhìn Chu Châu, cũng không nói gì, cứ như vậy uất ức, vô cùng uất ức nhìn Chu Châu.

"A…" Vẻ mặt này của Lãnh Diễm không phải không thể dùng nha, ít nhất có thể lừa được người nha!

Chu Châu chạy về phòng móc điện thoại, gọi điện cho Lưu Thế Hiền, "Thế Hiền, anh mau tới đây đi, trong nhà bọn em có người xấu."

Đầu dây bên kia, Lưu Thế Hiền mới tan sở về nhà, mệt chết đi được, nhưng mà nghe giọng Chu Châu uất ức, lại không cam lòng, trái tim anh run lên, vội vàng an ủi: "Đừng hoảng hốt, em từ từ nói, xảy ra chuyện gì?"

Chu Châu nghe được giọng nói của Lưu Thế Hiền thì giống như tìm thấy tổ chức cứu trợ, trái tim nhanh hơn lý trí, lập tức phun ra: "Anh không biết đâu, có một người đàn ông không biết ở đâu ra cứ bám lấy Nghiêm Hi, tối nay còn mặt dày ở lại không muốn đi, anh mau đến đi, nếu như anh ta ở đây, anh cũng phải ở lại đây."

Lưu Thế Hiền lập tức im lặng, thì ra là Chu Châu để ý cái này, cô cùng Nghiêm Hi thuê nhà ở chung, nhưng mà hiện tại bạn của Nghiêm Hi lại ở lại, nói như vậy, chính là Chu Châu chịu thiệt rồi.

Aiz, làm sao anh lại yêu một người keo kiệt như vậy đây????

26. Chương 26: Cùng Giường Chung Gối.

Rạng sáng ngày thứ hai, Chu Châu vừa ngáp vừa mở cửa phòng, nhắm hai mắt đi về phía nhà vệ sinh, đột nhiên dưới chân "A" một tiếng hét thảm.

Chu Châu sợ tới mức hai con ngươi cũng muốn rớt ra rồi, cô phản xạ có điều kiện lui về phía sau hai bước, bày ra bộ dạng sẵn sàng chiến đấu, liếc mắt một cái, đây không phải là nhà cô à?

Còn Lưu Thế Hiền? Sao anh lại ở đây???

Chu Châu không hiểu, nghẹo đầu suy nghĩ một hồi, mãi mới nhớ ra, tối hôm qua cô chứa chấp hai người đàn ông, thật nhân đạo để lại phòng khách cho hai người bọn họ có chỗ nghỉ ngơi.

Nhưng mà, mắt lại quét khắp phòng khách……

Lãnh Diễm? Anh ta đâu rồi?

Mắt Chu Châu lại càng mở to hơn: "Lưu Thế Hiền, Lãnh Diễm đi đâu rồi?"

Lưu Thế Hiền vốn chưa tỉnh ngủ, bị Chu Châu đạp cho tỉnh, không vui mở mắt, tùy ý nói: "Thì ở trên mặt đất chứ đâu……". Kết quả, cúi đầu xem xét, người đâu rồi???

Chu Châu và Lưu Thế Hiền, mắt to trừng mắt nhỏ.

Chu Châu nhớ lại, hôm qua cô gọi Lưu Thế Hiền đến, không phải là sợ Lãnh Diễm sẽ gây bất lợi cho Nghiêm Hi sao?

Lại quay đầu nhìn về phía cửa phòng Nghiêm Hi vẫn đang đóng chặt, trong lòng Chu Châu cũng từ từ thả lỏng, nghĩ thầm, không thể nào….

Chu Châu nhìn Lưu Thế Hiền, Lưu Thế Hiền nhìn Chu Châu, hai người nhìn nhau đến mười giây sau, Chu Châu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Nếu như xảy ra chuyện gì, em tuyệt đối không tha cho anh."

Lưu Thế Hiền rất vô tội, tối hôm qua Lãnh Diễm vẫn còn yên ổn ngủ bên cạnh anh, ai biết tỉnh lại lại không thấy tăm hơi đâu, điều này có thể trách anh được sao, có thể sao?

Chu Châu mặc kệ, chạy đến cửa phòng Nghiêm Hi la to: "Hi Hi, dạy đi thôi, sắp trễ giờ làm rồi!"

~Trong phòng

~Đêm qua, Nghiêm Hi ngủ rất ngon, cảm giác, giống như xung quang có một lá chắn đang bảo vệ cô, giống như……khi còn bé vậy.

Khi còn bé?

Nghiêm Hi cảm thấy có gì đó không đúng rồi, lập tức mở mắt, chiếu vào phòng là ánh mặt trời buổi sớm, ánh sáng nhu nhu, mềm mại, thật tốt, thật thoải mái….

Trên cửa sổ, chậu hoa Hải Đường và Thiên Trúc Quỳ cũng đang đắm chìm trong ánh nắng sớm mai, những chiếc lá được ánh mắt trời chiếu lên giòn tan, gần như trong suốt.

Ở trên đầu giường, Yêu Yêu đã sớm mở mắt, thấy cô chủ còn chưa tỉnh liền ngoan ngoãn nằm chờ, cũng không quấy nhiễu giấc ngủ của cô, nhìn thật đáng yêu. Nhưng mà, nhìn ánh mắt Yêu Yêu có gì đó lạ lạ, Nghiêm Hi nhất thời không hiểu gì.

Nghiêm Hi mỉm cười, nhẹ nhàng xoa đầu Yêu Yêu, kết quả, vừa cử động liền phát hiện vấn đề, có một cánh tay đang vòng qua hông cô, ôm lấy eo nhỏ của cô, tay của cô còn bị bàn tay kia nắm lấy.

Nghiêm Hi sửng sốt.

Sao lại như vậy?

Sau lưng vang lên một giọng nói nam tính: "Em tỉnh rồi sao?" Còn mang theo chút khàn khàn của người đàn ông mới ngủ dậy, vô cùng hấp dẫn.

Cũng rất đáng bị ăn đòn.

Rõ ràng tâm tình của Nghiêm Hi không tệ, giờ lại vì giọng nói này là xuống thấp đến cực điểm, thật sự muốn bóp chết người đàn ông này mà.

Còn nữa, lưng của cô đang dính sát vào lồng ngực của Lãnh Diễm, giống như một đôi vợ chồng mới cưới, vô cùng thân mật.

Trong nháy mắt, Nghiêm Hi cảm thấy lưng của cô cũng sắp bị đốt cháy rồi.

"Làm sao anh lại vào đây, đi ra ngoài!" Nghiêm Hi giãy giụa đẩy anh ra, nhưng mà, Lãnh Diễm quá nặng, khiến cô dùng toàn bộ sức lực đẩy anh mà anh cũng không nhích ra một chút nào, ngược lại Nghiêm Hi bị mệt gần chết.

"Thật là, nặng như heo!"

Lãnh Diễm cười híp mắt nhìn Nghiêm hi, rất có thời gian rảnh hưởng thụ dáng vẻ đáng yêu của cô, bàn tay mềm mại của cô, cô dùng sức đẩy anh lại giống như xoa bóp giúp anh, rất thoái mái.

Nghiêm Hi trừng anh, mình thì mệt gần chết, anh lại ở đó mà hưởng thụ!

"Bốp" Một cái tát giáng xuống cánh tay không thành thật của anh, "Buông em ra!" Giọng điệu không tốt.

Lãnh Diễm cười híp mắt nhìn cô, mặt dày mày dạn nhất quyết không chịu buông tay, còn vô sỉ hơn cọ cọ vào người cô, "Bà xã, đã lâu anh không được ngủ cùng với em rồi, ngủ với em cảm giác thật là tốt!" Đầu anh không ngừng cọ cọ vào ngực Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi không thể nhịn được nữa, anh lại dám lộ liễu ăn đậu hũ của cô, "Bốp" một cái tát tiếp theo giáng xuống đầu của anh, đây chính là hậu quả của việc dám ăn đậu hũ của cô a, Lãnh Diễm chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Nghiêm Hi cũng không thèm để ý đến anh, từ nhỏ đến lớn, anh nếm không ít quả đấm như vậy rồi.

Bên ngoài, Chu Châu vẫn hét lên: "Hi Hi, mau dạy thôi, trễ giờ làm rồi."

Nghiêm Hi nhìn đồng hồ, đúng rồi, tám giờ ba mươi sáu, giờ này rồi, không đến trễ mới lạ.

Nghiêm Hi thật muốn khóc

~Lại quay lại tiếp tục trừng mắt với người đàn ông đầu đầy sao nằm bên cạnh.

Nhanh chóng mặc quần áo tử tế, mở cửa, Chu Châu ở bên ngoài cũng vừa gọi cô vừa chuẩn bị đi làm.

Nghiêm Hi nói, "Không kịp ăn sáng rồi, mau đi thôi!"

Chu Châu vẫn chạy loạn tìm túi xách, "Ừ, chờ một chút Lưu Thế Hiền chở chúng ta đi, như vậy cũng không quá trễ."

Lưu Thế Hiền từ phòng bếp đi ra, trên tay có hai phần bánh bao và sữa chua, đưa ỗi người một phần. Sau đó nhìn Chu Châu lại chạy đông chạy tây, cau mày: "Em không cần vội, chỉ trễ một chút thôi, cẩn thận rơi đồ."

Chu Châu chạy khắp nhà, khi thì tìm túi xách, khi lại tìm giày, tìm thấy điện thoại di động ở dưới ghế sofa, tìm……, aiz, tóm lại là rất bận rộn.

Sau lưng đột nhiên xuất hiện một giọng lạnh băng: "Bà xã của tôi tự tôi đưa, không làm phiền anh."

Lưu Thế Hiền quay đầu lại nhìn, không biết từ khi nào Lãnh Diễm đã ăn mặc chỉnh tề đứng phía sau Nghiêm Hi, đôi tay không biết tốt xấu lại ôm eo nhỏ của Nghiêm Hi.

Thực tế, tối hôm qua hai người đồng cảm liên kết lại cùng một chiến tuyến, quyết định đẩy nhanh tốc độ theo đuổi bà xã, aiz, nhìn tốc độ này của Lãnh Diễm, thật vượt xa tốc độ của máy bay rồi.

Lưu Thế Hiền không khách sáo, phất tay một cái: "Được, bà xã của mình tự mình đưa đi." Nói xong cũng chạy khắp phòng giúp Chu Châu tìm chìa khóa.

Nghiêm Hi bất mãn, nhìn chằm chằm vào Lãnh Diễm, đôi mắt lườm móng vuốt sói đang đặt trên eo mình, híp lại mang theo uy hiếp: "Bỏ móng vuốt của anh ra."

Lãnh Diễm cười híp mắt: "Bà xã à, em muốn tới trễ sao?" Móng vuốt sói vẫn tiếp tục ôm hông của cô.

Chu Châu vốn muốn nói giúp Nghiêm Hi hai câu, nhưng nhìn đồng hồ đã không kịp nữa rồi, đành không quản nhiều nữa, tiếp tục công cuộc tìm chìa khóa của mình.

Nghiêm Hi nhìn đồng hồ, tám giờ bốn mươi năm.

Cũng không để ý nhiều nữa, nhấc chân hung hăng đạp cho Lãnh Diễm một cái, gót giày cao gót của Nghiêm Hi đạp trúng ngón út của Lãnh Diễm, rất là đau nha, Lãnh Diễm lập tức khoa trương ôm lấy chân nhảy lò cò tại chỗ, miệng còn la hét: "Đau chết mất thôi"

Khi anh vừa kêu lên cũng là lúc Nghiêm Hi mở cửa chính ra, ngoài cửa hai người đàn ông vừa hay cũng nhìn thấy một người đàn ông luôn làm mặt lạnh – Lãnh Diễm, nay lại giơ chân nhảy lò cò tại chỗ.

Nhất thời, cả thế giới im lặng.

Lãnh Diễm ôm chân nhìn hai người đàn ông đang đứng sững sờ ngoài cửa, cúi đầu xem xét hình tượng bây giờ của mình…..

Khụ khụ

Đặt chân xuống, chỉnh lại quần áo, hoàn toàn trở lại là một đại thiếu gia nho nhã.

Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiến lên hai bước ôm Nghiêm Hi đi xuống lầu.

Sau lưng, Lý Duệ Thần và Tiểu Thâm, mặt hai người nổi đầy vạch đen.

Người vừa rồi là ai vậy?

Bọn họ có quen không?

Nhìn người nào đó ngang nhiên biến mất trên hành lang, Lý Duệ Thần và Tiểu Thâm ăn ý liếc nhìn nhau, rồi sau đó cùng cười ha ha.

Được nhìn thấy bộ dạng này của Lãnh Diễm, đúng là được mở rộng tầm mắt rồi.

Nghiêm Hi rất vui vẻ, nhìn vẻ mặt như không có chuyện gì của người đi bên cạnh, cũng không quản tay của anh còn đang ôm ngang hông mình nữa, tiếp tục che miệng cười trộm.

Lãnh Diễm cảm thấy rất mất mặt, mặt đen lại: "Cười đi, em cứ cười đi, để tối nay anh sẽ cho em cười không nổi."

Nghiêm Hi vội vàng bỏ tay xuống, miệng mím chặt, không dám cười thành tiếng, Lãnh Diễm có nhất nhiều chiêu, từ nhỏ đến lớn, cô đã chịu không ít thiệt thòi rồi.

27. Chương 27: Có Gì Không Đúng?

Vừa đến công ty, Nghiêm Hi nhìn đồng hồ một cái, tám giờ năm mươi lăm phút, Lãnh Diễm mà lái xe, cô muốn đến muộn cũng khó

~Tâm tình Nghiêm Hi không tệ, xét anh siêng năng bảo vệ cô cũng nên có thưởng chứ nhỉ, khóe môi từ từ nhếch lên, cô khom lưng ghé vào tai Lãnh Diễm nói: "Quay về rồi hãy giải thích rõ với bọn họ tại sao anh lại làm động tác giống khỉ làm xiếc kia nha!"

Sau đó không đợi Lãnh Diễm nổi giận, cô mau chóng bước xuống xe, vừa xoay người lại nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Lãnh Diễm.

Nghiêm Hi cười trộm, từ khi nào thì mặt lạnh lại trở nên bối rối như vậy.

Cái gì gọi là vui quá hóa buồn, Nghiêm Hi vừa bước vào đại sảng công ty liền nếm được rồi.

Nhìn người đàn ông đến sớm đợi mình trong đại sảnh, vui vẻ trong lòng lập tức tiêu tan không dấu vết, chỉ cảm thấy lòng mình hơi trầm xuống.

Sáng sớm Chu Khải đã đến nơi này chờ Nghiêm Hi rồi, nhưng mà không ngờ, Nghiêm Hi sẽ bước xuống từ xe của người đàn ông kia, những hối hận trong lòng dần dần cũng biến mất, trong nháy mắt lại tràn ngập chua xót.

Anh có chút tức giận, tại sao anh chỉ rời xa cô có hai tháng thôi, cô lại có thể thân mật với người đàn ông khác như vậy, thậm chí, người đàn ông kia còn thân mật gọi cô là bà xã trước mặt mọi người.

Còn cô và anh yêu nhau hai năm, lúc ban đầu, khi anh muốn thân mật với cô hơn một chút, cô đều bị dọa sợ mà chạy đi thật xa.

"Người đàn ông kia rốt cuộc là ai, tại sao em lại thân mật với anh ta như vậy?"

Nghiêm Hi vốn không muốn để ý đến anh ta, ai ngờ mặt anh ta lại đằng đằng sát khí, tức giận xông tới trước mặt cô, còn hỏi cô một câu như vậy.

Nghiêm Hi dừng bước, nhìn Chu Khải bằng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi: "Có liên quan đến anh sao? Chu thiếu gia, anh bây giờ nên ở nhà trông chừng bà xã của mình mới đúng chứ!" Nói xong cũng không để ý đến Chu Khải, bước tiếp về phía thang máy.

Bây giờ là giờ cao điểm, có rất nhiều người đang chờ thang máy, Chu Khải cố tình làm bóng đèn cũng đi về phía cô.

"Hi Hi, anh biết rõ chuyện kia là anh không đúng, nhưng xin em cũng đừng tự làm khổ mình có được không. Còn nữa, anh sẽ ly hôn, Hi Hi, em tha thứ cho anh được không, cho anh thêm một cơ hội nữa được không?"

Nghiêm Hi quả thật không thể tin vào tai mình, những người xung quanh đứng chờ thang máy nghe xong những lời này cùng bắt đầu nhìn hai người họ bằng ánh mắt khác thường, không phải là họ chưa từng thấy người khác ngoại tình, chỉ là chưa từng thấy ai không biết xấu hổ, lộ liễu như thế này.

Trong nháy mắt, bọn họ cũng đều biết Nghiêm Hi là người thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

Nghiêm Hi nhớ Chu Khải là người thông minh, tại sao lại đi làm loại chuyện như thế này?

Tức giận lườm anh ta một cái, giọng không vui: "Vị thiếu gia này, tôi biết anh sao? Thật xin lỗi, tôi sắp trễ làm rồi, anh không phải nhân viên công ty, mời anh đi đi, được không?"

Chu Khải nói những lời kia cũng là nhất thời nóng lòng nên mới không lựa lời mà nói, nói ra mới ý thức được nói trước mặt mọi người như vậy thật không thích hợp, lại nhìn sắc mặt Nghiêm Hi lạnh đi vào phần, trong lòng anh càng hối hận, liền túm cánh tay Nghiêm Hi nói: "Hi Hi, nơi này không phải chỗ thích hợp nói chuyện, có thể tìm một chỗ khác uống một cốc nước không?"

Lúc này cửa thang máy cũng mở ra, Nghiêm Hi chỉ lạnh lùng lườm Chu Khải đứng bên cạnh một cái, thanh âm lạnh lùng: "Thật xin lỗi, Chu thiếu gia, tôi còn phải làm việc, sắp trễ giờ rồi." Nói xong phất tay một cái thoát khỏi tay Chu Khải, cất bước đi vào thang máy.

Trái tim Chu Khải cứng đờ, trong mắt tản ra nồng nặc mất mát, Nghiêm Hi giống như không nhìn thấy quay mặt đi.

Trong mắt Chu Khải giãy giụa, tại sao, mình thật vất vả mới tìm được một người con gái đáng để yêu thương, chẳng lẽ cứ như vậy buông tay?

Nhìn cửa thang máy chậm rãi khép lại, gương mặt nhỏ nhắn của Nghiêm Hi một chút xíu nữa sẽ biến mất, lòng Chu Khải càng nhộn nhạo, càng mãnh liệt, anh không cam tâm!

Nhìn thang máy từ từ khép lại, bên ngoài thang máy là vẻ mặt cô đơn, mất mát của Chu Khải, Nghiêm Hi thở dài một hơi, đáy lòng buông lỏng.

Nhớ tới câu nói mới vừa rồi của Chu Khải, cô lại không khỏi cười lạnh, A! Ly hôn? Anh ta dám sao?

Một cô gái, lễ cưới đã không tiến hành thuận lợi, giờ lại bị người chồng mới cưới vứt bỏ, nếu vậy, sau này Lý Lệ làm sao mà sống tiếp đây?

Chu Khải, từ khi nào thì anh là người không có trách nhiệm như vậy rồi?

Một giây trước khi thang máy đóng lại, bỗng nhiên xuất hiện một cánh tay, ngón tay thon dài trắng thuần, móng tay cắt sửa chỉnh tề, khớp xương cân xứng, là một bàn tay rất đẹp, cũng rất quen thuộc.

Hơn nữa, ngót út của bàn tay kia còn đang đeo một chiếc nhẫn ngang tàng, phách lối.

Nếu như cô nhớ không nhầm, thì năm cô mười sáu tuổi đó, cô đã tặng nó cho Lãnh Diễm mừng sinh nhật hai mươi tuổi của anh.

Lúc ấy Lãnh Diễm cười nhìn cô, rồi nhìn lại chiếc nhẫn trong tay, còn nói giỡn với cô: "Thế nào, Hi Hi, đây là em cầu hôn với anh nha, tặng nhẫn cũng không thể tặng loạn nha."

Nghiêm Hi mới mười sáu tuổi, làm sao biết nhiều như thế, chỉ sững sờ mở miệng: "Không phải, không phải đâu, chỉ là đi ngang qua thấy chiếc nhẫn này giảm nửa giá, cho nên em mua ngay."

Nghe vậy, khóe miệng Lãnh Diễm giựt giựt, thầm nghĩ, bình thường anh cho cô tiền tiêu vặt quá ít rồi, nếu không làm sao con bé này lại trở nên keo kiệt như vậy?

Chuyện sau đó cũng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ, tối hôm đó, lúc cô đang mơ màng ngủ thì mơ hồ nghe được một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: "Nhớ, chỉ cho phép em tặng nhẫn ột mình anh, nếu không, anh sẽ làm cho đàn ông trên thế giới này biến mất hết."

Khóe miệng Nghiêm Hi đột nhiên nâng lên một nụ cười.

Sau đó, thang máy mở ra, hai người đàn ông đứng song song trước cửa thang máy liền nhìn thấy khóe miệng Nghiêm Hi khẽ nhếch lên như vậy, trong mắt mang theo hoài niệm.

Lãnh Diễm nhướn mày, đồng thời nhìn thấy ánh sáng chiếu từ chiếc nhẫn ra, hình như hơi trầm tư một lát, sau đó cũng nghĩ đến chuyện kia, khẽ nâng tay phải của mình lên, lộ ra chiếc nhẫn đã hơi cũ, rồi sau đó cười cười nhìn Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi bị Lãnh Diễm cười, mặt càng thêm lúng túng, giống như đứa bé làm gì sai bị bắt quả tang, chột dạ quay mặt đi, nhưng lại nhìn bắt gặp một đôi mắt vô cùng kinh ngạc.

Chu Khải?

Nghiêm Hi bất đắc dĩ thở dài, cúi đầu, ai cũng không nhìn.

Lãnh Diễm là người đầu tiên bước vào thang máy, anh không nói gì, ngược lại lại nhìn về phía người vẫn nhìn Nghiêm Hi đến ngẩn người – Chu Khải rồi chậm rãi mở miệng: "Tổng giám đốc Chu cũng vào đi, bây giờ là giờ làm việc, có rất nhiều người đang chờ thang máy." Giọng nói giống như hai người là bạn làm ăn.

Nghiêm Hi kinh ngạc, giờ phút này Lãnh Diễm giống như một người mà cô hoàn toàn không quen biết, hoàn toàn không giống như người như thuốc cao bôi trên da chó, mà là một người lãnh đạo cao cao tại thượng.

Nói chuyện với Chu Khải chính là như vậy, Nghiêm Hi mờ mờ ảo ảo cảm thấy không tầm thường.

Lãnh Diễm lại đang giở trò gì? Ý nghĩ vừa lóe lên, cô thoáng liếc mắt nhìn sang bên, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lãnh Diễm, nghiễm nhiên là dáng vẻ đang làm việc.

Một dự cảm xấu lướt qua trái tim, gương mặt Nghiêm Hi nặng nề, không nhờ khi cô thu hồi tầm mắt, Lãnh Diễm lại bày ra vẻ mặt làm bộ đáng yêu, nháy mắt với cô mấy cái.

Rốt cuộc, Nghiêm Hi càng thêm hồ đồ.

Đáng thương nhất là Chu Khải đứng ở trên cùng, căn bản không nhìn thấy hai người sau lưng nháy mắt với nhau, còn những nhân viên kia lại bởi vì đôi mắt câu hồn của Lãnh Diễm mà nhìn đến mơ màng, ai còn tâm tư nào mà nhìn Nghiêm Hi đứng bên cạnh.

28. Chương 28: Tôi Là Chủ Nhân Của Bảo Bảo

"Đinh" một tiếng, cửa thang máy mở ra, Nghiêm Hi cũng không thèm quan tâm đến hai người đàn ông này, nhanh chóng chạy đi quẹt thẻ.

Hô! Xém chết! Còn kém một phút nữa.

Rồi sau đó mới hậu tri hậu giác phát hiện cả tầng lầu có gì đó không đúng lắm.

Vốn là rất náo nhiệt hôm nay lại yên tĩnh như vậy, tất cả đồng nghiệp đã đến đủ, cũng rất quy củ mà ngồi ngay ngắn chăm chỉ làm việc của mình.

Cả không khí đều không thích hợp, Nghiêm Hi sợ, bước đi cũng tự giác mà nhẹ dần, nhẹ dần.

Ở bên kia, tổ trưởng đang phân công công việc nhìn thấy Nghiêm Hi đến liền âm thầm nháy mắt với Nghiêm Hi, Nghiêm Hi không hiểu chuyện gì, lặng lẽ đi tới, hạ thấp giọng hỏi: "Tổ trưởng, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Tổ trưởng Lệ Thanh khiển trách: "Tình hình hôm nay thế nào em còn không biết sao, còn không mau quay về làm việc đi."

Mặt Nghiêm Hi mờ mịt: "Tình hình thế nào?"

Tổ trưởng suy nghĩ một chút, sau đó chợt hiểu: "Chẳng trách em lại không biết, ngày hôm qua lúc em đến nhà họ Chu, ta quên không nói với em, ngày hôm nay có tân tổng giám đốc xuống thị sát công ty, phía trên đã giao phó, tất cả nhân viên công ty hôm nay phải biểu hiện cho tốt một chút. Nếu như tân tổng giám đốc không hài lòng, bộ phận lập kế hoạch của chúng ta cũng coi như dẹp luôn, còn không nhanh về làm việc đi."

Nghiêm Hi hít thở chậm lại, sau đó hình như có một khái niệm mơ mơ hồ hồ nào đó, nhưng lại nghĩ không ra, lại nhìn đến vẻ mặt vội vàng của tổ trưởng, Nghiêm Hi sững sờ gật đầu: "Em biết rồi." Nhưng trên mặt rõ ràng là chẳng hiểu xảy ra chuyện gì.

Ngồi ở bàn làm việc của mình nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, cô vẫn không nghĩ ra cái gì, cái gì cũng không nghĩ ra, cuối cùng lắc đầu một cái, thầm nghĩ mình lại đa tâm rồi, lúc này mới bắt đầu công việc hôm nay của mình.

Trên lầu, trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Chu Khải không biết người đàn ông này tại sao khi Nghiêm Hi ra khỏi thang máy lại kéo mình lại không ình đi, đến khi thang máy lên trên lầu hai, Lãnh Diễm lại chủ động ngoắc tay ý bảo Chu Khải đi theo.

Nhìn người đàn ông ngồi trên ghế sa lon, trong lòng Chu Khải vô cùng tức giận, chính là người đàn ông này, anh ta vẫn luôn ở bên cạnh Nghiêm Hi: "Rốt cuộc anh là ai, anh kéo tôi đến chỗ này là có mục đích gì, tôi nói cho anh biết, tôi thật sự thích Nghiêm Hi, cho nên tôi sẽ không buông tay."

Lãnh Diễm nghe những lời này của Chu Khải không khỏi cười lạnh, rót một ly trà rồi từ từ thưởng thức, mãi lâu sau mới lành lạnh mở miệng: "Anh sao? Bây giờ anh có tư cách gì nói thích Nghiêm Hi, nếu như

thật sự thích, tại sao lúc đầu không kiên trì, tại sao biết rõ người mình thích là Nghiêm Hi, còn vứt bỏ cô ấy cưới một cô gái khác?"

Ánh mắt Lãnh Diễm lạnh lùng, giống như đang chế giễu Chu Khải, Chu Khải không ngờ người đàn ông này sẽ nói như vậy, bị những lời này đánh thẳng vào tâm can khiến anh vô cùng nhếch nhác.

Lãnh Diễm tiếp tục uống một ngụm trà, tiếp tục nhàn nhạt mở miệng: "Anh có biết hai tháng qua Nghiêm Hi sống như thế nào không? Có biết bây giờ trái tim cô ấy đã khép lại, anh còn muốn yêu sao? Đáng tiếc, bây giờ Nghiêm Hi sẽ không yêu ai, biết tại sao bây giờ cô ấy lại nhận nuôi Tiểu Yêu không? Bởi vì chó còn trung thành hơn người, Hi Hi có thể không cần lo lắng Yêu Yêu sẽ phản bội cô ấy, bỏ ra một phần tình cảm cho Yêu Yêu, Yêu Yêu sẽ báo đáp cho cô ấy hai phần tình cảm, trong thế giới của Yêu Yêu, tất cả chỉ toàn là Hi Hi, toàn tâm toàn ý trung thành với chủ nhân của mình, đó chính là nguyên nhân Nghiêm Hi thích chó, anh hiểu chưa?"

Không thể không nói, Lãnh Diễm hiểu rõ Nghiêm Hi đến tận xương tủy, anh có thể nhìn thấu Nghiêm Hi dù cho cô có cố giấu nó đi, anh có thể cảm nhận nỗi đau của Nghiêm Hi, cũng có thể chia sẻ niềm vui với Nghiêm Hi.

Đồng thời, cũng vì Lãnh Diễm hiểu quá rõ cô mà đau lòng, một cô gái nhỏ như vậy, nhưng nội tâm lại kiên cường đến thế, kiên cường đến mức rõ ràng là trên người chỗ nào cũng đều bị thương, nhưng bề ngoài lại luôn ngụy trang giống như mình không sao cả. Điều này khiến anh không thể không đau lòng.

Chu Khải khiếp sợ, kinh ngạc nhìn Lãnh Diễm, trong mắt vẫn là không thể tin được.

Làm sao có thể, Nghiêm Hi, cô ấy……, anh sững sờ mở miệng: "Nghiêm Hi, nếu như cô ấy cũng yêu tôi, vậy tại sao khi cô ấy biết tôi cưới Lý Lệ, tại sao cô ấy không nói gì? Lúc đó cô ấy nói chia tay trước, nếu như yêu tôi, chẳng lẽ không thể nói cho tôi biết, để cho tôi biết tâm ý của cô ấy, để cho tôi không cần rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan này?"

Chu Khải hối hận, tại sao anh lại không kiên trì, tự cho là Nghiêm Hi không thương mình, không quan tâm mình, mới dùng cách ngu xuẩn này cố ý khích cô, để rồi, rơi vào cục diện ngày hôm nay.

Lãnh Diễm cười lạnh: "Thật là nực cười, người phản bội là anh, anh vĩnh viễn đừng ở sau lưng cô ấy kiếm cớ cho hành vi phản bội của mình. Nói yêu cô ấy ư, anh xem đi, bây giờ anh đang đem nguyên nhân hai người chia tay đổ lên người cô ấy."

Loại đàn ông này, anh vô cùng khinh thường.

Chu Khải hoảng hốt một hồi, nhìn ánh mắt khinh thường của Lãnh Diễm, anh dường như đã phạm phải một sai lầm không thể tha thứ.

Đôi mắt sắc bén của Lãnh Diễm nhìn ra sự khổ sở và giãy giụa trong mắt Chu Khải, trong lòng vì nha đầu kia mà âm thầm nói không đáng, làm sao lại gặp phải loại đàn ông này, loại người con nhà giàu từ nhỏ đã thuận buồm xuôi gió, sóng gió gì cũng chưa từng trải qua, thậm chí cách đối đãi tình cảm cũng đều không có.

Lãnh Diễm nghiêng về phía trước, khóe miệng tà khí nâng lên, một đôi mắt sáng như sao sáng trong đêm tối, chỉ có một phần đen thẳm, không thấy bất kỳ ánh sáng nào.

Giọng anh lành lạnh, đáy lòng quyết định cho người đàn ông này một đả kích nặng nề nữa, "Anh có biết, tại sao Nghiêm Hi lại nhận nuôi Yêu Yêu không?"

Chu Khải tiếp tục hoảng hốt, thực tế tàn khốc khiến cho anh chống đỡ không nổi, thì ra là, tình yêu của mình, bị chính sự ngu xuẩn của mình bóp chết.

Lãnh Diễm mặc kệ anh ta có chấp nhận nổi nữa hay không, tự khai: "Bởi vì Bảo Bảo chết rồi."

Cả người Chu Khải cứng đờ, cứng ngắc quay đầu nhìn Lãnh Diễm, giống như mình nghe lầm, sững sờ hỏi lại: "Anh nói cái gì?"

Lãnh Diễm chậm rãi nhếch môi, anh chính là muốn anh ta như vậy. Dựa lưng vào ghế, hai chân thon dài bắt chéo, cúi đầu, như không để ý vỗ vỗ bụi bặm trên quần, mãi lâu sau từ từ mở miệng: "Ngày anh và cô

ấy chia tay, tâm trạng cô ấy không tốt mới dẫn theo Bảo Bảo đến sau núi xem mặt trời lặn, kết quả, có một chiếc xe tông thẳng về phía cô ấy, là Bảo Bảo đã cứu cô ấy."

Chu Khải hoàn toàn không nói lên lời, anh nghe rất nghiêm túc, từng chữ, từng câu, một chữ cũng không bỏ sót, mãi sau mới phản ứng kịp: "Làm sao anh biết, có phải anh đã sớm biết chuyện này rồi không, anh rốt cuộc là ai?" Tại sao người đàn ông này lại biết tất cả chuyện của anh và Nghiêm Hi, ngay cả những chuyện anh không biết anh ta lại biết, trừ chuyện này ra, còn chuyện gì nữa anh không biết?

Lãnh Diễm nhìn Chu Khải hoảng hốt, tâm trạng rất tốt, lại nhấp một ngụm trà, mùi vị của trà mơ hồ lan tỏa trong khoang miệng. Lãnh Diễm nhắm mắt lại từ từ thưởng thức, loại trà này là loại trà Nghiêm Hi thích nhất, mùi vị thơm ngát, rất ngọt.

Khi Chu Khải mất hết kiên nhẫn, Lãnh Diễm mới chậm rãi mở mắt, nhìn người đàn ông đang siết chặt quả đấm, nhìn ánh mắt tức giận đang nhìn anh của anh ta.

Trong nháy mắt, Chu Khải xù lông, lại nghe được câu tiếp theo của Lãnh Diễm thì cả người vô lực, giọng Lãnh Diễm lành lạnh rót vào tai anh: "Tôi là chủ nhân của Bảo Bảo!"

29. Chương 29: Hi Hi, Em Có Yêu Anh Sao?

"Tôi là chủ nhân của Bảo Bảo!" Lãnh Diễm nói xong câu nói đó liền lạnh lùng đứng dậy, đi đến ngồi vào ghế da sau bàn làm việc, lạnh lùng giống như một đức vua, lạnh lùng.

Toàn thân trên dưới đều viết hai chữ: Xin mời!

Chu Khải không ngờ chuyện lại như vậy, nhớ lại lần đầu tiên anh gặp Bảo Bảo, lúc ấy Nghiêm Hi mới học năm nhất, bởi vì cô ấy ở trong ký túc xá của trường nên không tiện nuôi chó, biết nhà của anh ở gần trường học, liền năn nỉ anh chăm sóc Bảo Bảo giúp cô.

Chu Khải hớn hở đồng ý.

Khi Nghiêm Hi dẫn Bảo Bảo đến chỗ của anh, Chu Khải rất hưng phấn, bởi vì đây là giống chó săn anh thích nhất, lông rất mềm, rất thoải mái, thoạt nhìn rất uy vũ, cũng rất đẹp trai.

"Chú chó này tên là gì?"

Trong mắt Nghiêm Hi đều là hình ảnh của Bảo Bảo, vô cùng yêu mến Bảo Bảo, nghĩ đến sắp tới không được ôm Bảo Bảo ngủ, thật sự cô không thể bỏ được, nghe được câu hỏi của Chu Khải, liền cười cười: "Nó gọi là Bảo Bảo."

Chu Khải bật cười: "Sao lại đặt tên như vậy?"

Trong nháy mắt, gương mặt nhỏ nhắn của Nghiêm Hi đều bị đau thương bao trùm, mặc dù cô cố gắng che giấu, nhưng Chu Khải vẫn nhìn ra được, giọng Nghiêm Hi trầm thấp, cô nói: "Bởi vì chủ nhân của nó nói, nó rất lười, lười đến mức khiến anh ấy phải nhức đầu, cho nên, anh ấy đặt tên cho nó là Bảo Bảo."

Chu Khải hoàn hồn, rét lạnh nhìn về phía Lãnh Diễm, suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định hỏi nghi vấn của mình: "Có phải anh đã quen biết Hi Hi từ lâu rồi không?"

Lãnh Diễm nghe xong, cười lạnh, người đàn ông này đúng là chưa chịu từ bỏ ý định, anh lạnh lùng nhìn Chu Khải rồi chậm rãi mở miệng: "Nếu như trong lòng đã có đáp án, vậy cần gì phải hỏi ra miệng." Sau đó liền cúi đầu nhìn tập tài liệu trên bàn.

Chu Khải đã hiểu rõ mọi chuyện, đến khi anh mất hồn mất vía đi trên đường cái bên ngoài thì mặt trời cũng đã lên cao, đây là thời điểm tốt nhất trong ngày, ánh mắt trời ấm áp, cũng không quá gay gắt, vừa đủ để làm ấm thân thể lạnh lẽo của anh.

Chu Khải nhớ đến nét ưu thương nhàn nhạt anh vừa mới nhìn thấy trong mắt Nghiêm Hi, giống như yêu một người vài chục năm, đột nhiên lại mất đi người đó, đáy mắt, đuôi mày đều mang nét sầu bi khiến người khác đau lòng.

Khi đó, Nghiêm Hi rất cô độc, không thích chơi đùa cùng bạn học, có chuyện gì cô cũng chỉ im lặng đứng một bên, cô rất ít nói.

Anh còn biết, những ngày đó, mỗi ngày Nghiêm Hi đều dẫn theo Bảo Bảo ra phía sau núi ngắm mặt trời lặn. Cô rất yêu quý Bảo Bảo, mỗi lần nhìn thấy Bảo Bảo cũng đều nở nụ cười dịu dàng với nó, trong mắt đều là cưng chiều.

Lúc đầu, anh cho là cô thích chó, nhưng sau đó lại thấy không phải, nhìn thấy những con chó khác, trong ánh mắt cô có chút không vui nhàn nhạt, sau đó sẽ đi đường vòng để tránh những con chó đó, khi đó anh mới biết, cô ghét chó, cô chỉ cưng chiều một mình Bảo Bảo mà thôi.

Cho đến hôm nay anh mới nghĩ đến vấn đề này, tại sao cô lại chỉ thích một mình Bảo Bảo?

"Tôi là chủ nhân của Bảo Bảo" Đột nhiên lại nhớ tới giọng nói lành lạnh của Lãnh Diễm.

Chẳng lẽ là, thật sự yêu ai sẽ yêu cả đường đi lối về?

Hi Hi, rốt cuộc em có yêu anh không?

Ở bộ phận lập kế hoạch, mỗi một nhân viên đều đã vào trạng thái sẵn sàng nghênh đón quân địch, chỉ vì quản lý vừa mới nói, phía trên báo lại, tân tổng giám đốc sắp đi đến phòng lập kế hoạch rồi, văn phòng của bộ phận lập kế hoạch lập tức trở nên yên tĩnh, không ai dám thở mạnh.

"Đinh" Thang máy mở ra, từ tháng máy đi ra ba người.

Trong những nhân viên của bộ phận lập kế hoạch, Nghiêm Hi đứng sau cùng, cúi đầu nhìn sàn nhà cẩm thạch trơn bóng, chỉ nghe tiếng giày da thanh thúy truyền đến từ phía trước, bước đi ưu nhã, sau đó là tiếng bước chân của người thứ hai, người thứ ba……..

"Đứng hết ở chỗ này làm cái gì? Không cần làm việc sao?" Giữa không khí yên lặng bỗng nhiên van lên một giọng đàn ông không, thanh âm lành lạnh, ai nghe được cũng đều run lên.

Nghiêm Hi cũng bị dọa sợ chết khiếp, rụt cổ nghĩ thầm, may mà mình dự liệu được trước trốn xuống cuối cùng, nhưng mà, sao giọng của vị tổng giám đốc này nghe quen tai vậy?

Quản lý Triệu vừa nghe tổng giám đốc nghiêm nghị khiển trách liền ngây người, nửa ngày sau mới phản ứng kịp, bày ra chiêu bài nịnh hót, cười cười nói: "Tổng giám đốc, mọi người đứng đây để chào đón ngài ạ!"

Nghe quản lý nói như vậy, người nọ lại càng không vui, lạnh giọng khiển trách: "Công ty trả lương cho các người đến đây làm việc, hay là để mấy người làm những chuyện này, chuyên tâm vào công việc của mình là được."

Quản lý Triệu liên tục gật đầu nói "Vâng".

Lãnh Diễm nhìn Tiểu Thâm đứng trước răn đe bọn họ không khỏi bật cười, Tiểu Thâm ơi là Tiểu Thâm, cậu huấn luyện người đúng là số một.

Tầm mắt nhếch lên, nhìn thấy cô gái cần tìm đang trốn ở trong góc, Nghiêm Hi chỉ cúi đầu không nhìn về bên này lấy một cái, Lãnh Diễm rất bất đắc dĩ. Aiz, nha đầu này sao tính tình vẫn không thay đổi gì thế, cho rằng chuyện gì cũng không liên quan đến mình sao?

Phải dạy bảo một chút mới được!

Bước lên phía trước vài bước, anh hạ giọng, nhẹ nhàng nói: "Ngẩng đầu lên, khi cấp trên phát biểu phải ngẩng đầu lên, cô không biết sao?"

Trái tim Nghiêm Hi liền ngừng đập, cô thấy khó thở, kìm nén đến khó chịu, cô nghĩ: Tại sao giọng nói này nghe quen tai vậy?

Sau đó chậm rãi ngẩng đầu, liền nhìn thấy ba người đứng trước mặt toàn thể nhân viên của bộ phận lập kế hoạch.

Nghiêm Hi trợn tròn hai mắt, cô bị hoa mắt rồi!

Gắt gao nhìn, sau đó cô nhắm mắt lại, lắc đầu rồi từ từ mở mắt ra.

Tại sao gương mặt của ba người đó vẫn không thay đổi vậy?

Ba người này là: Tiếu Thâm, Lãnh Diễm, Lý Duệ Thần.

Giờ phút này, ba người nhìn dáng vẻ không thể tin được của Nghiêm Hi, trong lòng hồi hộp, nhưng trên mặt vẫn là vẻ mặt nghiêm túc của những nhà lãnh đạo. Lãnh Diễm quét mắt nhìn bốn phía, dừng lại trên người Nghiêm Hi hai giây, nhưng trong mắt lại chỉ có lạnh nhạt, không còn vẻ gì khác, sau hai giây tầm mắt tiếp tục di chuyển.

Giống như không quen biết Nghiêm Hi, rốt cuộc Nghiêm Hi cũng biết chuyện mình lo lắng lúc ở trong thang máy là chuyện gì, thì ra là chuyện này.

Trong ba người, Lý Duệ Thần đứng cuối cùng, khóe miệng vẫn mỉm cười, ánh mắt nhàn nhạt, nhưng luôn luôn in hình một cô bé với vẻ mặt rối rắm.

Nghiêm Hi nhìn ba người đàn ông như đang diễn trò, nghĩ không ra, bọn họ thu mua công ty này từ khi nào vậy?

Lãnh Diễm nhìn xung quanh một lượt, rất hài lòng mà gật đầu, tự biên tự diễn nói: "Ừ, không tệ!"

Lúc này, Nghiêm Hi thật sự chỉ muốn xông lên đánh chết anh, cái tên sói dài đuôi này.

Chu Khải như người mất hồn trở lại nhà họ Chu, người giúp việc đang dọn dẹp bàn ăn nhìn thấy anh liền hỏi: "Thiếu gia đã về, thiếu phu nhân căn dặn, để lại cho cậu món cháo cậu thích nhất, tôi đi lấy giúp cậu."

Ánh mắt Chu Khải ảm đạm không ánh sáng, liếc mắt nhìn người giúp việc đang bận rộn, không còn hơi sức nói một câu: "Không cần, tôi không đói bụng." Nói xong liền đi lên lầu.

Lý Lệ cũng đang ở trong phòng, thấy bộ dạng Chu Khải như vậy, nghi ngờ hỏi: "Sáng sớm anh đã ra ngoài, đã xảy ra chuyện gì?"

Cả người Chu Khải giống như bị người ta rút hết sức lực, cởi áo khoác ném xuống dưới đất, nằm dài ra giường không nhúc nhích.

Lý Lệ lo lắng anh bị bệnh, liền sờ sờ trán của anh, thấy nhiệt độ bình thường, Lý Lệ mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, lại nghĩ không ra nguyên nhân Chu Khải biến thành thế này, Chu Khải chán ghét hất tay Lý Lệ ra, giọng điệu khó chịu: "Đi ra ngoài!"

30. Chương 30: Lý Lệ Đến Tìm

Lý Lệ đột nhiên chạm vào người khiến trái tim Chu Khải không khỏi chán ghét, giọng điệu khó chịu: "Đi ra ngoài!"

Mặt Lý Lệ lập tức cứng đờ, kết hôn đã gần mười ngày, cho đến bây giờ Chu Khải cũng chưa từng làm như vậy với cô, trong nháy mắt cô không biết nên làm sao, tay cứ như vậy để giữa không trung.

Chu Khải dường như ý thức được hành động vừa rồi của mình nên có chút luống cống, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Lý Lệ, rồi lại nhanh chóng quay qua một bên, giọng nói lộ rõ sự mệt mỏi không thể nói ra: "Xin lỗi em, anh….hôm nay anh……" Suy nghĩ thật lâu, đối với hành động vừa rồi của mình anh không có lời nào để biện minh.

Lý Lệ cũng chỉ cười nhạt, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhẹ nhàng nói: "Không sao, anh thấy không thoải mái sao, em hiểu, vậy anh nghỉ ngơi đi, em đi tới công ty trước."

Chu Khải nhẹ nhàng gật đầu, sau đó tiếp tục nằm trên giường.

Lý Lệ sắp xếp đồ đạc xong liền nhẹ nhàng đóng cửa, trong một khắc đóng cửa kia, sự khéo léo hiểu lòng người trong mắt chợt biến mất, thay vào đó là sự âm u lạnh lẽo.

Trên mặt không còn nét gì của vẻ mặt ôn nhu hiểu lòng người, ánh mắt sâu xa ác độc liếc nhìn cửa phòng đang đóng chặt, suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn là lấy điện thoại ra thuần thục bấm một dãy số quen thuộc,

bên kia vừa có người bắt máy, thanh âm lạnh lùng liền vang lên: “Đừng hỏi cái gì hết, mau trả lời câu hỏi của tôi, sáng sớm hôm nay, Chu Khải đã đi đâu?”

※

Nghiêm Hi cảm giác công việc hôm nay không thuận lợi chút nào, không phải chỗ này có vấn đề thì chính là chỗ kia xảy ra vấn đề. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Đến lần thứ ba cô ngẩn người bị tổ trưởng gọi tỉnh, Nghiêm Hi lắc lắc đầu, tất cả là do ba người kia, không có việc gì làm lại chạy đi chơi trò thị sát công ty.

Tổ trưởng nhìn Nghiêm Hi không có tinh thần, không nhịn được mở miệng hỏi: “Nghiêm Hi, em không sao chứ, không thoải mái thì nên về nhà nghỉ ngơi đi, sức khỏe mới quan trọng.”

Nghiêm Hi vội vàng lắc đầu, cười nói: “Không có việc gì.”

Tổ trưởng không yên lòng, “Thật sự không sao chứ?”

Nghiêm Hi kiên quyết gật đầu một cái.

Điện thoại trên bàn reo vang, Nghiêm Hi áy náy cười cười nhìn tổ trưởng, tổ trưởng gật đầu một cái, sau đó rời đi, Nghiêm Hi nhận điện thoại: “Alo”

Đầu dây bên kia là một mảnh trầm mặc không một tiếng động, Nghiêm Hi nghi ngờ: “Alo”

Đầu dây bên kia liền vang lên một trận cười thích thú, trầm thấp, có vẻ như tâm trạng rất tốt, Nghiêm Hi lập tức nổi giận, nghĩ đến mình đang ở trong văn phòng, liền nhỏ giọng hét lên: “Lãnh Diễm, anh chơi trò gì vậy?”

Bên kia Lãnh Diễm hắng giọng, trừng mắt với hai người đàn ông đang xem náo nhiệt. Hai người này ăn no rảnh rỗi không có chuyện gì làm ghé đến gần mặt Lãnh Diễm, giả bộ không nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo đầy uy hiếp của Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm nhìn hai người, người thì giả bộ nhìn bầu trời, người thì giả bộ nhìn trần nhà, nhẹ nhàng đi đến cửa sổ bằng thủy tinh sát đất trước bàn làm việc, nghe giọng bực bội của Nghiêm Hi ở đầu bên kia thì khẽ cười: “Hi Hi, từ nay về sau mỗi ngày anh đều có thể nhìn thấy em, em vui không?” Giọng nói nhàn nhạt lộ ra một cỗ giảo hoạt.

Nghiêm Hi quay đầu liếc mắt nhìn đồng nghiệp vẫn đang cặm cụi làm việc, thấy không ai chú ý đến mình mới yên tâm xoay người nói tiếp: “Chuyện này là thế sao, anh đúng là thần tốc!”

Lãnh Diễm nhìn dòng xe tấp nập ngoài cửa sổ, ánh mắt ôn nhu: “Chuyện này không phải là vì em sao, nếu em chịu về thành phố A với anh, anh sẽ không tự nhiên đi thu mua công ty này. Em cũng biết, anh không bao giờ làm thâm hụt vốn kinh doanh, nhưng bây giờ vì em mà phá vỡ nguyên tắc của anh rồi, em lại còn hung dữ với anh!”

Nghiêm Hi nghe câu sau cùng của Lãnh Diễm, có chút uất ức, nũng nịu khiến cô trong nháy mắt trở nên huyền ảo, có loại cảm giác giống như gánh nặng đâm vào lưng, giọng nói cũng mềm nhũn: “Được được được, em chịu thua được chưa, Lãnh Diễm, anh bình thường bắt lính theo danh sách sao? Còn nữa, ở thành phố A có nhiều việc phải giải quyết như vậy, tại sao lại muốn ở lại đây lãng phí thời gian chứ?”

Lãnh Diễm không bận tâm, trong nháy mắt khóe mắt như đông lạnh lại, có chút không vui, nhưng giọng nói vẫn rất ôn nhu, lại thêm phần trịnh trọng: “Hi Hi, anh nói rồi, anh nguyện ý làm tất cả vì em.”

Giọng kiên định của anh truyền qua điện thoại di động rót vào tai cô, từng chữ từng chữ nặng như chùy, một búa lại một búa nặng nề giáng xuống trái tim Nghiêm Hi, trái tim thiếu chút nữa là không có cách nào tiếp tục công việc, miệng há ra rồi đóng lại, không nói nổi một chữ.

Trầm mặc.

Hai người không ai nói gì, chỉ nghe được hơi thở nặng nề của đối phương truyền qua điện thoại.

Cho đến khi điện thoại di động của Nghiêm Hi phát ra tiếng tít tít, lúc này cô mới hoàn hồn, trước mắt hoàn toàn mờ mịt, giọng nói có chút hoảng hốt: “A, em có điện thoại, nói chuyện với anh sau nha.”

Ở bên kia, Lãnh Diễm cười tự giễu một tiếng, chẳng lẽ mình quá liều lĩnh, nhưng mà, công trình của anh tiến hành đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ trái tim cô gái này là sắt đá, làm thế nào cũng không hòa tan được?

Mỗi lần nói đến vấn đề này, cô đều cuống quýt bỏ chạy, anh cũng không nhớ rõ bao nhiêu lần rồi, nhưng mà, lần nào cũng như vậy, mỗi lần anh nói đến chuyện này, thân thể cô còn nhanh hơn đại não, đã bỏ chạy thật xa.

Nghiêm Hi hít sâu rồi thở ra, lúc này cô mới phát hiện ra trong ánh mắt mờ mịt còn có một tầng sương mù, bấm nút nhận cuộc gọi, giọng của cô có chút không yên lòng, "Alo"

Đầu dây bên kia, giọng Lý Lệ nhẹ nhàng truyền vào: "Hi Hi, gặp mình một chút."

Tất cả động tác của Nghiêm Hi liền dừng lại, nhìn lại điện thoại di động, thế mới biết, người bên kia là Lý Lệ.

Nhưng mà, cô ấy vừa nói gì? Gặp cô ấy? Tại sao?

"Hả? Tại sao?" Cô thật sự chịu đủ rồi, ban đầu là bọn họ có lỗi với cô trước, thế nào bây giờ lại từng người từng người chạy tới đây, giống như cô mới là người có lỗi với bọn họ vậy.

Bên kia Lý Lệ giống như không tức giận, thanh âm vẫn ôn nhu, rất êm tai, "Về chuyện của Chu Khải, đi ra đi, buổi trưa gặp ở quán cà phê XXX, mình chờ cậu."

Nghiêm Hi bất mãn, "Cái gì……" Truyền vào trong tai là một tiếng bíp có quy luật.

Nghiêm Hi không dám tin nhìn điện thoại di động, hai người này đúng là vô cùng xứng đôi, chuyện gì cũng không để cho người ta một lối thoát.

Tuy nói như vậy, nhưng đến giờ nghỉ trưa Nghiêm Hi vẫn đến chỗ Lý Lệ nói, chỉ vì cô muốn biết, đôi vợ chồng kia rốt cuộc muốn làm cái gì.

Cũng đến lúc phải hiểu rõ chuyện này rồi.

Khi Nghiêm Hi đến đấy, Lý Lệ đã ngồi sẵn ở đó đợi cô, hơn nữa còn tốt bụng gọi cà phê giúp cô.

Nhìn thấy Nghiêm Hi đến, Lý Lệ cười rất tao nhã, bưng ly cà phê ở trước mặt lên từ từ uống, cũng không chào hỏi.

Khóe mắt Nghiêm Hi xẹt qua một tia chế giễu, cô ta quá phách lối rồi.

Nghiêm Hi ngồi xuống nhìn trước mặt mình đã sớm đặt một lý Moka, hương cà phê nồng đậm bay tới, rất ngọt ngào.

Lý Lệ đặt ly cà phê xuống, mắt lẳng lặng nhìn Nghiêm Hi, mãi lâu sau mới nhàn nhạt mở miệng: "Thật xin lỗi, mình không biết khẩu vị của cậu, nhưng nghĩ cậu có thể không hiểu rõ về cà phê, cho nên đã gọi giúp cậu một ly, cậu không để ý chứ?"

Ý tứ quá rõ ràng, một cô gái mới tốt nghiệp đại học làm sao có cơ hội đến quán cà phê cao cấp uống cà phê chứ.

Nhìn Lý Lệ bày ra vẻ mặt cao quý, Nghiêm Hi cười nhạt: "Làm sao lại để ý chứ, chỉ là không ngờ, cậu mới gả vào nhà họ Chu có mười ngày mà đã thích ứng được với cuộc sống của xã hội thượng lưu như vậy, xem ra, khả năng thích ứng của cậu rất tốt nhỉ?"

Lý Lệ nghe ra ý giễu cợt trong lời nói của Nghiêm Hi, cũng cười nhạt: "Sống trong đó, không thích ứng được cũng phải thích ứng."

Nghiêm Hi khẽ nhếch miệng cười châm biếm, nhưng vẫn thành thục giơ tay lên vỗ tay gọi phục vụ: "Cái này tôi uống không quen, cho tôi một ly Cứt Chồn."

31. Chương 31: Thiếu Phu Nhân Nhà Họ Chu, Thật Là Hẹp Hòi.

Tiểu Chiêu nghe vậy liền sững sờ, vẻ mặt cổ quái liếc nhìn Lý Lệ, hình như có chút khó khăn, mở miệng muốn nói lại thôi.

Lý Lệ ngồi đối diện cũng bật cười thành tiếng, giống như bạn bè lâu năm nói, "Hi Hi, cậu thật là thú vị nha, ở đây là quán cà phê, lấy đâu ra Cứt Chồn chứ, Moka là loại cà phê cao cấp nhất rồi!" Lời nói nhẹ nhàng nhưng ý vị sâu xa, cuối cùng còn nhìn chằm chằm Nghiêm Hi, ý kia hình như là đang cười Nghiêm Hi không biết gì.

Nghiêm Hi nhìn thấy sự khinh thường trong mắt Lý Lệ thì khẽ nhếch môi, Tiểu Chiêu nhìn ánh mắt Lý Lệ cũng hiểu một chút, lại nhìn vẻ mặt lơ đễnh cười ưu nhã của Nghiêm Hi, cũng hiểu không nên nói nhiều.

Ngược lại, ánh mắt nhìn Nghiêm Hi có một tia tôn trọng, giống như đối với khách hàng cao cấp: "Thật xin lỗi tiểu thư, người pha chế đặc biệt nấu Cứt Chồn trong tiệm của chúng tôi hôm nay có chuyện không ở đây, chúng tôi lại không dám tùy ý động vào những đồ dùng kia, cho nên……" Ngụ ý, hôm nay không thể uống Cứt Chồn được rồi.

Mặt Lý Lệ vì những lời này của Tiểu Chiêu mà trắng bệch, thấy ánh mắt Tiểu Chiêu nhìn mình có chút coi thường, Lý Lệ rất muốn đạp cửa bỏ đi.

Cô đúng là thất sách, không ngờ Nghiêm Hi chỉ tùy tiện gọi một ly cà phê có thể dập tắt khí thế của cô.

Nhìn lại Nghiêm Hi, vốn là nụ cười nhàn nhạt nay đã biến mất không dấu vết.

Nghiêm Hi nhìn vẻ mặt áy náy của Tiểu Chiêu, cười cười ôn hòa, giống như một thiên kim tiểu thư được nuôi dạy thật tốt, giọng nói mềm mại: "Không sao, tự tôi nấu vậy, những thứ này, thật sự tôi uống không quen."

Uống không quen?

Lý Lệ miễn cưỡng duy trì nụ cười càng thêm vặn vẹo, trái tim cũng đang cười lạnh, Nghiêm Hi, cô diễn đạt lắm, tôi thật muốn quỳ bái phục cô nha!

Chỉ là, đôi mắt độc đoán kia chỉ lộ ra trong nhát mắt, rồi nhanh chóng xẹt qua thần thái xem kịch vui, hừ, coi như loại cà phê kia vô cùng đắt giá, người bình thường nhất định chưa từng uống, mình ở nhà họ Chu cũng chưa từng nghe qua tên của nó, Nghiêm Hi thế nhưng không biết điều mà nói tự mình đi nấu.

Lý Lệ chờ đợi cảnh Nghiêm Hi mất mặt, nhưng mà, khi cô thấy Nghiêm Hi ưu nhã đứng dậy, đi tới quầy pha chế thuần thục nghiền nát hạt cà phê, lúc này, cô mới biết mình sai lầm rồi.

Nghiêm Hi còn nhớ rõ, trước kia, Lãnh Diễm vô cùng yêu loại cà phê này, nói rằng loại cà phê này cao quý nhất trên thế giới, mùi thơm của nó hoàn toàn khác biệt với những loại cà phê khác, vừa nhấp môi liền có thể cảm nhận được hương thơm nồng đậm của nó, anh còn dạy cô nấu loại cà phê này như thế nào, ngửi thấy hương cà phê nồng nàn lan tỏa trong không khí, cô nhịn không được liền nhắm mắt lại.

Xung quanh bỗng chốc tràn ngập mùi hương của loại cà phê này, làm cho người ta không khỏi yêu thích, giống như lời tâm tình của người yêu, thanh âm mềm mại.

Vô cùng yêu thích.

Chốc lát, cả quán cà phê đều có thể ngửi được hương vị nồng đậm này, có người không nhịn được mở miệng: "Trời ạ, loại cảm giác này, giống như….."Nhất thời giống như không tìm được từ để hình dung, lại suy nghĩ nửa ngày.

Lúc này, người ngồi đối diện mới nhẹ nhàng tiếp lời: "Hạnh phúc, ta ngửi thấy hạnh phúc ở trong đó, còn có cả hoài niệm."

Lý Lệ cũng vô cùng kinh ngạc, cô thật không biết có loại cà phê này, mà tên gọi của nó lại tục như vậy, cũng không ngờ rằng câu hỏi của cô lại làm người ta coi thường mình.

Nhìn Nghiêm Hi nghiêm túc nấu cà phê trước quầy pha chế, khóe miệng khẽ cong lên thành một nụ cười yếu ớt, nhàn nhạt, lại khiến người khác cảm thấy lúc cô pha cà phê có vài phần thâm tình.

Giờ phút này, cho dù Lý Lệ không cam lòng nhưng cũng không thể không thừa nhận, Nghiêm Hi mặc dù rất bình thường, nhưng lại giống như công chúa xinh đẹp bước ra tù lâu đài cổ, tất cả những thứ đẹp nhất trên thế giới cũng không sáng bằng một cái nhăn mày, một nụ cười của Nghiêm Hi.

Lý Lệ thở dài một hơi, trong lòng ứ động, hình như mơ hồ hiểu ra bất luận là cô có thân phận gì cũng không thể vượt qua Nghiêm Hi, ngay cả tình yêu của Chu Khải, cũng không thể lấy được.

Đứng trước một đám người hâm mộ mê mẩn, nụ cười nhạt trên khóe miệng Nghiêm Hi cũng chưa từng biến mất, cô đổ cà phê vào chén, sau khi cô quay lại chỉ thấy cái bàn đã sớm không có một bóng người.

Trên bàn vẫn đặt hai ly Moka với mùi hương nhàn nhạt.

Lúc này Tiểu Chiêu đi tới, thấy bàn không có ai cũng sững sờ, rồi sau đó liếc mắt nhìn Nghiêm Hi, cầm hóa đơn đưa cho Nghiêm Hi, giờ phút này, cô đã không còn chút sức lực nào, vừa rồi nhìn Nghiêm Hi pha cà phê toát ra khí thế ưu nhã, quý tộc mà kinh diễm, khi cô thấy bàn này đã sớm không còn ai thì mới nhớ tới, bàn này còn chưa thanh toán.

Nghiêm Hi đặt ly cà phê trên tay xuống, liếc nhìn tờ hóa đơn Tiểu Chiêu đưa cho cô, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn Tiểu Chiêu nhẹ nhàng nói: "Tôi hiểu, đợi tôi thanh toán."

Tiểu Chiêu nhìn Nghiêm Hi không nhúc nhích, không hiểu xảy ra chuyện gì, cô vẫn cảm thấy cô gái xinh đẹp trước mắt này là một người quý tộc cao quý, quý tộc cũng sẽ có người ăn cơm chùa hay sao?

Không giống với cô gái vừa rồi, rõ ràng là cái gì cũng không biết còn chạy tới đây tự mình là xấu mặt mình, thật là buồn cười chết mất, nếu bây giờ cô ta vẫn còn ở đây, vậy chắc là mắc cỡ đến chết mất.

Cô cười trấn an nhìn Tiểu Chiêu, đến khi Tiểu Chiêu rời đi mới bất đắc dĩ bĩu môi, nghĩ tới những con số trên tờ hóa đơn kia liền nhức nhối, hai ly Moka cộng thêm một ly Cứt Chồn, liền đi tong hai tháng lương của cô.

Đây chính là cuộc sống trước kia của cô sao?

Sao lại phá của như vậy?

Không thể làm gì khác hơn, Nghiêm Hi đành phải lấy điện thoại di động ra mở danh bạ, nhìn thấy hai chữ Lãnh Diễm liền dừng lại, tại sao bây giờ mình lại bắt đầu ỷ lại vào Lãnh Diễm rồi?

Thật vất vả mới thoát khỏi cuộc sống không thể thiếu anh, thế nào mà sau khi anh xuất hiện không tới ba ngày, lại một lần nữa quên đi cái cảm giác đau nhức nơi trái tim?

Trong mắt đều là do dự, sương mù nhanh chóng bao phủ, cuối cùng là kiên quyết, nhất định không thể dẫm lên vết xe đổ.

Ngón tay tiếp tục bấm xuống, khi tìm thấy cái tên Chu Khải lại không chút do dự bấm phím gọi đi.

Chính vợ anh ta thiếu nợ, không phải anh ta trả thì là ai?

Lý Lệ chui vào chiếc xe Porsche màu trắng liền tăng tốc phóng đi, nghĩ tới dáng vẻ ưu nhã của Nghiêm Hi kho pha cà phê hoàn toàn khác với những người khác,.Lý Lệ nghi ngờ, rõ ràng Nghiêm Hi chỉ là một cô gái mới tốt nghiệp đại học có gia cảnh hoàn toàn bình thường, vì sao trên người lại lại toát ra loại khí thế ưu nhã khiến người ta kinh ngạc như vậy, loại ưu nhã quý tộc này giống như bẩm sinh, hoàn toàn không phải cô ta đang đóng kịch.

Nhớ tới người đàn ông tên là Lãnh Diễm đã gặp mặt hai lần kia, trên người anh ta cũng có loại ưu nhã này, hai người họ giống như đức vua và hoàng hậu cao cao tại thượng.

Cũng nghĩ đến, nhà họ Chu không xứng với loại khí thế cao quý này.

Chẳng lẽ, Nghiêm Hiếm còn có một bối cảnh khác?

Reng, reng, reng…….

Điện thoại di động trên ghế phụ không ngừng vang lên.

Trong mắt Lý Lệ vẫn còn có chút không cam lòng, lườm một cái, không thèm quan tâm, một lúc sau điện thoại lại vang lên một lần nữa, lúc này Lý Lệ mới tiện tay cầm điện thoại lên, liếc thấy tên người gọi đến vẻ mặt liền thay đổi.

"Alo, mẹ, có chuyện gì vậy?" Đeo tai nghe, giọng nói vô cùng dịu dàng, ngọt ngào, nghe không ra một điểm khó chịu trước đó.

Đầu dây bên kia, Chu phu nhân rất vui vẻ, thậm chí có chút hưng phấn, "À, Lý Lệ, con nhanh về nhà đi, cha con ra ngoài rồi."

Tay cầm tay lái đột nhiên nắm thật chặt, ánh mắt Lý Lệ đều là khiếp sợ, nghi hoặc hỏi: "Mẹ? Mẹ nói ai? Cha làm sao?"

Chu phu nhân tưởng Lý Lệ quá vui mừng mà hồ đồ, lại lặp lại: "Con không nghe lầm đâu, chính là cha con, cha ruột của con, lần này vụ án đã rõ ràng, ông ấy còn được thuyên chuyển, vài hôm nữa sẽ nhận chức cục trưởng cục thuế ở Thành phố A"

32. Chương 32: Chu Khải, Tôi Chưa Bao Giờ Có Lỗi Với Anh.

Cục trưởng cục thuế? Ở thành phố A?

Thấp thỏm trong lòng Lý Lệ cũng được thả xuống, Lý Thánh Đức nhậm chức, cô lại có thêm một lá bài chủ chốt, xem ra, nhà họ Chu có ngốc đến thế nào cũng sẽ không cho phép Chu Khải ly hôn với cô.

Lý Lệ cô cũng có thể ngẩng cao đầu rồi.

Nghiêm Hi, tôi xem cô làm thế nào tranh với tôi.

~※

Chu Khải không biết tại sao Nghiêm Hi đột nhiên lại gọi ình, cho nên đến khi nghe được giọng nói của Nghiêm Hi thì mới phản ứng kịp, đây là số điện thoại của Nghiêm Hi, sau khi chia tay Nghiêm Hi liền đổi điện thoại, anh cũng không có số điện thoại mới của Nghiêm Hi.

Nhưng nghe được giọng nói của cô có chút giễu cợt, tinh thần đang đi lên của Chu Khải lại lập tức ỉu xìu.

Nghiêm Hi chậm rãi uống ly Cứt Chồn thứ ba của mình, Lý Lệ không biết về loại cà phê này cũng không thể trách cô ấy, lần đầu tiên cô nghe được tên của nó cô cũng sống chết không chịu uống, cuối cùng Lãnh Diễm lén đổi cà phê của cô thành loại này, lâu dần cô uống đến nghiền luôn.

Nếu không, chỉ nghe tên của nó thôi, cô có chết cũng không uống.

Khi bóng dáng Chu Khải xuất hiện ở quán cà phê, ánh mắt Nghiêm Hi trở nên nhàn nhạt. nhìn Chu Khải ngồi xuống, cô đưa tay đẩy tờ hóa đơn đến trước mặt Chu Khải, khóe miệng cười nhạt, giọng nói có vài phần châm biếm: "Sao vậy, nhà họ Chu cắt tiền tiêu vặt của Chu thiếu phu nhân rồi sao? Sao lại để Chu thiếu phu nhân nhìn thấy số tiền này thì lập tức chạy mất vậy??"

Nghiêm Hi cố ý nhấn mạnh hai chữ "chạy mất", Chu Khải nghe xong, vẻ mặt liền trở nên khó coi.

Chính anh cũng không nghĩ đến, Nghiêm Hi gọi anh ra ngoài là vì chùi đít cho Lý Lệ.

"Hi Hi, chuyện sáng nay, thật xin lỗi."

Bây giờ Nghiêm Hi không những bị Chu Khải, còn có cả người nhà họ Chu làm phiền đến một chút hơi sức cũng không còn rồi, vội vàng cắt đứt giọng nói đầy khổ sở của Chu Khải: "Dừng, anh không có lỗi gì với tôi, tôi cũng chưa từng có lỗi với anh, nhưng Chu Khải, tôi van anh, cầu xin anh bỏ qua cho tôi đi, để nhà họ Chu của anh, và cả Lý Lệ cũng bỏ qua cho tôi đi, tôi chỉ muốn yên ổng sống qua ngày, phiền anh đừng đến gây phiền toái cho tôi nữa."

Chu Khải im lặng nhìn Nghiêm Hi, nửa ngày sau mới chuyển động con ngươi một cái, lúc này anh mới nhận ra mắt mình khô khốc.

Nghe trong giọng của Nghiêm Hi có vài phần tự giễu, khóe miệng dâng lên một tia khổ sở, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hi, ánh mắt cũng trở nên trong sáng lạ thường: "Hi Hi, em có yêu anh sao?"

Tay Nghiêm Hi đang bưng ly cà phê đột nhiên cứng đờ, cô nhìn chằm chằm Chu Khải, giống như muốn nhìn anh thành một cái hố sâu, ánh mắt kia khiến cử chỉ của Chu Khải hơi luống cuống, trong mắt Nghiêm Hi chợt thoáng qua tia tự giễu, hạ giọng, nhỏ nhẹ nói: "Chu Khải, anh nói xem, chúng ta yêu nhau hai năm, anh hiểu tôi được bao nhiêu?"

Tay chân Chu Khải cứng nhắc: "Anh……"

"Có yêu." Khi Chu Khải đang do dự mở miệng thì đột nhiên Nghiêm Hi nói ra hai chữ này, ánh mắt luống cuống của Chu Khải đột nhiên cũng có thần sắc, giống như sau cơn mưa trời lại sáng, Nghiêm Hi nhìn đôi mắt đầy hi vọng kia, cúi đầu nói tiếp: "Nhưng bây giờ không yêu, ngay từ lúc anh quyết định kết hôn với Lý Lệ cũng đã không yêu."

Chu Khải nghe những lời này, đáy lòng lại trầm xuống, giống như chìm xuống vực sâu không đáy, vội vàng nói: "Hi Hi, em có thể tha thứ cho anh một lần này không, anh sẽ ly hôn với cô ấy."

Nghe Chu Khải nói như thế, Nghiêm Hi lập tức cầm lấy túi xách đứng lên, đang đi lại bị Chu Khải kéo lại. Tâm tình Chu Khải đang rất kích động, anh lập tức đứng lên ôm lấy Nghiêm Hi, chính anh cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy, anh chỉ theo bản năng muốn giữ Nghiêm Hi lại. Đã mất đi một lần, anh hoàn toàn nếm trải cảm giác đau khổ khi mất đi Nghiêm Hi, không muốn lại mất cô một lần nữa.

Bàn tay ôm ngang hông Nghiêm Hi dùng sức rất lớn, Nghiêm Hi cố gắng thoát ra nhưng lại không thể thoát ra được, Chu Khải lại vội vàng nói: "Hi Hi, cho anh thêm một cơ hội, anh trở về sẽ xử lý tốt mọi chuyện, cầu xin em."

Nghiêm Hi thở dài một hơi, giọng cũng trầm xuống: "Chu Khải, không ngờ anh lại là loại đàn ông dám làm không dám chịu." Nói xong, cô lại dùng sức thoát ra, Chu Khải chỉ cảm thấy cổ tay mình tê dần, Nghiêm Hi nhẹ nhàng linh hoạt kéo hai cánh tay đang vững vàng giam cầm mình ra, không chút lưu luyến rời khỏi.

Chu Khải quay lưng về phía Nghiêm Hi, tự giễu cười lạnh, nghe tiếng bước chân ở sau lưng ngày càng xa dần, chỉ cảm giác lòng của mình hoàn toàn rơi vào vực sâu khổ sở, trước mắt ngày càng mơ hồ, hốc mắt đều là nước. Anh dùng sức ngẩng đầu lên, cố chấp không chịu thừa nhận mình thất bại, lại bị hơi nước nơi khóe mắt làm phỏng mất lý trí.

Khi Nghiêm Hi đang đẩy cửa rời đi, Chu Khải ở phía sau bỗng chốc xoay người lớn tiếng chất vấn: "Cho tới bây giờ em cũng chưa từng yêu anh, bốn năm trước, em cũng đã yêu người đàn ông kia. Hiện tại người đàn ông kia xuất hiện em cũng yêu anh ta, miệng em nói yêu anh đều là đang vì mình mà kiếm cớ. Ha ha, anh thật đúng là ngu ngốc, không đúng, kẻ ngu còn thông minh hơn anh, kẻ ngu cũng có thể hiểu bốn năm trước, dáng vẻ thất hồn lạc phách của em khi đó là thất tình, ha ha, anh thật sự ngu ngốc……"

Chu Khải nói điên điên khùng khùng, lời nói cũng không mạch lạc, khiến cho tất cả khách trong quán cà phê đều rối rít nhìn bọn họ, tay đang cầm nắm của của Nghiêm Hi dần dần xiết chặt, ngón tay trắng thuần dần dần trắng bệch, không còn chút máu.

Nửa ngày sau, cô chậm rãi xoay người, mắt sâu kín, lẳng lặng nhìn Chu Khải đứng bên kia nửa khóc nửa cười như người điên, "Anh sai rồi, tôi có yêu anh, tôi đã từng vì anh mà loại bỏ anh ấy ra khỏi trái tim tôi, chỉ là tôi không ngờ tôi không thể bỏ được anh ấy ra khỏi trái tim tôi. Tôi có yêu anh, cũng có yêu anh ấy, nhưng bây giờ, tôi không yêu ai, tôi chỉ yêu bản thân mình."

Nói xong cũng không để ý đến bộ dạng khiếp sợ của Chu Khải nữa, bỏ lại những người bị hành động của cô và Chu Khải dọa sợ, về sau không bao giờ tới quán cà phê này nữa, đáy lòng Nghiêm Hi âm thầm nhắc nhở mình.

Thật ra thì, Nghiêm Hi nói dối, cô nói, bây giờ cô không yêu Lãnh Diễm, nhưng cô đã cố ý quên mất một điểm, bốn năm sau, khi Lãnh Diễm xuất hiện một lần nữa, giống như mùa xuân tưới nước cho những gốc cây khô, cái không yêu kia, lại một lần nữa mọc rễ nảy mầm.

~ Biệt thự nhà họ Chu

~Lý Lệ chạy như điên vào nhà, thấy ông Chu ngồi song song cùng một ghế với Lý Thánh Đức, hốc mắt cô bỗng chốc đỏ lên, giọng nói vì không kiềm chế được mà run rẩy, kêu lên một tiếng: "Cha." Theo tiếng kêu này, nước trong hốc mắt giống như chuỗi ngọc trai bị đứt dây, ầm ầm rơi xuống.

Mọi người trong phòng đều nhìn thấy, không ai bước đến, cũng thức thời nghĩ tới cha con họ chia lìa 17 năm, nên để họ yên tĩnh nói chuyện.

Lý Thánh Đức đứng dậy khỏi ghế salon, ông lúc này và ông của mười bảy năm trước giống như là hai người, đầu đầy tóc trắng, trên mặt lộ rõ vẻ đau thương, giống như một ông cụ sáu mươi tuổi.

Lý Lệ nhìn mà đau lòng, tròng mắt càng đỏ hơn, lập tức nhào vào trong ngực Lý Thánh Đức, giọng nghẹn ngào: "Cha, người già rồi, những năm qua đã để cha phải chịu khổ rồi."

Lý Duệ Thần đứng một bên xem kịch vui, khóe miệng khẽ nhếch lên nụ cười trào phúng.

Lý Thánh Đức cũng ôm chặt con gái của mình, cũng rất kích động, chỉ là lời nói ra lại làm cho Lý Lệ kích động giật mình một cái, ông nói: "Hi Hi, ba cũng rất nhớ con."

Một tiếng " Hi Hi" cũng đủ để Lý Lệ lạnh đến tận tâm can.

33. Chương 33: Chuyện Xưa.

Lý Lệ nhìn thấy Lý Thánh Đức rất kích động, giống như tự nhiên bị người ta dội ột bồn lớn nước lạnh, lập tức lạnh đến thấu tim.

Thân thể cô bị Lý Thánh Đức ôm liền cứng đờ, đầu óc trống rỗng, dường như trong lúc nhất thời cô không biết làm cái gì mới đúng.

Lý Duệ Thần đang xem kịch vui, bỗng cười lạnh, mười phần đều là giễu cợt.

Người nhà họ Chu ở bên cũng không rõ chuyện gì, còn tưởng cái tên "Hi Hi" này nhũ danh hồi bé của Lý Lệ, mẹ Chu vui vẻ ra mặt, giống như một quý bà nhân hậu, tiến lên ôn nhu vỗ về: "Trở lại là tốt rồi, sau này hai cha còn không còn bị chia cách nữa rồi."

Sau đó liếc mắt thấy đôi mắt Lý Lệ sưng đỏ: "Con bé ngốc này, đây là chuyện tốt, sao lại khóc chứ!" Nói xong liền lau nước mắt cho Lý Lệ.

Ngược lại, Lý Thánh Đức không để ý mấy chuyện này, điều ông để ý đến, trước hết đó là khi ông gọi "Hi Hi" thì người con gái trong ngực ông, nháy mắt thân thể liền cứng ngắc, sau đó lại thấy Lý Duệ Thần đứng một bên cười trào phúng.

Đôi mắt vẩn đục không biến sắc của Lý Thánh Đức xuất hiện một tia tra xét, mặc cho Chu phu nhân lôi kéo ông ngồi xuống, lúc này ông mới kéo Lý Lệ đến gần, tỉ mỉ suy nghĩ, Lý Lệ có chút lúng túng cúi đầu, giọng nói hơi nhỏ một chút, dường như đang cố gắng che giấu sự lo lắng của mình: "Cha, con là Lệ, Hi Hi, không tìm được."

Dường như Lý Thánh Đức cũng đã sớm dự liệu được, nghe thấy không tìm được con gái của mình, ông cũng chỉ nhăn mày, sau đó trầm mặc gật đầu một cái, "Là như vậy sao?" Ông lẩm bẩm, có thể là đang trả lời Lý Lệ, hoặc cũng có thể là đang tự nói với mình.

Ông chỉ ngồi một bên im lặng quan sát, trong mắt xẹt qua một tia sáng tỏ, hóa ra là như vậy, Lý Lệ cũng không phải là con gái duy nhất của nhà họ Lý như trong truyền thuyết?

Bà Chu và Chu Kỳ đứng một bên lại không phát hiện ra điều gì, hiện tại trong lòng bà Chu đang rất vui vẻ. Cưới được Lý Lệ đúng là một chuyện tốt, sau lưng không chỉ có một tập đoàn Thánh Đức lớn mạnh, mà bây giờ còn cộng thêm một người cha làm cục trưởng cục thuế.

Những ngày tháng sau này của nhà họ Chu bọn họ có thể dựa được vào người con dâu này rồi!

Lý Thánh Đức chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt già nua vẩn đục còn mang theo một tia an ủi, nhìn Lý Duệ Thần đứng cách đó không xa, chuyện về mười bảy năm trước liền thoáng qua trong đầu.

Lý Thánh Đức từ từ tiến lên, nhìn Lý Duệ Thần, "Con trai, con đã lớn rồi." Mang theo nét mừng rỡ của người cha.

Lý Duệ Thần vốn dĩ không để ý, nghiêng đầu dựa thân thể cứng đờ vào tường, mãi lâu sau mới chậm rãi nhếch môi cười, mười phần lạnh nhạt, nhìn người cha nuôi ở trước mặt, lại nhớ khi còn bé Hi Hi luôn chạy theo phía sau anh gọi "châu chấu", Lý Duệ Thần lạnh lùng nhìn người đàn ông đã không còn trẻ trước mặt một cái.

Thanh âm lành lạnh, mang theo chút giễu cợt: "Hừ! Đúng vậy, con đã lớn rồi, Lý Lệ cũng đã lớn rồi, ngay cả nha đầu yếu ớt, bị chính cha mình nhẫn tâm vứt bỏ - Hi Hi cũng đã lớn rồi.!" Nói xong còn liếc mắt nhìn chằm chằm Lý Lệ ngồi trên ghế salon với đôi mắt sưng đỏ, vẻ mặt vô cùng thích thú.

Lý Lệ nhìn thấy, đè nén sự hồi hộp trong lòng, lặng lẽ rời tầm mắt, giờ phút này cô không dám nhìn thẳng vào Lý Duệ Thần.

Lý Thánh Đức nghe anh nói như vậy liền dừng lại, nhìn thấy trên mặt con nuôi mình có chút lạnh lẽo, trước kia nó không phải như vậy. Khi đó, nó giống như một tiểu thân sĩ, luôn lễ phép chào hỏi, miệng luôn nở nụ cười nhàn nhạt.

Còn nhỏ những đã biết bảo vệ em gái của mình, đi đến chỗ nào cũng dắt tay con bé, con bé sẽ hấp tấp đi ở phía sau nó không ngừng gọi "châu chấu, châu chấu".

Nghĩ đến đứa con gái xinh đẹp động lòng người của mình, Lý Thánh Đức chỉ cảm thấy mắt bị ánh mặt trời chiếu vào đau nhói, nhưng mà, bây giờ ông đang quay lưng về phía ánh mặt trời, làm sao lại đau nhói được?

Nhà họ Chu nghe Lý Duệ Thần nói xong tất cả đều giật mình, không chỉ vì người đàn ông này thường ngày dịu dàng nay lại nói ra những lời khiến đáy lòng người ta đóng băng, còn vì lời nói kia, cái gì mà bị chính cha mình nhẫn tâm vứt bỏ, "Hi Hi" là ai?

Lý Thánh Đức chậm rãi ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn đứa bé có dáng dấp cao hơn mình, ánh mắt ảm đạm trong tích tắc, sau một khắc đó lại xuất hiện một chút chờ mong, giọng ông run run hỏi: "Con biết? Có phải con tìm được Hi Hi rồi hay không? Con bé ở đâu? Con bé có khỏe không?"

Lý Duệ Thần bật cười, cười châm chọc: "Cha không nhớ mình đã vứt con gái mình ở đâu sao? Cho dù con nhiều năm sau đó vẫn một mực tìm kiếm thì ích gì? Nhưng sao cha có thể độc ác như thế, con bé mới năm tuổi, làm sao cha lại nhẫn tâm bỏ con bé vào rừng sâu núi thẳm, cha không nghĩ đến nó sẽ sợ sao, khi cha vứt bỏ con bé, cha không nghe thấy tiếng khóc của nó sao? À! Hay là vì con bé là con ruột của cha, nên cha muốn bỏ là bỏ?" Lời nói lạnh lẽo đến đâu cũng không làm tan biến được khổ sở trong lòng Lý Duệ Thần, ngược lại, vẻ mặt anh càng kiên quyết hơn.

Hi Hi, anh biết, em đau lòng đến nhường nào, tuyệt vọng đến nhường nào, anh biết, nguyên nhân em không thừa nhận anh.

Lý Thánh Đức không chịu nổi sự chất vấn của Lý Duệ Thần, ánh mắt mờ mịt, không dám tiếp tục nhìn thẳng vào con trai của mình, trước kia, đứa bé này rất giỏi, bây giờ lại càng không tầm thường? Thậm chí thẳng bé chỉ liếc mắt một cái cũng khiến ông cảm thấy áp lực.

Lý Duệ Thần cúi đầu im lặng, cổ họng phát ra một tiếng hừ lạnh, sau đó xoay người rời đi, không muốn nhìn thấy tình cảm thân tình giữa "cha" và "em gái", không bao giờ muốn nhìn thấy nữa.

Nghiêm Hi chạy như bay về công ty, khi cô rời khỏi quán cà phê đó cũng đã hai giờ chiều rồi.

Lần này chắc xong đời rồi, thế nào gần đây luôn đi trễ như vậy?

"Đinh"

Cửa thang máy từ từ mở ra, Nghiêm Hi cũng không để ý, xông thẳng vào bên trong thang máy, một khắc sau khi cô bước vào thang máy, bên tai lại truyền đến tiếng cười lành lạnh, "Tác phong của nhân viên chính thức là như vậy sao, đi trễ nửa giờ đồng hồ!"

Giọng nói chậm rãi, không nhanh cũng không chậm, nhưng Nghiêm Hi lại cảm thấy sau lưng mình đổ mồ hôi lạnh, giọng nói này, không phải là Lãnh Diễm chứ?

Nhưng mà, từ khi nào thì giọng của Lãnh Diễm lại lạnh đến như vậy?

Nghiêm Hi từ từ quay người, liếc mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lãnh Diễm, bĩu môi, đang muốn viện cớ giải thích, lại bị Lãnh Diễm cắt ngang.

Lãnh Diễm chỉ giống như một người cấp trên lạnh lùng quét mắt nhìn Nghiêm Hi một cái, lạnh lùng, xa cách, giống như đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Nghiêm Hi.

Xoay người về phía quản lý của bộ phận lập kế hoạch vẫn đang khom lưng nịnh hót cười cười, lạnh lùng căn dặn: "Để cho cô ấy đi tới phòng làm việc của tôi." Nói xong lại nghiêm mặt, ánh mắt cũng không lạnh như trước nữa, nhưng lại không nhìn Nghiêm Hi lấy một cái.

Lãnh Diễm đang tức giận!

Hơn nữa còn là rất, rất, rất tức giận.

Đây là phản ứng đầu tiên của Nghiêm Hi, hơn nữa, chọc giận Lãnh đại thiếu gia sẽ chết không toàn thây, mà cô có chọc giận anh sao? Nếu không, anh có thể đứng trước thang máy chờ cô, chỉ vì muốn cố đến phòng làm việc của anh sao?

Quản lý của bộ phận lập kế hoạch vì chuyện lần trước đã không thích Nghiêm Hi, đã sớm muốn viện cớ để sa thải cô gái không thức thời này, lần này thì tốt rồi, đã tới trễ lại bị bắt gặp, vậy mình có thể tiễn cô ta rồi.

Nghĩ như vậy, quản lý Triệu rất vui vẻ, nhìn Nghiêm Hi rồi cười hả hê, không còn dáng vẻ khúm núm nịnh bợ vừa rồi nữa.

Mà!

Ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, kiêu ngạo giống như một con chuột, không sai, đúng là một con chuột.

34. Chương 34: Lãnh Diễm Tức Giận.

Nghiêm Hi nhìn con chuột khiến cô ghê tởm ở trước mặt, bĩu môi, ánh mắt khinh thường, xoay người đi theo sau lưng Lãnh Diễm vào thang máy.

Nhưng mà, Nghiêm Hi không nghĩ tới, cô đi theo Lãnh Diễm vào thang máy là chuyện hiển nhiên, nhưng lại làm cho những đồng nghiệp ở sau lưng trừng mắt nhìn cô.

Rồi sau đó, mấy người đồng nghiệp có quan hệ tốt với cô nhất thời lộ rõ vẻ lo lắng, Nghiêm Hi à, người này là Tổng giám đốc đó nha, cậu lại dám theo vào đi chung một thang máy với Tổng giám đốc, chúa phù hộ cho cậu!

Trong tháng máy, Lãnh Diễm lạnh lùng nhìn vách tường thang máy, Nghiêm Hi đứng co rúm ở một góc, mắt thỉnh thoảng lườm lườm vẻ mặt lạnh nhạt của Lãnh Diễm, trong lòng thầm nghĩ, mình chọc anh ta khi nào chứ?

"Đinh" Cửa thang máy mở ra, Lãnh Diễm vẫn làm mặt lạnh đi thẳng vào phòng làm việc của mình, đầu tiên Nghiêm Hi sửng sốt một chút, lại nghĩ một chút, bây giờ Lãnh Diễm cũng không dễ chọc vào, người đàn ông này giống như tắc kè hoa ấy, lúc thế này lúc thế khác không có quy luật gì hết.

Lãnh Diễm đi được hai bước liền phát hiện cô gái kia không đi theo mình nữa, dừng bước quay đầu nhìn lại, phát hiện cô vẫn còn đang do dự tựa vào vách thang máy, lông mày nhướn cao.

Nghiêm Hi nhìn thấy lông mày anh nhướn cao, ngượng ngùng cười cười một tiếng, lúc này mới từ từ đi ra ngoài, đi theo sau lưng Lãnh Diễm vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Trong phòng làm việc, Nghiêm Hi ngoan ngoãn cúi đầu im lặng, Lãnh Diễm vừa vào phòng liền cởi áo khoác ra, trên trán lấm tấm mồ hôi, cau mày nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, thời tiết chết tiệt này.

Quay đầu lại thấy Nghiêm Hi im lặng, cô cúi đầu, không nhìn rõ vẻ mặt, chỉ biết giờ phút này đôi mắt to tròn của cô đang nhìn chằm chằm sàn nhà, đếm những ô gạch cẩm thạch kia.

Khụ khụ!

Lãnh Diễm ho khan hai tiếng.

"Em vừa đi đâu hả?" Giọng nói lành lạnh, có một chút không vui.

"Lý Lệ hẹn em ra ngoài." Nghiêm Hi ngoan ngoãn trả lời, bình thường, khi Lãnh Diễm tức giận cô không dám nói láo, đôi mắt Lãnh Diễm độc lắm, khi tâm trạng anh tốt sẽ không so đo với cô, nhưng bây giờ anh đang rất giận, xem ra không thể nói dối rồi.

Lông mày đang nhíu chặt từ từ dãn ra, nhưng Lãnh Diễm vẫn không vui: "Không có chuyện gì sao lại tìm em?"

Nghiêm Hi rất lễ phép: "Em cũng không biết, cô ta còn chưa nói vào chuyện chính đã không thấy cô ta đâu nữa."

Lãnh Diễm không tin nhìn cô: "Chưa nói?"

Nghiêm Hi dứt khoát gật đầu: "Chưa nói!"

Lãnh Diễm hỏi lại: "Thật sự chưa nói?"

Nghiêm Hi lén lút liếc mắt xem thường, thở sâu một hơi: "Thật sự chưa nói." Hai người nói qua nói lại, giống như đang trả bài vậy.

Lãnh Diễm không vui, không biết tại sao, lại làm mặt lạnh: "Sau đó thì sao?"

Nghiêm Hi suy nghĩ một chút, vẫn là nói thật: "A, em gọi một ly Cứt Chồn, người nấu cà phê không có ở đó, nên em tự đi nấu, đến khi trở lại, cô ta đã trốn đơn luôn rồi." Nói đến Lý Lệ trốn đơn, cô còn phụng phịu cái miệng rất đáng thương. Đường đường là thiếu phu nhân nhà giàu, rõ ràng là chính cô ta nói muốn mời khách, kết quả hóa đơn thì còn, người lại chạy mất dép.

Lãnh Diễm không dám tin: "Trốn đơn!"

Nghiêm Hi gật đầu thật mạnh, thật keo kiệt!

Lãnh Diễm biết mình chưa hỏi đến trọng điểm, tiếp tục kiếu dài âm điệu: "Sau đó thì sao?"

Nếu như lúc này Nghiêm Hi chú ý đến nét mặt của Lãnh Diễm, cô sẽ phát hiện ra khi anh hỏi câu đó, vẻ mặt kia còn che giấu nguy hiểm.

Nghiêm Hi đảo con ngươi một vòng như hồi tưởng lại: "A, sau đó, em chỉ nghĩ, vợ của Chu Khải thiếu tiền, nên để cho anh ta đến trả, nên em gọi điện thoại cho anh ta." Đến chỗ "gọi điện thoại", cô cố ý nói nhỏ, còn nói rất nhanh.

Tròng mắt Lãnh Diễm hơi híp lại, gương mặt lạnh đột nhiên biến thành gió xuân ấm áp, cười híp mắt nhìn cô: "Tìm Chu Khải nha."

Nghiêm Hi cười cười trả lời: "Đúng vậy đó, vợ anh ta thiếu tiền, anh ta không trả thì ai trả." Dáng vẻ rất tự nhiên, giống như đây là điều đương nhiên, nhưng đáy lòng cô lại sợ muốn chết, âm thầm cầu nguyện, Lãnh Diễm ơi Lãnh Diễm, khi nào anh mới bình thường lại đây!

Anh hù chết em rồi

~Lãnh Diễm lười biếng dựa lưng vào ghế, giọng trầm thấp, dịu dàng: "Này, không phải là để ôn chuyện cũ chứ?"

Nghiêm Hi tiếp tục giả ngốc cười ngây dại, "Không có mà, em còn trịnh trọng cảnh cáo anh ta, nhắc anh ta phải trông nom vợ và em gái của mình, không được để họ giống như chó điên suốt ngày chạy đi cắn người khác! Gâu Gâu!" Cô nói xong còn cười lấy lòng Lãnh Diễm, giống như muốn nói: Em rất lợi hại, em rất kiêu ngạo, anh phải khen em đi chứ!

Lãnh Diễm cười híp mắt gật đầu, giọng nhẹ nhàng: "Hả?"

Một tiếng "a" vang lên, mặt anh đột nhiên biến mất, Nghiêm Hi lập tức có cảm giác mình hôm nay không nên ra cửa!

Lãnh Diễm nghiêm mặt nhìn cô: "Em tưởng là gạt được anh sao, hai người ôm ôm ấp ấp giữa ban ngày, thật thoải mái nhỉ?"

Nghiêm Hi nghe Lãnh Diễm nói vậy liền im lặng, thoải mái? Tại sao lái có thể nói như vậy với cô?

Cô không nói gì, chỉ mở to mắt nhìn anh, đầy uất ức.

Lãnh Diễm nhìn thấy ánh mắt bi thương của cô, sự tức giận liền bị thiêu đốt mất một nửa, đáy lòng bất đắc dĩ thở dài, đối với Nghiêm Hi, anh vĩnh viễn đều thua.

Bước lên trước nói xin lỗi với cô ấy đi, nhưng thể diện của đàn ông để vào đâu, hay thôi đi, nhưng mà nhìn ánh mắt đau thương của cô……

Lãnh Diễm rất đau lòng, nhưng không bước đến an ủi.

Đã đi được chín mươi chín bước, chỉ còn một bước nữa là xong, cô không bước bước nào cũng được, anh có thể đi hết một trăm bước, nhưng với điều kiện, cô phải ngoan ngoãn đứng đó đợi anh.

Bây giờ anh rất sợ Nghiêm Hi sẽ lui về sau một bước, giống như bốn năm trước, cô lui về phía sau một bước, cho Chu Khải một cơ hội.

Cho nên lần này, anh tuyệt đối không cho phép mình dung túng Nghiêm Hi nữa, nhà đầu này được anh nuông chiều, được anh dung túng, cô sẽ ngày càng được voi đòi tiên.

Cho nên, lần này, anh độc ác ra lệnh ình, không cho phép mình bước lên trước nửa bước!

Nghiêm Hi im lặng, trong mắt ngập nước, lóe sáng dưới ánh mặt trời, nhìn Lãnh Diễm đứng im tại chỗ cũng không nhìn cô một cái, trái tim Nghiêm Hi rất lo lắng.

Chẳng lẽ, ở trong lòng Lãnh Diễm cô chính là như vậy sao?

Thoải mái? Tại sao lại thoải mái, trong nháy mắt Chu Khải ôm cô, toàn thân cô nổi đầy da gà!

Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi, rõ ràng là cô sắp khóc nhưng vẫn cố gắng kìm nén, tâm anh bị nhéo một cái, hận không thể tự đánh mình ba chùy, cuối cùng khẽ cắn răng, không nhìn cô, đùi hơi dùng sức quay ghế da vào trong, đưa lưng về phía Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi nhìn ghế da quay vào trong, khó khăn há miệng, cuối cùng lại không nói được câu nào, chóp mũi đỏ ửng, nước mắt tràn ra khóe mắt rồi chảy xuống.

Nhìn anh cự tuyệt, Nghiêm Hi cẩn thận hít hít lỗ mũi, điều chỉnh lại giọng nói, cố gắng để anh không phát hiện ra cô khóc, bình tĩnh, ngữ điệu nhẹ nhàng: "Nếu không còn việc gì, em đi trước."

Lãnh Diễm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ sát đất, trái tim cũng đang rỉ máu.

Giọng Nghiêm Hi bay vào trong tai anh, mặt Lãnh Diễm xanh mét, nhận ra giọng Nghiêm Hi run run, tâm Lãnh Diễm lại bị nhéo một cái.

35. Chương 35: Để Cho Trái Tim Một Con Đường Sống.

Trong thang máy, Nghiêm Hi cảm thấy mình rất kỳ quặc, chỉ vì câu nói kia của Lãnh Diễm mà nước mắt liền chảy xuống, lúc nào thì cô lại thích khóc như vậy, từ bốn năm trước, không phải cô đã không cho phép mình khóc nữa hay sao.

Cô tự nói với mình, Nghiêm Hi, trên thế giới này không còn chuyện gì đáng để mày rơi nước mắt nữa. Bởi vì, không còn người nào giống như Lãnh Diễm, khi vừa nhìn thấy nước mắt của mày thì lập tức giúp mày giải quyết tất cả mọi khó khăn của mày.

Với Lãnh Diễm, mày là bảo bối vô giá, vậy còn những người khác thì sao, xem ra, mày cũng chẳng là gì, không có ai đáng để mày dựa vào, chỉ có chính mày thôi.

Nhưng mà bây giờ, sau khi nghe câu nói kia của Lãnh Diễm, mày lại khóc, những uất ức vô hạn dưới đáy lòng dâng trào, câu nói kia của Lãnh Diễm giống như một chất dẫn, khiến tất cả uất ức trong bốn năm qua trào ra ngoài.

Nghiêm Hi núp vào góc của thang máy, đôi tay cứng ngắc rũ xuống bên người, ngón tay run lên không ngừng

Một giây thôi, một giây để phóng túng mình, qua một giây này, sẽ không bao giờ khóc nữa.

Nhìn con số trên thang máy không ngừng giảm xuống, Nghiêm Hi đứng thẳng người, lau khô nước mắt nơi khóe mắt, sửa sang lại mái tóc hơi rối của mình, khi cửa thang máy chuẩn bị mở, cô đã khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, bước ra khỏi thang máy, đôi mắt hơi ửng hồng nhưng cũng không nhìn ra có gì bất thường.

Các đồng nghiệp nhìn thấy Nghiêm Hi chỉ lắc đầu thở dài, bộ dáng Nghiêm Hi như vậy, vừa nhìn đã biết bị tổng giám đốc gây khó khăn rồi, cho nên mới khóc.

Tổ trưởng lo lắng đi đến, nhỏ nhẹ nói với cô: "Nghiêm Hi, tổng giám đốc không làm khó em chứ?"

Đôi mắt sưng đỏ như mắt thỏ của Nghiêm Hi nhìn tổ trưởng, miễn cưỡng cười một tiếng, khẽ lắc đầu: "Không có việc gì đâu, chị yên tâm."

Vẫn chờ xem kịch vui, lúc này nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của Nghiêm Hi, quản lý cũng chạy đến cười nhạo: "Hừ! Không phải cô rất có khí chất sao? Tổng giám đốc mới nói có mấy câu đã khóc, chẳng lẽ tổng giám đốc nói sai cho cô sao? Đừng tưởng rằng cô quen biết Chu đại thiếu gia mà không coi ai ra gì, Nghiêm Hi, tôi nói cho cô biết, tôi đã sớm biết cô là người như thế nào, tôi đã cho cô một cơ hội, nhưng cô lại được voi đòi tiên, hiện tại cũng bị tổng giám đốc bắt được rồi, tôi không giải quyết chuyện này thì không được rồi."

Tâm trạng Nghiêm Hi vốn không tốt, cô được Lãnh Diễm chăm sóc từ nhỏ đến lớn, cũng học được phần nào tính kiêu ngạo và liều lĩnh của anh, bây giờ lại nhìn thấy quản lý mình ghét lại vênh mặt hất hàm nhìn mình chằm chằm, cô càng tức giận hơn.

Bà mẹ nó, tưởng tôi muốn như vậy chắc!

Nghiêm Hi ưỡn ngực ngẩng đầu nhìn quản lý, giống như công chúa cao cao tại thượng nhìn thần dân nhỏ bé của mình, mắt mở thật to, giọng lạnh lùng: "Quản lý muốn xử lý chuyện này như thế nào?" Cô nở nụ cười nhàn nhạt nhìn quản lý, dáng vẻ không quan tâm.

Quản lý nhìn nụ cười như có như không trên mặt Nghiêm Hi, đột nhiên lại chột dạ, rõ ràng cô ta khóc đến mắt cũng sưng đỏ lên rồi, nhìn đi nhìn lại vẫn giống như bị uất ức, tại sao mới đảo mặt một cái, cô ta lại giống như một vị thiên kim tiểu thư cao quý thế này?

Quản lý nhất thời không hiểu, hơi nghi ngờ.

Tại sao? Cô gái hiền lành trầm tĩnh thường ngày đâu rồi? Sao giờ lại mạnh miệng như vậy?

Nghiêm Hi vẫn cười nhàn nhạt, giọng nhẹ nhàng: "Thế nào, quản lý vẫn chưa nghĩ ra biện pháp xử phạt tôi sao? Vậy tự tôi sẽ nói, tôi từ chức!"

Mọi người thấy Nghiêm Hi dễ dàng nói ra hai chữ "từ chức" này, lập tức bắt đầu rì rầm bàn luận, tại sao cô ấy lại dễ dàng nói ra hai chữ "từ chức" này vậy ha, chẳng lẽ tổng giám đốc gây khó khăn lớn cho cô ấy?

Nhất thời, ấn tượng tốt về tổng giám đốc với diện mạo anh tuấn từ trên trời rơi xuống địa ngục.

Mọi người tôi nhìn anh, anh nhìn cô, im lặng tạo thành ăn ý "khi nhìn thấy tổng giám đốc, tốt nhất tránh càng xa càng tốt".

Quản lý thấy Nghiêm Hi nhẹ nhàng buông hai chữ "từ chức", trong lòng vô cùng vui mừng, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh: "Đây là chính cô nói đấy!"

Nghiêm Hi nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì thêm, trong mắt lóe lên tia kiên định, cái công ty này đã là của Lãnh Diễm rồi, như vậy, việc cô làm ở công ty của Lãnh Diễm cũng không còn cần thiết nữa.

Nhớ tới Lãnh Diễm, uất ức của Nghiêm Hi lại muốn dâng trào, Nghiêm Hi cười tự giễu, trong mắt cũng là tự giễu, Nghiêm Hi, đi thôi, đi đến một nơi, không có Lãnh Diễm, để cho trái tim mình một con đường sống.

Quản lý cười càng hả hê, "Được, nhưng đây là cô muốn từ chức, theo điều khoản quy định trong hợp đồng, cô phải bồi thường cho công ty."

Tổ trưởng đứng một bên nhịn không nổi, tiến lên một bước bảo vệ Nghiêm Hi, vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn quản lý nói: "Đủ rồi, Nghiêm Hi chỉ nhất thời xúc động mới nói như vậy thôi."

Sau đó quay đầu lại nhìn Nghiêm Hi một cái, nháy mắt, Nghiêm Hi nhìn thấy, cô biết tổ trưởng đang che chở ình, trái tim ấm áp hơn, đưa tay kéo kéo tay tổ trưởng, nhẹ nhàng nói: "Không cần đâu, tổ trưởng, em đã quyết định rồi, công việc ở đây, đã không thích hợp với em nữa rồi."

Sau đó bước vòng qua tổ trưởng hai bước, đứng trước mặt quản lý, đôi mắt sáng lấp lánh khác thường: "Được, tôi sẽ viết đơn từ chức, ngày mai tôi sẽ đến phòng nhân sự làm thủ tục."

Nhìn ánh mắt không có chút sợ hãi nào của Nghiêm Hi, trái tim quản lý khẽ run lên, vốn chỉ muốn làm khó cô một chút vì trước đây ở trước mặt Chu Kỳ cô đã không coi ông ta ra gì, không ngờ cô gái này lại bày ra vẻ mặt hời hợt, thật sự khiến ông ta vô cùng sảng khoái, vui vẻ đứng lên.

"Được! Ngày mai tôi sẽ đến phòng nhân sự làm thủ tục nghỉ việc cho cô!" Quản lý cắn răng nghiến lợi nói, giống như hận không thể cắn nát được Nghiêm Hi thành từng mảnh.

Nghiêm Hi chỉ cười nhạt, vẻ mặt hời hợt lại càng khiến quản lý tức phát điên, giọng cô lạnh hơn rất nhiều: "Được!" Một chữ này, khiến tổ trưởng không khỏi khâm phục tính quật cường của cô gái nhỏ bé này.

"Được, từ chức đúng không?" Đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lẽo, mọi người chuyển tầm mắt, tìm nơi phát ra giọng nói lạnh buốt kia, chỉ nhìn thấy một người đàn ông với vẻ mặt lạnh như băng, hai tay đút trong túi quần, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào cô gái đang cười nhạt ở phía trước.

Nghiêm Hi nghe được giọng nói này chỉ rũ mắt xuống, con ngươi màu đen đảo một vòng, cũng không xoay người nhìn người kia.

Quản lý nhìn thấy người kia, gương mặt béo tròn lập tức lộ ra chiêu bài nịnh hót, ông ta cười giả lả, tấm lưng vốn đứng thẳng giờ phút này cũng cúi thấp xuống, "Hắc hắc, tổng giám đốc, ngài xem, tôi thật không biết cách quản lý, ngài chỉ khiển trách vài câu đã không chịu được muốn từ chức, tôi thật xấu hổ, nhưng mà, cô gái này đã nói muốn từ chức. Hắc hắc."

Lúc này Lãnh Diễm chỉ mặc áo sơ mi trắng, đôi tay vẫn thanh thản đút trong túi quần, thân thể cao lớn lười biếng đứng trước mặt mọi người, nhưng mà, đôi mắt kia lại giăng một tầng sương lạnh.

Ánh mắt lạnh lẽo của Lãnh Diễm lướt qua mặt người quản lý đứng trước mặt đang ra sức lấy lòng mình, không thèm để ý, anh bước hai bước về phía Nghiêm Hi, ánh mắt vững vàng rơi trên bóng dáng nhỏ bé, một lát sau mới chậm rãi mở miệng: "Muốn từ chức? Không thành vấn đề."

Nghiêm Hi quay lưng về phía Lãnh Diễm, chỉ nghe được giọng nói lạnh buốt kia rót vào tim mình, trái tim cô cơ hồ sắp biến thành tủ lạnh, hai tay đặt xuôi bên người cũng từ từ trở nên cứng nhắc, tiếng những dây thần kinh như gai nhọn đâm rách da thịt non mềm của cô truyền đến đại não Vậy mà, cảm giác đau dường như lại hoàn toàn biến mất, cô hoàn toàn không có cảm giác gì.

36. Chương 36: Yêu Nghiệt Họ Lãnh

Giọng Lãnh Diễm lạnh lẽo tiếp tục vang lên: "Muốn từ chức, tiền bồi thường vi phạm hợp đồng cũng không ít à nha." Cuối cùng khẽ nhếch môi, hình như có chút tiếc nuối, lại hình như có chút hả hê.

Nghiêm Hi chỉ cảm thấy mình sắp không đứng vững được nữa rồi, thân thể hơi nghiêng về một bên, giống như cô đang phải gánh chịu một gánh nặng rất lớn, không ngừng chèn ép lên thân thể cô.

Trái tim Nghiêm Hi mách bảo không ổn rồi, Lãnh Diễm nói như vậy, chắc hẳn anh đã nghĩ ra biện pháp trừng phạt cô rồi.

Quả nhiên, mặt Lãnh Diễm vẫn không thay đổi, nếu có thay đổi thì chỉ là lại giăng thêm một tầng sương lạnh nữa mà thôi: "Theo như hợp đồng lao động cô ký với công ty, nếu như cô muốn từ chức thì……" Nói tới đây anh dừng lại một chút, còn cố ý liếc nhìn Nghiêm Hi một cái, rồi sau đó nghiêng đầu, làm vẻ suy

nghĩ điều gì đó, một giây sau, giống như đã xác định được đáp án của mình, lúc đó anh mới chậm rãi lên tiếng: "Nếu như, cô muốn từ chức mà không phải công ty đuổi việc, vậy thì, cô Nghiêm, cô phải bồi thường công ty hai mươi vạn."

Sau khi nói xong, Lãnh Diễm ung dung nhìn Nghiêm Hi, đôi mắt khẽ cong lên, sáng lấp lánh, giống như ngàn sao tỏa sáng giữa con ngươi đen thẳm.

Đột nhiên Nghiêm Hi xoay người lại, hai mắt mở lớn, bên trong đều là không thể tin được.

"Tại sao?" Nghiêm Hi lành lạnh nói, ánh mắt không hài lòng nhìn chằm chằm vào gương mặt lạnh lùng với đôi mắt cong cong của người đàn ông trước mặt.

Lãnh Diễm nhướn cao lông mày, cũng giống như Nghiêm Hi, anh vô cùng vô cùng không hài lòng, ngoáy ngoáy lỗ tai, làm bộ hắng giọng, sau đó mới chậm rãi mở miệng: "Bởi vì, khi ký hợp đồng lao động, toàn bộ nhân viên đều đồng ý với điều khoản, nếu nhân viên muốn nghỉ việc, thì tiền bồi thường vi phạm hợp đồng sẽ do phía công ty toàn quyền quyết định!" Giọng anh lành lạnh, đây là chuyện đương nhiên, hợp đồng, giấy trắng mực đen, đôi mắt vô tội lại lóe sáng, lông mi dài khẽ lay động, chớp chớp với cô gái trước mặt.

Nghiêm Hi lén lút liếc mắt xem thường, người đàn ông này lại muốn làm loạn rồi sao?

Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi, vẻ mặt cực kỳ không hài lòng, ánh mắt kia rõ ràng là không biết xấu hổ, giọng nói lạnh lẽo vô cùng nghiêm túc lại vang lên: "Nếu như cô Nghiêm không tin, có thể về nhà đọc lại hợp đồng lao động của mình."

Nghiêm Hi cố gắng đứng vững, không muốn để những lời kia của Lãnh Diễm đẩy cô ngã xuống đất, đôi mắt to tròn nhìn anh chằm chằm, trong mắt đều là lửa giận, giọng nói bình tĩnh nhưng lại rất dọa người.

"Không cần, tôi nghĩ tổng giám đốc nói như vậy, chắc hẳn trước đó ngài đã xem lại hợp đồng lao động của tôi rồi."

Lãnh Diễm im lặng không lên tiếng, anh chỉ chau mày, trong đáy mắt lóe lên chút ranh mãnh, ung dung chờ phản ứng tiếp theo của Nghiêm Hi, sẽ như thế nào đây.

Nghiêm Hi lại chỉ cười nhạt: "Nếu như vậy, tôi phải tiếp tục làm việc rồi!" Nói xong cũng không thèm nhìn Lãnh Diễm , quật cường quay người trở lại chỗ ngồi tiếp tục công việc của mình.

Nhìn thấy Nghiêm Hi dễ dàng thỏa hiệp như vậy, ánh mắt tinh anh của Lãnh Diễm biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là một tầng sương mù, giống như cửa lớn đột nhiên đóng chặt, xung quanh tối tăm, không nhìn rõ bất kỳ thứ gì.

Sóng lớn giữa hai người không bị những người khác nhìn ra, quản lý chỉ thấy sắc mặt anh không tốt lắm, do dự mở miệng: "Tổng giám đốc, Nghiêm Hi, cô ấy không tôn trọng ngài, thật sự không thích hợp với công việc ở đây, tôi cảm thấy nên…."

"Tôi còn cần quản lý Triệu phải nhắc nhở tôi nên làm cái gì, không nên làm cái gì sao?" Quản lý còn chưa nói hết câu, Lãnh Diễm đã lạnh lùng cắt ngang.

Lửa giận tản ra từ người Lãnh Diễm dọa quản lý Triệu sợ ngây người, toàn thân đổ mồ hôi hột, nom nớp lo sợ lên tiếng: "Tôi không dám, tôi không dám, sắp xếp nhân sự của tổng giám đốc chắc chắn là có lý của ngài."

Đối với người quản lý nhu nhược của bộ phận lập kế hoạch, Lãnh Diễm nhìn ông ta chằm chằm, cau mày suy nghĩ, lại nghĩ không ra nguyên nhân ông ta có thể lên được chức quản lý bộ phận lập kế hoạch.

Nhìn Nghiêm Hi đang bận rộn đánh máy sau bàn làm việc, chân mày Lãnh Diễm càng nhíu chặt hơn, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, thế nào cũng được , tìm được cớ giữ cô lại là tốt rồi.

Sau ngày hôm đó, mặt Lãnh Diễm lúc nào cũng lành lạnh, không nhìn ra anh đang vui hay buồn, trong giờ làm việc thì ngoan ngoãn ngồi trước máy vi tinh gõ lách cách, hết giờ làm lại lặng lẽ rời đi từ cửa sau công ty.

Lãnh Diễm rất chán nản, cô đang tránh anh, thoáng một cái một tuần nữa đã trôi qua, trong một tuần qua, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Nghiêm Hi giống như một tín đồ, nghiêm chỉnh chấp hành, đến lời nói cũng muốn tiết kiệm.

Lãnh Diễm không hiểu vì sao anh chỉ nói có một câu không vừa lòng cô mà cô có thể tức giận đến mười bốn ngày.

Thật ra thì, chỉ có mình Nghiêm Hi hiểu, cô muốn nhân cơ hội này để đuổi Lãnh Diễm về thành phố A, anh không thuộc về nơi này, thành phố A mới là nơi anh nên ở. Ở thành phố G nhỏ nhoi này, anh chỉ có thể kìm nén bản thân mình, nhưng anh lại vui vẻ chịu đựng.

Đơn giản chỉ vì, nơi này có một cô gái tên là Nghiêm Hi.

Chiều nay, Lãnh Diễm ngoan ngoãn ăn xong cơm tối do đầu bếp Lưu Thế Hiền chuẩn bị tỉ mỉ, sau đó im lặng nhìn Nghiêm Hi, cô ăn xong lập tức trở về phòng của mình không thèm nhìn anh lấy một cái, vài giây sau một tiếng "cách" truyền vào tai.

Lãnh Diễm hơi tuyệt vọng, nước mắt chảy ròng ròng nhìn cô gái không gan không phổi đang ngồi xem ti vi – Chu Châu, quay đầu lại nhìn thấy Lưu Thế Hiền đang dọn dẹp chén đũa.

Lãnh Diễm có ấn tượng rất tốt với tay nghề của vị đại thiếu gia Lưu Thế Hiền này, anh thật sự không ngờ, tay nghề của Lưu Thế Hiền lại tốt như vậy, thậm chí còn rất hợp khẩu vị của anh.

Lưu Thế Hiền thu dọn chén đũa xong quay trở lại, liền nhìn thấy Lãnh Diễm đưa tay chống cằm nhìn mình chằm chằm, cả người lập tức đổ mồ hôi hột.

"Sao vậy?" Lưu Thế Hiền nghi ngờ cúi đầu nhìn lại mình một chút, rất tốt mà, cũng không kinh dị đến nỗi khiến ột người đàn ông phải nhìn mình chằm chằm nha

~Mắt Lãnh Diễm sáng lấp lánh, giọng anh mềm nhũn: "Cậu xem, nếu cậu là cô dâu của tôi thì thật tốt quá!" Dáng dấp cũng được, lại hiền lành, người như thế này mà không rước về nhà làm con dâu thì đúng là lãng phí, quá lãng phí.

Lưu Thế Hiền nghe xong trợn tròn hai mắt, ly thủy tinh trên tay lập tức rơi xuống đất, vỡ vụn.

Chu Châu đang vui vẻ xem phim truyền hình nghe thấy vậy cũng chạy vọt tới, lấy dáng vẻ gà mẹ bảo vệ gà con Lưu Thế Hiền đứng sau mình, nhìn chằm chằm vào kẻ vừa có ác ý với ông xã tương lai, hung hăng nói: " Lãnh Diễm, anh không thể vì Nghiêm Hi không để ý đến anh mà muốn thay đổi giới tính nha. Dù anh có muốn thay đổi giới tính đi nữa, anh cũng không thể trách Lưu Thế Hiền nhà em, Lưu Thế Hiền nhà em thật là một thanh niên tốt hiếm gặp, anh không thể làm hư anh ấy được."

Lãnh Diễm giống như một cơn gió chạy tới trước mặt Chu Châu, vô tội nháy mắt mấy cái, nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Lưu Thế Hiền, lại nhìn gà mẹ Chu châu, chậm rãi nói, "Anh làm sao?"

Nếu anh không nghe nhầm thì vừa rồi hình như Chu Châu đang nói cái gì mà anh muốn thay đổi giới tính???

Chuyện này xảy ra khi nào? Trong nháy mắt, Lãnh Diễm mờ mịt nhìn Chu Châu.

Chu Châu tức giận nhìn gương mặt còn xinh đẹp hơn cả cô của Lãnh Diễm, trong lòng mài dao xèn xẹt hướng về phía Lãnh Diễm, nghĩ thầm, thật quá đáng, dám quyến rũ ông xã của bản cô nương, tôi chém chết anh.

Lãnh Diễm nhìn ánh mắt hận không thể chém chết anh của Chu Châu lại càng mờ mịt, đôi mắt híp lại từ từ di chuyển đến người đang đứng sau lưng Chu Châu – Lưu Thế Hiền, đột nhiên, nhếch miệng cười một cái.

Cả người Lưu Thế Hiền cứng đờ, trong đầu chỉ có một từ: Yêu nghiệt

37. Chương 37: Không Cần Thử Tính Nhẫn Nại Của Anh.

Chu Châu quay đầu lại nhìn thoáng qua người đàn ông của mình đang bị người đàn ông kia mê hoặc, cất cao giọng gọi: "Nghiêm Hi, cậu mau ra đây xem chừng người đàn ông của cậu đi, còn dám quyến rũ chồng

mình, mình sẽ chém anh ta."

Sau đó, Lãnh Diễm cúi đầu cười, cười như một chú mèo vừa trộm được miếng thịt lớn.

Chu Châu không nhìn thấy nhưng Lưu Thế Hiền lại nhìn thấy, thấy Lãnh Diễm vui vẻ cười trộm, Lưu Thế Hiền liếc mắt xem thường. Lãnh Diễm ném cho anh một cái nhìn đầy mị hoặc, chính là có ý nói: người anh em, cảm ơn.

Lưu Thế Hiền nháy mắt mấy cái, cười cười, nhìn cô gái phía trước đang đập mạnh lên cửa phòng Nghiêm Hi, gật đầu với Lãnh Diễm một cái, ý nói anh không cần cảm ơn.

Ở trong phòng, Nghiêm Hi đang ôm Yêu Yêu, Yêu Yêu vừa mới ăn nó, nằm trong ngực Nghiêm Hi lười biếng ngáp một cái.

Ở bên ngoài, Chu Châu vẫn ra sức đập cửa, Nghiêm Hi nghe được giọng Chu châu thì kinh ngạc chau mày, Lãnh Diễm quyến rũ Lưu Thế Hiền?

Đuôi nhỏ mềm mại của Yêu Yêu đang được Nghiêm Hi vuốt ve càng lúc càng cứng hơn, giống như nó cũng vì Lãnh Diễm đột nhiên muốn đổi giới tính mà kinh ngạc, Nghiêm Hi cúi đầu cười một cái, thấp giọng nói: "Yêu Yêu, em cũng cảm thấy kỳ quái sao?"

Chu Châu ở bên ngoài vẫn tiếp tục đập cửa: "Nghiêm Hi, cậu mau đưa người đàn ông này ra khỏi đây, nếu không mình tuyệt giao với cậu!"

Lãnh Diễm ngồi bên bàn ăn nhíu mày nhìn, âm thầm cổ vũ cho Chu Châu, đập mạnh lên, dùng sức đập mạnh lên.

Ba người chỉ nghe được tiếng bùm bùm phát ra từ cánh cửa đang bị Chu Châu ra sức chà đạp, mãi lâu sau, giọng Chu Châu cũng vì hét lớn mà khàn khàn rồi nhưng Nghiêm Hi vẫn không có động tĩnh gì. Chu Châu muốn khóc, uất ức quay đầu nhìn Lưu Thế Hiền, "Ô ô ô, tại sao các người có thể như vậy được!" Nói xong liền ngồi xổm xuống ôm mặt khóc lớn.

Mặc dù Lãnh Diễm nhìn không hiểu gì cả, nhưng cũng vì hành động này của Chu Châu mà phải trầm trồ khen ngợi.

Nghiêm Hi ngồi ở đầu giường, nhìn sắc trời tối dần ngoài cửa sổ, thở dài một hơi, làm sao mình lại rơi vào loại tình cảnh như thế này đây?

Xem ra Lãnh Diễm sẽ không bỏ qua rồi.

Một tiếng "két" cắt ngang tiếng khóc đang vang khắp phòng khách, Nghiêm Hi nhìn người khóc ở trước cửa phòng mình – Chu Châu – đến hai mắt sưng đỏ, "Kịch đến đây là hết, cậu về phòng nhỏ thuốc đi, nếu không ngày mai sẽ bị chế giễu đó."

Chu Châu uất ức nhìn Nghiêm Hi, giọng nũng nịu: "Hi Hi, sao cậu có thể nói mình như vậy, cậu nhìn Lãnh Diễm đi, anh ta lại muốn quyến rũ Lưu Thế Hiền, cậu mặc kệ không quản sao?"

Nghiêm Hi nhìn theo ánh mắt trách móc của Chu Châu liếc nhìn Lãnh Diễm một cái, Lãnh Diễm lập tức đứng thẳng ngay ngắn, nhưng Nghiêm Hi lại chỉ nhìn thoáng qua, không biểu lộ bất kỳ thần thái nào, tiếp tục nhìn Chu Châu, mãi lâu sau mới mở miệng: "Chu Châu, tên của cậu là Chu Châu, nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu cậu thật sự là heo, cậu hiểu, vậy mình cũng hiểu."

Trên thế giới này có một loại thông minh gọi là người có tài nhưng vẻ ngoài lại đần độn, Chu Châu chính là loại người này, cô ấy rất thông minh, thông minh như một kẻ ngốc.

Chu Châu nghe thấy Nghiêm Hi nhẹ nhàng nói như vậy, ngượng ngùng cười cười, vẻ mặt này của Nghiêm Hi có gì đó không đúng, nhìn rất dọa người: "Vậy mình về phòng nhỏ mắt nha!" Xoay người chờ Lưu Thế Hiền, mắt không ngừng chớp chớp: đi mau.

Lưu Thế Hiền kinh ngạc, từ khi nào thì khả năng lý giải của bạn gái mình lại tăng như vậy rồi, chẳng lẽ, mình còn chưa thật sự đi vào thế giới của Chu Châu?

Lưu Thế Hiền ảo não đi về phía phòng của Chu Châu, quyết định phải tìm một cơ hội tốt để thảo luận về vấn đề này mới được.

Đến khi Lưu Thế Hiền biến mất sau cánh cửa phòng Chu Châu, Nghiêm Hi lẳng lặng nhìn Lãnh Diễm đang đứng bên cạnh bàn ăn, một lúc lâu vẫn không nói chuyện. Thật ra thì trong lòng cô có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không biết nói thế nào.

Nghiêm Hi cảm thấy buồn bực, vẻ mặt khổ sở, cô rất muốn nói với Lãnh Diễm: anh quay về đi.

Nhưng lại không thể, Lãnh Diễm không phải là người dễ thuyết phục, một khi anh đã quyết định chuyện gì thì tuyệt đối không cho phép người khác xen vào.

Nghiêm Hi há miệng, cuối cùng lại khép lại, thản nhiên nhìn Lãnh Diễm một cái rồi xoay người trở về phòng.

Nhẹ nhàng xoay người, tầm mắt dừng lại trên người Lãnh Diễm, trong nháy mắt đôi mắt lại u buồn , trong đầu cô hiện lên cảnh tượng gặp Chu Vận Uyển bốn năm trước.

Ngày hôm đó, Chu Vận Uyển dẫn cô đến quán cà phê, Nghiêm Hi vừa mới thi tốt nghiệp trung học học, có cả một mùa hè để đi chơi với Chu Vận Uyển. Ngay từ lúc trước kỳ thi, Lãnh Diễm đã hứa với cô, nếu cô thi tốt sẽ tặng cô một chiếc xe thể thao.

Ông nội cũng đã đồng ý.

Chu Vận Uyển nhìn Nghiêm Hi cười vui vẻ, quan tâm hỏi: "Hi Hi, hôm nay chơi có vui không?"

Nghiêm Hi cười rất thỏa mãn, xoay người nhìn những túi lớn, túi nhỏ đặt bên cạnh, gật đầu một cái, nũng nịu nói: "Mẹ, chơi rất vui."

Chu Vận Uyển là mẹ ruột của Lãnh Diễm, Nghiêm Hi lớn lên ở nhà họ Lãnh, nhớ lúc cô mới đến, Lãnh Diễm mạnh mẽ kéo tay cô, "Không phải dì, là mẹ, gọi mẹ."

Tiểu Nghiêm Hi không hiểu vì sao lại bị cha đẻ nhẫn tâm vứt bỏ, ngày ngày nơm nớp lo sợ giống như gà con lạc mẹ, chim non mất lồng, lúc nào cũng đi theo sau lưng Lãnh Diễm, Lãnh Diễm nói gì cô cũng nghe.

Vì vậy, Lãnh Diễm gọi mọi người trong nhà họ Lãnh như thế nào, cô cũng học anh gọi như vậy, ông nội, cha, mẹ.

Nhưng lại không được gọi anh trai.

Chỉ có thể gọi Lãnh Diễm.

Tiểu Nghiêm Hi không hiểu, tại sao không thể gọi anh trai?

Chu Vận Uyển nghe Nghiêm Hi dịu dàng gọi bà một tiếng "mẹ" thì gương mặt cứng đờ.

"Hi Hi, ra khỏi nhà họ Lãnh, cũng không có Lãnh Diễm, nhà họ Lãnh chúng tôi không thể chấp nhận con gái của người phụ nữ kia."

Lúc đó, Nghiêm Hi mới phát hiện ra mình yêu Lãnh Diễm.

Nghe những lời này, cô lại nhớ tới mẹ cô, mẹ ruột của cô, mẹ có mái tóc thật dài, làn da trắng nõn mềm mại, mẹ thật là xinh đẹp.

Chu Vận Uyển cay nghiệt nói: "Hi Hi, dì cũng rất thương con, nhưng mà chuyện này, chúng ta thật sự không thể nào chấp nhận được."

Nghiêm Hi có cảm giác, thế giới của mình lập tức trở lại lúc cô năm tuổi, tận mắt thấy mẹ chết đi, lại bị cha đẻ vứt bỏ, thế giới đầy ánh nắng mặt trời của cô lập tức biến thành bóng đêm vô tận.

Đột nhiên có một bàn tay giữ lại cánh tay đang định đóng cửa của cô, Nghiêm Hi hồi hồn, ngẩng đầu lên nhìn, Lãnh Diễm hằm hằm sát khí nhìn cô chằm chằm, rõ ràng bàn tay anh đang gắt gao nắm chặt tay mình, rất chặt, rất chặt, nhưng lại không hề thấy đâu, sực lực nắm giữ vừa đủ.

Con ngươi Nghiêm Hi lặng lẽ biến thành màu nâu, giống như bên trong có vật gì đó muốn trào ra, thiêu hủy người trước mặt mình.

Nghiêm Hi lặng lẽ rời tầm mắt, tay dùng sức giãy giụa muốn thoát ra, Lãnh Diễm có chết cũng vẫn nắm chặt cánh tay cô không buông, Nghiêm Hi đã dồn hết toàn bộ sức lực của mình, cuối cùng không nhịn được nữa, mắt đỏ hoe: "Anh buông ra!" Giọng của cô như sắp khóc.

Sát khí trên mặt Lãnh Diễm vẫn chưa tan, giọng anh lạnh lùng: "Nghiêm Hi, không cần thử tính nhẫn nại của anh, em biết đâu là ranh giới cuối cùng của anh mà."

Mắt Nghiêm Hi ngập nước, nước mắt từ từ theo khóe mắt chảy xuống, tình huống này phát triển quá nhanh, sao đã biến thành như vậy rồi. Nhưng mà, dường như Lãnh Diễm đã quên mất bản tính bướng bỉnh của cô, anh càng cứng rắn với cô, thì cô sẽ càng không nghe lời.

Nghiêm Hi cũng giận, "Em nói, anh buông ra, anh cũng biết đâu là ranh giới cuối cùng của em mà."

Lãnh Diễm tăng thêm lực ở tay, nhìn cô gái nhỏ quật cường trước mặt, anh có cảm giác mình thất bại rồi, tại sao anh lại khiến cô trở thành dáng vẻ này rồi???

38. Chương 38: Có Nhớ Anh Hay Không?

Lãnh Diễm tăng thêm lực ở tay, nhìn cô gái nhỏ quật cường trước mặt, anh có cảm giác mình thất bại rồi, tại sao anh lại khiến cô trở thành dáng vẻ này rồi???

Sâu trong nội tâm Lãnh Diễm âm thầm tự hỏi, có phải anh không thích hợp làm vú em?

Ừ, cái vấn đề này rất nghiêm trọng, về sau nếu có con anh nhất định sẽ để cho bà xã trông nom, rất có thể anh thật sự không thích hợp làm vú em!

Nghiêm Hi nhìn gương mặt Lãnh Diễm tràn đầy sát khí có chút hoảng hốt, phất mạnh tay một cái thoát khỏi bàn tay anh, nhanh chóng đóng cửa lại.

Lãnh Diễm phát hiện Nghiêm Hi muốn đóng cửa, tay dùng lực đẩy ra, sức lực của phụ nữ không thể bằng đàn ông được, vốn là cửa nhanh chóng được đóng lại lại bị Lãnh Diễm kéo ra.

Nghiêm Hi tức giận, sự dụng toàn bộ hơi sức của mình, nhắm mặt Lãnh Diễm đánh một quyền. Lãnh Diễm khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng linh hoạt tránh được, Nghiêm Hi không cam lòng, trên đùi tiếp tục dồn sức, một cú đá nghiêng xinh đẹp, Lãnh Diễm lại dễ dàng bắt được chân của cô, cũng nhanh chóng bắt được cánh tay muốn vung loạn của cô.

Vì vậy, chân và tay của Nghiêm Hi đều bị Lãnh Diễm bắt được, cô muốn dùng lực rút về, lại không rút ra đươc, cứ như vậy bị Lãnh Diễm giam cầm, quay đầu lại, hung hăng trợn mắt nhìn anh.

Lãnh Diễm ung dung nhìn bà xã giãy giụa trong tay mình, tâm trạng lập tức tốt lên rất nhiều, hơi nghiêng về phía trước khẽ đè lên người cô, nói nhỏ vào tai, giọng anh nhẹ nhàng mà mị hoặc: " Bản lĩnh kém đi rất nhiều, bốn năm rồi không tập luyện sao?"

Nghiêm Hi dứt khoát quay đầu đi, không thèm nhìn đến anh.

Lãnh Diễm cố ý không nhìn thấy đôi mắt đang bất mãn trợn tròn kia, tiếp tục nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai Nghiêm Hi: "Đã từng theo anh đi đánh nhau, cũng không nghĩ lại xem những chiêu này là do ai dạy em, như thế nào, em nhận thua rồi chứ?"

Nghiêm Hi chỉ cảm thấy mình bị Lãnh Diễm coi thường, trái tim giận dữ ngút trời, quay đầu lại trừng mắt nhìn anh: "Lãnh Diễm, anh là đàn ông, đánh thắng em thì có cái gì tốt mà còn huênh hoang, còn nữa, đây là nhà em, mời anh đi ra ngoài, nơi này không chào đón anh!"

Lời cuối cùng vừa nói ra Nghiêm Hi liền hối hận, bởi vì câu nói này thật sự chạm đến giới hạn của Lãnh Diễm.

Quả nhiên, tâm trạng Lãnh Diễm một khắc trước còn rất tốt, đảo mắt một cái đã mây đen đầy đầu, giọng lập tức lạnh buốt: "Em?"

Ừ, con mèo nhỏ còn có nhà?

Muốn nhà cũng được, nhưng nhà đó phải có anh!

"Cánh còn chưa cứng cáp đã muốn bay? Hi Hi, anh dạy em thế nào là vong ân phụ nghĩa em quên rồi hả? Nếu như anh nhớ không nhầm, em có nhà nhưng mà nhà ở thành phố A, lúc nào thì phòng trọ rách nát này trở thành nhà của em, còn nữa, lúc nào thì, nhà của em không phải ở thành phố A?"

Nghiêm Hi nghe rất rối rắm, nghĩ thầm, nhà em vốn cũng không phải nhà của anh, vậy thì được rồi.

Đây chính là ranh giới cuối cùng của Lãnh Diễm, Lãnh Diễm và Nghiêm Hi không thể ở riêng.

Nhà của anh chính là nhà của cô, nhà của cô chính là nhà của anh.

Ranh giới cuối cùng rất đơn giản.

Nhưng Nghiêm Hi lại không thể chạm vào.

Nghiêm Hi nghe giọng Lãnh Diễm rõ ràng là không vui, thân thể cứng đờ bắt đầu run rẩy, cô khó khăn mở miệng: "Lãnh Diễm, anh buông em ra trước được không, đầu em rất đau, rất choáng."

Lãnh Diễm liếc xéo cô một cái, thấy trên cổ Nghiêm Hi hằn lên những tia máu, không để ý lời của cô,....., mà đầu của anh lại từ từ di chuyên đến cái cổ trắng tuyết thanh tú của cô.

Hơi thở đặc trưng của đàn ông dần dần vây kín khứu giác Nghiêm Hi, cô nghe được tiếng trái tim mình đập lệch nhịp rất rõ ràng, gương mặt không biết là vì tư thế không đúng hay còn nguyên nhân nào khác, mà càng ngày càng hồng.

Cánh môi Lãnh Diễm hôn lên cổ cô, lành lạnh, ẩm ướt, tê tê, lại rất nhột.

Rất……quen thuộc.

Lãnh Diễm nhắm mắt lại khẽ hôn, hương thơm xử nữ xông vào mũi, Lãnh Diễm im lặng hưởng thụ một khắc yên bình này, cho đến khi hương thơm đặc biệt này ôm lấy toàn thân mình mới thôi.

Môi Lãnh Diễm nhẹ nhàng chạm vào cổ Nghiêm Hi, một lát sau, như nhớ lại điều gì, anh thầm lẩm bẩm: "Còn có mùi vị này, Hi Hi, em biết không, mùi vị ở cổ của em, anh thích nhất."

Nghiêm Hi nghe xong, máu toàn thân như đóng băng, sao những lời này lại kỳ quái như thế?

Dường như Lãnh Diễm rất hài lòng với hiệu quả mình tạo ra, buông tay và chân của cô ra, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể đang hóa đá kia, miệng lưu luyến trên cổ nhạy cảm của Nghiêm Hi.

Cả người Nghiêm Hi cứng ngắc, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không ý thức được mình đã tự do, ngược lại cảm thấy tay chân mình được tự do lại tạo thành gánh nặng, thật sự cô không biết nên đặt ở nơi nào.

Đôi tay Lãnh Diễm siết chặt lấy eo nhỏ của cô, dịu dàng hỏi: "Bốn năm qua, em có nhớ anh không?" Thanh âm trầm thấp mà mị hoặc, giống như có ma lực khiến đại não Nghiêm Hi hôn mê, đảo loạn một lần nữa.

Nghiêm Hi khẽ mở mắt, trên người không còn chút sức lực nào, chỉ còn một tia lý trí khiến cô cắn chặt môi dưới của mình, cố gắng không bị lời nói của Lãnh Diễm không chế.

Lãnh Diễm nhìn bộ dạng liều chết ngoan cố chống lại của cô, khóe miệng khẽ cong lên, bà xã!

Trong lòng anh cảm thán như thế!

Trên thế giới này, trừ cô ra, sợ là không còn người nào có thể khiến cho anh hao tổn tâm cơ rồi.

Tiểu Yêu nãy giờ vẫn nằm lỳ ở trên giường đột nhiên sủa lên, bây giờ nó không thể sủa lên những tiếng đầy uy nghiêm, chỉ có thể ô ô kêu lên như đứa nhỏ. Nhìn chủ nhân của mình bị một người đàn ông ức hiếp, mặc dù người đàn ông kia cũng là chủ nhân của mình, nhưng mà nó vẫn thích nữ chủ nhân hơn.

Không thể để cho nữ chủ nhân bị ức hiệp được.

Đây là tâm ý của Tiểu Yêu.

Tiếng sủa của Yêu Yêu làm cho Nghiêm Hi khôi phục vài phần thần trí, dường như tay cũng đã có lực, khẽ dùng sức đẩy lồng ngực cực nóng của Lãnh Diễm, miệng bất mãn lẩm bẩm, "Anh tránh ra, người nóng như vậy, đừng có dựa sát vào người em như vậy, nóng!"

Lãnh Diễm không cử động, ngược lại vùi đầu vào cổ của cô cười cười, thời tiết đúng là rất nóng, Lãnh Diễm lại cười, Nghiêm Hi cảm thấy cổ của mình giống như sắp bị đốt cháy rồi.

"Bà xã, khả năng chuyển đề tài của em, thật không dám khen ngợi!"

Nghiêm hi bất đắc dĩ, trong tình huống này, anh muốn em phải làm thế nào! Vừa phải tránh miệng quấy rối của Lãnh Diễm, vừa phải nghĩ cách đối phó!

Lần này, hình như Lãnh Diễm rất kiên nhẫn, thấy Nghiêm Hi không nói gì, anh cũng không làm cô khó xử, phối hợp nói: "Cùng anh về thôi, đây không phải là nơi thuộc về em."

Thân thể Nghiêm Hi đột nhiên cứng đờ, những suy nghĩ rối loạn lập tức lại trở về, "Không, em vốn là thuộc về nơi này, còn anh thì không phải, người nên trở về là anh mới phải."

Quả nhiên, Nghiêm Hi thấy đôi mắt Lãnh Diễm dần trở nên sắc lạnh, trong lòng âm thầm than thở, anh thật sự không chịu từ bỏ ý định sao?

Lãnh Diễm ngẩng đầu lên khỏi cổ Nghiêm Hi, nhìn đôi mắt cô từ mê ly đã khôi phục lại, rất đẹp, giống như ánh mắt của con nít, to tròn lấp lánh, tinh khiết làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào.

Giọng anh lạnh lùng bá đạo, không thể không nghe lời: "Anh nói lại một lần nữa, Hi Hi, anh cưng chiều em, nhưng không nên tùy ý chạm tới ranh giới cuối cùng của anh, kiên nhẫn của anh là có hạn."

Nói xong lại làm mặt lạnh tiếp tục vùi đầu cắn xé cổ Nghiêm Hi, giống như một con thú bị chọc giận, giận dữ cắn, nhưng cũng giữ lực vừa đủ, chỉ sở làm tổn thương đến cái cổ mảnh mai của người con gái trong ngực.

Cho dù là thế, Nghiêm Hi vẫn bị dã thú cắn xé làm cho rất đau, cô khẽ chau mày, hô hấp vì anh hôn loạn mà cũng từ từ tăng lên.

Lãnh Diễm nghĩ, cứ phóng túng mình như vậy đi!

Vì vậy, bàn tay dần dần di chuyển xuống, khi gần xuống đến nơi lại bị một bàn tay mềm mại nhỏ bé kéo lại.

Đôi mắt Nghiêm Hi hồng hồng, trong mắt là một tầng hơi nước, "Xin anh, đừng như vậy." Nghiêm Hi khẩn cầu.

Lãnh Diễm cười tự giễu, giọng khàn khàn khó nhịn, nhưng vẫn lý trí nói: "Hi Hi, em vẫn biết cái anh muốn là gì, em cũng hiểu, thiên hạ này chưa bao giờ anh không có được cái anh muốn, trước kia anh dúng túng em như vậy là bởi vì anh tin tưởng mình đang nắm chặt dây diều, nhưng mà bây giờ, anh phát hiện, diều của anh hình như đã bay quá cao rồi, cho nên, anh muốn thu diều về."

Nói xong cũng không dịu dàng như trước nữa, bá đạo ôm chặt Nghiêm Hi không cho cô phản kháng, khóa chặt cô trước ngực, muốn làm gì thì làm.

39. Chương 39: Cầu Xin Anh, Đừng Để Em Hận Anh.

Nghiêm Hi chỉ cảm thấy càng ngày càng lạnh, lời nói của Lãnh Diễm dường như khiến cô tuyệt vọng, làm thế nào đây, làm sao để thoát khỏi tình trạng này?

Đợi đến khi cô hoàn hồn, áo ngủ của cô đã bị Lãnh Diễm cởi ra rồi.

Cô giật mình, dùng sức đánh lên người Lãnh Diễm, hình như Lãnh Diễm không hài lòng khi con mèo nhỏ của anh đột nhiên giãy giụa, tay hơi dùng lực nắm chặt hai bàn tay của Nghiêm Hi, gắt gao giữ lấy, mặc Nghiêm Hi giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được.

Nghiêm Hi hoảng hốt, mặc dù cô ngủ cùng Lãnh Diễm từ nhỏ đến lớn, nhưng nhiều nhất Lãnh Diễm cũng chỉ ôm cô ngủ mà thôi, khi đó, cô giống như em gái của anh, ôm anh ngủ rất thoải mái.

Nhưng mà bây giờ, nhìn đầu người đàn ông kia đang vùi trên ngực mình, Nghiêm Hi khóc, cô không biết chuyện gì đang xảy ra, lo lắng? Hay là sợ hãi? Cô cũng không biết nữa!

Giọng cô nghẹn ngào, còn xen lẫn tiếng khóc nức nở, nghe rất thê thảm: "Lãnh Diễm, em xin anh, đừng để em hận anh."

Đầu đen đang hôn loạn trên ngực cô đột nhiên dừng lại, lát sau, anh ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt hồng hồng của cô, gương mặt bỗng chốc lạnh đi, giọng anh lạnh nhạt: "Thế nào, em chán ghét anh sao? Hay là, em còn chưa chết tâm với cái tên Chu Khải kia? Chu Khải muốn ôm em thì em để cho anh ta ôm, anh thì không được sao, hả?"

Thanh âm trầm thấp mang theo một chút đau thương, Nghiêm Hi nhìn đôi mắt với con ngươi lạnh lùng xa lạ kia, giống như nghe được tiếng "răng rắc" của trái tim, vỡ vụn.

Đầu cũng mờ mịt, lúc này cô không biết nên làm cái gì.

Một tia lý trí cuối cùng nhắc nhở cô, không được làm như vậy, không thể làm như vậy, cô nghĩ tới vẻ mặt lúc nói câu nói kia của Chu Vận Uyển, âm thanh văng vẳng bên tai cô cũng là câu nói kia của Chu Vận Uyển.

Nên làm gì bây giờ?

Nghiêm Hi mờ mịt, cô nhắm chặt mắt lại, trong đầu hiện lên một loạt cái hình ảnh, xoay tròn khiến trái tim cô quặn lại, có Lãnh Diễm, có Chu Khải, Lý Lệ, Chu lão phu nhân, còn có Chu Vận Uyển.

Từng gương mặt, từng gương mặt hiện lên rõ nét, rõ nét đến mức khiến Nghiêm Hi bực bội.

Thật muốn quên hết tất cả, quên hết mọi thứ.

Lãnh Diễm lẳng lặng nhìn cô nhắm mắt rơi lệ, nỗi thất vọng trong mắt anh càng ngày càng đậm, anh không còn đủ tự tin nữa rồi, Hi Hi, rốt cuộc em có yêu anh hay không, dù chỉ là một chút thôi!

Lãnh Diễm cắn răng, cố gắng không để ình phát hỏa, nhẹ nhàng buông Nghiêm Hi ra, ôm ngang thân thể nhỏ bé lên, anh khẽ cau mày, sao cô lại nhẹ như vậy?

Ôm thân thể mềm nhũn nhỏ bé đặt lên giường, hai tay nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, sau đó là những nụ hôn liên tiếp rơi xuống mặt cô, đến khi nụ hôn của anh chạm lên trán của cô, Lãnh Diễm mới giật mình cả kinh, anh cau mày suy nghĩ, lại nhẹ nhàng hôn lên trán cô một lần nữa, lúc này mới xác định được chuyện đang xảy ra, chân mày lại càng nhíu chặt hơn.

Đáng chết!

Anh thầm mắng một tiếng.

Chẳng trách cô lại không nghe lời như vậy, một người đang bị sốt mà có thể nghe lời mới là lạ.

Nghiêm Hi còn có một tất xấu, khi cô bị sốt sẽ không bao giờ chịu nghe lời, bình thường gọi dạ bảo vâng, Lãnh Diễm nói một, cô nhất định không dám nói hai, bình thường, những lúc như thế này, Lãnh Diễm sẽ rất đau lòng, sao lại bị như vậy? Khi cô phát sốt thì đến cả ông trời cũng phải ngoan ngoãn nghe theo những lời hồ ngôn loạn ngữ của cô.

(Chú thích: Hồ ngôn loạn ngữ [ ] : Đây là thành ngữ theo cấu trúc tách từ. "Ngôn" [ ] ghép với "ngữ" [ ] thành "ngôn ngữ" [ ]. "Hồ" [ ] ghép với "loạn" [ ] thành "hồ loạn" [ ], tức "lung tung; qua loa; qua quýt; tuỳ tiện; làm càn; làm bậy". Cả câu có thể hiểu là "nói bậy; nói xằng; nói xằng xiên; nói xàm; nói nhảm; lời nói bậy; lời nói nhảm").

Cho dù là sai, cho dù phát hiện cô phát sốt rồi, anh cũng vẫn phải làm.

Lãnh Diễm nhìn người con gái bị mình cởi hết quần áo chỉ còn lại quần nhỏ - Nghiêm Hi, một lần nữa anh lại cảm thấy thất bại rồi.

Nhức đầu quá! Aiz! Cô bé Nghiêm Hi này…..

Nhưng mà, tại sao mình hôn lâu như vậy lại không cảm thấy cô có gì đó không đúng?

Ngoài cảm giác thất bại ra, còn có tự trách, Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi dần dần ngủ mê man, anh không thể làm gì khác hơn là khom lưng nhặt quần áo ngủ bị anh ném xuống đất lên, cẩn thận mặc giúp cô rồi đắp mền cho cô, sau đó móc điện thoại di động ra bấm một dãy số.

Động tác nhanh lẹ, dứt khoát, sau khi gọi điện xong anh ngồi ở đầu giường chăm chú nhìn cô.

Lúc này mới chú ý đến Yêu Yêu cả ngày ảo não rúc vào trong chăn của Nghiêm Hi, Yêu Yêu thấy Nghiêm Hi ngủ thiếp đi cũng theo thói quen cuộn tròn người lại giống như một cuộn len, đầu khẽ rúc vào dưới gối của Nghiêm Hi, con ngươi đen láy to tròn đảo một vòng, bất mãn nhìn Lãnh Diễm chằm chằm.

Lãnh Diễm nhìn thấy ánh mắt đề phòng và sợ hãi của Yêu Yêu không khỏi bật cười, xem ra, Bảo Bảo bảo vệ Nghiêm Hi rất tốt, điểm này có thể nhận ra trong đôi mắt nhỏ của Yêu Yêu, dù là sợ vẫn muốn bảo vệ cô.

Lãnh Diễm buồn buồn nhìn chú cún, lại nhớ lại bốn năm trước, anh rất thích chó, thích nhất là giống chó săn, bởi vì chó rất thông minh, hơn nữa còn rất lợi hại, lại tuyệt đối trung thành với chủ nhân, cho nên anh tìm một con chó cảnh thuần chủng về nuôi.

Anh còn nhớ rõ ngày hôm đó, anh cố nhét Bảo Bảo mới đầy tháng vào tay Nghiêm Hi thì môi cô chu lên đến tận trời, Lãnh Diễm bật cười véo véo cái má phúng phính của cô: "Nó có thể bảo vệ cho em."

Nghiêm Hi lúc đó còn không vui, chán ghét nhìn chằm chằm Bảo Bảo rồi ngao ngán nhìn anh: "Tại sao phải để nó bảo vệ cho em, nó bảo vệ cho em, vậy anh làm cái gì?"

Lãnh Diễm bật cười, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: "Không phải lúc nào anh cũng có thể ở bên cạnh em được, nhưng nó có thể, Hi Hi, nhớ, từ nay về sau không được để Bảo Bảo rời xa em, có biết không?"

Nghiêm Hi vẫn chưa hài lòng, nhìn Lãnh Diễm một cái, buồn bực nói: "Em nhớ rồi."

Nhìn dáng vẻ không muốn của cô, Lãnh Diễm còn làm bộ vỗ vỗ đầu Bảo Bảo, trịnh trọng dạy dỗ: "Người anh em, an toàn của bà xã nhà ta phải giao cho cậu rồi."

Khi đó, Bảo Bảo vốn lười biếng khi nghe xong câu này tinh thần lại lập tức phấn chấn lên, bây giờ nghĩ lại mới thấy lúc đó Bảo Bảo đã xem việc bảo vệ cho Nghiêm Hi là nhiệm vụ của nó rồi.

Lãnh Diễm nhìn cuộn len tên Yêu Yêu, khóe miệng khẽ cong lên, cái gì mới thực sự là yêu thương, anh nhìn dáng vẻ này của Yêu Yêu lại khiến anh nhớ tới mười bảy năm trước, khi anh nhặt được cô trong rừng sâu, cũng là bộ dạng cảnh giác này, rõ ràng là rất sợ nhưng vẫn tò mò nhìn anh chòng chọc.

Đột nhiên nhạc chuông điện thoại di động vang lên, Lãnh Diễm nhanh chóng ấn nút nghe, lại nhanh chóng quay đầu nhìn Nghiêm Hi một cái, thấy cô hít thở đều đều, không có dấu hiệu tỉnh giấc, lúc đó anh mới yên tâm, rón rén rời khỏi phòng.

Lúc này đã có ba người đàn ông đứng trong phòng khách, Lý Duệ Thần nhìn chằm chằm vào cửa căn phòng mà Lãnh Diễm mới bước từ đó ra, tiến lên hai bước nhẹ giọng hỏi: "Sao đột nhiên lại phát sốt, rốt cuộc gần đây hai người xảy ra chuyện gì?"

Lãnh Diễm nhìn vẻ mặt lo lắng của Lý Duệ Thần, thở dài một hơi, nhỏ giọng cảnh cáo: "Lý Duệ Thần, anh chỉ là bạn của tôi mà thôi, anh đừng có đi quá giới hạn."

Hình như Lý Duệ Thần rất quan tâm Nghiêm Hi, điều này anh đã phát hiện ra từ mười năm trước khi anh ta xuất hiện, nhưng anh ngại, vì hình như Nghiêm Hi cũng rất thích người anh trai này, Lãnh Diễm không nói thêm gì nữa, nhưng ánh mắt cảnh cáo vẫn dán trên người Lý Duệ Thần, không hề gián đoạn.

Dường như Lý Duệ Thần nhìn thấu suy nghĩ của Lãnh Diễm, khổ sở cười: "Tôi đã biết từ lâu rồi, bây giờ tôi chỉ muốn biết tại sao em gái tôi lại phát sốt thôi, chẳng lẽ đó là đi quá giới hạn sao?"

Lãnh Diễm hơi híp mắt, trên mặt Lý Duệ Thần tất cả đều là khổ sở, loại khổ sở này Lãnh Diễm cũng đã trải quá, đó là loại cay đắng khi biết rõ mình không thể làm gì. Một khắc đó, Lãnh Diễm cảm thấy anh vô cùng may mắn khi đã tìm được Nghiêm Hi trước, buộc chặt Nghiêm Hi ở bên cạnh mình nhiều năm như vậy, chắc hẳn trong lòng Nghiêm Hi luôn có một vị trí nhất định dành cho anh, cho dù đó không phải là yêu, thì cũng không ai có thể lay chuyển được.

40. Chương 40: Anh Em Đánh Nhau.

Tiếu "đại mỹ nhân" nhìn hai người này mỗi người một câu, lại nghĩ đến Nghiêm Hi đã rời khỏi thành phố A từ bốn năm trước, trong lòng âm thầm xem thường hai người đàn ông phát cuồng vì yêu này.

Giống như một tên du côn, Tiếu Thâm đứng huýt sáo ở một bên, trong đôi mắt dài mảnh tất cả đều là thích thú, anh cường điệu nói: "Oa oa, hai người đang tiến hành đại chiến đoạt vợ sao?" Tiết mục này bốn năm trước đã diễn ra trong ba người bọn họ rồi, Tiếu Thâm lại nhớ lại bốn năm trước, khi đó bọn họ bao nhiêu tuổi nhỉ?

Ngay sau đó anh kéo tay Cố Tiêu đi về phía ghế salon, vừa đi vừa lớn tiếng nói: "Cố Tiêu, nhanh nhanh nhanh, anh xem đi, anh mới đi có mấy năm mà hai anh em nhà này đã thành ra thế này rồi, anh mau nhìn đi." Sau đó anh ngồi trên ghế salon với Cố Tiêu, xem kịch vui.

Lãnh Diễm và Lý Duệ Thần liếc mắt nhìn nhau, nghe Tiếu Thâm hứng chí nói như vậy, cả hai đều cảm thấy xấu hổ.

Cố Tiêu nhìn thẳng vào hai người đàn ông trước mặt, quay lại nhìn Tiếu Thâm đang nhếch miệng cười, hình như anh hiểu ra chút gì đó, một giây sau nhìn lại, lại cảm thấy không khí đã thay đổi rồi, có chút quỷ dị.

Trực giác của Cố Tiêu mách bảo anh hỏng rồi, lập tức ngượng ngùng mở miệng: "Ách, bệnh nhân ở đâu, tôi đi trước khám cho bệnh nhân, bệnh nhân là nhất mà, đúng không?"

Lãnh Diễm chỉ chỉ cánh cửa sau lưng, "Vào đó đi" Một câu nói đơn giản, cũng là mệnh lệnh.

Cố Tiêu đúng là số khổ, anh là bác sĩ mới về nước, thế nào lại lưu lạc đến đây cho người ta bắt đi xem bệnh cho người cảm cúm phát sốt chứ?

Nhưng nhìn sắc mặt quỷ dị của Lãnh Diễm và Lý Duệ Thần, lại nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế salon không biết sống chết vẫn nhếch miệng cười, vô cùng khâm phục Tiếu "đại mỹ nhân".

Tiếu "đại mỹ nhân" còn chưa kịp hiểu ánh mắt kia của Cố Tiêu có nghĩa là gì thì Cố Tiêu đã đi khám bệnh cho bệnh nhân rồi.

Lãnh Diễm, Lý Duệ Thần không yên tâm cũng theo vào, Cố Tiêu mở túi lấy nhiệt kế đo nhiệt độ cho Nghiêm Hi, cầm ống nghe nhịp tim của cô.

Hai người đàn ông đứng bên cạnh nhìn Cố Tiêu không chớp mắt, theo dõi từng động tác tay của anh. Cố Tiêu bỗng chốc đổ mồ hôi hột, áp lực thật quá lớn, ai đến đấy đánh bất tỉnh hai người đàn ông này dùm anh đi!

Sau nhiều lần đắn đo suy nghĩ, Cố Tiêu nhìn hai người đàn ông đã chia ra đứng hai bên trái phải của mình một lát, cuối cùng vẫn đề nghị: "Các cậu đi ra ngoài trước đi, hiện tại bệnh nhân không có gì đang ngại, chỉ bị sốt một chút thôi, cần không khí thoáng đãng, những người không có nhiệm vụ thì trước tiên cứ đi ra ngoài đi."

Nghe vậy, Lãnh Diễm nhíu mày, ngẩng đầu mỉm cười với Cố Tiêu, nháy mắt với cậu ta mấy cái, liếc mắt nhìn Lý Duệ Thần cũng đang dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, cuối cùng khẽ cười, vỗ vỗ bả vai Cố Tiêu, " Được, tất cả nhờ anh vậy." Anh nói xong liền đi ra ngoài.

Dường như Lý Duệ Thần hiểu nụ cười này của Lãnh Diễm là có ý gì, cũng cười theo, vỗ vỗ bả vai Cố Tiêu rồi đi ra ngoài.

Nhưng Tiếu Thâm đứng dựa người vào cạnh cửa lại thấy khó hiểu, anh nhìn hai người đàn ông vốn đang tranh giành một cô gái bé nhỏ, bây giờ lại cùng nhìn nhau cười quỷ dị khiến anh không khỏi hoảng sợ.

"Sao vậy?"

Tiếu Thâm rất thông minh, nháy mắt liền hiểu được tâm trạng của hai người đàn ông này, phàm là những chuyện liên quan đến Nghiêm Hi, họ sẽ không để cho bất cứ ai động vào, trừ lần này ra, ai động đến cũng sẽ gặp xui xẻo, hai người bọn họ nhất định sẽ đồng lòng hướng họng súng vào kẻ đó.

Tiểu Thâm cười hơi miễn cưỡng, giả ngốc trước mặt hai người họ: "Sao không ở trong đó chăm sóc Nghiêm Hi, lần này cô ấy đúng là không khỏe rồi, ha ha." Vừa nói, vừa đứng thẳng lưng, sẵn sàng nghênh đón sự công kích của hai người đàn ông kia.

Ở trong phòng, Cố Tiêu cẩn thận lấy nhiệt kế ra nhìn, Wow, bốn mươi độ, chẳng trách ba người kia ồn ào ngoài phòng khách như vậy mà cô vẫn ngủ sâu như thế này.

Trong một căn phòng khác, Chu Châu cố gắng dán chặt lỗ tai lên cánh cửa, nghe người đàn ông kia kêu thảm thiết ở bên ngoài, trong lòng cô rất hưng phấn, Lưu Thế Hiền không nhìn nổi, chạy tới túm cổ áo Chu Châu xách lên giống như xách một con mèo nhỏ, sau đó đặt cô ngồi ngay ngắn trên giường.

"Đàng hoàng một chút." Đối với bà xã hơi không bình thường của mình, quả thực Lưu Thế Hiền rất nhức đầu. Anh không biết nên dạy cô như thế nào, dường như cô lớn như vậy rồi nên không còn cách nào để điều chỉnh lại mấy cái ý tưởng kỳ kỳ quái quái trong đầu cô cho nó nghiêm chỉnh lại thì phải?

Làm sao tìm được một cái bình phong để che cửa lại đây?

Chu Châu không nhìn thấy vẻ mặt vô cùng rối rắm của Lưu Thế Hiền, chỉ nghe được tiếng ba người đàn ông kia nói chuyện bên ngoài, máu sói của cô lập tức sôi trào.

Gào khóc! Ba người đàn ông kia cô đều đã gặp, đều là những người khôi ngô, tuấn tú bậc nhất. Giờ phút này, ở bên ngoài trăng thanh gió mát, giờ phút này, ở trong phòng, có người cười đến mắt cũng híp lại thành hình bán nguyệt rồi, long lanh sáng rỡ.

Chu Châu rất hưng phấn, cô xuống giường, cẩn thận kéo một cánh cửa ra thành một khe nhỏ rồi nhìn ra bên ngoài, quần áo của Lãnh Diễm và Lý Duệ Thần không có một nếp nhăn, lại còn toàn là những nhãn nhiệu nổi tiếng trên thế giới, cô không biết bọn họ đang làm gì chỉ thấy hai người họ nhún nhún vai.

Cảm thấy tầm mắt bị che khuất, Chu Châu mở rộng cửa thêm một chút nữa.

Lúc này tầm mắt của cô cũng lớn hơn rồi, tiếng rên của Tiểu "đại mỹ nhân" thỉnh thoảng phát ra từ phía sau ghế sa lon: "Nhẹ một chút!" Thanh âm khàn khàn vô lực, hình như lộ ra một chút quyến rũ dị thường.

Máu sói của hủ nữ Chu Châu lại sôi trào, kích động nhảy lên tại chỗ, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra chuẩn bị chụp hình lại.

(Chú thích: Hủ nữ: đương nhiên là nữ rồi :D, họ là người có cái nhìn thoáng hơn về đồng tính, đặc biệt ủng hộ đồng tính nam. Đại khái là thế :D)

Ở phía sau, mặt Lưu Thế Hiền tối xầm lại, anh cũng không hiểu, ba người đàn ông đánh nhau cũng có thể khiến cô hưng phấn lâu như vậy sao?

Ngoài phòng khách, cuộc chiến kịch liệt giữa ba người đàn ông đột ngột dừng lại, Chu Châu sửng sốt.

Tiểu Thâm bị đè ở dưới cùng ra sức phản kháng, anh thừa dịp lúc Lý Duệ Thần không để ý, đá Lý Duệ Thần một cái, lợi dụng sơ hở thoát khỏi vòng kìm của hai người kia.

Lúc này, anh không còn giống Tiểu "đại mỹ nhân" thường ngày nữa, mà chính là một người sa cơ thất thế.

(Chú thích: sa cơ thất thế: trước có quyền có thế, sau bị lụn bại hay bị phá sản)

Lãnh Diễm nhìn anh thừa cơ chạy thoát, nhìn Lý Duệ Thần một cái, ngay sau đó đứng dạy đuổi theo, Tiểu Thâm giống như con cá trạch lẩn khắp gian phòng khách nhỏ bé.

Chu Châu sững sờ nhìn ba người đàn ông chạy tới chạy lui, lại nhìn đến sự nhanh nhẹn của cả ba người, trong lòng cả kinh, bản lĩnh của ba người học không phải người bình thường có thể học được nha, rõ ràng là được huấn luyện trong quân đội.

Trước giờ đầu óc của Chu Châu vẫn mơ mơ hồ hồ nay đột nhiên lại thông minh hẳn lên, ánh mắt sâu xa chăm chú nhìn ba người này.

Lưu Thế Hiền đứng chống nạnh ở phía sau Chu Châu, nhìn kỹ thấy ánh mắt Chu Châu đã thay đổi lớn, anh liền ngậm miệng, không nói thêm gì nữa.

Tiểu Thâm bị rượt đuổi một hồi, chủ động xin dừng, sửa sang lại quần áo của mình: "Dừng một chút, tôi sai rồi, còn chưa được sao? Khi nào thì chuyển sang đề tài này rồi, hai người có thể có chung một mối thù được sao? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Hai người này, đắc ý cái gì chứ, trừ vấn đề quyền sở hữu Nghiêm Hi, còn có thể giống như bây giờ được sao?

Tiểu Thâm thở gấp, hé mắt nhìn hai người còn lại, Lãnh Diễm lườm Lý Duệ Thần đứng bên cạnh, bất mãn nhìn Tiểu "đại mỹ nhân" trước mặt, cười nhạo một cái: "Chỉ dựa vào cậu, cũng muốn dùng kế ly gián sao?"

Lý Duệ Thần đang chỉnh lại quần áo của mình, nghe vậy cũng nhẹ nhàng cười một cái, giữa anh và Lãnh Diễm chưa bao giờ tồn tại loại ngăn cách đó, ngược lại, sẽ vì thực lực của đối phương mà càng thêm thân thiết, không cần nói ra cũng tương đối hiểu ý tứ của nhau.

Tiểu Thâm rất buồn bực, giữa tình địch với nhau lại có thể nảy sinh thứ tình cảm này, anh cảm thấy đó chính là cái rắm, tình địch, cùng yêu một người con gái, làm sao có thể nảy sinh thứ tình cảm thân thiết như anh em thế này chứ?

Đối với "hoa hoa đại thiếu gia" Tiểu Thâm mà nói, bắt anh hiểu thứ tình cảm anh em này, không bằng bắt anh tin tưởng ngày mai sẽ là ngày tận thế còn hơn.

(Chú thích: hoa hoa đại thiếu gia: hoa hoa = trăng hoa, ở đây ý nói Tiểu Thâm là đại thiếu gia, anh ấy là người đàn ông trăng hoa. :D)

41. Chương 41: Rời Đi.

Chu Châu vẫn đang giơ điện thoại lên giữa khe cửa, camera cũng vẫn đang mở, đột nhiên Lãnh Diễm xoay người lại nhìn cô: "Chụp xong rồi sao?"

Chu Châu sửng sốt.

Vừa rồi trừng trị Tiểu Thâm nên khóe miệng bị thương, Lãnh Diễm há miệng, cẩu thả giơ tay lên tùy tiện xoa xoa một chút, nhìn xuống mu bàn tay, là màu đỏ.

Lạnh lùng lườm Tiểu Thâm một cái, tên nhóc này ra tay thật ngoan độc.

Chu Châu sững sỡ nhìn ba người đàn ông anh tuấn bất phàm trong phòng khách nhà mình, trong lòng thấp thỏm không yên, không ngờ cô trốn kỹ như vậy mà vẫn bị phát hiện, xem ra một màn vừa rồi là ba người bọn họ diễn trò để trêu chọc cô thôi.

Lưu Thế Hiền ung dung đi ra từ sau lưng Chu Châu, thấy ba người đàn ông kia cũng nhìn chằm chằm vào bà xã của mình, lặng lẽ nghiêng người về phía trước che khuất Chu Châu, nhẹ nhàng mà chẫm rãi lên tiếng, không thể tìm ra điểm khác thường trong hành động của anh: "Đánh nhau xong rồi sao? Nếu đánh xong rồi thì dọn dẹp lại phòng khách, sau đó đi tắm rồi đi ngủ đi!"

Chu Châu được Lưu Thế Hiền bảo vệ ở sau lưng của anh, cúi đầu cười trộm, anh chàng Lưu Thế Hiền này, bình thường nhìn rất thản nhiên điềm đạm, không ngờ đến thời điểm mấu chốt lại rất có chí khí nha.

Muốn ba đại thiếu gia này dọn dẹp phòng khách?

Không bằng nói bọn họ đánh tiếp một trận nữa còn hơn.

Lưu Thế Hiền nhìn thấy khóe miệng Lãnh Diễm không ngừng giật giật liền cười thầm, ai bảo anh dám làm bà xã tôi sợ.

Khi ba người đang cúi đầu mờ mịt nhìn kiệt tác do mình tạo nên, còn chưa biết phải dọn dẹp thế nào thì cửa phòng Nghiêm Hi mở ra.

Cả ba người cùng sững sờ, sau đó Lãnh Diễm và Lý Duệ Thần nhanh hơn một bước chạy tới túm được Cố Tiêu đang không ngừng lau mồ hôi, vội vàng hỏi: "Cô ấy sao rồi?"

Tiểu Thâm vừa vô tội nhìn phòng khách hỗn độn vừa cười nhạo một cái, ta khinh!

Cố Tiêu hạ cánh tay vừa lau mồ hôi xuống, nói giỡn: "Uiz za, các người vừa biểu diễn cái gì vậy, ăn ý với nhau như thế từ khi nào vậy?"

Lãnh Diễm cười lạnh: "Bớt nói nhảm đi, chúng ta không ăn ý với nhau khi nào? Nói mau, bà xã của mình thế nào rồi?" Hiển nhiên là Lãnh Diễm chán ghét sự lãng phí thời gian của Cố Tiêu và Tiểu Thâm đến cực điểm, không nhịn được nữa liền cau mày lạnh lùng lên tiếng.

Hình như Cố Tiêu thấy được sát khí giấu sau con ngươi trong đôi mắt lạnh như băng của Lãnh Diễm, anh lập tức trả lời: "Cậu yên tâm đi, cô ấy không sao, tôi đã cho cô ấy uống thuốc hạ sốt, ngủ một giấc sẽ khỏe lại thôi."

Lý Duệ Thần vẫn thấy không yên tâm: "Không phải cô ấy vốn rất khỏe mạnh sao, tại sao đột nhiên lại sốt cao như vậy?"

Nói đến đây, Cố Tiêu trầm tư: "Tôi đã kiểm tra cho cô ấy, sức khỏe của cô ấy mấy năm gần đây không được tốt lắm, dường như cô ấy phải chịu rất nhiều áp lực, phải nghỉ ngơi cho tốt."

Không nói thì không sao, vừa nói ra, ánh mắt không vui của Lãnh Diễm càng thêm rét lạnh nhìn chằm chằm vào Cố Tiêu, ngay cả lời nói ra cũng lạnh như băng, khiến Cố Tiêu và những người nghe thấy không khỏi rùng mình.

"Anh nói cái gì? Sức khỏe của cô ấy mấy năm gần đây không tốt? Đã xảy ra chuyện gì?"

Một câu cuối cùng "Đã xảy ra chuyện gì?" âm điệu cũng quá cao đi, cơ hồ là hét lên, Chu Châu sợ đến cả người run rẩy, Lưu Thế Hiền lập tức xoay người ôm lấy thân thể đang không ngừng run rẩy kia, quay đầu nhìn Lãnh Diễm.

Thở dài một cái, "Bốn năm qua, Nghiêm Hi một mực muốn đi làm thêm, vừa học vừa làm nên sức khỏe mới ngày càng kém."

Tiểu Thâm vẫn đứng một bên im lặng xem trò vui bỗng khoa trương "Oa" lên một tiếng, thấy những người khác đã quay qua nhìn mình, lúc đó anh mới cợt nhả trêu ghẹo Lãnh Diễm: "A! Lãnh đại thiếu gia, nhà họ Lãnh của anh keo kiệt như vậy từ khi nào thế, tiền học phí và phí sinh hoạt hàng tháng cũng không cho khiến cô ấy chịu rất nhiều áp lực nha."

Lời vừa nói ra, Lưu Thế Hiền và Chu Châu cùng sững sờ, Chu Châu đứng sau lưng Lưu Thế Hiền thò đầu ra, ánh mắt vừa nghi ngờ lại vừa sáng lấp lánh giống như có ánh lửa thiêu đốt tâm tình đối phương, cô nhìn vẻ mặt giận dữ của Lãnh Diễm, nhẹ nhàng hỏi: "Anh quen Nghiêm Hi lâu rồi sao? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Anh có quan hê gì với Nghiêm Hi? Tại sao tiền học phí của Nghiêm Hi phải do nhà họ Lãnh trả?"

Nhìn vẻ mặt âm u của Lãnh Diễm rõ ràng sắp nổi bão, Lưu Thế Hiền cảnh giác tiến lên kéo Chu Châu về sau, tránh cho tên Lãnh Diễm đáng sợ kia đột nhiên phát tiết những tích tụ trong lòng mà không cẩn thận làm tổn thương Chu Châu.

Tiểu Thâm chỉ sợ mọi người sẽ lại bỏ rơi anh một lần nữa, lập tức lên tiếng: "Nghiêm Hi là cô dâu nuôi từ bé của Lãnh Diễm, ở nhà họ Lãnh từ lúc cô ấy năm tuổi."

Cái gì?

Chu Châu và Lưu Thế Hiền lại sững sờ, không ngờ lại có chuyện như vậy.

Thời đại này rồi mà vẫn còn con dâu nuôi từ bé?

※

Thật ra thì, một khắc khi Cố Tiêu đóng cửa Nghiêm Hi cũng đã tỉnh lại rồi, mấy năm qua cô thường xuyên bị sốt cao, cũng đã sớm thành thói quen, mới có 40 độ thế này còn chưa đến mức khiến cô ngủ mê man.

Hai mắt mở thật to trong bóng tối giống như hai ngôi sao sáng lấp lánh.

Trên cổ nóng rát, hơi thở nóng vẫn còn phảng phất bên người, xua đi không được, Nghiêm Hi đưa tay sờ sờ chỗ kia, khi đầu ngón tay lạnh lẽo chạm đến, da thịt nóng như thiêu nướng mới giảm nhiệt độ xuống.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trăng đã lên cao, Nghiêm Hi nghĩ, có phải mình nên rời khỏi đây?

Ngày hôm sau, Chu Châu vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy bốn mỹ nam nằm ngổn ngang trên ghế sa-lon trong phòng khách nhà mình, mắt lập tức sáng lên.

Lưu Thế Hiền đi theo sau Chu Châu ra ngoài, nhìn thấy Chu Châu như vậy cũng không vui, tiến lên hai bước, vỗ má từng người: "Dậy, dậy, đừng ngủ nữa, mấy giờ rồi mà còn ngủ."

Tiểu Thâm bị gọi đầu tiên, oa oa kêu lên: "Lưu Thế Hiền, anh tốt quá ha, mấy người chúng tôi ngủ trên ghế sofa trong phòng khách đã không thoải mái rồi, anh được ôm người đẹp trong ngực, còn được ngủ giường lớn đệm êm, anh cũng nên nghĩ cho người khác một chút chứ."

Ba người đàn ông kia bị Lưu Thế Hiền gọi dậy cũng đã không vui, nghe Tiểu Thâm nói như thế mới nhớ ra tối hôm qua phải ngủ trên ghế sofa khiến cả người đau nhức, mà hình như chỉ có bốn người bọn họ, còn Lưu Thế Hiền đã kéo Chu Châu vào phòng từ sớm rồi.

Lãnh Diễm thản nhiên xoa cổ giống như Tiểu Thâm, vẻ mặt cười mà như không cười, nhìn Chu Châu và Lưu Thế Hiền một cái, khóe miệng khẽ cong lên thành nụ cười mê người, lười biếng đứng lên, "Được lắm, cậu được lắm, bỏ chúng tôi ở ngoài này."

Giọng Lãnh Diễm không có gì giống như anh không vui, ngược lại có chút bất đắc dĩ, thật là, người ta ôm vợ người ta cậu bất mãn cái gì chứ!

Chu Châu chảy nước miếng vì nhìn bốn người đàn ông anh tuấn bỗng sững sờ, nhìn vẻ mặt cười cười mờ ám của cả bốn người, lại nhìn Lưu Thế Hiền đang trợn mắt, vẻ mặt thì bất đắc dĩ, Chu Châu chùi miệng, bước tới lắp bắp giải thích: "Mọi người đừng có hiểu lầm."

Tiểu Thâm vặn mình, cười cười nói: "Dạ, bọn anh sẽ không hiểu lầm, em yên tâm."

Nói đến "em yên tâm", còn cố ý liếc mắt một cái, cùng Lãnh Diễm ngồi trên ghế tặng cho Lưu Thế Hiền một cái ánh mắt nhạo báng.

Chu Châu thật muốn khóc, sự trong sạch của mình cứ như vậy bị Lưu Thế Hiền vô tình hủy diệt.

Cố Tiêu nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Chu Châu liền bật cười, dáng vẻ của Chu Châu như vậy, thật giống với Nghiêm Hi bốn năm trước, khi đó bốn người bọn họ rất thích chọc Nghiêm Hi. Ở trong biệt thự sang trọng nhà họ Lãnh, thường nghe được tiếng cô gái vừa thở phì phò vừa hét lớn, còn có tiếng bốn người đàn ông khoa trương hét loạn trong lúc chạy trối chết.

Cố Tiêu đứng lên bẻ cổ, phát ra những tiếng "rắc rắc" thanh thúy, anh tiến lên một bước, "Tôi vào xem cô bé kia thế nào rồi."

Tiểu Thâm đổi động tác tập thể dục, dậm chân tại chỗ: "Ui, bác sĩ Cố mà không chữa được hết sốt, vậy cậu học y học cũng xem như uổng phí rồi."

Cố Tiêu không thèm để ý đến cậu ta, chậm rãi đi vào phòng.

Lý Duệ Thần chỉ quay đầu lại lườm một cái, cũng không thèm để ý đến cậu ta.

Lãnh Diễm lại nhàn nhạt nói một câu: "Phải bắt cô ấy uống thuốc mới được, cô bé này không thích uống thuốc, lần này dù nói thế nào cũng phải trị cái tật xấu này của cô ấy."

Từ nhỏ, mỗi lần Nghiêm Hi bị bệnh đều do Cố Tiêu kê đơn thuốc, cậu ấy không học Đại học Y nhưng lại học được y thuật từ ông ngoại, y thuật của cậu ấy cũng tương đối inh.

Cho nên, có thể coi như Cố Tiêu là bác sĩ riêng của Nghiêm Hi.

Đối với hành động này của Cố Tiêu không ai có bất kỳ dị nghị gì, ai ngờ, Cố Tiêu vừa vào phòng liền hô to: "Người đâu?"

42. Chương 42: Lăng Viên

Trong phòng, Cố Tiêu vừa mới hét lên: "Người đâu?"

Bên ngoài, Lãnh Diễm đang vui vẻ cười đùa bỗng xụ mặt xuống, lập tức đứng lên, hầm hầm sát khí đi vào phòng của Nghiêm Hi.

Trong phòng yên tĩnh, ngăn nắp, lạnh lẽo không có hơi người.

Dường như Lãnh Diễm biết chuyện gì đã xảy ra, mở tủ treo quần áo, bên trong trống rỗng, một bộ quần áo cũng không có.

Cố Tiêu sững sờ, giống như chẳng hiểu chuyện gì, nhìn vẻ mặt âm trầm của Lãnh Diễm, không biết nên nói cái gì, chợt nhớ tới nửa đêm hôm qua Lãnh Diễm gọi điện đến, hơi thở có chút gấp gáp, giọng có chút khàn khàn mị hoặc.

Cố Tiêu cau mày, băn khoăn liếc nhìn Lãnh Diễm, há miệng, lại không biết nên hỏi như thế nào, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại.

Lúc này, mấy người khác cũng đi vào phòng, Lý Duệ Thần nhìn gian phòng trống rỗng, trong lòng cảm thấy không ổn rồi, nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Lãnh Diễm, trong nháy mắt liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lãnh Diễm nghĩ đến chuyện tối hôm qua, anh nâng tay nhìn hai bàn tay của mình, tối hôm qua, đôi bàn tay này chạm đến da thịt trơn mềm của Nghiêm Hi thì từ từ nóng lên như thiêu như đốt.

Nhưng mà bây giờ, hình như anh cũng có thể nhìn thấy mười đầu ngón tay của mình đang run rẩy.

Ánh mắt sắc lạnh quét một lượt khắp căn phòng trống rỗng, sau đó lạnh lùng nhìn Tiếu Thâm đứng một bên, giọng trầm thấp, giống như đang ra sức đè nén cái gì đó dưới cổ họng: "Đi điều tra tất cả những chuyến bay ra vào thành phố G sáng hôm nay, một chiếc cũng không được bỏ sót."

Hai người nhận ra nét âm u nồng đậm trong lời nói kia, trái tim đều cả kinh, đưa mắt nhìn nhau, sau đó Tiếu Thâm mới nghiêng đầu nhìn Lãnh Diễm, ngượng ngùng gãi gãi sống mũi: "Được, cậu cứ thoải mái đi." Giọng điệu của anh xưa nay chưa bao giờ nghiêm túc.

Cũng chỉ có mấy người bọn họ cùng nhau lớn lên mới hiểu được, giờ phút này đừng nên cười giỡn với Lãnh Diễm.

Nhưng mà….

Tiếu Thâm xoay người liếc mắt nhìn Cố Tiêu, trong mắt cả hai người đều là kinh ngạc và không thoải mái, trong lòng hai người cùng hét lớn số khổ, tại sao có thể như vậy được, Lãnh Diễm lại biến bọn họ thành chân chạy việc rồi.

Hai người cùng bất đắc dĩ.

Lý Duệ Thần nhìn căn phòng trống rỗng, Nghiêm Hi đã ở đây một tháng rồi, trong không khí hình như còn thoang thoảng mùi thơm trên người cô ấy.

Nhất thời, cả căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe được thanh âm không khí lơ lửng trong không trung, Lưu Thế Hiền nhìn tình trạng hiện giờ có chút quỷ dị, lôi kéo Chu Châu nói cô đi ra ngoài trước, Chu Châu không muốn, tại sao Nghiêm Hi lại không nói một tiếng đã bỏ đi rồi?

Nhìn Lãnh Diễm đứng im tại chỗ không nhúc nhích, Chu Châu tức giận: "Lãnh Diễm, rốt cuộc tối hôm qua anh đã làm gì Nghiêm Hi? Có phải anh ức hiếp cô ấy không?"

Lãnh Diễm vẫn đứng im không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn cô, Chu Châu cảm thấy cả người lạnh buốt giống như có vô số chậu nước lạnh đang tạt vào người cô.

Trái tim Chu Châu như ngừng đập, lập tức ngẩn người.

Lưu Thế Hiền phản xạ có điều kiện kéo Chu Châu ra sau lưng mình che chắn cho cô, ngẩng đầu nhìn Lãnh Diễm, nhỏ giọng nói: "Tôi biết tâm trạng anh không tốt, nhưng xin anh kiềm chế một chút, tôi tin, Nghiêm Hi cũng không hy vọng anh tùy tiện trút giận lên bạn tốt của cô ấy."

Nói xong không thèm để ý đến phản ứng của Lãnh Diễm, kéo Chu Châu ra khỏi phòng. Chu Châu nhìn Lưu Thế Hiền dũng cảm che chở ình, trong lòng nhất thời kích động, người đàn ông của cô rất đẹp trai nha!

※

Bên này mọi người bận rộn tìm kiếm Nghiêm Hi, mọi người trong biệt thự nhà họ Chu cũng bắt đầu một ngày bận rộn.

Trong vườn hoa trước biệt thự lớn của nhà họ Chu, một người đàn ông tóc đã bạc nửa đầu đứng bên cạnh một chậu hoa, lẳng lặng nhìn cây Thiên Trúc Quỳ trong hoa viên.

Ông Chu chống gậy chậm chạp bước từng bước tới gần, ông đi rất cẩn thận, hình như sợ quấy rầy người đàn ông kia, im lặng đứng phía sau người đó.

Mãi lâu sau, Lý Thánh Đức thở dài, hơi ngẩng đầu nhìn về phía đông nơi mặt trời mọc.

"Chu, hôm nay là sinh nhật con bé."

Cả người ôngChu cứng đờ, một giây sau ông lấy lại bình tĩnh, cười yếu ớt: "Đúng vậy, cũng mười bảy năm rồi, Lý Lệ cũng đã lớn như vậy rồi mà."

Mắt Lý Thánh Đức khẽ híp lại, nhìn kỹ mắt ông có màu đỏ giống như ánh mặt trời lúc này, ấm áp lại không chói mắt.

Lý Thánh Đức trầm giọng nói: "Lý Lệ chỉ là con nuôi, con gái của chúng tôi…."

Ông Chu cắt ngang lời ông: "Chuyện đã qua rồi, nhớ lại cũng không thể thay đổi được gì, chỉ đau lòng thêm mà thôi."

Lý Thánh Đức há miệng, trong cổ giọng giống như có một bí mật lớn cần phải nói ra, nhưng lại bị câu nói bình thản của ông Chu cắt đứt.

Không khí lại trở nên bức bách, một cơn gió khẽ thổi qua làm những bông hoa mềm yếu trong hoa viên đều rung rinh theo nhịp của nó.

Một lúc lâu sau, không khí bị bảo phủ bởi một hơi thở bi thương!

※

Ở Vùng ngoại ô phía Tây Bắc của Thành phố G, nơi này vốn có một lăng viên lớn nhất thành phố.

(Chú thích: Lăng Viên = Nghĩa Địa/ Nghĩa Trang).

Một chiếc QQ màu xanh dương chậm rãi chạy trên đường lớn.

Trong xe, Nghiêm Hi nghiêng đầu liếc nhìn Yêu Yêu đang nằm ngủ trên ghế phụ, bụng nó nhẹ nhàng lên xuống theo từng cái hít thở, gió từ bên ngoài thổi vào trong xe, lỗ tai nhỏ khẽ run lên, cảm thấy chỉ là gió lại yên tâm nhắm mắt ngủ tiếp.

Khóe miệng Nghiêm Hi khẽ cong lên thành nụ cười yếu ớt, lúc này, có nó ở cùng với cô hình như cũng không tệ, ít nhất không phải cô không có người thân. Mà nó vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội cô.

Cách cổng vào của Lăng Viên còn mười phút chạy xe, Nghiêm Hi chậm rãi lái xe, không chút hoang mang ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, nơi đây cây xanh cao vượt đầu, không thể không nói, nơi này là nơi tụ họp của những người đã chết hoặc sắp chết, mà họ đều là những người có rất nhiều tiền.

Cho nên Nghiêm Hi trở lại nơi này cũng chỉ vì tới thăm một người.

Nghiêm Hi quay đầu lại liếc nhìn bó hoa Bách Hợp đặt ở ghế sau, trên mặt thoáng qua một chút cô đơn.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, chỉ có một mình nằm tại nơi đây, có phải rất cô đơn hay không?

Bốn năm nay, vào ngày này hàng năm, cô đều sẽ đến đây, mỗi lần xuất hiện ở đây, cô cũng sẽ hỏi một câu như vậy.

Nhớ lại cuộc sống của mình bốn năm qua, sợ là Lãnh Diễm vẫn luôn cho người tìm hiểu sinh hoạt thường ngày của cô, cho người điều tra cô, đồng thời bảo vệ cô.

Nhưng mà, cô vẫn có sự kiêu ngạo của riêng mình, ví dụ như việc này, mỗi lần tới đây cô đều cắt đuôi những người Lãnh Diễm phái đi theo sau cô.

Lãnh Diễm, có lẽ anh đã quên, bản lĩnh của em là do anh dạy, đánh không lại anh cũng không phải lỗi của em, nhưng mà thầy giỏi thì trò giỏi, bản lĩnh của anh cao như vậy, lẽ nào bản lĩnh của em lại có thể kém được chứ?

Đột nhiên có vật gì đó nhảy lên đùi, Nghiêm Hi chỉ cảm thấy có hai bàn chân nhỏ nhẹ nhàng dẫm lên đùi cô, Nghiêm Hi vừa cúi đầu liền thấy Tiểu Yêu ngẩng đầu liếm cằm của mình.

Nghiêm Hi thấy cằm mình ướt một mảng, lại nhột nhột, ngẩng đầu né tránh, nhẹ giọng quát: "Tiểu Yêu, ngoan, ngồi xuống!"

Ai ngờ, thường ngày Yêu Yêu ngoan ngoãn là thế mà hôm nay lại không nghe lời.

Cô cúi đầu lại nhìn thấy đôi mắt uất ức của Yêu Yêu, to tròn đen nhánh sáng láp lánh như ánh mắt trời chiếu thẳng vào trái tim Nghiêm Hi.

Giống như nghĩ tới điều gì đó, Nghiêm Hi tỉnh ngộ, lập tức dừng xe lại ven đường, ôm Tiểu Yêu xuống xe, Tiểu Yêu thấy chủ nhân hình như đã hiểu được sự bức bối của mình thì liên tục quẫy đuôi reo mừng, từng cái, từng cái quét qua quét lại trên bụng Nghiêm Hi, hơi ngứa nhưng cũng rất thoải mái.

Nghiêm Hi đặt Tiểu Yêu xuống ven đường, sau đó ngồi xổm xuống nhìn nó, móng vuốt của Tiểu Yêu vừa chạm đất liền hưng phấn nhảy lên hai cái, đứng tại chỗ dò xét xung quanh rồi quay tròn hai vòng, sau đó mới hài lòng đi tiểu.

Phía sau có một chiếc xe màu đen chạy rất nhanh, khi chạy ngang qua bên cạnh Nghiêm Hi thì đúng lúc đó Nghiêm Hi lại quay lưng về phía bọn họ, vạt áo bị thổi bay lên, mái tóc dài đen nhánh cũng nhảy múa theo cơn gió do tốc độ của chiếc xe kia gây ra.

Chiếc xe vội vã ngang qua, khóe mắt Lý Thánh Đức lưu lại bóng dáng một cô gái, một lát sau ông kinh ngạc xoay người lại nhìn ra phía sau, nhưng rốt cuộc cũng không nhìn thấy bất kỳ một bóng dáng nào.

43. Chương 43: Trong Thế Giới Của Anh, Chỉ Có Em.

Nhìn qua cửa xe thấy một bóng dáng thân quen, Lý Thánh Đức hơi ngạc nhiên, nét bi thương trong đôi mắt ông hình như đã tìm được nơi gửi gắm, trong mắt lập tức sáng rỡ, xoay người lại lần nữa lại không nhìn thấy bất kỳ một người nào, ngay sau đó lại trở nên tăm tối mờ mịt.

Ông Chu hơi tò mò, theo ánh mắt của Lý Thánh Đức quay đầu lại nhìn ra sau, không có gì cả, không nhịn được liền hỏi: "Nhìn gì vậy?"

Lúc đó Lý Thánh Đức mới quay đầu nhìn về phía trước, im lặng một lúc lâu, không khí trong xe yên tĩnh chỉ nghe được những tiếng than nhẹ vọng đến từ hư không, giống như nhận ra điều gì đó, không đành lòng lại quay đầu nhìn ra sau.

Một lát sau, Lý Thánh Đức hoàn hồn, hơi nghiêng đầu liếc nhìn ông Chu ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, khẽ mỉm cười nói: "Không cần phải khẩn trương như vậy đâu, đã nhiều năm không gặp, cô ấy cũng sẽ nhớ chúng ta."

Chu lão gia nghe Lý Thánh Đức nói những lời này không khỏi cười một tiếng, ngay sau đó nghĩ đến một vấn đề, khẽ cau mày mở miệng: "Nhưng mà, con gái của ông, sao lại không tìm được?"

Nụ cười nhạt nhòa trên khóe miệng Lý Thánh Đức dần dần biến mất, gương mặt hơi cứng lại, ông nghĩ về chuyện cũ.

Bên tai là tiếng "ba ba" nũng nịu ngọt ngào, trước mặt là một cô bé nhỏ mặc váy hồng, tóc cột bím như sừng dê, tay nắm chặt một sợi dây mảnh, vui sướng chạy về phía trước, hai đuôi sam thật dài vì cô bé chạy mà nhẹ nhàng bay bay trong gió.

Cô bé quay đầu lại nhìn con diều bay giữa không trung, rồi quay lại nhìn cha mình đang đợi ở trước mắt, ánh mắt cứng chiều của cha khiến cô gái nhỏ vui mừng gọi: "Cha, cha, cha xem, Hi Hi thả diều của ba ba bay thật là cao."

Người cha trẻ tuổi anh tuấn tiến lên hai bước, hai tay ôm cô gái nhỏ lên, quay vài vòng trên không trung, "Đúng vậy nha, Hi Hi của cha là tuyệt nhất rồi!"

Cô gái nhỏ bị cha mình bế lên cao, ngồi trên vai của cha có thể nhìn thấy hết phong cảnh xung quanh thì vui vẻ cười to, người cha trẻ tuổi lấy được sự chú ý của con gái bé bỏng cũng vô cùng vui vẻ, hạnh phúc.

Cách đó không xa, có một người một phụ nữ xinh đẹp đang ngồi dưới bóng cây cổ thụ, nghe thấy tiếng cười vui vẻ của con gái và chồng không khỏi cười lên.

Ấm áp….vô cùng hạnh phúc…….

"Lý tiên sinh, Lý tiên sinh?"

Giọng của ông Chu cắt ngang dòng hồi tưởng của Lý Thánh Đức, đôi mắt mờ đục càng mờ mịt hơn, không thể nào tập trung được, tất cả mọi thứ trước mắt đều giống như là hư vô.

Lý Thánh Đức dần dần hoàn hồn, quay qua nhìn Chu lão gia ngồi bên cạnh, khóe miệng khẽ nhếch lên mang theo chút khổ sở, giọng ông khàn khàn: "Thật ngại quá"

Chu lão gia nhìn vẻ mặt mất hồn của Lý Thánh Đức một hồi lâu, lạnh nhạt nói: "Không sao, chúng ta đến nơi rồi." Dứt lời, ông chống gậy xuống xe.

Đã nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên Lý Thánh Đức bước vào lăng viên này, nhìn nơi này rộng lớn như không có điểm dừng, trái tim Lý Thánh Đức liền đập nhanh hơn một nhịp, ông thật sự không ngờ, lần gặp lại tiếp theo sẽ là mười bảy năm sau, mà hai người lại là âm dương xa cách.

Ánh nắng buổi sớm nhẹ nhàng chiếu xuống đường lên núi, mềm mại, giống như đang sợ, cố gắng ẩn mình sau những tán cây.

Đường lên núi mờ mịt bị bao phủ bởi một tầng sương mù, ánh mặt trời màu vàng nhạt chiếu xuống tạo thành những mảng màu rực rỡ, vừa giống như thật lại vừa mờ ảo như đang ở trong mộng.

Lý Thánh Đức bước chậm rãi, từng bước, từng bước đi lên bận thang, chợt nhìn thấy cách đó không xa có một cô gái mặc quần áo màu trắng, chân trần bước lên từng bậc thang, mái tóc rất dài, khăn choàng trơn mịn, bước đi uyển chuyển, tấm lưng kia lại rất hài hòa với khung cảnh của sườn núi trong lành này, một kết hợp hoàn mỹ, như thực như mơ khiến cho người ta phải liếc mắt nhìn, trong lòng Lý Thánh Đức chua xót rơi lệ.

Đôi mắt Lý Thánh Đức cứ nhìn chằm chằm vào hình ảnh hư ảo ấy, không biết đôi chân đã dừng lại từ lúc nào.

Chỉ đứng đó ngây ngốc nhìn về phía đó, hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Ông Chu nhận thấy ra có gì đó khác thường, nhìn vẻ mặt mất hồn của Lý Thánh Đức lúc này khẽ thở dài, lần đầu tiên ông đến nơi này cũng có cảm giác như vậy, sau này đến đây nhiều thành quen nên mới không như vậy nữa.

Dù sao thì không ai có thể tưởng được được, một người phụ nữ hoàn mỹ như vậy cuối cùng lại chỉ còn là một nắm đất vàng.

Khẽ thở dài, ông Chu đưa tay vỗ vỗ bả vai Lý Thánh Đức, vừa có chút bất đắc dĩ lại vừa có chút tang thương mấy vạn năm: "Đi thôi, cô ấy sẽ không quay lại nữa." Nói xong cũng không để ý đến ánh mắt vô cùng hối tiếc của Lý Thánh Đức, kéo tay ông ấy đi về phía trước.

Thật sự mà nói, ông Chu rất hận Lý Thánh Đức, nhưng đồng thời ông cũng rất kính nể Lý Thánh Đức, tóm lại, một Lý Thánh Đức nhỏ nhoi có thể cưới một người phụ nữ hoàn mỹ như vậy về làm vợ, ai ai cũng đều nể phục ông ấy.

Hai người đi thẳng về phía trước, không ai nói chuyện với ai, im lặng cho đến khi lên tới lưng chừng núi, ông Chu dừng lại, lẳng lặng nhìn hàng bia mộ được đặt ngay ngắn, thoáng quay đầu lại lườm Lý Thánh Đức một cái, sau đó sửa sang lại bó hoa hồng lớn đang ôm trước ngực, đặt gậy xuống một bên, sau đó....

Khập khễnh, chậm chạp mà kiên định bước về phía bia mộ có hình một người phụ nữ đang cười ngọt ngào.

Lý Thánh Đức chỉ im lặng đứng nhìn, cũng không bước về phía trước, đầu khẽ cúi xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ông Chu dừng bước, sau đó thâm tình nhìn người phụ nữ trong ảnh, mãi lâu sau mới đặt bó hoa hồng trong ngực xuống bên cạnh.

Trên bia mộ, phía dưới tấm ảnh người phụ nữ là dòng chữ lớn được khắc rất tỉ mỉ: ái nữ chi mộ; người đề danh, cha: Nghiêm Đình, con gái: Lý Nghiêm Hi.

(Chú thích: [ái nữ]: con gái rượu.)

Ông Chu đặt bó hoa hồng tươi thắm xuống, sau đó ngồi thẳng lưng lẳng lặng nhìn tấm hình kia.

Cô ấy vẫn đẹp như trong trí nhớ của ông vậy.

"Tử Hoa, một năm nay có khỏe không, lại đến ngày này tháng này, em ra đi đã mười bảy năm rồi, hôm nay, Thánh Đức cũng tới đây, cũng xem như em được đoàn tụ với gia đình, em có vui không?"

Một đám mây bay từ phía chân trời tới, nhẹ nhàng trôi theo chiều gió cho đến khi che khuất mặt trời, bầu trời biến sắc trong nháy mắt, ngay sau đó vài giọt nước mưa rơi xuống.

Nghiêm Hi giải quyết xong vấn đề của Yêu Yêu xong liền ôm nó vào trong xe, khi chuẩn bị xoay người, một giọt nước lành lạnh nhỏ xuống giữa trán cô.

Nghiêm Hi kinh ngạc đưa tay lau đi, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, không nhịn được gào khóc ở trong lòng, trời như thế này thì làm sao mà đi, dù nói thế nào thì đây cũng là giờ phút cuối cùng cô ngây ngô ở lại Thành phố G, ông trời không thể để trời xanh mây trắng mà tiễn đưa cô sao?

Cũng chẳng còn cách nào, Nghiêm Hi mau chóng ngồi vào trong xe, lái xe rời đi, cô chạy nhanh hơn một chút.

Lúc này, trong phòng trọ của Nghiêm Hi, Lãnh Diễm mở rộng cửa sổ, ánh mắt âm trầm nhìn về phía chân trời qua khung cửa sổ, vẻ mặt lạnh lẽo khắc nghiệt, ai nhìn thấy cũng không dám nói chuyện.

Một giọt nước mưa bị gió tạt vào rơi trên mi tâm đang nhíu chặt của Lãnh Diễm, cảm giác lành lạnh khiến Lãnh Diễm không thể không hoàn hồn.

Đưa tay lau đi hạt nước mưa này, mở lòng bàn tay tỉ mỉ quan sát, mà giọt nước mưa kia đã sớm nhòe đi trong lòng bàn tay của anh, Lãnh Diễm khẽ cười, A! Nghiêm Hi, đây chính là em.

Rõ ràng rất yếu đuối lại lén lút chốn trong lòng bàn tay của Lãnh Diễm, người khác có em cũng được, không có em cũng không sao, nhưng chỉ có anh mới hiểu rõ, em đã lấp đầy không gian của anh rồi.

Trong lòng anh, trái tim anh, tâm trí anh, thế giới của anh.....chỉ có em.

44. Chương 44

Lãnh Diễm đứng im nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ rất lâu, lâu đến mức Tiểu Thâm còn cho rằng anh đã biến thành một pho tượng vọng thê, Lãnh Diễm mới chậm rãi nhích người, vừa xoay người lại, ánh mắt sắc lạnh lại quét khắp phòng.

(Chú thích: [vọng thê]: chờ vợ, chắc mọi người cũng biết chuyện người phụ nữ vì chờ chồng mà hóa thành hòn vọng phu rùi nhỉ >"<>

Mọi người bị anh liếc qua, trái tim cũng muốn ngừng đập.

"Nói cách khác, cho đến lúc này, cô ấy vẫn chưa rời khỏi thành phố G!"

Tiếu Thâm nhìn vẻ mặt nghiêm túc khác thường của Lãnh Diễm, bình thường anh hay cười đùa lúc này cũng xụ mặt xuống, giọng trầm thấp vang lên giữa không gian yên tĩnh: "Đúng, theo như kết quả điều tra được, chiếc xe QQ của Nghiêm Hi chạy về phía Tây Bắc rồi."

Không còn vẻ mặt cười đùa vui vẻ lúc bình thường, giọng âm trầm xen lẫn nặng nề, trong lúc vô tình lại càng làm tăng thêm mị lực đàn ông của anh.

Nghe Tiếu Thâm nói, Lãnh Diễm trầm mặc, phía Tây Bắc của thành phố G? Theo như anh biết, nơi đó nổi danh là vùng đất "phong thủy bảo địa" của thành phố G, Nghiêm Hi đi đến đó làm gì?

(Chú thích: phong thủy bảo địa: đất báu phong thủy)

Từ đầu đến cuối Lý Duệ Thần vẫn không nói câu nào, khi nghe được những lời này, hô hấp của anh hơi chậm lại, trong mắt dần dần dâng lên chua xót và thương tiếc. Tay cầm ly hơi dùng sức, lại cầm không tốt, dĩ nhiên là ly thủy tinh không thể chịu được áp lực này, phát ra một tiếng vang thanh thúy, sau đó đùng một cái, vỡ.

Nước nóng trong ly cũng văng ra, Cố Tiêu ngồi bên cạnh Lý Duệ Thần phản xạ có điều kiện lập tức đứng lên, may mắn tránh được một kiếp, đang vỗ vỗ ngực trái âm thầm nói mình may mắn thì liếc nhìn thấy mu bàn tay Lý Duệ Thần đã sưng đỏ lên rồi.

Cố Tiêu sững sờ, một giây sau sợ hãi kêu lên: "Cậu điên rồi." Nói xong liền chạy đi lấy hộp cứu thương tìm thuốc tiêu sưng.

Mọi người không hiểu tại sao Lý Duệ Thần lại phản ứng như vậy, chẳng lẽ lại là vì Nghiêm Hi bỏ đi mà không yên tâm?

Cũng giống như Lãnh Diễm sao?

Nhưng làm sao lại đến nông nỗi này, Nghiêm Hi bỏ đi, ngay cả Lãnh Diễm cũng không điên cuồng đến mức này.

Lãnh Diễm bị thu hút bởi hành động bóp nát ly thủy tinh của Lý Duệ Thần, từng phản ứng của Lý Duệ Thần sau đó anh đều không bỏ qua. Cho nên vẻ mặt chua xót và ánh mắt bi thương của Lý Duệ Thần đều rơi vào trong đáy mắt của anh.

"Có phải cậu biết cái gì hay không?" Giọng nói không có chút nhiệt độ nào giống như gió tuyết vô tình lạnh lẽo, đâm thẳng vào trái tim người nghe.

Lý Duệ Thần hất tay Cố Tiêu vẫn đang bôi thuốc tiêu sưng ình ra, chậm rãi đứng lên, nhìn ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Diễm: "Ừ, nếu như mình đoán không sai, cô ấy đi Tây Bắc chắc chắc chắn là đến Lăng Viên rồi."

Lãnh Diễm hơi kinh ngạc: "Lăng Viên?" Cô ấy đến Lăng Viên làm gì?

Lý Duệ Thần gật đầu một cái, hình như trong mắt có gì đó, có chút mong nhớ lại có chút ngọt ngào, cũng có chút không chắc chắn, còn có một chút mờ mịt không rõ nguyên nhân.

Nhưng đối mặt với câu hỏi tiếp theo của Lãnh Diễm, anh vẫn gật đầu một cái: "Không sai, tôi cũng không biết cô ấy đi đâu, nhưng mà, tôi tin tưởng, nếu như Nghiêm Hi đi về phía Tây Bắc thì nhất định là cô ấy đến Lăng Viên rồi."

Lãnh Diễm nhíu mày suy nghĩ nhìn Lý Duệ Thần, đôi mắt hơi híp lại nhìn mu bàn tay hồng hồng vì bị phỏng của Lý Duệ Thần, con ngươi khẽ lay động, nhìn Cố Tiêu vẫn đang cầm lọ thuốc tiêu sưng: "Nhanh lên, bôi thuốc cho cậu ấy đi."

Sau đó, cũng không thèm để ý hai người này có phản ứng gì, chuyển mắt qua nhìn Tiêu Thâm ở bên cạnh, "Cho người đi điều tra đường đến Lăng Viên ở phía Tây Bắc"

Tiếu Thâm nhếch miệng cười: "Lần này cậu phải cảm ơn mình đi, mình đã sớm cho người đi điều tra rồi." Ngay từ lúc nhận được tin tức Nghiêm Hi đi về phía Tây Bắc, Tiếu Thâm cũng đã cho người đi điều tra những địa điểm trọng yếu, phía Tây Bắc vốn có một ít nhân vật lớn, Nghiêm Hi lại chỉ là một sinh viên

bình thường mới tốt nghiệp hiển nhiên sẽ không quen biết với nhân vật lớn nào rồi, cho nên, nơi cô ấy có thể đến cũng chỉ có Lăng Viên rộng lớn kia thôi.

Nhưng mà Tiểu Thâm vẫn có một chút khó hiểu, tại sao trước khi rời đi, cô bé này lại chạy đến Lăng Viên kia bái tế chứ?

Chẳng lẽ trong bốn năm học đại học ở thành phố G này cô ấy có quen biết người nào đó nhưng người đó lại bất hạnh qua đời sao?

Hơn nữa, người này nhất định là người có tiền có thế, nếu không làm sao có thể được chôn cất ở Lăng Viên Tây Bắc chứ?

Nhìn gương mặt hả hê của Tiểu Thâm, Lãnh Diễm vẫn cười mà như không cười: "Kết quả đâu?"

Tiêu Thâm tiếp tục cười cười: "Còn chưa có kết quả, nhưng mà, mình tin sẽ có nhanh thôi."

Vừa dứt lời, Lãnh Diễm cũng đã cầm chìa khóa xe bên cạnh bàn lên rời khỏi phòng trọ.

Tiểu Thâm và Cố Tiêu liếc mắt nhìn nhau, mà Lý Duệ Thần để Cố Tiêu bôi thuốc tiêu sưng xong cũng đứng lên rời đi.

Chỉ còn lại Tiểu Thâm và Cố Tiêu, hai người lại đưa mắt nhìn nhau, một lúc sau vội vàng cầm chìa khóa xe lên chạy khỏi phòng trọ.

Bọn họ cùng nhau lớn lên nên hai người bọn họ hiểu sâu sắc một đạo lý rằng, khi Lãnh Diễm và Lý Duệ Thần đều vì Nghiêm Hi mà thay đổi thì tốt nhất không nên đi cùng hai người họ, nếu không nhất định sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Lãnh đại thiếu gia vừa phúc hắc vừa thù dai sẽ khiến họ đi không nổi, ăn cũng không xong, người đàn ông dịu dàng như Lý Duệ Thần cũng sẽ khiến họ bán sống bán chết.

Sao có thể đồng thời chịu hai đả kích lớn như vậy đây!

※

Khi Nghiêm Hi leo được hơn một nửa sườn núi thì gặp ông Chu và Lý Thánh Đức ở một khúc quanh.

Việc gặp ông Chu ở đây nằm ngoài dự đoán của Nghiêm Hi, cô kinh ngạc nhưng vẫn lễ phép gật đầu chào, sau đó nghiêng người bước qua.

Đối với người đứng bên cạnh ông Chu, Nghiêm Hi chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua.

Nhưng Lý Thánh Đức nhìn thấy cô thì vẻ mặt ông liền thay đổi, sắc mặt trắng bệch rất khó coi.

Ánh mắt khiếp sợ nhìn theo bóng dáng Nghiêm Hi không chớp mắt, mãi cho đến khi bóng dáng nhỏ bé đó biến mất ở một khúc quanh khác ông mới hoàn hồn.

Trái tim Nghiêm Hi khẽ lay động, tại sao người kia lại quen thuộc như vậy? Người đó là ai?

Vấn đề khó khăn này vẫn mông lung trong đầu cô đến khi cô đứng trước mộ Nghiêm Tử Hoa, nhìn thấy một bó hoa hồng thật to được đặt ngay ngắn trên mộ cô mới chợt hiểu ra, bó hoa còn tươi như vậy nhất định là vừa được đặt lên.

Nhớ đến vẻ mặt vô cùng khiếp sợ của người đàn ông kia, trong đầu cô liền hiện lên một người đàn ông anh tuấn, tuổi còn rất trẻ.

"Cha, cha!"

Còn có tiếng gọi nũng nịu ngọt ngào của cô lúc nhỏ.

Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Mẹ, người đó thật sự xuất hiện rồi sao?

"Mẹ, người kia không tặng mẹ loại hoa mẹ thích rồi, con nhớ mẹ từng nói, Bách Hợp, thuần khiết không tì vết, mẹ rất thích. Hôm nay con mang đến ẹ." Dứt lời, cô khom lưng cầm bó hoa hồng lên tiện tay ném đi, sau đó chậm rãi đặt bó hoa Bách Hợp của mình xuống.

Nghiêm Hi lẳng lặng nhìn người vô cùng quen thuộc trong tấm hình giống như vạn năm chưa gặp, gương mặt của Nghiêm Hi và Nghiêm Tử Hoa giống nhau như đúc, đôi mắt to tròn phong tình, khi cười lên thì đôi mắt kia khẽ híp lại, cong cong hình bán nguyệt, rất chói mắt cũng rất xinh đẹp.

"Mẹ, hôm nay là sinh nhật của con, chuyện lúc trước con nhớ được không nhiều lắm, nhưng con vẫn nhớ rất rõ ngày sinh nhật năm đó, rất vui vẻ. Mẹ, cám ơn mẹ đã cho con sinh mạng, để con được đón sinh nhật cùng với mẹ. Sau ngày hôm nay, con sẽ rời khỏi đây, bởi vì con không muốn gặp lại người đàn ông kia nữa, anh ấy xứng đáng có được người tốt hơn con, mẹ thấy đúng không?"

Gió lạnh mang theo những hạt mưa làm ướt mái tóc dài đen mềm mại giữa không trung, nước mưa cũng giống như nước mắt, từng giọt, từng giọt nhẹ nhành rơi xuống, ngấm vào trái tim, xua đi cũng không được.

45. Chương 45: Sủng Em Vô Pháp Vô Thiên.

Ba chiếc xe lao nhanh trên đường cao tốc giống như đang đua xe, tất cả chân ga đều được dẫm đến tận đáy, nếu nhìn bằng mắt thường thì không thể nhận ra ba chiếc xe kia đang chạy đến Lăng Viên phía Tây Bắc.

Dẫn đầu là chiếc xe thể thao màu đen, Lãnh Diễm buồn bực nhìn chằm chằm con đường phía trước, một tiếng thở dài than vãn mơ hồ vang vọng bên tai, Lãnh Diễm ngẩn người, âm thanh kia hình như là do mưa phùn mang đến, một tiếng thở dài xa xôi, nghe rất quen thuộc.

Lãnh Diễm nghĩ, có lẽ anh bị ảo giác rồi.

Trong đầu hiện lên khóe mắt rưng rưng của một cô gái, trái tim Lãnh Diễm đột nhiên tức giận, Nghiêm Hi, em không thể chấp nhận anh, vì không muốn anh tìm được em, cho dù phải rời bỏ một thành phố em cũng muốn đuổi anh ra khỏi cuộc sống của em sao!

Em thật đúng là ngoan độc.

Thở dài một cái, xem ra, đúng là anh đã cưng chiều cô vô pháp vô thiên cho nên cô mới cho rằng chuyện anh cưng chiều cô là lẽ đương nhiên.

Trong chiếc xe thứ hai, Lý Duệ Thần nhìn chiếc xe thể thao trước mặt, chạy với tốc độ cực hạn như vậy khiến cho cả chiếc xe như muốn bay lên, nhưng Lý Duệ Thần không hề nhăn mặt nhíu mày, nhưng mà, đã lâu rồi anh không thấy cậu ta lái xe điên cuồng như vậy.

Anh nhớ, hình như bốn năm trước, khi Nghiêm Hi chọn rời khỏi thành phố A một thân một mình đi đến nơi này đi học, cậu ấy cũng đã không chơi loại trò chơi kích thích này nữa rồi.

Hôm nay lại điên cuồng như vậy, đây không phải nói rõ, người đàn ông tự đại ở phía trước – Lãnh Diễm lại muốn vì cô gái kia mà bắt đầu lại những ngày tháng trước đó?

Lý Duệ Thần nghĩ đến Lãnh Diễm, trái tim cảm thấy lành lạnh, anh và Lãnh Diễm cùng yêu một cô gái, Lãnh Diễm yêu cô nhưng cô không chấp nhận, vậy cô có thể đón nhận anh sao?

Trong chiếc xe thứ ba, tài xế Tiếu Thâm đang vô cùng kích động, đôi mắt trong suốt đang nhìn chằm chằm hai kẻ điên trước mặt, chờ cơ hội để vượt qua, cảm giác kích thích như thế này, đúng là đã rất lâu anh chưa có trải qua rồi.

Cố Tiêu có chút choáng váng, anh biết lái xe, nhưng hiện tại anh đang ngồi ở vị trí kế bên tài xế và nhìn ra ngoài cửa sổ, những cảnh vật kia cứ chợt lóe lên rồi biến mất, đầu anh làm sao lại càng ngày càng choáng váng thế này?

Tiếu Thâm không thèm quan tâm đến người đàn ông ngồi bên cạnh mình, mắt vẫn nhìn chằm chằm hai chiếc xe trước mặt. Thật là buồn bực, hai người kia đã mấy năm không chơi loại trò chơi kích thích đó rồi, anh thì mỗi tháng cũng sẽ chơi ba bốn lần, tại sao lại không sánh bằng hai người kia chứ?

Tiểu Thâm đạp mạnh chân ga muốn vượt qua, cuối cùng vẫn không vượt qua được.

"Mẹ nó, bọn họ có chuyện gì vậy, có phải không muốn sống nữa không?"

Bây giờ thì anh đã hiểu cái gì gọi là không sợ to gan mà chỉ sợ không tiếc mạng rồi, hai người này, gặp phải chuyện gì liên quan đến Nghiêm Hi là liền liều mạng như dân cờ bạc.

Cố Tiêu ngồi bên cạnh khẽ cười: "Đó là Tiểu "đại mỹ nhân" cậu không gặp được người con gái có thể khiến cho cậu liều mạng thôi, đến khi gặp được rồi, có quản được cậu không?" Cố Tiêu giơ tay chỉ chỉ hai chiếc xe phía trước đã sớm không thấy tăm hơi đâu rồi nói tiếp: "Nói không chừng một ngày nào đó, cậu cũng sẽ thay đổi biến thành như vậy đấy."

Nghe vậy, Tiểu Thâm khẽ cười, "Vậy thì không thể rồi, tôi đường đường là Tiểu đại thiếu gia ở thành phố A ai mà không biết hả, phụ nữ ở bên cạnh tôi không thể ở quá bảy ngày." Theo anh nghĩ, phụ nữ chính là loại động vật không có lương tâm, nói cái gì mà tình với chả yêu, tất cả chỉ là giả.

Cố Tiêu liếc xéo anh một cái, sau đó mắt lập tức sáng lên, giống như nhớ ra điều gì đó, giọng trêu chọc: "Chao ôi, tôi nhớ trước kia cậu là một học sinh nam tương đối ngây thơ mà, sao bây giờ đột nhiên lại trở nên hận đời như vậy, giống như bị cô gái nào vứt bỏ ấy, có phải cậu còn giấu tôi chuyện gì không hả?"

Vừa dứt lời, Tiểu Thâm lập tức giống như con mèo bị điện giật, lông toàn thân cũng muốn nổ tung ra, "Cậu nói bậy bạ cái gì vậy hả, ai dám tùy tiện bạc tình bạc nghĩa với tôi, không muốn sống nữa sao?" Tuy anh nói như vậy nhưng đôi mắt đào hoa câu hồn thường ngày vẫn có chút chột dạ, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đầy chế nhạo kia của Cố Tiêu.

Hình như Cố Tiêu nhìn ra cái gì, cũng không nói thẳng, chỉ cười ha ha.

Tiểu Thâm bị cười thì mặt lúc trắng lúc đỏ, nhưng anh cũng không nói gì, chỉ đem những bực tức trong lòng mình phát tiết lên chiếc xe, nhấn mạnh chân ga, tốc độ của xe lại tăng thêm một bậc.

※

Nghiêm Hi đi từ trên núi xuống, nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm nữa, xem ra Lãnh Diễm đã biết cô bỏ đi rồi.

Bây giờ nhất định là anh sẽ điều tra tất cả các cửa ra vào của thành phố G, nhưng mà Lãnh Diễm, anh nghĩ em sẽ không tìm thấy đường ra khỏi thành phố G sao? Cái thành phố G này, anh hiểu được bao nhiêu?

Mở cửa xe ngồi vào trong, Tiểu Yêu vẫn ngồi yên ở ghế bên cạnh ghế tài xế, nhìn thấy chủ nhân rốt cuộc cũng quay lại, nó hưng phấn nhảy loạn trên ghế.

Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, đưa tay xoa xoa đầu của nó.

Chiếc xe QQ nhỏ màu xanh dương khẽ rung lên rồi rời đi.

Xe chạy thẳng về hướng Bắc, lặng lẽ chạy vòng qua một quả núi nhỏ, sau đó quẹo vào một rừng cây um tùm, nếu như cô nhớ không nhầm, năm đó mẹ của cô đã dẫn cô rời khỏi đây bằng con đường này.

Điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, Nghiêm Hi hồi hồn, cây cối bên ngoài đã cao hơn rất nhiều so với mười bảy năm trước, cành lá tươi tốt che khuất ánh mặt trời buổi sớm khiến xung quanh hoang vắng lại có chút âm u, trên màn hình điện thoại di động vẫn nhấp nháy tên của một người mà cô không bao giờ muốn gặp nữa – Lý Lệ.

Lý Lệ?

Nghiêm Hi bật cười, cô còn tưởng người đang gọi sẽ là Lãnh Diễm, dù đã biết trước là cô sẽ không nhận, nhưng Lãnh Diễm vẫn có thể gọi cho cô mà? Tại sao bên đó lại yên tĩnh như vậy, điểm này có chút bất thường!

Hay là, bọn họ còn chưa phát hiện ra cô đã bỏ đi?

Cũng có thể là….

Đôi mắt to tròn chợt ửng lên một chút mất mát và tự giễu, cũng có thể là, mười lăm năm dụng tâm, đã khiến cho Lãnh Diễm mất đi tính nhẫn nại, anh đã buông tha cho cô rồi.

Trái tim đau nhói, giống như bị người ta xé rách, trước đây cô chưa từng trải qua cảm giác đau như thế này, từ trái tim lan ra đến tứ chi, ngay cả tay cầm lái cũng không khống chế được mà run rẩy.

Dường như tài xế đã mất tay lái, chiếc xe đột nhiên siêu vẹo chạy nối thành hình chữ S, Tiểu Yêu ngồi ở ghế phụ sợ hãi sủa lên thảm thiết, thanh âm ô ô còn có chút nôn nóng, giống như nó đang cố hết sức sủa lên để gọi Nghiêm Hi hồi hồn.

Nghiêm Hi giật mình, một giây trước khi chiếc xe đâm vào cây đại thụ trăm tuổi thì cô đã kịp thời nhấn phanh để chiếc xe dừng lại.

Nhìn cây đại thụ cách chiếc xe trong gang tấc, trái tim Nghiêm Hi đập liên hồi, cô ngơ ngác sửng sốt hồi lâu mới tìm được tay chân của mình, vì quá sợ hãi mà tay chân không còn cảm giác. Nghiêm Hi cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhìn sang Tiểu Yêu, may mắn là trước đó cô đã cài dây an toàn cho Yêu Yêu, nếu không cú phanh gấp vừa rồi thật không dám tưởng tượng Yêu Yêu sẽ xảy ra chuyện gì, cô khẽ mỉm cười, Tiểu Yêu cũng đã lớn hơn trước rất nhiều rồi.

Cũng may mắn nó đã lớn hơn rất nhiều, nếu không có thắt dây an toàn, sợ là cũng không có tác dụng gì…..

Tháo dây an toàn cho Tiểu Yêu rồi ôm nó vào ngực, thân thể nho nhỏ vẫn đang không ngừng run lên, Nghiêm Hi đau lòng: “Ngoan, không sao rồi!”

Điện thoại di động bị văng ra rơi trong xe vẫn kiên nhẫn vang lên từng hồi, Nghiêm Hi cúi xuống hôn Tiểu Yêu một cái rồi mới khom người nhặt điện thoại di động lên, nhìn tên người gọi đến hiển thị trên màn hình, Nghiêm Hi khẽ thở dài.

“Alo”. Cuối cùng vẫn phải nghe máy.

46. Chương 46: Lý Lệ Kỳ Dị.

Ở đầu dây bên kia, Lý Lệ đã mất hết kiên nhẫn, ước chừng cô đã gọi cho Nghiêm Hi ba lần nhưng Nghiêm Hi lại không chịu nghe máy, còn tự cao tự đại hơn đại thiếu phu nhân là cô.

May là, trong lòng thì tức không chịu được, nhưng lời nói ra khỏi miệng vẫn êm ái dễ nghe biểu thị cô là một người phụ nữ dịu dàng, cô nhẹ nhàng nói, còn có thể nghe ra ý cười trong đó:

“Nghiêm Hi, thật xin lỗi, sớm như vậy đã đánh thức cậu.”

Nghiêm Hi nhìn rừng cây âm u bên ngoài cửa xe, khóe môi không khỏi cong lên một chút: “Không sao, mình đã dậy lâu rồi.”

Lý Lệ nghe vậy, giống như thật sự sợ mình đã quấy rầy người khác nghỉ ngơi, nặng nề thở phào nhẹ nhõm, khẽ nói: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt, nếu như quấy rầy cậu nghỉ ngơi, vậy mình sẽ thật có lỗi với cậu.”

Liếc nhìn đồng hồ, đã bảy giờ ba mươi lăm phút sáng, mình đã lãng phí quá nhiều thời gian, nếu không đi nhanh sợ là Lãnh Diễm sẽ tìm được mình mất.

“Cậu có chuyện gì?” Giọng của cô càng ngày càng bình thản, giống như, bị Lý Lệ và Chu Khải phản bội đã chuyện của kiếp trước rồi, hôm nay, dường như không còn bất cứ chuyện gì có thể khiến cảm xúc của cô dao động nữa.

Bên kia, Lý Lệ hơi sững sờ, hình như chưa kịp thích ứng với thái độ vô cùng lạnh lùng của Nghiêm Hi, sửng sốt một hồi lâu cô mới chậm rãi mở miệng: “A, là như vậy, Nghiêm Hi, cậu tha thứ cho sự ích kỷ của mình nha, chỉ là mình cảm thấy, chúng ta cần gặp mặt một chút nói rõ mọi vấn đề, cậu thấy có được không?”

Nghe giọng Lý Lệ yếu ớt như con chim nhỏ sợ cành cong, thận trọng hỏi cô “có được không”, trái tim Nghiêm Hi không nhịn được lại cảm thấy càng chán ghét cô ta hơn.

"Mình không cảm thấy chúng ta phải gặp mặt, thời gian của mình có hạn, mình không muốn lãng phí thời gian vào chuyện không cần thiết đó." Lần trước gặp mặt đã khiến cô gặp một đống phiền toái, giờ lại còn muốn gặp cô nữa sao?

Cô cũng không có nhiều thời gian như vậy!

Hình như Lý Lệ biết nguyên nhân Nghiêm Hi quyết liệt như vậy, hết sức kiên nhẫn khuyên Nghiêm Hi ra gặp mặt cô một lần.

Nghiêm Hi không thể kiên nhẫn nữa: "Lý Lệ, mình đã quyết định đi khỏi đây, cậu còn lo lắng sao? Bằng những thủ đoạn cậu đối phó với những người đàn ông kia trong quá khứ, chỉ một Chu Khải cậu lại không giữ được sao? Nhà họ Chu quyền thế như vậy cũng ủng hộ cậu, bây giờ còn xuất hiện một người cha làm Cục trưởng Cục thuế là chỗ dựa vững chắc, coi như Chu Khải có ý muốn ly hôn với cậu, người nhà họ Chu cũng sẽ không đồng ý. Cậu xem đi, cậu có điều kiện tốt như thế, cậu còn sợ cái gì chứ, Chu Khải, anh ta nhất định ở trong túi của cậu, không chạy thoát được đâu, cậu yên tâm rồi chứ."

Ở bên kia, Lý Lệ chợt cười, cười rất kỳ dị, tiếng cười the thé chói tai truyền qua chiếc điện thoại di động nhỏ bé truyền vài tai Nghiêm Hi khiến cả người cô nổi một tầng da gà.

Rất quái dị.

Từ trước đến nay Lý Lệ luôn là ô nhu người khéo léo động lòng người, lúc nào thì có thể cười kỳ dị như vậy?

Đột nhiên trong lòng Nghiêm Hi sinh ra một tia cảnh giác: "Cậu muốn làm gì?"

Đầu dây bên kia, hình như tâm trạng của Lý Lệ rất tốt, "Cậu lái xe mà tại sao không cẩn thận như vậy, ngộ nhỡ đâm vào cái cây kia, vậy không phải là cậu xong đời rồi sao?"

Nghiêm Hi giật mình lại hơi hồi hộp, theo bản năng cô nhìn bốn xung quanh, nhưng lại không thấy gì cả.

Nhịp tim bất giác tăng nhanh, dù sao thì ở giữa khung cảnh hoang vu âm u này cộng thêm tiếng cười quỷ dị của Lý Lệ khiến trái tim cô không khỏi run sợ, "Cậu rốt cuộc là ai?"

Nơi này rậm rạp hoang vu, cũng chỉ là một khu rừng nhỏ, không có mấy người biết tới, làm sao Lý Lệ lại có thể biết được hành tung của cô?

Này quá mức kỳ quái rồi, với hiểu biết của cô về Lý Lệ, cô ta làm gì có khả năng này?

Bên kia Lý Lệ ung dung mở miệng, ngữ điệu và bộ dáng đều là tức chết người không đền mạng, nghe Nghiêm Hi nói như vậy nghiến răng: "Nghiêm Hi, cậu đúng là thần thông quảng đại [bản lĩnh cao cường], con đường này bí mật như vậy cậu cũng có thể tìm được."

Nghiêm Hi thả Tiểu Yêu lên ghế phụ, thắt dây an toàn lại cho nó, sau đó mới thận trọng mở miệng: "Rốt cuộc cậu muốn gì?"

Bên kia Lý Lệ bỗng cười lên, cười rất vui vẻ: "Mình đã nói rồi, muốn gặp cậu một lần mà thôi, chúng ta phải nói rõ mọi chuyện."

Nghe xong những lời này, đôi mắt to tròn giăng một tầng sương mỏng, Lý Lệ? Rốt cuộc cô ta muốn gì? Trái tim Nghiêm Hi không tự chủ lại tăng thêm một tầng cảnh giác.

"Gặp mặt?"

"Đúng vậy, không phải cậu không dám đi đấy chứ?" Lý Lệ nhẹ nhàng trả lời.

Nghiêm Hi quay đầu nhìn ra bên ngoài, khu rừng vẫn còn âm u, ánh mặt trời sáng sớm đều đã bị lá cây che khuất.

Có lẽ, cũng đã đến lúc ngả bài với Lý Lệ rồi, nếu, Lý Lệ biết con đường mà ít người biết đến này, vậy có phải, Lý Lệ cũng là một người tham gia vào sự kiện kia của mười bảy năm trước?

Mẹ, nhớ tới dáng vẻ nhếch nhác của Nghiêm Tử Hoa mười bảy năm trước, trong lòng Nghiêm Hi kiên định hơn, cô không do dự nữa: "Được, gặp nhau ở đâu?"

Lúc này, đứng trên một tháp cao dùng ống nhòm quan sát chiếc xe của Nghiêm Hi, Lý Lệ cười lên: "Vậy mới là đứa bé ngoan."

"Bây giờ cậu quay lại, quay lại Lăng Viên đi, sau đó chạy thẳng qua đó dọc theo sườn núi chạy về phía đường quốc lộ, trên đỉnh núi có một chỗ có một cái hồ tự nhiên, không khí ở đó cũng không tệ, chúng ta đi hưởng thụ không khí mới mẻ một chút."

Giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng của Lý Lệ đã quay trở lại, Nghiêm Hi nhăn mày, tốc độ biến đổi của Lý Lệ có phải đã quá nhanh rồi không, đến tột cùng thì chuyện gì đã xảy ra?

Nhớ đến yêu cầu của Lý Lệ, chân mày của Nghiêm Hi lại càng nhíu chặt hơn, quay về Lăng Viên? Rất có thể, lúc này Lãnh Diễm đã tìm ra nó rồi.

Nghiêm Hi nhìn con đường phía trước, lại nhìn con đường phía sau một cái, hình như cô đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Thông qua ống nhòm, Lý Lệ phát hiện chiếc xe QQ màu xanh dương trong rừng rậm vẫn không có dấu hiệu chuyển động, Lý Lệ lại dịu dàng nhắc nhở một câu: "Nếu như không đi, cậu sẽ bỏ lỡ rất nhiều kịch hay."

Nói xong câu này, Lý Lệ không chút do dự cúp điện thoại, những tiếng "tút tút tút" từ trong điện thoại truyền tới, giống như giọng nói nhỏ nhẹ của Lý Lệ khiến cô vô cùng chán ghét.

Lý Lệ, đây có được xem là cô đang khiêu khích tôi không?

Thật là buồn cười, Nghiêm Hi, mày sợ cái gì, trên cái thế giới này, còn có gì khiến mày sợ sao?

Khóe miệng Nghiêm Hi cong lên thành một nụ cười tự giễu.

Đúng vậy, đã đến hoàn cảnh ngày hôm nay rồi, còn có gì phải sợ nữa sao!

Khởi động xe, cô không do dự mà quay đầu xe, theo con đường lúc tới rời khỏi nơi này.

Vẫn chăm chú nhìn vào ống nhòm, Lý Lệ bỗng cười nhạt, sau đó nhẹ nhàng đi tới một góc khác, ở góc đó cũng đã chuẩn bị sẵn một cái ống nhòm khác, Lý Lệ khẽ khom lưng nhìn, ba chiếc xe thể thao sang trọng giống như đang bay về phía Lăng Viên.

Sau đó, điều chỉnh ống nhòm một chút, cố định ở chiếc xe thứ hai trong ba chiếc xe kia, vẻ mặt Lý Duệ Thần nhàn nhạt như đóng băng trên ống kính.

47. Chương 47: Đỉnh Núi, Rơi Xuống Nước.

Nghiêm Hi lái xe chạy thẳng tới đỉnh núi, gió lớn thổi vù vù khiến thân thể gầy yếu của Nghiêm Hi như muốn ngã xuống, mái tóc dài bay loạn giữa không trung.

Nghiêm Hi để Tiểu Yêu lại trong xe, không để ý tới ánh mắt càng ngày càng uất ức của Tiểu Yêu, đóng cửa xe lại đi tiếp về phía trước.

Lý Lệ nói, nơi này có một cái hồ tự nhiên nhưng cô lại không nhìn thấy, có điều, hình như phía trước có một vùng hồ, Nghiêm Hi nghi ngờ đi về phía đó, đi tới bên cạnh hồ mới phát hiện, nước trong hồ trong veo có thể nhìn thấy đáy, ở cái thành phố này đã rất ít nhìn thấy hồ nước trong suốt như vậy rồi.

Đột nhiên, "Cậu tới rồi đó hả?" Hình như Lý Lệ rất vui vẻ, nhưng trong giọng nói còn có chút kỳ dị.

Nghiêm Hi xoay người, lẳng lặng nhìn cô ta, tò mò hỏi: "Tại sao mình không dám tới?"

Đôi mắt ôn nhu của Lý Lệ lúc này hơi ướt át: "Cậu không sợ mình sẽ gây bất lợi cho cậu sao?"

Chẳng biết tại sao, khi Nghiêm Hi nói chuyện điện thoại với Lý Lệ đã âm thầm tự hỏi mục đích của Lý Lệ là gì, chuyện này cũng không phải cô chưa nghĩ đến, nhưng đã bị Nghiêm Hi bác bỏ đi rồi.

Nghiêm Hi bình tĩnh nhìn mặt hồ, mỉm cười lắc đầu một cái: "Không, sẽ không."

Nếu như Lý Lệ muốn gây bất lợi cho cô, thì cô ấy đã sớm ra tay rồi, với thân phận là đại thiếu phu nhân của nhà họ Chu, làm sao có thể tự mình làm việc, cô lớn lên ở nhà họ Lãnh từ nhỏ, loại thủ đoạn này của nhà quyền thế cô cũng đã thấy nhiều.

Lý Lệ hơi nhíu mày nhìn Nghiêm Hi, ánh mắt đã thay đổi, hình như muốn nhìn thấu Nghiêm Hi đang nghĩ gì, mãi lâu sau mới khẽ mỉm cười: "Quả nhiên, trên người cậu đúng là có loại hấp dẫn đặc biệt, bất luận mình cố gắng thế nào cũng không học được."

Nghiêm Hi nghe vậy, chỉ thở dài: "Mình nói rồi, kể từ ngày Chu Khải chọn cậu, mình và Chu Khải đã không còn quan hệ gì, mà hôm nay, mình cũng đang trên đường rời khỏi thành phố G, nhưng cậu lại muốn mình quay lại, rốt cuộc thì cậu muốn làm gì?"

Lý Lệ nghe xong lời của Nghiêm Hi nhếch miệng cười, ánh mắt ôn nhu kia cũng không nhìn Nghiêm Hi lấy một cái, điều này làm cho Nghiêm Hi mơ hồ không giải thích được.

Lý Lệ lập tức trở nên kỳ quái như vậy, chuyện gì đã xảy ra, tại sao trái tim cô luôn tràn ngập một dự cảm không tốt.

Gió trên đỉnh núi thổi qua mặt hồ tạo ra những con sóng nhỏ lăn tăn, xung quanh yên tính đến mức có thể nghe được tiếng hít thở rối loạn của Nghiêm Hi.

Lý Lệ cười nhạo một tiếng: "Cậu sợ rồi sao? Không phải cậu rất to gan sao, tại sao lại sợ như vậy?"

Nghiêm Hi nghe vậy chỉ trợn tròn hai mắt nhìn Lý Lệ, lo lắng trong lòng càng ngày càng tăng, thật sự cô không nghĩ ra, rốt cuộc thì Lý Lệ kỳ dị kia muốn làm cái gì.

Dứt khoát, Nghiêm Hi hạ quyết tâm, lớn tiếng nói: "Không phải cậu có chuyện muốn nói sao? Nếu như không có chuyện gì thì mình đi đây." Nói xong liền quay người rời đi.

Lý Lệ lập tức đưa tay nắm cổ tay Nghiêm Hi, cô ta dùng lực mạnh đến kinh người, đau nhức từ cổ tay truyền tới khiến Nghiêm Hi khẽ cau mày.

"Cậu!" Sức lực này, Nghiêm Hi quá mức quen thuộc, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến, Lý Lệ lại có thể dùng lực mạnh như vậy.

Cố đè lo lắng trong lòng xuống, Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, "Bản lĩnh của cậu không tệ."

Lý Lệ cười hả hê nhưng không nói tiếng nào.

Nghiêm Hi nhàn nhạt nói tiếp: "Đáng tiếc, kỹ xảo lại chưa tốt."

Lý Lệ nghe vậy, trên mặt thoáng qua vẻ khinh bỉ, giọng điệu cợt nhả: "Hừ, cậu cảm thấy cậu có tư cách nói câu này sao?"

Nghiêm Hi chỉ cười nhạt, mới vừa rồi cô còn lo lắng không yên, nhưng vì một hành động này của Lý Lệ mà no đã biến mất không để lại dấu vết.

Lúc này ngược lại là Lý Lệ kinh ngạc nhíu mày, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp biểu lộ một cảm xúc không tên — là sốt ruột sao?

Không sai, chính là sốt ruột, mặc dù cô ấy rất biết cách kiềm chế nội tâm của mình, nhưng mà, chẳng biết tại sao, lần này trong ánh mắt lại thoáng qua một tia sốt ruột.

Tại sao? Tại sao phải sốt ruột?

Được rồi, cô ấy sốt ruột, vậy mình liền án binh bất động.

Cho nên, đối mặt với câu hỏi của Lý Lệ, Nghiêm Hi vẫn đứng yên, cũng không nói chuyện.

Lý Lệ hơi sững người: "Tại sao cậu không phản kháng lại?" Trong giọng nói hình như còn xen lẫn một loại căm hận không biết tên.

Nghiêm Hi không hiểu, khẽ mỉm cười: "Mình tại sao phải phản kháng lại."

Mặt Lý Lệ không ngừng biến đổi, lúc trắng lúc xanh, sau đó thì trắng bệch, nhìn rất khó coi, tròng mắt ướt át, chóp mũi xinh xắn đỏ bừng, khi Nghiêm Hi còn chưa phản ứng kịp, chỉ nghe thấy giọng của cô ấy nhàn nhạt bi thương, "Nghiêm Hi, mình biết rõ mình rất có lỗi với cậu, nhưng mình xin cậu không nên làm như vậy." Bàn tay vốn dĩ hung hăng nắm chặt cổ tay Nghiêm Hi nay lại đổi thành nhẹ nhàng nắm lấy.

Giống như đang van xin.

Van xin?

Trong đầu Nghiêm Hi chợt lóe lên một từ như vậy, hình như nghĩ tới điều gì, mặt cô lúc trắng lúc xanh rồi tái nhợt, trực giác mách bảo cô không hay rồi, đôi mắt kia của Lý Lệ khiến cô rợn tóc gáy, lập tức hất tay cô ấy ra.

Ai ngờ, đột nhiên Lý Lệ hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó cả người nghiêng về phía sau, Nghiêm Hi không có một chút phòng bị nào, cứ như vậy nhìn Lý Lệ tự biên tự diễn một màn kịch này.

Trong chớp mắt Lý Lệ rơi xuống nước, Nghiêm Hi nhìn thấy đôi mắt kia chợt lóe lên tuyên ngôn thắng lợi.

"Bùm", mặt nước bị phá vỡ tạo thành một con sóng khổng lồ, nước bắn lên làm ướt một bên người Nghiêm Hi.

Sau đó, chỉ cảm thấy cổ tay mình tê dần, cả người cũng mất đi kiểm soát mà ngã xuống.

Nhìn mình càng ngày càng gần mặt nước, Nghiêm Hi mở to hai mắt, trong phút chốc trong đầu chỉ còn lại một hồi ức màu đen, thuyết bất thanh đạo bất minh, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy một khoảng trời đen ảm đạm.

Chú thích: thuyết bất thanh đạo bất minh: nói không ra tiếng, nhìn không thấy đường.

Cả người ngây dại, ngay cả ý thức cơ bản nhất là nhảy lên cũng không có.

Một giây trước khi rơi vào trong nước kia, đại não đột nhiên bừng tỉnh, nhìn Lý Lệ không ngừng quẫy đạp ở bên cạnh, Nghiêm Hi liền nghĩ thông suốt mọi chuyện.

Tại sao vừa rồi Lý Lệ nôn nóng hỏi cô: "Tại sao cậu không phản kháng?" Bởi vì cô không phản kháng lại câu hỏi Lý Lệ, Lý Lệ sẽ không tìm được cơ hội diễn một màn bị đẩy xuống nước như thế này.

Nhưng mà Lý Lệ, có phải cậu quá ác độc rồi không? Rơi xuống nước còn phải kéo thêm một người làm đệm lưng.

Nghiêm Hi bất động trong nước không có phản ứng gì, dần dần mất đi ý thức, mơ mơ màng màng nghe thấy một loạt tiếng bước chân truyền đến từ trên bờ, chỉ là, cô không biết người đang đến là những ai.

Lý Lệ ở bên cạnh vẫn gắt gao lôi kéo cô, một tay vỗ loạn trên mặt nước: "Nghiêm Hi cứu mình, cậu muốn cưới Chu Khải, mình đồng ý ly hôn, cầu xin cậu hãy thương hại đứa bé trong bụng mình!"

Thanh âm này chứa bi thương vô hạn, thanh âm bất lực vang dội cả đỉnh núi, mà lời này khi truyền tới tai Nghiêm Hi lại như một đòn cảnh cáo, mục đích của Lý Lệ, chính là cái này.

Ông Chu vội chạy tới bên bờ hồ, "Lý Lệ!" Nhìn con dâu mình không ngừng quẫy đạp giữa hồ nước, trong lòng ông Chu hoảng hốt, hận chính mình thân thể tàn tật không có cách nào cứu người.

Ngay tại lúc đó, bùm bùm hai tiếng, bên cạnh chợt xuất hiện hai cái bóng đen từ phía sau xông tới, ngay cả giày cũng không kịp cởi liền nhảy xuống hồ.

Ngay từ lúc ở xa xa Lãnh Diễm nhìn thấy Lý Lệ dây dưa với Nghiêm Hi, lúc đó trực giác đã mách bảo anh không xong rồi, chân không tự chủ cũng bước nhanh hơn, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn bị chậm một bước.

Thấy Nghiêm Hi bị Lý Lệ kéo xuống nước thì trái tim Lãnh Diễm hơi chậm lại, anh chỉ có cảm giác giống như mình muốn chết đi, trong trái tim đột nhiên trào dâng một cảm giác hốt hoảng chưa bao giờ anh trải qua.

Cũng trong một giây đó, trong mắt anh đều là sát khí, nếu như Nghiêm Hi gặp chuyện không may, anh sẽ giết sạch tất cả những người có liên quan.

Anh thề!

48. Chương 48: Sinh Non

Biểu hiện trong nước của Nghiêm Hi khiến mọi người đứng trên bờ sợ hết hồn hết vía, chưa từng gặp người nào rơi xuống nước mà tay chân buông lỏng không quẫy đạp, mắt khẽ nhắm, bộ dạng ung dung mà yên bình, thậm chí, khóe miệng còn cong lên thành nụ cười thỏa mãn khiến người ta hít thở khó khăn, bị hãm sâu vào nụ cười mỹ lệ đó.

Giống như, một lần nữa được trở lại trong bụng mẹ, giống như thai nhi ngạo nghễ du ngoạn trong nước ối, hoàn toàn không lo lắng đến sinh mạng của mình, ngược lại còn thích thú, dù cho phải trả giá cao là mất đi sinh mạng của mình, cũng vui vẻ chấp nhận.

Nhìn thân thể bé nhỏ của cô dần dần chìm xuống đáy, trái tim Lãnh Diễm như ngừng đập, không chút do dự nhảy xuống bơi về phía cô, khi tới gần lại nhìn thấy nụ cười nhẹ nhõm của cô khiến anh ngẩn người, dừng mọi động tác lại.

Lý Duệ Thần là người thứ hai nhảy xuống bơi tới bên cạnh thấy anh như người mất hồn thì đẩy mạnh anh một cái, lúc đó Lãnh Diễm mới bừng tỉnh, chỉ mong tất cả mọi thứ không phải trở lại điểm xuất phát.

Lãnh Diễm nhẹ nhàng ôm Nghiêm Hi vào trong ngực, cúi đầu hôn lên cánh môi khẽ cong lên của cô, dồn dưỡng khí còn lại trong miệng mình vào trong miệng cô, sau đó giống như ngựa không ngừng bó bơi về phía mặt nước.

Còn Lý Duệ Thần, vốn là hai người thấy Nghiêm Hi bị kéo xuống nước, cả hai người đều không nghĩ gì mà nhảy xuống cứu Nghiêm Hi, bây giờ nhìn thấy Nghiêm Hi được Lãnh Diễm cứu lên, anh mới nghĩ ra còn một Lý Lệ cũng bị rơi xuống nước, cho nên lại xoay người cứu Lý Lệ.

Lãnh Diễm nhanh chóng đưa Nghiêm Hi lên bờ, sau đó Cố Tiêu vội vàng bước tới tiến hành cấp cứu chuyên nghiệp nhất.

Chờ Lý Duệ Thần đưa được Lý Lệ lên bờ thì Lý Lệ đã nửa tỉnh nửa mê, Lý Duệ Thần đặt tay lên ngực làm động tác cấp cứu cho Lý Lệ, vốn là Lý Lệ còn muốn hôn mê thêm một lát nữa, không ngờ Lý Duệ Thần dùng lực quá lớn, cô nhịn không được, nước hồ theo miệng phun ra ngoài.

Ông Chu lúc này mới yên tâm đứng lên, nhìn người đứng cách đó không xa thờ ơ lạnh nhạt – Lý Thánh Đức, ông Chu bước lên trước hai bước, "Tại sao không đi xem Lý Lệ có bị sao không?"

Trong mắt Lý Thánh Đức vẫn thật bình tĩnh, ông nhìn sang chỗ ba người Lãnh Diễm đang bận bịu rối rít, hình như tình trạng của cô bé kia không được tốt lắm.

Ánh mắt lẳng lặng chuyển đến mặt hồ nước, mãi lâu sau mới thở dài nói: "Năm đó, cũng chính tại vùng hồ này, suýt chút nữa đã lấy đi mạng của mẹ con bà ấy."

Ông Chu hơi sững sờ, không biết nên nói những gì.

Lý Duệ Thần thấy Lý Lệ tỉnh lại, sốt ruột liền đứng dậy muốn đi xem Nghiêm Hi thế nào, kết quả, Lý Lệ trợn mắt nhìn Lý Duệ Thần, vành mắt đỏ lên, nước mắt như hạt trân châu chảy xuống, đưa tay nắm vạt áo Lý Duệ Thần, "Thần, anh xem nếu không có anh, em thiếu chút nữa đã bị cô ta hại chết."

Giọng của Lý Lệ vô hạn uất ức, đôi tay còn giống như bị sợ hãi quá mức mà gắt gao nắm chặt vạt áo Lý Duệ Thần, khiến cho anh không thể phân thân ra được. Lý Duệ Thần liếc thấy bên kia Cố Tiêu vẫn đang làm động tác cấp cứu, hình như Nghiêm Hi vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, trái tim không tự chủ treo ngược lên.

Hi Hi, nhất định em sẽ không có chuyện gì.

Lý Lệ nhìn Lý Duệ Thần, ngay cả một lời an ủi với cô anh cũng không nói, lại nhìn về phía Nghiêm Hi đang nằm, trên mặt đều là lo lắng, trái tim cô đau xót.

Cô khẽ dùng sức, lấy tay chống xuống đất để ngồi dậy, lại giống như không cẩn thận đụng phải nơi nào đó, hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó nhìn xuống phía dưới người mình, máu tươi chảy ra, bụng còn truyền đến một cơn đau khó nhịn.

Lý Lệ ngơ ngác nhìn hai tay nhuộm đầy máu tươi của mình, không nói ra lời.

Gió nhẹ lướt qua, chóp mũi Lý Duệ Thần khẽ lay động, hình như trong không khí tràn ngập một mùi máu tanh, lúc này mới nhớ tới câu nói kia lúc Lý Lệ rơi xuống nước, đứa bé?

Mùi máu tanh này?

Lý Duệ Thần chợt quay đầu, nhìn thấy Lý Lệ đang ngơ ngác nhìn lòng bàn tay của mình đến sững sờ, còn dưới hạ thân nhuộm một màu đỏ tươi khiến người ta rùng mình.

Lý Lệ sững sờ ngẩng đầu nhìn Lý Duệ thần, đôi mắt tĩnh mịch đột nhiên lóe lên một tia ác độc màu bạc, sau đó.

"A, đau quá, bụng của tôi, con của tôi…." Cả người run rẩy, vô lực dựa vào trong ngực Lý Duệ Thần.

Nghe được tiếng gào thét của Lý Lệ, Lãnh Diễm ngẩng đầu hé mắt nhìn, ánh mắt lạnh lẽo, lại tiếp tục cúi đầu tiếp tục cấp cứu cho Nghiêm Hi, không để ý đến nữa.

Ở phía xa, Lý Thánh Đức vẫn trầm mặc nhìn hồ nước, ông Chu nghe được thì cả người cũng run lên, Lý Lệ mang thai?

Bất giác quay đầu bắt gặp ánh mắt khiếp sợ của Lý Thánh Đức, trên mặt ông Chu lộ rõ vẻ nôn nóng, nhanh chóng chạy tới xem xét, nhưng khi nhìn thấy hạ thân Lý Lệ đều là máu thì gương mặt lạnh đến cực hạn.

Vẻ mặt Lý Thánh Đức cũng rất khó coi, thấy Lý Duệ Thần vẫn còn sững sờ ôm Lý Lệ, trầm giọng nói: "Còn đứng sững ở đó làm gì, mau đưa tới bệnh viện, chậm thì cái gì cũng không giữ được!"

Lý Duệ Thần liếc mắt nhìn Lý Lệ nằm trong lồng ngực mình, sắc mặt trắng bệch, lại liếc nhìn Nghiêm Hi vẫn đang hôn mê, khẽ thở dài, ôm Lý Lệ chạy về phía xe của mình, khởi động, chạy thẳng tới bệnh viện ở đằn đó.

※

Thời gian đợi ngoài phòng mổ là một khoảng thời gian gian nan, nhất là đối với bà Chu mà nói, lúc nghe hạ thân Lý Lệ là một vũng máu lớn thì bà đã biết sẽ không giữ được, nhưng dù thế nào thì trong lòng bà vẫn ôm hi vọng giữ được, đây là cháu trai đầu tiên của nhà họ Chu, tổ tiên nhà họ Chu phù hộ, nhất định có thể bảo vệ đứa bé chu toàn.

Thế nhưng, khi nhìn thấy vẻ mặt áy náy của bác sĩ khi họ từ phòng giải phẫu đi ra, bà Chu không thể bình tĩnh được, chạy lên cầm tay bác sĩ rồi ý tá, nôn nóng hỏi: "Như thế nào, đứa bé sẽ không sao chứ?"

Y tá muốn nói lại thôi, nhìn bác sĩ, bác sĩ áy náy: "Thật xin lỗi, đứa bé đã không còn."

Một khắc kia, bà Chu hận không thể lập tức giết chết Nghiêm Hi.

"Con tiện nhân Nghiêm Hi này, ba lần bốn lượt hại Lý Lệ, bây giờ thì tốt rồi, ngay cả cháu trai nhà họ Chu cũng dám hại, tôi nhất định sẽ không tha cho cô." Thanh âm oán hận, giống như đang thề, tròng mắt đỏ rực như có thể phun ra lửa.

Chu Kỳ đứng bên cạnh đỡ bà Chu, nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy của Lý Lệ, không khỏi đau lòng thay cho chị dâu mảnh mai của mình, "Đúng vậy, cô ta cũng quá độc ác rồi, đứa bé còn nhỏ như vậy cũng không buông tha, cô ta ác độc như vậy tại sao lại không bị xe đụng chết chứ."

Chu Khải chỉ ngơ ngác ngồi im trong một góc phòng bệnh không nói lời nào, anh không tin, không tin một Nghiêm Hi thiện lương sẽ làm ra chuyện như thế này. Nghiêm Hi vì anh kết hôn với Lý Lệ, không cam lòng khi mình bị bỏ rơi, không cam lòng khi mình không gả vào nhà giàu có, cho nên trong lòng mới sinh ra oán hận!

A! Lý do thật thích đáng, nhưng đáng tiếc, chỉ có mình anh gần đầy vẫn bám lấy Nghiêm Hi không tha mới biết, hiện tại Nghiêm Hi khinh thường nhà họ Chu của anh đến nhường nào.

Nhưng mà, tại sao hai người lại cùng lúc ngã vào trong hồ?

Điều này, Chu Khải có nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra.

Chu Kỳ thấy anh ngồi một mình trong góc, không nói chuyện, cũng không chăm sóc bà xã của mình, trong lòng bỗng tức giận bước lên trước, giày cao gót tám phân giẫm lên sàn nhà phát ra những tiếng lộp bộp lộp bộp, bởi vì tức giận nên cô dùng hết sức lực giẫm lên sàn, sợ rằng giày của mình sẽ không phát ra âm thanh nào.

"Anh, anh đi xem chị dâu một lát đi, chị dâu bị con tiện nhân kia hại thành ra như vậy, chẳng lẽ anh còn không chết tâm với cô ta? Anh tỉnh lại đi, biết người biết mặt không biết lòng, hiện tại cô ta đã thò cái đuôi hồ ly ra rồi, anh còn muốn cứ như vậy bỏ qua cho cô ta sao?"

Chu Khải không thèm để ý đến, chỉ lặng lặng đứng dậy nhìn vẻ mặt tức giận của Chu Kỳ, bình tĩnh nói: "Chu Kỳ, nhớ kỹ thân phận của em, mỗi tiếng nói cử động của em đều đại biểu cho khí chất của nhà họ Chu, nói chuyện phải chú ý một chút, đừng mở miệng ra là nói tiện nhân này nọ, làm cho người ta nghe xong còn tưởng rằng nhà họ Chu đến cả ứng xử cơ bản nhất cũng không có."

49. Chương 49: Một Tiết Mục Hay Về Tình Cha Con.

"Chu Kỳ, nhớ kỹ thân phận của em, mỗi tiếng nói cử động của em đều đại biểu cho khí chất của nhà họ Chu, nói chuyện phải chú ý một chút, đừng mở miệng ra là nói tiện nhân này nọ, làm cho người ta nghe xong còn tưởng rằng nhà họ Chu đến cả ứng xử cơ bản nhất cũng không có."

Nói xong cũng không nhìn xem mặt của em gái bảo bối của mình biến thành hình dạng gì, Chu Khải nhàn nhạt nói tiếp: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào còn chưa xác định được, khi chưa điều tra rõ ràng thì làm sao có thể qua loa như vậy rồi tùy ý định tội cho người ta?"

Chu Kỳ thật sự không thể tin vào tai của mình, nói lớn: "Anh nói cái gì? Em không được dạy dỗ?" Ngón tay được chăm sóc tỉ mỉ chỉ vào lỗ mũi của mình, vì không dám tin mà hai mắt trợn tròn, thanh âm vô cùng bén nhọn, "Được, coi như em không được dậy dỗ, cũng còn tốt hơn cô ta, ít nhất em không độc ác đến nỗi ra tay với một phụ nữ đang mang thai, anh nói em không được dạy dỗ, làm ơn đi, em là em gái của anh, là em gái của anh đó. Còn người nằm trên giường kia là vợ mới cưới của anh, chị ấy vừa bước vào cửa nhà họ Chu được một tháng thôi, nhưng bây giờ anh lại bênh vực cho kẻ đã làm chị ấy mất đi đứa bé, anh nói đi, làm sao chị dâu có thể chịu nổi."

Chu Kỳ nói không nể tình khiến Chu Khải không thể phản bác được, chỉ có thể dùng ánh mắt hơi áy náy của mình nhìn người đang nằm trên giường bệnh chẳng biết đã mở mắt từ lúc nào – Lý Lệ.

Ánh mắt Lý Lệ ôn nhu, hoàn toàn không nhìn ra một tia trách móc nào, Chu Khải nhìn thấy ánh mắt đó, trong lòng lại càng áy náy hơn.

Cuối cùng không nhịn được đành thở dài một cái: "Lý Lệ, anh….."

Lý Lệ cũng chỉ khẽ mỉm cười, sắc mặt trắng bệnh hình như hơi ửng hồng, giọng nói mềm mại, "Em không sao, nếu như anh muốn nói xin lỗi với em, vậy thì không cần, bởi vì từ trước đến giờ anh chưa bao giờ có lỗi với em, còn về chuyện này…." Lý Lệ cố ý dừng lại, đôi mắt từ từ được bao phủ bởi một tầng hơi nước càng làm cô có vẻ xinh đẹp động lòng người, khiến người ta phải đau lòng: "Về phần chuyện này…coi như cho qua đi, tất cả mọi người cũng không nên nhắc lại nữa, là chúng ta có lỗi với cô ấy trước."

Dứt lời, mọt giọt lệ trong suốt từ khóe mắt chảy xuống, Lý Lệ giống như bị kinh sợ, vội vàng nghiêng người đi, để giọt lệ vừa mới chảy ra từ khóe măt thấm vào trong gối, để không ai nhìn thấy nó.

Nhưng hai anh em Chu Khải và Chu Kỳ đứng gần giường cô nhất lại nhìn thấy rõ mồn một. Chu Khải nhìn thấy Lý Lệ rõ ràng là uất ức nhưng lại muốn mọi người bỏ qua chuyện này, trái tim anh càng cảm thấy anh không phải là người.

Chu Khải nghĩ thầm, chẳng lẽ thật sự là do Nghiêm Hi làm?

Tại sao ở trước mặt anh, cô một mực cự tuyệt anh, tại sao vừa mới xoay người lại đẩy mạnh Lý Lệ xuống hồ nước?

Lý Thánh Đức đứng một bên vẫn im lặng không nói gì, sắc mặt càng ngày càng đen lại, nhìn thấy bộ dạng uất ức của con gái nuôi liền nhớ lại cuộc sống mười bảy năm qua của Lý Lệ, cũng giống như mình bị oan ở tù suốt mười bảy năm trời dài đằng đẵng, trái tim chợt dâng lên một ngọn lửa hận, không chỉ là vì người con gái nuôi đang nằm trên giường bệnh len lén rơi lệ mà đau lòng.

Còn là vì mình đã lãng phí hết mười bảy năm quý giá nhất mà đau lòng.

Càng bởi vì bản thân mình thật độc ác, không biết bây giờ con gái ruột của mình còn sống hay đã chết mà đau lòng.

Tại sao cả nhà bọn họ đều bị người ta chèn ép vô tình đến như vậy?

Trong lòng Lý Thánh Đức xao động, lo lắng bất an, chợt vì giọt lệ cam chịu của Lý Lệ mà tỉnh lại.

Ông vỗ mạnh lên cái bàn bên cạnh, trợn mắt nhìn Chu Khải: "Anh chăm sóc cho vợ của mình như thế này sao, lại còn để cho bạn gái cũ khiến người vợ được cưới hỏi đàng hoàng của mình ra nông nỗi này, bị người phụ nữ kia làm hại đến mức phải sinh non cũng không dám oán trách. Nhà họ Chu của các người dùng cách này để đối xử với con gái bảo bối của tôi sao?"

Lời vừa nói ra, cả nhà họ Chu không một ai dám lên tiếng, bởi vì người này sắp đến thành phố A để nhận chức cục trưởng cục thuế, nhà họ Chu bọn họ không dám đắc tội.

Đồng thời cũng là vì thế lực sau lưng người con dâu này, tập đoàn Thánh Đức, nhà họ Chu bọn họ cũng không dám khinh thường.

Bà Chu đột nhiên tiến lên, vẻ mặt nghiêm túc: "Ông thông gia yên tâm, nhà họ Chu của chúng tôi, tuyệt đối sẽ không để cho con cháu trong nhà chịu uất ức, chuyện lần này, tôi tuyệt đối sẽ làm cho cô gái kia phải hối hận."

Lấy được lời bảo đảm, vẻ mặt âm trầm của Lý Thánh Đức lúc này mới dần dần buông lỏng, từ từ đi tới bên giường của Lý Lệ, cúi người híp mắt nhìn Lý Lệ, trầm giọng nói: "Con đó, con yên tâm, cha sẽ đòi lại công bằng cho con, không cần phải uất ức. Cha rất có lỗi với con, mười bảy năm qua đã không chăm sóc tốt cho con, nhưng mà, sau này sẽ không như vậy nữa, cha sẽ không cho phép người khác ức hiếp bảo bối của cha."

Lý Lệ nằm co rúc trong chăn, lúc đầu tiên nghe những lời này cô hơi kinh sợ, sau đó chậm rãi lấy lại tinh thần nhìn Lý Thánh Đức, đôi mắt ửng đỏ lại nhanh chóng ngập nước, giọng có chút nức nở: "Thật sao?"

Lý Thánh Đức cũng bởi vì hai chữ này mà khẽ thở dài một cái, cũng chỉ với hai chữ này, hình như ông cũng nhìn thấy Hi Hi bảo bối bị mình vứt bỏ mà trong lòng tuyệt vọng, Hi Hi, cha thật sự xin lỗi con.

Lý Thánh Đức nhắm chặt mắt lại, sau đó từ từ mở ra, dứt khoát gật đầu một cái: "Là thật, cha sẽ bảo vệ con."

Hi Hi, nếu con còn sống, cha nhất định sẽ tìm được con, quan tâm con gấp bội, nhất định.

Lý Lệ đột nhiên khóc nức lên nhào vào trong ngực Lý Thánh Đức, hưởng thụ tình thương của cha mà mình chưa bao giờ được hưởng thụ, giọng run run không thể nói thành lời, chỉ có thể nói từng tiếng, từng tiếng: "Cám…ơn, cám….ơn, cám …ơn." Nói mãi, nói mãi.

Chu Kỳ đứng bên cạnh, chua xót mà rơi lệ, chị dâu của cô đã phải chịu khổ rồi.

Nhưng mà, lúc này Chu Kỳ tuyệt đối không thể ngờ được rằng, có một ngày chị dâu có trái tim thiện lương này sẽ đối xử với cô tàn khốc như thế, không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua, bất kể là người hay vật cũng đều có thể hi sinh được.

Trong phòng, mọi người đều đang cảm động, xót xa cho người phụ nữ nằm trên giường bệnh thì ở ngoài cửa phòng lại đột nhiên vang lên một tiếng cười lạnh.

Trong một không gian nhỏ mà yên tĩnh như vậy, thanh âm kia lại càng rõ ràng, tất cả mọi người đều bất mãn liếc nhìn ra ngoài, chỉ thấy Nghiêm Hi mặc một bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình đang được Lý Duệ Thần đỡ.

Khi Nghiêm Hi tới, đúng lúc bên trong đang trình diễn một vở tuồng về tình cha con, vốn là muốn để đến khi nó kết thúc, thế nhưng, với người khác thì tiết mục này vô cùng cảm động, còn đối với cô mà nói, nó lại trở thành chuyện buồn cười nhất từ trước đến giờ, rốt cuộc không nhịn được đành cười lạnh.

Tay Lý Duệ Thần đỡ Nghiêm Hi không tự chủ cũng nắm chặt lại, nhìn gương mặt Nghiêm Hi thoáng qua một chút đau đớn, sau đó là giễu cợt, trong lòng Lý Duệ Thần nhói đau, Hi Hi, em rất đau lòng phải không?

Bên trong phòng, Chu Kỳ cũng bày ra vẻ mặt giễu cợt, chẳng kịp suy nghĩ gì chỉ muốn phát tiết hết những tức giận trong lòng: "Nghiêm Hi, cô còn dám vác mặt đến đây? Người đàn bà lòng dạ rắn rết kia, hiện tại đứa bé trong bụng chị dâu tôi đã mất rồi, cô hài lòng chưa?" Chu Kỳ tiến lên hai bước muốn nắm cổ áo Nghiêm Hi, lại bị Lý Duệ Thần cản lại.

Chu Kỳ bị Lý Duệ Thần vung tay đẩy không chút nể tình, lảo đảo lùi lại phía sau hai bước, may nhờ có ông Chu đứng phía sau đỡ được cô, sau khi đứng vững hai mắt lập tức trợn lên, ánh mắt không dám tin nhìn chằm chằm vào Lý Duệ Thần, sau đó hét lớn:

"Lý Duệ Thần, anh có lầm không, người cô ta làm hại chính là em gái của anh, anh không đòi lại công bằng cho em gái mình thì thôi đi, thế nhưng anh lại bảo vệ cô ta trước mặt bao nhiêu người như vậy. Hai người bị làm sao vậy, anh trai em đã vậy, đến cả anh cũng như thế, hai người làm như vậy thì chị dâu làm sao mà chịu nổi."

Nằm trên giường, sắc mặt Lý Lệ tái nhợt, nghe những lời này của Chu Kỳ, lông mi dài khẽ rũ xuống, nhỏ nhẹ nói: "Kỳ Kỳ, em đừng nói nữa." Hình như đang đè nén đau khổ xuống tận đáy lòng, giọng nói cũng khàn khàn có thể thấy lời này khó nói ra đến mức nào.

50. Chương 50: Nổi Giận.

Chu Kỳ vừa nghe Lý Lệ nói như thế, trong lòng lại càng bất bình thay cho Lý Lệ, đột nhiên cô xoay người nhìn Lý Lệ vẫn cúi đầu không nói gì, trong mắt giống như có một ngọn lửa lớn muốn phun ra ngoài thiêu rụi tất cả: "Tại sao chị không nói, chị dâu, chính vì tính tình chị mềm yếu như vậy, cho nên mới bị người ta ức hiếp, nhưng chuyện có thể nhịn được cũng là có hạn, bây giờ đến con của chị cũng bị người ta hại chết rồi, chị còn muốn nhịn đến khi nào nữa?" Chu Kỳ nói những lời này, ý tứ có chút "chỉ tiếc rèn sắt không thành thép".

Lý Lệ từ từ ngẩng đầu lên, lông mi dài khẽ lay động, nhìn vẻ mặt cực kỳ tức giận của Chu Kỳ, trề môi: "Chị….." Bỗng nhiên lại giống như không biết nói gì nên ngậm miệng, trên mặt lộ rõ nỗi mất mát và cô đơn, lập tức lại cúi đầu, không nhìn bất kỳ người nào đang có mặt trong phòng bệnh.

Bà Chu cũng giống như Chu Kỳ, nhưng bà không nhịn nổi nữa, khi ánh mắt của tất cả mọi người còn đang tập trung vào người trên giường bệnh thì bà bước nhanh về phía trước, xông tới trước mặt Nghiêm Hi giơ tay muốn cho cô một bạt tai.

Khi bàn tay chức tất cả sức lực của bà Chu cách má Nghiêm Hi mười centimet thì bị giữ lại.

Bà Chu không thể tưởng tượng nổi trợn mắt nhìn cô gái có vẻ mặt lạnh nhạt trước mặt, thật sự bà không thể ngờ, cô bé này thế nhưng lại…..

Một tay Nghiêm Hi dễ dàng bắt được cổ tay của bà Chu, nhìn thấy bà Chu hơi hoảng hốt, trên mặt cô lộ rõ sự khinh bỉ, khóe miệng khẽ cong lên, cô khinh thường cười nhạo một tiếng: "A, thật là không biết tự lượng sức mình." Nói xong, giống như tay mình đang cầm thứ gì đó bị nhiễm khuẩn, cô ghét bỏ buông tay, còn đưa tay móc ra một chiếc khăn mùi xoa từ trong túi áo của Lý Duệ Thần, cẩn thận lau tay, sau đó giơ tay ném vô cùng chuẩn xác vào thùng rác cách cô năm thước, mà trước giường bệnh Lý Lệ đang nằm là cái thùng rác nho nhỏ đó.

Không khí trong phòng bệnh đột nhiên trở nên rất kỳ quái, giống như, trên người cô gái có sắc mặt tái nhợt này tản ta một loại khí thế cường ngạnh khiến người ta cảm thấy run sợ, hô hấp của mọi người bất giác cũng chậm lại.

Người bị Nghiêm Hi ghét bỏ - bà Chu là người đầu tiên lấy lại được tinh thần, nghĩ đến mình đường đường là Đệ nhất phu nhân của thành phố G, từ khi nào lại trở nên nhếch nhác như vậy, "Cô…." Bà Chu vì bị Nghiêm Hi xem thường mà tức giận đến cả người đều run lên, đầu ngón tay chỉ vào Nghiêm Hi, không ngừng nói "Cô…cô…cô", thực sự là không nói được lên lời.

Nghiêm Hi cười lạnh, trên mặt thoáng qua vẻ không kiên nhẫn, đôi mắt hơi híp lại, nhìn ngón tay bà Chu vẫn chỉ vào mình, chân mày nhíu lại, lạnh lùng mở miệng nói ra một câu đủ khiến người ta chết rét.

"Nếu không muốn mình tự nhiên lại biến thành "Cửu chỉ thần cái" thì bỏ tay của bà xuống."

(Chú thích: Cửu chỉ thần cái: Hồng Thất Công là bang chủ thứ mười tám của Cái Bang, tính ham ăn ham rượu, từng một lần vì mải ăn uống mà để một vị huynh đệ chết thảm. Ông tức giận tự chặt một ngón tay của mình để trừng phạt, từ đó giang hồ gọi ông là Cửu chỉ thần cái.)

Bà Chu nghe xong cả kinh, trước khi đại não phản ứng kịp thì thân thể đã phản xạ có điều kiện, vội vàng bỏ tay của mình xuống, còn cẩn thận giấu ra sau lưng.

Không khí lập tức trở nên quỷ dị hơn rất nhiều, Lý Lệ ở trên giường bệnh ngước mắt nhìn Nghiêm Hi đứng ngoài cửa, trong mắt vô cùng tối tăm, không nhìn ra cô ta đang nghĩ gì.

Ngay tức khắc bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Nghiêm Hi.

Nhìn ra sát khí khiến người ta kinh hãi trong đôi mắt to tròn của Nghiêm Hi, Lý Lệ chột dạ, cô không hiểu tại sao, và từ khi nào thì ánh mắt của Nghiêm Hi lại biến trở nên như vậy.

Sát khí! Đúng là một từ rất buồn cười.

Lo lắng trong lòng càng ngày càng lớn, Lý Lệ vội vàng cụp mi, cô gắng che giấu sự bất an của mình xuống tận đáy lòng, nhưng ánh mắt lạnh lẽo đó của Nghiêm Hi lại giống như có lực xuyên thấu, có thể xuyên thấu qua mắt, chui vào trong lòng, khiến chút ít tâm sự mà mỗi người giấu ở đáy lòng phải ngoi lên.

Nhất thời, Lý Lệ vô cùng sợ hãi, chưa bao giờ cô cảm thấy sợ hãi như thế.

Nghiêm Hi nhìn đôi mắt khép hờ của Lý Lệ, nhếch miệng cười lạnh, khẽ chớp mắt, nhưng cũng không bỏ sót hành động tay nắm chặt cái mền của Lý Lệ.

Con ngươi sắc bén nhìn xung quanh một lượt, nhìn người bước tới đứng trước giường bệnh của Lý Lệ, khi nhìn thấy tay Lý Thánh Đức nắm thật chặt tay Lý Lệ thì dừng lại ba giây, sau đó không sóng không gió tiếp tục lướt đi.

Trong ba giây đồng hồ đó, thân thể Lý Thánh Đức cứng đờ, tại sao con người lành lạnh đó lại cho ông một cảm giác, dường như chủ nhân của đôi mắt ấy đã trải qua thế sự xoay vần, trải qua biến đổi lớn trong cuộc đời, thậm chí so với việc ông bị oan, lãng phí mười bảy năm thanh xuân của mình còn chua xót hơn?

Lý Thánh Đức không thể không thừa nhận, cô gái này cho ông một loại cảm giác rất quen thuộc, ngoài cảm giác quen thuộc cô gái ấy mang lại, còn khiến cho ông không khỏi cảm thấy đau lòng.

Lý Lệ hình như đã nhận ra Lý Thánh Đức thay đổi, lo lắng kéo kéo tay Lý Thánh Đức, nhẹ nhàng biểu lộ nỗi lo lắng trong nội tâm của mình.

Lý Thánh Đức bừng tỉnh, cô gái này, coi như có thể khiến ông cảm thấy chua xót thì thế nào, rất nhiều người có hoàn cảnh éo le, nhưng lòng dạ ác độc thì không thể làm cho người ta tha thứ được. Cô gái này nhìn vẻ ngoài thì mong manh mềm yếu, nhưng vừa mới chớp mắt lại dễ dàng bắt được tay của bà Chu, lại còn có thể ném chiếc khăn mùi xoa vào thùng rác chuẩn xác như vậy, đủ để thấy bản lĩnh của cô gái này rất cao.

Lý Thánh Đức hít sâu một cái, sau đó đưa hai tay nắm bàn tay hơi lạnh của Lý Lệ từ từ vuốt ve, giống như một người cha vô cùng yêu thương con gái mình, cẩn thận dịu dàng trấn an con gái đang bị kinh sợ.

Lý Lệ kinh ngạc ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy nụ cười và ánh mắt tràn đầy cưng chiều của Lý Thánh Đức, cô hơi sững sờ, sau đó lại yên tâm cười thỏa mãn.

Chứng kiến một màn này, Nghiêm Hi chỉ cảm thấy trái tim mình giống như bị Acid sulfuric (H2SO4) tạt vào, bị ăn mòn, chỉ còn lại như một ngôi sao đã tắt.

Chu Khải nhìn vẻ mặt lạnh nhạt này của Nghiêm Hi, anh chỉ cảm thấy trong lòng mình chua xót đến tột đỉnh, Nghiêm Hi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao anh lại thấy được trong mắt em là vô tận bi thương.

Tại sao em lại vô tình như vậy khiến anh đau lòng.

Chu Khải chậm rãi đi về phía trước hai bước, nhìn ánh mắt lạnh lùng của Nghiêm Hi, đôi mắt cô trống rỗng như vô hồn, tay anh bất giác đưa ra, cẩn thận chạm vào đôi mắt kia, vô cùng nhẹ nhàng, giống như chỉ cần đụng nhẹ thôi là người trước mặt sẽ tan biến mất, giống như trước mặt mình là bảo bối vô giá.

Nghiêm Hi không nhìn anh lấy một cái, chỉ cảm thấy mắt mình hơi ngứa, thở ra một hơi thật sâu, sau đó lạnh lùng cự tuyệt: "Nhìn đủ, sờ cũng đủ rồi chứ."

Tay Chu Khải giống như bị thiêu cháy, kinh hoàng rụt lại, lúng túng khiến bộ dạng anh vô cùng nhếch nhác.

Nghiêm Hi cười nhạt, giễu cợt trong mắt cô nhỏ đến mức không ai có thể nhận ra, "Có phải Chu thiếu gia cũng muốn trút giận thay cho vợ mới cưới của mình hay không?"

Nghe vậy, Chu Khải chợt ý thức được, trong lúc vô tình giữa anh và Nghiêm Hi đã bị ngăn cánh bởi hàng ngàn ngọn núi rồi.

Cũng không thể đi cùng nhau được nữa.

Bây giờ, sợ là khi Nghiêm Hi nhìn thấy anh sẽ hận không thể giết được anh thôi.

Nghiêm Hi chỉ lộ ra vẻ mặt lạnh nhạt như vậy với những người không quen biết mà thôi.

Tay Chu Khải cứng ngắc đặt xuôi bên người, bàn tay gắt gao nắm chặt thành quyền, nhìn một nửa bên mặt, cũng thấy rõ anh đang cắn chặt răng.

Nghiêm Hi mặc kệ, coi như không nhận ra tâm sự của Chu Khải, nhàn nhạt rời tầm mắt, nhìn một phòng toàn người là người, khóe miệng không khỏi cong lên thành nụ cười giễu cợt.

"Thật sự người nhà họ Chu đều không có đầu óc như vậy sao? Thật là bất hạnh nếu như điều này bị di truyền, vậy, người mẹ nhẫn tâm vứt bỏ đứa nhỏ của mình, cũng xem là may mắn rồi."

51. Chương 51: Hi Hi, Đến Khi Nào Thì Em Mới Có Thể Bỏ Qua Khúc Mắc

"Thật sự người nhà họ Chu đều không có đầu óc như vậy sao? Thật là bất hạnh nếu như điều này bị di truyền, vậy, người mẹ nhẫn tâm vứt bỏ đứa nhỏ của mình, cũng xem là may mắn rồi."

Chỉ cần không phải đầu thai làm con của Lý Lệ, thì cho dù là nhà nông nghèo khổ cũng hạnh phúc.

Người nhà họ Chu nghe được những lời này của Nghiêm Hi liền nổi giận, ngay cả Lý Lệ đang cúi đầu cũng lập tức ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy căm phẫn gắt gao nhìn Nghiêm Hi chằm chằm.

Nghiêm Hi nhìn mọi người trong phòng, vẻ mặt người nào người đấy đều là hận không thể ngay lập tức giết chết cô, cô vô tội nháy mắt mấy cái, "Không phải sao, người nhà họ Chu nhìn người đều chỉ xem trọng bề ngoài của người đó, chẳng lẽ không phải là di truyền? Như vậy cũng không có lợi cho sự phát triển lâu dài nha."

Nghiêm Hi thản nhiên, tựa như chuyện này thật sự không liên quan đến cô, nhìn bà Chu và Chu kỳ tức giận đến mức cả người run rẩy, Nghiêm Hi cảm thấy trong lòng thoải mái, tâm trạng cũng tốt lên không ít, thanh âm nhàn nhạt tiếp tục vang lên: "Tiền đồ của nhà họ Chu, thật đáng lo."

Hình như có chút lo lắng cho tiền đồ của nhà họ Chu, lại vừa là đang dùng cách của mình để nhắc nhở hai đời gia chủ của nhà họ Chu, thế nào thì, nhìn thấy ánh mắt kia của cô thì chỉ có người đứng gần cô nhất – Chu Khải là thân thể cứng đờ, trong mắt lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Mà xem ra, người đã duyệt vô số người – Ông Chu, sắc mặt cũng không tốt hơn con trai mình bao nhiêu.

Lúc này, Nghiêm Hi mới nhìn Chu Khải, cô khẽ mỉm cười, lộ ra nụ cười thật lòng duy nhất ở nơi này, nhàn nhạt và yếu ớt.

Rồi sau đó, cô nghiêng đầu nói với Lý Duệ Thần, người vẫn im lặng nãy giờ: "Chúng ta đi thôi, ở đây thật là thối." Nói xong, cái mũi nhỏ hơi nhíu lại, tay còn vô cùng phối hợp đưa lên quệt mũi, giống như thật sự có cái gì đó mà mùi của nó rất thối.

Lý Duệ Thần phì cười, tâm trạng cũng rất tốt, tùy ý nói một tiếng: "Được." Sau đó liền cẩn thận đỡ Nghiêm Hi bước từng bước một rời khỏi phòng bệnh làm cho người ta không thoải mái này.

Trên hành lang bệnh viện, vẻ mặt của những người đi tới đi lui đều rất khẩn trương, trên khóe miệng Nghiêm Hi vẫn là nụ cười nhàn nhạt yếu ớt, ánh mắt lại giống như đã nhìn rõ tất cả.

Trong thang máy, Nghiêm Hi kéo vạt áo Lý Duệ Thần, hơi nũng nịu nói: "Xuống vườn hoa phơi nắng nha."

Lý Duệ Thần quay đầu lại nhìn, vừa đúng lúc nhìn thấy Nghiêm Hi quệt miệng, vẻ mặt giống như đứa bé đòi kẹo, đôi mắt to đen nhánh sáng ngời, giờ phút này biểu lộ một loại được gọi là tình cảm mới.

Lý Duệ Thần bị dao động, không chút suy nghĩ liền trả lời: "Được."

Kết quả, Nghiêm Hi lấy được đáp án mình muốn, vui vẻ giống như mèo trộm được cá rán, cười hắc hắc, lúc này Lý Duệ Thần mới ý thức được mình đã bị mắc mưu, bất đắc dĩ nắm mũi nhỏ của Nghiêm Hi lắc lắc, "Em đó." Giọng anh ngâm thật dài, vô cùng bất đắc dĩ.

Nghiêm Hi cảm thấy mũi mình hơi nhột, khẽ chun lại, nhăn mày biểu thị sự bất mãn của mình, nhưng Lý Duệ Thần đứng bên cạnh lại không để ý tới, anh cởi áo khoác của mình ra, không nói gì khoác lên bờ vai thon gầy của cô, giọng điệu không cho phép cô từ chối:

"Ngoan, không được bỏ ra, bác sĩ đã nói em phải nghỉ ngơi cho tốt, em vốn đã yếu rồi, nếu không cẩn thận một chút, sau này sẽ phải ở bệnh viện dài dài đó." Lý Duệ Thần rất là bất đắc dĩ, vừa rồi là anh không cẩn thận mới sập bẫy của cô bé này, cô bé này mới làm nũng một cái, anh liền váng đầu rồi đồng ý yêu cầu của anh.

Nghiêm Hi rất muốn phơi nắng, sợ mình không cẩn thận chọc Lý Duệ Thần tức giận, anh sẽ không cho cô ra khỏi cửa nữa, không thể làm gì khác hơn là ngoãn ngoãn khoác cái áo khoác đặc biệt lớn này.

Bệnh viện này là bệnh viên tốt nhất của thành phố G, không chỉ có những thiết bị y học tiên tiến nhất, mà phong cảnh cũng rất tốt.

Trong vườn hoa bệnh viện, Nghiêm Hi giở trò vô sỉ ngồi lì trên cỏ không muốn đi, Lý Duệ Thần không nói lên lời, tại sao hôm nay cô bé này đột nhiên lại lì giống như khi còn bé vậy.

Nghiêm Hi quang mình chính đại ngồi dưới tấm biển "Cấm giẫm lên cỏ", sau đó lại lăn lộn trên thảm cỏ, làm như không thấy vẻ mặt bất mãn đến im lặng của Lý Duệ Thần.

Lý Duệ Thần đứng một bên than thở, nhắc cô nên đi thôi, khó khăn lắm mới thấy tâm trạng Nghiêm Hi tốt như vậy, thật sự không đành lòng phá hỏng. Nhưng nếu không lôi cô đi mà cứ để cô cố ý giẫm đạp, lăn lộn trên cỏ như vậy, nhìn thật là chướng tai gai mắt.

Nghiêm Hi cười hì hì: "Anh sợ cái gì chứ, Lãnh Diễm sẽ không như vậy, nếu Lãnh Diễm ở đây, anh ấy sẽ vô cùng tàn ác mà nói "anh thích", sau đó nói không chừng còn cố ý dùng toàn bộ sức lực của anh ấy mà giẫm đạp lên những ngọn cỏ đáng thương này rồi."

Lý Duệ Thần càng dở khóc dở cười, Lãnh Diễm rất ngang ngược, cậu ta ghét nhất là nói "không được" trước mặt cậu ta. Anh khẽ thở dài, muốn quản cũng không quản được những quy định phiền phức này rồi, đặt mông ngồi xuống, nhìn Nghiêm Hi khẽ mỉm cười: "Quả nhiên là được Lãnh Diễm nuôi lớn, giống nhau như đúc."

Nghiêm Hi không thèm để ý, tiếp tục lăn qua lăn lại trên thảm cỏ.

Cách đó không xa dưới một gốc cây đại thụ, Lãnh Diễm nghe được khóe miệng không ngừng co rút, vì không yên lòng nên anh mới lặng lẽ theo sau, không ngờ lại nghe được Nghiêm Hi nhắc đến mình, có điều, nó lại không được tốt lắm.

Lãnh Diễm cúi đầu nhìn mình một thân âu phục chỉnh tề, nghĩ thầm, mình càng nhìn càng giống một thân sĩ ưu nhã, thành thục lại vô cùng chững chạc, anh sẽ tiếp tục làm chuyện ngây thơ như vậy ư, có không?

Trong lòng Lãnh Diễm vừa tức giận vừa bất bình, nhưng mắt vẫn cẩn thận quan sát.

Đột nhiên, giày da bóng loáng bị thứ gì đó đè lên, ống quần còn bị một hơi sức không nhỏ ra sức kéo về phía sau, trong đầu Lãnh Diễm chợt nghĩ đến một chuyện, lần đầu tiên gặp mặt mà Tiểu Yêu lại nhẫn tâm tè lên giày da của anh.

Cảnh tượng này sao lại quen thuộc như vậy?

Lãnh Diễm liền hất chân lên, liếc mắt một cái, quả nhiên chính là Tiểu Yêu!

Lãnh Diễm sợ động tác của mình quá ác liệt sẽ kinh động đến Nghiêm Hi ở bên kia, cẩn thận núp lại sau thân cây, ngồi xổm xuống, mắt mở to nhìn chằm chằm vào Yêu Yêu, giọng không tốt, "Mày muốn làm gì?"

Tiểu Yêu phát hiện, người đàn ông này sao lại cao như vậy, rõ ràng mình đã cố hết sức ngước đầu lên nhìn anh ta rồi, sao lại không thể nhìn được đầu của anh ta đây, quả cầu nhỏ xám xịt Tiểu Yêu lại bắt đầu dùng sức, đứng tại chỗ nhảy vào trong ngực Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm cả kinh, suýt chút nữa vì hành động này của Tiểu Yêu mà ngã ra sau, anh cẩn thận ôm lấy Tiểu Yêu, nhìn Nghiêm Hi vẫn đang lăn lộn ở bên kia một cái, Lãnh Diễm quay đầu lại, ra sức nhìn chằm chằm vào Yêu Yêu, dùng ma trảo trêu chọc hai cái tai nhạy cảm đang vểnh cao của nó.

"Vật nhỏ, dám tới trêu chọc tao, gan cũng lớn quá nha." Trên tay hơi dùng sức một chút, lỗ tai nhạy bén của Yêu Yêu liền chịu tội.

Cảm thấy lỗ tai bị đau, Tiểu Yêu cũng biết mình đã đắc tội với Lãnh thiếu gia rồi, không muốn kêu lên thành tiếng, nhưng vẫn không nhịn được mà nhỏ giọng kêu lên, một tiếng lại một tiếng giống như bị uất ức vô cùng lớn mà không dám gọi Nghiêm Hi.

Lãnh Diễm bất lực lắc đầu, thật đúng là, làm sao lại càng ngày càng giống Nghiêm Hi vậy hả?

"Được, được, được, tao sai rồi, đừng kêu nữa."

Lãnh Diễm vốn rất thích chó, nhất là loại chó như Tiểu Yêu, dáng dấp của nó cũng tương đối giống chó săn, nhìn ánh mắt uất ức của nó, lại nhìn đôi tai đang vểnh cao, Lãnh Diễm thở dài.

Vươn tay nắm lấy hai chân trước của Yêu Yêu, kéo nó đến trước mặt mình, đôi mắt to tròn nhìn đôi mắt như ngọc đen của Yêu Yêu, làm bộ hung ác nói: "Vật nhỏ, nhớ, về sau ta là chủ nhân của mày, Nghiêm Hi cũng thế, nhưng mày phải trung thành hơn với tao, hiểu chưa?"

Tiêu Yêu chớp chớp đôi mắt to đen láy, cố ý làm bộ nghe không hiểu những gì Lãnh Diễm nói.

Lãnh Diễm xòe tay, vỗ vỗ lên đầu Tiểu Yêu, Tiểu Yêu liền giãy giụa, Lãnh Diễm cười lạnh: "Đừng nghĩ là tao không biết, mày nghe hiểu, về sau còn dám làm trái lời tao, xem tao xử mày như thế nào."

Lúc này Tiểu Yêu đã có kinh nghiệm, ỉu xìu dựa đầu vào vai Lãnh Diễm giống như là chết rồi.

Lãnh Diễm phì cười, aiz, chẳng lẽ thật là người nào nuôi thì chó cũng như vậy?

Lãnh Diễm nhớ tới khi còn bé lúc Nghiêm Hi tới nhà họ Lãnh, bộ dạng tâm bất cam tình bất nguyện, nhưng lại vì ngại mình không bằng người, không thể làm gì khác hơn là uất ức như vậy mà nghe theo.

52. Chương 52: Bọn Họ Là Gì Của Em Chứ

Nghiêm Hi nằm trên thảm cỏ tắm nắng, Lý Duệ Thần ngồi yên ở bên cạnh nhàm chán nhìn Nghiêm Hi.

Nhớ đến những chuyện vừa mới xảy ra trong phòng bệnh kia, Lý Duệ Thần không nhịn được liền cười lạnh, Lý Thánh Đức ở trước mặt con gái ruột của mình, lại cùng con gái nuôi có tâm cơ thâm trầm diễn một vở tuồng tình cha con thâm tình như vậy, thật đúng là châm chọc mà.

Đây không phải là ông trời đã an bài sao, rằng ông ta không thể nào có được thứ tình cảm mà ông ta cho là tình thân?

Nghiêm Hi nằm hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp như thể trước đây thân thể cô chưa bao giờ tắm nắng, sưởi ấm, cũng giống như cảm giác cảm nhận được mẹ đang ở bên cạnh mình, không nhịn được khẽ thở ra một hơi thỏa mãn từ sâu dưới đáy lòng.

Lý Duệ Thần nghe được một tiếng như thế thoáng hồi hồn, nhìn khóe miệng Nghiêm Hi vẫn nở nụ cười yếu ớt đó.

"Nghiêm Hi, em không định giải thích một chút về chuyện ngày hôm nay sao?" Dù sao thì lúc ấy cũng là ông Chu tận mắt nhìn thấy Lý Lệ bị "đẩy" xuống nước.

Nghiêm Hi lười biếng trả lời: "Có gì mà phải giải thích, bọn họ là gì của em chứ, hơn nữa, người ta cũng không cần em phải giải thích, Lý lão gia cũng đã nói ngay trước mặt con gái ông ấy rồi đó thôi, sau này ông ấy sẽ không để cho con gái mình bị thương nữa. Nói cách khác, đã sớm cho rằng em cố ý, bây giờ em mà đi giải thích, căn bản chỉ là càng tô lại càng đen thôi."

Lý Duệ Thần nghe giọng Nghiêm Hi như không có chuyện gì, tim đập hơi chậm lại, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ánh mắt anh nhìn Nghiêm Hi có nhiều hơn một phần thương yêu, giọng điệu bất giác cũng mềm mại hơn.

"Này, sau này, em định làm như thế nào?"

Nghiêm Hi lười biếng từ từ nhắm hai mắt lại, mãi lâu sau mới mở miệng nói: "Em chưa có dự định gì, đi một bước tính một bước vậy."

Lý Duệ Thần nhất thời trầm mặc, thật ra thì đáy lòng có rất nhiều câu muốn hỏi, anh muốn hỏi cô, rốt cuộc đến khi nào cô mới dám nhận người anh trai này, rốt cuộc đến khi nào cô mới có thể mang những tổn thương trong lòng mình ra sưởi ấm dưới ánh mặt trời, rốt cuộc đến khi nào cô mới thật sự vui vẻ.

Nhưng mà, tất cả đều bị nghẹn lại nơi cổ họng, không thể nói được thành lời, bởi vì có quá nhiều câu hỏi, cho nên anh không biết nên bắt đầu từ câu hỏi nào.

Đột nhiên, trong vườn hoa vang lên một loạt những tiếng bước chân dồn dập, những người đó vừa chạy còn vừa nghe điện thoại, nhất thời có chút hỗn loạn.

"Này, dạ, dạ, dạ, tôi đã đến rồi, aiz, tôi đã nói với anh rồi, người nhà họ Chu canh gác rất nghiêm, tôi cũng tính leo cửa sổ để chụp ảnh đây, … Đáng giá, tôi đã nói với anh rồi, nếu có thể chụp được hình Lý Lệ sau khi sinh non nằm trên giường bệnh, tôi có bị té xuống đến liệt người cũng có giá trị."

Nghiêm Hi đang nhắm mắt tắm nắng chợt mở mắt, ngẩng đầu liếc nhìn đám người đeo máy chụp hình vội vội vàng vàng chạy qua, khóe miệng Nghiêm Hi cong lên thành nụ cười lạnh.

Hiển nhiên là Lý Duệ Thần đã chú ý đến, nhìn nụ cười lạnh trên khóe miệng Nghiêm Hi, Lý Duệ Thần mở miệng: "Xem ra, Lý Lệ không tính sẽ kết thúc chuyện này tại đây, hình như cô ta cố ý làm cho tất cả mọi người đều biết chuyện này."

Nghiêm Hi lại mở mắt một lần nữa, lười biếng "ừ" một tiếng, mãi lâu sau mới nói tiếp: "Cô ta muốn em phải thân bại danh liệt, không thể lăn lộn ở thành phố G này nữa."

A, Lý Lệ, cô tính hết nước hết cái, lại không nghĩ đến, kết quả cuối cùng có thể sẽ không như cô tính toán.

Lý Duệ Thần nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Nghiêm Hi, anh chỉ cảm thấy hình như lần này Nghiêm Hi đã thay đổi, lại có vẻ như cô không thay đổi.

Khi Lý Duệ Thần còn đang nhìn chằm chằm quan sát Nghiêm Hi thì đột nhiên Nghiêm Hi lại mở mắt, lẳng lặng nhìn kỹ ánh mắt của Lý Duệ Thần, sau đó cô bật cười, ngữ điệu vừa nhẹ nhàng vừa chậm chạp: "Anh nhìn em làm gì, có phải đột nhiên cảm thấy em xinh đẹp hơn em gái của anh hay không hả?"

Lý Duệ Thần thoáng sững người, không ngờ đến Nghiêm Hi đột nhiên lại nói một câu như vậy, rồi sau đó chậm rãi mở miệng: "Đúng vậy nha, làm gì có ai xinh đẹp hơn em đâu."

Nghiêm Hi không nói gì nữa, không biết trong lòng cô đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng mà, trong đôi mắt cô rõ ràng là đang giãy giụa, đang phải đấu tranh cho chuyện gì đó, không biết có nên nói ra hay không.

Lý Duệ Thần nhìn ánh mắt giãy giụa của Nghiêm Hi, trái tim chợt dâng lên một niềm hy vọng, muốn mở miệng thúc giục, nhưng lại không dám, sợ mình sơ ý một chút, sẽ khiến câu nói mà Nghiêm Hi đang đấu tranh bị dọa sợ rồi chạy mất.

Nghiêm Hi nháy mắt mấy cái, cuối cùng không nhịn được le lưỡi liếm liếm cánh môi hơi khô của mình, nhìn vẻ mặt cẩn thận của Lý Duệ Thần, cô lại nhớ đến khi còn bé, cô cả ngày đều đi theo phía sau thân sĩ nho nhỏ là anh.

Anh trai, em đang nghĩ đến việc cứ liều mạng gọi anh một tiếng như thế.

"Lý Duệ Thần."

"Hả?" Lý Duệ Thần cảm giác được trái tim mình ngừng đập trong nháy mắt.

"……"

"Sao thế?"

"……."

Hình như anh nhìn thấu điều mà Nghiêm Hi đang đấu tranh, giãy giụa, Lý Duệ Thần khẽ mỉm cười: "Không có chuyện gì, nghĩ xong rồi hãy nói cho anh biết." Nói xong anh đứng lên tính muốn rời đi.

Nghiêm Hi nằm trên cỏ nhìn anh, "Tại sao anh không trách em?"

Lý Duệ Thần không hiểu quay đầu lại: "Chuyện gì?"

Đôi mắt Nghiêm Hi chợt lóe lên một tia rối rắm rồi biến mất, "Không trách em, đẩy Lý Lệ xuống nước? Dù sao cô ấy cũng là em gái của anh."

Lý Duệ Thần đứng dưới ánh mặt trời cúi đầu nhìn cô, ánh mắt trời bị chặn ở ngoài, trên mặt anh có chút âm trầm. Nghiêm Hi liếc nhìn anh một cái rồi lập tức cúi đầu xuống, không muốn nhìn tiếp, chỉ sợ, mình thực sự sẽ gọi anh một tiếng kia.

Lý Duệ Thần khẽ thở dài, nhịn thật lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được nữa, mở miệng nói: "Anh sẽ không vì một người chỉ là em gái trên danh nghĩa mà đi trách cứ đứa bé anh đã bảo vệ từ nhỏ." Nói xong cũng không để ý xem Nghiêm Hi nghe xong sẽ phản ứng như thế nào, ung dung rời đi.

Nghiêm Hi nằm gối đầu lên cánh tay, hai mắt mở thật to, nghe tiếng bước chân bên tai càng ngày càng nhỏ, Nghiêm Hi vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn, tựa như chỉ cần liếc mắt nhìn thì cô sẽ không khống chế được trái tim mình mà vô thức gọi anh.

Có điều, đứa bé bảo vệ từ nhỏ?

Mặc dù Nghiêm Hi không thích nhất là từ "đứa bé" này, nhưng mà, không thể phủ nhận, trong lòng cô vì câu nói này mà chấn động, để cho cô biết trên cái thế giới này còn có người sẽ tin tưởng cô vô điều kiện.

Lý Duệ Thần đi ra rất xa mới dừng lại, trong lòng âm thầm mắng Nghiêm Hi là đứa bé ngốc, nhớ khi cô còn bé còn đần đần, không ngờ lớn như vậy rồi mà vẫn đần như thế.

Câu nói kia, người có đầu óc nghe sẽ cảm thấy kỳ quặc, thế nào cô bé kia lại ngây ngốc không có bất kỳ phản ứng nào!

Nghiêm Hi, chỉ hy vọng em nhanh chóng có thể gỡ bỏ những khúc mắc trong lòng.

53. Chương 53: Có Phải Đợi Đến Khi Tóc Hai Người Đều Đã Bạc Trắng Hay Không?

Bởi vì cô không từ mà biệt, dẫn đến bị người khác đẩy xuống nước, nhân tiện việc ngày đó cô len lén chạy ra vườn hoa tắm nắng, kết quả là, Lãnh Diễm bắt cô ở trong phòng bệnh một tuần, cũng trong thời gian đó, anh còn đổi hết nhóm bác sĩ này đến nhóm bác sĩ khác, Nghiêm Hi rất buồn bực.

"Không phải là em bị bệnh nan y rồi đấy chứ?" Nghiêm Hi ngồi yên ở đầu giường không dám nhúc nhích, thận trọng hỏi.

Lãnh Diễm rời mắt khỏi màn hình laptop, liếc nhìn cô một cái, khẽ cười: "Vậy cũng tốt." Sau đó lại cúi đầu tiếp tục xử lý công việc của mình.

Nghiêm Hi lén lút lè lưỡi tặng cho anh một cái mặt quỷ.

Một lát sau.

"Tiểu Yêu đâu rồi, anh có cho nó ăn cơm đúng giờ không?"

Lãnh Diễm nghiêng đầu liếc cô một cái, mãi lâu sau mới trả lời: "Lớn nhanh gần bằng quả cầu rồi."

Nghiêm Hi cười trộm, tìm một tư thế thoải mái, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Mãi cho đến khi người nằm trên giường bệnh hít thở đều đều, Lãnh Diễm vẫn chưa xử lý xong những văn kiện được gửi đến, anh chỉ cảm thấy chữ trên máy vi tính này sao lại nhỏ như vậy, sơ suất một chút là sẽ nhìn lầm ngay, làm hại anh nhìn một lần rồi lại phải nhìn lại một lần nữa.

"Em có thể ra ngoài tắm nắng không?" Nhìn bên ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên cao, Nghiêm Hi cảm thấy mình sắp bị mốc rồi, liền thương lượng với Lãnh Diễm đang ngồi trong góc chơi điện tử.

Lãnh Diễm im lặng không trả lời.

Miệng Nghiêm Hi vểnh lên thật cao, uất ức nói: "Anh đi với em nha."

Lãnh Diễm: "Không được."

Nghiêm Hi lại chu mỏ, không vui nói: "Tại sao vậy Lãnh Diễm, anh làm như vậy là giam lỏng!"

Lãnh Diễm ngẩng đầu, mặt không biến sắc nhìn cô: "Vậy em có thể đi kiện anh đó, chỉ cần em có quan hệ thật tốt với toà án, anh khẳng định sẽ thắng kiện."

Nghiêm Hi trừng mắt nhìn anh, suy nghĩ một lát, nản lòng, (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn), quan hệ của cô với tòa án cũng không bằng một phần vạn quan hệ giữa Lãnh Diễm với tòa án, còn nói gì mà kiện với cáo.

"Lãnh Diễm…." Nghiêm Hi thay đổi kế sách, uất ức kéo kéo, lắc lắc cánh tay Lãnh Diễm làm nũng.

"Hả?" Lãnh Diễm thấy thật thoải mái, giọng anh cũng dịu dàng hẳn đi, tay còn nhẹ nhàng đặt cánh tay của Nghiêm Hi xuống xuôi bên người cô, vén mái tóc dài của cô ra sau tai.

Nghiêm Hi tiếp tục lắc lắn: "Anh dẫn em đi ra ngoài đi."

Lãnh Diễm vô cùng dịu dàng lắc đầu: "Không được."

Nghiêm Hi tiếp tục: "Em buồn sắp chết rồi."

Lãnh Diễm khoa trương ôm hai bên má của Nghiêm Hi: "Sắp buồn chết sao?"

Nghiêm Hi quệt miệng, gật đầu mạnh một cái.

Lãnh Diễm vẫn ôm hai bên má của Nghiêm Hi: "Nhưng bảo bối à, cho dù chết, em cũng phải chết trong phòng bệnh này."

". . . . . ."

Nghiêm Hi không thể tin được: "Anh nói cái gì?"

Mặt Lãnh Diễm chợt thay đổi, vẻ mặt lãnh khốc vô tình: "Em không nghe lầm đâu."

Nghiêm hi phát điên: "Lãnh Diễm, tại sao anh lại như vậy, em muốn đi ra ngoài." Dứt lời liền đi ra phía cửa phòng.

Lãnh Diễm chạy lên ôm lấy Nghiêm Hi từ phía sau, "Em an phận một chút."

Nghiêm Hi phản kháng mạnh hơn: "Lãnh Diễm, anh là gì của em, tại sao phải trông nom em, tại sao không cho em ra ngoài, em muốn đi ra ngoài."

Lãnh Diễm tăng thêm lực ở tay, sắc mặt tái xanh, dùng sức xoay người Nghiêm Hi lại đối diện với anh.

Giọng anh hình như phát ra từ kẽ răng, giống như tiếng gầm nhẹ: "Em nói xem, anh là vì cái gì."

Nghiêm Hi trợn tròn hai mắt, ánh mắt như có lửa, còn là lửa đang cháy hừng hực, đối mặt với vẻ mặt giận quá hóa cười này của Lãnh Diễm, cô xem như không nhìn thấy.

Chỉ có điều, vẻ mặt hờ hững không quan tâm của cô lập tức chọc giận Lãnh Diễm, "Được, bây giờ anh sẽ nói cho em biết tại sao."

Dứt lời, cánh môi mỏng mang theo tức giận đè xuống cái miệng nhỏ nhắn của Nghiêm Hi, cắn mút nó tựa như đang trừng phạt.

Đại não của Nghiêm Hi đầu tiên hơi sửng sốt, sau đó thì trống rỗng, giống như không xác định được, cũng không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ cảm thấy miệng mình bị một vật nặng nề che lấp.

Còn nữa, khi đồ vật đó rơi xuống môi cô, rất đau, răng cũng rất đau.

Lãnh Diễm chưa sử dụng bất kỳ kỹ xảo hôn nào, cũng không thể gọi đó là hôn, chẳng qua chỉ như là trút giận, thật hận không thể cắn nuốt cái miệng nhỏ nhắn của kẻ đã chọc anh nổi giận – Nghiêm Hi vào trong bụng.

Lại nhìn thấy ánh mắt khép hờ mê hoặc của Nghiêm Hi ở trong ngực mình, ánh mắt đó dường như là không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lãnh Diễm có chút không muốn buông đôi môi sưng đỏ kia ra, khẽ hôn lên chóp mũi xinh xắn của cô, khẽ lẩm bẩm: "Anh cho là, em đã sớm biết tại sao rồi chứ, anh cho là, em đã sớm hiểu được, nơi thuộc về em rồi chứ, hả?"

Bởi vì ý nghĩ muốn ra ngoài tắm nắng trong lòng cô quá mức mãnh liệt, thân thể nhất thời không phản ứng kịp mới khiến cho anh khó có thể kiềm chế được, nhưng mà, dường như anh còn muốn để cho "vật nhỏ" của anh tiếp nhận anh.

Lúc này, Nghiêm Hi vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, trong mắt vẫn giăng một tầng sương mù khiến cô không nhìn rõ mọi vật xung quanh, đôi mắt khép hờ khẽ chớp một cái, vừa đúng lúc này bên má bị Lãnh Diễm hôn lên, cảm thấy hơi ngứa, hơi tê tê.

Thấy Nghiêm Hi vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, Lãnh Diễm thở dài, cuối cùng vẫn là tàn nhẫn đè nội tâm của mình xuống, nhẹ nhàng kéo thân thể nhỏ bé của Nghiêm Hi vào trong ngực, tay dịu dàng an ủi tấm lưng khẽ run lên của Nghiêm Hi.

"Được rồi, được rồi."

Dường như, giờ phút này anh chỉ có thể nói được hai chữ đó, miệng lẩm bẩm, không ngừng lặp đi lặp lại hai chữ đó, giống như đang an ủi người sợ kẻ xấu trong ngực mình, vừa giống như đang an ủi nỗi bất an trong lòng mình.

Anh một lần lại một lần tự nói với chính mình, Hi Hi bây giờ, không thích hợp!

Nhưng mà, khi nào mới là thích hợp đây?

Có phải đợi đến khi tóc hai người đều đã bạc trắng hay không?

54. Chương 54: Yêu Em, Không Phải Là Điều Anh Có Thể Khống Chế Được!

Có phải đợi đến khi tóc hai người đều đã bạc trắng hay không?

Khóe miệng Lãnh Diễm hiện lên một nụ cười khổ sở, anh tự hỏi mình như thế, nếu như, đến khi Nghiêm Hi già đi, tóc bạc trắng, cô ấy mới chịu tỉnh ngộ, vậy thì Lãnh Diễm, mày còn phải đợi sao?

Nơi sâu nhất dưới đáy lòng, mạnh mẽ vang lên một đáp án khiến mình kinh hãi, không biết, lúc nào thì mình đã hãm sâu vào cái hố sâu kia?

Thật là khờ.

Nghiêm Hi một mực im lặng, nhìn thấy Lãnh Diễm – người luôn luôn tự tin mà lúc này, nụ cười tự giễu trên khóe miệng anh lại càng ngày càng sâu, cô nhịn được liền đưa tay lên nhẹ nhàng lau đi, thật sự nụ cười tự giễu này không xứng với Lãnh Diễm, cô phải lau để nó tan biến đi.

Bởi vì nhìn thấy nụ cười này, cô sẽ đau lòng.

Chợt Lãnh Diễm giữ lại bàn tay của cô, trong nháy mắt khi Nghiêm Hi còn đang sững sờ, những nụ hôn chằng chịt rơi xuống, mang theo mừng rỡ: "Anh biết mà, anh biết mà."

Càng không ngừng hôn, cũng không tiến thêm một bước.

Một tay Nghiêm Hi bị Lãnh Diễm nắm, một tay đặt trước ngực Lãnh Diễm, theo bản năng muốn đẩy một chút, lại không ngờ cảm nhận được nhịp tim đang đập loạn của Lãnh Diễm khiến cho tay chân cô luống cuống.

Nụ hôn dần dần di chuyển đến vành tai nhạy cảm, một lúc sau, một giọng nói khàn khàn thật thấp truyền vào trong tai cô.

"Em biết không, mới vừa rồi, anh đã tự hỏi trái tim anh, nếu như đến khi tóc em bạc trắng, đến khi em già không đi nổi nữa, đến khi đó em mới dám tiếp nhận anh, vậy thì anh có chờ em không?"

Nghiêm Hi chỉ cảm thấy đầu mình trống rỗng, giống như cả người đang ở giữa không gian hư ảo, xung quanh chỉ có một màu xám trắng, không có bất kỳ ai, chỉ có một mình cô.

Trong cái thế giới xám trắng đó, nhịp tim của cô đập rất nhanh, cô cũng không biết vì nguyên nhân gì.

Hơi thở ấm áp bên tai cắt ngang suy nghĩ của cô.

Giọng nam trầm thấp quen thuộc dễ nghe vang lên: "Em biết không, vấn đề này anh còn chưa hỏi xong, đáp án đã không chờ được mà bật thốt ra ngoài, anh không ngờ đến, nhưng mà, hình như nó đã không còn do anh khống chế nữa, có phải anh rất ngốc hay không?"

Tinh thần đã chạy thật xa khỏi Nghiêm Hi, câu hỏi chưa kịp thông qua đại não đã thốt ra ngoài: "Đáp án của anh là?"

Hỏi xong câu này, vì nghe thấy giọng nói của mình, Nghiêm Hi giống như chạm phải điện mà hoàn hồn, vô cùng kinh ngạc trước phản xạ có điều kiện của mình.

Cũng có thể, đó không phải là phản ứng theo bản năng của cơ thể, mà là câu hỏi xuất phát từ dưới đáy lòng cô!

Cũng vì chuyện này mà Lãnh Diễm đột nhiên vui vẻ lên rất nhiều, gương mặt tái mét dần dần bị ôn nhu thay thế, cúi đầu thủ thỉ bên tai cô: "Đáp án của anh là, anh sẽ, anh nguyện ý chờ em, đến khi tóc em bạc trắng cũng vẫn chờ."

Nghiêm Hi ngẩn ra, nước mắt bất tri bất giác cứ như vậy rơi xuống.

Rốt cuộc đã biết nguyên nhân của cảm giác hư ảo trong lòng kia.

Nghiêm Hi lẩm bẩm: "Thật là khờ."

Lãnh Diễm cũng cười: "Đúng vậy, thật là khờ, nhưng mà, em thực sự rất lợi hại. Khi anh còn chưa phát hiện ra thì em đã chiếm trọn trái tim anh, trở thành sinh mạng của anh, đến khi anh phát hiện ra, cho dù

anh không muốn thì có thể làm gì đây, chẳng lẽ muốn anh tự cắt bỏ trái tim của mình? Nhổ bỏ sinh mạng của mình?"

Em, đã là sinh mạng của anh!

Cưng chiều em, đã trở thành bẩm sinh!

Anh cũng bất lực!

Nghiêm Hi đột nhiên cảm thấy đau lòng, đau lòng vì anh ngốc, đau lòng vì sự si tình của anh.

Cô ngẩng đầu lên, vụng về hôn lên cánh môi mỏng của anh: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em không nên xuất hiện."

Vốn dĩ cô không nên xuất hiện trên thế giới này, có lẽ, sự xuất hiện của cô, là một sai lầm!

Lãnh Diễm thoáng giật mình, anh ngẩn ngơ một lúc, lát sau mới bừng tỉnh, còn tưởng rằng cô chủ động hôn anh là biểu thị cô đã mở cửa trái tim cô, thì ra vẫn là như vậy sao? Chỉ đau lòng vì sự si tình của anh, chứ nhất định không chịu đón nhận anh?

Khóe miệng Lãnh Diễm lại hiện lên nụ cười tự giễu, giọng nói mang theo một chút khổ sở: "Có lẽ vậy, có lẽ em không xuất hiện, anh sẽ không như thế này." Sẽ không vì si tình mà phiền não.

Cũng sẽ không vì có si tình làm bạn, mà cảm thấy mình rất có giá trị.

Như vậy, có lẽ anh sẽ giống như Tiểu Thâm bây giờ, không biết đến hương vị của tình yêu, cũng không tự chuốc khổ vào mình, thoải mái, thong dong, nhàn nhã, sảng khoái làm sao….

Nghiêm Hi cười khổ: "Đúng vậy, nếu như em không xuất hiện, sẽ thật tốt." Dứt lời, nhẹ nhàng đẩy cánh tay đang ôm chặt cô của Lãnh Diễm ra, rõ ràng đã ôm rất chặt, cuối cùng lại không chịu nổi cái đẩy nhẹ nhàng của cô.

Giống như tường thành dài vạn mét bị một người khẽ đẩy ở một góc, sau đó hiệu ứng đô – mi – nô phát huy tác dụng, Lãnh Diễm chỉ cảm thấy trong đầu mình thoáng một cái, hình như là sau thời kỳ hoàng kim sẽ là lụi bại, khắp nơi đều là tường đổ, không hề có sức sống.

Lãnh Diễm nhẹ nhàng lui về sau một bước, Nghiêm Hi lẳng lặng nhìn đôi mắt ảm đạm trong nháy mắt kia, lúc này cô rất muốn cười với anh, nhưng nhiều lần cô cố gắng cũng chỉ là phí công, cuối cùng cũng chỉ có thể cố chấp nở một nụ cười còn khó coi hơn là khóc, nhẹ nói: "Lãnh Diễm, cám ơn anh……"

Cám ơn cái gì đây?

Cám ơn anh đã từng xuất hiện trong cuộc sống của cô, cám ơn anh vào thời khắc u tối nhất trong đời cô đã khiến cho thế giới nhỏ bé của cô có một chút màu sắc rực rỡ sao?

Cám ơn, sự si tình……..của anh.

Nhưng mà, đừng tiếp tục nữa.

Nghiêm Hi cười khổ, những điều này đều phải nói ra?

Trong nháy mắt này cô mới phát hiện, Lãnh Diễm đã làm rất nhiều điều vì cô, nhiều đến mức cô không thể đếm hết, có đếm mãi cũng không hết….

55. Chương 55: Anh Sẽ Không Buông Tay.

Trong giây khắc này cô mới phát hiện, Lãnh Diễm đã làm rất nhiều điều vì cô, cô không thể đếm hết, đếm mãi cũng không hết…

Lãnh Diễm cười nhạo một cái: "Cảm ơn?" Anh ngẩng đầu nhìn ánh mắt Nghiêm Hi có chút buồn cười, giống như Nghiêm Hi đã làm ra một chuyện vô cùng buồn cười vậy, âm điệu cũng cao hơn.

"Được, cảm ơn anh, em muốn cảm ơn anh như thế nào? Tính hết số nợ em nợ anh nhiều năm qua, những chuyện anh đã làm vì em, em nên nghĩ kỹ một chút, em đã nghĩ rõ ràng chưa?" Khi nói đến câu cuối cùng, tựa như nhớ ra điều gì đó, giọng anh bị đè ép trầm xuống, có phần khủng bố dữ tợn.

Nghiêm Hi nhìn gương mặt anh tuấn phi phàm, chóp mũi ửng đỏ, nhắm chặt hai mắt, trong giọng nói có chút nức nở, có chút tuyệt vọng.

"Được rồi, anh nói đi, em sẽ làm." Anh nói đi, nhiều khoản nợ như vậy, em phải làm thế nào mới có thể trả hết được, anh muốn em phải làm như thế nào anh mới hài lòng?

Lãnh Diễm nhìn vẻ mặt không sống không chết của cô, trong lòng càng tức giận, anh là tổng giám đốc của Tập đoàn R&D, có khi nào bị người ta ghét bỏ chưa, cô bé này, tại sao lại bị anh cưng chiều thành vô pháp vô thiên như vậy, sao lại đến nông nỗi này?

Sao lại không biết quý trọng như vậy?

Hai tay đặt xuôi bên người nắm lại thành quyền, gân xanh dữ tợn hằn lên trên mu bàn tay, hai mắt hoàn toàn đỏ ửng, nhìn cô gái trước mặt, anh chậm rãi vươn tay, nắm lấy bả vai mảnh khảnh của cô, từ từ bóp chặt.

Trong nháy mắt khi anh bấm trên cổ Nghiêm Hi, Nghiêm Hi từ từ mở mặt, nước mắt lặng lẽ chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi trần hai mu bàn tay của anh.

Chất lỏng đó dường như có tính ăn mòn cực mạnh, khiến mu bàn tay của anh bỏng rát, vết phỏng này dần dần ngấm vào tim.

Nghiêm Hi khịt khịt mũi, mở to đôi mắt mông lung đẫm lệ: "Nếu như, nếu như làm như vậy có thể khiến anh hết giận, em nguyện ý."

Lồng ngực khó khăn hít từng ngụm khí trong lành, theo đôi bàn tay từ từ nắm chặt, gương mặt nhỏ nhắn vốn trắng nõn cũng dần dần đỏ bừng.

Mắt Lãnh Diễm càng ngày càng đỏ, nhìn bộ dạng Nghiêm Hi không sợ chết nhắm mắt lại, lửa giận trong trái tim bùng lên dữ dội hơn càng khiến anh không thể nhịn được, cắn răng rít ra từng chữ: "Em muốn chết? Vì trả hết nợ cho anh, em tình nguyện chết?"

Tình nguyện chết, muốn rời bỏ anh, cô nguyện chết cũng không chịu tiếp nhận một phần nhỏ tình yêu của anh?

Tại sao?

Lãnh Diễm không hiểu.

Giận quá hóa cười, anh không ngừng vừa cười vừa nói: "Được, được!" Hai bàn tay nắm chặt từ từ buông lỏng.

"Khụ khụ." Nghiêm Hi không hiểu ngẩng đầu lên nhìn anh, mới vừa rồi, lực của anh căn bản không phải là muốn lấy mạng của cô, mà rõ ràng chính là chọc cô.

Lãnh Diễm nhìn gương mặt đỏ bừng của Nghiêm Hi trước mặt mình, khóe miệng cong lên: "Được, em không phải là nguyện chết để trả hết nợ cho anh sao? Vậy, chúng ta đổi một cách thức khác, em thấy thế nào?"

Giọng Lãnh Diễm ép xuống thật thấp, nhưng nghe lại giống như đang ra sức gầm lên, trong mắt vện rõ những tia máu. Lãnh Diễm như vậy khiến Nghiêm Hi sợ, cô bất giác lắc đầu, sương mù lại giăng kín hai mắt, giọng hơi run rẩy, đôi tay nắm áo Lãnh Diễm: "Lãnh Diễm, tại sao anh không thể buông tay, buông em ra, buông tha cho anh, cho hai chúng ta mỗi người con đường sống không tốt sao?"

Đột nhiên lúc này, những gì nhẫn nhịn dưới đáy lòng Lãnh Diễm như núi lửa phun trào, rống giận: "Muốn anh buông tay? Nghiêm Hi, tại sao em muốn anh buông tay, em có biết buông tay nghĩa là như thế nào không, để cho anh buông tay còn không bằng để cho em tự mình bước nửa bước một đi về phía trước sẽ dễ dàng hơn."

Lãnh Diễm bỗng nhiên dừng lại, bởi vì anh vừa mới nói: "Để cho anh buông tay còn không bằng để cho em tự mình bước nửa bước một đi về phía trước sẽ dễ dàng hơn."

Nghiêm Hi cười tự giễu, "Đúng vậy, để cho anh buông tay còn không bằng để cho em tự mình bước nửa bước một đi về phía trước sẽ dễ dàng hơn."

Câu nói này tựa như cô lẩm bẩm tự nhủ, nhưng trong nháy mắt nó được thốt ra đã đốt cháy hy vọng của Lãnh Diễm, anh ôm chặt Nghiêm Hi vào trong ngực: "Đúng, Nghiêm Hi, bước nửa bước về phía trước, bước nửa bước là tốt rồi, còn dư lại anh sẽ bước tiếp, tất cả đã có anh, cầu xin em nhắm lại, đừng nhìn cái gì cả, chỉ cần trong lòng em nghĩ về anh, nhắm mắt lại, bước về trước nửa bước cũng tốt rồi."

Giọng Lãnh Diễm trầm thấp tựa như thôi miên, Nghiêm Hi nhẹ nhàng thở ra, nhắm chặt hai mắt lại, hít vào thật sâu, mùi vị đặc biệt trên người Lãnh Diễm quẩn quýt, lan vào trong mũi cô, cảm giác thật an tâm.

Tựa đầu vào vai Lãnh Diễm, giọng Nghiêm Hi buồn buồn: "Anh biết không, bắt đầu từ khi anh mang em ra khỏi khu rừng rậm kia, ngực của anh chính là nơi duy nhất làm cho em cảm thấy yên tâm, không có ngực người nào khác……" Có thể thay thế ngực của anh.

Nghe vậy, đầu tiên cả người Lãnh Diễm cứng đờ, sau đó từ từ mới hiểu ra câu cuối cùng của cô đầy đủ là như thế nào.

Mãi lâu sau, anh vẫn không dám tin hỏi lại: "Em…."

Nghiêm Hi muốn, cứ phóng túng mình như vậy thôi.

Bởi vì cuộc sống như thế này quá mệt mỏi, mẹ Lãnh, thật xin lỗi người, thật sự, đời này, con không thể tìm được người nào khác nữa rồi.

Con cũng mệt chết đi.

Khịt khịt cái mũi, hai cánh tay bé nhỏ của Nghiêm Hi run rẩy từ từ xiết chặt lại.

Lãnh Diễm cảm nhận được hai cánh tay mảnh khảnh kia đang từ từ xiết chặt ngang hông anh, anh kích động đến mức không biết làm sao để hít thở, mãi lâu sau mới nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi nhắm hai mắt của mình lại.

Đôi tay dần dần xiết chặt, khiến hai thân thể dán sát vào nhau, Nghiêm Hi ngoan ngoãn để mặc cho Lãnh Diễm ôm, tất cả đối với cô mà nói, không đáng là gì, chỉ muốn phóng túng cho trái tim của mình một lần.

Còn có, đúng là….rất thoải mái.

Lồng ngực của Lãnh Diễm, rất thoải mái, rất bình yên.

Từ từ nhắm hai mắt của mình lại, nghe thấy nhịp tim kích động của Lãnh Diễm, từ từ ngủ thiếp đi.

Chờ kích động dịu bớt, khi Lãnh Diễm phát hiện ra cô bé trong ngực mình đã ngủ say, anh lại cảm thán bản thân mình số khổ một lần nữa, thật vất vả mới chạm tới trái tim của cô, làm sao lại dễ dàng ngủ thiếp đi như vậy đây.

Bất đắc dĩ thở dài, cuối cùng ghé vào bên tai xinh xắn của Nghiêm Hi, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn." Đối với việc Nghiêm Hi nhất quyết không chịu tiếp nhận anh, Lãnh Diễm cũng hiểu được ít nhiều.

Nếu nói trước kia cô không thích anh, thì bốn năm trước cô sẽ không ngượng ngùng đỏ mặt trước mặt anh, cho nên nói, Nghiêm Hi thật sự có yêu anh.

Chỉ là không ngờ đến, khúc mắc trong lòng cô lại khó tháo gỡ đến vậy.

Như vậy, bốn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại khiến cho cô bé to gan lớn mặt này lập tức thay đổi giống như chim sợ cành cong, dè dặt đến nỗi làm cho anh giận sôi lên.

Nếu như lần này anh không dùng khổ nhục kế, chỉ sợ cô sẽ đau lòng cả một đời không chịu buông tha ình một con đường sống, rõ ràng là yêu, tại sao lại không dám nhận?

Nhớ tới giọng nói buồn buồn của bà xã khi tựa vào vai mình, trong lòng Lãnh Diễm vui mừng , vật nhỏ đau lòng ình thật đúng là mù quáng, ngay cả mình đang cố ý khoa trương cũng không nhìn ra rồi.

Cái này chẳng lẽ chính là cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn? Bởi vì để ý, cho nên sẽ không chú ý đến những việc nhỏ nhặt không đáng kể.

Lãnh Diễm khẳng định, nếu như anh nói những lời này vào thời điểm Nghiêm Hi đang tỉnh táo, nhất định cô sẽ cười lạnh và ném ra một câu: "Mau trở về tập thêm nữa đi, anh diễn quá kém."

Nhưng mà hiện tại…….

Nhìn Nghiêm Hi hít thở đều đều, Lãnh Diễm nhếch môi cười, hiệu quả không tệ. Cẩn thận ôm ngang Nghiêm Hi vào trong ngực, bước chân nhẹ nhàng cẩn thận di chuyển đến giường bên cạnh cửa sổ, động tác êm ái đắp mền giúp Nghiêm Hi.

Vừa định đứng dậy rời đi, lại phát hiện cổ áo của mình bị Nghiêm Hi nắm rất chặt, Lãnh Diễm im lặng, nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay của Nghiêm Hi ra, nhưng anh lại không ngờ, động tác nhỏ như vậy lại làm kinh động đến Nghiêm Hi đang ngủ say, cô khẽ cau mày, ngủ không được yên ổn.

56. Chương 56: Uyên Ương Số Khổ.

Khi Lãnh Diễm đang khom người không dám lộn xộn, tiến không được mà lùi cũng không xong thì đột nhiên bên ngoài phòng bệnh vang lên một tràng cười.

Mặt Lãnh Diễm vốn dịu dàng lập tức rét lạnh, quay đầu nhìn ra ngoài cửa, lạnh lùng liếc mắt một cái, tràng cười lập tức dừng lại.

Quay đầu lại nhìn Nghiêm Hi ngủ trên giường, hình ảnh này rất quen thuộc, khóe miệng anh bất giác lại cong lên.

Nhẹ nhàng nằm lên giường ôm Nghiêm Hi đang ngủ say vào trong ngực, ôm cô tựa như khi hai người còn nhỏ, thân thể Nghiêm Hi hình như ý thức được, theo ký ức thời thơ ấu, nhích người tiến sâu hơn vào trong ngực Lãnh Diễm, vòng tay ôm lấy anh, ngủ càng ngày càng sâu hơn.

Đứng bên ngoài phòng bệnh, Tiếu Thâm và Cố Tiêu với vẻ mặt mập mờ nhìn xuyên qua cửa sổ nho nhỏ của phòng bệnh xem gian tình bên trong, còn Lý Duệ Thần ngồi trên ghế băng dài, trong mắt có chút mất mát, sau đó đều là chúc phúc.

Đã sớm biết, người Nghiêm Hi yêu là Lãnh Diễm, không phải sao? Coi như xa cách ba năm thì đã sao, cho dù xuất hiện một Chu Khải thì thế nào?

Khi đó Chu Khải may mắn, nếu như anh ở bên cạnh Nghiêm Hi khi cô không ở cạnh Lãnh Diễm, như vậy, Hi Hi, em sẽ giống như cho Chu Khải một cơ hội, mà chừa lại mấy phần cơ hội cho anh chứ?

Sẽ chứ?

Lý Duệ Thần cười khổ một cái, nếu như? Cuộc sống làm gì có nếu như!

Chỉ có thể nói, đây là sự an bài của số mệnh mà thôi.

Trước khi anh tìm thấy Nghiêm Hi, thì cuộc sống, trái tim của Nghiêm Hi đã tràn ngập Lãnh Diễm, đã không còn một khoảng trống nhỏ nhoi nào nữa.

Bốn năm Nghiêm Hi rời đi, thật không dễ dàng gì, trái tim bị Lãnh Diễm chiếm hết mới xuất hiện một tia hy vọng mới, nhưng lúc đó bên cạnh cô lại xuất hiện một Chu Khải.

Khóe miệng Lý Duệ Thần cong lên thành hình cung, anh dựa đầu vào thành ghế ngơ ngác nhìn trần nhà, bên tai là tiếng cười đầy mờ ám của Tiếu Thâm và Cố Tiêu.

Tiếu Thâm đắc ý, đẩy đẩy Cố Tiêu bên cạnh, vẻ mặt kiêu ngạo: "Cậu xem đi, vẫn là cao thủ tình trường mình lợi hại, đối với cô bé Nghiêm Hi có bề ngoài cứng rắn còn nội tâm thì yếu đuối này, dùng khổ nhục kế là hiệu quả nhất rồi."

Cố Tiêu khẽ xì một tiếng: "Cắt." Rõ ràng là xem thường cái người tự xưng là hoa hoa công tử - Tiếu Thâm mà: "Cậu còn có mặt mũi mà nói như vậy sao, xem như cậu hiểu rõ phụ nữ thì thế nào, còn không phải

là kỹ thuật diễn của thằng nhóc Lãnh Diễm kia rất tốt sao, cậu xem đi, mới vừa rồi khi muốn bóp chết Nghiêm Hi, đôi mắt nồng đậm thâm tình, Tiếu đại thiếu cậu tự nhận mình không bằng đi."

Tiếu Thâm bị những lời nhẫn tâm của Cố Tiêu làm tổn thương rất nặng nề đến lòng tự trọng phái nam của mình, chân mày nhíu lại tiếp tục cùng Cố Tiêu làm khán giả, thanh âm kéo thật dài, mang theo một phần uy hiếp: "Cậu nói cái gì? Cậu đang hoài nghi năng lực của bổn đại thiếu mình sao?"

Cố Tiêu phớt lờ phất tay một cái, thuận miệng nói: "Ai za, năng lực của Tiếu đại thiếu thì chỉ có những cô gái được cậu để mắt tới mới biết, mình không có sở thích đi rình xem, làm sao mình biết được."

Rất dễ nhận ra, bác sĩ Cố Tiêu đã nghĩ lệch sang hướng khác rồi.

Mà, Cố Tiêu lại không ngờ đến chỉ vì câu nói này mà chọc tới Tiếu đại mỹ nhân phúc hắc, cũng bởi vì không suy nghĩ mà đã buột miệng nói ra khiến Tiếu đại mỹ nhân ghi hận trong lòng, đến cuối cùng dĩ nhiên là như vậy như vậy, như vậy như vậy, phải bồi thường bằng chuyện lớn cả đời mình.

Tiếu Thâm híp đôi mắt câu hồn lại, hướng Cố Tiêu lộ ra nụ cười phong tình vạn chủng, sau đó giơ tay đánh một quyền.

Cố Tiêu chỉ cảm thấy trước mặt mình bỗng nhiên tối sầm lại, tiếp theo đó là trên mặt có muôn ngàn sao sáng đang quay vòng vòng rồi lại quay vòng vòng.

Tiếu Thâm tuấn tú vẫy vẫy tay, nhíu mày, đã lâu rồi không dùng đến quả đấm, làm sao lại cảm thấy không quen tay như vậy hả? Bây giờ phải cùng tên nhóc này luyện tập một chút mới được.

Đúng lúc này, cửa phòng đóng chặt nhẹ nhàng mở ra, ba người cả kinh tại chỗ, vẻ mặt sững sờ khi thấy Lãnh Diễm rón rén bước ra từ bên trong.

Sau đó rời tầm mắt xuống phía dưới, chỉ thấy hai tay Lãnh Diễm xách hai chiếc giày da của mình, tầm mắt xuống thêm một chút nữa, miệng cả ba người đều biến thành hình chữ O.

Lãnh Diễm ở bên trong thật vất vả mới dỗ được Nghiêm Hi đang ngủ say, đi ra ngoài nhưng lại sợ đánh thức cô, anh liền cởi giày ra xách trên tay.

Đứng một bên, Tiếu Thâm thở dài nhìn Lãnh Diễm bóp cổ tay, vì anh biết, phụ nữ, không thể cưng chiều được, một khi cưng chiều sẽ xảy ra vấn đề, nhìn bây giờ Lãnh Diễm đi chân trần thì biết, aiz, nhục hơn mất nước mà.

Lãnh Diễm đóng kín cửa lại quét mắt nhìn hai người xem kịch vui vên ngoài – Tiếu Thâm và Cố Tiêu, không quan tâm.

Ném giày trong tay xuống đất, móc vớ của mình ở trong túi ra, khom lưng xỏ vào.

Càng nhìn, Cố Tiêu kinh hãi nói không nên lời, nhưng mặt của Lý Duệ Thần lại nhàn nhạt, nhìn không ra là có ý gì.

Tiếu Thâm càng khoa trương hơn, vẻ mặt thống hận tiến lên vỗ vỗ vai Lãnh Diễm, giọng điệu có chút thương cảm: "Người anh em, cậu đến mức này rồi sao, chỉ vì một cô gái mà…"

Lãnh Diễm ung dung nhàn nhã tiếp tục xỏ giày, không thèm để ý đến cậu ta, câu nói thương tiếc kia của Tiếu Thâm tựa như tự hỏi tự đáp, Tiếu đại thiếu luôn là sở hướng vô địch* trên tình trường lần đâu tiên phải cam chịu trước mặt người khác.

(Chú thích: Sở Hướng Vô Địch: không đâu địch nổi; không có sức mạnh nào địch nổi)

Bởi vì một cô gái!

Lãnh Diễm xỏ giày xong nhìn một chút, rất hài lòng, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiếu Thâm đang phát điên vì bị bỏ rơi một cái, nhẹ nhàng nói một câu: "Bà xã của mình, mình nguyện ý, không ăn được nho thì nói nho còn xanh."

Sau khi nói xong liền đút hai tay vào túi quần, vô cùng phách lối đi về phía phòng làm việc của viện trưởng.

Bỏ lại Tiếu Thâm sững sờ đứng tại chỗ, miệng há hốc vì không thể tin được.

Cố Tiêu vô cùng hả hê nhìn theo bóng lưng Lãnh Diễm, cuối cùng nhịn không được liền bật cười, vỗ vỗ Tiếu Thâm đang tức đến không nói nên lời: "Người anh em, không sao, cậu muốn gương mặt có gương mặt, muốn tiền có tiền, rất có triển vọng, tìm bà xã cũng không dễ dàng gì, cậu biết ăn năn hối lỗi, mình sẽ tìm bà xã cho cậu, ha."

Sau khi nói xong thật sự nhịn không được lại bật cười ha ha.

Tiếu Thâm nghe vậy chỉ khinh thường nhếch miệng lên một chút.

Tình yêu, phụ nữ, đều là đồ bỏ đi!

Tiếu đại thiếu anh không cần.

Lý Duệ Thần cũng không nhịn được mà khẽ mỉm cười, tiến lên vỗ vỗ bả vai Tiếu Thâm: "Người anh em, không tin sao? Trên thế giới này, sẽ luôn có một người làm cho cậu biến thành một thằng ngốc, giống như Lãnh Diễm bây giờ." Cũng giống như anh bây giờ.

Lý Duệ Thần nhếch miệng cười nhạt.

Lãnh Diễm hăng hái đi tới phòng làm việc của viện trưởng, không gõ cửa mà đi thẳng vào trong.

Kết quả đúng lúc phá hỏng chuyện vui của một đôi uyên ương bên trong, nhận ra trong phòng có người, cô gái đang ngồi trên đùi người đàn ông hét lên một tiếng, hốt hoảng nhảy xuống, nhặt quần áo chạy thật nhanh ra ngoài.

Lãnh Diễm nhìn cô gái trần truồng chạy đi, chân mày nhíu lại thành núi nhỏ, cái loại mùi vị hoan ái này khiến anh không vui.

Người đàn ông ngồi trên ghế lười biếng hé mắt nhìn người trước mặt, bị người khác phá hỏng chuyện vui, tâm trạng của người đàn ông kia hình như không được tốt, ngồi im không nhúc nhích. Từ góc độ của Lãnh Diễm, xem ra người đàn ông này rất anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, dáng dấp cũng rất tốt.

(Chú thích: mày kiếm: lông mày lưỡi mác)

Dù là đang làm chuyện kia, nhưng quần áo vẫn mặc chỉnh tề, nếu như không phải vừa rồi tận mắt anh nhìn thấy, Lãnh Diễm hoàn toàn tin tưởng người đàn ông này đang nghiêm túc xử lý công việc.

57. Chương 57: Gặp Chu Khải.

Khi Lãnh Diễm đang nhìn anh ta thì người đàn ông có đôi mắt băng phong kia cũng lạnh lùng liếc mắt nhìn anh.

Một hồi lâu sau, người đàn ông kia mở miệng trước: "Tiên sinh, có phải anh đi nhầm phòng rồi không, nơi này mới đổi mới lại, cửa phòng làm việc cũng chưa kịp đổi lại, phòng làm việc của Viện trưởng ở kế bên."

Lãnh Diễm hơi sững sờ, sau đó khôi phục lại vẻ ưu nhã vốn có, khóe miệng cười nhạt, không nhìn rõ là châm chọc hay là có ý gì, lành lạnh mở miệng: "À, vậy, làm phiền rồi."

Người đàn ông kia khẽ vuốt cằm, đợi sau khi Lãnh Diễm đóng cửa phòng lại mới chậm rãi cười một tiếng, bất đắc dĩ thở dài, liếc nhìn quần áo của mình vẫn chỉnh tề, người phụ nữ kia thật đúng là buồn cười, vậy mà lại có thể tìm được đến nơi này.

Trên ngón tay truyền đến cảm giác dính dính, người đàn ông nhướn mày, thân thể cao to nghiêng về phía trước, dùng sức rút khăn giấy trên bàn làm việc, hung hăng lau sạch hoa dịch của người phụ nữ kia, cuối cùng không nhịn được còn ghét bỏ hất hất tay, đứng dạy đến toilet điên cuồng rửa sạch.

Lãnh Diễm cố nén lửa giận trong lòng xuống, nhấc chân đạp mạnh lên cửa phòng làm việc của Viện trưởng.

Bên trong, Viện trưởng tóc đã bạc trắng bị dọa sợ đến run cầm cập, kính lão lập tức trượt khỏi sống mũi rớt xuống đất.

Lãnh Diễm không buồn để ý đến ánh mắt buồn bã của lão viện trưởng, tự nhiên ngồi trên ghế salon trước bàn làm việc, bắt chéo chân, trợn mắt nhìn chằm chằm vào lão viện trưởng.

Lão viện trưởng cúi xuống nhặt kính lão của mình lên, cẩn thận đeo lại rồi mới nhìn đến người đàn ông đã sớm ngồi xuống trước mặt mình.

Vừa nhận ra là Lãnh Diễm, vẻ mặt không vui của lão viện trưởng lập tức biến mất không dấu vết, cười vui vẻ tiến lên kéo tay Lãnh Diễm: "Ai nha, thì ra là tổng giám đốc Lãnh, thật thất lễ, thật thất lễ."

Lãnh Diễm lười biếng ngồi im trên ghế salon nhìn lão viện trưởng tự biên tự diễn, cũng không buồn đưa tay ra, lạnh lùng liếc nhìn xem như đáp lễ.

Lão viện trưởng nhìn bộ dạng lạnh như băng trước sau như một của Lãnh Diễm, xấu hổ mà cười một cái, tay bất giác xoa xoa áo blouse trắng trên người, thận trọng ngồi xuống đối diện Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm không nói gì, âm thầm liếc mắt xem thường, vẻ mặt vẫn lạnh lùng nhìn lão viện trưởng chằm chằm: "Tình trạng của Nghiêm Hi như thế nào?"

Lão viện trưởng vốn không biết tại sao Lãnh Diễm lại đột ngột đến đây nên rất thận trọng, Lãnh Diễm vừa hỏi như vậy, đầu tiên lão viện trưởng sững sờ, sau đó mới vỗ vỗ đầu mình cười nói: "Ai za, cậu xem đầu óc của tôi bây giờ, thiếu chút nữa là quên mất việc chính rồi." Vừa dứt lời, ông đứng dậy đi đến trước bàn làm việc cầm lấy tập hồ sơ bệnh án đã sớm chuẩn bị xong.

"Lãnh thiếu gia, cậu xem một chút đi, đây là bệnh án của Nghiêm tiểu thư."

Lãnh Diễm chỉ liếc nhìn bệnh án một cái, không đưa tay ra nhận, tiếp lục lạnh lùng mở miệng: "Không cần, ông nói kết quả là được rồi."

Tay cầm bệnh án của Lão viện trưởng dừng lại giữa không trung, nghe vậy lại lúng túng cười một cái, nghĩ thầm, vị tổng giám đốc Lãnh này hiển nhiên là giống như trong truyền thuyết, thật khó mà gần gũi được.

"Ha ha, được rồi, nói kết quả,…." Lão viện trưởng cố ý dừng lại, nhìn Lãnh Diễm thật sâu, sau đó mới chậm rãi mở miệng: "Tình trạng của Nghiêm tiểu thư, không tốt lắm, chúng tôi đã đặc biệt vì Nghiêm tiểu thư mà triệu tập tất cả các bác sĩ tâm lý giỏi nhất bệnh viện chúng tôi mở một hội nghị thảo luận, bất luận là bác sĩ tâm lý giỏi của bệnh viện chúng tôi, hay là chuyên gia tâm lý do được mời đến đều cho rằng, chứng uất ức của Nghiêm tiểu thư có dấu hiệu lại tái phát. Dĩ nhiên, đây là tâm bệnh, cũng không thể quả quyết phán đoán như vậy được, cũng có khả năng, chỉ là tái phát nhẹ mà thôi."

Lãnh Diễm vẫn lẳng lặng nghe, chợt có cảm giác trái tim mình như ngừng đập, trong đầu là hình ảnh đôi mắt to tròn đẫm lệ của Nghiêm Hi trong khoảnh khắc kia, cùng khóe miệng cong lên làm cho những người nhìn thấy đều phát hoảng.

Khẽ thở dài một cái, Lãnh Diễm hiểu, khi nhìn thấy khóe miệng Nghiêm Hi thoáng cười như vậy thì anh đã có cảm giác có chuyện chẳng lành, tất cả, chỉ sợ là lại trở về điểm xuất phát rồi.

Lão viện trưởng nhìn thấy sắc mặt Lãnh Diễm không được tốt, trong lòng đắn đo chọn từ nên nói, há miệng, muốn nói nhưng lại thôi.

Lãnh Diễm nhìn bộ dạng có chuyện muốn nói của lão viện trưởng, nhưng lại sợ anh mà không dám mở miệng, trong lòng thì đang phát hoảng vì anh: "Viện trưởng có gì cứ nói thẳng, không sao."

Lão viện trưởng liền sững người, kinh ngạc vì mình bị người đàn ông trẻ tuổi này nhìn rõ tâm tư, sau đó lại cười hắc hắc: "Chuyện đó, Lãnh thiếu gia, tôi muốn biết, tâm bệnh của Nghiêm tiểu thư, trước kia đã từng tái phát chưa?"

Lời này vừa nói ra, mặt Lãnh Diễm lập tức lạnh như băng, ánh mắt rét lạnh, đôi mắt câu hồn lúc này tựa như hai cây dao găm sắc bén, bắn thẳng đến trái tim yếu ớt của viện trưởng.

Nháy mắt, lão viện trưởng liền luống cuống, đôi tay run lên cầm cập, miệng lắp bắp giải thích: "Lãnh thiếu gia đừng hiểu lầm, chỉ là, các bác sĩ trong viện của chúng tôi cần phải hiểu rõ tình trạng của Nghiêm tiểu thư mới có thể lên phương án điều trị tốt nhất, nếu không, sợ là sẽ không thay đổi được điều gì."

Đôi mắt lạnh lẽo khẽ lay động, hình như nghĩ tới chuyện gì, nhìn lại lão viện trưởng thì trong mắt đã sớm không còn sót lại tia rét lạnh nào.

Nghiêm túc suy nghĩ một lát, anh kiên định lắc đầu: "Không có, Hi Hi bị bệnh này lúc khoảng 5,6 tuổi, sau đó chưa từng tái phát."

Lão viện trưởng nghe xong trầm ngâm một hồi, âm thầm suy nghĩ sau đó mới quyết định: "Được rồi, chúng tôi sẽ thảo luận lại một chút, Lãnh thiếu gia không nên gấp. Loại bệnh này, điểm mấu chốt là ở bệnh nhân, đồng thời người thân cũng rất quan trọng, chỉ cần bình thường chú ý đến tâm tình của bệnh nhân một chút, không nên làm chuyện gì khiến cô ấy bị kích động, lần chữa trị này cũng sẽ không quá khó khăn."

Lãnh Diễm khẽ gật đầu, đặc biệt xuống giọng chậm rãi khạc ra một câu: "Được, làm phiền rồi."

Lão viện trưởng nghe được lời này, trong nháy mắt có cảm giác thụ sủng nhược kinh [được sủng ái mà lo sợ], vội vàng cười tiễn Lãnh Diễm ra cửa: "Không có gì, đây là vinh hạnh của bệnh viện chúng tôi."

Lãnh Diễm cũng không muốn nói nhảm với viện trưởng, xoay người rời khỏi.

Nhưng anh không ngờ rằng, vừa xoay người lại thấy Chu Khải đang đi đến, Lãnh Diễm nhìn rõ người đến là Chu Khải thì đôi mắt lại biến thành hai con dao găm sắc lạnh trong nháy mắt.

Chu Khải nhìn thấy Lãnh Diễm, trên mặt cũng thoáng qua một tia kinh ngạc.

58. Chương 58: Mất Con Vẫn Không Khiến Cho Anh Tỉnh Ngộ Sao?

Nhưng anh không ngờ rằng, vừa xoay người lại thấy Chu Khải đang đi đến, Lãnh Diễm nhìn rõ người đến là Chu Khải thì đôi mắt lại biến thành hai con dao găm sắc lạnh trong nháy mắt.

Chu Khải nhìn thấy Lãnh Diễm, trên mặt cũng thoáng qua một tia kinh ngạc.

Lãnh Diễm nhớ đến Lý Lệ, cười châm chọc: "A, đây không phải là Chu đại thiếu gia sao! Nghe nói, bà xã anh vừa mới mất đứa bé chưa đầy ba tháng, sao không ở bên cạnh chăm sóc cho bà xã của mình, chạy đến đây làm gì?"

Lãnh Diễm cười như không có ác ý, khiến lão viện trưởng không rõ chân tướng lại cho rằng hai người họ có quen biết, liền mở miệng trả lời thay Chu Khải: "Chu thiếu đây có phải là không yên tâm về thân thể của Chu thiếu phu nhân không? Trước tiên cho tôi hỏi cặn kẽ một chút, tôi nhất thời quên mất, thật may là cuộc hẹn với Lãnh thiếu gia cũng vừa kết thúc, nếu không, tôi có thể đã gây ra đại loạn rồi."

Viên trưởng nói đùa không những không làm dịu đi ánh mắt rét lạnh của Lãnh Diễm mà ngược lại càng làm cho nó có khuynh hướng nghiêm trọng hơn.

"Ồ! Là như vậy sao, thì ra tình cảm giữa Chu thiếu gia và Chu thiếu phu nhân lại tốt như vậy."

Mặt Lãnh Diễm đầy hâm mộ.

Hình như lão viện trưởng ý thức được sắc mặt Chu Khải không đúng lắm, tầm mắt ông di chuyển qua lại giữa Lãnh Diễm và Chu Khải. Đột nhiên hai mắt ông sáng bừng, hình như nhớ tới cái gì đó, sau đó lại giật mình, chuyện này không thể nói ra ngoài được, ông vội vàng ngậm chặt miệng lại, cái gì cũng không nói.

Lãnh Diễm mặc kệ vẻ mặt kỳ quái của viện trưởng, chỉ nghĩ thầm, cái gai Chu Khải này thật làm cho anh rất khó chịu, giọng châm chọc tiếp tục vang lên: "Ai? Nhưng mà, tôi nhớ hôn lễ của Chu thiếu gia và Chu thiếu phu nhân mới tổ chức được hơn một tháng thôi mà? Hả?" Lãnh Diễm di chuyển tầm mắt, nhìn viện trưởng một cái rồi mới "Hả?" một tiếng, viện trưởng sợ đến ngây người.

Thật sự ông không hiểu, lúc nào thì ông đắc tội với hai vị tôn thần này vậy!

Lãnh Diễm tiếp tục bày tỏ nghi vấn của mình: "Như vậy, tại sao mới kết hôn một tháng mà đã có thai ba tháng?"

Ý tứ rất rõ ràng, chính là châm chọc Chu Khải lên xe trước rồi mới mua vé, kỳ thực hiện tại cũng có rất nhiều người có con rồi mới cưới, ngay cả Lãnh Diễm anh nghĩ muốn dâng tặng anh còn không có cơ hội đấy đâu.

Nhưng mà, vấn đề là ở ngay chỗ, ba tháng trước, dường như Chu Khải còn chưa chia tay với Nghiêm Hi, câu hỏi này nói ra thật nhẹ nhàng, nhưng khi truyền vào tai Chu Khải thì đã có thể không còn là chuyện như vậy nữa rồi.

Trong một tháng nay Chu Khải vẫn dây dưa không dứt với Nghiêm Hi, Lãnh Diễm nhẫn tâm nói ra chuyện này nhất định là đang mỉa mai, Chu Khải bắt cá hai tay thật bỉ ổi.

Ở đây đều là người thông minh, coi như lão viện trưởng đã già nên có phần ngu ngốc thì Lãnh Diễm nói rõ ràng như vậy, ông ấy có ngu ngốc thế nào cũng vẫn hiểu ra, nhưng ông ấy cũng chỉ có thể liều mạng mà chọn không hiểu gì thôi.

Sắc mặt Chu Khải rất khó coi, nhìn bộ mặt giễu cợt của Lãnh Diễm, Chu Khải vẫn phải cố nén sự không thoải mái xuống đáy lòng, miễn cưỡng nhếch miệng cười một cái: "Nghiêm Hi có khỏe không, đã nằm viện một tuần rồi, có phải có chuyện gì rồi không?"

Vấn đề này anh vẫn rất quan tâm, ngày đó vốn nhìn thấy Nghiêm Hi trong phòng bệnh, thấy cô không có gì đáng ngại thì trong lòng mới nhẹ nhõm thở phào một cái, nhưng lại không ngờ đến ngày hôm qua anh gọi điện thoại cho Lưu Thế Hiền mới biết, Nghiêm Hi vẫn chưa xuất viện, hơn nữa còn được Lãnh Diễm bảo vệ hết sức chặt chẽ, ngay cả Tiểu Yêu cũng không được phép vào gặp.

Chu Khải cảm thấy có điểm không đúng, vẫn muốn tìm một cơ hội đi thăm cô một chút, cũng không ngờ hôm nay lại đúng lúc đụng phải Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm khinh thường nhìn Chu Khải, khẽ cười một tiếng, dùng giọng hết sức gọi đòn nói: "Chu Khải, thôi đi, coi như Nghiêm Hi chết thì anh có thể làm cái gì? Hả? Anh sẽ cầm dao phay chém bà xã của anh sao?"

Thật là khôi hài, rõ ràng chính là mình mềm yếu không muốn buông Nghiêm Hi ra, hiện tại lại còn chạy đến trước mặt giả bộ thâm tình.

Chu Khải nghẹn lời, chợt không biết nên nói thế nào, trân trối nhìn Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm nhìn vẻ mặt này của anh ta thì cũng hiểu được vài phần, tiếp tục châm chọc: "Coi như anh không chém cô ta, thì anh có chút khí phách nào của đàn ông hay không? Anh như vậy cùng với việc làm con rể tập đoàn Thánh Đức thì có cái gì khác biệt hả? Nhà họ Chu của anh như thế này chỉ vì thiếu ba tỷ đô la?"

Nghe vậy, Chu Khải liền trợn mắt thật to, dáng vẻ không tin được nhìn Lãnh Diễm chằm chằm: "Làm sao anh biết, rốt cuộc anh là ai?"

Lãnh Diễm lại khinh thường tiếp tục châm chọc: "Đối thủ của mình là ai cũng không biết, anh, nhất định là kẻ thua cuộc!" Nói xong liền nghênh ngang tiêu sái rời đi.

Bỏ lại Chu Khải với vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, Chu Khải nhìn chằm chằm vào cánh cửa nơi Lãnh Diễm biến mất.

Chu Khải quay lại phòng bệnh, Lý Lệ nhìn dáng vẻ buồn bực không yên lòng của anh, "Khải, anh làm sao vậy?"

Ngay cả Chu Kỳ cũng nhìn không nổi: "Sẽ không phải là vừa bị con tiện nhân Nghiêm Hi câu mất hồn rồi chứ?"

Chu Khải hoàn hồn đúng lúc nghe được câu này, lập tức hét lớn: "Chu Kỳ, em nói cái gì?"

Chu Kỳ uất ức: "Thế nào, em nói sai sao, vậy anh nói đi, cô ta không bị làm sao, tại sao còn không chịu xuất viện, tại sao còn ở cùng một bệnh viện không chịu rời đi, chẳng lẽ không phải là vì mượn cơ hội này để quyến rũ anh sao?"

Chu Khải cảm thấy nhức đầu vỗ vỗ lên trán, thấp giọng nói: "Em nói bậy bạ cái gì, Nghiêm Hi ở cùng với Lãnh Diễm, nói không chừng thật sự là có vấn đề gì đó."

Chu Kỳ khinh thường nói: "Lãnh Diễm? Anh ta? Trừ bộ dạng đẹp trai ra thì anh ta còn có cái gì khác? Căn bản cũng giống như Nghiêm Hi, nói không chừng chính là được phụ nữ nuôi thành mặt trắng, anh ta cùng con tiện nhân Nghiêm Hi ở chung một chỗ, có thể có chuyện gì tốt."

Chu Khải cũng bắt đầu cho là như vậy, người bình thường nhìn Lãnh Diễm trắng trẻo đẹp trai thì tất yếu cũng sẽ nghĩ như vậy, chính là được phụ nữ nuôi thành mặt trắng.

Nhưng mà, nhớ lại vừa rồi ở trong văn phòng của viện trưởng, thái độ của viện trưởng đối với Lãnh Diễm là một mực cung kính, chẳng hiểu tại sao, lần đầu tiên trái tim Chu Khải có một dự cảm xấu.

Thấy Chu Khải không nói lời nào, Lý Lệ ngồi trên giường lặng lẽ đưa tay kéo anh, ngữ điệu chua xót van xin: "Khải, anh không bỏ được cô ấy sao? Cho dù cô ấy ác độc hại chết con của chúng ta, anh cũng vẫn thiên vị cô ấy sao? Khải, em cầu xin anh công bằng với em một chút, không sai, em gả cho anh là lỗi của em, mất con xem như là báo ứng của em thì tại sao, cái giá phải trả là sinh mệnh của con chúng ta mà vẫn không thể khiến anh tỉnh ngộ sao?"

59. Chương 59: Cẩn Thận Không Bị Người Khác Lợi Dụng

Lý Lệ vốn rất mềm mại yếu ớt, hiện tại trên mặt lại lộ ra nét nhu nhược bất lực càng khiến cho dáng vẻ của cô giống như Lâm muội muội nhu nhược, khiến cho lòng người sinh trìu mến, đặc biệt là đàn ông.

(Chú thích: Lâm muội muội – Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng)

Chu Khải vừa nhìn thấy vẻ mặt bi thương cùng dáng vẻ bất lực của cô, nghĩ tới mình mới vừa mất một đứa bé, trái tim không khỏi xúc động, cúi người xuống nhẹ nhàng ôm Lý Lệ vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi: "Anh xin lỗi, anh không có ý đó, anh chỉ là…."

Lý Lệ cũng nhẹ giọng cắt lời anh: "Em hiểu, em yêu anh như vậy, làm sao có thể nói chia tay liền chia tay, nhưng… Khải, em xin anh hãy nhìn rõ lòng người, không nên để người khác lợi dụng tình cảm của anh nữa."

Những lời này của Lý Lệ khiến Chu Khải cả kinh, anh âm thầm hồi tưởng lại thái độ của Nghiêm Hi đối với mình, khi hai người còn yêu nhau, Nghiêm Hi đối với anh vẫn luôn nhàn nhạt, ngay cả cười cũng chỉ hơi mím môi…lúc ấy, Chu Khải còn tưởng rằng đó là tính cách của Nghiêm Hi, nhưng khi Lãnh Diễm xuất hiện thì thế nào?

Cô bắt đầu tức giận, biết làm nũng, cười cũng không gò bó chút nào.

Cô như vậy mới giống một sinh mạng sinh động, mới có thể làm cho người ta cảm thấy, đó là một người.

Nhìn lại trước kia, cô giống như một con rối mặc cho con người chi phối, muốn cô làm thế nào thì cô sẽ làm như thế đó.

Lý Lệ lặng lẽ nhìn Chu Khải càng ngày càng nhướn cao chân mày, lo lắng nhìn sang Chu Kỳ, Chu Kỳ đảo con ngươi một vòng, trao cho chị dâu một ánh mắt "chị yên tâm đi". Lý Lệ cười nhạt, hơi yên tâm.

Nhưng trái tim lại đang nổi sóng lớn, thật sự không ngờ, Nghiêm Hi ở trong lòng Chu Khải lại quan trọng đến như vậy.

Đúng lúc này, ông Chu cùng Lý Thánh Đức vừa cười vừa bước vào.

Giọng ông Chu vang dội cả căn phòng: "Ha ha, được, nói như vậy, Lý tiên sinh, về sau chúng ta không cần câu nệ nữa, ai cũng vui vẻ."

Lý Thánh Đức cũng cười vô cùng vui vẻ: "Chu tiên sinh, bây giờ chúng ta cũng đã là thông gia rồi, cũng không cần khách khí như vậy, trực tiếp gọi tên của tôi là tốt rồi, huống chi, trước đó chúng ta cũng có quen biết."

Chu lão gia hơi ngẩn ra, tựa như không nghĩ tới Lý Thánh Đức sẽ nói những lời này, sau đó lại cười ha ha: " Được, Được, Được, Thánh Đức."

Chu Kỳ vừa nghe được trước kia bọn họ có quen biết, ngược lại rất hứng thú, vội vàng tiến lên kéo cánh tay ông Chu hỏi: "Cha, trước kia cha có quen bác Lý sao?"

Chu lão gia nghe vậy khẽ mỉm cười, cũng không trả lời, Lý Thánh Đức nghe vậy liền cười trìu mến: "Đúng vậy, cha con đó, khi chưa lấy vợ ngày ngày đều đến nhà bác ăn chực nha."

Lý Lệ nghe vậy chỉ khẽ cười một tiếng, tựa như đã sớm biết rồi, trái lại, Chu Khải và Chu Kỳ - hai anh em đều kinh ngạc, cơ nghiệp nhà họ Chu là do cha gây dựng lên từ hai bàn tay trắng, điều này bọn họ đều biết rõ, nhưng chuyện Lý Thánh Đức nói, bọn họ thật không thể ngờ.

Chu Kỳ suy nghĩ một chút, giống như vừa phát hiện ra vùng đất mới, vui vẻ nói: "A, con nhớ ra rồi, trong phòng sách của ba con có hình chụp một người phụ nữ, người phụ nữ đó rất xinh đẹp, trên tay bà ấy còn ôm một đứa bé, có phải có liên quan đến người phụ nữ đó không?"

Vốn là cười nhạt, bỗng nhiên Lý Thánh Đức và ông Chu đều cười không nổi, mặt cứng ngắc rất khó coi.

Không khí vốn rất vui vẻ, bỗng nhiên rơi vào trầm mặc.

Ông Chu lúng túng nhìn sắc mặt khó coi của Lý Thánh Đức, Lý Thánh Đức liền cụp mi mắt, không thấy rõ vẻ mặt ông là gì.

Hình như Chu Khải cũng nhớ đến tấm hình người phụ nữ đó, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt hai ông cụ không đúng lắm nên không hỏi tới, lại nghĩ đến Lãnh Diễm, Chu Khải không nhịn được bước lên trước.

"Cha, bác Lý, con muốn hỏi thăm về một người, không biết cha và bác Lý có thể tra rõ lai lịch của người này không?"

Trên mặt ông Chu và Lý Thánh Đức còn sót lại vẻ lúng túng, đối với việc Chu Khải nói sang chuyện khác đúng là cầu cũng không được, có điều, nhìn vẻ mặt âm trầm của Chu Khải, hai người kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, ông Chu lên tiếng trước:

"Ai? Ai có thể khiến con coi trọng như vậy?" Gần đây chuyện tình cảm hôn nhân của con trai khiến ông có chút bất mãn, nhưng cũng chỉ xem như con trai luôn luôn ngoan đột nhiên quậy một chút thôi.

Khi Chu Khải nhắc tới người kia, trên mặt đều là vẻ nghiêm túc, thậm chí chân mày không tự chủ được cũng nhíu chặt lại.

Là người như thế nào?

Chu Khải thở dài não nề, sau khi định thần lại, chậm rãi mở miệng: "Chính là người đàn ông bên cạnh Nghiêm Hi, Lãnh Diễm!"

Ông Chu sững sờ, "Lãnh Diễm? Trong ngày hôn lễ của con, khi người đàn đó xuất hiện cha đã cho người lập tức điều tra, không có vấn đề gì lớn, có chuyện gì?"

Nghe vậy, Chu Khải trầm tư một lát, kiên định lắc đầu, giọng điệu có một loạt kiên định làm cho người nghe tin phục: "Không thể nào, Lãnh Diễm này tuyệt đối không đơn giản, điều tất yếu bây giờ là cha nên điều tra lại một lần nữa."

Lý Thánh Đức đột nhiên lên tiếng: "Mọi người nói tới Nghiêm Hi? Nghiêm Hi là ai?"

Những lời này của Lý Thánh Đức vừa dứt, Lý Lệ ngồi trên giường bệnh mặt đột nhiên biến sắc, Nghiêm Hi? Lý Nghiên Hi?

Chẳng lẽ……

Lý Lệ chợt có cảm giác mình xong đời, không phải như mình nghĩ chứ?

Trong lòng lo lắng mãnh liệt khiến mặt Lý Lệ biến sắc, hàm răng cắn thật chặt vào môi dưới, đầu lưỡi đột nhiên cảm nhận được từng tia máu tươi khiến nó giật mình, Lý Lệ hoàn hồn, trong miệng đã tràn ngập mùi ngai ngái của máu tươi.

Tất cả tầm mắt của mọi người trong phòng đều tập trung vào Chu Khải đứng trước cửa, giờ khắc này, không ai chú ý đến sắc mặt tái nhợt của Lý Lệ.

60. Chương 60: Điều Tra Lãnh Diễm Đó Một Chút

Chu Khải nghe câu hỏi của Lý Thánh Đức thì hơi sững sờ, hình như không ngờ cha vợ của mình sẽ để ý đến Nghiêm Hi, nghĩ đến Lý Lệ, trong lòng Chu Khải thầm nhủ không xong rồi, có phải Lý Thánh Đức bất bình thay Lý Lệ, muốn gây bất lợi cho Nghiêm Hi?

Nhìn Chu Khải im lặng chần chừ không nói, Lý Thánh Đức lại hỏi tiếp, giọng lại càng lo lắng: "Cô gái tên Nghiêm Hi đó họ gì?"

Lý Lệ ngồi trên giường bệnh khẽ mỉm cười, giọng nhẹ nhàng tựa như trấn an: "Cha, con đã tìm hiểu rồi, Nghiêm Hi, cô ấy họ Nghiêm, không phải người chúng ta muốn tìm."

Vốn trong mắt Lý Thánh Đức có một tia hi vọng, bỗng nhiên liền tan biến, giống như núi cao sụp đổ trong nháy mắt, ngay cả sống lưng thẳng tắp cũng vì không thể chống đỡ nổi mà khẽ cong, ánh mắt bi thương liếc nhìn mọi người xung quanh một lượt.

Ông Chu nhìn thấy vẻ mặt này của Lý Thánh Đức cũng nhớ tới cô gái có tên Nghiêm Hi kia, trên mặt thoáng qua một tia bừng tỉnh, sau đó lại thở dài một hơi, đưa tay vỗ bả vai Lý Thánh Đức: "Ông thông gia, thôi!"

Con gái của ông, e là đã không còn sống nữa, buông tha đi!

Lý Thánh Đức nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, miễn cưỡng quay sang cười với ông Chu một cái, giọng hơi khàn khàn: "Đúng vậy, tôi hiểu." Sau đó quay đầu hỏi Chu Khải: "Con nói người đó tên là Lãnh Diễm, thế nào? Có vấn đề gì sao?"

Chu Khải phát hiện ra, hình như giữa cha và cha vợ có chút vấn đề, nhưng cả hai người lại đều không muốn nói ra, nên cũng không hỏi thêm nữa, nói tiếp chuyện của mình.

"Không sai, hôm nay con đến phòng viện trưởng, phát hiện khi ông viện trưởng nói chuyện với anh ta, hình như có chút….." Có chút khúm núm nịnh bợ.

Chu Kỳ nhìn dáng vẻ Chu Khải giống như nói không nên lời, không nhịn được mở miệng hỏi: "Có chút như thế nào?"

Chu Khải thở ra một hơi thật sâu, nhìn cha mình một cái, "Có chút nịnh hót, như đang cố lấy lòng anh ta."

Ông Chu nghe vậy mặt liền biến sắc, Chu Khải lập tức cúi đầu xuống không dám nhìn nữa, biết rõ quan hệ giữa cha mình và Lão viện trưởng không tệ, thậm chí lúc bình thường cha mình còn phải khép nép trước ông viện trưởng.

Giọng ông Chu ép tới cực điểm, có chút không vui: "Con tận mắt nhìn thấy sao?"

Chu Khải gật đầu một cái.

Chu lão và Lý Thánh Đức liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hàm chứa ý tứ trịnh trọng chưa từng có, tựa như đang tự hỏi chuyện gì đó, sau đó trầm giọng nói: "Chu Khải, chúng ta có chuyện phải đi trước, con ở lại chăm sóc Lý Lệ cho tốt."

Chu Khải gật đầu: "Con biết."

Ông Chu khẽ gật đầu, sau đó nhìn Lý Thánh Đức, trong mắt chứa ẩn ý, "Ông thông gia, chúng ta ra ngoài trước, Lý Lệ nên nghỉ ngơi nhiều một chút."

Lý Thánh Đức hiểu ý tứ trong ánh mắt của ông Chu, cậu thanh niên tên Lãnh Diễm kia thật không đơn giản, lại có thể khiến cho người luôn tự xưng là "vạn sự thông" – ông Chu coi trọng như vậy?

(Chú thích: vạn sự thông: am hiểu mọi việc, cái gì cũng biết)

"Được." Lý Thánh Đức mỉm cười trả lời, dáng vẻ không có chuyện gì bước ra ngoài trước.

Lý Lệ

Nhìn ông Chu và cha nuôi của mình rời đi, ánh mắt khẽ trầm xuống, nhớ lại lần mình nhìn thấy Nghiêm Hi và người đàn ông tên Lãnh Diễm kia, chẳng lẽ, người đàn ông đó thật sự lợi hại như vậy, có thể khiến cho đệ nhất Thành phố G – Chu lão có bộ dạng này?

Ông Chu ra khỏi phòng bệnh đi thẳng về phía trước, Lý Thánh Đức yên lặng đi bên cạnh.

Hai người đi đến cuối hành lang, ông Chu nhìn bốn phía một lượt, thấy không có ai mới thận trọng mở miệng: "Lãnh Diễm đó, lần đầu tiên khi tôi gặp cậu ta đã cảm thấy cậu ta không đơn giản, lần đó cũng sai thuộc hạ điều tra kỹ về cậu ta, nhưng kết quả điều tra lại không có điều gì bất thường, có thể là con cái của một nhà giàu có nào đó, nhưng không thể sánh bằng thế lực của nhà họ Chu được cho nên tôi không để ý đến cậu ta nữa. Thế nhưng hôm nay, Chu Khải lại thấy lão viện trưởng của bệnh viện này lấy lòng cậu ta."

Nói tới chỗ này, ông Chu cố gắng hít thở thật sâu, ánh mắt hoảng sợ nhìn Lý Thánh Đức, nghiêm túc bày tỏ: "Tôi nghĩ, chúng ta không thể đắc tội được với người này."

Chỉ có điều, nhớ đến Lãnh Diễm một mực che chở cho Nghiêm Hi, lại nhớ đến mình đã dung túng cho Chu Kỳ đến mức nào. Chuyện Chu Kỳ luôn gây khó dễ cho Nghiêm Hi ông cũng biết, khi đó ông cho rằng sau lưng Nghiêm Hi không có ai, Nghiêm Hi còn quấn quít bám chặt lấy Chu Khải không buông tha, làm cho Chu Khải đòi ly hôn, có thể nói ông căm hận Nghiêm Hi đến tận xương tủy, cho nên đối với những hành động, cư xử của Chu Kỳ ông đều ngầm cho phép.

Nhưng lần này……

Lý Thánh Đức nhìn ông Chu, trầm mặc hồi lâu, "Khi đó, kết quả cuối cùng ông điều tra được là gì?"

Chu lão hơi suy tư, "Có một điểm lại, cậu ta có chút quan hệ với Tập đoàn R&D, có thể là con trai của một cổ đông nhỏ của Tập đoàn đó, điều tra sâu hơn cũng không tìm được gì nữa."

Lý Thánh Đức nghe vậy cau mày, "R&D?", trong tù mười bảy năm, tại sao mình chưa từng nghe tới cái tên này?

Chu lão như hiểu ra: "À, R&D mới được thành lập mười năm trước, theo như tin đồn, tổng giám đốc R&D làm việc rất thần bí, nhưng lại có quan điểm đầu tư không ai trong nghề sánh bằng, người đó đầu tư hạng mục nào, tỉ lệ thu hồi khiến người khác đỏ mắt."

Lý Thánh Đức khẽ gật đầu, một lát sau lại mỉm cười: "Không ngờ, ngăn cách mười bảy năm, lại xuất hiện một nhân tài như vậy." Khi xưa, ông cũng dùng chính sức và trí của mình để gây dựng tập đoàn Thánh Đức lớn mạnh hơn.

Aiz, đúng là mình già rồi.

Lý Thánh Đức vừa cười khổ vừa lắc đầu một cái, một lát sau, trong mắt lại hiện lên những hình ảnh khi trẻ…..Thông minh lanh lợi, khôn khéo…Lý Thánh Đức chậm rãi mở miệng: "Chu, trước tiên tra rõ lai lịch R&D, tốt nhất là tra ra được vị tổng giám đốc thần bí kia."

Ông Chu nghe vậy trên mặt không giấu được vui mừng, "Sao tôi lại không nghĩ đến chuyện này đây." Dứt lời liền lấy điện thoại di động ra phân phó cho thuộc hạ.

Lý Thánh Đức khẽ mỉm cười, đột nhiên một tiếng cười của một cô gái tuổi còn trẻ ở cách đó không xa truyền vào tai.

Nhìn về nơi phát ra tiếng cười đó, một cô gái tóc dài xõa trên vai ngồi ăn vạ trong vườn hoa của bệnh viện, trên mặt người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn có chút bất đắc dĩ nhưng lại tràn đầy cưng chiều.

Lý Thánh Đức khẽ cười, trong đầu lại nhớ đến Nghiêm Tử Hoa, khi đó, bọn họ cũng vui vẻ hạnh phúc như vậy…

61. Chương 61: Phơi Nắng Trong Vườn Hoa.

Lý Thánh Đức khẽ mỉm cười, trong đầu lại nhớ đến Nghiêm Tử Hoa, khi đó bọn họ cũng vui vẻ, hạnh phức như vậy.

Ông Chu nói chuyện điện thoại xong liền nhìn thấy Lý Thánh Đức đang chăm chú nhìn đôi thanh niên đang vui đùa bên ngoài, khóe miệng cũng khẽ cong lên như vừa hồi tưởng lại chuyện gì đó.

Nhìn theo tầm mắt của Lý Thánh Đức, khi nhìn rõ hai người đang cười đùa ngoài kia thì cả người ông cứng đờ, nói không nên lời.

Lý Thánh Đức như có mắt ở sau lưng, đột nhiên hỏi: "Chu, ông làm sao vậy?"

Chu lão gia hoàn hồn, khẽ mỉm cười, "Không có gì, chỉ là không ngờ lại gặp người quen."

Lý Thánh Đức hơi kinh ngạc: "Hả?"

Chu lão gia chỉ một ngón tay về phía hai người trong vườn hoa: "Đó không phải là người chúng ta vừa mới đề cập tới sao!"

Lý Thánh Đức trước kia chỉ gặp qua Lãnh Diễm ở vùng hồ, tình hình lúc ấy hỗn loạn, căn bản cũng không thấy rõ gương mặt và bộ dạng của Lãnh Diễm, sau khi ông Chu nhắc tới, Lý Thánh Đức mới nhớ đến bóng lưng kia, nhìn kỹ lại thì, cậu trai trẻ đang dỗ dành cô gái kia thật đúng là có vài phần giống nhau.

Chuyển tầm mắt một cái, thấy rõ mái tóc đen của cô gái kia, một đôi mắt trong veo to tròn đầy nũng nịu, cái miệng nhỏ nhắn dẩu lên, giống như đang làm nũng.

Không biết Lãnh Diễm nói cái gì, mà Nghiêm Hi vốn không vui, đột nhiên cái miệng nhỏ nhắn lại lén lút cười lên.

Nghiêm Hi cười rộ lên rất đẹp, xinh đẹp tựa như không dính khói bụi trần gian, thuần khiết đến mức khiến người ta không đành lòng.

Vẻ đẹp này khiến cho ông – lão già này cũng không nhịn được mà nhìn lại hai lần, xinh đẹp khiến ông động lòng, cũng khiến ông đau lòng.

Đau lòng này cũng là vì quen thuộc.

Trong đầu lại hiện lên vẻ mặt tươi cười của Nghiêm Tử Hoa.

Hình như Lý Thánh Đức không chịu được tương tư khổ sở, đôi mắt tràn đầy hối hận kia nhắm thật chặt lại, không để cho ánh mắt hối hận đó của mình lộ ra ngoài.

Ông Chu thấy bả vai Lý Thánh Đức khẽ run, không hiểu hỏi: "Thông gia, ông làm sao vậy?"

"……."

Đáng tiếc, câu hỏi của ông không có người trả lời.

Mãi lâu sau, Lý Thánh Đức mới kìm suy nghĩ trong lòng mình xuống, dừng sức xoa xoa mặt, xoay người nhìn ông Chu khẽ mỉm cười, "Tôi không sao, chúng ta nên đi thôi." Dứt lời liền cất bước rời đi.

Ông Chu thấy Lý Thánh Đức như vậy thì hơi kinh ngạc, liếc mắt nhìn ra bên ngoài, Nghiêm Hi đang cười rất vui vẻ, nụ cười quen thuộc này khiến ông cả kinh, ông quay đầy lại liếc nhìn bóng lưng đã đi xa, ông Chu liền hiểu ra.

Thế nhưng giống nhau như vậy sao?

Vậy thì càng không thể tồn tại. Trong lòng ông Chu tự nhủ như thế, đôi mắt vẩn đục giảo hoạt bỗng lóe lên một tia ngoan độc khiến người ta lạnh sống lưng.

Trong vườn hoa, Nghiêm Hi bất mãn nhìn bộ mặt cười hì hì của Lãnh Diễm.

"Anh làm cái gì vậy, tránh ra, không được cản trở em phơi nắng."

Thật vất vả làm nũng cộng thêm khóc lóc mới khiến Lãnh Diễm mềm lòng, đồng ý cho cô ra ngoài này phơi nắng, nhưng cô lại không ngờ, từ đầu đến cuối Lãnh Diễm cứ đứng phía trên đầu cô, che chắn cho cô, cho đến bây giờ cũng chỉ có vài ánh nắng hiếm hoi chiếu được vào người cô, vì vậy, cô càng không vui.

Lãnh Diễm xem như không nghe thấy, đặt mông ngồi xuống, dáng người cao lớn vừa đủ chắn ánh nắng mặt trời không để Nghiêm Hi bị chói mắt. Lãnh Diễm hơi ngẩng đầu nhìn mặt trời như lửa nóng, đưa tay lau

mồ hôi trên trán rồi quay đầu lại cười hì hì nhìn Nghiêm Hi: "Ngoan, hôm nay trời rất nắng, nắng này vẫn còn rất độc nha, anh sợ nó sẽ làm hư da em, ngoan."

Nói xong còn giống như vuốt vẻ Tiểu Yêu, xoa đầu Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi bất mãn chu mỏ: "Tại sao lại như vậy được, em thấy ánh mặt trời này rất ấm áp, gần đây em cảm thấy lạnh, em muốn phơi nắng."

Lãnh Diễm gặp chiêu phá chiêu, tiếp tục dụ dỗ: "Ngoan, cơ thể lạnh uống nhiều nước ấm là được, phơi nắng sẽ khiến da bị đen đi, con gái da bị đen sẽ không đẹp."

Không phải con gái luôn sợ mình không được trắng sao, nói như vậy, cô bé này hẳn là sẽ không dám đuổi anh đi nữa, nhìn đi, tự nhiên có anh - một cái ô che nắng thật là tốt.

Nghiêm Hi trừng mắt: "Chẳng lẽ da em biến đen không đẹp nữa thì anh cũng không cần em?" Rất uất ức mà, một đôi mắt ngập nước chực khóc sững sờ nhìn Lãnh Diễm.

Này, làm sao lại biến thành cái bộ dạng này rồi? Lãnh Diễm vội vàng vươn tay vỗ nhẹ lưng của cô để trấn an: "Làm sao lại như vậy được, bà xã của anh có xấu hơn nữa thì cũng là xinh đẹp nhất thế giới, là người anh thích nhất, nha, đừng khóc!"

Nghiêm Hi cong miệng lên: "Anh nói em xấu xí." Đôi mắt sương mù mờ mịt đầy uất ức tố cáo Lãnh Diễm không nhân đạo.

Lãnh Diễm luống cuống chân tay: "Không có, anh không biết, ai za, bà xã, em nói thẳng đi, thế nào em mới không khóc đây, thế nào em mới vừa ý?"

Trái tim Lãnh Diễm tự nhủ không ổn, đứa bé này anh đã chăm sóc hai mươi năm rồi, lúc nào thì đứa bé này lại có bộ dạng này hả???

Nghiêm Hi mới vừa rồi còn có bộ dáng muốn khóc đến trời đất cũng phải biến sắc, nghe Lãnh Diễm nói một câu như vậy, đôi mắt lại trong veo trong nháy mắt, mở to đôi mắt ngây thơ nhìn anh: "Vậy anh mau tránh ra, em muốn phơi nắng."

"…." Lãnh Diễm muốn khóc, mình rất vất vả mới khiến cô bé này chịu thừa nhận có tình cảm với mình, thế nào mà chỉ chớp mắt một cái liền có dáng vẻ chắc chắn ăn sạch mình như vậy.

Vẻ mặt tối sầm như đưa đám, Lãnh Diễm chậm rãi làm động tác đứng lên, mỗi một động tác lại quay đầu lưu luyến nhìn Nghiêm Hi một cái, cuối cùng dừng lại đứng cách Nghiêm Hi hai bước chân.

Nhìn Nghiêm Hi cười thỏa mãn hưởng thụ ánh mặt trời, Lãnh Diễm nghi ngờ, có phải mị lực của mình có giá trị quá thấp hay không, cho nên vợ yêu mới không lưu luyến anh chút nào???

Mà ở cách đó không xa, nhìn một đôi mới nhận chức người yêu của nhau này, ba người nhất thời không thốt lên lời.

Tiểu Thâm nhìn vẻ mặt cam chịu của Lãnh Diễm mà vô cùng vui vẻ, không ngừng cười ha ha: "Xem đi, xem đi, mình đã nói gì nào, bây giờ xem như đã tìm được người trị được Lãnh Diễm rồi."

62. Chương 62: Nguyên Nhân Năm Đó Rời Đi.

Thật tốt, Tiểu Thâm nghĩ, thật may là mình không rơi vào tay phụ nữ, bằng không…..

Nhìn Lãnh Diễm ở cách đó không xa, Tiểu Thâm chậc lưỡi hít hà, vốn là một thanh niên tuổi trẻ tài cao đến cỡ nào, giờ lại bị một Nghiêm Hi nho nhỏ gắt gao ăn được.

Là anh biết, phụ nữ là không thể cưng chiều, một khi được cưng chiều liền vô pháp vô thiên.

Còn Lý Duệ Thần vẫn cười nhạt, nhìn khóe miệng Nghiêm Hi cong lên, Nghiêm Hi, chỉ cần em hạnh phúc là tốt rồi.

Nhìn người ngoan ngoãn đứng bên cạnh Nghiêm Hi, không dám chặn ánh mặt trời chiếu tới Nghiêm Hi nữa – Lãnh Diễm một cái, Lý Duệ Thần nhếch miệng cười, Lãnh Diễm, cũng chỉ có cậu mới có thể vì Nghiêm Hi

mà làm như vậy, dẹp sự kiêu ngạo của mình sang một bên khi ở trước mặt người con gái mình yêu, không mang bất kỳ gánh nặng nào làm nũng với cô ấy.

Cầm lên được, bỏ xuống được.

Giờ khắc này, đột nhiên Lý Duệ Thần rất hâm mộ Lãnh Diễm.

Hâm mộ tình yêu của Lãnh Diễm.

Cố Tiêu nhìn cảnh này cũng nhe răng cười vui vẻ, nghe Tiếu Thâm nói như vậy, nghiêm mặt xem thường nói: "Rốt cuộc biết cái gì gọi là nho chua trong lòng, mình nói Tiếu Thâm à, cậu ngàn vạn lần đừng lộ ra vẻ mặt như vậy nữa, cậu như vậy sẽ khiến người khác cho là, cậu đang hâm mộ và ghen tị với cậu ta đó."

Tiếu Thâm liếc mắt xem thường, giọng tràn đầy khinh bỉ: "Thôi đi, mình hâm mộ? Mình ghen tị?" Sau đó đưa mắt nhìn Lý Duệ Thần vẫn im lặng nãy giờ, giọng trầm bổng du dương lại vang lên: "Được chưa, nhìn mấy năm nay Lãnh Diễm chịu khổ vì yêu Nghiêm Hi, chỉ cần là người thông minh sẽ không hâm mộ Lãnh Diễm!"

Cố Tiêu nhíu mày nhìn Tiếu Thâm, nghe những lời này của Tiếu Thâm, theo phản xạ có điều kiện định mở miệng phản bác nhưng đại não vòng vo tầm vài vòng, trong đầu vẫn không có lấy một câu có thể phản bác lại nên đành ngượng ngùng ngậm miệng lại, liếc mắt nhìn Lý Duệ Thần vẫn đang mỉm cười.

Lý Duệ Thần cười, đôi mắt khép hờ, không để ý đến hai người đang cãi vã này, trong đầu liên tiếp hiện lên cảnh tượng từ mười mấy năm trước khi mình quen biết Lãnh Diễm cho đến nay. Lãnh Diễm chịu khổ vì yêu Nghiêm Hi, về điểm này, Tiếu Thâm nói đúng, Lãnh Diễm yêu Nghiêm Hi, cho đến nay dường như đều là Lãnh Diễm chịu thua thiệt, bất luận Nghiêm Hi nói cái gì, làm cái gì, cậu ta cũng yên lặng đi theo phía sau nhìn cô, ủng hộ cô, dung túng cho cô.

Một người đàn ông như Lãnh Diễm, sẽ có người con gái nào không yêu cậu ấy sao?

Cho nên, anh và Lãnh Diễm cùng yêu Nghiêm Hi, kết quả, anh thua thảm bại.

Trái tim hơi chua xót, Lý Duệ Thần cười tự giễu, đã sớm biết kết quả sẽ là như thế này, trong lòng đã sớm chuẩn bị tinh thần để mình không chịu đả kích quá lớn, nhưng tại sao, khi Lãnh Diễm khiến Nghiêm Hi chịu thừa nhận tình cảm của mình thành công thì trái tim của anh vẫn không khống chế được mà nhói đau?

Tiếu Thâm vẫn ồn ào bỗng liếc nhìn nụ cười chế giễu trên khóe miệng Lý Duệ Thần, bất đắc dĩ lắc đầu than thở, anh biết mà, tình yêu có cái gì tốt chứ, phụ nữ có cái gì tốt mà yêu, thực sự không biết những người này sao lại cố chấp như vậy, không biết chán.

Cùng Cố Tiêu liếc mắt nhìn nhau thật lâu, trong mắt hàm chứa ám hiệu, Cố Tiêu vừa nhìn liền hiểu.

Cố Tiêu đĩnh đạc tiến lên kề sát vai Lý Duệ Thần, làm bộ như không biết gì nói: "Này, cậu xem đi, không biết xấu hổ như Lãnh Diễm cũng tìm được nửa kia của mình, tại sao ba anh em chúng ta lại không tích cực một chút, không thể để Lãnh Diễm chê cười chúng ta được. Mình nghe nói, tối nay có vài cô gái ở thành phố A đến." Sau đó mắt lóe lên tặc quang nhìn Lý Duệ Thần, giọng mập mờ: "Sao? Có hứng thú hay không hả?"

Tiếu Thâm đứng bên cạnh liền khoa trương hô to: "Được, Cố Tiêu, có mỹ nữ cậu không nói ình biết, lại đi nói cho cái cọc gỗ này, Cố Tiêu, cậu cứ làm như vậy nha, về sau có mỹ nữ mà mình nói cho cậu biết thì mình sẽ theo họ của cậu!"

Cố Tiêu nhìn Tiếu Thâm dường như đang rất nghiêm túc, vội vàng buông Lý Duệ Thần ra, vội nói: "Ai za, mình sai rồi, Tiếu Thâm, cậu đừng làm như vậy, cậu ăn một mình, vậy không phải sẽ mệt muốn chết sao? Ăn nhiều như vậy không tốt a, đến lúc đó ông cụ nhà cậu biết, lại bắt cậu về nhà rồi ép cậu kết hôn, cậu nguyện ý cưới những cô gái đó sao?"

Tiếu Thâm nghe vậy hơi khựng lại, con ngươi đảo một vòng, trong đầu liền nhớ tới hình ảnh ông nội chống gậy trợn mắt nhìn chằm chằm vào mình, lập tức rùng mình.

Đúng lúc đó, Cố Tiêu lại lên tiếng: "Cậu thấy thế nào?"

Téu Thâm gật đầu thật mạnh: "Không sai." Vừa nhắc tới chủ đề ông nội anh bức anh kết hôn, Tiếu Thâm liền trưng ra vẻ mặt căm hận đến tận xương tủy: "Cậu không biết đâu, ông cụ nhà mình, vậy đơn giản rồi…."

Lý Duệ Thần nhìn Cố Tiêu cố ý trêu chọc Tiếu Thâm, khẽ lắc đầu.

Thật không biết hai người này làm bạn tốt của nhau là may mắn hay là không may mắn đây?

Một lần nữa lại đưa mắt nhìn Nghiêm Hi, trong mắt Lý Duệ Thần tràn đầy ý cười, nhưng trong nháy mắt lại thêm vào hai phần lo lắng.

Nhớ tới vừa rồi Lãnh Diễm từ phòng viện trưởng trở về có nói chuyện với anh, mắt Lý Duệ Thần đột nhiên lại tối sầm lại.

Chứng uất ức?

Cái từ này đáng sợ đến nhường nào, năm đó Nghiêm Hi mới năm tuổi, cô còn nhỏ như vậy, tại sao lúc đó người kia lại nhẫn tâm như vậy?

Bây giờ lại ở trước mặt con nuôi diễn vai người cha hiền từ! Đúng là mỉa mai.

Trong mắt Lý Duệ Thần lóe lên kiên quyết, Lý Thánh Đức, Lý Lệ, Chu Khải, những người này, nếu khiến cuộc sống của Nghiêm Hi biến thành bóng đen tăm tối một lần nữa, như vậy, anh cũng không tiếc bất cứ giá nào.

Dưới mặt trời, Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi dần dần chìm vào giấc ngủ, nhớ lại những lời vừa rồi viện trưởng nói, lo lắng trong trái tim càng lúc càng lớn?

Chứng uất ức?

Tại sao chứng uất ức của Nghiêm Hi lại tái phát? Không phải cô vẫn nhanh nhẹ hoạt bát sao?

Lãnh Diễm nghĩ, thành phố G này thật đúng là không cần thiết phải ở lại nữa, dù sao Nghiêm Hi cũng đã chịu thừa nhận có tình cảm với anh, hiện tại anh có thể ở bên cạnh cô với thân phận bạn trai, nếu như vậy, cô có thể rời khỏi thành phố G này cùng anh rồi chứ?

Ở trong bệnh viện đến tuần thứ ba, Nghiêm Hi bắt đầu phát điên, mỗi ngày đều la hét đòi xuất viện, Lãnh Diễm không còn cách nào đành phải mở miệng nói: "Nếu như em đồng ý cùng anh trở về thành phố A thì chúng ta lập tức xuất viện, sau đó đi thẳng đến sân bay."

Nghiêm Hi vốn la hét ầm ĩ đột nhiên liền dừng lại, ấp a ấp úng hỏi lại: "Rời khỏi đây sao?"

Mắt Lãnh Diễm kiên định: "Đúng, em lớn lên ở thành phố A, không có lý do gì mà ở lại thành phố này, em cũng ở đây bốn năm rồi không phải sao, ở thành phố A có nhà của chúng ta, trở về thôi!"

Nhà?

Nghiêm Hi nghe đến chữ đó liền hít thở thật sâu, nhìn ánh mắt hết sức kiên quyết của Lãnh Diễm, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Lãnh Diễm không cho cô do dự, dịu dàng hỏi: "Em sợ cái gì nào, Hi Hi, nói cho anh biết, bốn năm trước là mẹ khiến em rời đi sao?"

Nghiêm Hi vốn đang do dự, đôi mắt lập tức mở to, không thể tin được nhìn anh: "Anh biết?"

Làm sao có thể, lúc đó, Chu Vận Uyển và cô nói chuyện ở bên ngoài, hơn nữa cô cũng không nói với anh, vậy làm sao Lãnh Diễm lại biết được?

Chẳng lẽ Chu Vận Uyển tự nói ra sao?

Làm sao có thể như vậy được, nói thế nào, nói mình độc ác đuổi đứa con dâu tương lai mình cưng chiều từ nhỏ đến lớn đi sao?

Làm sao có thể như thế được!

63. Chương 63: Yêu Khúc Quân Hành

Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi thay đổi trong nháy mắt: "Không cần đoán bậy, chuyện năm đó anh đã biết ngay từ đầu rồi, em cho rằng anh thật sự yên tâm để em ở ngoài mà không phái vài người đi âm thầm bảo vệ em sao?"

Nghe vậy, mắt Nghiêm Hi lại mở to, vẫn là vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Lãnh Diễm, một hồi lâu sau giọng khôn ngoan mang theo ngưỡng mộ mới vang lên: "Khi đó anh đã phái người đi bảo vệ em rồi à, Lãnh Diễm, anh là tốt nhất!"

Gương mặt tuấn tú của Lãnh Diễm trầm xuống, thanh âm trầm thấp: "Từ ngày đầu tiên em bước vào nhà họ Lãnh, cũng đã có người đi theo bảo vệ cho em rồi."

Cô bé này muốn nói lảng sang chuyện khác sao?

Thật đúng là trước sau như một, làm người ta không dám khen tặng!

Quả nhiên, Nghiêm Hi nghe vậy lại bắn ánh mắt ngưỡng mộ về phía Lãnh Diễm: "Có thật không?"

Lãnh Diễm mất hết kiên nhẫn, quyết định không cho cô vòng vo nữa: "Cho nên anh rất buồn bực, rốt cuộc là điều gì khiến em đột nhiên quyết định rời khỏi anh, khi đó anh có thể cảm nhận được, em đối với anh không phải là không có tình cảm." Anh chăm sóc cô bao lâu, không dễ dàng gì tình đầu mới chớm nở, anh mừng rỡ phát hiện cô đối với anh có tình cảm, nhưng sau khi cô thi tốt nghiệp trung học xong liền biến mất như sương khói, khiến anh cho rằng mình bị ảo giác.

Mà trước đó, mẹ anh lại tìm Nghiêm Hi nói chuyện.

Nói cách khác, ngay từ lúc Chu Vận Uyển tìm Nghiêm Hi nói chuyện muốn cô rời đi, Nghiêm Hi cũng đã quyết định sẽ rời khỏi anh.

Lãnh Diễm buồn bực, tại sao?

Thật sự anh nghĩ không ra, cho nên bốn năm qua, chịu đựng nhớ thương đau khổ, cố gắng đè nén tình cảm của mình, làm cho R&D phát triển lớn mạnh trong thời gian sớm nhất. Bốn năm qua để Nghiêm Hi suy nghĩ lại những chuyện đã qua, lúc này – cũng là bốn năm sau mới chậm rãi xuất hiện.

Kết quả, mặc dù tạm được, nhưng vấn đề này vẫn bị mắc kẹt!

Đáng chết! Rốt cuộc là chuyện gì, mà ngay cả R&D có mạng lưới thông tin toàn cầu cũng không tra ra được nguyên nhân!

Điều này khiến cho Lãnh Diễm không thể không bắt đầu hoài nghi, có phải mình còn chưa đủ lớn mạnh!

Nghiêm Hi nghe vậy chỉ có thể mở to đôi mắt trong veo như nước, trầm mặc nhìn Lãnh Diễm, suy nghĩ trong lòng là bách chuyển thiên hồi, nhưng không thể nói ra được.

"Đáng chết!" Lại là dáng vẻ này, lại là dáng vẻ mở to đôi mắt vô tội trong suốt mà nhìn anh, nhưng ngay cả một câu cũng không nói, khiến anh có cảm giác mình không bằng cầm thú, ép một người có đôi mắt như vậy không nói chuyện phải nói chuyện chính là không bằng cầm thú?

"Ha ha." Lãnh Diễm đột nhiên cười khẽ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hi, trong nháy mắt khi Nghiêm Hi kinh ngạc, con ngươi soi mói nhìn thẳng vào cô: "Em không tin tưởng anh, Nghiêm Hi, khi nào thì anh mới có thể trở thành người đầu tiên em tin tưởng vô điều kiện, khi nào thì em mới có thể nói với anh khúc mắc trong lòng em, để anh giúp em tháo gỡ?"

Lãnh Diễm buồn buồn nói: "Có phải thật sự là vậy hay không, rằng ở trong tình yêu, ở trước người mình yêu mình vĩnh viễn là người thua?"

Mắt Nghiêm Hi nhanh chóng bị bao phủ bởi một tầng hơi nước, Lãnh Diễm nhìn dáng vẻ cô quật cường, cố gắng kìm nén không cho nước mắt chảy xuống mà đau lòng không dứt: "Đừng khóc, em đừng khóc." Nói một hơi hết những điều vẫn canh cánh trong lòng, nháy mắt Lãnh Diễm cảm giác mình không còn lời nào để nói, chỉ có thể một lần lại một lần lặp lại một câu như vậy: "Em đừng khóc."

Bởi vì em khóc, anh sẽ đau lòng.

Nước mắt theo khóe mắt Nghiêm Hi lặng lẽ chảy xuống, cô vùi đầu vào trước ngực Lãnh Diễm nấc lên từng tiếng, mùi đặc trưng trên người Lãnh Diễm khiến cho lòng cô đang cuồng loạn dần dần an ổn lại.

Hai cánh tay mảnh mai vòng chắc quanh eo Lãnh Diễm, giọng buồn buồn mang theo một chút thê lương: "Xin lỗi anh, em không biết, em không biết phải làm như thế nào, xin lỗi anh."

Xin lỗi anh, em không đủ dũng cảm, xin lỗi anh, vì đã xuất hiện trong cuộc sống của anh, xin lỗi anh, bốn năm trước em nên đi thật xa, không bao giờ xuất hiện nữa mới đúng.

Lãnh Diễm chợt cũng cảm thấy Nghiêm Hi trong ngực mình tựa như muốn bay đi, lập tức gắt gao ôm chặt lấy thân thể yếu ớt của Nghiêm Hi.

Cho đến khi hai thân thể gần như hòa làm một, Lãnh Diễm đột nhiên cười tự giễu một tiếng, Lãnh Diễm, mày cũng có ngày hôm nay, cũng có lúc mày cảm thấy không an tâm sao.

Nghiêm Hi từ từ ngẩng đầu lên nhìn anh, dí dỏm cười với anh một cái, lại còn giả làm ngáo ộp trêu chọc Lãnh Diễm.

Đối mặt với sự thay đổi này của Nghiêm Hi, Lãnh Diễm cảm thấy có chút thương tâm không cách nào thích ứng được, chỉ có thể ngơ ngác nhìn dáng vẻ này của Nghiêm Hi, chỉ có thể như vậy.

Nghiêm Hi nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Lãnh Diễm, đôi mắt hơi sưng đỏ liền nhíu lại, giọng giống như một nữ vương: "Này, sao anh lại không cười, em giả làm ngáo ộp mặt cũng muốn rút gân rùi nè!" Cô uất ức tố cáo anh.

Lãnh Diễm nhìn đôi tay chống nạnh làm bình trà của Nghiêm Hi, không nhịn được khẽ nhếch miệng cười.

Cô bé này đúng là khắc tinh của anh.

Rõ ràng mới vừa rồi còn khóc nức nở, chỉ chớp mắt một cái liền thay đổi hoàn toàn.

Aiz!

Lãnh Diễm bất đắc dĩ thở dài.

Nghiêm Hi cười hì hì với anh, chợt cô kiễng mũi chân lên, cả người như con thú nhỏ nhe nanh nhào tới.

Lãnh Diễm chỉ cảm thấy miệng mình tê tê, sau đó là những nụ hôn không theo quy tắc nào của Nghiêm Hi, nói là hôn, như vậy còn dễ nghe, thật ra đơn giản mà nói, chính là cắn xé.

Lãnh Diễm nhìn chính mình trong đáy mắt Nghiêm Hi, miệng ướt át, sau đó mùi vị ngai ngái trần ngập trong miệng hai người.

Lãnh Diễm sầm mặt lại, môi bị vợ yêu cắn chảy máu rồi!

Mà vợ yêu Hi Hi vẫn còn cắn không biết chán, trên mặt Lãnh Diễm nhất thời xuất hiện vài cái vạch đen.

Đây chính là người mình đưa vào cửa, đối mặt với người con gái mình yêu bao nhiêu năm, ai có thể ngồi yên mà trong lòng không loạn?

Nhưng mà Lãnh Diễm vẫn không dám, anh chỉ sợ Nghiêm Hi là một lúc nghĩ không ra, anh nghiêm mặt trịnh trọng mở miệng hỏi: "Biết em đang làm gì không?"

Đôi mắt kia sáng lấp lánh, Nghiêm Hi nhìn một chút, chợt có cảm giác giống như mình bị cuốn vào lốc xoáy màu đen sâu không thấy đáy, cả người bị nước bao quanh, trong lòng rối tinh rối mù.

Nghiêm Hi gật đầu một cái, thanh âm hơi rầu rĩ: "Ừm, em hiểu." Ba tuần này ở trong bệnh viện, Nghiêm Hi quyết định rất nhiều việc, ví dụ như, phóng túng mình, ví dụ như nhà họ Nghiêm ở thành phố A, nên trở về nhận ông ngoại rồi.

Nói một ví dụ nữa, như là, yêu Lãnh Diễm.

Người cô yêu.

Nếu đã yêu, vậy tại sao còn phải kìm nén nữa!

Lãnh Diễm nhìn đôi mắt Nghiêm Hi không chớp mắt, tựa như hiểu được ý tứ bên trong đó, tinh thần kích động, thân thể kích động phủ lên cái miệng nhỏ nhắn của Nghiêm Hi.

Nụ hôn của anh so với việc hôn loạn của Nghiêm Hi thì tương đối thành thạo hơn, vừa dịu dàng vừa lưu luyến, vừa vỗ về vừa cắn mút.

Nghiêm Hi đột nhiên cũng không hài lòng muốn trốn về phía sau, nhưng Lãnh Diễm không cho phép, một tay anh giữ eo cô, một tay giữ cổ của cô, miệng không ngừng mút lấy mật ngọt trong miệng cô, một khắc cũng không buông ra.

Tay Nghiêm Hi chống lên ngực của anh, rời khỏi bờ môi của anh, đứt quãng tố cáo: "Kỹ thuật hôn của anh tốt như vậy, anh tìm ai cùng luyện tập hả?" Ánh mắt đầy uất ức a!

Lãnh Diễm nhìn vẻ mặt uất ức của cô, hệt như bắt được ông xã có người khác ở ngoài, Lãnh Diễm không nhịn được liền phì cười, giọng rất vui vẻ, khẽ nhéo chóp mũi của cô thì thầm: "Bà xã, thật là chua nha, sao rồi, em ghen sao?"

Nghiêm Hi quệt miệng không nói lời nào.

Tâm trạng của Lãnh Diễm tốt hơn, "Em và Chu Khải yêu nhau hai năm anh đều không nói gì đấy." Ý tứ cũng rất rõ ràng, bên cạnh em tối thiểu còn xuất hiện một người đàn ông, mà anh thì sao, nhiều năm như vậy vẫn vì em thủ thân như ngọc.

Nghiêm Hi lập tức ngượng ngùng đỏ mặt, suy nghĩ một chút, nhưng là….

Cô dụi đầu vào trong ngực Lãnh Diễm, giọng buồn buồn: "Nhưng bọn em không có gì cả, một cái hôn cũng không có."

Cô và Chu Khải là người yêu thì không phải Chu Khải không nghĩ tới, nhưng mà chỉ cầm tay thôi mà cũng phải đến mấy tháng Nghiêm Hi mới có thể không cảm thấy kỳ cục, chứ đừng nói đến hôn môi, khi đó, đầu Chu Khải còn chưa cúi xuống, Nghiêm Hi đã sợ đến mức chạy đi thật xa rồi!

Lãnh Diễm nghe vậy cả người liền cứng đờ, rồi sau đó mừng rỡ nâng cằm của cô lên, giọng nhẹ nhàng dụ dỗ: "Ngoan, thật sự là không có?"

Nghiêm Hi trợn mắt lườm anh một cái, phồng má nói: "Không có, bọn em đã hôn qua vô số lần."

Lãnh Diễm đột nhiên cười ha ha, khóe miệng cong lên cũng đến mang tai rồi, thừa dịp Nghiêm Hi còn thở phì phò không chú ý, vô số những nụ hôn chằng chịt rơi xuống, tựa như có ý đồ khiến cô vì hôn mà hít thở không thông.

Kỹ thuật hôn của anh đều là tự học thành tài, thâm tâm anh vẫn luôn hướng về cô mèo nhỏ ở thành phố G xa xôi, khi còn ở thành phố A anh đột nhiên cảm thấy những cô gái khác bên cạnh cũng chẳng khác gì đàn ông cả.

Trong lúc ra ngoài xã giao, dĩ nhiên không thiếu những cô gái muốn được anh ôm ấp, yêu thương, nhưng khi những cô gái đó đến gần anh, trong lòng anh chỉ cảm thấy ghê tởm, trên người không nhịn được nổi đầy ra gà.

Còn nữa, với một người đàn ông có khuynh hướng giới tính bình thường, khi có một người đàn ông khác đến quyến rũ anh, anh có thể không cảm thấy ghê tởm được sao?

Lãnh Diễm cảm thấy, mình trúng độc, bên cạnh anh chỉ có thể là Nghiêm Hi, những người khác tuyệt đối không được.

"Bà xã, thành thật khai báo, em không phải là phù thủy chứ, hạ độc anh?"

Nghiêm Hi không hiểu, định mở miệng phản khác, làm sao lại không mở miệng được, vì, vừa định mở miệng nói liền bị Lãnh Diễm cường thế hôn đến chân mềm nhũn.

Nụ hôn dần dần di chuyển xuống, đi tới chiếc cổ trắng ngần non nớt của Nghiêm Hi, nhẹ nhàng cắn một miếng, hương vị đặc biệt của cô dần dần xong vào trái tim, Lãnh Diễm kích động nhắm hai mắt lại, nụ hôn không còn dịu dàng nữa.

Lãnh Diễm hôn chiếc cổ mềm mại, trái tim dâng lên một cảm giác thỏa mãn, anh yêu chết mùi vị ở cổ của Nghiêm Hi.

Khi quần áo đã bị cởi hết, Nghiêm Hi thẹn thùng xấu hổ, chỉ có thể nhắm mắt lại không nhìn anh, ban đầu chủ động bị anh cuồng dã chiếm thượng phong, Nghiêm Hi chỉ có cảm giác mình giống như vừa ra vào thế giới huyền ảo.

Dáng vẻ mê mê man man của cô khiến Lãnh Diễm yêu thích, quyến luyến không thôi, không thể rời khỏi người cô.

Khi đau đớn lan ra toàn thân, thật sự không nhịn được Nghiêm Hi há miệng cắn bả vai Lãnh Diễm, ngược lại, Lãnh Diễm lại vui thích khẽ cười.

Anh cười, rốt cuộc, tinh thần và thể xác có cơ hội cùng hòa hợp, rốt cuộc có thể cùng với cô hai người hợp làm một, vĩnh viễn không chia cách.

Lần đầu tiên, Lãnh Diễm làm rất dịu dàng, dịu dàng đến mức khiến Nghiêm Hi cảm thấy người này đột nhiên đổi tính.

Hay là nói, người đàn ông này ở trên giường chính là dáng vẻ thong thả ung dung như vậy, dịu dàng cẩn thận như vậy?

Về sau, cô biết mình sai rồi, thật sự rất thái quá, sự thật chứng minh, cầm thú họ Lãnh không thể nửa khắc hay một khắc mà thay đổi được, anh bất luận là nơi nào cũng có thể phát huy thú tính của mình đến vô cùng tinh tế.

Khi Nghiêm Hi cho rằng đã là lúc kết thúc rồi, anh đột nhiên lại biến thành người đã bị đói mấy ngày, tiến sâu thật sâu vào trong nơi non mềm của cô, không ngừng luật động, Nghiêm Hi rên rỉ đến khàn giọng, anh không còn dịu dàng như lúc đầu, cô chỉ có thể mềm giọng cầu xin: "Em mệt rồi..." Giọng mềm mại nghe rất êm tai, Lãnh Diễm nghe xong trái tim cũng mềm nhũn như nước.

Tay Lãnh Diễm dùng sức nắm chặt eo của cô, cứ như vậy dừng lại, Nghiêm Hi thở phào một cái, đôi mắt phiếm tình khẽ mở ra nhìn người nằm phía trên cô, thanh âm uất ức "Sao anh lại như vậy."

Giống như Man Thú, gắt gao không buông tay.

Lãnh Diễm cảm giác mình còn rất cuồng nhiệt, nhìn Nghiêm Hi chu cái miệng nhỏ nhắn, đột nhiên anh lại muốn nữa, nhưng mà vừa nghĩ tới, việc quan trọng nhất, có thể sẽ làm cô bị thương.

Do dự một hồi, trên trán liền nổi gân xanh do kìm nén dục vọng, trái tim nhảy loạn, sau đó Nghiêm Hi chỉ cảm thấy vật kia dưới thân lại cương nóng như lửa, lập tức cầu xin tha thứ.

. . . . . .

Cũng không biết Lý Lệ đã xảy ra chuyện gì mà gần đây vẫn ở lại bệnh viện không xuất viện, mọi người trong nhà họ Chu cũng không rõ, nhưng bác sĩ nói, bệnh nhân rơi xuống nước sanh non, thân thể lúc đầu đã không được tốt lại bị rơi xuống nước, càng khó hồi phục hơn, vẫn cho rằng tuy bệnh nhân đã khỏe lại, nhưng vẫn nên ở lại bệnh viện quan sát thêm một thời gian nữa thì tốt hơn.

Người nhà họ Chu cũng không nói gì nữa, không thể không nói, Chu Kỳ rất để ý đến cổ họng của mình, bình thường nhìn thấy cô đều là đang ầm ầm ĩ ĩ, nhưng thời khắc quan trọng nhất lại chịu vào bếp nấu canh, mùi vị còn không tệ.

Lý Lệ uống canh gà Chu Kỳ nấu, khóe miệng nâng lên nụ cười ôn nhu, ngẩng đầu nhìn Chu Kỳ: "Không ngờ, tài nghệ của Kỳ Kỳ lại tốt như vậy, canh rất ngon, cảm ơn em."

Chu Kỳ không chỉ biết nấu ăn, tay nghề còn rất tốt, nhưng trong nhà đã có người giúp việc làm, cộng thêm cô muốn giảm cân, không thể ăn quá nhiều, cho nên cũng lười phải nấu.

Trên thực tế, đối với ăn uống cô rất kén chọn, căn bản không có ai có thể thỏa mãn được khẩu vị cô, chỉ có thể tự mình học nấu, khoan hãy nói, Chu Kỳ, bình thường đều rất ngang ngược, chua ngoa nhưng nấu ăn chính là thiên phú của cô ấy.

Chu Kỳ tùy ý phất tay một cái: "Aiz, này có là gì, bác sĩ nói rồi, chị còn yếu, phải bồi bổ cho tốt, em không yên tâm để người giúp việc nấu, cho nên tự mình nấu canh cho chị, mùi vị chắc là cũng được đi."

Lý Lệ mềm mại mỉm cười: "Ừ, uống rất ngon, cảm ơn em."

Chu Kỳ tùy tiện cười một cái, chợt nhớ ra điều gì, trong đôi mắt liền tràn ngập tức giận, "Chị không biết, mới vừa rồi em thấy Nghiêm Hi cùng mấy người đàn ông kia rồi, bọn họ ở trong đại sảnh của bệnh viện không biết đang bàn bạc chuyện gì, Nghiêm Hi khỏe như vậy nằm viện ba tuần rồi vẫn chưa chịu đi, mặt dày ở lại nơi này, chẳng lẽ cô ta vẫn muốn nhân cơ hội nào đó tìm gặp anh của em sao?"

Lý Lệ nghe vậy dừng động tác uống canh lại, ngẩng đầu nhìn Chu Ky, không tin tưởng hỏi lại: "Em nói là….Nghiêm Hi vẫn chưa xuất viện?"

Chu Kỳ giận dữ gật đầu, trong mắt lóe lên những tia lửa khó kìm nén.

Lý Lệ đặt bình giữ nhiệt trong tay xuống, ánh mắt lập tức trở nên ảm đạm không thấy ánh sáng, khóe miệng thoáng hiện lên nét tự giễu, thâm âm ép xuống thật thấp: "Kỳ Kỳ, chị biết, lúc đầu cùng Chu Khải ở chung một chỗ là phản bội Nghiêm Hi, dù sao cô ấy cũng là bạn tốt của chị, lẽ ra, chị thật sự không nên làm như vậy, nhưng chị, chị không thể khống chế được chính mình." Nói xong cúi đầu, trong mắt mơ hồ đã giăng một màn sương mỏng.

Không để ý đến gương mặt tức giận của Chu Kỳ, tiếp tục nói: "Chị cũng biết, Chu Khải không yêu chị, nhưng anh ấy có thể đồng ý kết hôn với chị, như vậy không phải đã nói lên rằng, trong lòng anh ấy vẫn có một vị trí cho chị."

Trên mặt Chu Kỳ liền lộ ra vẻ thương cảm, tiến lên an ủi Lý Lệ: "Chị dâu đừng như vậy, em tin, anh của em nhất định sẽ đối xử tốt với chị, yêu chị, sẽ sớm quên mất Nghiêm Hi là ai."

Trong mắt Lý Lệ vốn ảm đạm đột nhiên ửng lên tia khôn khéo nhưng lại biến mất trong nháy mắt, vẻ mặt càng thêm khổ sở và tự trách: "Không, Kỳ Kỳ, chị cũng từng nghĩ như vậy, nhưng em xem hiện tại, hình như Nghiêm Hi rất không cam tâm, thỉnh thoảng lại mượn cơ hội xuất hiện trước mặt Khải, chị không biết cô ấy làm thế nào, làm thế nào mà lại có nhiều lý do như vậy có thể khiến Khải chủ động đi tìm cô ấy, mỗi lần nhìn thấy cô ấy, vẻ mặt của cô ấy giống như hận không thể khiến chị và Khải cùng biến mất khỏi thế giới này vậy.

Nếu, nếu cô ấy không muốn nhìn thấy chị và Khải như vậy thì đừng can thiệp vào cuộc sống của chị và Khải, như vậy không phải tốt rồi sao, nhưng tại sao……" Nói đến chỗ này, một chút sương mù nơi hốc mắt đột nhiên chảy xuống thành giọt lệ, Lý Lệ đưa tay gắt gao nắm chặt trái tim, hình như, nơi đó rất đau, rất đau…vậy.

Vẻ mặt của cô khiến người ta phải động lòng, Chu Kỳ nhìn mà hoảng hồn, lập tức không biết làm sao để an ủi cô gái nhu nhược này, cuối cùng dậm chân một cái, cắn răng nói: "Nghiêm Hi, tâm cơ của cô ta quá sâu, không được, em không thể cứ trơ mắt mà nhìn anh em bị cô ta hủy hoại được."

Lý Lệ nghe vậy ngẩng đầu lên, dáng vẻ mềm mại yểu điệu, giọng nói mang bi thương nhàn nhạt: "Kỳ Kỳ, em muốn làm gì?" Sau đó lo lắng nhìn đôi mắt đầy căm hận của Chu Kỳ: " Em ngàn vạn lần không được làm chuyện điên rồ đó, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, làm liên lụy tới em thì không phải nói, chỉ sợ là Khải sẽ không bao giờ quan tâm tới chị nữa."

Chu Kỳ dường như biết Lý Kệ đang sợ cái gì, vẻ mặt bình thản vỗ bả vai Lý Lệ an ủi: "Yên tâm đi chị dâu, chuyện này em sẽ không để cho bất kỳ người nào biết, dù là bị anh em biết, em cũng sẽ cắn chặt răng không nói, chị hãy xem em dạy dỗ cô ta thế nào." Nói xong, vẻ mặt liền đổi thành hài lòng, tựa như vui vẻ vì mình thật thông minh.

Lý Lệ vẫn thấy bất an, dùng sức kéo kéo tay Chu Kỳ, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng, nhưng trái tim lại xẹt qua một nụ cười lạnh lùng.

Thật ra, cô đã sớm biết chuyện Nghiêm Hi vẫn chưa xuất viện, cho nên cô ra ám hiệu cho bác sĩ nói thân thể cô không được tốt, cần nằm viện quan sát thêm.

Nghiêm Hi, lần này, tôi cũng không tin, mạng của cô lại lớn như vậy.

Ai ngờ, Chu Kỳ mới vừa nói xong câu kia, cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, Lý Lệ cả kinh, nhanh chóng thu lại vẻ mặt âm hiểm của mình, vội nhìn ra cửa.

Lý Thánh Đức và Lý Duệ Thần cùng bước vào, sắc mặt hai người đều không tốt.

Lý Lệ nhìn sắc mặt âm trầm của hai người, trong lòng giật mình, chẳng lẽ bọn họ đều nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi?

Lý Lệ cẩn thận nhìn, chỉ thấy Lý Thánh Đức sắc mặt không tốt lôi kéo ống tay áo Lý Duệ Thần, vẻ mặt Lý Duệ Thần cũng bất ôn bất hỏa, dáng vẻ lạnh nhạt.

Trong lòng Lý Lệ thấp thỏm không yên nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống, nhìn dáng dấp, có vẻ hai người này đang có mâu thuẫn.

Lý Lệ hơi yên tâm, thử mở miệng hỏi: "Cha, cha sao vậy?"

Một câu này vừa thốt ra, sắc mặt Lý Thánh Đức càng kém hơn, thoáng quay đầu lại nhìn Lý Duệ Thần mặt không thay đổi ở phía sau, hừ lạnh một tiếng, sau đó vung tay ra, ngồi xuống ghế sô pha bên cạnh.

Lý Lệ khổ sở liếc mắt nhìn Chu Kỳ, sau đó mở miệng: "Kỳ Kỳ, em nên về nhà thôi, chăm sóc cha mẹ thật tốt."

Chu Kỳ cảm thấy từ khi hai người này bước vào, không khí liền không đúng, đã sớm biết mình là người ngoài nên đi, chờ Lý Lệ lên tiếng, Chu Kỳ thuận miệng đáp: "Được, vậy chị nghỉ ngơi au khỏe lại nha."

Lý Lệ mỉm cười gật đầu một cái.

Đợi sau khi Chu Kỳ đi được một lát, Lý Lệ lại lên tiếng: "Cha, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Tự con hỏi nó đi, em gái mình bị người khác ức hiếp đến nỗi bị sanh non, thế nhưng nó không hỏi thăm được một câu, còn cả ngày ở bên kia đi theo người ta làm người giúp việc." Nói xong còn lườm Lý Duệ Thần một cái.

Lý Lệ nghe vậy liền sững sờ, sau đó ngẩng đầu nhìn Lý Duệ Thần vẫn đứng im tại chỗ không nhìn mình lấy một cái, khóe miệng Lý Lệ khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười khổ. Sau đó kéo tay Lý Thánh Đức an ủi.

"Cha, anh cũng là vì bạn bè mà, con biết, Lãnh Diễm và Nghiêm Hi đều là bạn tốt của anh mà, con và Nghiêm Hi xảy ra chuyện như vậy, cũng khó cho anh ấy…."

Giọng Lý Lệ càng ngày càng nhỏ, nói xong câu cuối cùng liền dừng lại, thở ra một hơi thật dài, giống như không nói được nữa, trên mặt còn lộ ra nét không thể làm gì.

Lý Thánh Đức nhìn thấy dáng vẻ này của con gái nuôi, lại nhìn sang con trai nuôi đứng im không nhúc nhích, trong lòng càng tức hơn, lập tức tiến về phía Lý Duệ Thần nói lớn:

"Con bị làm khó? Con bị làm khó thế nào mà không thể hỏi thăm em mình một câu, con không sợ em con bị tủi thân sao?"

Lý Lệ từ từ xuống giường, cẩn thận đỡ Lý Thánh Đức, nhẹ nhàng mở miệng trấn an: "Cha, cha đừng tức giận, anh làm như vậy nhất định là có lý do của anh ấy mà."

Lý Duệ Thần vẫn đứng bất động bỗng nhiên lại nhích người, từ từ quay lại nhìn hai người , một hồi lâu sau khóe miệng khẽ kéo ra cười lạnh, tròng mắt vốn dịu dàng đột nhiên lại giống như một cây đao sắc bén khiến Lý Thánh Đức ngây ngẩn cả người.

Lý Lệ cẩn thận nhìn ánh mắt của Lý Duệ Thần, chỉ cảm thấy trái tim mình nhảy thình thịch, đột nhiên cô có cảm giác mình chưa từng quen biết người đàn ông trước mặt này, anh có thể dịu dàng trước mặt người khác, nhưng trong lòng lại lạnh lùng đáng sợ.

Khóe mắt Lý Duệ Thần hàm chứa nét cười lạnh, giễu cợt nhìn hai người còn lại, lát sau mới chậm rãi mở môi mỏng, thanh âm lạnh lùng châm biếm: "Ha ha, cô ấy mà còn cần con bảo vệ sao?" Sau đó, hai tay tùy ý bỏ vào trong túi quần, lạnh lùng lườm Lý Lệ một cái.

"Con cho là, cô ấy có đủ năng lực để tự bảo vệ mình." Giọng lành lạnh tựa như xen lẫn một tầng thâm ý, thấy Lý Lệ trợn to mắt trong chớp mắt, tựa như đang sợ điều gì đó.

Lý Thánh Đức lại càng tức giận hơn, vỗ tay lên mặt bàn: "Thái độ của con như vậy là có ý gì, Lệ Lệ là em gái con, con bé có khả năng tự bảo vệ hay không con còn không biết? Con bé có khả năng tự bảo vệ mà lại bị cô gái lòng dạ độc ác đó hại phải vào bệnh viện sao? Đừng quên thân phận của con, về sau ít qua lại với loại con gái như vậy thôi."

Lý Thánh Đức cảm thấy ông nuôi con trai quả thực là bị ma xui quỷ khiến, nếu không làm sao lại bị cô gái kia mê hoặc, ngay cả em gái của mình cũng không quan tâm lại chỉ muốn đi tìm cô gái kia.

Huống chi, bên cạnh cô gái kia còn có một Lãnh Diễm, đây không phải rõ ràng là tác phong bất chính sao?

Loại con gái này……

Lý Duệ Thần nhìn vẻ khinh thường trong mắt Lý Thánh Đức, nhất là khi nhắc tới Nghiêm Hi, loại khinh thường đó càng rõ ràng hơn.

Lý Duệ Thần cười, cười đầy giễu cợt, nếu như có lúc ông ấy biết Nghiêm Hi chính là con gái ruột của mình, vậy lúc đó Lý Thánh Đức sẽ nghĩ như thế nào?

Có hối hận về hành động hôm nay của mình không?

Vì vậy, Lý Duệ Thần lạnh lùng mở miệng: "Nếu như, Nghiêm Hi là con gái cha, cha cũng sẽ nói như vậy sao?"

Vừa dứt lời, chỉ thấy đôi mắt Lý Lệ tràn đầy vẻ kinh hoảng, giương mắt không dám tin nhìn Lý Duệ Thần, không tiếng động lên án lời nói của Lý Duệ Thần

Lý Duệ Thần chỉ tùy ý lườm Lý Lệ một cái, đôi mắt lạnh lùng không có bất kỳ gợn sóng nào quét qua vẻ mặt lo lắng của Lý Lệ. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Sau đó, dừng lại trên gương mặt ngày càng tức giận của Lý Thánh Đức.

Lý Thánh Đức cảm thấy mình nuôi con thật là càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi rồi, lại còn đưa ra loại giả thiết này với mình.

"Con đúng là càng ngày càng vô pháp vô thiên, người như Nghiêm Hi, nhìn dáng vẻ của cô ta, cha mẹ cô ta có thể tốt hơn được chỗ nào, còn con, bây giờ lại bị loại phụ nữ táng tận lương tâm này mê hoặc mà chống đối với cha mình, chẳng lẽ từ nhỏ con được dạy như vậy sao?"

Lý Duệ Thần càng nghe, ý cười trên khóe miệng lại càng sâu, đáy mắt càng ngày càng lạnh, anh nãy giờ vẫn mỉm cười, nghe xong những lời rống giận của Lý Thánh Đức, đôi mắt kia quét thẳng về phía Lý Thánh Đức: "Đúng vậy, một người có thể vứt bỏ con gái ruột của mình, có thể có tư cách cao đến cỡ nào đây?" Lý Duệ Thần gật đầu như vừa bừng tỉnh hiểu ra, lẩm bẩm nói.

Bước về phía trước hai bước, hình như nhớ tới điều gì đó, bỗng nhiên anh ngẩng đầu nhìn Lý Thánh Đức: "À, đúng rồi, từ nhỏ là do mẹ dạy con, mẹ xuất thân từ nhà danh môn của thành phố A, gia sư như vậy tất nhiên không cần hoài nghi, nhưng đáng tiếc, mẹ lại bị người ta hại chết, nếu không, con cũng sẽ không có bộ dạng "không được dạy dỗ" như vậy, cha thấy đúng không, "cha nuôi"!"

Một tiếng "cha nuôi" cuối cùng nói vô cùng cay độc, Lý Thánh Đức nghe xong những lời này tựa như chịu rất nhiều đả kích, thân thể lui về phía sau vài bước, vừa đúng lúc kề sát ghế salon, thân thể không giữ được thăng bằng, lập tức nặng nề ngã xuống salon mềm mại.

Lý Lệ cũng vì Lý Thánh Đức như vậy mà lảo đảo vài bước, sau đó đứng lại cẩn thận đỡ Lý Thánh Đức, vội vàng hỏi: "Cha, cha không sao chứ?"

Lý Thánh Đức chỉ ngơ ngác nhìn Lý Duệ Thần, giống như mất hồn, không thể thốt lên lời.

Lý Lệ nhìn dáng vẻ Lý Thánh Đức như vậy, trong lòng quýnh lên, ngẩng đầu phẫn hận nhìn Lý Duệ Thần: "Rốt cuộc anh muốn làm cái gì, cha ở tù oan mười bảy năm cũng đã nhận được trừng phạt, thân thể của cha đến giờ vẫn chưa hồi phục, chẳng lẽ ông trời trừng phạt cha như vậy còn chưa đủ sao, tại sao anh còn phải vì một Nghiêm Hi mà phá hư không khí đoàn tụ của cả nhà chúng ta?"

Lý Duệ Thần nhìn Lý Lệ, lạnh lùng đáp lời: "Đoàn tụ? Lý Lệ, em sai rồi, nhà của chúng ta làm sao có thể đoàn tụ được nữa, cái nhà này sớm đã bị phá hủy rồi, mẹ chết không rõ lý do, Hi Hi bị chính cha ruột mình vứt bỏ, mà em……."

Lý Lệ chợt ngẩng đầu nhìn Lý Duệ Thần, trong mắt xen lẫn một tia cảnh cáo, lúc này Lý Duệ Thần mới tự giễu cười một tiếng: "Anh, vẫn ở thành phố A, cái nhà này đã sớm không còn cái gì, làm sao có thể đoàn tụ đây?"

Lý Lệ nghe Lý Duệ Thần nói, phát hiện không có gì khác thường, liền nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lý Thánh Đức hoàn hồn, hình như ý thức được những gì Lý Duệ Thần đang nói cái gì, sau đó, đôi mắt kia dần dần thanh tỉnh như lúc ban đầu, đưa tay phất nhẹ tay Lý Lệ ra, chậm rãi đứng dậy nhìn Lý Duệ Thần, trong đôi mắt tràn đầy bi thương khổ sở.

Thật lâu sau mới thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa lặng lẽ bỏ ra ngoài.

Lý Lệ ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Lý Thánh Đức biến mất ở cửa phòng bệnh, bóng dáng kia mười bảy năm trước cao lớn đẹp trai như vậy, nhưng giờ lưng eo đã khom xuống, Lý Lệ nhìn theo mà chua xót trong lòng.

Cửa phòng chậm rãi được khép lại, nghe tiếng bước chân dần dần đi xa, lúc này Lý Lệ mới yên tâm, nhìn Lý Duệ Thần vẫn đứng im tại chỗ, trái tim giận dữ không cam lòng trào dâng, không nhịn được mở miệng chất vấn: "Vừa rồi anh muốn nói cái gì, Thần, những thứ này đều là tự em có được, em cũng không nợ Nghiêm Hi cái gì, anh không thể vì Nghiêm Hi mà hủy diệt em!".

Lý Duệ Thần lại cười lạnh: "Hủy diệt? Nếu như những thứ này đều là chính em lấy được, vậy tại sao lại có thể dễ dàng bị cướp đi như vậy, làm sao em lại có thể dễ dàng bị hủy diệt được?"

Lý Lệ nghẹn họng, nói không lên lời, nhưng trái tim không cam lòng càng lúc càng lớn, ánh mắt sáng quắc nhìn Lý Duệ Thần chằm chằm, nhẹ nhàng bước tới trước mặt Lý Duệ Thần, nhìn gương mặt lạnh lùng của anh, khóe miệng từ từ kéo lên thành nụ cười tự giễu.

"Em đã sớm biết, em không là gì trong lòng anh, nhưng quan hệ giữa Nghiêm Hi và Chu Khải đổ vỡ cũng không phải do em, nếu tình cảm của bọn họ bền chặt thì bất luận là thế nào cũng không có chuyện gì, nhưng, em chỉ làm thủ đoạn nho nhỏ trước mặt Chu Khải thôi, mà những thủ đoạn này trong lòng Chu Khải cũng đều biết rõ, nhưng anh ấy vẫn cam tâm tình nguyện, như vậy mà anh còn nói em cố ý phá bọn họ?"

Lý Duệ Thần cũng không nhìn cô, vẻ mặt lạnh lùng khiến Lý Lệ hoài nghi, có phải cô đang nói chuyện với không khí không?

Lý Lệ cười khổ, tiếp túc mở miệng: "Thật ra, lúc ấy Nghiêm Hi đã sớm biết chuyện em ở bên cạnh Chu Khải, nhưng cô ấy có làm gì không, Nghiêm Hi yêu sao? Nếu cô ấy thật sự yêu Chu Khải, cô ấy có thể không làm gì sao, thật ra thì Chu Khải vẫn đợi Nghiêm Hi nói ra câu nói kia, cho nên ngày hôn lễ hôm đó, anh biết Chu Khải nhìn thấy Nghiêm Hi xuất hiện đã kích động như thế nào sao?"

Nhưng, Nghiêm Hi lại không nhúc nhích, cho dù Chu Kỳ cố ý châm chọc khiêu khích cô ấy, cô ấy cũng chỉ cười chúc Chu Khải kết hôn vui vẻ, anh có biết dáng vẻ của Chu Khải lúc ấy như thế nào sao? Em rất vất vả mới khiến anh ấy tỉnh táo lại, kết quả thì sao, Lãnh Diễm đột nhiên xuất hiện, còn thân mật gọi Nghiêm Hi là bà xã, anh nghĩ xem, lúc ấy Chu Khải khó chịu đến cỡ nào!"

Lý Lệ nhìn Lý Duệ Thần không chớp mắt, cuối cùng cười nhạt, con người lạnh lùng của Lý Duệ Thần quét tới, nét cười lập tức biến mất trong nháy mắt, lập tức biến thành cười khổ.

Lý Duệ Thần nhìn vẻ mặt mềm dịu của Lý Lệ trước mặt mình, vẻ lạnh lùng trong mắt cũng không vì nét mặt này của Lý Lệ mà giảm bớt, giễu cợt nói: "Cho nên, Lãnh Diễm xuất hiện ngày hôm đó, em lại có thể thuận lợi trở thành thiếu phu nhân nhà họ Chu?"

Một câu hỏi ngược lại, không che giấu sự giễu cợt trong đó, Lý Duệ Thần nhìn thẳng vào Lý Lệ, lắc đầu: "Lý Lệ, anh cũng không phải Chu Khải, không cần giở thủ đoạn này trước mặt anh, nói đến thủ đoạn, em không thể qua mặt anh được, càng không thể qua được Lãnh Diễm, Chu Khải ở thành phố G nho nho này coi như là có tiền, nhưng em biết không? Ở thành phố A, xem ra, căn bản chẳng đáng gì."

Lý Lệ nghe vậy hơi khựng lại, không chỉ không ngờ Lý Duệ Thần lại tuyệt tình như vậy, mà còn vì những lời này của Lý Duệ Thần đã xác nhận những lo lắng trong lòng cô.

Lãnh Diễm anh ta……

Lý Duệ Thần hài lòng khi nhìn thấy sự hốt hoảng trong mắt Lý Lệ, nói tiếp: "Cho nên, Lý Lệ, về sau em đừng mang chút thủ đoạn nho nhỏ của mình đối phó với Nghiêm Hi, thừa dịp Lãnh Diễm còn chưa nổi giận thì buông tay đi, chờ em chọc Lãnh Diễm nổi giận, ngay cả nhà họ Chu cũng không bảo vệ em được đâu."

Lý Lệ cả kinh, nhanh chóng cúi đầu che giấu đôi mắt đầy kinh hoảng của mình, nhè nhẹ kéo tay Lý Duệ Thần, sau khi điều chỉnh lại tâm trạng lại ngẩng đầu lên lần nữa, trong mắt tràn đầy khổ sở: "Thần, em cũng biết chuyện đó, cho nên đã sớm quyết định buông tay rồi, em chỉ muốn tiếp tục sống ở thành phố G này, chỉ muốn đàng hoàng làm Chu thiếu phu nhân thôi, anh hãy mang Nghiêm Hi đi đi, đi ngay lúc này được không?"

Đối mặt với ánh mắt đầy van xin của Lý Lệ, Lý Duệ Thần lạnh lùng rút tay mình về, quay lưng về phía Lý Lệ nói: "Thật xin lỗi, đây là chuyện riêng của Nghiêm Hi, anh không có quyền can thiệp"

Nói xong, không chút lưu luyến cất bước đi về phía trước.

Khi tay anh đặt trên nắm cửa, ngang hông đột nhiên xuất hiện một đôi tay nhỏ bé, Lý Duệ Thần trầm mặt xuống.

Lý Lệ ôm chặt hông của Lý Duệ Thần, giọng khẩn thiết van xin: "Cầu xin anh, bỏ qua tất cả, ôm em một lần nữa, ôm em ngay lúc này."

Lý Duệ Thần nghe giọng điệu đáng thương của Lý Lệ, chỉ cười lạnh trong lòng, không trách được Chu Khải lại leo lên giường của Lý Lệ. Thủ đoạn của cô gái này, quả nhiên cũng không tệ.

Thấy Lý Duệ Thần đứng bất động hồi lâu, Lý Lệ mừng rỡ ra mặt, xem đi, cô biết mà, Lý Duệ Thần đối với cô không hẳn là tuyệt tình.

Nhưng một khắc sau lại phát hiện tay của mình bị cánh tay kia vô tình kéo ra, sau đó, thanh âm đặc trưng của phái nam vang lên trầm thấp ở bên tai: "Anh nói rồi, không cần dùng những thủ đoạn vô vị này trước mặt anh, chơi không vui!"

Nói xong, liền bước ra ngoài, nghênh ngang rời đi.

Chỉ còn lại Lý Lệ ngơ ngác đứng trước cửa, không có cách nào nhúc nhích, y tá vô tình đi ngang qua trên hành lang chỉ liếc nhìn cô một cái rồi rời đi.

Lý Lệ đứng ngây ra thật lâu, cuối cùng trên mặt lộ ra nụ cười ác độc, từ từ tiến tới khép cửa lại.

Nghiêm Hi, cô có cái gì tốt?

Lý Duệ Thần rất lo lắng, nhớ đến sự ác độc mới ánh lên đã nhanh chóng biến mất trong mắt Lý Lệ, đối với cô em gái này, mặc dù ít khi ở chung, nhưng một đứa bé mới năm tuổi mà có thể làm ra loại chuyện đó, bây giờ Lý Lệ đã lớn, cô ấy có thể sẽ dùng loại thủ đoạn vụng về được sao?

Lý Duệ Thần nghĩ, lần này bất luận là thế nào cũng phải thuyết phục Nghiêm Hi rời khỏi thành phố G – Trời cao Hoàng Đế ở xa – này, lúc đầu, nếu như mẹ không kiên trì như thế thì sẽ không có kết quả như vậy.

Chuyện năm đó, anh còn nhỏ nên không thể cứu vãn, nhưng hiện tại, anh quyết không cho phép Nghiêm Hi tiếp gót Nghiêm Tử Hoa.

Trở lại trước phòng bệnh của Nghiêm Hi, thấy Tiểu Thâm và Cố Tiêu ngồi ngay ngắn trên ghế băng, vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

Hình như là từ xem kịch vui rồi dần dần biến thành như vậy, bởi vì phải đợi quá lâu mà mất kiên nhẫn, giờ nhìn thấy Lý Duệ Thần lại bất đắc dĩ ngẩng đầu, người nhìn trời người nhìn trần nhà.

Lý Duệ Thần không hiểu, bước lên hai bước cười hỏi: "Uiz, hai cậu bị trúng thập hương nhuyễn cốt tán rồi sao, sao hai người lại phờ phạc rũ rượi như vậy?"

Cố Tiêu đưa mắt lườm anh một cái, không thèm để ý tới anh, tiếp tục nhìn trần nhà, Tiểu Thâm cũng liếc anh một cái, há miệng, đột nhiên nhớ đến gì đó lại ngậm miệng, tiếp tục nhìn trời.

Lý Duệ Thần nhìn Cố Tiêu một lát, lại nhìn Tiêu Thâm một lát, hình như có chuyện gì vừa xảy ra mà anh không biết, liếc mắt nhìn cửa phòng đang đóng chặt, giật mình: "Có phải Nghiêm Hi đã xảy ra chuyện gì không?"

Không ngờ Lý Lệ lại ra tay nhanh như vậy, anh cũng mới rời khỏi đó thôi mà.

Lời còn chưa nói xong, thân thể nhanh hơn đại não tiến lên định mở cửa, Cố Tiêu lập tức kêu dừng, giọng giống như con chuột lớn bị giẫm vào đuôi: "Aiz, dừng lại, dừng lại." Vừa nói vừa nhào tới chắn trước cửa, ánh mắt đề phòng nhìn Lý Duệ Thần chằm chằm.

Lý Duệ Thần không hiểu, nhìn vẻ mặt Cố Tiêu do dự, anh không biết nên nói gì, hình như Lý Duệ Thần cũng hơi hiểu ra, chuyện này có thể có liên quan đến anh, cho nên hiện tại hai người này mới có thể cư xử như vậy.

Lý Duệ Thần cười cười: "Sao thế?"

Cố Tiêu không biết làm sao mở miệng, Nghiêm Hi và Lãnh Diễm ở trong phòng, hai người bọn họ ở ngoài trông chừng, chuyện này,....

Huống chi, Lý Duệ Thần thích Nghiêm Hi cũng không ít hơn Lãnh Diễm, bây giờ, Lãnh Diễm coi như đã có được Nghiêm Hi, vậy không phải là nói Lý Duệ Thần đã bị loại rồi sao?

Thân là anh em, loại chuyện như vậy thật không muốn nhìn thấy!

Tiểu Thâm ở sau cũng bất đắc dĩ, anh đã nói rồi mà, không thể tùy tiện yêu phụ nữ, chuyện này a, yêu a, có gì mà tốt, bây giờ thì thế nào, hai người này sẽ thế nào đây.

Khi Lý Duệ Thần bất chấp muốn xông vào, cửa phòng kêu "rắc" một tiếng liền mở ra.

Ba người kinh sợ, nhìn chằm chằm vào người đang bước ra ngoài.

Quần áo của Lãnh Diễm coi như vẫn đầy đủ, có điều, ba cúc ngực của áo sơ mi không cài, áo vest chỉ khoác một tay mà thôi, a, đúng rồi, trên người còn tản ra một mùi sữa tắm nhàn nhạt, tóc ướt nhèm nhẹp dính trên trán.

Tiểu Thâm và Cố Tiêu vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Lãnh Diễm liền đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt đối phương.

Lần này thì xong rồi, Nghiêm Hi bị Lãnh Diễm ăn sạch sành sanh rồi, nhìn Lãnh đại thiếu gia mà xem, ngay cả tắm giặt cũng xong rồi.

Lý Duệ Thần nhìn dáng vẻ Lãnh Diễm như vậy, động tác hơi chậm lại, nhìn qua khe cửa liếc vào trong phòng, Nghiêm Hi đang nằm trên giường bệnh, cô ngủ rất say.

Nhưng mà, mùi vị trong phòng này có vẻ như.....

Lại nhìn thấy Cố Tiêu và Tiểu Thâm đang gắng sức giả bộ ngớ ngẩn, Lý Duệ Thần liền hiểu.

Nhìn sang Lãnh Diễm, Lý Duệ Thần cười hỏi, "Cô ấy thế nào rồi?"

Lãnh Diễm nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lý Duệ Thần, anh hiểu tâm tư của cậu ấy, hai anh em họ vì một cô gái mà thường đi chung, không cần nói ra bọn họ vẫn hiểu nhau, vẫn hiểu được tâm tư của đối phương.

Nếu như, người Nghiêm Hi thích là Lý Duệ Thần thì Lãnh Diễm anh cũng sảng khoái mà chúc phúc cho hai người.

Đáng tiếc, trong chuyện tình yêu này, Lý Duệ Thần đã sớm biết mình yếu thế, bởi vì cả bốn người bọn họ đều hiểu, Nghiêm Hi trao tình cảm cho ai.

Nhưng, tất cả những chuyện đó cũng không đáng kể, chỉ cần cô ấy vui vẻ, dù thế nào cũng đều tốt.

Khóe miệng Lãnh Diễm cong lên, liếc nhìn Nghiêm Hi đang nằm trên giường bệnh ở sau lưng, khẽ cười: "Rất tốt."

Lý Duệ Thần gật đầu một cái, sau đó xoay người ngồi vào ghế băng dài trên hành lang, đắn đo mở miệng: "Vừa rồi mình đi gặp Lý Lệ."

Tiểu Thâm và Cố Tiêu thấy hai người trong cuộc dường như không sao cả, hai người liếc mắt nhìn nhau, chẳng lẽ tình địch đều cư xử với nhau như vậy?

Tiểu Thâm không hiểu,vậy tại sao trước kia, những cô gái của anh gặp nhau đều là chê cười, thậm chí thẳng tay đánh đối phương cũng không ít.

Aiz, nếu tình địch nào cũng lý trí như vậy, anh đi đâu xem trò vui đây?

Lãnh Diễm liếc mắt nhìn vẻ mặt rối rắm của Tiểu Thâm, quyết định không để ý đến cậu ta nữa, ngồi xuống bên cạnh Lý Duệ Thần, trên mặt không lộ ra vẻ gì mất bình tĩnh: "Thế nào? Cô ta lại muốn làm cái gì à?"

Lý Duệ Thần khẽ mỉm cười, "Coi như làm, có Lãnh Diễm cậu ở đây, bọn họ có thể làm gì, chỉ là lần này mình thấy Lý Lệ có vẻ như rất quyết tâm, mình nghĩ, tốt nhất là đưa Nghiêm Hi về thành phố A."

Lãnh Diễm nghe vậy cười khẽ, ngẩng đầu nhìn cửa phòng đang đóng chặt một cái, trong mắt lơ đãng toát ra vẻ cưng chiều, lại có chút bất đắc dĩ.

Lãnh Diễm bất đắc dĩ lắc đầu: "Mình cũng nghĩ như vậy, cậu biết mình ghét cái thành phố này đến thế nào mà." Dứt lời lại thở dài, nhếch miệng cười: "Nhưng mà, cô bé kia lại rất bướng bỉnh, chín trâu đến kéo cũng không lay chuyển được, cô ấy chính là không muốn trở về thành phố A."

64. Chương 64: Lãnh Diễm, Em Đói.

Về điểm này, Lãnh Diễm rất tức giận, rõ ràng là Nghiêm Hi có chuyện gạt anh, có chuyện gì cô cũng giấu trong lòng, còn luôn tự cho là mình đúng, tự mình quyết định, không thèm hỏi ý kiến anh xem nên hay không nên làm như vậy!

Lý Duệ Thần hình như cũng nghĩ đến điểm này, nhìn Lãnh Diễm cười bất đắc dĩ, anh trầm ngâm một lát, sau đó mới mở miệng: "Nói như vậy, chúng ta chỉ có thể ở bên này chuẩn bị cho tốt, mình quay về thành phố A tìm mấy người âm thầm bảo vệ, những người trước kia cậu sắp xếp đã rút hết rồi chứ?"

Lãnh Diễm gật đầu một cái: "Ừ, từ khi mình tới thành phố G thì đã rút rồi."

Lý Duệ Thần cũng gật đầu: "Bất luận là thế nào, để ngừa ngộ nhỡ vẫn là tốt nhất, bệnh của Nghiêm Hi cũng không chịu nổi kích thích, từ bây giờ phải đặc biệt cẩn thận một chút."

Lãnh Diễm gật đầu, trong mắt bỗng xẹt qua một tia sáng, ngẩng đầu nhìn Lý Duệ Thần: "Có phải cậu đã sớm biết Nghiêm Hi rồi không?"

Có thể nói là từ mười năm trước, khi Lý Duệ Thần chủ động xuất hiện bên cạnh anh thì anh đã bắt đầu nghi ngờ, có phải Lý Duệ Thần đến để hại Nghiêm Hi, nhưng khi thấy cậu ta cũng không có ác ý gì với Nghiêm Hi thì liền bỏ qua, cũng không quan tâm nữa.

Nhưng gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, cộng thêm chuyện lần này, Nghiêm Hi rơi xuống nước, Lý Lệ sanh non, bàn về mức độ nghiêm trọng, sanh non hoàn toàn là do Lý Lệ muốn, đừng nói Lý Lệ còn là em gái của Lý Duệ Thần.

Mà cách làm của Lý Duệ Thần lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, đưa Lý Lệ vào bệnh viện xong, sau đó chưa từng xuất hiện trong phòng bệnh của Lý Lệ, bây giờ cậu ấy chủ động đến đó, nhưng vẫn là vì Nghiêm Hi, sợ Nghiêm Hi bị thương.

Thử hỏi, có ai lại đi quan tâm một người không có quan hệ gì với mình mà bỏ mặc em gái mới sinh non của mình?

Cho nên, Lãnh Diễm kết luận, ngày ấy Lý Duệ Thần xuất hiện, tuyệt đối là vì Nghiêm Hi.

Lý Duệ Thần vốn cười nhạt đột nhiên trầm mặc, bình tĩnh nhìn Lãnh Diễm không nói gì, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau một hồi lâu, lâu đến mức Tiểu Thâm cũng không chịu được phải lên tiếng.

Lý Duệ Thần mới bật cười, khóe mắt cong cong, nhìn Lãnh Diễm trêu ghẹo: "Thằng nhóc này, cậu đã điều tra rõ về mình rồi à?"

Nghĩ một chút thấy cũng đúng, Lãnh Diễm là người suy nghĩ đâu ra đấy, làm sao có thể tùy ý tiếp nhận một người vừa mới đến thành phố A, huống chi người đó còn luôn theo bên cạnh Nghiêm Hi.

Lãnh Diễm nghe vậy cũng cười một tiếng: "Không có, thật ra mình cũng chỉ cho người đi thăm dò một chút mà thôi, nhưng thân phận cậu đặc biệt, trừ tra ra được cậu có quan hệ với Lý Thánh Đức, về quan hệ với Nghiêm Hi thì ít lại càng ít."

Lý Duệ Thần gật đầu, suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, áy náy nhìn Lãnh Diễm: "Xin lỗi, chuyện này, mình muốn để đến ngày Nghiêm Hi tháo bỏ được hết khúc mắc trong lòng mới tự mình nói cho cậu biết, khúc mắc trong lòng cô ấy rất nhiều, chuyện này, mình sợ là nhất thời không tháo gỡ hết được."

Biết thân phận của Lý Lệ, còn là người xen vào giữa tình cảm của cô và Chu Khải, cộng thêm thái độ của người mới ra tù – Lý Thánh Đức đối với cô, không biết Nghiêm Hi còn có thể tháo bỏ được khúc mắc mười bảy năm trước hay không.

Một tiếng "anh trai" này, không biết anh phải chờ đến khi nào.

Lãnh Diễm hơi sững sờ, hình như không ngờ đến chuyện lại nghiêm trọng như vậy, hơi suy tư, từ năm Nghiêm Hi năm tuổi vào nhà họ Lãnh, bạn bè bên cạnh cô anh đều biết rõ.

Nếu không phải chuyện mười bảy năm nay, vậy chỉ còn một khả năng thôi.

Lãnh Diễm khẽ mấp môi, thận trọng nhìn Lý Duệ Thần, nhẹ nhàng mở miệng hỏi: "Có liên quan đến chuyện lúc Nghiêm Hi năm tuổi?"

Sự tình bị Lãnh Diễm đoán trúng, Lý Duệ Thần cũng không ngạc nhiên, chỉ nhẹ nhàng gật đầu thừa nhận: "Không sai, chuyện liên quan đến thân thế của Nghiêm Hi và...." Lý Duệ Thần đang nói bỗng im lặng, há miệng, cuối cùng vẫn quyết định giữ bí mật, dù sao chuyện này đối với Nghiêm Hi mà nói, cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Lãnh Diễm giống như biết hết mọi chuyện, tiếp lời anh: "Và, chuyện mười bảy năm trước Nghiêm Hi bị bỏ lại trong rừng hoang?"

Lý Duệ Thần hơi kinh ngạc, Cố Tiêu và Tiểu Thâm ngồi nghe ở bên cạnh cũng không thể tin được, bọn họ chỉ biết Nghiêm Hi là đứa nhỏ được Lãnh Diễm nuôi từ nhỏ, nhưng còn, đứa bé này ở đâu ra bọn họ lại không hỏi kỹ, hơn nữa dù có hỏi, lấy mức độ yêu thích Nghiêm Hi của Lãnh Diễm khi đó, Lãnh Diễm cũng sẽ không nói nhiều.

Nhưng bọn họ ai cũng không nghĩ tới, công chúa nhỏ luôn được bọn họ cưng chiều, bảo vệ, đi đâu cũng dẫn theo lại bị người ta vứt bỏ?

Tiểu Thâm lập tức bất bình, "Cậu nói cái gì, Nghiêm Hi bị vứt bỏ, dám khi dễ công chúa nhỏ của mình, không muốn sống sao?"

Lý Duệ Thần đầu tiên là kinh ngạc vì Lãnh Diễm lại biết được chuyện này, sau đó lại bị Tiểu Thâm hấp dẫn sự chú ý, nhìn Tiểu Thâm giống như gà mẹ một mực bảo vệ gà con, Lý Duệ Thần thật sự nhịn không được mà bật cười.

Tiểu Thâm ý thức được hành vi của mình có phần hơi kích động, lại thấy Cố Tiêu đang cau mày nhìn mình, anh tùy tiện nói một câu: "Cậu nhìn cái gì, chưa từng thấy trai đẹp bao giờ sao?"

Cố Tiêu bị câu nói đấm thẳng vào mặt, không nhịn được trợn mắt lên: "Đúng, mình chưa bao giờ thấy, chưa bao giờ thấy người nào vừa xấu xí lại tự kỷ như cậu." Vừa dứt lời đã biến mất như một làn khói.

Tiểu Thâm vừa nghe, xấu xí? Choáng nha, dám nói anh xấu xí, chớp mắt một cái người nọ đã chạy xa, lập tức đuổi theo.

Lãnh Diễm nhìn hai người họ đã chạy xa, khóe miệng khẽ cong lên, hai người này thật thông minh, biết cái gì nên nghe, cái gì không nên nghe.

Lý Duệ Thần cũng mỉm cười nhìn hai người này, một lát sau mới mở miệng: "Không sai, cậu nói đều là sự thật, Nghiêm Hi bị cha ruột của mình vứt bỏ ở khu rừng hoang đó, thật may là cậu đã cứu cô ấy, nếu không, thật khó tưởng tượng sẽ thế nào."

Kết quả, có lẽ là Nghiêm Hi năm tuổi đã chết đói trong rừng hoang, hoặc có lẽ được người khác cứu, nhưng cuộc sống lại bị người khác bức bách, ức hiếp.

Tóm lại, năm đó anh tra được Nghiêm Hi được người họ Lãnh ở thành phố A cứu, thấp thỏm trong lòng mới hạ xuống được.

Cho dù Nghiêm Hi sẽ yêu người dang tay cứu cô – Lãnh Diễm, Lý Duệ Thần vẫn cảm thấy may mắn, bởi vì Hi Hi của anh còn sống.

Lãnh Diễm đã chứng thực được suy nghĩ ở trong lòng, vẻ mặt vốn không biểu lộ điều gì đột nhiên lại tăng thêm phần âm trầm, anh không nghĩ đến, bảo bối vẫn được anh cưng chiều, nâng niu trên tay lại phải chịu cảnh ngộ như thế này khi mới năm tuổi.

Nhớ hai năm đầu khi Nghiêm Hi mới tới nhà họ Lãnh, cô sống khép mình, không ột ai bước đến gần, anh phải mất rất nhiều thời gian mới có thể làm cho cô không còn phòng bị nữa.

Nhưng lần này, bởi vì Nghiêm Hi rơi xuống nước mà lại có dấu hiệu tái phát.

Trong mắt Lãnh Diễm thoáng qua một tia lạnh, quay đầu nhìn Lý Duệ Thần, thanh âm đè xuống thật thấp, "Cậu đừng nói với mình, bệnh của cô ấy cùng là vì chuyện đó?"

Lý Duệ Thần hơi khựng lại, tựa như không ngờ được Lãnh Diễm sẽ nghĩ đến nguyên nhân này, nhưng anh không nói gì.

Lãnh Diễm nhìn Lý Duệ Thần trầm mặc, bỗng nhiên bật cười, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, trong giọng nói lộ ra sự kiêu căng, nhìn đời bằng nửa con mắt, đôi mắt sâu thẳm thoáng qua một tia ngoan độc, không cho phép cự tuyệt, "Nếu mình điều tra ra những ai có liên quan đến chuyện xảy ra mười bảy năm trước, bất luận là người nào mình cũng sẽ không bỏ qua."

Sau khi nói xong, ánh mắt Lãnh Diễm nhìn Lý Duệ Thần còn có thâm ý khác, trong đôi mắt kia hình như còn có ma lực nhìn rõ mọi việc ở đời.

Lý Duệ Thần cũng nghe ra thâm ý khác trong mắt Lãnh Diễm, gật đầu một cái: "Mình hiểu, mình cũng nghĩ như vậy, bất luận họ là ai."

Bất luận là ai, chỉ cần có liên quan đến chuyện mười bảy năm trước, cũng sẽ không bỏ qua!

Nhưng mà….

Ngay sau đó Lý Duệ Thần lại nghĩ đến một việc rất lạ, lông mày nhẹ nhàng nhíu lại, nhìn Lãnh Diễm: "Có chuyện này rất kỳ quái, mình điều tra chuyện đó nhiều năm như vậy, nhưng chuyện đó lại giống như chưa từng xảy ra, không điều tra ra được một điểm nào, thậm chí, ngay cả mẹ đẻ của Nghiêm Hi cũng không có tin tức nào."

Lãnh Diễm nghe vậy ngẩng đầu nhìn Lý Duệ Thần, ngay cả mẹ ruột của Nghiêm Hi là ai cũng biết, xem ra quan hệ trước kia của Lý Duệ Thần và Nghiêm Hi cũng không phải bình thường.

Lãnh Diễm khẽ nheo mắt lại, suy nghĩ về chuyện Lý Duệ Thần vừa mới nói, một hồi sau mới thở dài lên tiếng: "Như vậy, chuyện này còn có người ở phía sau nhúng tay vào, cố ý xóa đi."

Lý Duệ Thần gật đầu: "Mình cũng nghĩ như vậy, nhưng người đó là ai, ai có khả năng làm được chuyện lớn như vậy?" Với thế lực của nhà Nghiêm Hi ở thành phố G lúc ấy, sẽ không có người nào có khả năng xóa bỏ chuyện này không còn một dấu vết nào.

Trừ phi, quyền thế của người đó không bình thường.

Không lẽ năm đó, nhà Nghiêm Hi chọc vào kẻ thù không nên chọc?

Lý Duệ Thần không còn đầu mối gì nữa, năm đó tuổi của anh không lớn, nhưng chuyện gì trong nhà anh cũng biết, anh cũng không nghe nói nhà mình chọc vào kẻ thù nào như anh vừa nghĩ.

Rốt cuộc là người nào?

Lãnh Diễm không biết gì về chuyện trong nhà Nghiêm Hi, dĩ nhiên cũng không có đầu mối gì, nhìn chân mày Lý Duệ Thần càng ngày càng nhướn cao cũng đoán ra được chuyện kia khó giải quyết, xem ra đối thủ cũng không tầm thường.

Hai người im lặng ngồi trên ghế băng dài của bệnh việc, thời gian từ từ trôi đi, đến khi ý thức được cũng đã là hơn hai giờ sau.

Khi Lãnh Diễm phục hồi lại tinh thần mới phát hiện ra đèn trong bệnh viện đã được bật, bên ngoài hành lang bị bao phủ bởi một màu đen đặc.

Trời cũng đã tối rồi sao?

Khóe miệng Lãnh Diễm khẽ cong lên, từ khi nào thì mình lại có thể vì suy tư một chuyện mà thất thần như thế này rồi hả?

Vẫn là câu nói kia, chuyện liên quan đến Nghiêm Hi nha!

Lãnh Diễm bất đắc dĩ nhẹ nhàng lắc đầu, tựa hồ đang tự cười nhạo mình không thể khống chế được bản thân.

Động tác nhỏ này của Lãnh Diễm làm cho Lý Duệ Thần cũng tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện sắc trời đã đen như mực rồi, mà hai người bọn họ và Nghiêm Hi trong phòng vẫn còn chưa ăn cơm tối!

Lý Duệ Thần kinh ngạc chau mày, nét mặt có vài phần giống nét mặt của Lãnh Diễm, khóe miệng hai người đều cong lên, liếc mắt nhìn nhau rồi sau đó cùng mỉm cười.

Thật không hổ là anh em quen biết nhiều năm!

Đúng lúc đó, cửa phòng bệnh từ từ bị kéo ra, hai người nhất thời kinh sợ, cùng ghé đầu nhìn về phía cửa phòng.

Nghiêm Hi vì đói mà tỉnh lại, vừa rồi cô bị Lãnh Diễm mất khống chế này làm cho cô cả người mềm nhũn, quá mệt mỏi rồi ngủ thiếp đi, nên cái gì cũng không biết.

Mãi đến khi bụng của cô lên tiếng kháng nghị, cố mới tỉnh lại, đói bụng là chuyện khổ sở nhất rồi, từ nhỏ được Lãnh Diễm chăm sóc, chẳng bao giờ bị đói.

Trong bốn năm cô rời khỏi nhà họ Lãnh đến thành phố G này, cô cũng vì không chịu được bụng bị đói nên ngày ngày vẫn đúng giờ ăn cơm, thời gian ba bữa cơm của cô chính xác đến mức khiến Chu Châu phải tặc lưỡi.

Bây giờ đã qua giờ cơm hơn một tiếng đồng hồ, cô có thể không đói bụng sao? Nếu không ăn sẽ kiệt sức vì đói!

Nghiêm Hi khẽ mở đôi mắt còn mơ màng, nhìn phòng bệnh rộng lớn nhưng ngay cả một bóng người cũng không có, thật sự là thê lương mà.

Vén chăn lên xuống giường, kết quả hai chân bủn rủn, hông và lưng vì dùng sức mà không ngừng đau nhức, Nghiêm Hi đứng không vững liền ngã xuống giường lớn.

Nhấc mềm lên, một màu đỏ tươi rơi vào đáy mắt, chân tay bủn rủn cộng thêm màu đỏ tươi kia, đại não Nghiêm Hi rốt cuộc cũng chậm chạp khởi động.

Lúc này cô mới nhớ ra, buổi chiều ngày hôm nay, mình và Lãnh Diễm, hai người…….

Nhưng mà, Lãnh Diễm đi đâu rồi?

Nghiêm Hi nhớ tới người còn lại trong cuộc, lập tức nhìn xung quanh – nơi nửa bóng người cũng không có.

Hừ! Lãnh Diễm đáng chết, bình thường thì cả ngày đều ở trong phòng này quấn lấy cô, đảo một cái đã không thấy tăm hơi đâu, thật đúng là…

Thở phì phò xoay người, dám chơi trò mất tích với em, em sẽ không tha cho anh, có điều….

Ùng ục…

Bụng lại lên tiếng kháng nghị, Nghiêm Hi đưa tay xoa xoa bụng mình, nghĩ một chút, trước tiên cứ lấp đầy bụng đã, như vậy mới có sức đánh người a!

Kết quả vừa kéo cửa ra, nháy mắt đã nhìn thấy mặt của Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm thấy cô đã tỉnh, tay còn đặt trên bụng, khóe mắt ánh lên vẻ cưng chiều, tựa hồ hiểu rõ từng động tác nhỏ của cô.

"Đói bụng không, bọn anh đang nói chuyện, không để ý nên mới muộn như vậy, đi thôi, tối nay dẫn em ra ngoài ăn món ngon."

Vừa rồi ngủ dậy không nhìn thấy gương mặt này mà tức giận, lúc này lại tiêu tán trong nháy mắt, Nghiêm Hi cảm thấy mình thật không có cốt khí, nghe được ăn ngon liền hấp ta hấp tấp tiến lên kéo kéo cánh tay phải của Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm và Lý Duệ Thần nhìn nhau cười một tiếng, trong mắt đều là cưng chiều, nhưng trong đôi mắt câu hồn của Lãnh Diễm còn lộ ra vẻ lo lắng.

Hiện tại, Nghiêm Hi thích thú như vậy có gì đó không đúng, trước kia Nghiêm Hi cũng từng như vậy, chẳng lẽ chứng uất ức khó mà trị được?

Mày kiếm đen nhánh nhẹ nhàng nhíu lại, nhìn Nghiêm Hi đang ăn vui vẻ trước mặt, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

Nghiêm Hi ở bệnh viện, mặc dù đồ ăn cũng rất tốt, nhưng đó là bữa ăn dinh dưỡng, chỉ chú trọng dinh dưỡng chứ không phải mùi vị, cái gì mà ít dầu, ít muối,…, Nghiêm Hi ăn miết cũng muốn phun ra.

Thật vất vả Lãnh Diễm mới dẫn cô ra ngoài ăn một lần, phải nhân cơ hội này ăn thật ngon.

Nghiêm Hi ăn rất vui vẻ, chợt phát hiện ra hai người đàn ông ngồi trước mặt mình vẫn chưa đụng đũa, khó khăn nuốt thức ăn trong miệng xuống, ngẩng đầu nhìn hai người, hỏi: "Sao hai anh không ăn, không đói bụng sao?"

Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi không khỏi mỉm cười, nhẹ nhàng nhếch miệng: "Bọn anh không đói, em ăn trước đi, nếu không bọn anh ăn xong rồi mà em vẫn chưa ăn no."

Nghiêm Hi nghe câu trả lời của Lãnh Diễm, biết ngay là anh đang cười cô, Nghiêm Hi lè lưỡi ấp úng kháng nghị:

"Hừ, không ăn cũng tốt, hai người không ăn thì em ăn, em sẽ ăn hết!" Nói xong liền vươn tay bưng dĩa sườn xào chua ngọt ở xa mình nhất lên.

Lý Duệ Thần nhìn tướng ăn này của Nghiêm Hi, hai mắt khoa trương trợn to, kinh ngạc thốt lên: "Nghiêm Hi, không ngờ em còn có thể ăn như vậy nha, tìm khắp cả thành phố G cũng không tìm được mấy người có tướng ăn như em nha!"

Một tay Nghiêm Hi vẫn đang bưng dĩa sườn xào chua ngọt, một tay cầm miếng sườn. Nghe Lý Duệ Thần trêu ghẹo cô, nháy mắt mắt cô cũng trừng lớn, tiếp tục gặm xong miếng sườn trên tay mới mở miệng: "Tại sao anh có thể nói như vậy chứ? Lý Duệ Thần, anh là hoàng tử trong lòng các cô gái đó, hoàng tử phải giữ dánh vẻ của một hoàng tử nha, sao có thể nói ra những lời làm mất hình tượng của mình như vậy đây?"

Nói xong lại tiếp tục gặm một miếng sườn khác.

Tướng ăn của Nghiêm Hi giống như người bị bỏ đói mấy ngày, Lãnh Diễm nhìn có vẻ kinh hãi, không phải anh nhát gan, mà là từ nhỏ đến lớn, thật sự anh chưa từng thấy Nghiêm Hi ăn như vậy.

Lãnh Diễm cảm thấy chuyện càng ngày càng có gì đó không đúng, tại sao hành vi của Nghiêm Hi bây giờ đều nằm ngoài dự đoán của mọi người?

Nghiêm Hi vỗ vỗ cái bụng no tròn, đi đến ghế tựa nằm xuống, giọng thỏa mãn: "Rốt cuộc đã ăn no."

Lời vừa nói xong Lãnh Diễm và Lý Duệ Thần cùng xấu hổ, Lãnh Diễm không nể mặt nói: "Em là heo sao? Bình thường ở trong bệnh viện ăn ít như vậy, thế nào vừa ra ngoài lại ăn như quỷ chết đói vậy?" Thật may là bọn họ đang ngồi trong phòng riêng, nếu ngồi ăn ở ngoài thì không mất mặt mới lạ.

Nghiêm Hi lườm anh một cái, ánh mắt chứa lửa giận, người đàn ông này còn có mặt mũi mà nói như vậy, hồi chiều thì thế nào, cô đã mềm giọng xin anh tha thứ mà cũng không được, vẫn giày vò cô đến khi cô mệt ngủ thiếp đi, lúc đó mới buông tay.

Chuyện đó khiến cô hao tổn thể lực như vậy, hơn nữa, hôm nay lại ăn cơm tối chậm một tiếng, cô đói đến mức bụng cũng kêu "ùng ục" rồi, bây giờ còn được ăn ngon, có thể không ăn nhiều một chút được sao?

Lúc quay về cũng đã hơn mười giờ, Lãnh Diễm thấy những ngày qua Lý Duệ Thần vẫn luôn ở trong bệnh viện, hôm nay thật vất vả mới đưa Nghiêm Hi ra ngoài một lần, vừa lái xe vừa nói với Lý Duệ Thần: "Đã lâu cậu không được ngủ ngon rồi, tối nay cậu về trước nghỉ ngơi thật tốt, lấy lại tinh thần rồi ngày mai vào viện."

Lãnh Diễm nghĩ, thật vất vả mình mới ăn một lần, cái tên này cả ngày đều ở bệnh viện cản trở quá đi.

Lý Duệ Thần suy nghĩ một chút, nhìn thấu tất cả tinh quang trong đôi mắt dịu dàng kia, sau đó mặt không biến sắc quay đầu liếc nhìn Nghiêm Hi đang ôm bụng ngồi ở phía sau, dáng vẻ này của cô có điểm giống Tiểu Yêu khi nó ăn quá no, anh khẽ mỉm cười, quay đầu lại nhìn Lãnh Diễm: "Được, tôi nay cậu cẩn thận một chút."

Hôm nay nhìn thấy Lý Lệ, trong lòng anh đúng là không thoải mái, cảm giác như..., mấy năm rồi anh không gặp Lý Lệ, nhìn con bé có chút cổ quái, nhưng cổ quái chỗ nào thì anh lại không nói rõ được.

Lãnh Diễm nhìn nét khẩn trương trên mặt và trong mắt Lý Duệ Thần, hình như biết Lý Duệ Thần đang lo lắng cái gì, đôi mắt tùy tiện hơi híp lại, nhìn qua kính chiếu hậu thấy bộ dạng no bụng của Nghiêm Hi, trong mắt liền lóe lên ý cười, thuận miệng đáp lời: "Cậu yên tâm, mình cũng không tin, có người dám nhổ răng trong miệng cọp."

Lý Duệ Thần nghe vậy sững sờ, nhìn dáng vẻ của Lãnh Diễm, tựa như cậu ấy đã sớm chuẩn bị rồi.

Có Lãnh Diễm ở bên cạnh Nghiêm Hi, vậy thì anh yên tâm rồi.

Lý Duệ Thần nghĩ thông suốt, khóe miệng cong lên lộ ra một nụ cười.

Buổi tối, Nghiêm Hi nằm trong ngực Lãnh Diễm ngủ rất say, Lãnh Diễm ôm hông của Nghiêm Hi, miệng kề lên trán của cô, cảm nhận nhiệt độ thuộc về cô.

Thật ấm áp, tựa như nhiệt độ đã ngấm qua da anh rồi thấm vào đấy lòng, một chút hơi ấm của cô cũng có thể khiến cho hàn băng trong lòng anh tan chảy, cô bé này thật đúng là kỳ nhân mà.

Trong bóng tối, người đàn ông nằm trên giường nhắm chặt hai mắt, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong, vẻ mặt thỏa mãn vô cùng.

Trên hành lang dài bỗng nhiên vang lên một tiếng động nhỏ, hình như là tiếng đế giày va chạm với sàn nhà, âm thanh này rất nhỏ nhưng cũng đủ để đôi mắt đang nhắm chặt của Lãnh Diễm mở ra.

Trong đôi mắt vừa mở ra đều là sương lạnh giống như lưỡi đao sắc nhọn bắn thẳng về cửa phòng bệnh.

Ánh đèn mờ nhạt ngoài hành lang chiếu lên cửa phòng đang đóng chặt, hắt vào trong phòng qua khe cửa dưới sàn nhà.

Nơi đó, bỗng lóe lên những cái bóng đen với động tác nhanh lẹ.

Bên trong phòng vẫn vang lên tiếng hít thở đều đều của Nghiêm Hi, đôi mắt sáng như sao Mai kia trong bóng tối thoáng qua một nét nhu tình, sau đó, một lần nữa lại như dao sắc lạnh, bắn thẳng về phía cửa phòng.

Đôi môi mỏng chậm rãi nâng lên, trong bóng đêm không có một chút ánh sáng dường như lại càng tăng thêm phần quỷ mị.

Đột nhiên, cô gái nhỏ khẽ dụi người tiến sâu vào trong ngực anh, Lãnh Diễm cười khẽ, cúi đầu nhìn Nghiêm Hi đang ngủ say trong ngực mình, cô ngủ rất say, khóe môi cô cong lên tựa như đang mơ thấy gì đó rất ngọt ngào.

Lãnh Diễm nhìn nụ cười thỏa mãn của cô, cảm giác hạnh phúc dâng tràn trong trái tim anh, phần hạnh phúc này, anh biết không dễ gì có được, cho nên,….

Con ngươi như băng lãnh lại nhìn bóng đen trên sàn nhà trước cửa phòng, tất cả những phần tốt đẹp này đều bị ngươi phá hỏng, anh thề, nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn ta.

Bên ngoài, hai người đàn ông mặc âu phục màu đen chặn người đàn ông mặc áo blouse trắng lại, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào vị bác sĩ kia.

Người đàn ông kia đầu tiên là hơi sững sờ, bởi vì anh ta không hiểu, vừa rồi mình quan sát rất kỹ mà, thấy trước cửa không có người, rất yên tĩnh mới dám bước tới, tại sao khi mình sắp mở được cửa phòng bệnh ra lại có hai người đàn ông mặc âu phục màu đen này đột nhiên rơi từ trên trời xuống ngăn mình lại?

Hai vệ sĩ nhìn ánh mắt né tránh của người đàn ông trước mặt, một người lên tiếng hỏi: “Ai?”

Người đàn ông mặc áo blouse trắng bịt khẩu trang hốt hoảng, tựa như một bác sĩ bình thường đang đi kiểm tra phòng bệnh thì bị hai người cao lớn này đột nhiên xuất hiện dọa sợ.

Nhưng sau khi thấy hai người đàn ông này thì vẻ mặt hốt hoảng đó cũng nhanh chóng biến mất, không để lộ sơ hở gì.

Vị bác sĩ kia định thần lại, nhẹ nhàng cười nói: “Tôi là bác sĩ được viện trưởng cố ý sắp xếp cho Nghiêm tiểu thư, hôm nay cũng không có chuyện gì nên tới kiểm tra cho Nghiêm tiểu thư một chút.”

Không tìm ra một chút sơ hở nào trong lời nói của người này, hai vệ sĩ nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ châm chọc.

Người đàn ông mặc áo blouse trắng bịt khẩu trang nhìn vẻ mặt khác thường của hai người vệ sĩ, trong lòng nhận thức được nguy hiểm, trong tay cầm kim tiêm đã chuẩn bị sẵn từ trước nhắm một người đâm tới.

Người vệ sĩ bị kim tiêm đâm trúng lập tức cảm thấy trước mặt là sương mù mông lung, sau đó vừa bước lên trước hai bước, hai chân không thể chống đỡ nổi cả thân thể lập tức ngã xuống.

Vị bác sĩ kia thuận thế đâm một cái kim tiêm khác về phía người vệ sĩ còn lại, nhưng người này có độ cảnh giác cao hơn người vệ sĩ vừa mới té xỉu kia, cho nên, vị bác sĩ này có thể châm trúng người vệ sĩ kia là bởi vì người vệ sĩ đó cho anh ta đủ thời gian.

Người vệ sĩ khẽ nghiêng người, tránh khỏi mũi kim đang nhắm về phía mình, vị bác sĩ thừa cơ hội người vệ sĩ né tránh ống kim của mình mà nhanh chóng rút lui.

Người vệ sĩ kiểm tra nhịp tim của người vệ sĩ mới té xỉu, phát hiện anh ta không có vấn đề gì lớn mới lấy điện thoại ra gọi đi, nói chuyện với người bên kia đầu dây.

Sau đó kéo người vệ sĩ đang hôn mê vào sát tường phòng bệnh, cả quá trình không tới một phút.

Thấy bên ngoài yên tĩnh trở lại, sắc mặt Lãnh Diễm vẫn không thay đổi, bàn tay khẽ lướt qua da thịt trơn mịn, thật là thoải mái a!

Trái tim Lãnh Diễm bất giác than nhẹ một tiếng, cô bé này đúng là món quà hoàn mỹ, sự xuất hiện của cô thật sự là vì tặng riêng cho anh.

Cô gái nhỏ trong ngực vốn đang ngủ say đột nhiên lại nói chuyện, giọng vì dư tình mà có chút khàn khàn, nhỏ nhẹ nói: “Anh không đi xem người mới bắt được sao?”

Lúc này Lãnh Diễm mới chú ý tới, vẫn tưởng là cô đang ngủ say, thì ra cô đã sớm tỉnh lại rồi, hơn nữa, câu nói của cô làm cho anh hiểu được, những chuyện mà cô bé này biết cũng không ít.

Lãnh Diễm trêu ghẹo: "Có gì đáng xem đâu, có bà xã xinh đẹp ở đây sao mà đi được?" Vừa nói, đôi tay không thành thật từ từ di chuyển, đôi môi nóng như lửa nhẹ nhàng dính vào gò mà của Nghiêm Hi, từng nụ hôn, từng nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống.

Giống như lông vũ vậy, hơi ngứa một chút, nhưng lửa nóng lại tăng thêm mười phần.

Những nụ hôn nhẹ nhàng, cuối cùng cũng khiến cho đại não của Nghiêm Hi hoạt động trở lại, da thịt vốn trắng nõn dần dần ửng đỏ, mê người khiến con ngươi ai đó dần dần trầm luân, tựa như đã uống say, từ từ say mê, không thể tự kiềm chế.

Lãnh Diễm nhìn bộ dáng mê người của vợ yêu, chỉ cảm thấy dưới bụng căng cứng, vừa rồi là vì lần đầu tiên của bà xã cho nên anh rất nhẹ nhàng, sợ sẽ làm cô bị thương, nén nhịn không cho phép mình làm quá kịch liệt.

Bây giờ nghĩ lại vẫn là không xong rồi.

Nghiêm Hi cảm thấy trên chân mình có một nguồn nhiệt, cô đã quen thuộc với việc nhận biết người bạn nhỏ này, mông của cô phản ứng nhanh hơn đại não, phản xạ có điều kiện lập tức né tránh người bạn nhỏ.

Da thịt mềm mại bỗng nhiên biến mất, Lãnh Diễm đen mặt, anh mất hứng, vô cùng mất hứng đấy.

Nghiêm Hi nhìn vẻ mặt âm trầm của Lãnh Diễm, cô biết tại sao anh tức giận, nhưng mà, trên trán cô cũng hiện lên vài ba vạch đen rồi đây!

Aiz, cô cũng là bất đắc dĩ mà.

Người đàn ông này, không thể có đức hạnh một chút sao?

Im lặng suy nghĩ, những lời ngọt ngào ắt là không thể thiếu, nếu không, với hai mươi năm cô quen biết Lãnh Diễm thì cô hiểu rất rõ, nếu hôm nay không cho anh thỏa mãn, mạng nhỏ này của cô cũng không nằm trong tay cô nữa rồi.

Lập tức ôm lấy cổ anh mềm giọng làm nũng: "Lãnh Diễm, em muốn đi xem người muốn hại em một chút."

Lãnh Diễm vừa nghe thấy cô muốn đi gặp một người đàn ông khác, sắc mặt anh càng đen hơn, anh đối xử với cô chân thành như thế nào mà cô lại không thèm để ý đến một người vừa có vóc người, vừa có gương mặt đẹp trai đang nằm bên cạnh mình là anh, ngược lại còn muốn đi nhìn người đàn ông khác?

Chẳng lẽ mình không có đủ mị lực?

Suy nghĩ này lập tức bị Lãnh Diễm xua đi, nghĩ đến dáng vẻ đầy kiêu hãnh của mình, Lãnh Diễm vẫn vô cùng tự tin vào mị lực của mình.

Nhìn vẻ mặt nũng nịu của Nghiêm Hi, Lãnh Diễm lạnh lùng buông một câu: "Hắn ta không đẹp trai bằng anh, không cho phép em đi."

Nghiêm Hi liếc anh một cái, bất đắc dĩ nhìn trần nhà, người đàn ông này có phải đã tự tin quá rồi không?

Lãnh Diễm nhìn thấy ánh mắt xem thường cô vừa liếc anh, tức giận nghiến răng cắn lợi nói: "Vợ yêu, anh có cái gì không tốt, vừa có tiền vừa có diện mạo, tiền của anh em xài không hết, dáng dấp của anh không có dụng cụ đo lường nào đo được, phong lưu phóng khoáng, hơn nữa, mấy chục năm nay anh yêu em không thay đổi, có người nào bằng anh không, em còn chưa thấy đủ hay sao?"

Nghiêm Hi chớp chớp mắt, lén lút nhìn Lãnh Diễm đang tốn hơi thừa lời thao thao bất tuyệt, sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt, khóe miệng khẽ cong lên, suy nghĩ một lát mới nhẹ nhàng lên tiếng: "Em có thể không đi nhìn người kia một cái sao, không phải em muốn gặp hắn ta, chỉ là em muốn biết, đó là ai,…." Muốn nhìn xem, rốt cuộc người đó là ai, hận cô đến như vậy sao?

Đôi mắt to tròn lấp lánh bỗng nhiên giống như bị che phủ bởi một tầng sương mù, tối tăm ảm đạm khiến Lãnh Diễm không nhìn ra được đâu mới là điểm tận cùng?

Ánh mắt hài hước của Lãnh Diễm lập tức trở nên âm trầm, khẽ nhíu mày nhìn Nghiêm Hi, gương mặt hồn nhiên tươi cười còn mang theo vẻ cô đơn làm cho anh không khỏi lại đau lòng.

Cô bé này, lại đang để tâm vào chuyện vụn vặt này rồi sao?

Thở dài một hơi, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, nhưng lời nói ra lại không giấu được sự cưng chiều, "Được, vậy anh dẫn em đi nhìn một cái, anh cũng muốn đi xem một chút, rốt cuộc là người nào có thể mạnh hơn anh, hừ! Quay về phải nói hết với anh đó." Nói xong còn đưa tay khẽ nhéo cái mũi nhỏ của Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi bất mãn cau mày, "Không được nhéo mũi của em nữa, mũi của em vốn đã khó coi rồi." Thật là đáng ghét, từ nhỏ đã nhéo mũi của cô làm ũi cô biến dạng thành khó coi như vậy, tất cả là tại anh.

Lãnh Diễm nhìn cô không vui bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm, dáng vẻ này của cô khiến anh không nhịn được đưa tay ôm hai má của cô, lúc này Nghiêm Hi lập tức kháng nghị trừng mắt, thừa dịp Lãnh Diễm còn chưa rút tay về, há miệng cắn một cái, sau đó bày ra bộ dáng tướng quân thắng trận, nhìn Lãnh Diễm khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng nâng cằm nhỏ lên, đầu cũng nâng lên, rời đi.

Lãnh Diễm dở khóc dở cười, cúi đầu nhín ngón tay còn dính một chút nước miếng ướt át, ánh mắt tăng thêm vài phần cưng chiều, khóe miệng nhếch lên ngày càng sâu, thật là hư, cô bé này chỉ biết châm lửa mà không biết cậu bạn nhỏ của anh còn chưa được ăn no đấy!

Bất đắc dĩ lắc đầu, thấy bóng dáng nhỏ bé của Nghiêm Hi đã ra khỏi cửa phòng bệnh, nhớ đến tên sát thủ kia, lại sợ cô gặp phải chuyện gì, nhanh chóng đuổi theo sau.

Nghiêm Hi vừa ra khỏi cửa liền quẹo trái, đi thẳng một mạch về phía trước.

Lãnh Diễm vừa chạy theo cô vừa lắc đầu, sao trước lúc anh tìm được cô, không thấy cô nghịch ngợm phá phách như vậy chứ?

Chỉ có điều, khách quan mà nói, so với tình trạnh lúc đó anh lại thích dáng vẻ bây giờ của cô hơn – giống một công chúa cao ngạo – rất hợp khẩu vị của anh.

Đứa nhỏ anh nuôi, phải như vậy!

Lãnh Diễm cười chạy lên trước túm được cổ áo của cô, đôi mắt khép hờ nhìn cô: "Không biết ở đâu mà cũng chạy loạn, em đang chạy đi đâu vậy?"

Nghiêm Hi khó khăn quay đầu lại nhìn anh một cái, ở khoảng cách gần như vậy cô mới phát hiện ra anh thật là cao, ngẩng đầu nhỏ nhìn vào mắt anh, đôi mắt lấp lánh ý cười tựa như sao trên trời – vì anh cúi đầu nhìn cô mà bị anh che khuất.

"A! Lãnh Diễm!" Nghiêm Hi cảm khái mở miệng.

"Hả?" Thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng vang lên, hình như tâm trạng của anh cũng không tệ, giọng ấm áp, tản ra một loại mê luyến mập mờ.

Lãnh Diễm sớm đã nhận ra ánh mắt si mê của cô hướng về anh, nhưng anh không nói, hiện tại rốt cuộc cũng coi như biết được trong lòng cô nghĩ gì, còn về nguyên nhân khiến cô rời khỏi anh bốn năm trước anh vẫn muốn hỏi tới cùng, nhưng cô lại kiên quyết không chịu nói ra, bây giờ quan trọng nhất vẫn là làm cho cô nghĩ thông suốt.

Thế sự luôn thay đổi, đã bình yên sống qua mấy chục năm, nói không chừng ngày mai ra đường lại bị tai nạn xe cộ…. Có thể sẽ chết, vậy tại sao bây giờ không hưởng thụ?

Nhiều lần vô tình hay cố ý Lãnh Diễm đã nhắn nhủ cho cô hiểu điều đó, bất quá cũng chẳng mang lại hiệu quả gì, còn như bây giờ tại sao cô đột nhiệt lại nghĩ thông suốt?

Anh cũng không biết rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, nhưng nguyên nhân gì cũng không quan trọng, chỉ cần kết quả như anh muốn là tốt rồi.

Bất luận trong đầu gỗ của cô bé này cất giấu bao nhiêu bí mật không muốn nói ra, anh vẫn có lòng tin, sẽ khiến cô nói với anh từng bí mật, từng bí mật một.

Nghiêm Hi vẫn tiếp tục thưởng thức gương mặt hoàn mĩ của Lãnh Diễm, mãi lâu sau mới nói một cậu: "Tại sao anh lại đẹp hơn em hả?" Thật là khó chịu, nhìn đi, da của anh còn trắng mềm hơn da cô, thật là….

Nghiêm Hi đưa tay lên xoa xoa mặt mình, hừ, được rồi, nằm viện gần một tháng, cũng là một tháng cô không chạm đến mấy lọ mỹ phẩm dưỡng da kia, có chút thô giáp rồi!

Hơn nữa bây giờ là mùa hè, thỉnh thoảng ra ngoài sẽ bị ánh nắng vô tình làm cháy da, nhìn lại Lãnh Diễm một cái, tại sao da anh lại trắng như vậy, số lần anh đi ra ngoài còn nhiều hơn cô mà, tại sao lại giống như có phơi thêm nữa cũng không bị cháy nắng đây?

Lãnh Diễm cười tủm tỉm nhìn bàn tay nhỏ bé của cô đang sờ mặt mình, giọng đều đều: "Em nói cái gì?"

Nghiêm Hi nhìn anh, rõ ràng là tâm trạng vui vẻ mới có thể cười tủm tỉm mà, vì sao cô lại cảm thấy lo lắng như vậy?

Chớp chớp mắt, Nghiêm Hi lại ngẩng đầu nhìn anh một lần nữa, cười: "Ha ha, anh thật là đẹp trai, cũng rất cao nữa. Em nhớ trước kia em cao đến chóp mũi của anh mà!" Còn bây giờ, cô phải ngẩng đầu mới nhìn được anh?

Không lẽ đàn ông vẫn còn cao hơn được?

Lãnh Diễm vuốt ve bàn tay đang sờ loạn trên mặt mình, sau đó nắm lại thật chặt, cười khẽ: "Được rồi, lúc em đi anh mới 24 tuổi, dĩ nhiên còn có thể cao hơn!"

Nghiêm Hi tối sầm mặt, cô nghe nói qua tuổi 23 sẽ……

Được rồi, không nói nữa.

"Chúng ta đang đi đâu vậy?" Nhận ra Lãnh Diễm đang kéo mình đi về phía cầu thang bộ, Nghiêm Hi không hiểu.

"Nếu đi xuống lầu, đương nhiên chúng ta không thể đi bằng thang máy được."

Lãnh Diễm liếc nhìn phía trên thang máy, không nói gì nữa, anh không chọc thang máy đương nhiên là có lý do, mặc dù ở thành phố A, anh và Lý Duệ Thần cùng Tiếu Thâm, Cố Tiêu, bốn người được coi là Bá Vương vô pháp vô thiên, nhưng đây là thành phố G, nói thế nào cũng không phải địa bàn của anh, có câu nói, cường long không áp nổi địa đầu xà, huống chị nhà họ Chu vẫn được tính là danh gia ở thành phố G này.

Bởi vì phía trên của thang máy, đã có người gắn camera theo dõi rồi.

Vừa mới phái sát thủ tới ra tay, sau đó lại nhìn thấy anh và Nghiêm Hi xuất hiện trong thang máy, rất có thể sẽ làm cho bọn thuộc hạ của nhà họ Chu ở bên kia luống cuống tay chân, khó tránh khỏi sẽ ra tay thêm một lần nữa, đến lúc đó bị nhốt trong một không gian nhỏ như vậy, dù là Chân Long cũng không có cách nào tự vệ.

Lãnh Diễm kéo Nghiêm Hi đi về phía trước cực kỳ cẩn thận, Nghiêm Hi nhìn động tác cẩn thận của Lãnh Diễm, liền tự trách mình, Lãnh Diễm xuất hiện ở thành phố G này rất nguy hiểm, nếu không, một người luôn không để thứ gì vào trong mắt làm sao lại phải cẩn thận như vậy.

Đều là vì sự tùy hứng của cô.

Lãnh Diễm có thế lực mạnh nhất ở thành phố A, mặc dù ở đây cũng có, nhưng thành phố G này cũng không phải thành phố quan trọng gì, cho nên không cần thiết phải lãng phí thế lực ở đây.

Nếu đấu với những người có thế lực ở thành phố G này, rất có thể Lãnh Diễm sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng mà thành phố A kia…..

Nghiêm Hi càng nghĩ chân mày càng nhíu chặt lại, thành phố A, cô thật sự không muốn trở về đó.

Thành phố A bây giờ đối với cô mà nói, tựa như là nguyên nhân của tất cả mọi phiền nào và khổ tâm trong lòng cô.

Đang đi ở phía trước, Lãnh Diễm đột nhiên cảm thấy cô bé phía sau mình sao lại im lặng bất thường như vậy, khẽ quay đầu lại nhìn cô, thấy cô áy náy, đau lòng nhìn mình, lông mày thanh tú nhíu lại vô cùng rối rắm, nhìn gương mặt nhỏ nhắn có gì đó không đúng lắm.

Hai tay lại vươn tới ôm hai má của cô, "Thế nào, vừa rồi không phải tâm trạng em rất tốt sao, sao đột nhiên lại im lặng như vậy, thật không giống em chút nào." Lãnh Diễm cố ý ép xuống để giọng mình thật nhẹ nhàng, hài hước nhưng trái tim vẫn vì cô bé trước mặt này mà vô cùng lo lắng.

Cô bé này, luôn khiến anh phải lo lắng như vậy!

Nghiêm Hi tùy ý cười một cái, chủ động đưa tay nắm tay Lãnh Diễm: "Ai nói, em vốn là như vậy mà, tại anh hay nghĩ linh tinh đấy chứ."

Lãnh Diễm lập tức sững sờ, sau đó khoa trương liếc mắt nhìn Nghiêm Hi, nhìn chằm chằm vào gương mặt nhỏ nhắn phấn nộn của cô, lâu đến mức khiến Nghiêm Hi không thể hiểu được, cau mày hỏi lại: "Anh đang làm gì vậy?"

Lãnh Diễm vẫn tiếp tục nhìn cô, thuận miệng trả lời: "Anh nhìn bộ dáng của em, lại nhớ đến kinh nghiệm thảm hại lần trước trong phòng bếp, sao anh lại cảm thấy có sự khác biệt lớn như vậy đây?"

Nhìn rồi lại nhìn, sau đó gật đầu một cái, nói ra kết luận sau cùng của mình: "Em đó, chính là để làm sâu gạo."

Nghiêm Hi đang cười híp mắt đột nhiên trừng mắt nhìn anh, nhất quyết không tha cho anh, còn hung hăng nhéo cánh tay của anh, bộ dáng giống như trâu con bị chọc giận, cố ý làm mặt nhìn giống thật ngoan độc, "Anh vừa nói cái gì? Dám nói em là sâu gạo? Anh không muốn sống nữa sao?"

Lãnh Diễm tránh né những cái nhéo tiếp theo của Nghiêm Hi, miệng không ngừng kêu la: "Trời ạ, bà xã, anh không dám, thực sự không dám mà, aiz nha, đừng nhéo nữa, tay anh sẽ sưng lên à xem!"

Nghiêm Hi nghe anh nói " sẽ sưng lên", sợ tới mức lập tức dừng tay, vẻ mặt tức giận còn mang theo lo lắng và tự trách: "Sẽ sưng lên sao?" Sao lại như vậy, rõ ràng cô nhéo anh rất nhẹ mà, tại sao có thể sưng lên được?

Lãnh Diễm chớp chớp đôi mắt, trong mắt bỗng lóe sáng rồi biến mất, sau đó bày ra vẻ mặt và bộ dáng cực kỳ uất ức, có điểm giống như Tiểu Yêu lúc làm nũng, giọng uất ức vang lên: "Em nhéo mạnh như vậy dĩ nhiên là sẽ sưng lên rồi, còn đau nữa."

Nghiêm Hi càng tự trách mình, nhẹ nhàng xoa xoa cánh tay mới bị nhéo của anh: "Nếu vậy chúng ta về phòng bôi thuốc, anh rất đau sao?"

Lãnh Diễm được voi đòi tiên liền kêu lên: "Rất đau mà."

Nghiêm Hi nhìn vẻ mặt bi thương của anh, ánh mắt tự trách bỗng nhiên lại lóe lên một ý cười quỷ mị, giọng cô đầy thương tiếc: "Đau như vậy sao, vậy em sẽ thổi anh cho."

Ý cười quỷ mị kia lập tức làm cho Lãnh Diễm sửng sốt, nhìn đầu cô từ từ cúi xuống rồi tự hỏi, trong đôi mắt và vẻ mặt kia rốt cuộc đang che giấu điều gì?

Quả nhiên, Nghiêm Hi cúi đầu xuống, tay giữ chặt không cho anh rút tay lại, nhắm nơi anh vừa bị nhéo, há miệng nhỏ nhắn của mình ra cắn một cái.

Nghiêm Hi dùng lực không nhỏ, hai hàm răng sắc nhọn không lưu tình cắn lên đau nhói một cái khiến Lãnh Diễm hít vào một hơi thật sâu, lại không phát hiện ra người anh em của anh không chịu nổi mà ngóc đầu dậy.

Miệng Nghiêm Hi dán trên cánh tay của anh, nhờ ánh đèn yếu ớt trong hành lang mà nhìn thấy nơi nào đó của người nào đó đang dựng thành lều nhỏ.

Không nghĩ tới anh sẽ có loại phản ứng này, Nghiêm Hi không biết phải làm sao, theo bản năng cô càng cắn mạnh hơn, bởi vì không dám nhìn xuống dưới mà đôi mắt to tròn linh hoạt không ngừng chớp chớp.

65. Chương 65: Nghiêm Hi Cao Cao Tại Thượng.

Không nghĩ tới anh sẽ có loại phản ứng này, Nghiêm Hi không biết phải làm sao, theo bản năng cô càng cắn mạnh hơn, bởi vì không dám nhìn xuống dưới mà đôi mắt to tròn linh hoạt không ngừng chớp chớp.

Nghiêm Hi cảm thấy mắt hơi cay, cũng nhớ tới lúc trước khi Chu Châu rất thích đọc mấy cuốn tiểu thuyết thường xuyên nói, đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Bây giờ nghĩ lại, một điểm cũng không sai.

Nếu không, tại sao có thể dễ dàng phản ứng lại như vậy?

Lãnh Diễm bị Nghiêm Hi ôn hương nhuyễn ngọc làm cho cả người vô lực, nếu không phải hiện tại toàn thân cứng ngắc, sợ là anh sẽ không sợ mất mặt mà đè cô xuống.

Chợt, Nghiêm Hi cảm thấy có nguy hiểm, thân thể cứng đờ ngẩng đầu nhìn về phía bên trái hai người, hô to một tiếng: "Là ai?"

Lãnh Diễm lập tức cảnh giác tựa như một con báo, đôi mắt ẩn nhẫn bỗng chốc sắc lạnh như băng dao, quét thẳng một đường về hướng Nghiêm Hi đang nhìn.

Nơi đó, lại không có gì cả, chỉ có gió nhẹ nhàng lướt quá, lá cây rung nhẹ.

Lãnh Diễm nhìn kỹ quanh thân cây, cũng không thấy gì cả, Nghiêm Hi nắm chặt cánh tay Lãnh Diễm, mắt cũng chăm chú nhìn về nơi cô vừa loáng thoáng thấy có bóng người.

Lãnh Diễm bình tĩnh ôm chặt Nghiêm Hi vào ngực, thanh âm trầm ổn khác thường, mang theo dụ dỗ cùng ma lực trấn an, từng chút từng chút xóa tan tâm trạng khẩn trương, lo sợ của Nghiêm Hi.

Nhưng một giây sau đó, lời của Lãnh Diễm làm cho Nghiêm Hi không vui, Lãnh Diễm nhỏ giọng nói: "Tối nay không an toàn, quay về thôi, không cho phép em ra ngoài."

Nghiêm Hi mở hai mắt thật to, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng, một hồi lâu sau mới uất ức lên tiếng: "Không cần, em muốn đi xem một chút, có anh ở đây sẽ không có nguy hiểm gì cả."

Cô thật sự rất muốn tận mắt nhìn thấy người muốn đến hại cô, muốn hỏi người đó, rốt cuộc tại sao lại muốn đẩy cô vào chỗ chết?

Lãnh Diễm nhìn đôi mắt và dáng vẻ uất ức của Nghiêm Hi, đôi mắt kia dưới ánh đèn mờ nhạt dường như có vô tận lời muốn nói, trong lòng anh khẽ động, vì anh hiểu rất rõ trong lòng cô đang nghĩ cái gì.

Cuối cùng, anh nhìn bốn xung quanh, sau khi xác định không có gì bất thường mới xoay người nhìn ánh chờ mong của cô, bất đắc dĩ thở dài: "Thật là hết cách với em, được rồi, nhưng em phải đồng ý với anh, bất luận có xảy ra tình huống gì bất ngờ, em cũng phải luôn ở bên cạnh anh."

Phải như vậy, trên thế giới này, sẽ không có ai ngoài anh luôn hy vọng cô an toàn, không muộn phiền.

Lãnh Diễm dẫn Nghiêm Hi đến một phòng nhỏ để dụng cụ làm vệ sinh của nhân viên vệ sinh của bệnh viện, trong chớp mắt cửa phòng được mở ra, một mùi máu tanh cùng không khí ngột ngạt xông lên mặt.

Nghiêm Hi có chút không chịu nổi mùi vị này, đưa tay bịt mũi, lông mày thanh tú khẽ nhăn lại, liếc nhìn người đứng bên cạnh đang nhẹ nhàng đỡ mình – Lãnh Diễm, nhìn ánh mắt rét lạnh của Lãnh Diễm

Tựa như muốn hỏi: Anh chắc chắn là ở đây sao?

Lãnh Diễm thu hồi tầm mắt đang quét khắp căn phòng, chuyển sang nhìn Nghiêm Hi, sau đó khẽ mỉm cười với cô rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Nghiêm Hi kinh ngạc, không ngờ Lãnh Diễm lại nhốt người đó ở đây? Cũng không quan tâm bên trong còn có mùi màu tanh!

Lấy can đảm bước về phía trước một bước, mùi vị kia càng nồng nặc hơn, Nghiêm Hi thoáng dừng bước, quay đầu lại liếc nhìn Lãnh Diễm, trong mắt lộ ra một chút sợ hãi.

Từ năm cô năm tuổi được Lãnh Diễm bảo vệ rất tốt, ngay cả số lần cô té ngã bị trầy đầu gối cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, cô chưa bao giờ nhìn thấy quá nhiều máu, chỉ ngoài trừ lần đó.

Lãnh Diễm nhìn thấy Nghiêm Hi hốt hoảng như vậy, khẽ thở ra một cái, tiến lên trước một bước nắm bàn tay nhỏ bé đang khẽ run, sau đó nhẹ nhàng ôm cô bước vào trong phòng.

Bên trong phòng chỉ có một bóng đèn nhỏ màu hoàng hôn là còn sáng, đồ vật đều cũ kỹ, cả căn phòng u ám khiến người ta nhìn không thuận mắt.

Nghiêm Hi nhìn người đàn ông tay bị trói chặt, anh ta nằm trên mặt đất không nhúc nhích, không biết vì ánh đèn hay nguyên nhân gì mà sắc mặt anh ta rất khó coi, có phần trắng bệch, trên mặt còn dính một vài vệt máu đã khô, anh ta nằm co quắp trên đất, không cử động hệt như một người đã không còn thở nữa.

Ba người đàn ông mặc âu phục màu đen nhìn thấy Lãnh Diễm tới, liền tự động tách ra thành một con đường, Lãnh Diễm nắm tay Nghiêm Hi bước lên trước từng bước, anh không vui, cảm nhận được bàn tay nhỏ bé đang run rẩy, anh bất giác xiết chặt tay cô hơn, để trấn an cô, ý nói không sao cả.

Sau đó nhìn ba người vệ sĩ hỏi: "Xảy ra chuyện gì, sao hắn lại biến thành như vậy rồi?"

Trên người tên kia đều là máu, nhưng với con mắt của Lãnh Diễm, anh biết tên đó chỉ bị thương nhỏ, không có gì đáng ngại, nhưng Nghiêm Hi thì khác, cô bé này từ nhỏ được anh cưng chiều như công chúa, chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng này, nên anh sợ sẽ khiến cô lầm tưởng rằng anh là một người tùy tiện, không coi trọng tính mạng con người, nhưng cũng không thể không lo, ngộ nhỡ cô vì chuyện này mà bị hù sợ rồi chạy mất thì anh phải sao bây giờ?

Ba người thấy trên mặt Lãnh Diễm tựa hồ có sát khí, cúi đầu im lặng liếc nhìn người đàn ông nằm im không cử động kia một cái, bất đắc dĩ đưa mắt nhìn nhau, sau đó một người lên tiếng giải thích: "Đây cũng không phải là do bọn em làm, bởi vì lúc hắn ta mới bị nhốt vào đây không an phận, muốn phá cửa sổ để trốn ra ngoài, cuối cùng đập vỡ được cửa kính lại không cẩn thận để mẩu thủy tinh đâm trúng, cho nên mới có nhiều vết thương như vậy."

Nghe vậy, Nghiêm Hi đảo mắt nhìn bốn phía, quả nhiên, xung quanh rất hỗn độn, phía dưới cửa sổ đầy mảnh thủy tinh, bên trên còn dính rất nhiều vệt máu đỏ tươi.

Nghiêm Hi hơi bình tĩnh lại một chút, bởi vì biết người kia vẫn chưa chết, chỉ là, mùi máu tanh này thật sự khiến cô cảm thấy không thở được, cái loại không khí đầy mùi màu tanh đó…..

Lãnh Diễm nhìn sắc mặt cô dần dần chuyển sang màu trắng liền có chút lo lắng, khẽ cúi người, môi kề sát vào vành tai cô, nhẹ giọng hỏi: "Em không sao chứ, không chịu được thì chúng ta quay về, em muốn biết cái gì, anh hỏi rồi sẽ nói cho em biết, được không?"

Nghiêm Hi ngẩng đầu nhìn Lãnh Diễm, cô biết anh lo lắng cho cô, anh sợ cô nhìn thấy nhiều máu như vậy sẽ bị kích thích, nhưng cô thật sự rất muốn chính tai cô nghe được người đàn ông kia nói ra người đứng phía sau hắn.

Là Lý Thánh Đức? Hay là Lý Lệ? Hoặc Chu lão gia? Hay là Chu phu nhân?

Những người này đều có khả năng rất cao, nhưng cô không hiểu, cô có tội ác tày trời sao? Sao bọn bọ lại muốn tìm người tới giết cô?

Sau lưng có tiếng bước chân nho nhỏ, ngay sau đó là giọng của Tiểu Thâm: "Aiz, Hi Hi, em có biết em đắc tội với một nhân vật rất giỏi rồi không, còn biết đi tìm sát thủ chuyên nghiệp, chỉ đáng tiếc, kỹ thuật còn tệ lắm.!"

Người còn chưa tới, giọng điệu đầy tiếc nuối và hài hước đã vang lên.

Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn ba người mới tới trước cửa, mặt Lý Duệ Thần âm trầm, đôi mắt khép hờ nhìn người đàn ông không nhúc nhích trong phòng, tựa như một ma vương vô cùng nguy hiểm, không nhìn ra bất kỳ tâm tình nào trong con ngươi thâm thúy kia.

Nghiêm Hi khẽ liếc mắt, bình tĩnh nhìn đôi mắt cô vẫn cho là luôn dịu dàng kia.

Chủ nhân của đôi mắt đó cũng chuyển qua nhìn Nghiêm Hi, nét ngoan độc nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ dịu dàng vốn có, khóe miệng anh khẽ nâng lên, ưu nhã bước tới trước nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: "Em không sao chứ?"

Thanh âm này bình thường tựa như mười năm trước, khi lần đầu tiên anh xuất hiện trước mặt Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi khẽ ngẩng đầu nhìn anh, một hồi lâu sau mới nhận ra là vừa rồi mình bị hoa mắt, khẽ mỉm cười: " Em không sao, chỉ bị người ta làm cho tỉnh giấc mà thôi."

Lãnh Diễm nghe được liền không vui, kéo kéo cánh tay của cô, trầm giọng nói: "Cái gì mà bị người ta làm cho tỉnh giấc, căn bản chính là em tự tỉnh lại." Rõ ràng tính cảnh giác của cô cũng không kém anh một điểm nào.

Nghiêm Hi quay đầu lườm anh một cái, bất đắc dĩ chép chép cái miệng nhỏ nhắn, quyết định không thèm để ý đến anh nữa, cô bước lên trước hai bước, đi tới trước mặt người đàn ông vẫn nhắm chặt hai mắt kia.

Nghiêm Hi cúi người khiến cho Lãnh Diễm cả kinh, tuy hiện tại người này hoàn toàn không có năng lực phản kháng, nhưng dù sao hắn cũng là sát thủ giết người không gớm tay, cũng không thể khinh thường.

Không hề nghĩ ngợi lập tức vươn tay kéo cô lại, bởi vì dùng lực quá lớn mà không đến nửa giây sau đã ôm được Nghiêm Hi vào trong ngực, "Em điên rồi sao?"

Anh như vậy làm Nghiêm Hi có chút không giải thích được, "Thì sao, em chỉ muốn xem anh ta thế nào rồi thôi." Nói xong liền thoát khỏi vòng tay của Lãnh Diễm, ngồi xuống nhìn dáng vẻ người đàn ông kia.

Ai biết vừa ngồi xuống, lại tiếp tục bị Lãnh Diễm kéo lên, cô chưa kịp giãy giụa thì giọng anh đã lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu: "Nhìn cái gì vậy, dáng dấp còn không đẹp bằng Cố Tiêu nữa, muốn nhìn hắn không bằng nhìn anh nhiều hơn một chút là được."

Cố Tiêu nghe vậy mặt tối sầm, Nghiêm Hi lập tức im lặng, lén lút liếc mắt nhìn đầu Cố Tiêu nổi đầy vạch đen, Nghiêm Hi im lặng, diện mạo của bốn người bọn họ đều là nhất đẳng, Lãnh Diễm thì khỏi phải nói, mở miệng chính là tổn hại, nói cái gì tổn hại cái đó.

Bình thường, khi cô tức giận không nhịn được lại chạy tới chọc anh, nhưng cô càng chọc, anh càng nghe lại càng vui vẻ, Nghiêm Hi không hiểu, cô tiếp tục phát huy độc kế của mình, nhưng vẫn không nói lại anh, cuối cùng giận càng thêm giận, tiến lên dựa vào cổ anh cắn một cái.

Khi còn bé chính là như vậy, khi đó cô còn nhỏ, chuyện gì cũng không hiểu, Lãnh Diễm cũng để mặc cho cô cắn, ngày hôm sau cô phát hiện anh cố ý mặc một cái áo thấp cổ, để lộ hoàn toàn vết răng màu đỏ tím kia, sau đó cô lại phát hiện, ngày hôm đó, trong nhà họ Lãnh, bất luận là mẹ hay ông nội, ai cũng vô cùng vui vẻ.

Dĩ nhiên, vui mừng nhất vẫn là Lãnh Diễm, cô lại càng không hiểu, tại sao cô cắn cháu trai bảo bối của nhà họ Lãnh mà tất cả mọi người vẫn vui mừng như vậy?

Lãnh Diễm là bảo bối trong nhà họ Lãnh, cô cắn Lãnh Diễm, lại còn cắn đến nghiêm trọng như vậy, tại sao không có ai trách mắng cô? Có phải ông nội và mẹ cũng yêu thích cô như Lãnh Diễm không?

Do đó, những lần sau, mỗi lần bị Lãnh Diễm chọc giận, Nghiêm Hi cô sẽ giơ nanh múa vuốt cắn vào cổ anh, có đôi khi còn không lưu tình mà tăng thêm sức lực, nhưng cũng không dám dùng quá nhiều lực, sợ sẽ cắn hỏng da của anh.

Lúc đó Lãnh Diễm còn thẳng thắn nói ra một sự thật, trong bốn người bọ họ, tướng mạo của Cố Tiêu là không phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của Lãnh Diễm nhất, cho nên thường bị Lãnh Diễm cười nhạo là xấu xí.

Về điểm này, Cố Tiêu chính là người bị hại, rõ ràng mình là một người đàn ông anh tuấn, nhưng vì bị Lãnh Diễm trêu ghẹo từ nhỏ, đến bây giờ anh cũng không tự tin vào vẻ nhoài của mình, thường hay kéo Nghiêm Hi ra nghiêm túc hỏi: "Anh thật sự là có dáng người xấu như vậy?"

Hiện tượng này phải đợi đến khi bọn họ học lên trung học, bốn người đều được các cô gái gửi thư tình thổ lộ mới khiến Cố Tiêu thay đổi cái nhìn về mình.

Nghiêm Hi nhìn Cố Tiêu im lặng không nói, quay đầu trừng người đầu sỏ gây chuyện, đưa tay chỉ vào người đàn ông không nhúc nhích trên mặt đất, giọng điệu không tốt: "Anh có biện pháp gì với anh ta, anh hỏi đi, em ở đây nghe."

Sau đó khoang hai tay lại trước ngực, nhìn xung quanh căn phòng nhỏ thêm một lần nữa.

Lãnh Diễm nhìn dáng vẻ và bộ mặt khinh thường của cô gái nhỏ này, bĩu môi một cái, "Không có lòng thành." Nói xong bỏ hai tay vào túi quần của mình, lười biếng bước tới trước mặt người đàn ông kia, ngôi xổm xuống, đưa tay vỗ vỗ lên mặt người đó.

Bộ dáng kia giống như lão đại của Bến Thượng Hải thế kỷ trước, cực kỳ ngông cuồng.

Nghiêm Hi âm thầm liếc mắt xem thường.

Ở trước mặt cô có thể đùa giỡn được, nhưng khi làm chính sự thì làm ơn nghiêm túc một chút được không?

Lãnh Diễm vỗ vỗ vào mặt người kia, từng cái, từng cái một, âm thanh phát ra ngày càng lớn.

Môi mỏng mím chặt đột nhiên mở ra, thanh âm lạnh thấu xương như tuyết trong những ngày đông đâm thẳng vào trong tim, "Đừng giả chết với ta, ngươi cho rằng ngươi giả chết mà có thể hoàn thành nhiệm vụ của ngươi sao? Ta nói cho ngươi biết, ta đã sớm biết ngươi là do Chu Kỳ phái tới, nhưng ta không hiểu, cô ta và ngươi có quan hệ gì mà có thể khiến ngươi một mực bảo vệ cô ta?"

Người đàn ông nằm trên đất vốn không động đậy nghe vậy thân thể liền cứng đờ, mí mắt khẽ lay động, tựa như đã đấu tranh rất lâu, cuối cùng vẫn không chịu mở ra.

Lãnh Diễm nhìn bộ dáng quyết tâm của hắn ta, trái tim khẽ bật cười, khóe miệng xẹt qua một nụ cười lạnh lẽo, đột nhiên anh thở dài, hình như có chút tiếc nuối: "Nếu đã như vậy, ta cũng không muốn lãng phí thời gian với ngươi, cho người đi điều tra một chút, xem xem rốt cuộc ngươi có quan hệ như thế nào với người nhà họ Chu, ta tin tưởng, kết quả điều tra sẽ làm ta thất kinh, ngươi nói có đúng không?"

Giọng nói lạnh băng này tựa như có ma lực mê hoặc lòng người, hoặc giống như một ngoại lực rất lớn đánh thẳng vào trái tim là tường đồng vách sắt của người đàn ông kia.

Nếu đã quyết định tới giết người, dĩ nhiên hắn sẽ tra rõ xem đối thủ của mình là ai, nhưng hắn lại không ngờ được, thân phận của người trước mặt này lại thần bí như vậy, hắn đã vận dụng toàn bộ hệ thống thông tin, kết quả vẫn khiến hắnthất vọng. Hắn chỉ biết, mấy người này đến từ thành phố A, tên của người đàn ông trước mặt này là Lãnh Diễm, hình như còn là người thừa kế một phần nhỏ cổ phần của tập đoàn R&D.

Trừ tin tức đó ra, không còn bất kỳ tin tức nào có giá trị.

Nhưng mà xúc giác nghề nghiệp nói cho hắn biết, người đàn ông trước mặt này không chỉ đơn giản như vậy, chỉ nhìn dánh vẻ ngông cuồng cường đại của anh ta cũng đủ khiến người ta hít thở không thông, lập tức sẽ nghĩ người đàn ông này lớn lên trong một gia đình bề thế.

Lãnh Diễm thấy hắn ta vẫn im lặng, chỉ có điều, đôi mắt kia cuối cùng cũng chịu mở ra, trong đó tràn đầy mệt mỏi, còn thoáng qua sự do dự.

Lãnh Diễm hơi híp mắt lại, bỗng nhiên anh bật cười, kể lại một câu chuyện cũ.

Nhân vật nam chính và nữ chính trong câu chuyện xưa đó thật khéo lại chính là anh và cô, sau đó anh dùng thanh âm trầm thấp dễ nghe mang theo thâm tình kể lại.

Nghiêm Hi nghe anh lẩm bẩm, nếu không phải một phút trước anh còn muốn giết người thì cô còn cho rằng anh đang giảnh giải ấy người bọn họ về tình yêu.

Nghiêm Hi không hiểu, nhưng với tính tình của Lãnh Diễm, mặc dù bình thường thì hi hi ha ha cãi nhau với cô, nhưng khi gặp chuyện lại rất bình tĩnh, không phân tâm, từ trước đến giờ anh làm gì đều có lý do của anh.

Ví dụ như, hiện tại!

Chuyện xưa vừa kể xong, Nghiêm Hi phát hiện ánh mắt ấm áp của anh đang nhìn mình, trái tim cô cũng cảm nhận được hơi âm đang lan tỏa, nhưng mặt cô lại rất nóng, a, cô đỏ mặt.

Rồi sau đó lại nghe thấy tiếng Lãnh Diễm vui vẻ cười khẽ, Nghiêm Hi chợt buồn bực.

Vừa định khiển trách anh không đứng đắn, thế nhưng sắc mặt anh đột nhiên lại nghiêm túc, thật lâu sau mới chậm rãi lên tiếng: "Thấy không, đó mới thật sự là tình yêu, dù ta biết trong lòng cô ấy còn cất giấu nhiều bí mật không muốn chia sẻ với ta, nhưng ta vẫn không muốn bận tâm, chỉ cần cô ấy yêu ta, như vậy không phải là đủ rồi sao?"

Mọi người trong phòng đều không hiểu Lãnh Diễm nói như vậy là vì nguyên nhân gì, Nghiêm Hi lại càng vì vẻ mặt của anh mà cảm thấy áy náy, trong chuyện tình cảm này, chỉ có mình cô một mực trốn tránh, Lãnh Diễm tâm cao khí ngạo như vậy, sao lại có thể như thế này?

Có phải sự kiên trì từ trước đến này của cô là… hoàn toàn không cần thiết?

Bởi vì người đàn ông trước mặt này, anh đủ mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức không cần cô gái bé nhỏ như cô bảo vệ.

Nghiêm Hi nhìn người đàn ông đang ngồi kia mà hơi thất thần, đôi mắt cô tựa như mặt hồ bị gió thổi qua, còn Lãnh Diễm là những gợn sóng lăn tăn, suy nghĩ trong lòng cô tựa như những rễ cây chằng chịt đan xen vào nhau, phức tạp, hỗn độn, không tìm thấy đâu là điểm mấu chốt.

Cô chỉ có cảm giác ngực mình buồn buồn, nhu cầu cấp bách nhất là phát tiết, là nói ra hết những suy nghĩ rối rắm trong lòng, nhưng sau khi thử một vài lần, cô thất vọng phát hiện ra, cô căn bản không là cái gì, không thể phá vỡ được những rào cản kia, không muốn mình sống tốt hơn.

Này, có tính là cô đang tự trừng phạt mình không?

Trừng phạt cô quá mềm yếu!

Nghiêm Hi chậm rãi nhắm mắt lại, cố gắng đè những suy nghĩ đang bay tán loạn trong đầu mình xuống.

Bên kia, người đàn ông nằm trên đất nghe Lãnh Diễm kể chuyện xưa, cảm giác trong lời Lãnh Diễm còn có ý tứ khác, anh im lặng lắng nghe, trong đầu bất giác nhớ đến người phụ nữ kia, hình như chỉ có chuyện muốn nhờ anh giúp thì cô ấy mới tới tìm anh.

Đôi mắt vốn không cử động bỗng thoáng qua một nét tang thương, tựa như một người đã đi rất lâu trong bão cát, mơ hồ nhìn thấy phía trước có người, nhưng lại mơ mơ hồ hồ, bởi vì luôn bị ngăn cách bởi từng tầng cát bụi, từng tầng cát bụi.

Lãnh Diễm nhìn thấy ánh mắt kia chợt khép hờ đôi mắt, khẽ trầm tư một lát rồi mới đưa tay vô vỗ bờ vai hắn ta, trầm ngâm mở miệng: "Người anh em, tôi sẽ khiến cậu hiểu, có lúc kiên trì với tình yêu của mình không có gì là xấu, nhưng nếu yêu phải người không thuộc về mình, như vậy thì……."

Lời kế tiếp anh không nói ra, nhưng cũng đã khiến người đàn ông nằm kia hiểu được ý tứ trong lời của anh, yêu nhầm người không thuộc về mình? A, mỗi lần nhìn thấy cũng chỉ như hai người xa lạ, vậy tại sao còn không chết tâm đi?

Lãnh Diễm đứng lên, nhìn cô gái đứng bất động tại chỗ như bị điểm huyệt, anh khẽ mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ đỉnh đầu cô, cưng chiều nói: "Đang nghĩ gì thế?"

Nghiêm Hi khẽ giật giật, miệng cũng cong lên, vươn tay lấy bàn tay đang vỗ loạn trên đỉnh đầu mình xuống, ngược lại dùng cả hai tay ôm cánh tay Lãnh Diễm, nhẹ nhàng nói: "Anh hỏi được gì rồi?"

Giọng nói kia giống như đang chất vấn, mới vừa rồi còn nói muốn chính tai mình nghe, nhưng người đàn ông kia lại không chịu nói ra chuyện gì, vậy mà cô còn hỏi anh, anh hỏi được gì rồi? Không phải là không hỏi được gì sao?

Lãnh Diễm nhìn dáng vẻ đắc ý của cô, khẽ mỉm cười rồi kiêu ngạo ngẩng đầu lên, cũng không giải thích.

"Đi thôi, chúng ta có người quen tới thăm." Nói xong liền kéo Nghiêm Hi đi ra ngoài, vừa đi ra ngoài vừa nhàn nhạt mở miệng: "Trông coi hắn cho kỹ, nếu ngày mai tôi thấy trên người hắn có thêm một vết thương, tôi sẽ không tha cho các người."

Lạnh nhạt nói một câu, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại uy nghiêm mười phần.

Nghiêm Hi bị kéo về phía trước, quay đầu lại len lén liếc nhìn người đàn ông kia, người đàn ông thấy hai người bọn họ rời đi, chỉ hơi hơi nghiêng đầu nhìn bọn họ một cái, cái nhìn đó, nhưng như xem lẫn rất nhiều tâm sự.

Trái tim Nghiêm Hi không khỏi chua xót, đó là một loại tuyệt vọng, đã bỏ ra tất cả nhưng sau đó lại đột nhiên phát hiện mình bị người yêu phản bội, nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ không cho phép mình dao động, liều mạng chống đỡ đến tôn nghiêm cuối cùng, thật giống cô lúc trước, vì Chu Khải phản bội.

Lãnh Diễm đứng trước mặt không khách khí lại vò loạn trên đầu cô, tựa như đang đánh trứng, cuối cùng đại não của Nghiêm Hi cũng hoạt động trở lại, nghiêm trang ngó anh một cái liền phát hiện ánh mắt cười mà như không cười của anh.

Nghiêm Hi chớp chớp đôi mắt, cô không hiểu, bộ dạng của anh sao giống như bắt được kẻ thông dâm vậy?

Lãnh Diễm cười khẽ, nụ cười đó cũng nhanh chóng biến mất, nhẹ nhàng mở miệng, giọng có vẻ lành lạnh: "Nhìn đủ chưa, có phải anh lớn lên rất đẹp trai không?"

Lúc này Nghiêm Hi mới hiểu, anh vẫn còn đang bận tâm cái vấn đề này.

Con ngươi quay tít một vòng, hai tay ôm lấy cánh tay của anh, gương mặt tươi cười lấy lòng, giọng cô nũng nịu: "Phải, anh thật là "đẹp mắt"."

Tiểu Thâm đi ở phía trước liền phì cười, đẹp mắt? Ha ha ha….

Lãnh Diễm cũng không cười, chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Tiểu Thâm đang cười to càn rỡ trước mặt, sau đó lại quay đầu lại nhìn Nghiêm Hi, đáy mắt hàm chứa nhu tình mềm mại như nước, nét nhu tình này đánh thẳng vào trái tim Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt lóe sáng dưới ánh đèn mờ nhạt, gương mặt nhỏ nhắn trắng nộn được một tầng sáng nhu tình bao phủ, đôi mắt to tròn khẽ chớp chớp, vô cùng xinh đẹp.

Nếu không phải Lãnh Diễm chú ý thấy đôi mắt to tròn của cô đang không ngừng chớp chớp thì cô đã sớm biểu lộ bộ dáng đơn thuần nhất ra ngoài rồi, lông mi thật dài tựa như cây quạt khẽ quét từng cái, từng cái khiến lòng anh ngứa ngáy.

Hai tay Nghiêm Hi ôm lấy một cánh tay của Lãnh Diễm, cả thân thể nhỏ nhắn dựa hoàn toàn vào người anh, một tay khác của Lãnh Diễm đặt ngang hông cô, che chở cho cô, vừa nhìn dáng vẻ của hai người này liền biết họ đang có chung một suy nghĩ.

Chỉ có điều, bộ dáng thân mật của hai người lại là cái gai làm nhức mắt Lý Duệ Thần. Hai tay Lý Duệ Thần buông thõng bên người, nắm chặt lại thành quyền.

Đôi mắt kia vẫn dịu dàng nhìn dáng vẻ Nghiêm Hi, khẽ mỉm cười, trong đôi mắt sáng lấp lánh còn có vẻ cô đơn, nhìn xung quanh một hồi lâu mới tùy ý mở miệng: "Được rồi, mấy người chúng ta đi trước, nhìn hai vợ chồng son bọn họ ân ái, chúng ta cũng không có ai để cùng diễn cảnh này đâu." Giọng điệu trêu ghẹo xen chút tự giễu, anh đã cất giấu cảm xúc không nên có xuống đáy lòng.

Chỉ có Tiểu Thâm tùy ý quét mắt nhìn anh một cái, trong ánh mắt có chút thương hại.

Lắc lắc cái đầu của mình, Tiểu Thâm nghĩ, sau này nhất định anh sẽ không dính vào loại chuyện tình cảm như thế này, tiếp túc ngẩng đầu sống cuộc sống công tử danh gia phong lưu phóng khoáng.

"Được lắm, hai người nên nghĩ đến cảm nhận của những người độc thân bọn tôi chứ. Dù là diễn tiết mục tình yêu hai vợ chồng cũng không thể diễn trước mặt những người độc thân, đã thế cảm xúc của hai người lúc này mãnh liệt quá!" Dứt lời liền vươn tay kéo Lý Duệ Thần nhanh chóng đi ra ngoài.

Chỉ còn lại hai người đưa mắt nhìn ba người ngoài cửa, sau đó Lãnh Diễm mới thản nhiên mở miệng: "Trông anh rất đẹp trai sao? Hả?" Cố ý nâng cao giọng nói, đồng thời còn nhướng cả lông mày lên, tất cả điều này không thể nói là đẹp trai được.

Nghiêm Hi nhìn thoáng qua, sau đó chợt phát hiện bàn tay trên eo mình hơi tăng thêm lực, Nghiêm Hi không chịu nổi khẽ cong mắt cười, mở miệng: "Đàn ông tốt, em yêu dáng vẻ này đến chết mất." Lúc nói chuyện mắt cô trông sáng rực.

Lãnh Diễm nhìn dáng vẻ muốn phủi bỏ vẻ nóng lòng muốn chết của cô, kiềm chế không nổi, cậu nhỏ dường như đã trướng lên, khóe miệng càng ngày càng cong.

Nghiêm Hi cẩn thận nhìn nụ cười càng lúc càng lớn kia, rốt cuộc giọng cũng thoải mái hơn, lặng lẽ le lưỡi, cũng may đã qua được một cửa, nếu không cô thật sự không biết nên làm gì!

Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi như đang đánh trận, vẻ mặt càng vui vẻ hơn, mặc dù vẫn để cho con mèo nhỏ sợ hãi nhưng ít nhất vẫn có chút tác dụng đối với con mèo nhỏ trong lòng, về sau nếu muốn thuần dưỡng cũng không quá phiền phức.

Lãnh Diễm dùng một tay nắm chặt tay nhỏ bé của Nghiêm Hi, một tay vuốt nhẹ mũi Nghiêm Hi, cúi đầu nói: "Đi thôi, chúng ta đi xem xem người đứng sau chuyện này thực sự là ai."

Nói xong anh kéo Nghiêm Hi ra ngoài, Nghiêm Hi bị kéo đi, đầu vẫn nghĩ về câu nói trước, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi: "Sao anh biết được người đứng sau chuyện này là ai, tên đó cũng không mở miệng nói câu nào."

Lãnh Diễm đi đằng trước khẽ mỉm cười, đang đi chợt quay đầu lại hôn cô mãnh liệt, lúc lâu sau mới buông ra.

Nghiêm Hi sững sờ, còn chưa kịp tỉnh táo trở lại đã nghe thấy giọng mỉa mai quen thuộc ở đằng sau, "Hừ, tôi còn tưởng là ai đó, hơn nửa đêm không ngủ được còn chạy tới vườn hoa bệnh viện làm chuyện không đứng đắn, thật không hổ là kẻ xuất thân từ khu ổ chuột, thật tùy tiện!"

Nghiêm Hi nghe thấy giọng đó lập tức cứng đờ người. Lãnh Diễm vừa rời miệng Nghiêm Hi xong, nghe thấy giọng trào phúng sắc bén kia chợt bắn mắt như ngàn mũi tên sang, lạnh lùng lườm Chu Kỳ đang lộ vẻ vô cùng hả hê.

Chu Kỳ bị ánh mắt lạnh lùng này làm cho hoảng sợ, chân lảo đảo không yên, lui người về sau một bước, chẳng biết mồ hôi lạnh đã toát ra ở sau lưng từ lúc nào. Nhờ có Lý Lệ đứng sau đỡ, Chu Kỳ mới có thể đứng vững, thái độ khó chịu, mở hai mắt thật to, nhìn chằm chằm đôi nam nữ lúc này còn đang ôm nhau.

Lý Lệ đưa tay đỡ Chu Kỳ nhưng không ngờ sau lưng cô ta đều ướt đẫm mồ hôi lạnh, trong lòng càng thêm khinh bỉ Chu Kỳ. Trong lòng cô Chu Kỳ chỉ là một con cờ không có đầu óc. Với đầu óc này của cô ta, chỉ còn sót lại giá trị của một con cờ, ngoài ra cuộc đời cô ta không có bất kỳ giá trị nào nữa.

Nghiêm Hi nghiêng đầu vừa nhìn thấy đôi mắt uất hận của Chu Kỳ, hai tay đặt trước ngực muốn đưa ra, không ngờ Lãnh Diễm còn nắm tay cô chặt hơn.

Lãnh Diễm thoáng dùng ánh mắt trấn an Nghiêm Hi, ôm cô trước khi cô bùng phát, sau đó mới phóng ánh mắt lạnh lùng về phía cách đó không xa.

Bên cạnh Lý Lệ, Chu Khải, ông Chu, Lý Thánh Đức lần lượt xuất hiện.

Lãnh Diễm nhìn năm người này, đôi môi mỏng nói một câu hết sức lạnh lùng, "Tối nay sao vậy, ngược lại rất đông đủ mọi người!"

Chỉ một câu hỏi cũng khiến cả năm người đông cứng người, một câu nói của người trẻ tuổi xen lẫn cả ý châm biếm vô tận, cả tầm nhìn xa trông rộng hiểu rõ sự đời.

Lý Thánh Đức nhìn người đàn ông đó, dù bọn họ xuất hiện vẫn còn ôm Nghiêm Hi thật chặt, đôi mắt già nua không ngừng thưởng thức. Nhưng mà lúc lão nhìn qua Nghiêm Hi được Lãnh Diễm kéo đưa lưng về phía bọn họ, đôi mắt già nua đột nhiên trở nên sắc bén. Người phụ nữ này chính là người ba lần bốn lượt phá hư hạnh phúc Lý Lệ sao?

Nghiêm Hi nằm trong ngực Lãnh Diễm, đột nhiên như cảm thấy gánh nặng trên lưng, dường như đang có một đôi mắt nhìn chằm chằm vào lưng nàng, là chuyện gì đang xảy ra.

Nghiêm Hi nghi ngờ quay đầu lại, vừa bắt gặp ánh mắt ghen ghét của Lý Thánh Đức, Nghiêm Hi hơi sững sờ, không ngờ là Lý Thánh Đức! Ông ta là đang bất bình vì con gái mình – Lý Lệ sao?

Đúng là một người ba tốt, không phải sao?

Nghiêm Hi nghiêng đầu nhìn, trong đôi mắt đó còn có thêm sự lạnh lùng giễu cợt. Lãnh Diễm đã nhận ra cơ thể người trong ngực đang run rẩy, dần ép chặt vào trong ngực anh, vội vàng yên lặng trấn an cô.

Lúc này Chu Khải nhìn Nghiêm Hi ngoan ngoãn nằm trong lồng ngực người đàn ông khác, trái tim co rút đau đớn không nói nên lời. Chu Khải muốn tiến lên một bước lại phát hiện Chu Kỳ đang kéo anh ta lại, thoát ra không nổi. Dù sao bây giờ cũng đang có nhiều người ở đây, cũng không nên bộc lộ rõ ràng quá, chỉ đành nhìn chằm chằm Chu Kỳ, ý bảo cô ta nhanh buông tay.

Từ nhỏ Chu Kỳ đã được người trong nhà chiều chuộng như một bà cô, giờ này thấy anh trai mình còn có tình cảm với người phụ nữ không biết xấu hổ, bản thân có cảm giác rèn sắt không thành thép. Sao anh trai lại như vậy, một bà chị dâu thật tốt trước mắt mình không bảo vệ, sao vẫn luôn si mê với Nghiêm Hi đang ngã vào lòng người đàn ông khác?

Đúng là không có tiền đồ!

Trong phút chốc hai bên không ai mở miệng, không khí vô cùng yên tĩnh, ba người Tiếu Thâm đứng xa nhìn thấy, sau khi nhìn đối phương, Lý Duệ Thần dẫn đầu đi trước, đi về phía người bên hồ.

Nơi này vừa vặn cách hồ nhân tạo bệnh viện không xa, Lãnh Diễm kéo Nghiêm Hi ngồi trên chiếc ghế gỗ bên hồ. Đêm hè, gió đêm mang theo hơi nước mát mẻ trong hồ thổi qua, làm rối tung mái tóc thật dài của Nghiêm Hi.

Lãnh Diễm ngồi bên cạnh cô, ngón tay thon dài lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, sợi tóc sắp bị gió cuốn đi, vẻ mặt chuyên chú dịu dàng giống như Nghiêm Hi chính là một bảo bối trân quý vô giá được anh nâng niu trong tay, khiến người khác nhìn phải không khỏi không hít khí lạnh.

Lúc ba người Lý Duệ Thần đi tới, yên lặng đứng sau Lãnh Diễm và Nghiêm Hi, rất giống như đang đi theo bảo vệ hai người, hoặc chỉ riêng mình Lãnh Diễm.

Nếu đặt vào tình huống bình thường, bốn người đàn ông có thế lực này là những người không liên quan đến nhau. Theo cách nói lão đại gì gì đó thì, bốn người này chính là bốn vị Vua của bốn Vương quốc, chia ra để quản lý lĩnh vực của mình và không can thiệp đến chuyện của nhau.

Một khi có địch bên ngoài xâm lấn, bốn người sẽ ăn ý tập hợp thành nhóm, sau khi đánh bại kẻ địch không còn lực chống đỡ, mất tinh thần, rồi sau đó mới để cho người ta khá thoải mái.

Lý Thánh Đức nhìn thấy Lý Duệ Thần giảm bớt ánh mắt tàn ác, trong lòng càng thêm tò mò đối với thân phận Lãnh Diễm. Mấy ngày nay bọn họ cho người cẩn thận điều tra lai lịch người trẻ tuổi này, nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là lợi dụng chức quyền của mình ở thành phố A ra lệnh cho chính phủ bên kia điều tra, kết quả cũng không đáng nói, chỉ điều tra được hai người trong số bốn người.

Một người chính là con nuôi của ông, hắn được người ta gọi là thần thiếu*, trong thời gian chỉ mười năm ngắn ngủi đã mạo hiểm đầu tư vào thương nghiệp ở thành phố A. Trong mười năm này tài sản không ngừng được mở rộng, vốn tiền tệ khổng lồ đã biến hắn trở thành một tổng giám đốc tập đoàn.

*thần thiếu: người trẻ tuổi tài năng như thần – socfsk lí giải ^^

Một người tên là Tiếu Thâm, là thế hệ con cháu hồng quân, Tiếu gia, là tướng quân thế gia nổi tiếng thành phố A. Ngay cả đứa cháu nhỏ tuổi nhất sau khi thuận buồm xuôi gió ở trong quân đội, cảm thấy quân đội cũng không có gì quá đặc biệt, cho nên bốc đồng đã bỏ cuộc giữa đường, trái lại gia nhập vào giới thương nhân không chút trở ngại.

Có thể nói hắn là một cá sấu chúa về địa ốc ở thành phố A, tốc độ tiến lên còn nhanh hơn cả bốn năm ngẩn người trong quân đội, sau khi tái xuất giang hồ đã xáo trộn ngành địa ốc thành phố A trở nên không được yên ổn.

Lúc ấy cấp dưới cũ nhỏ giọng nói cho ông biết tin tức này, thầm nhắc nhở ông không thể điều tra được chút tin tức nào của hai người kia. Chăng qua, dựa vào bối cảnh của Lý Duệ Thần và Tiếu Thâm, bối cảnh của hai người kia cũng không hề thua kém. Bốn vị này đều có thể là nhân vật tai to mặt lớn ở thành phố A, không thể đắc tội dễ dàng.

Cấp dưới cũ của ông ngày xưa là thư ký riêng, sau khi ông xảy ra chuyện, vẫn là người này chạy đi tìm người giúp đỡ, lúc đó mới có thể làm chậm thời hạn thi hành án. Có thể nói mạng lưới liên lạc của cấp dưới có thể là những nhân vật trung tâm, nếu hắn đã mở miệng nói không thể đắc tội cũng có thể hiểu ra được thế lực của bốn người này.

Lý Thánh Đức nhìn năm người trẻ tuổi, cuối cùng nhìn đứa con nuôi của mình, khẽ mở miệng nói: "Duệ Thần, ngày mai hãy tới nhà họ Chu, ta có chuyện muốn nói."

Lý Duệ Thần thoải mái đút hai tay vào trong túi quần, dựa vào một cái cây, cũng không nhìn Lý Thánh Đức, chỉ mở miệng chậm rãi nói: "Chuyện gì, bây giờ nói luôn đi, con không có hứng đến nhà họ Chu."

"Con…" Này xem, không chỉ có Lý Thánh Đức tức giận, ngay cả người nhà họ Chu cũng tức giận, nghĩ tới địa vị nhà họ Chu ở thành phố G, còn dám…

Lý Thánh Đức hơi suy nghĩ, liếc mắt nhìn Lãnh Diễm và Nghiêm Hi đang còn ngồi mà không nhìn bọn họ, dứt khoát nói thẳng: "Chúng ta đã quyết định rồi, Lý Lệ và Chu Khải sẽ đi cùng ta đến thành phố A phát triển sự nghiệp Chu thị. Con cũng là người làm ăn ở thành phố A, Lý Lệ là em gái con, sau này trở về thành phố A nhớ chăm sóc nó thật tốt."

Vừa dứt lời, Lãnh Diễm đang chuẩn bị khoác tay qua người Nghiêm Hi hơi ngừng lại, sau đó ra vẻ không sao tiếp tục, Nghiêm Hi dịch đến gần người Lãnh Diễm, nhìn kỹ vẫn thấy đang còn khá đau lòng.

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười, một tay khoác qua người Nghiêm Hi ôm cô chặt thêm, lồng ngực ấm áp, tim đập nhẹ nhàng, trong nháy mắt để cô an lòng.

Nghiêm Hi khẽ nghiêng đầu, gối lên cánh tay Lãnh Diễm, khóe mắt có chút bi thương thoáng qua, vẫn còn hình dung đến ánh mắt phức tạp Lý Lệ nhìn mình. Nghiêm Hi khẽ bật cười, Lý Lệ, tại sao lúc tôi quyết định quay về thành phố A cô cũng cứ bám lấy, chẳng nhẽ cô nhất định cứ muốn dây dưa không rõ?

Lý Duệ Thần đang tựa vào thân cái cây to khẽ động người, chuyển mắt nhìn đám người Lý Lệ, giọng nói trầm thấp bí ẩn còn có chút gì đó xa cách, như giễu cợt nói: "Đến thành phố A? Em chắc chắn chứ?" câu hỏi này là dành cho Lý Lệ, đôi mắt luôn dịu dàng kia giờ phút này khiến Lý Lệ sợ hãi không nói nên lời.

Lý Thánh Đức thấy con nuôi Lý Duệ Thần như vậy, khẽ không vui mở miệng: "Đúng, là ta muốn dẫn bọn nó đi, dù sao thành phố A vẫn rất phát triển."

Nghe thế, Lý Duệ Thần càng thêm khinh thường, nói một câu châm chọc: "Đúng vậy, tương lai thành phố A sẽ rất phát triển. Nhưng thành phố A cũng là một nơi tốt xấu lẫn lộn, dưới chân thiên tử, có người là con cháu danh môn vọng tộc bối cảnh hùng hậu, có người đứng nhất đứng nhì thành phố A có thể sẽ không vừa mắt nhưng nếu mấy người đắc tội với nhân vật lớn, sẽ có người cả ngày liều mạng chạy trên đường đâm chết người. Còn có một số ít con em thế gia danh môn vọng tộc bởi vì chọc giận những người này nên đã chết không yên thân."

Lý Duệ Thần cẩn thận nói đủ loại tình huống ở thành phố A, từ đầu đến cuối giễu cợt trong mắt không hề thuyên giảm. Về thành phố A, nếu như nói như vậy còn chưa đủ, không những có phồn hoa thịnh vượng, cùng với nó là một phần được che giấu cẩn thận, một phần tội ác không rõ.

Trong không khí yên tĩnh ban đêm bỗng có tiếng nói thản nhiên nhẹ nhàng vang lên, "Dù như vậy mấy người cũng muốn đến thành phố A sao?"

Lý Lệ lẳng lặng nhìn đôi mắt giễu cợt của Lý Duệ Thần, một câu tự thuật cuộc đời kia khiến cô ta cảm thấy mặt mình như bị Lý Duệ Thần vô tình đâm một nhát. Ngay cả kẻ ngu ngốc nhất ở đó, Chu Kỳ, cũng có thể hiểu được, từng câu từng chữ của Lý Duệ Thần đều đang châm chọc đến Nhà họ Chu.

Ở thành phố G, nhà họ Chu tương đương với ông trời, cái gì gọi là danh môn vọng tộc, cái gì gọi là đầu trâu mặt ngựa, hễ là người ở thành phố G đều không dám trêu chọc tới nhà họ Chu. Bây giờ Lý Duệ Thần nói những lời này, đó là châm chọc nhà họ Chu ở thành phố A không là cái gì. Trái lại còn mơ hồ châm chọc đến người tự ình là đệ nhất danh môn ở thành phố A đắc tội tới danh môn chân chính ở thành phố A. Hiểu rằng phải cẩn thận không nên khoác danh hiệu đệ nhất ra ngoài kiêu ngạo đến mức không xem ai ra gì, bởi vì ở thành phố A, có một nhóm người không muốn nhìn thấy những kẻ nghèo hèn còn ra vẻ hoàng thân quý thích.

Lý Lệ hít vào một hơi, kìm nén tâm trạng sắp bốc hỏa của mình, cố gắng bình tĩnh trưng bộ mặt lạnh lùng, nhẹ nhàng cười, mềm mại dịu dàng là người ta đau lòng, dịu dàng nói: "Anh, em biết rõ anh ở thành phố A phải chịu rất nhiều cực khổ. Sau này em với Chu Khải đến thành phố A sẽ chăm sóc anh thật tốt, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng làm việc cùng nhau, được không?"

66. Chương 66: Nhà Họ Chu Không Còn Có Sức Hút Đối Với Tôi (bắt Đầu Ra Tay)

Về vấn đề thân phận của bốn người Lãnh Diễm, tạm thời chỉ có Lý Thánh Đức và ông Chu biết, nhất là hai người ý thức được vấn đề nghiêm trọng mà vẫn chưa nghĩ ra cách đối phó. Bọn họ đã vô tình đắc tội những nhân vật không thể đắc tội, sau khi có tin tức truyền đến, trong số bốn vị thiếu gia lớn, chỉ có thể điều tra được một chút tin tức về Lý Duệ Thần và Tiếu Thâm ở thành phố A.

Nhưng mặc dù vậy, mấy người bên kia cũng khá thủ đoạn. Bốn người trẻ tuổi này bình thường giống như những công tử thành thị, trong vòng tròn đó còn có thêm một vòng cán bộ cao cấp nào đó nữa, số người bên trong không nhiều nhưng đều là nhân vật đứng nhất nhì. Người ngoài đều biết rõ cái vòng này, nhưng không hề hay biết bao gồm những thành viên nào.

Nói đến mấy vị trong cái vòng luẩn quẩn đó ở thành phố A, người nào không biết sẽ nói đó là những công tử con ông cháu cha. Nhưng người ngoài sẽ không hay biết người trong vòng luẩn quẩn nhỏ đó cực kỳ quen nhau, chỉ có cách đi vào vòng đó mới có tư cách biết. Đồng thời nếu như bạn không phải là một người có gia thế hiển hách vừa có quyền vừa có tiền, có thành tích và công trạng trong độ tuổi dưới ba mươi, mặt đẹp dáng đẹp, cái vòng này chắc chắn sẽ không cho phép bạn đi vào.

Lý Thánh Đức nhớ lại cuộc gọi lúc nãy của cấp dưới cũ, "Anh biết ở thành phố A dường như tất cả mọi người đều muốn đi vào cái vòng nhỏ hẹp này. Không đơn giản chỉ là một cái vòng, nó giống như một thứ tượng trưng, một thứ tập hợp những người có gia thế, có tài lực, có diện mạo. Hiện tại người ở thành phố A gọi vòng này là vòng Thái tử. Trong vòng đó không phải là đàn ông trẻ tuổi thì sẽ là đại ca xã hội đen. Tôi thật sự khuyên anh một câu, tôi tra được Tiếu Thâm và Lý Duệ Thần là hai nhân vật nhất nhì của trong vòng này. Người như thế bất luận nói thế nào, không những không thể qua lại, cũng càng không thể chọc nổi. Chỉ cần bọn họ không đồng ý, một cái hắt hơi của bọn họ cũng khiến cả thành phố A run rẩy. Tôi thật sự không chọc nổi."

Lý Thánh Đức nghĩ tới nhân vật có thể khiến cho cấp dưới của mình từ trước đến nay rất táo bạo có thể trở nên kinh sợ như vậy sẽ có bối cảnh như thế nào?

Chỉ là ông không ngờ, trong bốn người anh tuấn trẻ tuổi đang ở trước mặt lại có đứa con nuôi của mình.

Lý Duệ Thần nghe thấy lời nói ân cần của Lý Lệ, nhẹ nhàng 'xì', không nói thêm gì nữa. Tiếu Thâm bên cạnh luôn coi trời bằng vung cũng cười, cười vô cùng ngông cuồng, dường như là sự kiêu ngạo không xem ai ra gì, ánh mắt đa tình đào hoa lạnh lùng quét qua đám người tự cho là đúng kia, châm chọc hỏi Cố Tiêu:

"Tôi nói đường đường là thần thiếu của thành phố A lại cần đến hai tên nhà giàu mới nổi ở thành phố G để hợp tác từ lúc nào vậy? Đây đúng là câu chuyện buồn cười nhất bản đại thiếu gia từng nghe qua."

Cố Tiêu cũng lạnh lùng cười, sau khi nhìn Lý Lệ giễu cợt, sau đó còn liếc mắt qua Chu Kỳ đang tức giận, cười khinh thường, "Cái này tính là gì, không biết trên thế giới này còn có một loài động vật gọi là ếch ngồi đáy giếng à.."

Chu Kỳ nghe thế càng tức giận hơn, người này dám so sánh nhà họ Chu với ếch ngồi đáy giếng!

Chu Kỳ không thể nhịn được nữa, bước lên, mặt tức giận chỉ vào Cố Tiêu đang ra vẻ như không có việc gì, hét lớn: "Anh nói ai vậy, có biết chúng tôi là ai không?"

Ở trong đầu Chu Kỳ, nhà họ Chu có thể sánh với gia tộc Đế Vương, tại sao bị những người này xem thường, huống chi những người này còn không biết là những người nào.

Cố Tiêu nghe vậy, gật gù đánh giá xung quanh, sau đó nhìn Chu Kỳ đang phùng mồm trợn mắt, nói thêm câu châm chọc chói tai hơn: "Ôi, những người này còn không biết bản thân là ai sao? Chẳng lẽ bọn nhà giàu mới nổi đều có phẩm chất đạo đức như vậy?"

Chu Kỳ nghe mấy người này mở miệng là tức giận bùng nổ, nghĩ đến bản thân từ nhỏ đã kiêu ngạo về nhà họ Chu, sao có thể chịu để người khác sỉ nhục như vậy. Cô ta muốn đi lên tranh luận với Cố Tiêu, không nghĩ rằng bị ông Chu quát.

Ông Chu nhíu mày, nhìn con gái ngu ngốc còn chọc giận bốn người này, không nhịn được khiển trách: "Kỳ Kỳ, quay lại!"

Con bé này đúng là không có mắt, khi ông và Lý Thánh Đức không nắm chắc thành công và cũng không dám lộn xộn, sao con bé không biết trời cao đất rộng này dám?

Chỉ cần không cẩn thận một chút, chọc giận một người trng đó cũng có thể khiến cho nhà họ Chu gặp tai họa ngập đầu. Nhưng bây giờ nhìn lại, bốn người trẻ tuổi này cũng không nói đến gia đình, nói cách khác, rất có thể bọn họ không có ý định dùng thân phận của mình ra chèn ép người, như vậy chỉ cần mình giả vờ như không biết, có lẽ cũng sẽ không sao đúng không?

Chu Kỳ không cam lòng, nhưng cũng không dám làm trái lời ba, không thể làm gì khác là mở hai con mắt thật to nhìn chằm chằm Cố Tiêu.

Ông Chu nhìn Lãnh Diễm không hề biến sắc, mặt khẽ mỉm cười, cười hả hê: "Lãnh tiên sinh, tối nay có nhiều người ra ngoài như vậy có phải là có chuyện gì xảy ra không?"

Lãnh Diễm vùi đầu Nghiêm Hi vào trong người mình, anh biết bây giờ Nghiêm Hi không muốn gặp mấy người này.

Anh nhếch môi, lạnh lùng nói: "Chúng tôi chỉ ngẫu nhiên ra ngoài hóng gió, mấy người thì sao? Chu lão gia, sao ông lại dẫn theo mấy đứa nhỏ trong nhà ra ngoài, có phải đã nhận được tin tức gì lớn lắm không?"

Ông Chu nhìn người đàn ông trẻ tuổi vẫn cười nhẹ nhàng từ đầu đến giờ, kinh ngạc nhìn vẻ mặt tự tin kia, chẳng lẽ người trẻ tuổi này thật sự là người bên trong vòng Thái tử đó?

Nhìn vẻ mặt không đổi của anh, lúc nói chuyện còn toát ra vẻ cao quý, cử chỉ ưu nhã đến mức làm cho người ta giận sôi. Ông Chu và Lý Thánh Đức liếc mắt nhìn nhau, hai người ăn ý cân nhắc, người đàn ông trẻ tuổi này sợ rằng cũng là nhân vật không thể thiếu trong vòng Thái tử.

Ông Chu nhìn thoáng qua Lãnh Diễm, cậu ta đang vểnh mặt lên nhìn ông, tất cả mọi người ở đây chỉ có cậu ta và Nghiêm Hi đang ngồi. Cho dù là có ông và Lý Thánh Đức là người lớn tuổi ở đây, theo quy tắc quý tộc không thể nghi ngờ rằng người đàn ông trẻ tuổi này không biết tôn trọng người già đứng lên nhường chỗ ngồi, vẫn ngồi một chỗ ngẩng đầu nhìn mọi người. Biểu cảm trên gương mặt cho thấy sự từng trải, trong lòng tự dưng có suy nghĩ kinh sợ.

Này, không phải là người đứng đầu vòng thái tử chứ?

Lãnh Diễm cũng không có ý định tìm câu trả lời, nhìn vẻ mặt biến hóa khôn lường của ông Chu, trong lòng cười lạnh. Coi như ông ta còn thông minh, không bởi vì thời gian xưng bá lâu dài mà lãng phí con mắt bản thân, còn có thể suy đoán thực lực của một người.

Cúi đầu khẽ mỉm cười, mắt tiếp tục rơi trên mặt Nghiêm Hi, tựa như nghĩ đến cái gì đó, trong mắt chợt hiện lên ý lạnh, môi khẽ cong lên, lúc ngẩng đầu vẻ mặt đã tự nhiên, không tìm thấy chút gì đó không đúng.

"Chu lão gia tới đây hóng mát sao?"

Ông Chu phát hiện ra mình không trả lời đúng vấn đề, lúc này mới kinh sợ cứng miệng nói: "À, chúng ta chỉ ra ngoài đi dạo, ha ha.."

Sau khi nói xong còn cười lớn, Lãnh Diễm bừng hiểu, "Hóa ra là như vậy, tôi còn tưởng là vì..." Nói đến đó cũng không nói tiếp, cố ý dừng lại một chút, ngẩng đầu liếc nhìn Lý Lệ vẫn đang kéo tay Chu Khải, mắt lạnh lùng, vẻ mặt như đang xem kịch vui.

Cả người Lý Lệ cứng đờ, rũ hai hàng mi xuống, cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén kia, giống như chỉ cần nhìn qua đôi mắt đó, mọi thứ giấu giếm trong lòng cũng sẽ bị moi ra.

Người đàn ông này quá đáng sợ.

Ông Chu vốn dĩ đang cười chợt nghe thấy ngụ ý của Lãnh Diễm, ông cứng đờ người, người trẻ tuổi này quả thật không đơn giản, quá sắc bén.

"Ha ha..." Ông Chu không biết nói tiếp như thế nào, gật đầu khẽ mỉm cười, chớp mắt bỗng trao đổi ánh mắt với Lý Thánh Đức.

Lý Thánh Đức hiểu ý, chắp hai tay sau lưng, cúi đầu tự hỏi Lý Duệ Thần vẫn đang thờ ơ, "Duệ Thần, ta biết rõ con ở thành phố A làm ăn cũng không tệ, sau này ở thành phố A nên giúp đỡ vợ chồng bọn nó nhiều hơn, cẩn thận bị người ta xem thường. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Dù gì con cũng là anh, vẫn nên có trách nhiệm với nó, con nên biết rõ làm sao bảo vệ em gái."

Lý Duệ Thần hơi nhướng lông mày, quay đầu nhìn Lý Thánh Đức đang làm mặt nghiêm túc, khẽ mỉm cười, cười khác thường, sau đó dùng mắt bảo Lý Lệ, khẽ nói: "Con đương nhiên biết rõ làm thế nào để giúp đỡ em gái, nhưng có phải cô ta không?"

Một câu nói thản nhiên khiến Lý Lệ biến sắc. Đây là chuyện cô ta không muốn nhắc lại nhất, chẳng lẽ Lý Duệ Thần không thể nhẹ nhàng cự tuyệt sao? Tại sao phải nhắc đến vết thương đó của cô ta.

Phút giây đó Lý Lệ hận Lý Duệ Thần hơn bao giờ hết. Dù gì hai người cũng lớn lên cùng nhau, còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này sao? Chỉ vì một Nghiêm Hi, tai sao có thể, từng người bọn họ đều vì Nghiêm Hi vậy thì tôn nghiêm của cô ta đặt đâu.

Lý Thánh Đức cũng liếc mắt, đầu tiên là ngẩn người, dường như không ngờ đứa con nuôi luôn phong độ sẽ nói ra những lời như vậy, khuôn mặt dần khó coi. Ông phát hiện bây giờ không khí ở đây vô cùng quái dị, quay đầu nhìn ông Chu bên cạnh cũng đang sững sờ, lúc này mới nghiến răng nhìn đứa con nuôi yên lặng tựa vào thân cây.

"Con nói cái gì, con muốn làm ta tức chết mới cam tâm đúng không. Bản thân ta đã ngu muội mười bảy năm, Lý Lệ là một người sống sờ sờ trước mắt, con là anh trai không chăm sóc em gái thật tốt cũng không thành vấn đề. Bây giờ thế nào, ngay cả đến thành phố A giúp đỡ em cũng không muốn sao? Mẹ con dạy con như vậy sao?"

Lý Thánh Đức điên cuồng phát tiết, sau khi nói xong, những lời đó bị gió thổi vào tai mình mới phản ứng kịp mình vừa nói gì, nháy mắt liền hối hận. Lý Thánh Đức nhìn Lý Duệ Thần đang lạnh lùng cười, mặt khẽ lúng túng, thở phào một hơi thật dài, thấy Lý Duệ Thần lạnh lùng nhìn mình, trên mặt còn mang vẻ trào phúng, Lý Thánh Đức khẽ há mồm, muốn giải thích, chợt nhận ra có thêm ánh mắt hận thù bắn đến từ nơi khác.

Lý Thánh Đức hơi kinh ngạc, thật sự là ánh mắt này quá nóng rực, thù hận sâu nặng không ngừng phóng tới trên người ông. Lý Thánh Đức nhìn theo tìm, lại thấy Nghiêm Hi vốn đang vùi đầu vào hõm vai Lãnh Diễm chẳng biết lúc nào đã yên lặng theo dõi mình, đôi mắt như nước hồ không sóng, an tĩnh, khiến ông có cảm giác rất áp lực.

Hình như là bị vây trong đáy nước vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời, sau khi hàng năm không chiếm được ánh mặt trời bỗng phát ra âm u đè nén đã lâu.

Lý Thánh Đức không hiểu, rõ ràng ánh mắt cô gái kia thản nhiên không có gì cả, tại sao lại có thể khiến ông có cảm giác khổ sở vô tận như vậy được?

Lúc Lý Thánh Đức đang nhìn Nghiêm Hi, mắt Lý Duệ Thần khẽ nheo lại, thân thể cao lớn bước ra từ vùng bóng râm, đi tới trước mặt Lý Thánh Đức, cũng không nói chuyện, chỉ dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn ông.

Nghiêm Hi chưa từng bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo như vậy của Lý Duệ Thần, thậm chí cô còn nhận ra đằng sau nụ cười nhẹ nhàng ấy vẫn tồn tại nỗi oán hận vô tận.

Lặng lẽ đưa tay kéo Lãnh Diễm không hề nói chuyện, Lãnh Diễm phát hiện, khẽ cúi đầu, "Hả?" Giọng nói thật trầm thấp hỏi ngược lại.

Ánh mắt Nghiêm Hi lặng lẽ liếc mắt nhìn hai ba con đang trợn mắt với nhau, ánh mắt lo lắng nhìn Lãnh Diễm. Lúc này tình huống như vậy chỉ có thể cầu xin Lãnh Diễm hỗ trợ. Nếu cô ra sân, chỉ sợ sẽ làm cho người ta hoài nghi, hơn nữa, cô có quan hệ gì với Lý Duệ Thần, cô lấy thân phận gì để đi lên.

Lãnh Diễm cúi đầu thản nhiên lườm cô gái trong ngực mình, đôi mắt chứa đựng cảm xúc phức tạp, dường như trong lúc lo lắng nhìn Lý Duệ Thần bỗng biến thành ánh mắt oán hận nhìn Lý Thánh Đức.

Lãnh Diễm giật mình, cô ấy chưa từng hận người nào, phải nói đến hận…

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn hai ba con đang im lặng, một hồi lâu, híp mắt lại, sau đó chậm rãi nhếch môi, giống như là nụ cười hòa giải hơn là tươi cười, sau khi thản nhiên quét mắt qua người nhà họ Chu đối diện, liếc mắt nhìn qua Lý Lệ vẫn đang im lặng không nói gì kéo Chu Khải.

Từ nhỏ Lý Lệ trong thời gian ăn nhờ ở đậu đã luyện được thần kinh nhạy cảm, cảm thấy cực kỳ quen thuộc với ánh mắt không vui của hắn, vốn đang cúi đầu cảm thấy được ánh mắt không vui sau đó chuyển thành hơi giận dữ. Cô cũng đã trở thành thiếu phu nhân nhà họ Chu, tại sao còn dùng ánh mắt không ưa thích và xem thường này để nhìn cô cơ chứ.

Lý Lệ hận nhất kiểu nhìn này, khẽ điều chỉnh ý không vui trong mắt, sau đó giả vờ như lơ đãng ngẩng đầu lên, tìm tới nơi bắt nguồn ánh mắt. Ánh mắt kia chống cự lại ánh mắt tức giận của Lý Lệ chưa kịp thay đổi chợt sáng lên, giống như đang xem kịch vui, chợt sáng lên rồi ung dung thản nhiên biến mất, đứng dậy.

Lý Lệ kinh ngạc nhìn thần thái trong hai con ngươi xinh đẹp đó, không hiểu, ánh mắt người đàn ông này nhìn cô không giống xưa. Trước đây ánh mắt anh ta nhìn cô, thứ nhất cô chỉ là cô gái bình thường không xứng đáng gả vào nhà quyền thế, thứ hai là như đã nhìn thấy rất nhiều tình huống như vậy, cho nên im lặng.

Theo như cô biết đối với việc cô đuổi Nghiêm Hi, bảo bối anh ta tự nhận, tránh xa Chu Khải, cô chưa bao giờ thấy mắt Lãnh Diễm không vui.

Nói cách khác, người đàn ông này có thể phớt lờ khả năng Nghiêm Hi rời khỏi Chu Khải, ngay cả có thể nói là vui khi thành công, nhưng đối với Lý Lệ không tiếc bất kỳ thủ đoạn gả vào gia đình quyền thế này rất khinh thường.

Như vậy là sao?

Tại sao phải dùng loại ánh mắt cô đã quen từ nhỏ đến lớn này?

Để cô nhớ lại tình cảnh khi còn bé bị bạn học cười nhạo vì vẻ quê mùa của bản thân.

Lúc đó cô chỉ mới năm tuổi mà thôi, sau khi cô vào Lý gia, lúc đó Hi Hi đáng yêu như một cô công chúa nhỏ, từ nhỏ đã có tiền ba mẹ nuôi lớn, vừa kiêu căng vừa thiện lương.

Trong đám bạn học cô ta có uy tín cực lớn, cô ta nói điều gì căn bản sẽ không có người nào dị nghị. Nhưng chỉ có chuyện này, Hi Hi yêu cầu mọi người tôn trọng chị của cô ta là cô. Cho dù mọi người có muốn làm trái lương tâm giả bộ tôn trọng cũng không được, rất khó tưởng tượng yêu cầu một đám tiểu hoàng đế, tiểu công chúa con nhà có tiền tôn trọng một con bé nhát gan nghèo khổ. Dù thế nào đi chăng nữa bọn họ cũng không thể ngụy trang tôn kính cô được.

Mỗi lần bọn họ nhìn thấy cô sẽ cười đùa tức giận mắng và chê cười gọi cô là đồ con hoang.

Thật ra Lý Lệ đã trải qua một cuộc sống như thế, cho nên cô dùng tất cả hơi sức thu phục kẻ có nhiều tiền nhất Chu Khải mà cô đã gặp trong trường đại học về tay mình, cũng thuận lợi trở thành thiếu phu nhân nhà họ Chu. Thân phận tôn quý như vậy đã đủ cho những người xem thường cô trở nên tôn kính cô không?

Cô dường như đã quên ánh mắt ấy từ lâu, nhưng không ngờ rằng hôm nay còn được ôn lại một lần nữa.

Mà chuyện này là do Nghiêm Hi ban tặng.

Nghiêm Hi!

Trong lúc Lý Lệ khó có thể che giấu hết hận thù, Lãnh Diễm đã đứng dậy trước, không biến sắc ngăn chặn ánh mắt oán hận ác độc này, cả người cao to vừa đứng lên, khí chất trên người ung dung tản ra kìm kẹp khiến cho khí thế Lý Lệ xẹp xuống.

Lãnh Diễm lạnh lùng nhìn lướt qua Lý Lệ, ẩn chứa cảnh cáo, sau khi nhìn thấy Lý Lệ run cả người mới hài lòng di chuyển ánh mắt đến chỗ hai ba con nào đó đang giằng co nhau.

Hai tay thoải mái bỏ vào trong túi quần, thấp giọng hòa giải: "Duệ Thần, dù thế nào Lý tổng cũng là trưởng bối, là ba cậu, coi như trước kia có làm chuyện gì sai lầm không thể tha thứ cũng nên nhìn thoáng qua tình hình chung một chút."

Thái độ người hòa giải thiên về bên Lý Duệ Thần, ai cũng có thể nghĩ tới, nhưng không ngờ rằng Lãnh Diễm sẽ dùng chuyện này để nói, nếu biết người ta là trưởng bối, vì sao người trẻ tuổi này không có một chút tự giác nào khi nhìn thấy trưởng bối?

Bị Lãnh Diễm lặng lẽ ngăn trở, Nghiêm Hi khẽ không vui, thoáng ghé đầu nhìn lên tình hình bên kia. Đối với người anh Lý Duệ Thần này không giống như là cô biết, nhưng cũng không phải là phớt lờ. Bây giờ thậm chí Lý Thánh Đức còn nhắc tới mẹ anh, còn có mặt mũi nói chuyện mẹ nuôi dạy anh không nổi! Ông ta có tư cách gì.

Sau khi Lý Duệ Thần nghe thấy tiếng lười biếng sau lưng, chợt nở nụ cười nhạt, sau đó lui về gốc cây lúc nãy dựa vào, cũng không thèm liếc mắt nhìn Lý Thánh Đức.

Lý Thánh Đức bị đứa con nuôi của mình không nhìn nhận, trong lòng bốc hỏa, nhưng cũng không phát tác được, bởi vì ông còn có một đối thủ mạnh hơn, mắt chuyển qua nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi nổi bật đứng đó.

Lãnh Diễm tiếp nhận ánh mắt Lý Thánh Đức, khẽ mỉm cười, sau đó không nhanh không chậm mở miệng: "Không biết các vị tới đây để làm gì, chẳng lẽ chỉ là thấy chúng tôi đứng trong này mát mẻ nên mới đến giành chỗ?" Giọng nói thản nhiên đùa cợt vang lên, thật giống như từng mũi gai sắc nhọn cắm vào trong đầu ông Chu.

Ông Chu trầm ngâm, bọn họ quay lại nơi này, hoàn toàn là do lỗi Chu Kỳ, biết rõ không đấu lại được người ta, còn ngu ngốc đến, đúng là quá ngu ngốc.

Suy nghĩ một chút, ông Chu bước lên, quyết định thẳng thắn đối mặt với đối thủ không biết mạnh thế nào, nhìn đối thủ đứng trước mặt như thế nhưng không biết thế lực sau lưng hắn cường đại mãnh liệt thế nào, thế mà ông hoàn toàn không có chút cơ sở nào. Ý tưởng của Lý Thánh Đức và ông không hẹn mà nên, sau khi hai lão âm thầm tranh luận, quyết định dẫn người tới cửa xin lỗi, đồng thời thăm dò tin tức.

Ông Chu mở miệng: "Chúng ta là tới xin lỗi, Lãnh tiên sinh, ta nói thẳng, Kỳ Kỳ còn nhỏ không hiểu chuyện, nhất thời xúc động gây lỗi, hi vọng Lãnh tiên sinh và Nghiêm tiểu thư không trách tội thì tốt biết bao."

Lãnh Diễm nghe vậy cau mày, dường như có chút khó khăn. "Hả? Chu tiểu thư làm cái gì có lỗi?" Dáng vẻ kia giống như rất kinh ngạc, ra vẻ hoàn toàn không biết ông Chu đang nói cái gì.

Ông Chu sửng sốt, lặng lẽ liếc mắt nhìn Lý Thánh Đức. Dù sao hai lão hồ ly này trước khi đến đã có phương án dự phòng, hiển nhiên hai lão cũng đã dự kiến phản ứng của Lãnh Diễm trong thời gian ngắn. Nhưng hai lão cũng không ngờ, Lãnh Diễm ra vẻ như không biết gì cả, ông Chu sửng sốt, không thể phản ứng lại, do đó cũng mất hết dự đoán.

Lãnh Diễm không hiểu mở miệng nói tiếp: "Được rồi, mấy người đã tới xin lỗi trước, có lẽ, Chu tiểu thư đột nhiên ý thức được làm như vậy sẽ gây ảnh hưởng đến phong cách quý phái, cho nên không làm mà thôi. Huống chi, cũng không có chuyện gì xảy ra với Hi Hi, chỉ ngoại trừ một điều nho nhỏ xảy ra ngoài ý muốn, tất cả đều bình thường."

Nghiêm Hi ngồi ở ghế gỗ phía sau không nhúc nhích, trong lòng trầm trồ khen ngợi Lãnh Diễm đang có suy nghĩ xấu xa. Cái người Lãnh Diễm này từ nhỏ đã lớn lên trong vòng tròn kia, vẫn luôn am hiểu sâu sắc đối thủ đứng trước. Chỉ cần mình luôn giữ vững tinh thần tỉnh táo lao thẳng đến đối phương, kiên nhẫn đánh bóng sạch sẽ, đến lúc đó tự nhiên không chiến mà thắng.

Chiến thuật tâm lý này dù làm bất cứ chuyện gì Lãnh Diễm cũng muốn sử dụng? trong lòng nghĩ như vậy, khẽ ghé đầu nhìn sắc mặt tái xám của ông Chu, Nghiêm Hi cũng không nhịn được mặc niệm cho ông già này đã gặp phải ông trẻ Lãnh Diễm không có khái niệm kính già yêu trẻ, là do ông ta xui xẻo thôi.

Ông Chu thật sự thiếu kiên nhẫn, không hiểu, với thân phận địa vị Lãnh Diễm mà nói, muốn bắt người sẽ bắt lấy, nhưng tại sao bây giờ phải ra vẻ như cái gì cũng không biết, hay là, căn bản mà nói thì người kia không đi đâu?

Đợi chút, ông Chu như phản ứng kịp, nghĩ tới câu nói sau cùng của Lãnh Diễm, "Hôm nay cũng không xảy ra chuyện gì với Hi Hi, chỉ ngoại trừ một chuyện nho nhỏ xảy ra ngoài ý muốn, tất cả đều bình thường."

Chuyện ngoài ý muốn nho nhỏ?

Chẳng lẽ…

Ông Chu quay đầu lại liếc mắt nhìn con gái vẫn đang tức giận, âm thầm thở dài, xem ra bây giờ không giúp được con bé rồi.

Trong con mắt vẩn đục lóe lên chút đau lòng, sau đó cũng rất quyết đoán, nếu quả thật có thể khiến cho bốn vị này hết giận, cho dù hy sinh con gái mình ông cũng sẽ làm, ai bảo con bé dám điên cuồng gây chuyện như vậy.

Ánh mắt kiên định nghiêm khắc, sau đó nhìn người đàn ông vẫn cười từ đầu đến giờ, "Lãnh tiên sinh, người quang minh không nói ẩn ý. Ta và cậu đều biết con gái ta đã làm chuyện gì, con gái ta đã tìm người đến phòng bệnh Nghiêm tiểu thư tiêm thuốc lạ vào người, muốn mượn bệnh tình biến hóa của Nghiêm tiểu thư, sau đó mấy người sẽ rời thành phố G vì bệnh tình Nghiêm tiểu thư. Đây cũng chỉ là do nó không nhìn nổi tình cảm anh trai dành cho chị dâu, nếu không, ta tin rằng mặc dù Kỳ Kỳ khá kiêu căng nhưng vẫn là người hiền lành, hơn nữa Nghiêm tiểu thư cũng không bị tổn thương gì lớn, chỉ thỉnh thoảng hôn mê. Lãnh tiên sinh, xin hãy nể mặt lão già này tha lỗi cho Kỳ Kỳ có được không?"

Ông Chu nói rất dài, cũng có thể nhìn ra, thật ra ông vẫn không thể bỏ con gái, nhưng mà trong chuyện ông Chu nói có điều làm Lãnh Diễm kinh ngạc, chỉ là thuốc mê?

Tại sao người của anh nói đó là một loại ma túy mới được điều chế?

Lãnh Diễm cau mày, thản nhiên nhìn lướt qua Chu Kỳ đang tức giận, lại nhìn Lý Lệ biết vâng lời bên cạnh Chu Khải, bỗng hiểu ra.

Xem ra có một vài người cũng không ưa thích nhà họ Chu như vậy!

Muốn mượn đao giết người?

Lãnh Diễm chợt cảm thấy thú vị, không vội vạch trần, không ngờ một cô gái nhỏ bé lại có một lá gan lớn như thế.

Thú vị.

Anh khẽ nheo hai mắt, sau đó chậm rãi nở nụ cười: "Thì ra còn có chuyện như vậy, người của tôi ở bên ngoài rất ngu ngốc, tôi thật sự cũng không biết bọn họ bắt ai." Dáng vẻ thành khẩn, người ngoài nhìn thoáng qua cũng chỉ cảm thấy Lãnh Diễm thật chưa kịp đi hỏi cung người đàn ông kia.

Nhưng Nghiêm Hi cũng liếc mắt vụng trộm xem thường. Không biết sao lời nói như vậy, vừa nãy người đàn ông cô nhìn thấy nằm trên mặt đất là ai?

Ông Chu nghe thế cũng vui mừng, quay đầu liếc mắt nhìn Chu Kỳ không vui, trừng mắt nhìn cô ta, "Còn không mau tới xin lỗi Nghiêm tiểu thư!"

Chu Kỳ bị ba mình nhìn, trong lòng vô cùng khó chịu, bĩu môi, lúc thấy ông Chu trừng mắt muốn cô xin lỗi Nghiêm Hi , mắt không dám tin nhìn ba mình, rống lên: "Ba bảo con xin lỗi cô ta sao?"

Những người này đúng là không hiểu chuyện, với thân phận đại tiểu thư nhà họ Chu của cô, sao phải đi xin lỗi một đứa nhân viên nho nhỏ cơ chứ?

"Cô ta có thân phận gì, con có thân phận thế nào, tại sao bảo con xin lỗi, cô ta không sợ ngã đau sao?!" Bảo cô nói xin lỗi cũng phải nhìn lại xem cô ta có vận mệnh được hưởng nó hay không!

Ông Chu ngầm nháy mắt với con gái, ai biết được cô con gái không biết phân biệt tốt xấu không thèm nhìn, trưng vẻ mặt đại tiểu thư với ông, thật tức chết ông.

"Con…" Ông Chu tức giận đến mức run cả người, chỉ ngón tay vào mặt cô, "Con…con muốn ta tức chết mới yên lòng!" Sau khi nói xong cảm giác như chứng bệnh tim, khuôn mặt trắng xanh bỗng trở nên đỏ máu, run rẩy nắm tay thật chặt, chân như nhũn ra, người lảo đảo hai bước muốn ngã.

Chu Khải thấy ba mình như thế vội vàng bước lên muốn đỡ, hốt hoảng trấn an, "Ba, đừng tức giận, tim ba không được khỏe, không chịu được tức giận."

Ông Chu điều hòa lại hơi thở của mình, trợn mắt nhìn Chu Khải, sau đó từ từ di chuyển ánh mắt đến Lãnh Diễm đang vui vẻ xem kịch vui, ông khổ sở tự giễu: "Đúng là làm cho Lãnh tiên sinh chê cười, là ta quản giáo không nghiêm, cho nên mới nuôi dạy được một đứa hư hỏng." Sau khi nói xong, cảm xúc kích động khiến ông hoa mắt, suýt chút nữa ngất đi.

Chu Khải hoảng hốt dùng tay vuốt vuốt lưng cho ông cụ, Lý Lệ cũng vô cùng hoảng sợ, ánh mắt lo lắng nhìn ông Chu, kêu lên: "Ba, ba!" xuyên qua kẽ hở của đám tóc dài có thể nhìn thấy được gương mặt nhẹ nhõm của một người đàn ông ở dưới.

Chu Khải thấy ông cụ khó khăn lắm mới thở đều, lúc này mới quay lại dạy dỗ Chu Kỳ: "Kỳ Kỳ, sao em có thể nói với ba như vậy, ba nói thế nào em phải làm thế đó, đâu ra những thói xấu kia, xem xem em làm ba trở thành thế nào."

Hắn làm như vậy cũng là không còn cách nào khác, lúc nãy hắn đã nhận ra thái độ kính cẩn của ba trước mặt mấy người Lãnh Diễm. Lúc đầu hắn không rõ, vì sao một người có địa vị không hề thấp, không sợ trời không sợ đất lại trưng ra vẻ mặt như vậy trước một người thuộc thế hệ sau. Nhưng vừa rồi lúc ông Chu suýt chút nữa ngã nhào xuống đất, hắn đến đỡ, ông Chu mượn cơ hội ra sức nháy mắt với hắn.

Nhìn ánh mắt của ba, Chu Khải chợt hiểu loại người nào có thể khiến ba trở nên kính cẩn như vậy? Đó chính là người ba không chọc nổi.

Nhưng Chu Khải vẫn cảm thấy rất khó hiểu, vì sao Nghiêm Hi ở cùng với mấy người có thân phận không tưởng nổi như vậy? Chẳng lẽ thật sự Nghiêm Hi ở chung một chỗ với Lãnh Diễm? Thật ra ngay từ buổi sáng hôm đó ở công ty Nghiêm Hi cũng đã biết Lãnh Diễm không phải là người bình thường. Người bình thường tuyệt đối không thể nào dễ dàng đi vào phòng làm việc của chủ tịch công ty. Nhưng đó cũng chỉ là một công ty quảng cáo nhỏ của thành phố G, chưa đủ làm cho ba luôn làm mưa làm gió trở nên như vậy.

Trong giây phút đó, Chu Khải đột nhiên nghĩ đến lần đầu tiên gặp Nghiêm Hi, dù là quần áo cô mặc trên người, vẫn là chú trọng đến sinh hoạt hàng ngày, còn mọi hành động đều có dáng vẻ ưu nhã của quý tộc. Tất cả những điều này đều là nguyên nhân hấp dẫn lực chú ý Chu Khải. Vậy mà, đối với Nghiêm Hi không hề quan tâm đến giá trị đồng tiền, lần đầu tiên Chu Khải cảm thấy cô bạn gái bé nhỏ này có phải là nàng tiên không dính khói bụi trần gian trên bầu trời, lén chạy xuống thế gian để chơi đùa hay không?

Bình thường cô căn bản không xem tiền là thứ có giá trị, còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy đồng mười tệ, Nghiêm Hi rất ngạc nhiên cầm nhìn, sau đó mắt tròn mắt dẹt hỏi hắn: "Đây là đồng mười tệ sao?"

Khi đó chẳng qua là cảm thấy bất đắc dĩ, bây giờ nhớ lại mới hiểu được, cô căn bản chưa từng nhìn thấy đồng mười tệ, khó có thể tưởng tượng trong sinh hoạt của cô có lẽ đều là cầm thẻ trực tiếp cà, hoặc là những tờ một trăm tệ (gần bằng 344k, tỷ giá hối đoái quốc tế 10/03/2014). Có lẽ đối với cô, đồng mười tệ chỉ là một con số hơi nhỏ mà thôi.

Như vậy Lãnh Diễm sẽ giàu có đến mức nào?

Chu Kỳ bị anh trai mình rống lên, không vui, nhưng nhìn lại thấy mình làm cho ba tức đến mức đau tim, dẩu môi nghiêng đầu nhìn Nghiêm Hi đang ngồi phía sau Lãnh Diễm, sau khi bĩu môi khinh thường, trợn mắt đi tới, bình an vòng qua Lãnh Diễm, nhìn trời nói: "Thật xin lỗi."

Dịu dàng nói như người bị rút gân, nói xong cũng đi luôn, không muốn biết Nghiêm Hi nghe ba chữ đó có tiếp nhận không, tính khi vẫn của là một đại tiểu thư cao ngạo.

Nghiêm Hi nhìn Chu Kỳ không cam tâm tình nguyện đến xin lỗi mình, vừa buồn cười vừa không biết nói gì.

Cách đại tiểu thư nói xin lỗi cũng không giống người bình thường, rất đặc sắc.

Ông Chu thấy con gái như vậy càng tức giận hơn, nhưng cũng không biết làm thế nào, tính khí con gái là như vậy, cực kỳ xấu.

"Ha ha, Lãnh tiên sinh, thật xin lỗi, đã để cậu chê cười."

Lãnh Diễm khẽ bật cười, nhìn Chu Kỳ khẽ lắc đầu, cô gái này cơ bản là bị người trong nhà làm hư, cũng quá thiếu lòng thành rồi.

"Không sao, nhưng tôi nghĩ, hôm nay chúng tôi còn có chuyện cần giải quyết. Chu lão gia, Lý lão gia, chúng tôi ở đây cũng khá lâu, nói thẳng luôn đi!"

Tuy bây giờ là mùa hè nhưng ban đêm cũng rất lạnh, bây giờ anh chỉ sợ Nghiêm Hi sẽ bị lạnh, không muốn lãng phí thời gian với đám người này ở đây.

Chu Kỳ vốn đang tức giận trong lòng, lúc này nhìn thấy Lãnh Diễm nhất quyết buông tha, trong lòng càng tức giận hơn, "Này, rốt cuộc anh muốn thế nào, chẳng lẽ là do chúng tôi không hợp đạo lý trước sao? Anh cũng phải suy nghĩ, nếu không phải là người phụ nữ Nghiêm Hi đê tiện này độc ác đẩy chị dâu xuống hồ trên núi, chị dâu cũng không bị sẩy thai, chúng ta cũng sẽ không gặp mặt nhau ở đây. Những chuyện này nguyên nhân là do ai, trong lòng các người có lẽ cũng hiểu rõ. Bây giờ ngược lại còn chế giễu trả đũa!"

Lãnh Diễm nghe vậy, mắt đang cười bỗng run lên, lạnh lùng nhìn lướt qua Chu Kỳ còn đang muốn tiếp tục: "Thật sao? Chu tiểu thư tận mắt nhìn thấy Hi Hi đẩy Lý tiểu thư xuống sao?" Câu hỏi thản nhiên như mang theo nước đá, trong đó còn chứa khí lạnh làm người ta kinh ngạc.

Chu Kỳ sửng sốt, bị câu hỏi lạnh lùng đầy khí thế kia làm cho đông cứng cả người, thật lâu mới bắt đầu hoạt động lại. Lúc chị dâu rơi xuống nước cô không ở đây, nhưng là ba và Lý tiên sinh ba của chị dâu thấy, chút khiếp đảm trong lòng cũng trở nên mạnh mẽ.

Cô khẽ ngẩng đầu lên, ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng, "Không có, nhưng mọi người có mặt đều nhìn thấy, người phụ nữ này lòng dạ độc ác khiến người ta kinh ngạc, sao có thể làm như vậy?"

Nghiêm Hi ngồi sau không ngờ bản thân nằm cũng có thể trúng đạn, nếu như cô tiếp tục im lặng, người khác sẽ cho rằng cô có tật giật mình!

Cô ưu nhã đứng lên, sửa lại quần áo bệnh nhân trên người, quét mắt đến người bên kia, chậm rãi nói: "Mặc kệ các người nghĩ thế nào, tôi nghĩ, tôi không cần thiết phải hại Lý Lệ, chẳng lẽ thật sự tôi sẽ vì vị trí thiếu phu nhân nhà họ Chu mới làm như vậy? Tôi nghĩ nhà họ Chu không có sức hút lớn đối với tôi."

Giọng nói nhẹ nhàng thản nhiên, nói lên sự thật, cô khinh thường nhà họ Chu.

Lãnh Diễm nghe thấy, tâm trạng rất tốt, chẳng biết từ lúc nào vật nhỏ này đã càng ngày càng chán ghét Chu Khải.

Những lời này giống như một cái tát, tát mạnh vào mặt người nhà họ Chu, nhà họ Chu luôn thích thể diện cứ để một cô gái nhỏ không rõ thân phận đả kích khinh bỉ như vậy sao?

Bây giờ Lý Thánh Đức càng chán ghét Nghiêm Hi, cô ta nói như vậy là có ý gì? Cố ý đẩy Lý Lệ xuống nước nhưng bây giờ đến chết vẫn không chịu thừa nhận. Nếu không phải là cô ta, đứa nhỏ trong bụng Lý Lệ cũng sẽ không chết!

Càng nghĩ càng mất hứng, nói thẳng: "Nghiêm tiểu thư có ý gì, nhiều người tận mắt chứng kiến như vậy, Nghiêm tiểu thư không cảm thấy lời nói của mình không thuyết phục một chút nào sao? Tôi tận mắt nhìn thấy cô đẩy con gái tôi xuống nước. Về phần vì sao cô rơi xuống nước, cô nói đó là do con gái tôi cố ý muốn bắt cô cũng được, nói cô không cẩn thận cũng được, vậy thì có gì quan trọng? Nói không chừng cũng chỉ vì muốn diễn trò trước mặt chúng tôi!"

Nghiêm Hi mỉm cười nghe Lý Thánh Đức nói hết câu, không hề sợ hãi, không hề buồn bã, thái độ tốt đẹp khiến Lý Thánh Đức hơi ngạc nhiên.

Nghiêm Hi nghe ông ta nói xong, sau đó hơi mím môi, lúc này mới từ từ nhìn ông ta. Tốc độ chậm rãi từ tầ này giống như nhìn Lý Thánh Đức là một chuyện khó khăn dường nào.

Rốt cuộc lúc nhìn rõ gương mặt đó, Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, nhưng Lý Thánh Đức chẳng biết tại sao lại cả thấy nụ cười này cực kỳ khó coi, cho dù cô gái này hết sức xinh đẹp.

Nghiêm Hi thở một hơi thật dài xả giận, sau đó mới chậm rãi mở miệng, "Lý tiên sinh cho rằng tôi đang diễn trò sao?" Nói xong dừng lại, cố ý dùng ánh mắt cao cao tại thượng liếc mắt nhìn người nhà họ Chu, sau đó tiếp tục thản nhiên nói: "Diễn cho ai xem? Bọn họ sao?" Ngón tay thon dài chỉ về phía người nhà họ Chu, "Tôi cảm thấy được, nhà họ Chu bọn họ không giàu có đến mức để cho Nghiêm Hi tôi diễn trò trái với lương tâm như vậy."

Giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ, tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngoài tiếng xào xạc của lá cây khi gió đêm thổi tới, hoàn toàn yên tĩnh.

Ngay sau đó Tiểu Thâm vốn đang đứng một bên quyết định xem trò vui đột nhiên mở miệng cười lớn.

"Ha ha ha…"

Tiếng cười vô cùng phách lối, cũng vô cùng…đáng đánh đòn.

Lãnh Diễm vốn đang nhìn bà cô tức giận, vẻ vui mừng ngập đầy trong mắt, cũng rất kiêu ngạo, vợ con anh lúc nói chuyện cũng thật độc ác!

Ai ngờ còn chưa đủ đắc ý, tiếng cười của Tiểu Thâm đằng sau vang lên phá hỏng cả phong cảnh.

Tiểu Thâm cười say mê, anh cảm thấy người thế nào mới nuôi được đứa con như vậy.

Thật ra chơi thật khá, nhìn Nghiêm Hi nhỏ bé đứng đó vừa nói vừa nở nụ cười quyến rũ khinh thường người nhà họ Chu, người này rõ ràng là người phụ nữ của Lãnh Diễm!

Bây giờ anh cảm thấy, mình nuôi một người vợ từ nhỏ cũng không tệ, tự tay mình dạy lấy, mình thích biến thành thế nào sẽ thành thế ấy, thật không tệ.

Lãnh Diễm vừa hả hê vừa liếc mắt nhìn hắn, anh nói rồi, anh nuôi lớn từ bé, sao có thể trở thành nhân vật mặc cho người ta xem thường được.

Nghiêm Hi cũng không quản Tiểu Thâm đang cười cực kỳ khoa trương, chỉ thản nhiên nở nụ cười nhịn Lý Thánh Đức đang vô cùng kinh ngạc và khiếp sợ. Cô di chuyển mắt, thấy sắc mặt Lý Lệ không tốt, nháy mắt vài cái, tiếp tục thản nhiên mở miệng: "Không phải sao? Nhà họ Chu ở thành phố A chẳng đáng là gì, vậy thì tôi có lý do gì để quyến luyến danh hiệu thiếu phu nhân nhà họ Chu nho nhỏ này, chẳng lẽ điều này có thể cho tôi cái gì tốt ngoài mức quy định sao?" Nói xong vẻ mặt khó xử cau mày hơi suy nghĩ, sau đó bĩu môi, vẻ xin lỗi nói: "Hình như không có!"

Lúc này ông Chu thật không thể bình tĩnh nổi, cho dù mấy người trẻ tuổi này đều là những nhân vật không thể chọc tới ở thành phố A, nhưng nhà họ Chu bọn họ cũng không phải là người dễ bắt nạt như nạt như vậy. Có câu nói, cường long không đấu thắng địa xạ(rồng mạnh không thắng được rắn địa phương), chẳng lẽ còn sợ mấy người đó.

"Khá lắm, nha đầu không biết trời cao đất rộng là gì, cô đã xem thường nhà họ Chu chúng ta như vậy, vậy để ta thay mặt nhà họ Chu giáo huấn cô một chút, để cho cô biết, nhà họ Chu chúng ta cũng không phải dễ chọc." Dứt lời tức giận xoay chiếc gậy trong tay, nặng nề bổ vào đầu Nghiêm Hi.

Chu Khải vốn đang đỡ ông Chu lập tức bị sức ông xô về phía sau hai bước, Chu Khải biết thể lực ba mình rất tốt, nhưng mắt thấy gậy này sẽ nhẫn tâm bổ xuống đầu Nghiêm Hi, Chu Khải nhanh chóng bước lên trước, hoảng hốt kêu to: "Ba…" Ra tay lưu tình.

67. Chương 67: Tận Mắt Nhìn Thấy Có Lẽ Cũng Không Phải Sự Thật

Người cầm gậy vẫn có một sức lực phi thường tiến thẳng tới đầu Nghiêm Hi. Ông Chu này lúc tuổi trẻ cũng không phải là nhân vật bình thường. Đây là nhân vật tương đối có thế lực trong hắc đạo, cho nên quyền cước cũng không thể xem thường. Dù ông đã già, nhưng đối với một cô gái bình thường như Nghiêm Hi, dù có phản ứng nhanh đến mấy cũng sẽ bị ông Chu đánh trúng.

Lý Lệ nhìn thấy chiếc gậy ngày càng đến gần, ánh mắt dường như rất hưng phấn, hận không thể nhìn chiếc gậy nhanh chóng đập đầu, tốt nhất là một gậy đánh chết luôn.

Mà bên kia, Nghiêm Hi chỉ đơn giản là nhìn nhà họ Chu đang xông tới, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng không hề hoảng sợ, chỉ lẳng lặng nhìn chiếc gậy khắc hình đầu rồng ngày càng đến gần.

Đứng gần mới phát hiện, thì ra trên gậy ông cụ này được tỉ mỉ điêu khắc một con rồng uy nghiêm, nhìn rõ được cái miệng mở to. Lúc này Nghiêm Hi mới bình tĩnh nở nụ cười lạnh lùng, ông Chu khắc hình con rồng trên gậy, vậy có phải là ông cho rằng ông là một con rồng cực kỳ uy nghiêm, quyền thế ngập trời không?

Đúng rồi, Nghiêm Hi giờ mới nhớ tới, nhà họ Chu ở thành phố G tự xưng là nhà hoàng đế.

Nụ cười lạnh từ từ hiện lên trên khóe miệng, mà Lãnh Diễm ở sau cũng không hoảng hốt, không vội, miễn cưỡng nhìn chiếc gậy sắp rơi trúng. Lý Duệ Thần phía sau cũng không lên tiếng, chỉ thản nhiên nhìn sang. Trong lúc đó Tiếu Thâm và Cố Tiêu cũng đang sáng mắt nhìn đến bên này.

Lý Thánh Đức chú ý tới tình hình như thế, cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ quặc, không kịp suy nghĩ nhiều, kêu to: "Từ từ đã!"

Ầm!

Kèm theo tiếng của Lý Thánh Đức là tiếng của chiếc gậy gỗ rơi xuống.

Mọi người kinh sợ, chỉ thấy nháy mắt chiếc gậy rơi xuống, Nghiêm Hi vốn đang thanh tao nho nhã chợt di chuyển linh hoạt, hai tay nắm lấy chiếc gậy gỗ khắc hình con rồng, linh hoạt xoay tròn. Sau khi xoay người ba trăm sáu mươi độ, gậy đã nằm trong tay. Tiếp đó lại như trên gậy có rất nhiều vi khuẩn, nhíu mày ghét bỏ, nhẹ nhàng buông chiếc gậy trong tay. Chiếc gậy rơi xuống đất, nhẹ nhàng vang lên tiếng động.

Người nhà họ Chu ở đó sửng sốt, Chu Khải càng không thể tin nhìn Nghiêm Hi đang rất ung dung thoải mái, sao cô có thể?

Động tác nhanh nhẹn như vậy, với bản lĩnh của hắn không thể nào luyện được trong thời gian ngắn. Rõ ràng ba mình rất có bản lĩnh, cho dù là đàn ông trai tráng tập võ vài năm có lẽ cũng không tiếp nổi chiêu đó. Nhưng Nghiêm Hi lại tiếp được, chẳng những thế, còn rất nhẹ nhàng cướp lấy.

Chu Khải hít một hơi thật sâu, bây giờ hắn cảm thấy lòng mình trống rỗng. Người trước mặt này thật sự là Nghiêm Hi mình bảo vệ hai năm sao? Tại sao bây giờ cô ấy nở nụ cười tự tin thoải mái mà xa lạ như vậy?

Hay là…

Chu Khải liếc mắt nhìn Lãnh Diễm sau lưng Nghiêm Hi, giờ này Lãnh Diễm đang nở nụ cười thản nhiên trên khóe miệng. Người này giống như nhìn thấy bạn gái mình nghịch ngợm còn lộ vẻ cưng chiều, còn hơi bất đắc dĩ, nhưng chủ yếu vẫn là rất kiêu ngạo!

Chu Khải hình như hiểu mà không hiểu, hắn cảm thấy Nghiêm Hi trước mắt chắc chắn là Nghiêm Hi mình đã bảo vệ , chỉ là giờ phút này sự tự tin trên mặt Nghiêm Hi so với trước đây càng thêm hấp dẫn sự chú ý của hắn. Nghiêm Hi như vậy mới thật sự là có thể chết người.

Nghiêm Hi cúi đầu nhìn chiếc gậy rồng rơi xuống đất, khẽ nheo mắt, sau đó bình tĩnh ngẩng đầu nhìn mấy người già đang khiếp sợ nhìn mình, nở nụ cười tiếc nuối, nhẹ nhàng nói: "Thật xin lỗi, không cẩn thận làm rơi gậy của ông."

Nói xong còn cẩn thận ngồi xuống nhặt chiếc gậy bị ghét bỏ lên, cẩn thận phủi hết bụi đất ở trên, hai tay dâng trả lại cho ông Chu.

Ông Chu nhìn động tác này của Nghiêm Hi, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Đến khi một đôi tay nhỏ bé cầm gậy của mình xuất hiện trước mắt mới bình tĩnh trở lại, mắt không thể tin nhìn cô gái nhỏ bé yếu ớt trước mắt. Đúng là không thể nhìn người từ bên ngoài, không ngờ rằng động tác của đứa nhỏ này có thể nhanh nhẹn như vậy, dùng sức rất đúng chỗ.

Nghiêm Hi nhìn ông Chu vẫn đang nhìn chằm chằm mình, căn bản không nhớ tới phải cầm gậy mình lại. Cô nhẹ nhàng nhướng mày lên, vẻ mặt không vui, từ nhỏ đến lớn cô rất ghét bị người ta nhìn!

Cô mỉm cười nhẹ nhàng nói: "Chu lão gia? Đồ của ông nên cầm về!"

Lúc này ông Chu mới chợt hiểu, đưa cánh tay đã đông cứng từ lâu, lúc đầu ngón tay của mình chạm vào thanh gỗ thô ráp rõ ràng có thể cảm nhận được ngón tay mình đang run rẩy.

Sau khi đưa gậy, Nghiêm Hi rút tay lại, cười cười nhìn vẻ mặt tái nhợt của ông Chu. Sau khi chờ ông Chu bình tĩnh trở lại, cô mới nói: "Ông nói hôm đó là tôi đẩy Lý Lệ xuống nước sao?"

Ánh mắt vốn đang mở to giờ này không biết nghĩ đến cái gì mà tỏa sáng lấp lánh, hết sức đẹp mắt khiến ông Chu không muốn nhìn thấy. Lúc nãy vừa nhìn thấy bản lĩnh chân chính của Nghiêm Hi ông đã rất khiếp sợ, giờ này ông Chu yên lặng nhìn Nghiêm Hi, sau đó mới chậm rãi gật đầu.

Chỉ là lần này lúc trả lời cũng đủ nhận ra ông Chu khá đề phòng Nghiêm Hi. Có thể nói Nghiêm Hi vừa lộ ra bản lĩnh trước mặt mọi người như vậy, Ông Chu càng nghi ngờ mục đích tiếp cận của Nghiêm Hi hơn. Cho dù Nghiêm Hi từ nhỏ đã sống trong gia đình phú quý và quyền thế, vậy có thể nói rõ cái gì?

Chẳng lẽ mục đích tiếp cận một người của một người không còn thứ khác ngoài trứng?

Nghiêm Hi nhìn ánh mắt đề phòng của ông Chu, cũng không giận, vừa khẽ mỉm cười vừa ung dung hào phóng, giống như một cô công chúa cao cao tại thượng, kết hợp với Lãnh Diễm trở nên hòa hợp, chỉ khác là một nam một nữ mà thôi.

Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, "Nếu như tôi không sai, lúc ấy là ai truyền tin tức cho các người để xuất hiện ở đây?"

Ông Chu nghe vậy, vẻ mặt ngưng trọng, khẽ nhớ lại, ngày đó hai người bọn họ cùng đến nghĩa trang thăm con, trên đường xuống núi bất ngờ gặp được Nghiêm Hi. Sau đó hai người lên xe rời đi, lại không ngờ rằng, lúc hai người sắp lái xe xuống đường quốc lộ có nhận được một tin nhắn giấu tên: có muốn biết một sự thật khiến cho ông khiếp sợ hay không?!

Tin nhắn kia như thế nào, bây giờ ông Chu vẫn còn nhớ rõ.

Nghiêm Hi nhìn vẻ mặt thay đổi của ông Chu, biết mình đã đoán đúng, sau đó nhẹ nhàng nhìn lướt qua Lý Lệ đang đứng đó không nhúc nhích, khẽ mỉm cười, sau đó dời mắt đi, vô cùng hài lòng nhìn Lý Lệ, dù trong ban đêm cũng có thể nhìn thấy rõ sắc mặt trắng bệch.

"Như vậy, lúc mấy người đến đây vừa hay nhìn thấy tôi và Lý Lệ giành giật nhau, đúng lúc đó, là tôi dùng tay đẩy Lý Lệ đến gần bên hồ có phải không?"

Đôi mắt sáng trong thản nhiên đảo qua, làm như đang hỏi mấy người cùng nhau chạy tới, Lý Thánh Đức thấy Nghiêm Hi bình tĩnh như vậy chợt cảm thấy có gì đó rất quen thuộc, nhưng nhất thời không biết là thế nào.

Nghiêm Hi thấy ánh mắt vừa suy tư vừa tìm tòi nghiên cứu của Lý Thánh Đức, không thể không nheo hai con mắt nhỏ bé lại, sau đó khôi phục lại như thường, vẻ không biết người này, tiếp tục nói với ông Chu: "Như vậy, ông dựa vào cái này để quyết định tội danh của tôi, sao ông có thể chắc chắn là tôi không bị đẩy xuống nước. Có lẽ ngay từ lúc mấy người tới đây, hai người chúng tôi cũng đã đánh nhau. Với bản lĩnh của tôi lúc nãy, ông Chu cũng hiểu tôi sẽ không chấp kẻ yếu thế, hoặc là có người yếu thế muốn tới tìm tôi tranh luận, kết quả bản thân không cẩn thận rơi vào trong hồ. Là tôi tốt bụng đưa tay kéo cô ta lại bị người ta kéo xuống?"

Ông Chu nghe Nghiêm Hi thản nhiên phân tích, suy nghĩ trong đầu càng thêm rõ ràng, hoặc là còn có một khả năng khác, Lý Lệ cố ý đánh nhau với Nghiêm Hi, đúng lúc đó để cho bọn họ tận mắt chứng kiến cảnh Nghiêm Hi đẩy Lý Lệ xuống nước.

Ông Chu quay đầu liếc mắt nhìn Lý Lệ bên cạnh Chu Khải nước mắt đầm đìa từ lâu, đôi mắt dịu dàng rõ ràng vô cùng uất ức nhưng vẫn cố cắn chặt môi không để tiếng khóc thốt ra.

Ông Chu lắc lắc đầu, cảm giác mình thật sự bị nha đầu Nghiêm Hi giỡn mặt, Lý Lệ nhu nhược như vậy sao có thể làm được. Chuyện khác không nhắc đến, sao con bé có thể biết bọn họ sẽ chạy đến đúng lúc đó?

Giả thiết này không phải không có, chỉ là yêu cầu kỹ thuật quá cao, ông Chu tự nhận dù mình có thế lực cũng không thể làm được như vậy, nắm bắt thời gian không sai chút nào, có thể đảm bảo bản thân không bị uy hiếp về tính mạng.

Nếu có thể làm được, như vậy cô con dâu Lý Lệ này thật sự là thần.

Vì vậy, vứt bỏ ánh mắt hoài nghi nhìn dáng vẻ uất ức của Lý Lệ, quay đầu trừng mắt liếc Nghiêm Hi, giọng độc ác: "Nghiêm tiểu thư, ta thật sự không nghĩ tới, không những cô rất xinh đẹp, tài ăn nói không tệ, ngay cả mưu kế cũng không chê vào đâu được."

Nghiêm Hi nghe lời khen khạc ra từ trong miệng ông Chu, rất dễ nhận ra đây không phải là kết quả cô muốn, giận dữ nhưng cũng nằm trong dự liệu của cô, không thèm để ý giương mày, bĩu môi, dáng vẻ ông không tin cũng không sao.

"Được rồi, nếu như ông không tin, vậy thì thôi. Dù sao tôi sẽ không đi làm một chuyện như vậy."

Ông Chu nhìn cô gái thông minh vừa rồi, bây giờ đã bỏ qua bởi vì chỉ một câu nói của mình?

Liếc mắt nhìn Lý Thánh Đức đứng cạnh không nói lời nào, rất dễ nhận thấy, Lý Thánh Đức cũng lộ vẻ không hiểu. Bây giờ mới hiểu ra, Nghiêm Hi này thực ra cũng không đơn giản. Vốn tưởng rằng cô gái này chỉ là một người muốn leo lên người Chu Khải, nhưng một cô gái bình thường sao có thể phong thái và khí thế ung dung với rõ ràng như vậy?

Điều này chứng tỏ cô gái này được giáo dục rất tốt, nếu cô gái như vậy vào Chu thị…

Ông Chu chăm chú nhìn Nghiêm Hi, sau đó liếc mắt nhìn lại dáng vẻ lưu luyến không rời của con trai, có lẽ, cưới được Nghiêm Hi lợi hại này sẽ có ích cho Chu thị hơn rất nhiều so với Lý Lệ, đại thiên kim tập đoàn Thánh Đức.

Lý Lệ nhìn Nghiêm Hi trước mắt như thay đổi thành một người hoàn toàn khác, vẻ mặt cô ta thản nhiên mà tự tin, ngay cả phụ nữ nhìn vào không kiềm nổi tiếng tim đập mạnh, đôi mắt vẫn luôn dịu dàng chợt trở nên trầm tư. Nghiêm Hi trước mặt này đâu còn chút nào tức giận, rõ ràng là dáng vẻ của một công chúa vui mừng được người trong nhà nuôi.

Toàn bộ khí thế này không thể có ở người bình thường, chỉ là quyết đoán như vậy cũng đủ khiến Chu lão gia và Lý Thánh Đức cẩn thận đề phòng.

Như vậy Nghiêm Hi…

Liếc mắt nhìn qua Chu Khải vẫn đang nhíu chặt mày, một lúc lâu đột nhiên trưng ra dáng vẻ quyến rũ không giống ngày thường, hai tay mềm mại như không xương nhẹ nhàng vòng qua cổ Chu Khải, không coi ai ra gì ghé vào lỗ tai hắn dịu dàng nói.

"Có phải đột nhiên cảm thấy Nghiêm Hi cao cao tại thượng như vậy làm cho anh trèo lên không được đúng không?"

Chu Khải vốn đang suy nghĩ thất thần vì Nghiêm Hi lập tức bị hành động này của Lý Lệ lôi về, hai mắt nhìn Lý Lệ trước ngực cười đẹp đẽ như hoa anh túc* (thuốc phiện), đâu còn hình tượng đoan trang hiền thục bình thường.

Đôi tay nhỏ bé như không xương của Lý Lệ lặng lẽ vuốt ngực Chu Khải, tiếp tục nói: "Thủ đoạn của cô ta dường như rất cao, cô ta chỉ coi anh như một con vật được cưng chiều, nuôi để đùa giỡn mà thôi. Cho dù chúng ta không kết hôn, đến lúc cô ta tốt nghiệp, người đàn ông kia cũng sẽ xuất hiện, cô ta sẽ rời bỏ anh. Cho nên là anh may mắn, bởi vì anh đã thoát khỏi cô ta từ lâu mới tránh khỏi bị người phụ nữ này vứt bỏ."

Tiếng nói êm ái của Lý Lệ khiến xương cốt hắn trở nên mềm yếu, nhưng vừa nói xong lại khiến cho xương cốt mềm yếu đó trở nên lạnh như băng trong tủ lạnh, cả người không nhúc nhích mặc cho bàn tay nhỏ bé trước ngực bày trò.

Trong đầu Chu Khải căn bản không có chỗ để suy nghĩ tới những cái khác, trong đầu chỉ ngập lại một câu: "Cô ta cũng chỉ coi như một con vật được cưng chiều, nuôi để đùa giỡn mà thôi. Cho dù chúng ta không kết hôn, đến lúc cô ta tốt nghiệp, người đàn ông kia cũng sẽ xuất hiện, cô ta sẽ rời bỏ anh."

Chu Khải có cảm giác lồng ngực mình như bị người ta đâm một nhát dao, cảm giác đau đớn khiến trái tim co rút, dần dần cảm thấy máu trong người ngưng lại, giống như lưỡi dao lạnh lẽo vô tình, xuôi theo huyết quản khiến máu bên trong cũng trở nên đông cứng.

Hắn cảm thấy lạnh, rất lạnh. Đến bây giờ khi hắn nhìn thấy Nghiêm Hi đã cảm thấy mình là một kẻ bạc tình, là mình phản bội tình cảm của hai người trước. Cho dù đó là ba mình ép buộc, cũng là bản thân không kiên định, vì muốn được Nghiêm Hi tha thứ, hắn đã chạy khỏi hôn lễ của mình, chạy đi tìm cô. Một đêm đó, hắn dường như nhớ tất cả mọi con đường lớn nhỏ của thành phố G đều hiện dấu chân mình, hoặc cho tới bây giờ cũng sẽ có người nhớ, một đêm đó, có một người đàn ông mặc lễ phục chính thức, cài hoa chú rể trên ngực mơ hồ nhìn xung quanh.

Đêm đó là đêm hắn nhếch nhác nhất trên đời này.

Vì cô, hắn cam lòng.

Nhưng đến bây giờ bị một câu của người khác đánh thức, thì ra trước kia chỉ một mình hắn đơn phương kiên trì, có phải Nghiêm Hi cô vẫn luôn vụng trộm cười nhạo hắn?

Lý Lệ quyến rũ nhìn đôi mắt Chu Khải trước mắt trong nháy mắt biến đổi phức tạp, cười hài lòng, sau đó nhẹ nhàng đến gần ngực hắn trấn an: "Không sao, anh đã kết hôn rồi." Nói xong, đưa tay vỗ về trái tim như đang ngừng đập của hắn.

Bởi vì Lý Lệ vẫn luôn ở trong ngực Chu Khải, hai người lại đứng ở trong góc, Lý Lệ đưa lưng về phía mọi người, cho nên ngoài Chu Khải không còn ai nhìn thấy. Mọi người chỉ thấy Lý Lệ chợt luồn tay qua cổ Chu Khải, không biết nói gì, sắc mặt Chu Khải chợt khác thường, sau đó Lý Lệ nằm trước ngực hắn trấn an hắn.

Nghiêm Hi thản nhiên liếc mắt qua bên kia, nhìn bóng lưng Lý Lệ nằm trong ngực Chu Khải, chợt cảm thấy thật ra Lý Lệ rất thích hợp ở cùng người nhà họ Chu. Cô không phải là kẻ ngốc, chỉ nhìn sắc mặt Chu Khải thay đổi cũng biết lời Lý Lệ không hề tốt đẹp gì.

Vừa muốn dời tầm mắt đi chợt thấy ánh mắt phức tạp của Chu Khải nhìn qua, Nghiêm Hi giật mình, từ trước đến nay ánh mắt Chu Khải oán niệm xưa nay chưa từng có, trong nỗi tuyệt vọng còn ẩn chứa tự giễu, giống như hắn chợt ý thức mình đúng là một tên ngu ngốc.

Nghiêm Hi không hiểu, khẽ đau lòng vì một Chu Khải như vậy. Cô có yêu, thật có yêu, chỉ một chút yêu thích. Nhưng chỉ một chút yêu thích thôi, Lãnh Diễm vừa xuất hiện, chút yêu thích đó cũng bị Lãnh Diễm bá đạo đuổi đi. Bản thân cô chỉ còn sót lại áy náy với hắn, nhưng cũng dần biến mất bởi vì Lý Lệ.

Nhưng tại sao bây giờ Chu Khải nhìn cô với ánh mắt như vậy?

Không chờ Nghiêm Hi nhìn rõ ý tứ trong mắt Chu Khải, Chu Khải đã sắp dời tầm mắt mình đi, giống như Nghiêm Hi là một người độc ác đáng ghét, chỉ liếc mắt cũng khiến bản thân chán ghét.

Hai bàn tay nhẹ nhàng vòng qua eo cô từ sau lưng, Nghiêm Hi hồi hồn, hơi thở lành lạnh quen thuộc giúp cô an lòng, nghiêng đầu khẽ mỉm cười với Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm cũng không nói gì, chỉ sóng vai cùng cô đứng đó, yên lặng khích lệ cô.

Hai người ông Chu và Lý Thánh Đức nhìn hai đứa nhỏ trước mắt này, rõ ràng cảm giác tim mình như theo bản năng để bọn nó lui về sau một bước. Bây giờ chỉ còn lại hai người kiêu ngạo từng lăn lộn hơn nửa đời người chống đỡ, nếu không có chút kiêu ngạo này, e rằng không ép được hai người trẻ tuổi.

Lý Thánh Đức khôi phục tinh thần trước, cười lạnh nhìn Lãnh Diễm, sau đó nhìn Nghiêm Hi đang thờ ơ, giọng điệu xem thường: "Chẳng lẽ Nghiêm tiểu thư muốn dùng gia thế chèn ép người khác sao? Ta hiểu rõ Lãnh tiên sinh có gia cảnh, thế lực rất tốt, có lẽ nhà họ Chu và nhà họ Lý chúng ta không thể chống lại, nhưng ở thành phố G này, bây giờ vẫn do ta quyết định. Nếu mấy người muốn cường cũng không dễ dàng như vậy!"

Ông Chu nghe vậy, nhẹ nhàng tiếp lời, "Không sai, cho dù mấy người quyền thế ngất trời ở thành phố A, cũng sợ không phải là đối thủ của chúng ta ở đây."

Nghe vậy Nghiêm Hi vẫn ung dung cười như cũ, nghiêng đầu liếc nhìn người đàn ông không nhúc nhích đó, dáng vẻ rõ ràng không xem hai người này ra gì, mỉm cười, "Hai vị, hai người có thể đã hiểu lầm rồi, chúng tôi cũng định trở về thành phố A rồi. Chỉ cần mấy người không trở lại thành phố A tìm chúng tôi gây phiền toái, tôi đảm bảo nhà họ Chu và nhà họ Lý sẽ bình yên vô sự."

Sau khi nói xong còn nhìn Lý Thánh Đức thật lâu, cái nhìn vừa như cảnh cáo, vừa như không có gì cả, chỉ thản nhiên nhếch miệng mà thôi.

Tuy rất thờ ơ nhưng cũng đủ để Lý Thánh Đức lấy lại chút tự tin.

Nghiêm Hi cảm thấy mệt mỏi. Tại sao tối nay ra ngoài lại gặp phải tình huống này cơ chứ, liếc mắt nhìn người đàn ông vẫn đang cười, nhẹ nhàng hỏi: "Anh có vấn đề gì sao?"

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười, vẻ mặt dịu dàng nhìn cô: "Mệt sao?"

Nghiêm Hi bĩu môi, từ chối cho ý kiến.

Lãnh Diễm cười khẽ, cũng xoay người liếc nhìn chỗ Lý Lệ, sau đó nhìn Chu Kỳ vẫn luôn không cho phép nói: "Người tối nay đừng nghĩ rằng tôi không biết là ai, chỉ là thấy khó khăn lắm Hi Hi mới đồng ý trở về thành phố A không như tôi dự trước. Nhưng về sau còn dám chọc tới tôi nữa, tự gánh lấy hậu quả."

Lời này nói cho người phụ nữ Chu Kỳ ngu ngốc, thế nhưng con ngươi lạnh lùng như gánh nặng đâm vào lưng Lý Lệ, cảm giác người đàn ông này lạnh lùng đáng sợ. Tại sao phải để cô cảm thấy, đôi mắt lạnh lẽo trong vắt kia có thể nhìn rõ tất cả mọi thứ, giống như thế gian này không gì có thể lừa gạt được hắn. Lý Lệ đổ mồ hôi lạnh, chẳng lẽ, tối nay người nọ đã nói tất cả rồi?

Nhưng nghĩ lại, với thủ đoạn cô dùng với người nọ, đàn ông khó có thể phản bội cô, thay vì ở đây nơm nớp lo sợ, không bằng nên rời đi sớm. Nhưng, nhớ tới câu nói kia của Nghiêm Hi.

Bọn họ cũng muốn quay về thành phố A?

Đôi lông mày thanh tú khẽ nhăn lại, trong lòng dường như không vui. Tại sao Nghiêm Hi luôn muốn dây dưa không dứt với cô?

Về phần Nghiêm Hi, Lý Lệ cảm giác bản thân càng nhìn càng không hiểu. Trước đây lúc còn đi học, tuy cũng không ưa gì dáng vẻ thản nhiên thờ ơ không xem ai ra gì của cô ta nhưng đều có thể nhận ra cô ta không hề muốn khiêu chiến.

Nghiêm Hi bây giờ, bề ngoài luôn cười rất lương thiện, nhưng từ đầu đến cuối đôi mắt kia không hề để lộ chút khác thường nào. Lý Lệ không hiểu, liếc mắt nhìn Lãnh Diễm sau lưng Nghiêm Hi, hai người này trông như cùng một khuôn mẫu. Tại sao?

Lý Lệ khẽ cau mày, không nghĩ ra nổi, chẳng lẽ Nghiêm Hi và Lãnh Diễm đã quen biết từ lâu? Lâu đến mức thay đổi lẫn nhau, còn khiến cho đối phương trở nên cực kỳ giống mình!

Lãnh Diễm không để ý tới những người đang sững sờ tại chỗ, ôm Nghiêm Hi rời khỏi nơi đó. Bất luận tối nay người nọ là do ai phái tới, anh cũng đã biết, chỉ là không biết tối nay còn có một thu hoạch bất ngờ, Nghiêm Hi đã tính về thành phố A. Chuyện này khiến Lãnh Diễm vô cùng vui mừng.

Vừa đi vừa hỏi: "Bà xã, em muốn về thành phố A với anh sao?"

Nghiêm Hi liếc mắt nhìn anh, chợt nở nụ cười kỳ dị bên miệng, quay đầu lại nhìn người nhà họ Chu vẫn đang trừng mắt ở đó. Lý Thánh Đức vẫn đang nhìn hai người Lãnh Diễm rời đi, đúng lúc đụng phải ánh

mắt Nghiêm Hi quay đầu lại nhìn. Trùng hợp như thế, Lý Thánh Đức cảm thấy đôi mắt này hết sức quen thuộc, cháy hừng hực, cho dù bị Nghiêm Hi bắt quả tang vẫn không hề thuyên giảm.

Nghiêm Hi sửng sốt, nhớ lại mười bảy năm trước, vẫn là ánh mắt đó nhìn cô, sau này cô đã trải qua quãng thời gian đen tối nhất cuộc đời mình.

Còn muốn lập kế hoạch sao? Lý Thánh Đức, lần này chỉ sợ sẽ không như ý ông tính toán đâu.

Cô quay đầu nhìn về phía Lãnh Diễm vẫn đang mỉm cười, "Lãnh Diễm, chúng ta về thành phố A sẽ gặp trở ngại rất lớn, anh có…"

Lãnh Diễm thôi nhìn Lý Thánh Đức phía sau, nghe Nghiêm Hi nói thế, thoáng sững sờ, ngay sau đó hiểu ra, bí mật của bà xã mình cũng không ít đâu? Nhưng không suy nghĩ đã thốt ra ngoài miệng: "Không biết, dù trời có sập cũng không thể khiến em rời anh lần nào nữa, dù cho em muốn rời khỏi cũng không được!"

Giọng nói trầm thấp có chút bá đạo, dường như còn ẩn chứa chút dịu dàng, Lãnh Diễm chỉ cảm giác nhịp tim mình đập thình thịch. Bây giờ nàng dâu còn nhỏ khó khăn lắm mới tiếp nhận, thời gian mình đi với cô không nhiều. Trong thời gian này, hai người cùng ăn cùng ở, dù biết tâm trạng Nghiêm Hi thay đổi bất thường, nhưng trong lòng vừa vui vừa lo khi được Nghiêm Hi tiếp nhận.

Sau khi nếm trải phần ấm áp ngọt ngào này, quay đầu nhớ lại những ngày trước đây. Bốn năm không có cô, đó là một đoạn phim câm, không tiếng, không màu, thậm chí cũng không có niềm vui, chỉ còn lại một khoảng trống trong tim. Dù ai làm gì làm thế nào cũng không thể mở miệng, cả người đột nhiên như biến thành trục bánh xe, một ngày hai mươi tư giờ trở thành hai mươi lăm giờ sử dụng, mỗi ngày đều rất bận rộn. Sáng sớm mỗi ngày vào phòng làm việc bắt đầu làm việc, nhìn tấm ảnh Nghiêm Hi trên bàn trở thành món ăn tinh thần, mỗi ngày đều dựa vào nụ cười của cô để chống đỡ.

Cho nên, Nghiêm Hi, vết thương đó anh cũng không muốn nếm thử lần nữa, cũng đừng nghĩ rời đi nữa, nếu không anh không chắc chắn có nổi điên ném cả anh và em vào trong vận mệnh luân hồi, làm lại từ đầu, cho dù có chết cũng phải chết chung một chỗ. Vài ngàn năm sau anh cũng sẽ ôm cô, sau khi bị người đời sau phát hiện cũng sẽ ngạc nhiên nói: Nhìn xem, tình yêu của người này đối với bạn vĩ đại cỡ nào, hai người cùng sinh cùng chết, đây là câu chuyện tình yêu lãng mạn đến mức nào.

Khi đó anh nghĩ, dù là giữ lại một đối tượng giả cũng được, chỉ cần bọn họ được đi cùng nhau, là đủ rồi.

Nhớ lại tâm trạng của mình khi đó, rồi nhìn lại Nghiêm Hi trước mắt, Lãnh Diễm chợt có cảm giác không an toàn, ôm eo Nghiêm Hi thật chặt. Đến lúc Nghiêm Hi không thể thở nổi thốt lên lời kháng nghị, Lãnh Diễm chợt vội vàng cắt đứt cô: "Chúng ta không về thành phố A được không, em thích nơi nào, anh dẫn em đi. Chúng ta hãy đi du lịch vòng quanh thế giới, trước kia không phải em nói em đã chuẩn bị bản đồ du lịch thế giới, đợi đến lúc em trưởng thành sẽ hoàn thành sao? Bây giờ chúng ta đi thôi!"

Nghiêm Hi chợt cũng không rõ Lãnh Diễm sao lại như vậy, nhìn xung quanh, phát hiện hai người đã rời khỏi vườn hoa đó từ lâu, xung quanh không còn bất kỳ ai, ba người Lý Duệ Thần cũng không theo kịp bọn họ. Nghiêm Hi dừng bước, hai tay nâng mặt Lãnh Diễm, dịu dàng hỏi: "Thì sao, không phải vẫn luôn muốn em về thành phố A sao? Sao đột nhiên giở quẻ muốn dẫn em đi du lịch vòng quanh trái đất?" Ánh mắt Nghiêm Hi lo lắng, chưa từng thấy Lãnh Diễm bỗng nhiên thay đổi như vậy, tâm trạng như của một đứa bé khiến cô rất lo lắng.

Lãnh Diễm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhìn mình lo lắng, hai mắt đen nhánh hốt hoảng dần bình phục, sau đó cũng bình tĩnh trở lại. Lúc Nghiêm Hi nhìn chằm chằm vào đôi mắt biến đổi kia, Lãnh Diễm chợt thở một hơi thật dài, khép chặt đôi mắt.

Nghiêm Hi lo lắng: "Lãnh Diễm?" Rốt cuộc anh sao vậy.

Từ từ mở mắt ra, vẻ mặt hốt hoảng như Nghiêm Hi nghĩ rốt cuộc cũng không còn nữa, anh khẽ nhếch môi, nở nụ cười nghịch ngợm, nhẹ nhàng đưa tay vuốt từng sợi tóc cô, giọng nói vô lại hiếm thấy: "Hù dọa em sao? Em xem lúc nãy anh đáng sợ cỡ nào, cho nên về sau em không thể tự ý rời bỏ anh như bốn năm trước, biết không? Nếu không anh sẽ điên mất, thật sự điên mất." Bởi vì, em có cách khiến ột người điên lên trong thời gian ngắn nhất, cũng không tổn phí của em chút hơi sức nào.

Nghiêm Hi vẫn còn rất lo lắng chợt lóe lên chút tức giận, lời nói giỡn của Lãnh Diễm lại biến thành lời nói tiêu cực. Cô khẽ nhướng mí mắt lên, nhìn lại khuôn mặt anh tuấn trước mắt, khóe miệng vẫn nở nụ cười đùa giỡn, tâm trạng dường như rất tốt, nhưng đôi mắt đen nhuốm vàng kia hoàn toàn chứa đựng ánh sáng nặng nề như xin thề.

Nghiêm Hi đau lòng, rốt cuộc cô đã làm gì mới khiến một Lãnh Diễm luôn luôn kiêu ngạo có thể nói là luôn coi trời bằng vung bỗng trở thành một người luôn lo được lo mất như vậy?

Ánh mắt yêu thương chợt lóe lên rồi biến mất, ngược lại biến thành hờn dỗi không vui, "Lãnh Diễm, anh dám trêu chọc em!" Cô rất tức giận chỉ vào Lãnh Diễm đang cợt nhả trước mặt, nói xong nhào tới há mồm cắn anh. Chân Lãnh Diễm dài, một bước của anh bằng hai bước của Nghiêm Hi, thấy con thú nhỏ giương vuốt nhào tới, một bước dài xoay người bỏ chạy.

Nghiêm Hi đuổi theo phía sau: "Đừng chạy, hôm nay không tha cho anh…"

Mắt thấy Lãnh Diễm biến mất ở khúc quanh phía trước, Nghiêm Hi thét một tiếng chói tai chạy đi thật nhanh, nháy mắt cũng biến mất sau khúc quanh, cũng không nghĩ tới bị bắt lấy mạnh mẽ. Cô phản xạ có điều kiện giơ tay lên chuẩn bị đánh. Tối nay chuyện của người đàn ông kia khiến cô cảnh giới trong lòng, đột nhiên xuất hiện lực…

Kết quả, chiêu của mình bị người nào đó dễ dàng bắt được, chuyển một cái vắt tay sau lưng, miệng không hề có biện pháp bảo vệ bị đôi môi thơm mát lạnh lùng đặt lên.

Mùi vị này…rất quen thuộc, giống như gió đông mát lạnh, lại có vị nhàn nhạt đặc sắc riêng.

Cơ thể Nghiêm Hi lúc nãy còn căng thẳng chợt mềm nhũn, cả người buông lỏng mặc cho người trước mặt ôm lấy, cả người xụi lơ, toàn bộ sức lực hòa quyện trong khoang miệng người này, khiêu khích tùy ý.

Hoàn toàn tập trung tinh thần, dường như cảm thấy không khí trong lồng ngực cạn kiệt, phổi không thể tiếp tục thải khí, đại não cũng trở nên thiếu dưỡng khí vì nụ hôn sâu của người đàn ông này.

Cảnh báo đầu tiên phát ra không phải là bản thân Nghiêm Hi, mà là hệ thống sinh lý tận tụy của Nghiêm Hi. Hít thở không thông, mạch máu trong người Nghiêm Hi dần mở rộng, khuôn mặt bị ép đến mức đỏ bừng, mà khoang miệng tiếp xúc thân mật cũng sẽ tăng nhiệt độ lên thật cao.

Lãnh Diễm phát hiện người trong ngực không bình thường, mượn ánh đèn đường nhìn cô gái nhỏ bé bên dưới, lúc này mới giật mình lập tức tách ra khỏi Nghiêm Hi, buông hai tay ôm cô sau lưng ra, dùng tay mình bối rối vỗ lưng cho cô không ngừng.

"Khụ…khụ…" Nghiêm Hi ho đến mức nước mắt đầy mặt, trong mắt vô cùng uất ức, Lãnh Diễm càng nhìn càng thấy đau lòng, "Không sao chứ, nhanh thở đi, sao em ngốc vậy cơ chứ, cũng không phải lần đầu tiên hôn môi, sao có thể khiến mình nghẹn chết như vậy?"

Lãnh Diễm nói là do vừa tức giận vừa buồn cười lại không biết làm thế nào, vừa trêu chọc cô ngốc ngếch, vừa cười cô trong sáng. Thật sự tâm trạng anh cực kỳ tốt, kỹ thuật hôn của cô không thuần thục như vậy, rõ ràng là bốn năm chia cách thật sự không hôn.

Anh lại liên tưởng đến cảnh đẹp chiều nay lúc cô ở trong phòng bệnh, tâm bệnh tích tụ bốn năm qua của Lãnh Diễm đột nhiên biến chuyển rất tốt.

Nghiêm Hi vốn đang ho, thở không ra hơi, trong lồng ngực đột nhiên có dưỡng khí từ phía sau không ngừng được tiếp ra trước khiến chân tay cô trở nên luống cuống. Cô lại nhìn Lãnh Diễm trước mặt lúc tức giận lúc vui mừng lúc cao hứng, cô quả là sắp phát hỏa rồi. Anh là đang cười hài lòng vì cái gì?

Cười cô không biết hôn, cười cô thiếu chút nữa bị nụ hôn của anh làm cho nghẹn chết sao?

Chuyện này không phải lỗi của anh sao, còn cười được.

Bắt lấy cánh tay đang không ngừng giúp cô vỗ lưng, hung hăng trợn mắt nhìn anh nói: "Cười cái gì mà cười, không phải là không biết hôn thôi sao, chỉ có anh biết, kỹ thuật của anh cũng tốt, đắc ý cái gì, có gì đáng để đắc ý. Không biết đôi môi thật mỏng này cũng đã từng bị bao nhiêu người hôn qua, thế mà anh còn

sử dụng nó…" Nghiêm Hi càng nói càng tức giận, cố gắng dùng tay áo bệnh viện của mình lau thật mạnh miệng Lãnh Diễm.

Cô biết Lãnh Diễm không phải là người như cô nói, nhưng cô không hiểu tại sao cô và anh giống nhau không tiếp xúc quá nhiều với người khác phái, tại sao kỹ thuật cũng không bằng anh?

Lãnh Diễm nhìn con quái thú nhỏ Nghiêm Hi trước mặt, chợt trưng ra vẻ mặt chọc giận lãnh đạo, ngoan ngoãn giơ đôi môi đáng thương cho lãnh đạo lau.

Thật ra thì, Lãnh Diễm cũng rất ngoan, nhìn lại đôi môi bị ống tay áo mình chà xát đến mức sưng lên, Nghiêm Hi chợt mềm lòng, cảm giác mình thật sự là đang cố tình gây sự.

Ngừng động tác tay, hai mắt Nghiêm Hi mở thật to nhìn hai cánh môi trên miệng. Mặc dù cô mềm lòng nhưng giọng nói cũng rất buồn rầu bất mãn: "Đau không?"

Lãnh Diễm bỗng nhiên thấy Nghiêm Hi như vậy rất buồn cười, nhưng bây giờ không thể, lãnh đạo rất tức giận, hậu quả khôn lường. Vì vậy anh cố nén nụ cười trong lồng ngực mình, lắc lắc đầu. Vật nhỏ mềm lòng là tốt, nhưng có lúc mềm lòng sẽ gây ra hậu quả không như cô dự liệu. chuyện này, sau này vẫn nên dạy dỗ một chút.

Nghiêm Hi nháy mắt, khẽ cắn môi, chợt ôm cánh tay anh hỏi: "Không phải em quá ngang tàng bạo lực chứ?"

Cái gì?

Lãnh Diễm vô cùng kinh ngạc đặt dấu chấm hỏi, nhìn thấy Nghiêm Hi vẻ mặt hối lỗi bỗng im lặng.

"Không hề, ai dám nói bà xã anh ngang tàng bạo lực, anh sẽ khiến người đó không có gì để ăn." Nói xong còn khoa trương giơ nắm đấm của mình, khoa tay múa chân, vẻ mặt hung ác giống như thật sự sẽ xử đẹp.

Nghiêm Hi bị dáng vẻ như vậy của Lãnh Diễm chọc cười, chợt nhớ lại chuyện kia, nụ cười dần biến mất, chần chừ nhìn Lãnh Diễm, giống như không biết nên làm thế nào, ánh mắt lo lắng.

Lãnh Diễm hỏi, "Sao vậy, lo lắng chuyện gì sao?"

Nghiêm Hi im lặng thật lâu, lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu, "Lãnh Diễm, nếu như anh phải chọn một là em một là người nhà, có phải là gây khó dễ cho anh quá không?"

Lãnh Diễm nghe thế sững sờ, ánh sáng tươi vui trong mắt cũng dần biến mất, suy nghĩ sâu xa, mím chặt hai môi sưng đỏ, vẻ mặt cương nghị giờ này xem ra hết sức nặng nề.

Thật lâu sau cũng không thấy Lãnh Diễm lộ vẻ gì khác, cũng không đáp lại vấn đề của cô. Nghiêm Hi cắn chặt môi dưới, ánh mắt đang mong chờ dần trở nên buồn bã, hàng lông mi dài khẽ hấp háy lộ vẻ tự giễu.

Cô chậm rãi cúi đầu, hãy nói đi, nếu phải đặt vấn đề này lên mặt bàn, nhất định sẽ làm khó Lãnh Diễm. Không phải bốn năm trước cũng đã biết đáp án rồi sao, Nghiêm Hi, đã biết đáp án từ lâu còn đau lòng làm gì?

Nhanh chóng ngẩng đầu về phía Lãnh Diễm đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn mình, Nghiêm Hi sững sờ. Lúc nãy không phải còn đang suy nghĩ vấn đề sao? Tại sao bây giờ trên mặt lại toát lên vẻ tìm tòi như vậy? Cô cố gắng đè nén nỗi nghi ngờ trong lòng, cười một tiếng, cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, "Được rồi, em đùa thôi, giờ không còn sớm, chúng ta về thôi!"

Cười một cách thoải mái xoay người lên lầu lại bị đôi tay mạnh mẽ của Lãnh Diễm bắt lại, giọng nói người nọ sau lưng cực kỳ trầm thấp, tựa như đang đè nén cái gì đó, có chút khàn khàn, nhưng càng tăng thêm vẻ quyến rũ của đàn ông.

"Hãy nói cho anh biết, bốn năm trước, trước khi em đi đã gặp ai, nói gì. Còn nữa, nhà anh có bí mật gì, tại sao mấy người đều đặt lên mặt bàn bắt ta phải lựa chọn?"

Lãnh Diễm hình như đã hiểu ra vấn đề rồi, nha đầu này rời đi là vì mình?

Vừa không thể nào tiếp tục sống ở Lãnh gia, nhưng cũng không bỏ được anh!

Nhưng khách quan mà nói anh cũng không hiểu là vì cái gì? Mười bảy năm trước nhà họ Lãnh nhận Nghiêm Hi, cho nên nhà họ Lãnh có thể nói là nhà của Nghiêm Hi, như vậy cô và gia đình mình có thù hận gì lớn?

Hay là nói, chuyện này với chuyện mười bảy năm trước có liên quan gì?

Mười bảy năm trước đã xảy ra chuyện gì?

Lãnh Diễm quyết định, sau khi trở về sẽ tra rõ toàn bộ mọi chuyện gì đã xảy ra mười bảy năm trước, chỉ có thể biết chân tướng sự tình mới giúp anh biết mình rốt cuộc phải xử lý chuyện này như thế nào.

Nghiêm Hi nhìn thần thái thoắt ẩn thoắt hiện trong mắt Lãnh Diễm, đột nhiên nhớ ra vỗ hai cái vào miệng mình. Cái miệng rộng này, tại sao lại hỏi một câu như vậy, với trí thông minh của Lãnh Diễm, chắc chắn đã nhận ra được vấn đề gì rồi.

Nghiêm Hi lẳng lặng nhìn gương mặt đầy suy tư của Lãnh Diễm, mở miệng ra, một lần nữa ý thức được bản thân nói gì, khẽ cắn môi dưới, con ngươi đen láy di chuyển vòng vòng, ngẩng đầu nhìn Lãnh Diễm cười ha ha: "Không có gì, em nói nhầm, em muốn nói là nếu như mẹ anh không thích em làm con dâu bà, hơn nữa còn phản đối rất mãnh liệt thì phải làm sao bây giờ?"

Sắc mặt Lãnh Diễm rất khó coi, cũng không biết đã suy đoán được gì từ câu nói lúc trước của cô, tóm lại rất đáng sợ, giọng Nghiêm Hi càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chỉ lớn hơn tiếng muỗi kêu một tẹo.

Lãnh Diễm nhìn thấy Nghiêm Hi có vẻ nhát gan, than một tiếng thật nhỏ, sau đó buồn cười xoa đầu cô, bất đắc dĩ nói: "Muốn gả cho anh sao? Vậy sao lúc trước em còn kháng cự? Thành thật khai báo, có phải từ nhỏ em đã yêu thích anh rồi không?"

Lãnh Diễm cố ý chêm vào chút đùa cợt, mặt Nghiêm Hi chợt đỏ ửng, ngẩng đầu lườm anh, "Sao lại có người tự sướng như vậy không biết!" Nói xong cũng mặc kệ anh xoay người lên tầng, Lãnh Diễm phía sau kiêu ngạo đắc ý cười lớn.

Nghiêm Hi chạy thẳng tới phòng bệnh mình, vì chạy nên tim đập rất mạnh, lại nghĩ tới lúc nói Lãnh Diễm còn cố ý hà hơi vào tai mình, đôi mắt sáng rực. Nghiêm Hi mong muốn đáng lẽ ra mình không nên hỏi câu đó. Mặc dù Lãnh Diễm rất phối hợp với cô thêm một câu nói để trêu chọc cô, nhưng rõ ràng anh đã bắt đầu nghi ngờ.

Như vậy chuyện này phải làm thế nào đây?

Sau khi đến thành phố A, không chừng sẽ không gạt thêm được nữa. Hơn nữa mấy người Lý Thánh Đức cũng muốn đến thành phố A, Lý Lệ như vậy sao có thể bỏ cuộc sống thật tốt ở thành phố G, cam tâm tình nguyện đi theo Chu Khải đến thành phố A phát triển sự nghiệp?

Nghĩ đến thành phố A có những lợi ích mới có thể tận dụng được, nhưng từ trước đến giờ bọn họ không có liên hệ nào với thành phố A, đến đó có gì tốt. Hay là nói mục tiêu của họ là chỗ ở, là nơi không có bất kỳ quan hệ nào với bọn họ…

Nhà họ Nghiêm!

Nghiêm Hi chợt nhớ tới ông ngoại ở nhà vẫn không có liên lạc. Bản thân cô không có ấn tượng sâu sắc với ông ngoại, ấn tượng duy nhất là mười bảy năm trước lúc cô năm tuổi, năm đó mẹ dẫn cô đến thành phố A tìm ông ngoại. Đó là lần đầu tiên Nghiêm Hi bé nhỏ biết, thì ra trên thế giới này cô còn có một ông ngoại.

Trong trí nhớ mơ hồ, phòng ốc trong nhà ông ngoại rất lớn, đang ở thành phố A, còn có ông ngoại hình như đối xử với mẹ không tốt lắm. Nghiêm Hi bé nhỏ nhìn mẹ ôm mình đứng trước cửa chính nhà họ Nghiêm cầu xin một ông lão bên trong cánh cửa thì cảm thấy ông lão này thật đáng ghét.

Người này nhìn mẹ con ôm nhau, sắc mặt rất khó coi, nói với giọng như đang nói với người xa lạ, "Lúc đầu ta đã nói, một khi rời khỏi nhà họ Nghiêm thì không còn là con gái của Nghiêm Đình tôi nữa. Bây giờ cô biết được làm gì, trở về nông thôn của cô đi, dẫn theo cả tên đàn ông kia đi trước đi."

Nghiêm Hi không biết ông lão này, chỉ cảm thấy câu nói này của ông lão khiến mẹ mình khóc. Ông ta chính là người xấu. Cơ thể bé nhỏ thẳng thắn đứng trước mặt mẹ mình, không hề sợ hãi ông lão độc ác, giọng nói non nớt hầm hừ: "Người xấu, ông là người xấu, tôi không cho phép ông xem thường mẹ?"

Ông lão khổ sở nhìn con gái bảo bối của mình đang quỳ gối ngoài cửa, cuối cùng vẫn nghiến răng tàn nhẫn đuổi nó ra ngoài. Nhưng ông không ngờ rằng cháu gái ngoại bé nhỏ đằng sau con gái lại dũng cảm như một chiến sĩ nhỏ nói câu đó với mình, tư thế bảo vệ thẳng lưng đứng trước mặt mẹ mình.

Đôi mắt từng nhìn qua vô số người Nghiêm Đình đột nhiên toát ra vẻ vui mừng, đứa bé này không tệ, có can đảm, sau này nếu ông không thể dựa vào cô con gái không có tương lai, có thể dựa vào cô cháu gái bé nhỏ của mình. Con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi. Nếu lúc đầu nó không để ý đến sự phản kháng của người trong nhà, như vậy cũng tùy nó đi!

68. Chương 68: Trở Về Thành Phố A

Nếu như hỏi Nghiêm Hi lúc về thành phố A muốn làm cái gì nhất, Nghiêm Hi nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, kết quả là không muốn làm gì hết.

Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi ngồi bên trái mình, lại nhìn Tiểu Yêu đang vùi trong ngực cô lưu luyến không rời, ánh mắt thẳng tắp.

Tiểu Yêu gặp lại chủ nhân sau ba tuần thất lạc cho nên hưng phấn vô cùng, vốn đang đàng hoàng ngồi trên đất, le lưỡi ra vì trời quá nóng, thở khó khăn, ngay cả động cũng không muốn động. Nó ngẩng đầu nhìn mấy anh đẹp trai đang đứng bên cạnh mình. Tiểu Yêu không hiểu, mấy chiếc xe thể thao cao cấp đẹp mắt sau lưng sao không có ai ngồi, tại sao mấy người này muốn đứng xếp hàng dưới ánh mặt trời chói chang như vậy? Phơi nắng sao?

Tiểu Yêu ngẩng đầu liếc nhìn ông mặt trời nóng như lò thiêu, hai mặt bị ánh sáng mặt trời rọi vào đến mức chói mắt, Tiểu Yêu lập tức nhắm mắt, sau đó xoay mặt vào trong gặp chủ nhân đã lâu không gặp của mình.

Tiểu Yêu lắc lắc cái đầu của mình, không phải mình trúng gió chứ, xuất hiện ảo giác rồi!

Nghiêm Hi nhìn thấy khuôn mặt to lớn của Tiểu Yêu phía trước, khẽ mỉm cười, lại thấy Tiểu Yêu lắc đầu với cô, cơ thể nho nhỏ vì lắc quá độ, không đứng vững, móng trước mềm nhũn, suýt chút nữa là ngã người.

Nghiêm Hi bị chọc cười, "Tiểu Yêu, nhớ chị không?" từ xa đã gọi tên Tiểu Yêu.

Tiểu Yêu run run vểnh tai lên, giống như nghe thấy tiếng Hi Hi!

Đôi mắt lúng liếng cẩn thận nhìn bóng người không ngừng đi tới trước mặt, chợt, đôi mắt to ngập đầy hưng phấn, bốn móng vuốt ra sức cào cào, cơ thể nhỏ nhắn lập tức vọt ra ngoài, chạy đến dưới chân Nghiêm Hi, hai chân trước bám lên đùi Nghiêm Hi, vươn đầu lưỡi ra thật dài liếm liếm.

Nghiêm Hi thấy dáng vẻ đáng yêu của Tiểu Yêu, không nhịn được ngồi xổm người xuống ôm lấy, ai ngờ Lãnh Diễm bên cạnh nhanh hơn cô một bước, chen chân vào đá một cái, cả người Tiểu Yêu bị đạp ngã lăn quay trên đất, trong miệng không ngừng gào khóc.

Lãnh Diễm nhíu đôi mắt phượng lại: "Thấy ai cũng dám nhào lên trên, cũng không nhìn xem anh mày có đồng ý hay không." Người phụ nữ của anh, bất kỳ sinh vật giống đực nào cũng không được phép đến gần.

Hơn nữa dáng vẻ lăn lộn gào khóc trên đất ăn vạ này còn đáng ghét hơn!

Nhưng kết quả sau cùng, con vật giống đực này vẫn được Nghiêm Hi bế lên, Lãnh Diễm liếc nhìn Tiểu Yêu giả chết nằm trên đùi Nghiêm Hi, hai mắt nhíu lại, quay đầu nhìn thẳng, "Thật ra thì, ngồi máy bay có thể gửi vận chuyển thú cưng!" Giọng nói buồn buồn mất hứng như đứa bé bị người khác đoạt lấy món đồ chơi yêu thích, không vui!

Tiểu Yêu vốn đang nhắm nửa mắt chợt run lên.

Nghiêm Hi vuốt nhẹ đám lông của Tiểu Yêu, nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang lái xe, khẽ mỉm cười: "Thú cưng gửi vận chuyển không an toàn, em cũng không yên tâm."

Lãnh Diễm nhếch miệng, không yên tâm, vì một con chó phải để bốn người đàn ông lái xe về thành phố A sao? Là sáu giờ lái xe trên đường đó, hơi lãng phí thời gian.

Nhưng Lý Duệ Thần luôn luôn không hề có ý kiến gì với ý muốn của Nghiêm Hi, Tiếu Thâm luôn thích chơi cũng không có ý kiến gì, Cố Tiêu thích ứng trong mọi hoàn cảnh cũng không hề có ý kiến. Được rồi, người có ý kiến chính là Lãnh đại gia, anh thừa nhận, anh không thích bà xã mình đối xử tốt với con chó chết này như vậy.

Vợ anh, trong lúc đi với anh vẫn đối xử với một con chó tốt như vậy, trong lòng anh không hề cảm thấy thoải mái!

Tiểu Yêu nghe vậy như hiểu được tiếng người, ngẩng cái đầu lông lá lên nhìn Nghiêm Hi, ánh mắt vô cùng hài lòng.

Lãnh Diễm chuyển mắt sang chỗ con chó cưng đang âm thầm đắc ý kia, chỉ là một con chó mà thôi, sao có thể khiêu chiến với anh kia chứ.

Đôi mắt sáng thoáng qua, khóe miệng bỗng xuất hiện nụ cười khó hiểu, sau đó Nghiêm Hi cũng cảm thấy cả người Tiểu Yêu có chấn động nhỏ.

Hai mắt Lãnh Diễm đang chăm chú nhìn về con đường phía trước, mở ra, chợt bắt đầu hắt xì, liên tục hắt xì không ngừng nghỉ. Nghiêm Hi vô cùng kinh ngạc, không ngờ Lãnh Diễm hắt xì đến mức khổ sở như vậy.

"Không sao chứ, sao đột nhiên bắt đầu hắt xì?"

Lãnh Diễm xoa xoa lỗ mũi, nghiêng đầu nhìn cô, dùng một tay xoa xoa đầu cô, cười: "Không sao, có thể bị dị ứng với cái gì đó." Nói xong rút tay về, tiếp tục lái xe.

Tiểu Yêu nhìn nụ cười nhẹ nhàng này của anh, cả người run lên, bỗng có dự cảm xấu. Nó dám chắc chắn rằng trước khi Lãnh Diễm nhìn về phía trước nhân tiện còn liếc nó một cái, ánh mắt ẩn chứa ẩn ý.

Nghiêm Hi không thích đánh bay bàn tay anh đang vuốt tóc mình, Lãnh Diễm cười nhẹ, nụ cười vừa tao nhã vừa đẹp mắt, đôi môi mỏng manh khẽ cong lên vô cùng đẹp mắt, dường như hơi hài lòng. Sau đó, Lãnh Diễm chuyên tâm lái xe, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tiểu Yêu đang ngoan ngoãn nằm trong ngực Nghiêm Hi, khẽ cau mày, hơi hơi mở đôi môi đang mím, dường như muốn nói gì đó. Cuối cùng anh nhìn Nghiêm Hi, ánh mắt dịu dàng cưng chiều, xong cũng không nói gì thêm.

Nghiêm Hi cúi đầu nhìn Tiểu Yêu trong ngực, trong lòng hiểu ra lúc nãy Lãnh Diễm do dự là từ đâu mà có.

Bên kia Lãnh Diễm không ngừng hắt xì hơi, sau đó xoa xoa mũi, vừa nói vừa như không thèm để ý đến Nghiêm Hi đang ngồi bên cạnh, "Bà xã, lấy khăn giấy giúp anh, mũi anh ngứa quá." Lúc nói thỉnh thoảng vẫn chú tâm nhìn Nghiêm Hi đang tìm khăn giấy.

Nghiêm Hi lấy khăn giấy trong túi mình đưa cho anh, "Dừng xe ở chỗ trước mặt!"

Lãnh Diễm nhận khăn giấy trong tay Nghiêm Hi, lau mũi, nghe vậy cố giả vờ không hiểu hỏi: "Sao vậy? Tên nhóc này muốn đi vệ sinh sao?"

Nghiêm Hi không nói.

Lãnh Diễm lập tức dừng xe trên đường cao tốc đầu tiên, chiếc Maybach tính năng vượt trội dừng lại vững vàng. Nghiêm Hi ở trong hoàn toàn cảm thấy không gì là không thoải mái khi xe dừng đột ngột, tính ổn định của Maybach luôn cực tốt, cả nghiêng chỉ nghiêng về trước một chút theo quán tính.

Hai chiếc xe phía sau cũng dừng lại theo, Cố Tiêu và Tiếu Thâm đi chung một xe, Lý Duệ Thần ở giữa một mình một xe.

Nghiêm Hi ôm Tiểu Yêu xuống, Lãnh Diễm không hiểu nhìn bọn họ xuống xe. Tiểu Yêu bị ôm xuống xe, vẻ mặt ai oán nhìn Lãnh đại gia đang đắc ý nhướng mày ở chỗ ghế lái.

Nghiêm Hi ôm Tiểu Yêu đi thẳng đến xe Cố Tiêu, gõ kính cửa xe Tiếu Thâm, sau đó đưa Tiểu Yêu vào bằng đường cửa sổ. Tiếu Thâm không hề yêu thích động vật chán nản nhìn con vật bị ném xuống dưới chân mình.

"Uây uây uây, em làm gì vậy?" Tiếu Thâm hoảng sợ nhìn con vật móng vuốt, vươn tay chống người ngửa ra sau, cố gắng tránh con vật lông mượt mà đó càng xa càng tốt.

Nghiêm Hi cười cười, "Xin lỗi, Lãnh Diễm dị ứng với lông Tiểu Yêu, không ngừng hắt xì hơi, đành phải làm vậy thôi, chăm sóc nó thật tốt nhé." Mặc dù ngoài miệng có nói xin lỗi nhưng động tác không hề thấy có lỗi chút nào, không do dự đặt Tiểu Yêu lên đùi anh.

Tiếu Thâm thầm mắng, sau đó cao giọng phản kháng, "Tại sao có nhiều người như vậy em lại bảo anh trông giúp em."

Nghiêm Hi vừa muốn rời đi nghe vậy bỗng xoay người trừng mắt, sau đó nhoẻn miệng cười, nụ cười không được đẹp cho lắm, xù lông nói với Tiếu Thâm: "Bởi vì anh là một người rảnh rỗi, không tìm anh thì tìm ai!" Dáng vẻ như đó là chuyện đương nhiên, nói xong quay người đi.

Đôi tay Tiếu Thâm mở rộng không dám đặt xuống, mở to hai mắt, nhìn bóng người xinh đẹp không hề lưu luyến đi về phía chiếc Maybach bảnh bao của Lãnh Diễm.

Cúi đầu, Tiểu Yêu đang giương đôi mắt to ngập nước nhìn anh, dáng vẻ kia giống như là bị chủ nhân vứt bỏ, không đúng, chính xác là bị chủ nhân vứt bỏ.

Nghiêm Hi lên xe đóng cửa, Lãnh Diễm vẫn nhìn về chiếc xe phía sau, "Không lo lắng cho Tiểu Yêu sao?"

Nghiêm Hi bất đắc dĩ mỉm cười, "Nếu không thì có thể thế nào, nó ở đây anh cũng không thoải mái." Nghiêm Hi cười như không cười nói một câu hai nghĩa, Lãnh Diễm chẳng nói đúng sai nhún nhún vai, cả người thoải mái tiếp tục lái xe.

Thật ra thì, không có cái bóng đèn nhỏ đó, hai người ở trong xe nói chuyện phiếm cũng không tồi.

Chiếc xe thứ ba ở sau, Tiếu Thâm đã giơ hai tay nâng Tiểu Yêu lên ắt to trừng mắt nhỏ một lúc khá lâu.

Cố Tiêu vừa lái xe vừa nhìn hai kẻ giống đực một to một nhỏ cũng không chịu nổi phụt cười lớn, "Ha ha ha ha…Tiếu Thâm, tổ hợp hai người thế này đúng là… đặc biệt nha." Cố Tiêu đã cố gắng nín cười từ trong lòng lâu lắm rồi, nhưng lúc nhìn vào cặp tai chó săn lai đối diện đang vểnh lên này thực sự khiến anh cảm thấy, đây là thời khắc hiếm có nhất trong cuộc đời Tiếu đại thiếu.

Tiếu Thâm không nhúc nhích, chỉ là hơi liếc mắt xuống, liếc xéo cậu bạn xấu xa đang đắc ý, tức giận nói: "Tập trung lái xe của cậu đi, cẩn thận đâm vào Lý trứng thối!"

Cố Tiêu vô tội nhún nhún vai, tâm trạng người khác không tốt liền trút giận lên anh.

Tiếu Thâm thôi không nhìn cậu bạn nữa, tiếp tục nhìn chằm chằm Tiểu Yêu đang đứng trên đùi mình, hai mắt ngập nước, đứng một lúc lâu hai chân cũng đông cứng lại, thè lưỡi liếm liếm lỗ mũi, cả người giật giật, giải quyết tình hình hai chân tê dại, ngước đầu nhìn Tiếu Thâm không hề động đậy.

Tiếu Thâm đúng là không thể, anh giơ hai tay lên như đầu hàng, cánh tay để lâu cũng không chịu nổi nữa, cứng ngắc tê rần như không có cảm giác.

Tiếu Thâm ca thán, được!

Cánh tay không hiểu được chợt rơi xuống, quay quay cánh tay vặn vặn cổ tay, hoạt động gân cốt cho thoải mái, lúc này mới bất đắc dĩ cúi đầu nhìn Tiểu Yêu. Anh thấy Tiểu Yêu vẫn đang bất động, đôi mắt đáng thương có vẻ không động.

Tiếu Thâm cảm thấy vô cùng thú vị, vừa buồn cười, nói: "Ha ha! Mày thật bình tĩnh, so với tên Lý trứng thối đang lái xe trước mặt còn giống trứng thối hơn! Lâu như vậy mày không mệt mỏi sao?"

Tiểu Yêu không để ý tới , tiếp tục ngẩng đầu nhìn anh, tiếp tục thè lưỡi liếm chóp mũi.

Tiếu Thâm cười ha ha, đưa một đầu ngón tay chọt chọt nó, đầu Tiểu Yêu bị chọt lệch, cả người nho nhỏ suýt chút nữa ngã vào người Tiếu Thâm, sau khi đứng vững vẫn phớt lờ anh.

Tiếu Thâm vô cùng hăng hái, không quan tâm mình không được chào đón, đưa tay xốc Tiểu Yêu dưới nách, dùng sức nhẹ nhàng, cái đuôi Tiểu Yêu ngoắt ngoắt bị Tiếu Thâm xách lên, mắt đối mắt. Tiếu Thâm nhìn đôi mắt đen láy lúng liếng kia, Tiểu Yêu cũng nhìn đôi mắt dồi dào hứng thú của Tiếu Thâm.

Đôi mắt đó, nói thế nào, giống như con báo săn vui vẻ trêu chọc con mồi của mình, Tiểu Yêu nhạy cảm lập tức căng thẳng. Trong lòng Tiểu Yêu lập tức nghĩ tới Nghiêm Hi, Hi Hi yêu quý, chị đang ở đâu, hu hu…

Nỗi sợ trong mắt Tiểu Yêu khiến Tiếu Thâm biến thái càng thêm hăng hái, lắc lắc cơ thể nho nhỏ: "Ha ha, còn biết sợ sao, không phải lúc nãy mày mới nhìn tao sao, bây giờ cũng biết sợ?" Nói đùa còn dùng tay giật giật mấy sợi râu dài của Tiểu Yêu: "Uầy, mày cũng có râu dài cơ à?"

Tiểu Yêu cảm giác mấy sợi râu dài của mình bị người nào đó kéo lấy, cả người càng run rẩy mạnh hơn, bắt đầu chống cự yếu ớt, hu hu, người đàn ông này thật đáng sợ.

Cố Tiêu vẫn rất muốn chuyên tâm lái xe, nhưng vẫn không thể không kinh sợ Tiếu Thâm đang cười nham hiểm bên cạnh, thỉnh thoảng có ghé mắt qua nhìn, thấy Tiểu Yêu đang cuốn đuôi nằm trên cánh tay cậu ta bốn mắt trừng nhau. Từ góc độ người xem là anh, có thể nhận ra cơ thể bé nhỏ bị Tiếu biến thái làm cho sợ đến mức run rẩy.

Đáng thương, đây chính là bảo bối của Nghiêm Hi, mà Nghiêm Hi là bảo bối của Lãnh đại gia, Tiếu Thâm khinh dễ Tiểu Yêu, có phải là đang khinh dễ Lãnh đại gia không?

"Gâu gâu…"

Tiếng thét thảm thiết vang lên từ trong xe, tay lái Cố Tiêu run lên, quay đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy tay trái Tiếu Thâm đang cầm một cọng lông, nhìn kỹ lại, thật tốt, trên mặt Tiểu Yêu vừa đúng thiếu một cọng.

Trên cái mặt nhỏ nhắn có mấy cọng râu, lập tức bị thiếu một cọng, có cảm giác mặt không đối xứng có phải không?

Trên mặt Tiểu Yêu đau đớn, vẫn kêu gào thảm thiết, bốn chân ngắn nhỏ ngã phịch lung tung, nhưng vẫn không có cách tránh thoát, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, tùy ý vị gia gia này muốn làm gì thì làm.

Trên con đường đi về phía thành phố A, cách thành phố ngày càng gần, Nghiêm Hi cảm thấy trái tim mình không khống chế được đập thình thịch.

Cô sợ, không biết là sợ cái gì ở đây, chỉ là đôi mắt bồ câu nhìn chằm chằm chằm cảnh vật ngoài cửa xe. Bốn năm xa cách, thành phố bây giờ so với một thành phố bốn năm trước trong trí nhớ cô hình như càng phồn hoa hơn. Hai bên đường thỉnh thoảng có một vài chiếc xe nổi tiếng táo bạo vượt qua, nhìn thấy ba chiếc xe nổi tiếng táo bạo của bọn họ vẫn làm ra vẻ táo bạo kiêu ngạo khinh thường nhìn qua chỗ khác, nhấn ga xông về phía trước.

Lãnh Diễm không hề để ý tới trò chơi trên phố khiêu khích này, loại trò chơi này, nếu như là bốn năm trước không chừng vẫn còn rất hăng hái, nhưng bây giờ anh cảm giác mình đã nhiều tuổi, đã già, không muốn tiếp tục.

Nghiêm Hi nhìn thành phố vừa quen thuộc vừa xa lạ này, nét mặt vô cùng căng thẳng. Cô còn sợ, nhớ tới tình yêu của mình và người đàn ông bên cạnh đã phải trải qua biết bao thử thách gian truân ở thành phố A, trong lòng cảm thấy muốn chạy.

Lãnh Diễm vừa lái xe vừa lặng lẽ đặt một tay lên mu bàn tay Nghiêm Hi, nắm thật chặt, biết trong lòng cô đang e ngại, nhưng anh sẽ không bao giờ buông tay nữa, hãy để anh nắm tay cô thật chặt, cùng cô đối mặt với tất cả phong ba bão táp!

Về chuyện đã xảy ra bốn năm trước, anh không muốn truy cứu nữa. Khó khăn lắm anh mới có thể tìm được Nghiêm Hi đà điều về, anh chỉ hi vọng lúc này có thể được nắm tay cô đi hết cuộc đời.

Sau khi xe xuống cầu vượt, lúc quẹo vào đường cao tốc thành phố A, ba chiếc xe chạy với tốc độ 120km/h phóng về phía khu biệt thự ở ngoại ô thành phố A. Nghiêm Hi nhìn những phồn hoa đô thị lui về sau xe, tim đập càng lúc càng nhanh.

Cô không chịu nổi mở miệng, "Dừng xe!"

Không gian yên tĩnh, Nghiêm Hi vội vàng nói một câu 'Dừng xe' quả thật rất giống như năm đó Mĩ ném bom xuống Nhật.

Lãnh Diễm hình như vẫn luôn căng như dây đàn, Nghiêm Hi vừa mở miệng nói một câu anh cũng dừng xe ngay, Maybach tốc độ cao lập tức dừng tại chỗ, hai người trong xe theo quán tính ngả người về phía trước,

sau đó lại bị dây an toàn kéo về, đánh mạnh về trên ghế.

Hai chiếc xe thể thao đi theo phía sau hiển nhiên cũng không ngờ tới, phản ứng không kịp giẫm phanh xe. Tiểu Thâm vẫn đang còn chơi đùa với Tiểu Yêu, ai ngờ xe thắng gấp, cả người và Tiểu Yêu trong tay suýt chút nữa bay thẳng ra ngoài.

Tiểu Thâm vững tinh thần, nhìn tình hình xe cộ xung quanh bình thường, tưởng rằng có xảy ra tai nạn xe cộ trước mặt, ló đầu nhìn, chiếc xe màu bạc trầm tĩnh cũng như chủ nhân của nó yên lặng đỗ ngay sau Maybach đang dừng. Tiểu Thâm ngồi vững vàng, không hiểu, liếc mắt nhìn Cố Tiêu cũng đang rất mơ hồ, sau đó phun ra một câu: "TMD, cái xe rởm này, thật đúng là không thể trông cậy vào việc có thể mua được chiếc xe danh tiếng ở thành phố G, Maybach rách này, lát về nhà phải tìm cái để đập bể." phanh xe cũng có thể khiến người ta bay ra ngoài, ông khó chịu!

Cố Tiêu nghe vậy vô cùng đồng cảm, nhưng nhìn dáng vẻ phá gia chi tử của Tiểu Thâm, đập bể? Chỉ cậu là nhà có tiền!

Ở phía trước, Lãnh Diễm đã bình tĩnh lại, nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô gái đang nắm hai tay thật chặt, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể kiềm chế bản thân, dịu dàng hỏi: "Sao vậy?"

Đầu óc Nghiêm Hi vốn đang trống rỗng bỗng bị Lãnh Diễm hỏi cũng không biết phản ứng thế nào, muốn mở miệng nói chuyện nhưng cảm giác như có gì đó chẹn ngang cổ họng mình không thốt nên lời, ngay cả thở cũng khó khăn. Cô há mồm muốn nói chuyện, không nói nổi một lời, cuối cùng hai mắt đỏ lên, lập tức rơi nước mắt.

Lãnh Diễm lập tức kinh ngạc, đau lòng nhíu mày nói: "Làm sao vậy, không muốn trở về thì không trở về, đừng khóc, đừng khóc, anh cũng không có gì đáng ngại, ngoan đừng khóc."

Từ nhỏ đến lớn Nghiêm Hi chưa bao giờ khóc. Nói Nghiêm Hi là được Lãnh Diễm nâng niu trong lòng bàn tay cũng không đủ, nói Nghiêm Hi được nuôi lớn như một cô công chúa cũng không quá đáng, nói Nghiêm Hi từ khi sinh ra đã dịu dàng yếu đuối cũng không quá đáng. Nhưng một Nghiêm Hi chưa bao giờ khóc trước mặt Lãnh Diễm, bây giờ đang khóc thảm, Lãnh Diễm hơi luống cuống tay chân. Anh chỉ có thể dụ dỗ, trong miệng không ngừng gọi cục cưng ngoan ngoãn đừng khóc.

Nghiêm Hi ngã vào trong ngực Lãnh Diễm, hai mắt đầy nước mắt mơ màng nói: "Lãnh Diễm, chúng ta đến khách sạn có được không, có thể không…"

Hai mắt đầy nước chằm chằm nhìn Lãnh Diễm, chỉ hi vọng có thể nghe được từ 'được' từ trong hai môi thật mỏng, dáng vẻ đáng thương khiến Lãnh Diễm mềm lòng, nhưng không thể bỏ qua lí trí của mình, lí trí nói cho anh biết, nếu lần này không thể buộc Nghiêm Hi trở về, chỉ sợ lần sau sẽ khó hơn rất nhiều.

Lãnh Diễm chỉ mím môi thật chặt, hai con ngươi hiện rõ vừa đau lòng vừa kiên quyết, Nghiêm Hi khẽ cắn cắn môi dưới, nói: "Em đảm bảo, em… Ngày mai em sẽ về có được không, bây giờ tốt nhất em nên điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, có được không?" Cô thật sự không muốn trở về đối mặt với cái nhà kia. Bốn năm trước, chính mình còn là một thành viên trong gia đình đó, nhưng sau khhi phát hiện chuyện kia, bản thân không bao giờ muốn tiếp tục ngây thơ ở lại đó nữa.

Lãnh Diễm nhận ra vẻ chán ghét rõ ràng trong mắt Nghiêm Hi, vươn tay túm lấy Lãnh Diễm, ánh mắt sáng trong nhìn theo ánh mắt anh. Lãnh Diễm thở dài, nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao em sợ về nhà cũ như vậy?"

Nghiêm Hi chỉ lắc đầu, không thừa nhận cũng không tránh né, nắm chặt hai tay Lãnh Diễm, vừa dùng sức muốn đứng lên, tránh mắt không dám nhìn Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm thấy cô muốn trốn tránh, tức giận nắm lấy cổ tay cô, ôm cô thật chặt trong lồng ngực mình, mở miệng nói, giọng nói xen lẫn tức giận, "Nghiêm Hi! Rốt cuộc em muốn trốn chạy đến lúc nào? Bây giờ chúng ta đến khu vực thành phố A, bây giờ còn nói vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng? Vậy em nói muốn trở về làm gì!"

Anh thật sự không biết phải làm sao, dù là hóa đơn thương nghiệp phức tạp anh cũng có thể bình tĩnh giải quyết tất cả, nhưng gặp phải chuyện tình này của Nghiêm Hi, cho dù là một vấn đề nhỏ, chỉ một câu Nghiêm Hi nói chưa chuẩn bị tinh thần để về nhà cũng có thể khiến anh bị nhức đầu mấy ngày.

Nghiêm Hi hơi uất ức, miệng cong lên, trên mặt còn vương nước mắt, giọng nói sợ hãi, len lén hai mắt nhìn anh: "Em… em cũng không nói là không về, em chỉ, chỉ là…" Nghiêm Hi bắt đầu nói năng lộn xộn, tìm từ, hai con người xoay vòng thật nhanh.

Lãnh Diễm bật cười, lúc nãy anh còn tức muốn chết, bây giờ nhìn thấy dáng vẻ giả vờ đáng thương này của cô, bản thân không thể không cười, bất đắc dĩ vỗ trán than thở: "Chỉ là suy nghĩ phải về nhà cho nên quá kích động, trong phút chốc không nói nên lời sao?"

Nghiêm Hi sửng sốt, hai mắt sợ hãi liếc nhìn đôi mắt sáng như sao, trong đôi mắt giờ này dường như còn chứa đựng sự nhạo báng.

Nghiêm Hi im lặng chốc lát, chỉ có thể vờ ngoan ngoãn nhăn nhăn mũi.

Lãnh Diễm biết trong lòng Nghiêm Hi sợ hãi, chuyện này không thể trách cô, nhưng anh cũng không có lý do nào để nghĩ, tức giận Nghiêm Hi có tâm sự, đến bây giờ cô cũng không chịu nhiều lời, Lãnh Diễm ngửa mặt lên trời thở dài.

"Aii, thôi, trông em lo lắng sợ hãi như chuẩn bị gặp mẹ chồng, anh là chồng tương lai danh chính ngôn thuận, sao có thể để em đi?" Lãnh Diễm cố ý nói với ý tội nghiệp, ngước đầu nhìn mui xe, bên khóe mắt không ngừng liếc nhìn ánh mắt oán giận của cô vợ nhỏ, vô cùng đáng thương.

Lý Duệ Thần phía sau chỉ lẳng lặng ngồi trong xe, không thể nhận ra ánh mắt, vẻ mặt được giấu kín sau đôi kính râm màu đen, nở nụ cười bình thản trên mặt. Từ góc độ này của anh không thể nhìn ra được điều gì, chỉ có thể lẳng lặng nhìn chằm chằm đuôi xe Maybach, nhưng trong lòng rất rõ ràng tình trạng trước mắt Nghiêm Hi lúc này.

Nghiêm Hi, nhất định không muốn trở về Lãnh gia! Trông cô nhóc lúc nào cũng hì hì nhốn nháo, càng gặp phải chuyện phiền nào càng cười đùa nhiều, còn biết làm nũng đáng yêu rất chuyên nghiệp, nhưng trong lòng thì thế nào?

Bên ngoài dường như không có việc gì, trái tim càng nặng nề. Nếu không có ai giúp cô trải lòng, cô vẫn sẽ như một con đà điểu tiếp tục cười Hi Hi ha ha giấu giếm tâm sự của mình, dùng nụ cười bảo vệ bản thân, không muốn bất kỳ người nào biết.

Phía sau cùng, tiểu Yêu nhìn xe vẫn đang đứng yên, nhìn lại chẳng biết cửa xe đã hạ từ lúc nào, cơ thể bé nhỏ giãy giụa mãnh liệt, nóng lòng rất muốn được chui ra ngoài. Tiểu Thâm vừa nhìn không vui, con chó không biết thời thế này, nghĩ bản thân là một mỹ nam, thế mà con chó chết này vẫn không bị sắc đẹp của mình mê hoặc, muốn chạy trốn sao?

Tiểu Thâm ôm chặt người tiểu Yêu đang cố xoay xở, tiếp tục mắt trừng mắt. Tiểu Yêu vốn sắp được tự do bỗng bị tước đoạt mất, trong lòng càng lo lắng, giãy giụa càng mãnh liệt.

Đến lúc nó đối mặt với Tiểu biến thái, Tiểu Yêu yên lặng, bởi vì nó nhìn thấy nụ cười quỷ dị trên mặt Tiểu Thâm, vô cùng… muốn ăn đòn!

Tiểu Thâm cười ha ha, nhỏ giọng dùng chiêu bài mị hoặc nói: "Muốn xuống xe đúng không? Muốn đi tìm Nghiêm Hi đúng không?" Rồi sau đó nháy nháy ánh mắt với nó.

Cả người Tiểu Yêu run lên, không dám động đậy. Cố Tiêu quay đầu liếc mắt nhìn Tiểu biến thái, trong lòng thầm xì: Thật không hổ là Tiểu biến thái, trên đời này ngoài tên này ra còn ai biến thái hơn?

Tiểu Thâm đột nhiên giơ hai tay lên cao, đưa hai tay ôm Tiểu Yêu từ từ đưa ra ngoài cửa xe, cánh tay thật dài giơ Tiểu Yêu đến chỗ cao nhất, sau đó rút tay về, chỉ dùng một tay ôm nách Tiểu Yêu, Tiểu Yêu nhìn ngoài cửa sổ run rẩy lẩy bẩy. Tiểu Thâm rất sảng khoái, "Ha ha…mày muốn đi đúng không, vậy thì nhảy xuống đi!"

Tiểu Yêu chợt bị hai tay người nào đó đưa ra khỏi cửa xe, cúi đầu nhìn mặt đất, gào khóc, không muốn sống nữa, ai tới cứu tôi, người này rất biến thái!

Trông thấy Tiểu Yêu ra sức rúc vào trong người mình, bốn móng run rẩy bám vào tay Tiểu Thâm, Cố Tiêu ngồi bên lắc đầu, Tiểu biến thái này, trình độ biến thái dường như đã nâng lên một bậc.

Trước mặt, Nghiêm Hi nhìn dáng vẻ im lặng bất đắc dĩ của Lãnh Diễm, cảm giác bản thân hình như đã gây rối, nhưng nếu cô thật sự trở về…

Cô không chắc chắn bản thân có thể kiềm chế không nổi loạn ở trong nhà cũ hay không…

Nhưng bây giờ Lãnh Diễm…

Nghiêm Hi trộm nhìn người đàn ông vẫn luôn cưng chiều mình, cho tới bây giờ, sự xuất hiện của mình cho dù là vô tình hay cố ý đều tổn thương anh!

"Nếu không," Nghiêm Hi mở miệng, lén nhìn anh, ánh mắt hơi do dự, "Nếu không, chúng ta về Lãnh gia đi?" Đúng là dùng câu hỏi, ánh mắt vẫn lặng lẽ kín đáo nhìn Lãnh Diễm, dáng vẻ đáng thương giống như Tiểu Yêu bị Tiếu biến thái trêu đùa ở xe sau.

Lãnh Diễm liếc cô một cái, vẻ mặt như đang nhìn quái vật, ánh mắt rõ ràng nói: Em sẽ về sao?

Nghiêm Hi ngượng ngùng cười, bản thân không đảm bảo nửa đường sẽ trốn chạy, dù sao đến lúc đó có thể trốn chạy thế nào đây.

Lãnh Diễm là người hiểu rõ Nghiêm Hi nhất, không hề nghi ngờ, "Được rồi, không muốn đi thì không đi, dáng vẻ đáng thương như vậy, còn muốn thương lượng? Nếu anh gật đầu đồng ý em còn không chỉnh anh đến chết sao?"

Nghiêm Hi xin lỗi cười gượng hai tiếng, sau đó lại nghi ngờ hỏi anh: "Này, chúng ta…" Đi đâu?

Lãnh Diễm ngồi thẳng, chỉnh lại dây an toàn, sau đó nói: "Cong mông cũng biết phải kéo em đi đâu." Dứt lời, tiếp tục khởi động xe, quẹo ở khúc quanh, chạy về phía chợ trung tâm.

Nghiêm Hi liếc mắt sang. Trời ơi, Lãnh Diễm, từ khi nào anh cũng trở thành như vậy, có phải là qua lại với Tiếu biến thái trong thời gian lâu cho nên mới nói những lời thô tục như vậy ?

Nghiêm Hi chớp chớp mắt, nhớ lại người đàn ông đẹp trai miễn cưỡng đứng trước mặt mình bốn năm trước, cả người cao lớn, vóc người thon dài, chân dài, quả thật giống như tuyệt tác. Trên mặt từ đầu đến cuối luôn nở nụ cười, khóe miệng khẽ cong lên, môi mỏng khiêu gợi, đôi mắt phượng khẽ nheo lại, mắt long lanh, không thể không nói đây là một người vô cùng đẹp trai cao quý.

Nhưng vì sao bốn năm sau anh lại biến thành như vậy ?

Nhìn chiếc xe phía trước của Lãnh đại gia nửa đường còn thay đổi đường đi, mặc dù hai chiếc xe phía sau nghi ngờ không hiểu, nhưng vẫn không hề nghi ngờ đuổi theo.

Chờ ba chiếc xe chậm rãi lái vào trụ sở R.D trong thành phố A, xe đi vào ga ra ngầm một khách sạn sáu sao thì Nghiêm Hi mới phục hồi tinh thần, nhìn ga ra tầng ngầm âm u, Nghiêm Hi nhất thời không phản ứng kịp.

Ba chiếc xe cũng rất được, phía sau Tiếu Thâm ôm Tiểu Yêu giơ lên, đóng sầm cửa xe, đạp mạnh cánh cửa xe, trong miệng không ngừng văng tục : "TMD, đúng là xe rởm, trở lại tôi không thể không đập nát !" Hại anh dọc đường bị hất người vô số lần.

Chỉ là tội nghiệp chiếc xe này không phải là đầu sỏ gây chuyện ? Chiếc xe kia dừng đột ngột không phải là do người kia gây tai họa sao ?!

Tiếu Thâm bắn ánh mắt mãnh liệt qua, Nghiêm Hi không hề phát giác, chẳng qua là khi quan sát, ánh mắt dừng lại trên người Tiếu Thâm đang đạp cửa thì trừng mắt, sau đó phản ứng kịp, chạy tới rống lên : "Tiếu Thâm, anh chăm sóc Tiểu Yêu của em rất tốt !"

Sự thật chứng minh, Tiếu biến thái vẫn là Tiếu biến thái, anh sẽ không vì nể tình vì dáng vẻ đáng yêu của Tiểu Yêu, Nghiêm Hi ngồi trong phòng tổng thống xa hoa của khách sạn 132 tầng lầu, vuốt lông cho Tiểu Yêu.

Đến lúc này Tiểu Yêu vẫn không ngừng run rẩy, Nghiêm Hi đau lòng không thôi, trừng Tiếu Thâm đang ngồi trên sô pha ăn cam rất vui vẻ, "Tiếu Thâm, anh chăm sóc Tiểu Yêu như vậy sao ?"

Tiểu Yêu vốn đã ổn định tinh thần, nghe thấy hai chữ Tiếu Thâm bỗng run lên lần nữa.

Tiểu Thâm ăn xong một quả cam, lại bắt lấy một quả chuối tiêu, lười biếng nhích cả người tới gần sô pha mềm mại, sau đó dường như khinh thường nhìn cô gái đang ôm nó, khinh thường khẽ cười, "Tại sao à, không phải chỉ là một con chó thôi sao, còn là con đực, cũng không phải là đàn ông, thấy không." Nói xong đưa tay chỉ vào Lãnh Diễm nằm trên giường gần cửa sổ, nói : "Thấy không, đó mới là đàn ông, con này chỉ là một con chó, đùa giỡn một chút còn được, không nên đùa dai !"

Cố Tiêu nửa nằm đối diện Tiểu Thâm nghe vậy cười hì hì, liếc nhìn Nghiêm Hi đang bất mãn, rồi quay lại nhìn Lãnh đại gia lười biếng ngủ miễn cưỡng mở mắt, đồng tình trong lòng. Tiểu Thâm, cậu nói gì không nói, sao lại cố tình chọc tổ ong vò vẽ trên người Lãnh đại gia kia chứ. Câu nói này có nhiều ẩn ý, làm không rõ ràng lắm tình trạng còn tưởng rằng Nghiêm Hi làm vợ bé bên ngoài !

Nghiêm Hi tức giận liếc mắt, vụt đứng lên từ trên ghế đệm xông về phía trước, ôm Tiểu Yêu còn đang yếu ớt lên cổ áo Tiểu Thâm. Bởi vì đột ngột tiếp xúc với Tiểu Thâm, Tiểu Yêu bị dọa sợ đến mức cả người không ngừng run rẩy, bốn móng chân đẩy ra muốn thoát ra. Làm gì vậy, bị Nghiêm Hi và Tiểu Thâm cùng tấn công một lúc, không có kết quả.

Tiểu Thâm đã rất thê thảm, bị tiểu bá vương Nghiêm Hi lắc lắc cổ áo không nói, con chó lông lá trong ngực cô còn không ngừng bị cọ lên người anh, cuối cùng không thể không hắt xì hơi.

"Hắt xì !" một tiếng hắt xì vang dội suýt chút nữa văng lên lưng Cố Tiêu.

Nghiêm Hi còn muốn tiếp tục, Tiểu Thâm lập tức giơ hai tay đầu hàng : "Anh sai rồi, bà cô em tạm tha cho anh đi !"

Nghiêm Hi hài lòng : "Biết sai rồi sao ?"

Lúc này điện thoại Lãnh Diễm bên cửa sổ đột nhiên vang lên, Lãnh Diễm lười biếng cầm điện thoại, liếc mắt nhìn qua màn hình, sau đó không biến sắc tắt đi.

Bên kia Nghiêm Hi vẫn còn tiếp tục : "Biết sai rồi, sao một chút thành ý cũng không có ?"

Bên này điện thoại di động Lãnh Diễm tiếp tục vang lên, Nghiêm Hi bị cắt đứt, mất hứng nhìn anh, sau đó tiếp tục vấn đề giảng dạy của mình.

Lãnh Diễm vốn đang lười biếng, thấy điện thoại di động tiếp tục sáng lên tên của người nào đó, khẽ nheo mắt, trong lòng cảm thấy không vui, sau đó miễn cưỡng đứng dậy, mặt không đổi đi qua phòng khác nghe điện thoại.

Nghiêm Hi chú ý tới anh có gì đó khác thường, nhưng cũng không làm rõ, tiếp tục dạy dỗ tiểu biến thái, nói : "Biết sai rồi thì nên nói xin lỗi !" Nghiêm Hi nói như đó là chuyện đương nhiên.

Tiểu Thâm nhắc lại lời cô, "Xin lỗi ?" Đùa chứ, ở thành phố A không ai không biết Tiểu đại thiếu nói một là một sao ? Có ai từng nhìn thấy Tiểu Thâm anh xin lỗi chưa ? Chưa bao giờ có chuyện đó !

Nghiêm Hi thấy dáng vẻ anh không vui, ôm Tiểu Yêu trong tay đi lên, "Có xin lỗi không ? Có xin lỗi không ?!"

Tiểu Thâm thấy thế, ném quả chuối tiêu vội vàng bỏ chạy, Nghiêm Hi ôm Tiểu Yêu đuổi theo phía sau. Tiểu Yêu bị Nghiêm Hi chộp trên tay chạy thật nhanh, dọc đường đi không ngừng gào khóc. Cố Tiêu đằng sau đắc ý vui mừng nhìn tình huống buồn cười này, cũng không ngăn cản, chỉ cười híp mắt gặm quả táo.

Cạch cạch, Lãnh Diễm vừa nghe điện thoại đi vào, cửa phòng mở ra, Nghiêm Hi vừa lúc nhào tới, còn không phản ứng kịp, trên đỉnh đầu đã có tiếng cười : "Sao vậy, mới cách nhau mấy phút, em đã muốn chủ động ôm ấp yêu thương anh rồi sao ? Cục cưng, bắt đầu từ khi nào em lại nhiệt tình như vậy ?" Nói xong nghiêng người dính sát vào trong ngực Nghiêm Hi, ngay sau đó miệng cũng chủ động dính sát.

Nghiêm Hi không phải là một người da mặt dày, ngại vì trong phòng còn có hai sinh vật trợn trừng mắt thật to, Nghiêm Hi chỉ để môi Lãnh Diễm thoáng chạm qua môi mình, sau đó liền ôm tiểu Yêu nhanh chóng đẩy anh ra.

Anh chưa đủ nghiền, nhớ tới vẻ đẹp của cô tối hôm qua, trong lòng không thể chịu đựng được, kêu gào muốn cô. Ngọt ngào đó mới được thưởng thức một lần, sao anh có thể khống chế được nổi. Nếu không phải hôm

nay cô phải ngồi xe thời gian dài, tối qua sao anh có thể để yên cho cô cơ chứ.

Lãnh Diễm giơ cánh tay dài ra, níu lấy cơ thể nhỏ nhắn đang chạy trốn, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn vừa mới lảm nhảm.

Tiểu Thâm đứng sau vội vàng gọi : "Oa oa ! Lãnh đại gia, cậu cũng không trượng nghĩa chút nào, bây giờ chỗ này còn có ba người độc thân, chỉ một mình cậu có người đẹp trong ngực, đúng là cậu cố ý !"

Nghiêm Hi nghe vậy, da mặt vốn đã mỏng, càng không chịu nổi, nháy mắt cả mặt đều đỏ bừng, nhìn Lãnh Diễm, khó khăn lắm mới cách ra được một chút lại bị Lãnh Diễm kéo tới hôn mãnh liệt.

Ba người sau lưng kỳ đà cản mũi tự giác đi ra ngoài, Lý Duệ Thần đi sau cùng, lúc đưa tay đóng cửa còn nở nụ cười nhẹ, rất nhẹ. Lý Duệ Thần vốn đã đoán được kết cục này từ lâu, yêu cô hoặc là lấy cô, anh lựa chọn yêu cô, yên lặng bảo vệ là được rồi, những cái khác đều không cần !

Đóng kín cửa, trong căn phòng xa hoa lộng lẫy chỉ còn hai người bọn họ, Lãnh Diễm một tay bắt lấy Tiểu Yêu, tiện tay ném nó lên ghế salon mềm nhũn. Tiểu Yêu bị rơi trên ghế, ẳng một tiếng, sau đó giật mình phát hiện chuyện vui, may mà nó không bị thương. Thì ra cái giường này ngược lại lại mềm như thế, rất thoải mái ! Tiểu Yêu vui vẻ lăn lộn trên ghế salon.

Mà Nghiêm Hi bị Lãnh Diễm đè, vừa hôn vừa sờ, thỏa mãn cơn nghiện. Đến lúc Lãnh Diễm chợt đẩy Nghiêm Hi ra, Nghiêm Hi đã thở hổn hển, không biết hai nút áo ngực bị bung ra từ lúc nào, cảnh xuân lộ ra, không ngừng phập phồng theo hô hấp của Nghiêm Hi.

Lãnh Diễm khổ sở nuốt nước bọt, sau đó khàn khàn giọng nói : "Bọn anh còn có chút việc, nhất định phải xử lý, bây giờ cũng không còn sớm, em vừa mới đi đường tới cũng mệt rồi đúng không? Nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối chờ anh về, ngoan !"

Lãnh Diễm cảm giác mình phải nhanh chóng rời khỏi đây, anh sợ mình không khống chế được dục vọng mãnh liệt, một khi bắt đầu chắc chắn sẽ không ngừng đoạt lấy, nếu không sẽ khiến người khác khó chịu vì thèm thuồng.

Nghiêm Hi nhận ra dục vọng nóng bỏng trong mắt Lãnh Diễm, đã biết người đàn ông này đang nghĩ gì, đẩy anh ra ngoài : "Được rồi, em đã sống ở đây bốn năm, cũng không phải chỉ mới tới, anh không cần phải lo lắng, nhanh đi giải quyết việc chính của anh !" Nói xong cô không lưu luyến đóng cửa.

Lãnh Diễm bị đẩy ra ngoài, quay đầu nhìn cánh cửa đóng kín, bất đắc dĩ thở dài, cô nhóc đáng ghét, không có lương tâm, còn đối xử với con chó tốt hơn đối xử với anh.

Tiểu Thâm sau lưng không khách khí cười anh, "Ha ha, Lãnh Diễm, cậu cũng bị con sói con nhà cậu đuổi ra ngoài sao ? Ai ôi, đúng là chuyện tốt, đến đây, anh em chúng ta cùng chung hoạn nạn, tối nay đến 'Mị Sắc' tính toán, đi đi." Nói xong một tay nắm lấy tay Lý Duệ Thần, một tay kéo Lãnh Diễm đi xuống.

Lãnh Diễm vốn đang nhức đầu về chuyện của Nghiêm Hi, lạnh lùng liếc mắt nhìn cậu ta, con mắt dài ngập đầy hứng thú, hình như là hứng thú bất tận, còn lóe lên chút toan tính rét lạnh.

Giọng nói không còn khàn khàn như lúc nãy, mà du dương dễ nghe : "Ông bạn già của chúng ta tới, đám người kia đúng là âm hồn không tan !"

Nghe thế, Lý Duệ Thần dừng chân hỏi : "Ông bạn già?" Sau đó hai mắt lóe sáng, hình như đã nghĩ tới người nào đó "Nhà họ Chu?"

Lãnh Diễm và Lý Duệ Thần liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai cười đều cười. Tiểu Thâm nhìn hai người đàn ông cùng yêu một người phụ nữ, không thể lý giải nổi tại sao hai người này có thể chung sống hòa bình được với nhau. Còn nữa, tại sao sau khi Nghiêm Hi lựa chọn Lãnh Diễm, Lý Duệ Thần vẫn lẳng lặng sống bên cạnh cô ấy? Một người đàn ông cả ngày đều phải chứng kiến cảnh người mình yêu thương nhiệt tình với một người đàn ông khác, sao có thể chịu đựng được ?

Sau khi mấy người đàn ông rời khỏi, Nghiêm Hi mở vali hành lý của mình, lấy quần áo trong đó ra thử từng bộ một.

Mười phút sau, điện thoại di động reo lên.

Nghiêm Hi liếc nhìn màn hình điện thoại, một số lại, cô nhếch miệng nở nụ cười sượng. Thật sự là bà ta sao? Tìm đến nhanh như vậy.

"Alo ?" Nghiêm Hi bình thản nhận điện thoại.

Đầu dây điện thoại bên kia vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc lâu rồi không nghe thấy bỗng sững sờ, Nghiêm Hi cũng không thúc giục, chỉ yên lặng chờ.

"Là ta!" Rốt cuộc người ở đầu dây bên kia cũng mở miệng nói chuyện. Giọng nói này vẫn giống như năm đó, ấm áp, thản nhiên mà cũng rất thoải mái giống như suối nước nóng. Có thể suy ra, đầu dây điện thoại bên kia chắc hẳn là một phu nhân tao nhã quý phái.

Nghiêm Hi thản nhiên cười, giọng nói không hề hoảng hốt rối loạn, "On biết rõ là người." Có thể chờ cô trở về thành phố A rồi mới gọi điện thoại, chứng tỏ người này rất nhẫn nại.

Im lặng, Nghiêm Hi cũng không chủ động phá vỡ, chỉ khiến thời gian hai người chìm trong im lặng dần trôi qua.

"Hi Hi, mấy năm nay sống ở ngoài thế nào ?" Phu nhân cao quý bên kia đột nhiên mở miệng, "Mẹ…" Nói xong từ 'mẹ' như nghĩ đến điều gì đó bỗng thay đổi, "Bốn năm nay dì rất nhớ con, mấy năm nay cũng đã đỡ hơn. Chuyện năm đó không thể trách mẹ con, tất cả đều do lỗi của những tên đàn ông kia !"

Nghiêm Hi lẳng lặng nghe giọng Chu Vận Uyển trong điện thoại, sau đó nhẹ nhàng mở miệng : "Mẹ, con có thể gọi người như vậy được không ?"

Chu Vận Uyển nghe thấy Nghiêm Hi cẩn thận hỏi câu đó, đau lòng khóc, sợ mình khóc thành tiếng cho nên dùng tay che miệng lại. Đứa nhỏ này là do mình cưng chiều nuôi lớn từ nhỏ, con trai mình cũng không thân bằng con dâu tri kỉ.

Chu Vận Uyển yên lặng, cầm điện thoại di động cố gắng kiềm chế trái tim mềm lòng, "Hi Hi, đừng trách dì, dì cũng không muốn làm như vậy."

Nghiêm Hi bên này chợt hiểu, biết mẹ mình vô tội là một chuyện, nhưng có thể tiếp nhận hay không cô cảm thấy rất khó khăn. Có lẽ lí trí bảo rất dễ dàng, dù sao mình cũng được một nhà già trẻ nhà họ Lãnh cưng chiều đến lớn. Nhưng sau khi cô biết được thân phận của mình, cả cưng chiều lẫn oán hận cùng đan xen vào một chỗ. Chuyện tình cảm này khiến mẹ Lãnh không kiềm chế được. Cô cũng nghĩ tới, bản thân cũng không kiềm chế được.

Nghiêm Hi mở miệng lần nữa thì giọng nói đã khàn, hình như cũng đang ngấm ngầm chịu đựng gì đó : "Con hiểu, mẹ Lãnh, về sau chăm sóc bản thân thật tốt, con không thể gặp người."

Chu Vận Uyển ở đầu dây bên kia không nén nổi, nước mắt rơi lã chã, ngoài giọng nói hơi khàn dường như không có gì khác thường, cầm điện thoại miễn cưỡng cười : "Được, sức khỏe ta cực kỳ tốt, con cũng không cần phải lo lắng." Chu Vận Uyển luôn luôn dịu dàng, giờ này nụ cười hết sức khó coi, còn khó coi hơn so với khóc. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Mẹ Liễu nhìn bà cũng đau lòng khôn xiết, biết phu nhân đang gọi điện thoại cho tiểu công chúa, nhưng vừa nghe điện thoại cũng có thể biết, tiểu công chúa nhà họ Lãnh bọn họ không thể trở lại.

Chu Vận Uyển chợt nhớ tới chuyện gì, do dự mở miệng, "Hi Hi, con và Diễm Diễm…"

Nghiêm Hi vốn đang cúi thấp đầu bỗng ngẩng đầu lên, đứng ở trên cao nhìn xuống thành phố phồn hoa, đúng lúc đang là giờ tan làm, từ tầng 132 nhìn xuống, không nhìn thấy cái gì ở phía dưới, chỉ có những chấm nhỏ không ngừng di chuyển. Mỗi đốm nhỏ là một chiếc xe, bọn họ đều có nơi để về, còn cô thì sao?

Cô có thể đến đâu ở thành phố này? Hay nói là, thế giới này có chỗ nào cho cô ở? Lúc ở thành phố G cũng như vậy, từ trước đến giờ cô chưa từng thuộc về. Cho dù nơi đó có nhà mười bảy năm trước của cô, nhưng lúc cô vừa mới đến thành phố G đã từng ghé qua, tất cả đều không còn, vườn hoa xinh đẹp trong trí nhớ đã biến thành nhà cao tầng.

Khi đó Nghiêm Hi ngơ ngác đứng đó thật lâu, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, trái tim trống rỗng, giờ khắc đó cô nhận ra, trên thế giới này không có chỗ cho cô đến, một chỗ cũng không có !

Thế giới rất rộng lớn, thế nhưng không có chỗ nào cho con người nhỏ bé dung thân. Cho nên cô càng ngày càng cô độc, bởi vì tận trong tiềm thức của cô, dù bây giờ cô đang có bạn bè đại học, nhưng một ngày nào đó cũng sẽ mất đi. So với việc mất đi sau khi có được, vậy thà rằng chưa bao giờ có…

"Hi Hi?" Chu Vận Uyển vẫn luôn dịu dàng đã có chút vội vã.

Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, khóe miệng gượng gạo, bởi vì lúc nãy Lãnh Diễm bá đạo làm môi cô sưng lên, Nghiêm Hi cười hết sức khổ sở, "Mẹ Lãnh, thật xin lỗi, con không có gì, chỉ có anh ấy, thật xin lỗi." Khó khăn lắm cô mới có thể đến được với Lãnh Diễm, lúc này giống như một tia hy vọng trong cuộc đời cô. Cô muốn tóm chặt lấy, nếu không, thế giới của cô vĩnh viễn đóng kín, vĩnh viễn bị bóng tối thống trị, cuộc sống đầy màu đen. Cuộc sống như thế còn ý nghĩa gì ?

Chu Vận Uyển hiển nhiên không ngờ Nghiêm Hi có thể nói vậy, bà bỗng nổi giận, "Hi Hi, bốn năm trước không phải con đã nói, con sẽ rời đi!" Vẫn là giọng nói dịu dàng, nhưng vẫn xen lẫn ý trách cứ.

Hai hàng mi Nghiêm Hi nhấp nháy, ánh mắt linh hoạt bỗng ảm đạm, giọng nói khàn khàn mệt mỏi : "Bởi vì bốn năm trước con cho rằng con còn có thứ khác, mẹ, ba, còn có nhà con, nhưng bây giờ, cái gì cũng không có."

Chu Vận Uyển nghe Nghiêm Hi nức nở trả lời, lập tức sửng sốt. Cái gì cũng không có? Sao có thể, mấy ngày trước bà mới nhận được tin, án oan của Lý Thánh Đức đã được xử. Sau khi năm đó người phụ nữ ấy gặp chuyện không may, không biết nhà nào ở thành phố A dùng thủ đoạn tống Lý Tháng Đức vào tù, mặc cho ai ra tay cũng không thể xoay chuyển. Trong lúc tất cả mọi người đều cho rằng Lý Thánh Đức sẽ phải ngồi tù cả đời, trước đây không lâu đột nhiên có tin tức, vụ án mười bảy năm trước là án oan, Lý Thánh Đức được thả ra, còn được cất nhắc ngồi vào ghế cục trưởng cục Thuế. Chuyện này khiến tất cả mọi người phải trố mắt ngạc nhiên.

Sự kiện mười bảy năm trước và mười bảy năm sau khi Lý Thánh Đức ra tù đều làm ọi người đều cảm thấy sợ hãi đối với thế lực đó.

Bà vốn cho rằng Lý Thánh Đức ra tù, như vậy Nghiêm Hi có thể dựa vào. Bây giờ Nghiêm Hi nói mình không có gì, bà biết rằng không có mẹ, nhưng còn ba?

Bên kia Nghiêm Hi mệt mỏi cố nén nước mắt. Cô không muốn khóc, nhưng không biết vì sao khi nghe thấy tiếng của Chu Vận Uyển, cô không kiềm chế nổi nước mắt, cảm thấy uất ức giống như con gái bị bắt nạt bên ngoài chạy về nhà ôm mẹ khóc lóc vậy.

Nghiêm Hi nói tiếp, "Con không muốn cả đời con vĩnh viễn vẫn chỉ có một người, mẹ, tha thứ cho con." Nói xong lập tức cúp điện thoại.

Chu Vận Uyển nghe Nghiêm Hi gọi mình là 'mẹ', trái tim bỗng đau thắt. Bà không biết bốn năm này đã xảy ra chuyện gì với Nghiêm Hi, nhưng bà biết bất luận là nguyên nhân gì bà cũng sẽ không giao Nghiêm Hi cho Lãnh Diễm, không thể để bọn họ phá vỡ gia đình này!

Cúp điện thoại, Chu Vận Uyển ngơ ngác, trước mặt chợt xuất hiện hộp khăn giấy, Chu Vận Uyển khôi phục tinh thần, nhìn theo đôi tay kia, mẹ Liễu đang đau lòng nhìn mình, Chu Vận Uyển nhận lấy lau nước mắt.

"Chị Liễu, chị ngồi đi." Mẹ Liễu là quản gia Lãnh gia, lớn hơn Chu Vận Uyển vài tuổi, hai người chung sống như chị em.

Mẹ Liễu ngồi xuống, nhẹ giọng nói : "Mấy năm nay chắc hẳn Nghiêm Hi đã phải chịu nhiều khổ cực, cho nên mới…" Mới có thể nói câu trên thế giới này mình không có cái gì.

Chu Vận Uyển cũng rất thương Nghiêm Hi, nhưng nghĩ đến con trai mình, bà hết sức kiên quyết nói : "Hi Hi phải chịu bao nhiêu khổ cực em cũng rất đau lòng, nhưng em thật sự không thể chấp nhận con gái của người đàn bà kia gả cho con mình. Cái đó không tính là gì, năm đó…" Chu Vận Uyển chợt dừng lại, chuyện năm đó quả thật bà không muốn nhắc lại.

Mẹ Liễu dường như cũng biết bà muốn nói gì, "Nhưng em cưng chiều nuôi đứa bé kia từ nhỏ đến lớn. Không phải lúc em chưa biết thân phận của nó cũng rất yêu thích sao ? Chẳng lẽ chỉ vì ân oán của đời trước, phải

để đứa bé đáng thương gánh chịu ? Như vậy thực sự không công bằng đối với con bé." Nhớ tới đứa bé kia, mẹ Liễu càng thương tâm, đó cũng là đứa bé một tay bà chăm sóc, bây giờ không biết thế nào.

Chu Vận Uyển lập tức như mèo bị dẫm đuôi, giọng nói không kiềm nổi lớn tiếng nói : "Công bằng ? Vậy công bằng với em sao, năm đó suýt chút nữa..."

Trong sân có tiếng còi xe hơi, đúng lúc cắt lời Chu Vận Uyển, mẹ Liễu đi tới cửa nhìn ra ngoài, lập tức vui vẻ quay đầu lại nói : "Nhanh lau nước mắt, là cậu chủ trở về."

Chu Vận Uyển nghe vậy vui mừng, vội lau nước mắt, vẫn chưa yên tâm hỏi mẹ Liễu : "Không nhận ra chứ ?" Mẹ Liễu nhìn kỹ, cười gật đầu : "Được rồi, không nhận ra đâu."

Lúc này Chu Vận Uyển mới yên tâm, nụ cười thành tâm trên khóe môi, tới cửa nhìn đứa con trai rời đi hơn một tháng.

Lãnh Diễm xuống xe nhìn thấy mẹ mình mỉm cười đứng trong phòng khách nhìn ra ngoài, cong môi lên, cũng không quan tâm đến anh em sau lưng, chạy đến trước mặt Chu Vận Uyển. Mặc dù Chu Vận Uyển đã lau qua nhưng Lãnh Diễm tinh tế vẫn phát hiện mắt Chu Vận Uyển đang đỏ, hàng lông mày xinh đẹp nhíu lại, sau đó giãn ra, ôm mẹ mình : "Mẹ, con đã về."

Chu Vận Uyển vui mừng hớn hở nói : "Được được, về là tốt rồi, về là tốt rồi."

Lãnh Diễm buông mẹ ra, ba tên phía sau không an phận cũng học đòi theo Lãnh Diễm ôm lấy Chu Vận Uyển : "Mẹ Lãnh, chúng con rất nhớ mẹ."

Chu Vận Uyển bất đắc dĩ ôm lấy ba người, "Được được, mẹ Lãnh cũng nhớ các con, ở bên ngoài nhớ mẹ Lãnh cũng không biết đường gọi điện về !" Mặc dù lời này là nói ba người Tiểu Thâm, nhưng người thông minh có thể nhận ra Chu Vận Uyển đang trách móc con trai mình ra cửa liền quên mẹ.

Tiểu Thâm miệng lưỡi ngọt ngào, nhìn ánh mắt nhạo báng của mẹ Lãnh, nhe răng cười, "Mẹ Lãnh, bên ngoài có nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, sao con có thể nghĩ tới mẹ được !" Nói xong còn muốn đến ôm, người nào không biết còn tưởng Chu Vận Uyển là mẹ cậu ta.

Chu Vận Uyển biết Tiểu Thâm là món ăn tinh thần ngon lành, bình thường Tiểu Thâm cũng là người giúp bà vui vẻ nhất trong số bốn người. Chu Vận Uyển thấy Tiểu Thâm như vậy, cũng không tức giận, cười tươi vỗ vỗ Tiểu Thâm, không thể không cưng chiều nói : "Con đấy, nói hay lắm, mấy ngày trước ông cụ nhà con còn nhắc tới, để mẹ nhanh chóng tìm mấy cô gái gia giáo ấy con, nhanh yên bề gia thất giúp con."

Tiểu Thâm nghe thế vội vàng cầu xin tha thứ, "Đừng, đừng, mẹ Lãnh, mẹ còn không biết con sao, bảo con kết hôn không phải là hại con gái nhà người ta sao !" Nói xong cũng không làm nũng nữa, đứng sau Lãnh Diễm, giống như thật sự sợ mẹ Lãnh tìm vợ giúp hắn.

Lãnh Diễm liếc mắt nhìn Tiểu Thâm ngoan ngoãn đứng ngay ngắn sau lưng mình, cong miệng, giống như nói, "Đáng đời cậu!" sau đó ôm hai vai Chu Vận Uyển đẩy bà về phía ghế salon: "Mẹ, đừng để ý đến cậu ta, từ nhỏ cậu ta đã là tai họa của phụ nữ, sớm muộn gì có ngày cũng gặp được một người có thể khống chế được cậu ta, khi đó cậu ta sẽ hối hận ảo tưởng lúc này của mình."

Chu Vận Uyển nghe vậy cười, nhìn Tiểu Thâm châm chọc: "Đúng vậy, Tiểu Thâm, mẹ thấy con ngày nào đó sẽ ngã vào trong tay một cô gái, khi đó vị kia sẽ thay mặt phái nữ chúng ta thể hiện cơn giận!"

Tiểu Thâm đang đi đến ghế salon ngồi, nghe vậy mặt hoảng sợ nói : "Cũng đừng, hai người quả nhiên là mẹ con, tư tưởng đều đen tối." Tiểu Thâm tức giận, không thèm để ý đến họ.

Chu Vận Uyển vừa nhìn, vui mừng cười không ngớt, nhìn thấy cả đám thanh niên trong phòng, Chu Vận Uyển cảm thấy thật tốt, bên cạnh có nhiều đứa bé ngoan như vậy.

Lãnh Diễm ngồi bên người Chu Vận Uyển, suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng nói: "Mẹ, Hi Hi về rồi, con biết từ lúc con ở thành phố G mẹ cũng đã biết chuyện này. Bây giờ con cũng không nói nhiều, chỉ một câu nói, con hi vọng mẹ có thể tiếp nhận Hi Hi một lần nữa."

Nụ cười trên mặt Chu Vận Uyển cứng đờ, nghiêng đầu nhìn con trai mình, nhìn thấy sự nghiêm túc trong mắt Lãnh Diễm, lại nhìn mấy người Lý Duệ Thần, bọn chúng cũng đang nhìn mình, Chu Vận Uyển như đã

hiểu rõ ràng nguyên nhân tại sao Lãnh Diễm vừa trở về đã vội vàng chạy về nhà cũ.

Bà khẽ mỉm cười, "Diễm Diễm, mẹ..." Còn chưa nói dứt lời, chỉ thấy Lãnh Diễm nhíu mày, trên mặt lộ vẻ không muốn, Chu Vận Uyển chợt nhớ tới cái gì đó bỗng chữa lạ: "Con trai, mẹ thật sự rất muốn Hi Hi, tại sao con nghĩ mẹ không thể tiếp nhận Hi Hi."

Lãnh Diễm nghe Chu Vận Uyển nói vậy mới từ từ giãn hai hàng lông mày, sau đó liếc mắt nhìn ba người bên cạnh, ánh mắt rõ ràng nói : Tránh!

Lý Duệ Thần rất thức thời, người ta muốn tâm sự với mẹ, người ngoài như bọn họ dĩ nhiên là phải tránh, Cố Tiêu cũng cho là vậy. Nhưng Tiểu Thâm không nghĩ như vậy, hắn cảm thấy mình và Lãnh Diễm, cả Nghiêm Hi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, chuyện gì của hai người bản thân không biết. Vì vậy lúc Lý Duệ Thần và Cố Tiêu đứng dậy rời đi, Tiểu Thâm vẫn bình chân như vại ngồi trên ghế salon gặm táo.

Cố Tiêu liếc hắn một cái, nháy mắt với hắn, Tiểu Thâm không động, Lý Duệ Thần đi đằng trước quay đầu nhìn hắn, Tiểu Thâm tiếp tục gặm táo.

Cố Tiêu thở dài một tiếng, quay đầu ném quả táo hắn đang gặm trên tay, không nói hai lời kéo tay Tiểu Thâm đi ra ngoài.

Tiểu Thâm không vui kêu loạn : "Này này, cậu kéo tôi làm gì !"

Chờ đến lúc trong phòng yên tĩnh, Lãnh Diễm lẳng lặng nhìn mẹ mình, hồi lâu sau mới nói: "Mẹ, con biết bốn năm trước mẹ đi tìm Hi Hi. Con không biết mẹ tìm cô ấy có việc gì, con hỏi cô ấy nhưng cô ấy không nói. Nhưng chỉ trông kết quả của bốn năm trước cũng biết, chuyện này có liên quan đến mẹ. Con không muốn biết nguyên nhân gì khiến mẹ lập tức đuổi Hi Hi vất vả nuôi nấng chục năm ra khỏi nhà, nhưng bây giờ con muốn nói. Con yêu cô ấy, con thích cô ấy, con không muốn mất đi một lần nữa. Mẹ, con hi vọng mẹ có thể đồng ý chuyện này."

Chu Vận Uyển nghe Lãnh Diễm nói một hơi, trong lòng càng tức giận, cả người run lên. Bà nghĩ chuyện này không phải Hi Hi nói. Bà hiểu tính tình Hi Hi, đồng thời cũng biết tính con trai mình. Đứa con trai này, làm việc lớn nhỏ rất được, chưa bao giờ mắc phải sai lầm. Như vậy nó biết chuyện bốn năm trước bà tìm Hi Hi từ khi nào?

"Con biết mẹ đi tìm con bé, vậy con có biết nguyên nhân mẹ đi tìm con bé không, sao con lại liều mạng phải cưới nó bằng được vậy?"

Lãnh Diễm mím chặt môi nhìn mẹ mình, anh đều nhìn thấy nỗi tức giận trong mắt bà, nhưng vẫn kiên quyết gật đầu, "Vâng, con nhất quyết không buông tay, cùng lắm về sau Hi Hi không trở lại, nhưng không ai có thể ngăn nổi chuyện con kết hôn với cô ấy. Mẹ, tính con chắc mẹ hiểu."

Mẹ Chu giận quá hóa cười, "Ha ha, sao con mê muội vậy ? Chẳng nhẽ không có con bé con không sống được!"

Không ngờ, mình hỏi xong, Lãnh Diễm yên lặng mà nghiêm túc nhìn bà, đôi mắt nghiêm túc khiến Chu Vận Uyển xúc động, "Được, tốt!" Hai người nhà này không hổ là cha con, ngay cả mắt nhìn phụ nữ cũng giống nhau, "Thật không hổ là con trai ngoan của ba con!" bà nói xong, không quan tâm đến nét mặt Lãnh Diễm đứng dậy lên lầu.

"Con đi đi, con cũng đã quyết định, vậy đừng trách mẹ đến lúc đó không thừa nhận đứa con dâu này!"

Nghiêm Hi vẫn đừng lặng ở cửa sổ thủy tinh nhìn cảnh vật bên ngoài. Lúc Lãnh Diễm quay lại, thấy trong phòng tối đen như mực, bóng người mảnh khảnh đứng yên lặng bên giường, giống như một người vợ chuyên tâm đợi chờ mình.

Giày da nặng nề bước trên thảm đen mà Nghiêm Hi không hề hay biết, đến lúc Lãnh Diễm vòng hai tay ôm cô vào ngực, lúc này cô mới phát hiện anh đã trở lại.

Lãnh Diễm kê đầu mình trên hõm vai Nghiêm Hi, chóp mũi nhẹ nhàng ngửi được mùi hương quen thuộc của cô, "Thơm quá!"

Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, nghiêng mắt nhìn cái đầu đen tuyền trên hõm vai, "Xử lý xong chuyện rồi à?"

Lãnh Diễm gật đầu. Bây giờ mọi tâm tư của anh đều bị mùi hương trên cổ Nghiêm Hi khiêu khích, nhẹ nhàng hôn lên làn da mịn màng, đầu lưỡi không an phận trượt ra, nhẹ nhàng liếm, đến mức da gà nổi rần rần.

Nghiêm Hi không chịu nổi, là người sao có thể giống Tiểu Yêu như vậy, né tránh đầu lưỡi nóng bỏng, Nghiêm Hi không chịu nổi cười : "Lãnh Diễm, rất nhột." Cô dang hai tay đẩy Lãnh Diễm ra, để anh cách xa mình một chút.

Lãnh Diễm kiên quyết ôm eo cô thật chặt, không để cô động đậy gây loạn, một tay đưa thẳng đến nơi cao ngất trên người, chỉ có đầu hoạt động, Lãnh Diễm khăng khăng dùng đầu mình vùi vào trong cổ cô.

Nghiêm Hi cảm thấy hôm nay Lãnh Diễm dường như rất khác thường, hoàn toàn khác với lần đầu tiên. Anh hết sức dịu dàng, cố ý dùng hành động chậm rãi khiến cho cô phát điên đi vào. Nghiêm Hi chưa từng gặp qua một Lãnh Diễm như vậy, rõ ràng người dưới đã lộp bộp, khóe miệng vẫn nở nụ cười dịu dàng như nước. Hai mắt Nghiêm Hi mơ màng ngơ ngác nhìn vẻ mặt hết sức dịu dàng của Lãnh Diễm.

Ánh mắt kia như muốn hòa tan cả người anh, mà nơi nào đó có thể làm cô cháy lên thành tro.

Ngày hôm sau Nghiêm Hi từ từ mở hai mắt sưng đỏ, anh ở sau lưng ôm eo cô thật chặt, hai người dính sát ngủ một đêm, hình như trái tim mạnh mẽ của anh hòa cùng nhịp tim cô.

Nghiêm Hi nghiêng đầu liếc anh một cái, Lãnh Diễm lúc này không có gì cả, chỉ là vẻ mặt đẹp trai đáng sợ, cái mũi cao thẳng, làn môi mỏng hấp dẫn. Trước kia cô thường nói, "Đàn ông môi mỏng đều bạc tình." anh không biết làm sao nhìn trời, "Ai nói, yêu thích môi anh thì nói rõ ràng, bà xã có muốn hôn lên miệng anh một cái không ?"

Khi đó Nghiêm Hi mới mười sáu tuổi, bây giờ nghĩ lại, khi đó Lãnh Diễm đã nhớ kỹ lời cô! Nghiêm Hi chịu không nổi nhẹ nhàng cong miệng, nở nụ cười thanh thản.

Tiếng Lãnh Diễm chợt vang lên trên đầu : "Có phải nghĩ tới cái miệng đáng yêu rồi không ?" Anh kéo giọng thật dài, trong căn phòng trống trở nên hết sức mập mờ.

Nghiêm Hi giật mình do tiếng nói bất thình lình của anh, phịch xuống giường, đúng lúc Lãnh Diễm vung tay ra, thuận thế kéo cô vào trong lồng ngực mình.

Hai cơ thể tiếp tục dính sát vào nhau, thần kinh nhạy cảm của Nghiêm Hi cảm thấy cơ thể người sau lưng nóng bừng, thật may là mình bị ôm ngược lấy, nếu không đôi mắt cay xè chắc chắn sẽ bị Lãnh Diễm nhìn thấy.

Đang còn nghĩ, cả người chợt bị người nào đó cắt đứt, cô dễ dàng lật người, mặt đối mặt nằm trong ngực anh.

Lãnh Diễm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng đỏ của cô, tâm trạng thật tốt, từ từ dời mặt xuống hôn lên môi cô. Nghiêm Hi chợt cảm thấy Lãnh Diễm cực kỳ giống Tiểu Yêu, lè lưỡi tới liếm cô, khiến ặt cô vô cùng ngứa ngáy. Cô vừa trốn vừa nói : "Sao anh giống Tiểu Yêu vậy, như yêu tinh leo lên người."

Nói như thế, người đàn ông nằm trên người cô chợt dừng lại, Nghiêm Hi nhìn không hiểu, chỉ thấy hai con mắt dài hẹp Lãnh Diễm hài hước nhìn cô, khẽ dương khóe miệng lên, nở nụ cười quyến rũ khó nói nên lời, "Em nói, Tiểu Yêu và lão yêu leo lên em sao?"

Nghiêm Hi cảm thấy lời anh nói có điều gì đó khác thường, nhưng nhìn kĩ, trong mắt đều ngập ý cười, dịu dàng như nước, không có bất kỳ lực sát thương nào, Nghiêm Hi lẩm bẩm gật đầu: "Đúng vậy, nó rất thích làm phiền em."

Ánh mắt dịu dàng đang trông chừng cô bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo. Lãnh Diễm nghĩ, con Tiểu Yêu này không thể giữ lại, hôm qua anh mới được phép đến gần liếm liếm bà xã mình, nó còn tốt hơn, còn chưa đầy ba tháng đã dễ dàng ra tay như vậy.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất là, nó là giống đực.

Nghiêm Hi nhìn sắc mặt anh thay đổi, "Lãnh Diễm ?" không thể trách cô, thật sự cô không hiểu một chút nào tâm lý đàn ông, từ nhỏ đến lớn Lãnh Diễm không hề nói qua đàn ông sẽ có biểu hiện như vậy. Hơn nữa,

trong hai người, Lãnh Diễm thích chó nhất. Trước kia cô rất ghét, nhưng trong bốn năm rời đi, ở thành phố G cũng chỉ có thể Bảo Bối ở cùng, cộng thêm Bảo Bối là Lãnh Diễm cho. Cho nên cô mới dần thích nghi với cảm giác lệ thuộc Bảo Bối này. Có thể nói, cô vô tình Bảo bối biến Lãnh Diễm trở thành người bảo vệ mình.

Yêu ai yêu cả đường đi, dĩ nhiên cô yêu thích Tiểu Yêu rồi.

Lãnh Diễm mặc kệ, Tiểu Yêu cũng không được đụng vào người cô, cúi đầu không quan tâm không để ý hôn lên miệng cô.

Buổi trưa Lãnh Diễm dẫn Nghiêm Hi đến nhà hàng dưới khách sạn ăn cơm. Bốn năm nay Nghiêm Hi vẫn luôn đi theo Chu Châu đến căn-tin trường học ăn cơm tập thể, đã rất lâu rồi chưa trải qua kiểu phòng ăn cao cấp này, ngay lập tức chưa thể thích ứng được, quay đầu nhìn lại Lãnh Diễm, khuôn mặt rất tệ.

Nghiêm Hi im lặng, "Em sẽ không đưa Tiểu Yêu đi theo bên người, nếu anh dám lén lút ném Tiểu Yêu ra ngoài, anh cũng đi theo nó cho em !" Lãnh Diễm vừa mới làm xong, nghe thấy Nghiêm Hi nói như vậy, trong chốc lát trên mặt lộ vẻ sợ hãi khiến người bồi bàn sợ hết hồn, thận trọng rót rượu trên bàn khách này.

Lãnh Diễm tiện tay cầm lý rượu trên tay người bồi bàn, ngửa đầu uống cả ly rượu vào trong bụng, sau đó mới nói 'Để Tiểu Yêu cho anh nuôi, em đi tìm mẹ nó."

Nghiêm Hi cảm thấy Lãnh Diễm không biết lý lẽ, "Sao anh có thể như vậy, anh biết rõ em không thích chó."

Lãnh Diễm tức giận, "Không thích chó em còn để Tiểu Yêu hôn em?"

Nghiêm Hi im lặng nhìn trời, bây giờ Lãnh Diễm giống như đứa bé không nói đạo lý, không nên cố gắng giảng đạo lý với anh. Với tài ăn nói của anh, kết quả sau cùng chỉ có cô muốn đi nhảy lầu.

Cô không nói lời nào, Lãnh Diễm còn nói lý: "Không phản đối đúng không, cứ quyết định như thế, sau này anh tặng em một con chó giống Tiểu Yêu, Tiểu Yêu thuộc về anh." Nói xong cũng bắt đầu cắt bò bít tết tái trước mặt.

Nghiêm Hi im lặng, về sau cô phải nương nhờ nhà Lãnh Diễm, Tiểu Yêu thuộc về cô hay về anh có gì khác nhau?

Nghiêm Hi chậc chậc cái miệng nhỏ nhắn, nở nụ cười nhẹ lấy lòng, giọng điệu hết sức nịnh nọt, "Được, Tiểu Yêu để anh nuôi, anh tốt nhất nên đối xử tốt với nó." Sau đó cũng không quan tâm Lãnh Diễm bỗng giương đôi mắt kinh ngạc, cầm dao nĩa trên bàn lên, vừa nhìn thấy phần bò bít tết trên bàn bỗng cau mày.

Cô len lén lườm Lãnh Diễm đang ăn vui vẻ, thấy anh không hề do dự xắn từng miếng đưa vào miệng, Nghiêm Hi ghê tởm phì phì, như vậy sao ăn được.

Lãnh Diễm bình tĩnh giả vờ như không thấy ánh mắt bối rối của Nghiêm Hi, dùng dao nĩa vô cùng tao nhã, giống như hoàng tử trong pháo đài cổ Anh quốc, nhất cử nhất động đều hấp dẫn vô số sự chú ý của mọi người.

69. Chương 69: Ác Chỉnh Lý Lệ

Nghiêm Hi oán giận nhìn anh, cúi đầu nhìn thứ máu me trong đĩa mình, chịu không nổi, gọi người bồi bàn nói : "Đổi một suất chín cho tôi." Sau đó chán ghét ném dao nĩa, quay đầu nhìn nơi khác, kiên quyết không nhìn đến cái đĩa đầy máu đó.

Người bồi bàn nghe vậy hết sức kinh sợ, sau khi hơi ngừng lại, liếc mắt nhìn Lãnh Diễm không hề nhúc nhích, ngồi vững như núi thái sơn. Người bồi bàn khổ sở cau mày, thật sự không nhìn ra quan hệ giữa ông chủ và vị tiểu thư này. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt cứng đờ nhìn, có phải ông chủ lớn không thích vị tiểu thư này hay không ?

Hoặc là vị tiểu thư này cũng giống rất nhiều người phụ nữ đẳng cấp lúc trước, ông chủ bị người phụ nữ này gây mệt mỏi?

Vậy nếu mình thật sự đổi món bò bít tết có thể ăn cho vị tiểu thư này, nghĩa là có phải ông chủ lớn không muốn ngồi cùng bàn ăn với vị tiểu thư này không? Ông chủ không vui!

Người bồi bàn suy nghĩ như thế, nghĩ thông suốt, người bồi bàn khẽ mỉm cười, nói : "Tiểu thư, bò bít tết tươi nhất là thịt bò tái, đầu bếp ở đây của chúng tôi không biết làm thịt chín."

Nghiêm Hi cảm thấy cổ mình cứng đờ, mất tự nhiên nghiêng đầu liếc mắt nhìn người bồi bàn đang cười mỉm trước mặt, rồi nhìn Lãnh Diễm vẫn không nói lời nào đối diện, Nghiêm Hi nổi giận, nhìn người bồi bàn xui xẻo nói : "Sao có thể không làm, khách bảo các người làm thế nào mấy người phải làm như thế đó. Một chút quy tắc cũng không hiểu, sao mấy người có thể làm việc. Gọi quản lý của mấy người tới nói chuyện."

Trong mắt người bồi bàn thoáng khinh thường Nghiêm Hi. Phụ nữ như vậy, trước đây hắn từng thấy rất nhiều, dường như mỗi ngày ông chủ lớn đều sẽ gặp phải. Hắn nghe Nghiêm Hi nói vậy, nghiêng đầu nhìn Lãnh Diễm, Lãnh Diễm coi như hoàn toàn không thấy, tiếp tục ăn phần của mình.

Anh thực sự muốn cách này để Nghiêm Hi có thể hiểu, rõ ràng cô có thân phận cao quý, nhưng lại không muốn bị người khác biết. Cô sống khiêm tốn, tuy nhiên nó lại gây ra tình huống chó cậy gần nhà.

Xã hội này chính là như vậy. nếu bạn không có thân phận nhất định sẽ bị người ta khinh thường. Nhớ tới khoảng thời gian trước anh cũng là một người mới khổ sở bước chân vào kinh doanh R&D là vì cái gì, không phải là vì để tiểu công chúa trong lòng bàn tay mình có thể trở thành một cô công chúa thực sự sao? Nhưng cô tốt hơn, bản thân chạy đến thành phố G chơi trò khiêm tốn, kết quả bị người nhà họ Chu khinh thường cũng không biết phản kháng.

Nghiêm Hi thấy người bồi bàn cung kính với Lãnh Diễm, nhìn lại bản thân là bị khinh thường, rất dễ nhận thấy người bồi bàn này xem thường mình. Nghiêm Hi không vui, lông mày nhướn cao, ngồi thẳng lưng, mỉm cười với người bồi bàn, nụ cười ưu nhã cao quý, giọng nói cũng nhẹ hơn, "Làm ơn mời quản lý của các anh ra đây được không ?"

Trải qua náo loạn như vậy, người ở mấy bàn cơm xung quanh cũng đã nhìn đến bên này, mà một đôi tình nhân vừa ngồi xuống dĩ nhiên cũng bị tình huống bên này hấp dẫn lực chú ý.

Lý Lệ nghe thấy tiếng Nghiêm Hi bên kia, nụ cười châm biếm xem trò vui, ngược lại mặt đổi sắc, lo lắng nhìn Chu Khải đang đưa lưng về phía bên kia. Lý Lệ nhỏ giọng nói : "Bên kia, Nghiêm Hi hình như ở bên kia." Dáng vẻ ấy thế nào cũng rất lo lắng, trong lòng cũng cảm thấy cho dù Nghiêm Hi gặp được loại người có tiền như Lãnh Diễm cũng chỉ là một Nghiêm Hi không bao giờ ra ngoài.

Giống như cô chỉ là một người lớn lên ở chợ, sao có thể xứng với nhà hàng cao cấp !

Chu Khải nghe vậy, quay đầu nhìn lại, quả nhiên vừa nhìn thấy bóng lưng Nghiêm Hi, người bồi bàn bên cạnh cô không ngừng cười. Không biết người bồi bàn nói gì, Nghiêm Hi xanh mặt lập tức đứng lên, giọng vẫn rất êm ái, "Tôi muốn gặp vị quản lý của các anh!"

Mà Lãnh Diễm đối diện cô hoàn toàn như không có việc gì ngồi ăn phần bò bít tết của mình. Chu Khải giận, vốn hắn cảm thấy Lãnh Diễm thật lòng với Nghiêm Hi, nhưng bây giờ nhìn lại, giống như không phải là vậy. Hắn nắm chặt dao nĩa trong đĩa mình, lửa giận trong lòng đã cháy hừng hực.

Lãnh Diễm, anh nói đối xử tốt với cô ấy là như vậy sao ? Phương thức đối xử tốt với người khác của anh cũng thật đặc biệt !

Lý Lệ nhìn dáng vẻ ngầm chịu đựng của Chu Khải, khẽ khinh thường, ánh mắt lười biếng nhìn ra xa, càng nghe càng cảm thấy Nghiêm Hi không đáng là gì.

Chu Khải không nhịn được, hắn muốn đi đến đánh Lãnh Diễm một trận, ai ngờ vừa giơ tay lên, một bàn tay bé ấm nắm lấy tay mình, Chu Khải quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt khẩn thiết Lý Lệ đang nhìn mình.

Lý Lệ nói : "Khải, em hiểu rõ anh không thể nhìn Nghiêm Hi chịu uất ức, nhưng đây là con đường mà cô ấy lựa chọn. Nếu ban đầu cô ấy lựa chọn Lãnh Diễm, như vậy cho dù xảy ra bất kì chuyện gì đều là cô tự nguyện. Bây giờ anh đến giúp cô ấy nhưng là hại cô ấy, chúng ta mới đến thành phố A, không thể có loại danh tiếng này!"

Lý Lệ nói với Chu Khải với vẻ lo lắng, hai mắt nhíu lại vẻ cầu khẩn, "Khải, anh phải biết, người có tiền có thế ở thành phố A không thể ít hơn ở thành phố G. Trong khi chúng ta không thể xác nhận thân phận của Lãnh Diễm không nên đắc tội, một khi mắc sai lầm, không chừng còn liên lụy tới cả nhà họ Chu."

Không thể không nói, Lý Lệ rất hiểu Chu Khải, nắm được nhược điểm lớn nhất của Chu Khải, nhược điểm của hắn là nhà họ Chu. Lúc đầu hắn đồng ý buông tay Nghiêm Hi, cưới Lý Lệ cũng là bởi vì ông Chu lấy vinh nhục của nhà họ Chu ra uy hiếp. Khi đó tất cả đầu tư của Chu thị đột nhiên thất bại, tiền vốn không đủ, một công ty lớn tầm quốc gia suýt chút nữa sụp đổ, ông Chu bảo Chu Khải cưới Lý Lệ, tập đoàn Thánh Đức có thể giúp bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn.

Kết quả sau cùng là Chu Khải đồng ý, có lẽ, ở trong lòng hắn, tình cảm hắn dành cho Nghiêm Hi không đủ để đem ra so sánh với nhà họ Chu.

Chu Khải nghe Lý Lệ nói, quả nhiên dần dần tỉnh táo lại. Lý Lệ nói rất đúng. Trước khi tới thành phố A, ba ở nhà đã dặn, khi không hiểu lai lịch đối phương, không được đắc tội với bất kì người nào.

Chu Khải thở dài, quay đầu lại liếc nhìn theo hướng Nghiêm Hi, người bồi bàn đã mời trưởng ca đến. Nữ trưởng ca thái độ ôn hòa cũng không biết phải giải quyết tình huống này như thế nào. Người phụ nữ đi cùng ông chủ lớn đến, mà cô thật sự không thể nhìn ra thái độ ông chủ đối với cô ấy. Chuyện này đúng là làm khó cô quá!

Lý Lệ nhìn Chu Khải, khẽ mỉm cười, đưa tay cầm lấy bàn tay hắn đặt phía trước, giọng điệu ôn hòa nói : "Chúng ta qua xem thế nào, bạn bè cũ gặp lại nhau, chào hỏi cũng không sao đâu!"

Đầu tiên là Chu Khải sững sờ, nhìn nụ cười thản nhiên trên mặt Lý Lệ, chợt hiểu ý nghĩa trong lời Lý Lệ. Chu Khải thoáng mơ hồ. Đúng vậy, bạn bè cũ gặp lại nhau, vẫn nên đi lên chào hỏi một tiếng, đến lúc đó bốn người khó tránh khỏi ngồi chung một bàn. Như vậy không phải vô tình sẽ giúp Nghiêm Hi loại bỏ hết lúng túng sao?

Chu Khải khẽ mỉm cười, ngầm đồng ý đề nghị này của Lý Lệ. Hắn có cảm giác mình thật sự có lỗi với Lý Lệ, Lý Lệ thật ra cũng là một người rất tốt, trong cuộc hôn nhân này, Lý Lệ là người bị hại. Cô ấy biết rõ chồng mình yêu người phụ nữ khác, nhưng cô ấy độ lượng không nói một lời, còn thỉnh thoảng âm thầm tìm cơ hội giúp Nghiêm Hi.

Lý Lệ nhìn thấy ánh mắt áy náy của Chu Khải, khẽ mỉm cười, ánh mắt vô cùng đắc ý, ưu nhã đứng dậy, kéo tay Chu Khải đến bàn Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi, lần này cô đã hiểu chưa? Cho dù cô đi theo Lãnh Diễm đến thành phố A phồn hoa hơn thành phố G, nhưng cô cũng chỉ là một người bình thường thôi, còn muốn không biết tự lượng sức mình trước mặt cô sao? Cô không có tư cách!

Bên kia, Nghiêm Hi nhìn Lãnh Diễm đối diện tiếp tục im lặng ăn bò bít tết làm cô ghê tởm, lại nhìn sang nữ trưởng ca đang nhìn cô cười.

Nữ trưởng ca thấy Lãnh Diễm chẳng hề quan tâm, thái độ vẫn giống như trước, nhưng cẩn thận vẫn nhận ra hình như không giống. Cô cảm giác không khí xung quanh ông chủ lớn hôm nay dường như rất lạnh, nhìn Nghiêm Hi đối diện đang rất bất mãn, mở mắt thật to, phùng miệng giận dữ, hình như tức giận không nói nên lời, giống như cô gái nhỏ đang giận dỗi này rất đáng yêu.

Trưởng ca nghi ngờ, vị tiểu thư ngày hôm nay hình như không giống với những người thường ngày.

"Tiểu thư, cô không hài lòng với cái gì của chúng tôi sao ?" Cuối cùng trưởng ca cảm thấy nên tìm quản lý tới xử lý chuyện này, vì vậy lén lút nháy mắt với người bồi bàn, sau đó cười mỉm hỏi Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi liếc mắt nhìn Lãnh Diễm chẳng hề quan tâm đến cô, nhìn miếng bò bít tết trên bàn, "Tôi không thích phần bò bít tết này, tôi muốn ăn chín, đổi giúp tôi." Trong lời nói vẫn xen lẫn rất nhiều tức giận.

Trưởng ca sững sờ, cô không biết xử lý chuyện này thế nào, tính khí mấy đầu bếp trong phòng ăn quá nóng. Cô nhìn lại, bò bít tết chín không những ảnh hưởng đến khẩu vị, mà màu sắc cũng rất khó coi, đối với bất kỳ yêu cầu nào ảnh hưởng đến món ăn, đầu bếp nhất định bác bỏ.

Trưởng ca khó xử : "Thật xin lỗi tiểu thư, đầu bếp chúng tôi quả thật không cho phép khách hàng yêu cầu làm bò bít tết chín, cô xem, tôi đổi thứ khác cho cô nhé ?"

Bây giờ Nghiêm Hi đang tranh luận với con sói đuôi dài kia, người này đúng là không có lương tâm, là anh cố ý muốn xem chuyện cười của mình, mình không muốn giao Tiểu Yêu cho anh nuôi, anh nhân cơ hội này để chỉnh cô, quá gian trá!

"Không cần, tôi muốn ăn chín, không muốn ăn thứ khác!"

Vừa dứt lời trưởng ca cảm thấy cô gái đáng yêu này đúng là một cô công chúa bị làm hư. Hơn nữa lúc nãy cô rõ ràng thấy khóe miệng ông chủ nhếch lên như đang cố gắng nén cười, giật giật như đang bật cười, mượn động tác cầm khăn ăn lau miệng, lén nở nụ cười sau khăn ăn, sau khi cười là dáng vẻ thờ ơ.

Trưởng ca hiểu ra, thì ra ông chủ cố ý cưng chiều vị tiểu thư này, vì vậy thái độ đối xử với Nghiêm Hi càng cung kính hơn.

"Tiểu thư có thể không làm khó chúng tôi không ? Nếu không như vậy đi, chúng tôi đổi thịt chín bảy phần cho cô. Bò bít tết chín bảy phần mà đầu bếp chúng tôi làm cực kỳ ngon, tin rằng tiểu thư chắc chắn sẽ rất muốn ăn."

Nghiêm Hi đang còn suy nghĩ, còn chưa giải thích, cũng là nửa sống nửa chín nhưng phần thịt chín bảy phần trong trí nhớ vẫn là ngon nhất, lúc này mới thư thái đôi chút. Trưởng ca vừa thấy sắc mặt Nghiêm Hi khá tốt, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn, rốt cuộc cũng thở bình thường trở lại. Cô nhìn lại ông chủ đối diện, rất tốt, sắc mặt vẫn tồi tệ như vậy, nhưng cũng không phải do mình tự làm chủ mà không vui, như vậy trưởng ca càng chắc chắn lúc nãy mình đã đoán đúng.

Trong lúc Nghiêm Hi muốn mở miệng thì sau lưng chợt vang đến giọng nói khiến cô ghê tởm nhất, giống như bò bít tết chín năm phần. Nghiêm Hi quả thật không muốn gặp cô ta.

Lý Lệ kéo tay Chu Khải đến chủ động mở miệng, "Hi Hi, thật sự là cô, lúc nãy tôi ở bên kia nói với Chu Khải hình như cô ở bên này, anh ấy lại không tin, quả nhiên chính là cô."

Lý Lệ nói chuyện từ đầu đến cuối đều giả vờ như thật, giọng điệu thân thiết như gặp được bạn cũ lâu năm. Nghiêm Hi nghe vậy thật sự không còn khẩu vị muốn ăn, vốn dĩ đã không tốt, khi nhìn thấy Lý Lệ càng tồi tệ hơn.

Lý Lệ hoàn toàn không nhìn thấy nét mặt lạng lẽo của Nghiêm Hi, trực tiếp kéo Chu Khải ngồi vào chỗ ngồi bên bàn, rồi sau đó mới tủm tỉm cười nói : "Không ngại cùng nhau chứ?"

Lãnh Diễm vốn không hề lên tiếng chợt mỉm cười nói : "Sao có thể không hoan nghênh, vô cùng hoan nghênh!" Chẳng qua đôi mắt kia vốn cực kỳ hăng hái, lúc này cũng hoàn toàn lạnh lùng.

Lý Lệ cho rằng Lãnh Diễm vốn có dáng vẻ thế này, hoàn toàn không để ở trong lòng. Hai người ngồi vào chỗ của mình, Chu Khải mở lời hỏi Nghiêm Hi : "Lúc nãy ở bên kia nghe thấy tiếng của em, hình như không vui, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Nghiêm Hi mặt ngượng ngùng, bây giờ cô không muốn nhìn thấy ba người đối diện một chút nào, bao gồm cả người ngồi đối diện hay Lý Lệ đang cười không ngớt. Lãnh Diễm càng khiến cô ghét hơn, lúc nãy có đánh chết cũng không mở miệng, vậy mà khi Lý Lệ vừa cười đi đến, mặc dù cũng chỉ là nụ cười giả tạo, nhưng mở miệng nói cũng được rồi.

Nghe thấy Chu Khải hỏi câu đó, Nghiêm Hi càng không dễ coi: "Không có gì, chỉ là không quen với bò bít tết, không muốn ăn."

Chu Khải nghe vậy cười, vừa muốn mở miệng lại bị Lý Lệ đối diện cướp lời. Lúc đầu vốn là Nghiêm Hi ngồi đối mặt với Lãnh Diễm, bây giờ có thêm Chu Khải và Lý Lệ, vậy cũng chỉ còn dư lại hai chỗ ngồi, đây cũng là chuyện khiến Nghiêm Hi buồn bực nhất. Hai người ngồi gần cô nhất cũng là hai người cô không muốn nhìn thấy nhất.

Lúc này Lý Lệ đưa tay cầm tay Nghiêm Hi, vẻ mặt ân cần nói : "Hi Hi, cô cũng không biết, bò bít tết vốn không thể ăn chín quá, năm phần chín là vừa miệng nhất, có lẽ lúc đầu cô ăn sẽ không quen, nhưng sau đó từ từ sẽ quen." Vừa nói xong, ra vẻ như đã biết Nghiêm Hi chưa từng ăn bò bít tết cho nên không quen,

lời nói mang vẻ quan tâm, như đang trấn an một người bạn tốt.Nghiêm Hi bị Lý Lệ nắm lấy tay, dùng sức muốn rút về, ai ngờ sức Lý Lệ lại lớn như vậy, mu bàn tay cô đều đỏ lên không rút về được. Nghiêm Hi tức giận, không phải sẽ gặp phải người không biết xấu hổ như vậy chứ ?

Lý Lệ này, cả lời nói lẫn dáng vẻ đều như quan tâm cô, nhưng có thể nhận ra thần thái xem chuyện vui trong đôi mắt đó. Nghiêm Hi chợt cảm thấy buồn cười. Lý Lệ, cô nói xem cô không hề hay biết tôi là ai còn dám nhanh tới mèo khóc chuột, không sợ đau lưỡi sao ?

Trong lòng nghĩ như vậy, Nghiêm Hi vẫn nở nụ cười trên mặt, tay cô ta ân ân ái ái cầm tay cô, cô xem như là bị con chó cầm tay, cười tao nhã, thản nhiên nói : "Lý Lệ, cô tới lúc nào vậy, sao không nói sớm một tiếng." Nghiêm Hi nói rất nhỏ nhẹ, hoàn toàn không giống như vừa tức giận với Lãnh Diễm.

Lý Lệ nháy mắt mấy cái, hình như không ngờ trong một thời gian cực ngắn Nghiêm Hi có thể thay đổi thành cử chỉ tao nhã cao quý như vậy, "À, tôi và Chu Khải vừa đến hôm qua. Cô nói xem, chúng ta là bạn học lâu năm như vậy, cô đi theo Lãnh tiên sinh đến thành phố A sinh sống cũng không lên tiếng chào hỏi, tôi cũng không đưa tiễn cô được." Lý Lệ nhìn Nghiêm Hi đang chớp mắt, trong lòng vẫn cảm thấy Nghiêm Hi không phải là một người không có đẳng cấp. Cho dù cô ta có mặc lễ phục quốc tế trên người, tận trong xương tủy sâu thẳm cũng đê tiện như vậy.

Nghiêm Hi nghe được ý tứ trong câu nói Lý Lệ, quay đầu liếc mắt xung quanh, quả nhiên toàn bộ khách trong nhà hàng đều trưng ra vẻ mặt 'thì ra là vậy'. Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, Lý Lệ cố ý. Cô ta cố ý nói một câu hai nghĩa trong trường hợp này. Cái gì gọi là 'mọi người đều là bạn học'? Cái gì là 'đi theo Lãnh tiên sinh đến thành phố A sinh sống'?

Ra vào nơi này đều là nhân vật không giàu cũng quý ở thành phố A, đều là một đám người nhiều chuyện. Chỉ một câu nói tùy tiện, một ánh mắt tùy tiện cũng có thể suy nghĩ lan man ra ý tứ khác. Những lời này của Lý Lệ là đang ám chỉ người xung quanh rằng Nghiêm Hi cô không phải là người giàu có, nói chính xác hơn, cô là phụ nữ bao dưỡng của Lãnh Diễm đối diện.

Nghiêm Hi chợt phát hiện cô không tức giận, cảm thấy thật ra Lý Lệ là một kẻ rất đáng thương. Khi còn bé cô ta trăm phương nghìn kế để ba mẹ kết hôn, còn phải thận trọng không để cho tiểu công chúa cô tức giận. Sau khi mẹ gặp chuyện không may, giống như ông trời đang giúp cô ta, dùng hết mọi thủ đoạn đuổi cô ra khỏi nhà…

Khi đó cô chỉ mới năm tuổi, thật khó có thể tưởng tượng, lúc năm tuổi cô nằm trong ngực ba mẹ làm nũng, còn cô ta đã bắt đầu tính toán.

Cuộc sống như thế có mệt mỏi không? Kết quả thì sao? Mẹ chết rồi, Lý Thánh Đức vào tù, nhà cũ bị ngân hàng tịch thu, trong công ty Thánh Đức không có cổ phần của cô ta. Một cô gái nho nhỏ sao có thể sống được? Nhìn Lý Lệ bây giờ, thật sự rất khó tưởng tượng, một người nhỏ bé như vậy, sao trong đầu có nhiều tính toán như vậy.

Đối mặt với một người đáng thương, bản thân cần gì phải tức giận?

Trên mặt Nghiêm Hi không phải không vui, "Chúng tôi cũng vừa mới về hôm qua."

Lý Lệ nghe xong, trong ánh mắt dường như run lên. Cô ấy dùng từ 'về' ? Lý Lệ cảm thấy buồn cười. Cho dù trước kia ở thành phố A cũng không thể ngốc như vậy, cho dù đã quen biết Lãnh Diễm từ sớm vậy thì thế nào?

Chu Khải nghe vậy, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ, sau đó quay đầu nhìn Lãnh Diễm, "Sao Lãnh tiên sinh không nói câu nào vậy?"

Lãnh Diễm vốn đang cười tủm tỉm bỗng xoay người, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Chu Khải, giọng điệu cực kỳ thấp, "Chu tiên sinh là đang trách tôi sao?" Nói đùa, anh đang chơi đùa với vợ con anh, hắn quan tâm làm gì?

Anh cảm thấy Chu Khải hình như vẫn chưa nhìn nhận vào sự thật, Nghiêm Hi vốn là của anh. Chẳng qua bốn năm trước không cẩn thận ngủ gật, cho nên mới để tiểu tử này có cơ hội lợi dụng. Anh cũng đã đủ tuổi rồi, không thể chịu nổi muốn được xóa bỏ tất cả những gì đã xảy ra bốn năm qua. Thực sự anh không muốn trong cuộc đời bà xã mình có dấu vết của người đàn ông khác!

Chu Khải nhìn người đàn ông trước mặt đột nhiên thờ ơ, trong lòng chợt nảy sinh ảo giác. Người đàn ông trước mặt này cao cao tại thượng như một vị hoàng đế, buồn vui trong lời nói cũng có thể làm cho những người xung quanh e ngại. Thật sự hắn chưa từng gặp qua người đàn ông nào như vậy.

"Tôi…" Chu Khải nghẹn họng, thật sự không biết nên nói thế nào, vốn là do mình phản bội Nghiêm Hi trước, sau đó xảy ra một loạt chuyện bản thân cũng không xử lý tốt. Ví dụ như lần trước Lý Lệ rơi xuống nước dẫn đến sẩy thai, người trong nhà cho rằng là Nghiêm Hi đẩy Lý Lệ xuống nước, nhưng hắn lại không tin. Nếu không phải hắn cũng không đồng ý, đoán chừng bây giờ Nghiêm Hi đã bị quan tòa quấn lấy rồi.

Nhưng đối mặt với câu nói thản nhiên của Lãnh Diễm, Chu Khải đột nhiên cảm thấy mình không còn có lý do bảo vệ Nghiêm Hi rồi.

Lý Lệ nghe vậy cũng sửng sốt, sau đó buông đôi bàn tay đang nắm chặt tay Nghiêm Hi, ngồi nghiêm túc, cũng có phần đùa giỡn, "Chu Khải cũng là xuất phát từ đạo nghĩa bạn bè nên mới hỏi như thế, Lãnh tiên sinh không nên nghi ngờ!" Lý Lệ vốn nhỏ nhắn, bây giờ nói chuyện còn bí mật ẩn giấu nét mặt yêu kều, đừng nói là đàn ông, ngay cả phụ nữ như Nghiêm Hi cũng bị mê hoặc bởi ánh mắt cong cong của cô ta, nghe thấy giọng nói yêu kiều của cô, xương cũng mềm nhũn.

Nghiêm Hi chợt run, không muốn tiếp tục giả vờ ngây ngô ở đây nữa.

Lãnh Diễm khẽ cong khóe mắt, rõ ràng nhìn thấy nụ cười yêu kiều của Lý Lệ nhưng đã nhận ra sự mờ ám trong đôi mắt người phụ nữ đối diện. Thấy Nghiêm Hi nhẹ chau mày, Lãnh Diễm chợt giương môi cười, nói với Lý Lệ: "Nghi ngờ? Có không?" Rồi sau đó thận trọng cau mày im lặng, hình như rất nghiêm túc nói câu kia của Lý Lệ thật giả tạo.

Lý Lệ thấy giọng khẳng định của anh, chợt cảm thấy trước kia mình thực sự đã xem thường người đàn ông này. Đêm hôm đó ở trong bệnh viện, lúc cô chứng kiến tình cảnh đó đã biết Lãnh Diễm không phải là một công tử không tiền không thế như mình tưởng trước đây nhưng vẫn không xem ra gì. Cô vẫn luôn cảm thấy anh cùng lắm cũng chỉ giống Chu Khải, mượn danh tiếng gia đình. Nhưng bây giờ, lần đầu tiên nhìn thấy Lãnh Diễm ở thành phố A, có thể nhận ra rất khác Lãnh Diễm lúc ở thành phố G. Một người đàn ông như vậy rốt cuộc sẽ có bối cảnh như thế nào cũng không biết.

Lý Lệ không biến sắc liếc mắt nhìn Nghiêm Hi, nhìn vẻ mặt cô ta không kiên nhẫn, Lý Lệ mới bình ổn bỗng cảm thấy không cam lòng, hơn nữa càng lúc càng thêm không cam lòng. Tại sao Nghiêm Hi tốt số không bỏ ra cái gì cũng có thể nhận được nhiều như vậy? Lãnh Diễm cưng chiều không nói, còn dễ dàng được Chu Khải yêu. Nhưng đáng giận hơn là, thế mà Lý Duệ Thần cũng yêu cô ta. Rốt cuộc trên người cô ta có gì đáng giá khiến đàn ông có thể như vậy?

Mắt chợt thấy Nghiêm Hi không hề đụng vào bò bít tết trên bàn trước mặt, Lý Lệ chợt sáng hai mắt, sau đó nghĩ đến cái gì đó, cười tủm tỉm nhìn Nghiêm Hi.

Có lẽ, cũng không phải tốt như vậy, ít nhất Lý Lệ cũng tận mắt thấy thì không phải là rất tốt. Mặc dù Lãnh Diễm trông rất cưng chiều Nghiêm Hi, nhưng ai biết được con người rốt cuộc thế nào. Nói không chừng, Nghiêm Hi cũng chỉ là được anh bao dưỡng, đợi đến lúc già cả nhan sắc tàn phai còn ai nhớ đến cô ta!

Nghiêm Hi nhìn nụ cười trên mặt Lý Lệ, nụ cười rõ ràng đang nói "màn kịch hay của cô còn đang ở phía sau, tôi chờ!" Nghiêm Hi chợt mở to mắt xem thường, nhìn trần nhà im lặng.

Lãnh Diễm chỉ cười không nói, chỉ nở nụ cười thản nhiên nhìn thoáng qua Nghiêm Hi đang thờ ơ nhìn trần nhà, sau đó giống như không có gì cầm ly rượu đó từ từ thưởng thức.

Không khí lập tức trở nên rất căng thẳng, cũng không ai nói gì, Nghiêm Hi nhìn trần nhà chằm chằm không nói lời nào. Chu Khải bị một câu của Lãnh Diễm chặn họng không nói nên lời, còn Lãnh Diễm tự mình làm hài lòng mình lười nói chuyện. Một bàn bốn người chỉ còn lại Lý Lệ.

Lý Lệ nhìn Nghiêm Hi một chút, rồi nhìn lại Lãnh Diễm, chợt cười khẽ: "Ha ha, Lãnh tiên sinh, về sau chúng tôi còn phải làm ăn ở thành phố A, sợ rằng cần rất nhiều quan tâm chăm sóc của địa phương, về sau làm phiền anh."

Lãnh Diễm đang nhấp rượu chợt dừng tay lẳng lặng nhìn Lý Lệ, sau đó hai mắt hẹp dài chợt trở nên vô cùng lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lý Lệ. Trong lòng Lý Lệ rét run, không hiểu mình đã nói sai ở đâu, đắc tội

với vị công tử lúc nóng lúc lạnh này.

Lãnh Diễm như chế giễu nhìn ánh mắt Lý Lệ, một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng, giọng điệu khó hiểu: "Có lúc tôi thật sự rất khó hiểu, trông cô cũng là người phụ nữ vừa khéo léo vừa có sắc đẹp, nhưng rốt cuộc cấu tạo trong lòng cô thế nào? Hay là nói, lòng cô là đen tối?"

Trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, Lãnh Diễm đã sai người đi điều tra thân phận của Lý Lệ, không thể tránh khỏi biết được năm đó cô ta còn có một cô em gái, đúng lúc, tên là Lý Nghiêm Hi!

Lãnh Diễm liếc mắt nhìn Nghiêm Hi đối diện vẫn không nói câu nào, chợt cảm thấy đứa bé mình nuôi lớn đúng là rất biết chịu đựng, chịu đựng lâu như vậy vẫn không làm loạn. Mấy người này đều đang diễn trò trước mặt cô, có phải là gắng gượng nhiều đến nghiện không?

Nhận thấy rõ ràng ánh mắt Lãnh Diễm đang nhìn mình chăm chú, Nghiêm Hi thoáng giật mình, nhìn thẳng qua, bỗng nghe thấy Lãnh Diễm sắc bén hỏi Lý Lệ một câu cứng nhắc như vậy. Sau đó cô nhìn thấy cách Lý Lệ không xa quản lý đang đi tới, Nghiêm Hi phất tay ý bảo quản lý tới đây.

Quản lý là một người đàn ông bốn mươi mấy tuổi, rất gầy, đi tới bên cạnh Nghiêm Hi, vẻ mặt bình tĩnh ung dung.

"Tiểu thư đã lâu không gặp, mấy năm nay có khỏe không?" Vừa đi tới đã chào hỏi như vậy, Lý Lệ nghe thấy cảm giác cũng mơ hồ.

Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, "Chú Lý, bốn năm nay tôi rất khỏe, hôm nay vừa về, rất lâu rồi không ăn bò bít tết, cho nên không quen, nghe nói mấy vị đầu bếp ở đây tính khí khá ngang ngược?"

Lý giám đốc nghe vậy cười nói : "Đúng vậy, sợ rằng thế giới này chỉ có một người mới có thể bảo hắn làm bò bít tết chín thôi." Nói xong ngoắc tay, người bồi bàn sau lưng đi lên, cẩn thận đặt đĩa bò bít tết chín trước mặt Nghiêm Hi, sau đó lui xuống.

Nghiêm Hi nhìn bò bít tết trước mặt, vô cùng vui vẻ, cúi đầu nhẹ nhàng ngửi, mùi thơm bay ra bốn phía. Cô rất thích đầu bếp ở nhà hàng này làm bò bít tết chín. Nhìn vẻ mặt vui vẻ của cô, Lý giám đốc và Lãnh Diễm nhìn nhau cười, nửa đùa giỡn nói : "Bốn năm không gặp, khẩu vị vẫn gian xảo như trước."

Lý Lệ nghe thế càng cảm giác là mình nghe nhầm. Lúc nãy cô nge thấy gì? Trong phòng ăn nhà hàng đắt tiền nhất thành phố A, thế mà quản lý còn cung kính gọi Nghiêm Hi là tiểu thư? Còn nói bốn năm trước cái gì?

Mà Chu Khải cũng rất nghi ngờ, chẳng lẽ thân phận Nghiêm Hi cực kỳ tôn quý?

Lúc này, Lãnh Diễm nãy giờ vẫn đang cười nhìn Nghiêm Hi, bất đắc dĩ nói: "Đúng vậy, tôi đặc biệt gọi bò bít tết chín năm phần ngon lành cho cô ấy mà cô ấy sống chết không ăn, còn trợn mắt giận dỗi với tôi. Bây giờ thì tốt rồi, vốn cô ấy bị thuyết phục ăn bảy phần chín, ai biết đâu chú Lý sẽ đến đây quấy rầy. Trông cô ấy lúc này có lẽ sẽ không ăn bảy phần chín đâu!" Mặc dù giọng điệu bất đắc dĩ, nhưng chứa đựng cưng chiều bất tận.

Lúc này Lý Lệ xem ra đã hiểu hoàn toàn. Thì ra lúc nãy mình mới là người bị Nghiêm Hi đùa giỡn, là Nghiêm Hi thông đồng với Lãnh Diễm ình diễn trò. Rõ ràng cô ta là người có thân phận tôn quý còn không muốn lộ diện trước mặt mình, đúng thật là đang kiếm chuyện.

Sắc mặt Lý Lệ rất khó coi, cô cảm thấy người chung quanh đang nhìn cô với ánh mắt như đang xem chuyện cười, đời này chưa từng bị mất mặt như vậy. Tất cả những điều này đều do Nghiêm Hi ban tặng. Thấy Nghiêm Hi ăn uống vui vẻ, rốt cuộc Lý Lệ cũng hiểu ý tứ trong câu nói lúc nãy của Lãnh Diễm, là người ta chờ mình bị bêu xấu.

Nghiêm Hi trực tiếp bỏ qua Lý Lệ, cô tạm biệt món bò bít tết chín năm phần khó ăn, cũng không muốn vì lý gì mà ăn không ngon.

Chẳng qua cô vẫn nhớ những lời Lý Lệ vừa mới như cười nhạo cô, cầm dao nĩa tao nhã xiên một miếng bò bít tết bỏ vào trong miệng, từ từ nhai rồi nâng ly rượu lên, nhấp một ngụm nhỏ.

Lúc này cô mới ngẩng đầu, dường như là chợt hiểu ra, thì ra hai vợ chồng Lý Lệ vẫn còn ở đây?

Nghiêm Hi ngượng ngùng cười, "Thật là xin lỗi, bò bít tết này bốn năm rồi tôi chưa ăn, thật sự rất nhớ, cho nên vừa nhìn thấy bò bít tết lập tức quên." Nói xong như chủ nhà đứng lên nói với trưởng ca đứng cạnh, "Giúp hai vị khách này hai phần bò bít tết chín năm phần, giúp ông chủ một phần bò bít tết chín bảy phần." Trưởng ca vâng dạ, tìm người nhanh chóng dọn hai phần bò bít tết chín năm phần không động tới, lúc này mới đi về phòng bếp thông báo.

Nhìn trưởng ca rời đi, lúc này Nghiêm Hi mới quay lại nhìn lý nói: "Cô thích thịt bò chín năm phần đúng không, dù sao bò bít tết chín năm phần vẫn là ngon nhất, đây là lời cô vừa nói." Nghiêm Hi nhìn Lý Lệ cười, ra vẻ cô không cần phải cám ơn tôi, lại nhìn đến Lãnh Diễm đang nheo mắt xem trò vui, như trách cứ nói: "Nếu ăn không nổi phần chín năm phần cũng không cần phải miễn cưỡng, cả đời em chỉ thích ăn chín, anh còn khiêu khích em nếm thử những thứ gì đó còn máu, tanh như thế, không khác gì súc sinh thời kì ăn lông ở lỗ."

Nghiêm Hi nói vậy, dáng vẻ như không có chuyện gì, Lãnh Diễm không thể nhịn nổi giương đôi môi thật mỏng, thì ra không phải vật nhỏ không ra uy, mà là đang tìm cơ hội tiêu diệt địch.

Cô vừa gọi giúp người ta hai phần bò bít tết chín năm phần, vừa nói lời như vậy, đó không phải là đang nói hai vị sắp ăn bò bít tết chín năm phần này là hai súc sinh sao?

Tâm trạng Lãnh Diễm cực kỳ tốt.

70. Chương 70

hật ra thì, Nghiêm Hi cũng không muốn nói như vậy, dù sao chuyện này không liên quan đến Chu Khải. Nhưng ai bảo anh ta xui xẻo cưới phải một người phụ nữ như vậy. Hôm nay anh ta đi ra ngoài với Lý Lệ coi như anh ta xui xẻo. Nếu vợ chồng bọn họ muốn diễn kịch vợ chồng tình cảm sâu đậm trước mặt cô, như vậy thì chỉ có thể là đồng cam cộng khổ thôi.

Dù sao thì, bò bít tết chín năm phần cũng là ý của cô ta, vậy thì không phải là lỗi của người nào đó. Hai thứ này không khác nhau, chỉ là lấy trong nồi ra, sau đó cho vào một chút gia vị mà thôi.

Cho nên khi Lý Lệ nhìn thấy bò bít tết năm phần trên bàn trước mặt mình, sắc mặt hết sức khó coi. Cô ta nhìn thấy đĩa bò bít tết, lập tức muốn ói, dường như nhìn thấy thứ này khiến cô nhớ đến cuộc sống phố phường trước kia tận mắt nhìn thấy cảnh làm thịt heo. Là cô tận mắt nhìn thấy con dao trắng đâm vào, sau khi rút ra con dao đã nhuốm màu đỏ. Khi đó cô bị dọa nhảy lên, phút chốc không thể nhịn được, ngay lập tức ói ra ngoài – năm ấy cô mười tuổi.

Bây giờ nhìn miếng thịt bò này, sắc mặt Lý Lệ vô cùng khó coi, trắng bệch, liếc mắt nhìn Chu Khải đối diện không hề thay đổi sắc mặt, Lý Lệ chợt cảm thấy có phải Nghiêm Hi thấu hiểu cô quá không, hay là do cô chưa từng gặp loại người có đẳng cấp như vậy.

Nhìn dáng ăn ưu nhã của Nghiêm Hi, rõ ràng ăn rất thô lỗ, nhưng vì sao không để cho người ta có cảm giác này. Ngược lại giống như một nàng công chúa cao quý, cho dù ăn như thế nào, cử chỉ vẫn rất hoàn hảo không thể soi mói.

Nghiêm Hi nâng ly rượu lên miệng nhỏ uống, lặng lẽ quan sát vẻ mặt khó coi của Lý Lệ khi cầm dao nĩa lên, trong mắt ánh lên nụ cười lạnh lẽo. Không phải là nói rất dễ nghe sao, diễn kịch tốt như vậy, sao có thể không ăn nổi miếng thịt tươi?

Nghiêm Hi nhìn lại Lãnh Diễm đối diện vừa nhai vừa nhìn cô cười, im lặng nhìn trời. Không phải người này cố ý chọc giận cô khiến cô tức giận không có chỗ phát tác, đúng lúc Lý Lệ xui xẻo tự mình dẫn xác đến, có thể không may mắn hứng lấy.

Lãnh Diễm chỉ cười không nói, chỉ chuyển mắt sang nhìn Chu Khải đang từ tốn ăn bò bít tết, mặt không đổi sắc nói : "Mùi vị thứ này thế nào, đầu bếp này năm đó là do Hi Hi tự mình chọn. Hi Hi nói không hề khoa trương chút nào, tôi đã chọn trong số những người giỏi nhất, có thể làm được món ăn vừa với khẩu vị của cô ấy chứng tỏ tay nghề đầu bếp này có thể tương đương với đầu bếp khách sạn năm sao."

Vừa dứt lời, động tác Chu Khải bỗng ngưng lại, không tự chủ ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hi bên cạnh đang ưu nhã vui vẻ ăn, chợt nghĩ đến lời cô nói trong buổi tối ở vườn hoa bệnh viện. Cô nói, nhà họ Chu vẫn chưa đạt đến trình độ giàu có khiến cô phải diễn trò. Khi đó hắn cũng cảm thấy Nghiêm Hi nói quá, lúc ấy hắn nghĩ, lúc này thực sự Nghiêm Hi bị buộc đến bước đường cùng, không thể lui được nữa, chỉ có thể nói ra một câu không để người khác làm rõ thực hư.

Nhưng nhìn Nghiêm Hi hôm nay, Chu Khải chợt cảm thấy thật sự bản thân hắn không biết chút gì về Nghiêm Hi. Trước kia Nghiêm Hi cũng là một cô gái khá cẩu thả, đâu giống với người phụ nữ tao nhã cao quý hiện tại.

Nghiêm Hi đang ăn, cảm nhận được ánh mắt thương cảm của Chu Khải, giả bộ không hiểu nhìn Chu Khải nói: "Sao vậy, không thích ăn bò bít tết sao? Lúc nãy nghe Lý Lệ nói, bò bít tết chín năm phần có mùi vị ngon nhất, tôi còn tưởng hai người thích ăn bò bít tết chín năm phần nhất. Sao anh không nói sớm." Nói xong nét mặt vẫn như vẻ khách khí, băn khoăn nhìn sang Lý Lệ: "Lý Lệ, cô cũng không nhắc nhở tôi sớm, thì ra cô thích ăn bò bít tết chín năm phần. Nếu Chu Khải không thích ăn cần gì phải miễn cưỡng, vẫn là tôi bảo người đổi cho anh ấy." Nói xong cũng gọi người tới bưng phần bò bít tết trước mặt Chu Khải.

Bởi vậy, không chỉ có Lý Lệ, ngay cả Chu Khải cũng có thể cảm nhận được Nghiêm Hi như không có ý thù địch. Bò bít tết của Chu Khải trên bàn đã được lấy đi, sau đó người bồi bàn nhanh chóng đưa một phần bò bít tết chín bảy phần lên. Chu Khải cúi đầu nhìn, thật ra hắn đã ăn đủ kiểu bò bít tết, thậm chí cũng có thể ăn được chín ba phần mà mặt vẫn không đổi sắc, nhưng thích nhất là chín bảy phần.

Ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Hi đang nhìn mình cười, Chu Khải khẽ mỉm cười, sau đó cắt một phần nhỏ, bỏ vào trong miệng cẩn thận thưởng thức. Nghiêm Hi khẽ cong mắt hỏi: "Mùi vị thế nào?"

Chu Khải gật đầu một cái, "Rất được, mùi vị rất ngon."

Nghiêm Hi lộ ra nét mặt vậy thì tốt, tiếp tục ăn phần của mình, giống như Lý Lệ bên mình cầm dao nĩa mà không thể dùng không tồn tại, cố ý trêu chọc Chu Khải: "Anh không biết, tôi đã mất rất nhiều tâm huyết mới tìm được vị đầu bếp này."

Lãnh Diễm đối diện chợt không hài lòng với việc Nghiêm Hi bỗng nhiệt tình với Chu Khải, đùa giỡn: "Đúng vậy, chỉ có cái miệng nhỏ nhắn được nuôi dưỡng của em mới có thể tìm được một vị đầu bếp thế này. Đây là do nhà họ Lãnh đặc biệt bồi dưỡng nên khẩu vị này cho em. Thật sự không biết nên khen em bị làm hư hay là nói em cái gì tốt…" Lãnh Diễm bất đắc dĩ lắc đầu.

Lý Lệ nắm chặt dao nĩa trong tay, nghiến răng sồn sột. Bây giờ cô ta dường như đã hiểu, Lãnh Diễm và Nghiêm Hi đang phối hợp diễn trò, cố ý vô tình tiết lộ thông tin thân thế cao quý của Nghiêm Hi, vô tình nói cho cô ta biết danh tiếng này.

Liếc mắt nhìn những vị khách xung quanh nhỏ giọng cười nói bàn luận, những người này vốn bởi vì câu nói đầu tiên của Lý Lệ cho nên mới đặt Nghiêm Hi vào vị trí người tình bị bao nuôi. Kết quả không ngờ quản lý đứng đầu nhà hàng còn phải cung kính với Nghiêm Hi. Chẳng qua chỉ việc Nghiêm Hi có thể bảo đầu bếp ở đây làm món cô thích ăn cũng đã khiến cho những người khách xung quanh biết thân phận tôn quý của Nghiêm Hi.

Bọn họ cố ý vô tình muốn nhìn Nghiêm Hi một chút, rốt cuộc cô là người phụ nữ như thế nào mới có quyền thế như vậy?

Việc bọn họ xem Nghiêm Hi như thế nào không quan trọng, Lý Lệ nhạy cảm sẽ cảm thấy những người này đang cười mình vừa nói xằng bậy, bây giờ ít nhiều có thể đoán được thân phận đặc biệt của Nghiêm Hi, đứng trong bóng tối cười nhạo mình có mắt không tròng thôi.

Bàn tay dần nắm chặt, bởi vì khớp xương dùng quá sức trở nên trắng bệch dần, chuôi kim loại cầm trong lòng bàn tay, cảm giác lành lạnh xuyên thấu qua da truyền vào trong từng mạch máu trong cơ thể, lúc sau mạch máu di chuyển đến trái tim. Lý Lệ cảm thấy, mấy người này rõ ràng đang coi mình như một thằng hề.

Nghiêm Hi chợt quay đầu lại, không hề bất ngờ nhìn thấy sự căm thù trong mắt Lý Lệ. Có gì phải căm thù? Nghiêm Hi hơi không hiểu nghiêng đầu nheo mắt nhìn Lý Lệ, cô nghĩ, lúc trước Lý Lệ diễu võ dương

oai trong tối ngoài sáng với mình cũng không nói làm gì, tại sao lúc biết được một ít về thân phận của mình lại trở nên căm thù?

Không ngờ, Nghiêm Hi cười híp mắt hỏi: "Sao Lý Lệ không ăn vậy? Tôi dám cá bò bít tết chín năm phần này chỉ có ở thành phố A, duy nhất không nơi nào có, hoàn toàn không cho phép người bình thường muốn vào nơi này ăn. À, đúng rồi, nói đến đây, lúc nãy hai người vào đây bằng cách nào?

Căn phòng này không phải người bình thường nào cũng có thể đi vào tùy tiện. Đường đường là nhà hàng Tây trong khách sạn sáu sao, không phải là nơi người bình thường có thể đi vào.

Lý Lệ nghe Nghiêm Hi hỏi vậy, chỉ cảm thấy Nghiêm Hi đang sỉ nhục mình, mắt nhìn chòng chọc vào Nghiêm Hi, cuối cùng không nhịn được hung dữ nói: "Nghiêm Hi, cô còn muốn giả vờ cái gì, bây giờ cô đang làm gì, khoe khoang trước mặt tôi sao? Khoe khoang cô tìm được đàn ông, đủ quyền đủ thế, đủ nhiều tiền? A, Nghiêm Hi, sao tôi chưa nghĩ tới, thì ra Nghiêm Hi cô cũng là loại người ghét nghèo thích giàu. Vậy lúc đầu cô còn giả vờ như tôi đang nhúng tay vào chuyện tình yêu của các người làm gì? Có biết không, bây giờ tôi suy nghĩ một chút cũng cảm thấy cô diễn trò rất giỏi, cô không tham gia nghệ thuật quả thật rất lãng phí."

Lý Lệ biết Nghiêm Hi đang cố tình khiêu khích mình nói ra những lời không ngọt, nhất là không xứng với hình ảnh dịu dàng bình thường trước mặt Chu Khải, như vậy sẽ gây ấn tượng như thế nào trong lòng Chu Khải?

Nhưng cuối cùng Lý Lệ vẫn bị nắm lấy điểm yếu, đó chính là hư vinh trong lòng Lý Lệ vô cùng lớn. Lúc nãy khi Lý Lệ kéo Chu Khải xuất hiện, giọng nói không lớn không nhỏ cũng đã truyền khắp phòng ăn, cố ý như vô tình tiết lộ tin tức Nghiêm Hi ở cạnh người lắm tiền, vô tình đặt Nghiêm Hi vào biên giới đạo đức, chịu mọi sự sỉ nhục. Ai đâu ngờ, chỉ một câu nói đầu tiên của Nghiêm Hi cũng có thể lật ngược tình thế. Sao Lý Lệ có thể cam tâm, cô ta chỉ cảm giác trong lòng càng tức giận hơn, nếu không phát tiết ra ngoài có lẽ bản thân cũng bị bốc cháy.

Quả nhiên Lý Lệ vừa dứt lời, ba người tại chỗ đều sửng sốt. Mặc dù Lãnh Diễm và Nghiêm Hi đã biết nội tâm chân thật của Lý Lệ, nhưng vẫn rất ngạc nhiên, nhưng Chu Khải vẫn là người tối sầm mặt nhất.

Hân hoan gặp mặt bạn cũ cùng diễn kịch thì thế nào, bây giờ hắn chỉ cảm thấy mình rất nhức đầu, càng không ngờ thêm là Nghiêm Hi vốn biếng nhác đột nhiên trở thành công chúa cao cao tại thượng, mà Lý Lệ luôn luôn dịu dàng, đột nhiên như nuốt phải thuốc nổ, lúc này nhìn như muốn phun lửa vào khuôn mặt vô tội của Nghiêm Hi, khao khát thiêu cháy Nghiêm Hi.

Chu Khải không chịu nổi nữa. Hắn cảm thấy mặc dù lời Nghiêm Hi nói không có nhiều ám hiệu, nhưng hắn không ngốc. Lúc trước xen lẫn trong mấy lời nói dịu dàng của Lý Lệ còn có mấy lời phá hủy danh dự Nghiêm Hi. Cho nên không phải bởi vì Lãnh Diễm có mặt ở đây, mà bởi vì hắn không có bất kì lời nào để nói.

Chu Khải vừa muốn há mồm bác bỏ lời Lý Lệ đã nghe thấy Lãnh Diễm bên kia lạnh lùng nói trước hắn : "Chu thiếu phu nhân là đang nói đến Hi Hi sao? Sao tôi cảm thấy những lời cô nói giống như đang nói đến cô vậy?" Lãnh Diễm vô cùng lười biếng nói, khí lạnh xung quanh nhanh chóng khuếch tán, ảnh hưởng đến một khoảng xung quanh.

Cuối cùng cơn giận khắp người Lý Lệ vẫn không chống cự nổi khí lạnh trên người Lãnh Diễm. Đối mặt với Lãnh Diễm rét lạnh như vậy, Lý Lệ đột nhiên cảm thấy trong lòng mình run rẩy. Người đàn ông này hình như trời sinh đã vương giả, cao cao tại thượng nhìn xuống mấy người dân khiến hắn không vui, chỉ cần thoáng dậm chân là có thể khiến cả đám người thua liểng xiểng.

Nghĩ đến mục đích đến thành phố A của mình, trực giác nói cho Lý Lệ biết người đàn ông này không thể chọc, nếu không về sau mình ở thành phố A sẽ không làm được trò trống gì. Nghĩ như vậy, cô ta cố đè nén nỗi tức giận trong lòng, khổ sở cười với Lãnh Diễm: "Lãnh tiên sinh, tôi cảm thấy hình như Nghiêm Hi có hiểu lầm với tôi, tôi có thể nói chuyện một mình với cô ấy được không?"

Lãnh Diễm nhíu mày, Nghiêm Hi cũng như vậy, khẽ nhíu mày quét một vòng sang Lý Lệ, cười sảng khoái nói: "Giữa chúng ta có hiểu lầm sao? Sao tôi không biết nhỉ?"

Ý câu kia rất rõ ràng, Lý Lệ cô quá đa nghi, tới bây giờ tôi với cô không có hiểu lầm gì.

Lý Lệ sững sờ, thật sự không thể tưởng tượng được lúc Nghiêm Hi cố ý không khách sáo sẽ trưng ra vẻ mặt như vậy. Lý Lệ không còn cách nào khác, Nghiêm Hi không muốn nói, cô ta chỉ có thể đưa mắt nhìn về Chu Khải đối diện cầu cứu. Đáng tiếc, không biết lúc này Chu Khải đang nghĩ gì, hết sức chuyên chú, cho nên không nhìn thấy ánh mắt Lý Lệ.

"Ăn no chưa, ăn no chúng ta nên đi." Mặc dù từ đầu đến cuối là giọng nói lạnh lùng, lúc nói chuyện với Nghiêm Hi, vô tình còn có tình cảm dịu dàng.

Nghiêm Hi cũng cảm thấy đợi tiếp nữa cũng không có ý nghĩa, gật đầu một cái rồi đứng dậy muốn đi, thấy chú Lý đứng bên nhìn mình mỉm cười, Nghiêm Hi đột nhiên cảm thấy thật có lỗi. Trước kia mặc dù mình kiêu căng, nhưng cho tới nay cũng không biết cố ý gây khó khăn cho người khác. Không biết những người quen cũ hôm nay chứng kiến mình như vậy sẽ có phản ứng gì, không biết có bị dọa sợ không?

Chú Lý dường như nhận ra Nghiêm Hi xấu hổ, yên lặng mỉm cười. Trò đùa giỡn hôm nay ông cũng đã nhận ra từ trước, ông cũng đã chú ý đến lúc Nghiêm Hi và ông chủ đi vào. Chỉ là không ngờ nửa đường lại xuất hiện một đôi vợ chồng, hành động của người phụ nữ kia đều lọt vào trong mắt ông. Ông hiểu tính tình Nghiêm Hi, nếu không phải người phụ nữ kia chạm tới ranh giới cuối cùng của cô, Nghiêm Hi cũng sẽ không làm vậy. Ông cảm thấy chẳng những Nghiêm Hi không làm sai, cô còn làm vô cùng tốt.

Aii, bọn nhỏ đều trưởng thành rồi, đã biết cách bảo vệ bản thân.

Không đợi Nghiêm Hi và chú Lý chào tạm biệt, Lãnh Diễm đi tới ôm eo Nghiêm Hi đi về phía trước. Nghiêm Hi bị động, chỉ có thể ngoan ngoãn bước chân.

Lãnh Diễm không hề quay đầu lại, giọng lạnh lùng truyền khắp cả căn phòng: "Chú Lý, giúp tôi chiêu đãi hai người bạn cũ đường xa tới đây này thật tốt." Dứt lời, hai người cũng đã biến mất ở phòng ăn.

Lý Lệ vẻ mặt không thể tin nhìn hai người biến mất không còn bóng dáng, trợn trừng hai con mắt to tròn, nỗi tức giận bùng cháy trong lòng không thể kiềm chế được nữa, cô ta quăng dĩa thức ăn trên bàn trước mặt vẫn không thể nguôi giận. Liếc mắt nhìn Chu Khải vẫn đang ngồi yên trên ghế, Lý Lệ hít một hơi thật sâu, kiềm chế nỗi tức giận, cố gắng giữ giọng điệu bình tĩnh: "Khải, thật xin lỗi, em không ngờ kết quả sẽ như vậy." Lý Lệ một mặt tự trách, chỉ sợ Chu Khải không trách cứ cô ta cũng thế, toàn bộ hối tiếc đều lọt vào trong mắt Chu Khải.

Chu Khải ý thức được gì đó, nhưng chút ý thức này cũng không khác gì đang mọc cánh, hắn định bắt lấy nó, nó liền vỗ cánh bay đi. Nhưng không biết tại sao, nhìn vẻ mặt dịu dàng áy náy trước mặt, Chu Khải chợt cảm thấy thật mệt mỏi, mệt mỏi chết đi được. Đó là kiểu mệt mỏi đến từ sâu tận trong lòng, mệt đến mức không muốn duy trì cái gì.

Mắt Lý Lệ rất sáng nhìn Chu Khải đối diện, nhìn vẻ mệt mỏi hiện lên rõ nét ở hai bên thái dương, chợt cảm thấy hơi sợ hãi. Biểu hiện lần này của cô ta quá kém, thậm chí còn bị vài ba lời của Nghiêm Hi phá hỏng cả kiềm chế thường ngày của bản thân, biểu hiện một mặt khác để người ta biết.

"Khải?" Lý Lệ cẩn thận gọi người đàn ông trẻ tuổi đối diện.

Chu Khải nghe Lý Lệ hoảng sợ gọi, thở dài một hơi, giọng nói không thể nhận ra mệt mỏi: "Lý Lệ, chúng ta về thôi, anh rất mệt mỏi."

Lý Lệ ngơ ngác nhìn Chu Khải, dường như không hiểu tâm tư hắn. Nhưng bởi vì hành động của mình hôm nay, Lý Lệ không dám thử dò xét tùy ý, chỉ đành phải nghe theo lời hắn: "Được, chúng ta về."

Lúc này chú Lý đứng bên nãy giờ không nói gì đi ra ngăn cản bọn họ. Lý Lệ vốn đang tức giận, khi biết quản lý này biết Nghiêm Hi càng không có ấn tượng tốt. Bây giờ bọn họ muốn đi còn ngăn cản, chân mày Lý Lệ nhíu lại: "Ông có chuyện gì không?"

Chú Lý cười đúng mực, bình thản nói: "Bàn này vẫn chưa thanh toán."

Lý Lệ lộ vẻ không dám tin: "Ông nói cái gì?" Nhìn vẻ mặt người quản lý, là muốn bọn họ thanh toán cho cả bàn này?

Chú Lý dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Lý Lệ: "Bởi vì trước kia Lãnh thiếu gia dẫn tiểu thư đến đây đều không cần tính tiền, nhưng bởi vì lần này có thêm hai vị cho nên là khác nhau, thiếu gia và tiểu

thư cũng chưa ăn xong. Hay thế này đi, nếu như hai vị cảm thấy không công bằng, có thể chỉ cần thanh toán phần của hai vị, về phần của thiếu gia và tiểu thư lúc khác sẽ tính!"

Lý Lệ cảm thấy lời nói của ông già này và Nghiêm Hi rất giống nhau, giọng nói êm êm thong thả nghe như thế nào đều giống như đang châm chọc cô ta. Cô ta cảm thấy đây chính là Nghiêm Hi đang buộc lấy mình, vừa định nhất quyết từ chối. Đây là bàn của Lãnh Diễm và Nghiêm Hi, tại sao bọn họ phải thanh toán.

Kết quả Lý Lệ còn chưa nói hết câu, Chu Khải ở bên đã đưa cho cô ta một thẻ Platinum Card, "Phiền nhanh lên một chút!" Bây giờ hắn cảm thấy rất mệt mỏi, không muốn so đo tính toán với bất kì cái gì nữa, chỉ muốn nhanh chóng về phòng thật nhanh.

Ai ngờ, Lý Lệ cướp lấy thẻ bạch kim trên tay hắn, Chu Khải cau mày nhìn Lý Lệ, lại thấy vẻ không cam lòng trên mặt cô ta. Chu Khải nhíu nhíu mày, cũng không nói gì nghiêng đầu không nhìn cô ta nữa. Ngồi trên ghế không ngừng xoa trán mình, hắn chỉ cảm thấy chuyện ngày hôm nay dường như lập tức phá hủy cả cuộc đời mình. Hắn chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày thân phận Nghiêm Hi còn cao hơn cả hắn.

Bên kia, Lý Lệ liếc mắt lướt qua đại sảnh, phát hiện ánh mắt của rất nhiều người cố tình như vô tình quét qua bên này. Lý Lệ biết, hôm nay Nghiêm Hi cư xử như vậy, bản thân cô ta cũng quá mất mặt. Nhưng tại sao còn muốn cô ta thanh toán, cô ta và Chu Khải căn bản không ăn nhiều.

Lý Lệ thở dài một cái, cố gắng khôi phục phong thái tao nhã của thiếu phu nhân nhà họ Chu. Cô ta nhìn Lý giám đốc khẽ mỉm cười: "Lý giám đốc, nếu Lãnh tiên sinh trước kia đều ăn uống chùa ở chỗ này, vậy tại sao lần này còn cần chúng tôi thanh toán. Đây có thể coi như khách sạn mấy người là ma cũ bắt nạt ma mới sao?"

Khách hàng ở đó nghe được Lý Lệ nói vậy, nháy mắt cảm thấy Lý Lệ không phóng khoáng. Không phải chỉ là một bữa cơm thôi sao? Có thể tốn của cô ta bao nhiêu tiền. Sau đó lại nghe Lý Lệ nói 'ma cũ bắt nạt ma mới', mọi người chợt hiểu. A, thì ra là người vùng khác, khó trách keo kiệt như vậy.

Chu Khải ngồi trên ghế thực sự không nhịn nổi, lạnh lùng đứng lên, lấy thẻ bạch kim trong tay Lý Lệ, không nói hai lời đưa cho Lý giám đốc, áy náy nói: "Xin lỗi." Rồi sau đó xoay người lạnh lùng nhìn Lý Lệ một cái.

Lý Lệ vừa định phản kháng lại bị ánh mắt lạnh lùng của Chu Khải làm cho không thốt nên lời. Lý Lệ rõ ràng nhìn thấy sự chán ghét trong mắt Chu Khải. Hôm nay Nghiêm Hi làm cô ta bẽ mặt, không những làm lộ thân phận ngầm của bản thân, còn mãnh liệt phá hủy hình tượng cô ta trong lòng Chu Khải. Chu Khải vốn dĩ không yêu cô ta, bây giờ bị Nghiêm Hi chọc giận bộc lộ bản chất không giống thường ngày. Chẳng lẽ cứ như vậy liền bị Chu Khải chán ghét?

Lý Lệ nhanh chóng suy nghĩ, muốn tìm một biện pháp cấp cứu trong thời gian ngắn nhất. Bỗng nhiên, Lý Lệ khổ sở cười, lại nhìn Chu Khải đang bất động ngồi trên ghế một lần nữa, chậm rãi đứng ở trước mặt Chu Khải, vẻ mặt khổ sở xem Chu Khải căng thẳng trong lòng.

Lý Lệ lặng lẽ nhìn từng li từng tấc tình cảm trong mắt Chu Khải, tiếp tục tiết mục bản thân khổ sở, tự giễu nói: "Em biết em kém xa cô ấy. Ngày trước thật đúng là vậy, bây giờ sau khi biết thân phận cao cao tại thượng của cô ấy càng khẳng định hơn. Em vốn là một kẻ bị ba mẹ vứt bỏ, chỉ là tốt số được ba mẹ nuôi nuôi dưỡng. Em vẫn nghĩ rằng cuộc đời em về sau sẽ tươi sáng, nhưng chưa từng nghĩ đến năm năm tuổi lại thay đổi. Mẹ nuôi chết, ba nuôi bị người ta tống vào ngục giam, cũng chỉ còn lại một mình em. Trong năm tháng quá khứ lâu dài, trong đầu em chỉ có thể nghĩ đến một vấn đề duy nhất đó là làm thế nào để ăn no. Cho đến khi sắp bước vào đại học, Phó tổng tập đoàn Thánh Đức tới tìm em, hơn nữa còn chia lợi nhuận cho em, lúc đó em mới dần bắt đầu sống cuộc sống bình thường. Em yêu anh, chẳng lẽ điều này cũng có lỗi soa? EM hiểu em không bằng Nghiêm Hi, nhưng em đã rất nỗ lực…" Còn chưa nói hết câu, nước mắt Lý Lệ không ngừng rơi xuống, giọng nói nghẹn ngào đến mức hoàn toàn không phát ra được chút âm thanh nào, còn muốn nói thêm vài ba câu nhưng không thể, liền trực tiếp cúi xuống, nằm trên đầu gối Chu Khải.

Chu Khải lập tức cảm thấy không biết làm thế nào, nơi này là nơi công cộng, hắn cảm thấy Lý Lệ vừa hành động như vậy, ít nhất, hắn nhìn thấy ánh mắt chế giễu trong đại sảnh không ngừng bắn sang.

Hắn không có cảm giác gì đối với Lý Lệ, nhưng ít nhất sẽ cảm thấy cô ta yếu đuối, mình cũng không nỡ nói năng nặng lời. Ai ngờ Nghiêm Hi chỉ nói hai câu bâng quơ cũng khiến bản chất Lý Lệ hoàn toàn lộ ra. Tại

sao lúc đầu ba mẹ mình cảm thấy Lý Lệ là người tốt? Hay là nói, bọn họ căn bản không để ý đến con dâu tương lai của mình như thế nào, chỉ cần con dâu mang đến tiền tài là tốt rồi?

Chu Khải chợt cảm thấy thương tâm, cuộc đời mình đã được an bài như vậy?

Lúc này, giám đốc Lý đã quay lại, vẻ mặt áy náy nhìn hai người, đắn đo nói: "Thật ngại quá, thẻ này không đủ."

Chu Khải vốn bị Lý Lệ làm cho không vui, nghe vậy càng thêm nhíu chặt chân mày. Hắn nhìn Lý giám đốc, cũng không quan tâm đến Lý Lệ đang nằm trên đầu gối mình, "Sao có thể, mặc dù tiền bên trong thẻ chiều nay tiêu rất nhiều, nhưng ít ra vẫn còn vài chục vạn!" Hắn đã từng nghe nói thức ăn nơi này rất đắt, nhưng cũng không thể đắt đến mức đó cơ chứ?

Lý giám đốc nghe vậy sững sờ, Lý Lệ nằm trên đầu gối Chu Khải cũng cứng đờ người. Lý giám đốc lặng lẽ lườm Lý Lệ nằm trên đầu gối Chu Khải, sau đó thoáng áy náy nói: "Trong thẻ chỉ còn bảy vạn tiền! Mà chi phí cần mười bảy vạn."

Nghe vậy, Chu Khải co rút mắt, cúi đầu nhìn Lý Lệ đang lặng lẽ đứng dậy, mắt kín đáo không nhìn rõ thần thái bên trong.

Lý Lệ né tránh ánh mắt kịch liệt, thật sự không dám nhìn Chu Khải, giả bộ bình tĩnh nhìn Lý giám đốc: "Một bữa cơm ở đây sao có thể tốn mười bảy vạn?"

Lý giám đốc khẽ mỉm cười. Mặc dù ông cũng xem thường Lý Lệ không phóng khoáng, nhưng bọn họ duy trì ngành dịch vụ đã biết cách đối xử với khách hàng nào cũng sẽ không đổi nét mặt. Ông khẽ mỉm cười, nhẫn nại giải thích với Lý Lệ: "Bởi vì nhà hàng chúng tôi là nhà hàng duy nhất của khách sạn sáu sao, giá tiền ở đây đều do khách sạn quy định, chúng tôi cũng không làm chủ được. Hơn nữa lúc nãy cô đã làm vỡ cái khay được học giả tiếng tăm đặc biệt chế luyện, hơn nữa lại là một bộ nguyên, cô chỉ làm rơi một cái, những thứ khác cũng không thể dùng, cho nên mới hơi cao."

Chu Khải hiểu rõ, bởi như vậy, chi phí không thiếu, nhưng là…

Chu Khải nhìn chằm chằm thẻ bạch kim Lý giám đốc đưa tới tay mình, lại nhìn Lý Lệ bình tĩnh đứng trước mặt mình, trong lòng cười lạnh.

71. Chương 71: Trở Về Nhà Họ Lãnh

Hắn nhớ, lúc Lý Lệ nhìn thích một món đồ trang sức, hình như cũng chỉ vài chục vạn. Lúc ấy hắn còn hỏi cô có muốn mua hay không, Lý Lệ chỉ cười cười, lắc đầu rời đi. Bây giờ nhìn lại…

Sắc mặt Lý Lệ vô cùng bình tĩnh nhìn giám đốc Lý, sau đó liếc mắt nhìn Chu Khải đang yên lặng âm trầm, mỉm cười, nói với giám đốc Lý: "Chúng tôi biết rồi, ông cứ đi trước đi."

Lý Lệ vừa nói như vậy, hơn nữa tiền trong thẻ bạch kim của Chu Khải cũng không đủ, giám đốc Lý cũng là người thông minh, biết hai người này không đủ tiền, khẽ mỉm cười, âm thầm rời đi.

Bốn phía chợt yên tĩnh, trong góc, hai cha con đang chơi đùa vui vẻ, bé trai ôm người ba mới nhậm chức hỏi: "Phong Trác Hạo, người phụ nữ kia thế nào?"

Người đàn ông lạnh lùng đang ôm cậu bé nghe vậy mỉm cười, giọng nhẹ nhàng: "Người phụ nữ kia trộm tiền người khác, cho nên mọi người gọi cô ta là kẻ trộm. Wow, về sau không cho phép con ăn trộm, biết không? Nếu không tất cả mọi người sẽ không thích con."

Trong phòng ăn, không khí vốn yên tĩnh, tiếng nói của hai cha con dường như truyền vào trong tai mọi người. Mặc dù người đàn ông tên là Phong Trác Hạo này nói chuyện không khách khí, nhưng là vẫn nói toạc móng heo trúng tim đen, mọi người ai cũng có thể biết tiền trong thẻ bạch kim này đã chạy đi đâu.

Lý Lệ đưa lưng về phía hai cha con kia, không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng nghe thấy giọng cũng biết đó là một người tương đối thích xen vào chuyện của người khác. Lý Lệ biết nơi này không phải bình thường, lặng lẽ ngồi bên cạnh Chu Khải, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ đành ngồi yên.

Hai người vẫn không nói gì cho đến lúc thư ký của Lý Thánh Đức đi vào giúp họ viết giấy cam kết. Lúc Lý Lệ đi ra ngoài, mặt không biến sắc nhìn lướt qua hai cha con kia. Đáng tiếc, lần này chỉ thấy một bé trai xinh đẹp đang gật gù đắc ý, đâu thấy người lớn.

Lý Lệ không cam lòng, lặng lẽ thôi nhìn, đi sau lưng Chu Khải đang vô cùng âm u.

Trên dường hai người không hề nói gì, bây giờ Chu Khải không muốn nói một câu nào hết. Lý Lệ ngồi ở vị trí ghế phụ nhìn Chu Khải. Từ trước đến nay cô ta chỉ làm chuyện khổ tâm vất vả, không ngờ chỉ mấy câu nói nhẹ nhàng đơn giản của Nghiêm Hi cũng phá vỡ hết sự nhẫn nại của mình.

**

Hôm nay tâm trạng Lãnh Diễm không tệ, rốt cuộc vợ con anh cũng phát huy lòng dạ hiểm độc mà cô am hiểu từ nhỏ nhất, ác chỉnh Lý Lệ mà anh không vừa mắt, gây chuyện xôn xao. Lãnh Diễm dùng một tay ôm lấy Nghiêm Hi, không để ý mọi người đang đi lại, ôm đầu Nghiêm Hi hôn mãnh liệt.

Nghiêm Hi không chịu được đẩy ra: "Làm cái gì vậy, đang ở trên đường, có biết xấu hổ hay không?" Nghiêm Hi dùng sức đẩy Lãnh Diễm ra, mình nhảy ra phía sau, cách Lãnh Diễm xa ba mét, vẻ mặt chán ghét nhìn Lãnh Diễm đang cười vui vẻ.

Lãnh Diễm cười đùa cợt nhả đứng cô vợ nhỏ bé đang đứng xa ba mét bên ngoài, mắt cười cong cong: "Bà xã, sao em hư hỏng thế này? Em bảo người ta ăn thịt tươi không nói làm gì, sao em có thể để người ta thanh toán tiền cho em?"

Nghiêm Hi nghe vậy nhíu nhíu lỗ mũi, vẻ mặt xem thường nói: "Thì sao? Anh đang bất bình cho Lý Lệ sao? Sao em không nhớ anh lại tốt bụng như vậy!" Đuôi mắt Nghiêm Hi cong cong, vẻ mặt biểu hiện sự khinh thường đối với người nào đó đột nhiên trở nên tốt bụng lạ thường.

Lãnh Diễm cười ha ha, bước nhanh đến phía trước ôm Nghiêm Hi, nhéo nhéo mũi Nghiêm Hi, giọng cưng chiều: "Thành thật khai báo, sao em làm như vậy?"

Nghiêm Hi lơ đễnh gật gù đắc ý, "Sao vậy, em chỉ làm chút chuyện đã chắc chắn là em đang có rắp tâm khác sao? Anh cho rằng ai cũng giống anh sao, làm chuyện gì cũng suy một thành mười. Rốt cuộc trong lòng anh có bao nhiêu uẩn khúc?!"

Lãnh Diễm nghe vậy rất vui vẻ, hai mắt như mắt ngọc lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời, cực kỳ đẹp mắt, "Người khác thế nào anh không biết, anh chỉ biết em… em là một Lãnh Diễm khác. Cho nên anh sẽ hiểu mà không hề lí giải nổi!" Lãnh Diễm khẳng định, trên căn bản, từ lúc Nghiêm Hi bảy tuổi anh đã dựa vào chính bản thân mình dạy cho Nghiêm Hi. Coi như từ lúc Nghiêm Hi bảy tuổi đã bắt đầu biết hết nhân cách của mình. Nhưng cuối cùng vẫn không tránh được bị Lãnh Diễm bé nhỏ uốn cong.

Nghiêm Hi suy nghĩ, bỗng bừng hiểu ra: "A, thì ra Lãnh Diễm anh sống chỉ có ý nghĩ như vậy, anh cố ý dạy em trở thành như vậy!" Nghiêm Hi cố ý làm ra vẻ tức giận, phùng má thở phì phò không để ý đến anh.

Lãnh Diễm chỉ cười không nói, nhưng vẫn nghiêm nghị nhắc nhở: "Ít giở trò khoe khoang nói lảng sang chuyện khác với anh, nghiêm túc một chút, nói mục đích của em, đừng trách anh cản trở từ bên trong!"

Nghiêm Hi vốn vẫn đang còn tức giận nghe thấy như vậy liền sụp mặt xuống, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói: "Được rồi, em thừa nhận là em cố ý." Nói xong giương mắt lên lẳng lặng nhìn Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười, "Sau đó?"

Nghiêm Hi thở dài, Lãnh Diễm này đã biết lừa gạt giỏi nhất, "Vậy em nói, anh đừng tức giận." Thật sự là sự tình liên quan đến chuyện quan trọng, không thể không làm.

Lặng lẽ nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, anh thoáng nhíu mày, rốt cuộc cô bé này muốn nói bí mật gì?

"Ừ, em nói đi, anh không tức giận." Lãnh Diễm dẫn dắt từng bước, hiện tại không tức giận, về phần sau khi nghe những điều đó có tức giận hay không cũng không chắc chắn.

Nghiêm Hi: "Em cố ý hống hách kiêu ngạo trước mặt Lý Lệ, để cho cô ta biết, thành phố A này không phải là nơi cô ta có thể muốn nói cái gì chính là cái đó, để cho cô ta biết, cho dù cô ta có khả năng, tới nơi này cũng không còn cái gì."

Lãnh Diễm nhíu mày, chỉ chuyện nhỏ này sao? Nhìn vẻ cô đơn trên mặt Nghiêm Hi qua, Lãnh Diễm không nói gì, chỉ yên lặng chờ đoạn sau.

Nghiêm Hi tiếp tục: "Em rất hiểu Lý Lệ, cô ta tuyệt đối không chịu nổi người khác mạnh hơn, người khác nhiều tiền hơn cô ta. Cho nên, em làm như vậy, nhất định sẽ kích động cô ta." Sau khi nói xong, tiếp tục yên lặng nhìn Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm cong chân mày, hết sức kinh ngạc nói: "Kể xong rồi hả?" Thấy Nghiêm Hi gật đầu, Lãnh Diễm không hiểu: "Sao em lại như vậy? Chẳng lẽ lúc em ở thành phố G bị người ta khinh thường đến mức hỏng hết đầu óc sao? Cho dù Lý Lệ có hành động gì cũng là nhằm về em đấy!"

Nghiêm Hi không hài lòng cau mày nhìn anh: "Lãnh Diễm, anh đừng giả vờ hồ đồ trước mặt em. Anh cho rằng em không biết, em đã bảo Lãnh Tiểu Tam đi điều tra bối cảnh Lý Lệ. Hơn nữa còn tương đối cẩn thận, ba mẹ ruột cô ta đều sắp bị anh moi lên từ dưới đất. Anh còn giả vờ với em, anh chính là một con sói đuôi dài!" Cuối cùng, Nghiêm Hi liếc mắt kết luận.

Lãnh Diễm sững sờ, sau đó cười ha ha, bàn tay vừa kéo đã kéo cái eo nhỏ của Nghiêm Hi vào trong ngực, cúi đầu cố ra vẻ thần bí ghé vào lỗ tai Nghiêm Hi: "Đây là bí mật, em nói lớn như vậy là ước gì tất cả mọi người đều biết sao?" Anh ra vẻ thần thần bí bí, cực kỳ giống dáng bé lừa gạt cô khi còn bé. Rõ ràng rất đứng đắn, khi đó mình ngây ngốc còn bị anh lừa, hơn nữa lần nào cũng đứng, cho tới bây giờ chưa từng thất bại.

Nghiêm Hi đen mặt, "Anh đang dỗ trẻ con sao?"

Lãnh Diễm vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm Nghiêm Hi, hồi lâu sau mới nói: "Sao em biết?" Giống như bí mật kinh thiên động địa của mình bị người ta không cẩn thận phá vỡ.

Nghiêm Hi tiếp tục đổ mồ hôi, đưa tay lên trán lau mồ hôi của mình hỏi: "Lãnh Diễm, anh chắc chắn là Lãnh Diễm sao?"

Lãnh Diễm làm như thật gật đầu, Nghiêm Hi vươn tay dùng ngón tay cái và ngón trỏ nắm lấy bàn tay Lãnh Diễm, vẻ ghét bỏ dời khỏi người mình. Sau đó cô buông tay, cánh tay Lãnh Diễm lập tức buông xuống, sau đó Nghiêm Hi nghiêm túc nói: "Em không biết anh." Nói xong quay đầu bước đi.

Lúc đầu Lãnh Diễm sững sờ, sau đó ra vẻ hoảng sợ, "Sao em có thể không biết anh!"

Nghiêm Hi đi phía trước không kiềm chế nổi bật cười, cái người Lãnh Diễm này phải nói thế nào cho đúng, trong lúc cần nghiêm túc nhất luôn cố tình giải sầu giúp cô.

Lãnh Diễm vẫn đang làm vẻ đau lòng ở phía sau, Nghiêm Hi chợt ngừng cười, quay đầu lườm anh một cái, cái nhìn không đứng đắn, xác định người đàn ông mặc âu phục được may cắt thủ công đang làm ra vẻ điên khùng trên đường. Mặc dù người này là một tổng giám đốc xã hội thượng lưu, cố tình diễn trò kêu gọi trên mặt hoàn toàn không phù hợp với hình tượng cao quý.

Nghiêm Hi nghĩ, mình nên lấy điện thoại di động ra quay lại, sau đó lập tức đăng lên blog, lượng view trên blog mình chắc chắn sẽ tăng cao đột ngột, rất có tương lai.

Trên đường lớn, không ai nhìn thấy một người đẹp trai cao cấp như vậy mà không dừng bước quay lại nhìn. Lãnh Diễm ở sau lưng giả bộ với Nghiêm Hi, chọc cho Nghiêm Hi vui. Nghiêm Hi bước lên khoác cánh tay Lãnh Diễm cười vui vẻ nói: "Được rồi được rồi, nghiêm túc một chút, trời nóng như vậy còn không sợ mệt."

Trời nóng như vậy, Lãnh Diễm như con khỉ mặc đồ Âu trên người có thể không nóng sao?

Lãnh Diễm dừng lại đứng nghiêm, ngẩng đầu nhìn lên mặt trời trên bầu trời, vừa lau mồ hôi vừa nói: "Không nóng mới lạ, đúng là trời sụp."

Nghiêm Hi cười, kéo Lãnh Diễm đi về phía trước, "Chúng ta về thôi, thời tiết quá nóng." Từ nhỏ Nghiêm Hi đã không thích trời mùa hè. Những ngày như vậy cô sẽ không chịu nổi, cho nên mỗi khi đến mùa hè suốt ngày dường như đều vùi ở trong phòng điều hòa của mình, có thể không ra cửa sẽ không ra, có thể ra ngoài vào buổi tối tuyệt đối sẽ không ra ngoài vào ban ngày.

Lãnh Diễm mở cúc áo khoác, vừa cởi vừa nói: "Được." Anh cũng nóng đến mức không chịu nổi.

Nhưng vừa đi được hai bước, hai người cùng dừng lại, trước mặt là người mặt không chút biểu cảm – Chu Vận Uyển. Chu Vận Uyển đã đứng đây từ lâu, bà phát hiện trước mặt bà là đứa con trai cực kỳ kiêu ngạo của mình đang giả vờ lưu manh chọc cười Nghiêm Hi ở trên đường lớn.

Bà từng nhìn thấy dáng vẻ này của Lãnh Diễm. Năm xưa lúc còn ở nhà cũ nhà họ Lãnh, Lãnh Diễm thường xuyên bày trò như vậy để trêu chọc Nghiêm Hi. Nhưng bà không ngờ, đứa con trai luôn lạnh lùng nghiêm túc trước mặt người ngoài đang không để ý đến hình tượng đùa giỡn như vậy trên đường lớn. Nó đường đường là tổng giám đốc tập đoàn R&D, là người thừa kế nhà họ Lãnh trong tương lai, sao có thể không để ý đến hình tượng làm trò như vậy. Dù là không suy nghĩ đến bản thân mình cũng nên suy nghĩ đến nhà họ Lãnh một chút mới đúng.

Rất dễ nhận thấy Chu Vận Uyển mất hứng. Từ ánh mắt của bà đang nhìn Nghiêm Hi, Nghiêm Hi Hiểu rõ cảnh tượng vừa rồi đã lọt vào trong mắt bà. Nhưng Chu Vận Uyển lại khẽ mỉm cười, dù trong mắt lóe lên sự không hài lòng nhưng cũng không để lộ, nhanh chóng làm cho Nghiêm Hi lầm tưởng vẻ không hài lòng chỉ là ảo giác.

Chu Vận Uyển cười với hai bạn trẻ: "Trời nóng thế này còn đi dạo trên đường lớn. Theo mẹ đi uống một chén trà hạ nhiệt, thế nào?" Chu Vận Uyển xuất thân con nhà danh giá, chỉ mấy câu nói ngắn gọn đầu tiên cho thấy bà cao quý không tầm thường.

Lãnh Diễm cũng bất ngờ khi nhìn thấy mẹ, biết bây giờ Nghiêm Hi vẫn sợ, luôn không muốn trở về nhà cũ họ Lãnh. Hôm nay bất ngờ gặp trên đường lớn cũng không thể trách anh, cứ xem như là ông trời đang ép Nghiêm Hi quyết định. Anh vươn tay ôm eo Nghiêm Hi, cúi đầu ghé vào lỗ tai cô nói nhỏ: "Có đi không?" Câu hỏi rất dịu dàng, giống như một ông chồng nhị thập tứ hiếu* sợ bà xã mình phải chịu khổ, tất cả đều đặt tâm trạng bà xã lên hàng đầu. Ý câu nói kia đúng là, Hi Hi, nếu không nhất định không muốn đi anh sẽ không đi.

*Nhị thập tứ hiếu: 24 người con hiếu thảo – trong câu này ý nói Lãnh Diễm vô cùng quan tâm săn sóc Nghiêm Hi.

Chu Vận Uyển là mẹ Lãnh Diễm, Lãnh Diễm không đi có thể được, nhưng trong tình huống này, với thành kiến của Chu Vận Uyển với Nghiêm Hi, nếu như Nghiêm Hi không đi, vậy chuyện này có thể không còn cách giải quyết nào khác. Nghiêm Hi nhìn sang Lãnh Diễm, thấy vẻ mặt tất cả do em, Nghiêm Hi càng tức thêm. Đây là do Lãnh Diễm cố ý, hỏi như vậy cô còn có cơ hội không đi sao?"

"Đi, vừa hay chúng ta gặp nhau, Lãnh Diễm, tìm chỗ!"

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười: "Được, có một cửa tiệm trước mặt, cà phê trong đó không tệ, hai bước chân là tới." Dứt lời anh ôm eo Nghiêm Hi đến chỗ Chu Vận Uyển, ba người cùng nhau đi.

Không sai, là Lãnh Diễm cố ý hỏi câu đó. Nếu ông trời giúp hai người gặp được mẹ mình trên đường, vậy hãy để anh châm thêm một ngọn đuốc. Như vậy lúc hỏi, hoàn toàn loại khả năng anh biết mẹ đến, đồng thời cũng buộc Nghiêm Hi phải đưa ra quyết định. Có đi hay không đều do Nghiêm Hi quyết định. Dù Nghiêm Hi không thích nhưng cũng không thể thật sự nói không đi.

Ba người dường như đều hiểu rõ lẫn nhau, sao Chu Vận Uyển có thể không biết ý của con trai mình. Con trai đang tạo cơ hội cho hai người phụ nữ gặp nhau một lần đúng không?

Nhưng bản thân thật sự có thể nhận Nghiêm Hi làm con dâu mình hay không? Chu Vận Uyển tự nhận mình là một người hiểu chuyện hiểu lý lẽ, bất luận là đợi chồng hay con trai, trong cuộc đời bà cũng đã có hai quyết định cứng rắn. Lần thứ nhất là lúc chồng bà lơ đễnh mất hồn khi Nghiêm Tử Hoa xuất hiện, lần thứ hai là lúc con trai mê đắm con gái Nghiêm Tử Hoa.

Chẳng lẽ đây là số mệnh? Năm đó ba nó không làm được, bây giờ muốn do con trai làm? Sao hai người phải ngã quỵ trên người hai mẹ con này?

"Mẹ, giờ này ra ngoài làm gì, mẹ rất ít khi ra ngoại đi dạo." Trong quán cà phê, hai người phụ nữ nhìn nhau không nói gì, Lãnh Diễm đành phải mở miệng trước.

Chu Vận Uyển khẽ mỉm cười, dịu dàng yêu thương, giọng rất nhẹ: "Lúc nãy mẹ đi trên đường một lúc, vừa khéo gặp được hai đứa." Rồi sau đó nhìn Nghiêm Hi vẫn đang cúi đầu không nói lời nào, "Hi Hi, tại sao gặp

mẹ mà không nói lời nào?"

Nghiêm Hi nghe Chu Vận Uyển nói, cố gắng kìm nén tâm trạng phức tạp trong lòng, ngẩng đầu khẽ mỉm cười: "Mẹ Lãnh, đã lâu không gặp."

Lãnh Diễm vốn đang uống cà phê, không biến sắc dừng lại một giây, sau đó giống như không biết gì tiếp tục uống cà phê. Chu Vận Uyển cũng nghe thấy từ 'mẹ Lãnh', ánh mắt sắc bén nhanh chóng liếc qua nhìn đứa con trai đang uống cà phê như không có chuyện gì xảy ra, thấy sắc mặt Lãnh Diễm không đổi, lúc này mới quay lại nhìn Nghiêm Hi cười, "Hi Hi, từ nhỏ mẹ đã tự tay nuôi lớn con, con giống như con gái mẹ, nhiều năm không gặp, con gầy như vậy mẹ rất đau lòng."

Thật ra lời này không hề giả tạo, tình cảm Chu Vận Uyển dành cho Nghiêm Hi thực ra rất phức tạp, sẵn có tình cảm thân thiết hai mẹ con, hoặc là bởi vì lúc đó bà xem Nghiêm Hi như con dâu tương lai để dạy bảo. Nhưng vì chuyện xảy ra bốn năm trước, lúc bà vô tình biết được mẹ đẻ Nghiêm Hi là người phụ nữ kia, giống như yêu ai yêu cả đường đi, bà lập tức oán hận Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi vẫn cười lãnh đạm, "Không có, bốn năm nay con rất khỏe, học được rất nhiều thứ, cũng sẽ quan tâm đến bản thân."

Chu Vận Uyển gật đầu, "Vậy thì tốt." Nói xong bà nhìn về con trai vẫn đang uống cà phê không nói lời nào: "Hi Hi, hai đứa về lúc nào, sao hôm qua về nhà không dẫn Hi Hi về theo? Không phải con không biết, ông nội rất nhớ Hi Hi!"

Lãnh Diễm đặt cái ly trong tay xuống, nhìn Nghiêm Hi bất đắc dĩ cười, nhìn lại mẹ mình có vẻ vô tội nói: "Mẹ, mẹ không thể trách lầm con, con ước gì có thể nhanh chóng dẫn Hi Hi về, tốt nhất là khiến Hi Hi về nhà ở luôn. Dù sao từ nhỏ mẹ và ông nội cũng đã yêu thương Hi Hi, hôm nào con chọn một ngày thật tốt cưới cô ấy vào cửa." Nói xong dừng lại một chút, đôi mắt xanh ngọc bình thường tối đen bỗng tỏa sáng, lặng lẽ chú ý vẻ mặt hai người phụ nữ bên cạnh.

Lúc Nghiêm Hi nghe đến cưới cô, ngẩng đầu liếc nhìn Chu Vận Uyển đối diện theo bản năng, ánh mắt thận trọng như đang sợ bà. Mà sắc mặt Chu Vận Uyển tối sầm lại, cho dù cô vẫn thường nhìn thấy vẻ mặt giả tạo trong xã hội thượng lưu, vẫn không che giấu nổi vẻ cứng đờ trên mặt, sau đó nhanh chóng khôi phục như cũ.

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười, vẻ như không biết gì tiếp tục nói: "Đáng tiếc, cô bé này không biết nói thêm gì ở đây, có lẽ là không muốn trở về."

Chu Vận Uyển liếc mắt nhìn Nghiêm Hi cúi đầu không nói đối diện, bởi vì cúi đầu nên không nhìn ra được bất kỳ biểu hiện gì, lại nhìn lại con trai mình, mỉm cười uống một ngụm cà phê, "Chuyện này không vội, chờ tình cảm hai đứa ổn định rồi bàn lại. Hơn nữa, ba con lâu rồi cũng không trở về." Ngụ ý, cần phải thương lượng cẩn thận với người trong nhà mới được.

Lãnh Diễm nghiêng đầu liếc mắt nhìn khuôn mặt Nghiêm Hi đang trắng bệch, khẽ mỉm cười, vươn tay cầm lấy tay cô không biết giấu dưới bàn từ lúc nào, quấn chặt, hơi mát mẻ, lạnh giá không hề phù hợp với nhiệt độ nóng bức ngày hè. Trong hai mắt xinh đẹp Lãnh Diễm chợt lóe lên chút ánh sáng không rõ. Chu Vận Uyển nhìn chằm chằm Lãnh Diễm, dĩ nhiên là không nhìn thấy ánh sáng này, hoặc là quá nhanh, căn bản không biệt rõ, lúc nhìn thì Lãnh Diễm đang mỉm cười.

Trong lúc Lãnh Diễm đang lái xe Rambo xa xỉ, Nghiêm Hi vẫn luôn nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe. Lúc Lãnh Diễm còn đang ở tiệm cà phê đã gọi người đưa tới. Anh nói vừa khéo hôm nay được gặp mẹ ở ngoài, cho nên muốn lái xe đưa mẹ về nhà, đúng lúc Nghiêm Hi cũng tiện đường về nhìn qua một chút.

Chu Vận Uyển ngồi ở ghế sau đưa tay lên nắm lấy tay Nghiêm Hi nói: "Con nhìn xem, lâu rồi không về, có phải là không nhận ra thành phố rồi nữa không?"

Nghiêm Hi vẫn đang ngẩn người phục hồi, xoay đầu nhìn Chu Vận Uyển đang cười thân thiết với mình, ngoan ngoãn gật đầu, "Đúng vậy, con chỉ rời xa bốn năm mà thôi, không ngờ…" Thành phố A vốn đã hết sức phồn hoa, cô cảm thấy nơi này giống như một nơi hút gió, nhưng chưa bao giờ cô nghĩ tới mình chỉ rời đi bốn năm, suýt chút nữa đã bị thành phố này loại bỏ.

Chu Vận Uyển dường như nhìn thấu suy nghĩ Nghiêm Hi, mỉm cười kéo tay cô vuốt ve, "Thành phố này phát triển nhờ con người, không thể nói người nào có thể thích ứng với thành phố hay không, cho nên vẫn không thể nói trước con người rời đi vài năm hay ở lại vài năm có bị loại bỏ hay không."

Chu Vận Uyển vừa nói vậy, Nghiêm Hi hơi kinh ngạc quay đầu nhìn bà. Không phải Chu Vận Uyển vẫn luôn phản đối cô sao? Sao bây giờ giống như đang khuyên bảo cô vậy? Nghiêm Hi không biết, chẳng qua cảm thấy người phía sau còn chưa đồng ý chuyện của cô thôi.

"Cho nên mới nói, chuyện loại bỏ này vẫn là do con người quyết định. Con người là loài động vật dễ thay đổi nhất."

Nghiêm Hi khẽ mỉm cười: "Đúng vậy, con người hay thay đổi." Cô mỉm cười, tiếp tục quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô đã nói, sao Chu Vận Uyển đột nhiên thay đổi muốn tiếp nhận cô? Thì ra câu nói này còn một ẩn ý khác, con người là loài động vật hay thay đổi nhất? Là bà đang nhắc nhở cô, rốt cuộc cô có thể vào cửa chính nhà họ Lãnh hay không, hay là muốn xem cô có thể bảo vệ nổi trái tim Lãnh Diễm không. Nói không chừng trong lúc còn đang ở trận chiến, đột nhiên Lãnh Diễm thay lòng cũng không biết chắc được.

Lãnh Diễm, có không?

Theo bản năng, Nghiêm Hi quay đầu nhìn Lãnh Diễm đang lái xe, lại không ngờ nhìn thấy đôi mắt xanh ngọc giống hệt người ngồi sau đang nhìn chằm chằm mình, Nghiêm Hi sững sờ, hai mắt kia mỉm cười nhẹ, sau đó dời mắt chuyên tâm lái xe.

Nghiêm Hi cũng quay đầu, tiếp tục phong cảnh thành phố thay đổi bên ngoài cửa xe, một lúc lâu, không khống chế nổi cong môi cười. Lúc nãy cái nhìn của Lãnh Diễm đã nói cho cô biết quyết định của anh, kiên định mà dứt khoát.

Giống như một lời thề, để chút lo lắng trong lòng Nghiêm Hi lắng xuống.

Nghiêm Hi trở lại nhà họ Lãnh, người làm trong nhà hết sức phấn khích, nhất là mẹ Liễu. Vị tiểu thư lớn lên ở nhà họ Lãnh này giống như bảo bối của mọi già trẻ trong nhà. Bốn năm trước cô ấy đột nhiên rời đi cũng làm biến mất nét vui cười trên mặt ông nội Lãnh. Mẹ Liễu hiểu rằng, sau khi tiểu thư đi, căn nhà chỉ còn lại ba người chủ. Từ đó về sau, ông cụ rất ít khi xuất hiện, kết quả là vẫn ở ngôi nhà phía sau. Lãnh Diễm càng không cần nhắc đến, giống như lập tức bù đầu vào công việc, số lần về nhà trong một tháng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Bà chủ càng không cần phải nói tới, là bà quyết định để Nghiêm Hi rời đi. Cho tới bây giờ, là mình chứng kiến mức độ yêu thương cưng chiều của bà chủ đối với Nghiêm Hi, còn thân thiết hơn so với máu mủ ruột thịt.

Sau khi Nghiêm Hi đi, có lần bà chủ xuất hiện triệu chứng hoảng hốt về tinh thần, rõ ràng Nghiêm Hi không còn ở đây nhưng có lúc bà chủ sẽ chợt gọi lớn trong nhà, "Hi Hi, Hi Hi."

Khi đó nhìn phu nhân như vậy, mẹ Liễu cảm thấy rất khó hiểu. Rõ ràng phu nhân yêu thương Nghiêm Hi như cốt nhục, tại sao còn để chuyện tình mấy chục năm trước gây tổn thương đến mức bỏ cả cốt nhục? Còn để cục cưng Nghiêm Hi từ nhỏ vẫn được ăn sung mặc sướng phải chịu khổ bên ngoài.

Nghiêm Hi xuống xe, nhìn tòa nhà ở lưng chừng núi, từ trước đến nay cô chưa từng cảm thấy tòa nhà này xưa cũ như một ông già hơn năm mươi. Bỗng nhiên trở lại sau bốn năm, nhìn kiến trúc đặc biệt đông tây kết hợp, Nghiêm Hi chợt cảm thấy như được trở về, đáy lòng cô không ngừng có tiếng nói, "Rốt cuộc đã về."

"Rốt cuộc đã về!" Một giọng nói già nua, Nghiêm Hi đột nhiên dừng lại, trợn to mắt, sau đó bỗng xoay người, nhìn ông cụ Lãnh đầu tóc bạc trắng, chóp mũi chua xót, hốc mắt nóng lên như bị bỏng, cổ họng còn như bị một thứ gì đó chặn lại, không thể nói được điều gì, còn khiến cổ cô rất đau.

Ông cụ Lãnh là một người đã tám mươi tuổi, đầu tóc bạc trắng, nhưng tinh thần vẫn rất minh mẫn, hoàn toàn không thể nhận ra chút ngây ngốc vì tuổi già trong hai mắt, hoàn toàn sáng trong.

Nghiêm Hi hốc mắt phiếm đỏ, chóp mũi ửng đỏ của Nghiêm Hi, ông cụ đau lòng: "Con bé này, tại sao không gọi ông?"

Nghiêm Hi bị tiếng 'con bé này' khiến đôi mắt ửng đỏ hơn nữa, từng giọt nước nhỏ trong mắt không ngừng rơi xuống, cuối cùng vẫn đi từng bước qua, giọng run rẩy, oan ức nhào vào trong ngực ông cụ: "Ông nội."

Hai mắt ông cụ cũng đỏ, nửa đời trước ngồi trên lưng ngựa ông cũng không khóc, vậy mà không nghĩ rằng càng già càng mềm lòng. Nhìn thấy cục cưng của mình nhào vào lòng mình, ông cụ thực sự đau lòng, hai tay vuốt ve đầu Nghiêm Hi giống như lúc còn bé nửa đêm làm loạn không ngủ, vỗ vỗ trấn an, giọng nói cũng rất dịu dàng làm cho Nghiêm Hi cảm thấy rất an toàn.

"Ông nội, con rất nhớ ông."

Đôi tay đầy gân xanh của ông cụ dừng lại, sau đó giống như một cột trụ chống trời cho Nghiêm Hi, dịu dàng mà không mất vẻ kiên định vỗ nhẹ: "Được rồi, trở về là tốt rồi. Mặc kệ con ở ngoài chịu bao nhiêu oan khuất, bây giờ đã về, ông nội sẽ là ông trời của con, có ông nội ở đây, còn xem ai dám để cục cưng của chúng ta chịu oan ức. Đừng khóc, đừng khóc."

Một đêm này, Nghiêm Hi đi theo ông cụ ngủ ở căn nhà phía sau. Tòa nhà nhà họ Lãnh chia ra hai căn, ông cụ thích yên tĩnh, nhưng thường ngày có quá nhiều người ra vào, đi vào cũng muốn gặp ông cụ một lúc. Ông cụ không chịu nổi sự quấy rầy này, cho nên mới xây một căn nhà nhỏ trong vườn phía sau, thường ngày không có việc gì đều ở trong nhà. Người đến nhà bảo muốn gặp ông cụ, liền nói sức khỏe ông cụ không tốt, không thể gặp khác, cứ như vậy cũng qua được vài chục năm yên tĩnh.

Ông cụ nhìn Nghiêm Hi ngủ say, lặng lẽ xuống giường, cẩn thận giúp cô chỉnh lại chăn. Nhìn vẻ mặt tham ngủ của Nghiêm Hi, trái tim ông cụ ấm áp khó tả. Ông nhớ tới trước đây Lãnh Diễm thường bắt cóc Nghiêm Hi đến ngủ ở đây, hai đứa bé thân thiết kề bên ông, thực sự rất ồn ào. Khi đó ông cảm thấy đứa cháu nội rất yêu thích cô bé Nghiêm Hi, bản thân ông cũng vô cùng yêu thích, cho nên vẫn im lặng để hai đứa bé phát triển. Vốn tưởng rằng lúc Nghiêm Hi hai mươi tuổi sẽ trở thành cháu dâu danh chính ngôn thuận của mình. Có ai ngờ, năm Nghiêm Hi mười tám tuổi đột nhiên muốn rời khỏi nhà họ Lãnh, hơn nữa thái độ rất kiên quyết. Về sau, nhìn thấy đứa cháu nội kiêu ngạo không coi trời bằng vung càng ngày càng sa sút, cho đến một ngày ông gọi cháu nội tới nghiêm khắc giáo huấn một trận.

Khi đó ông nói, nếu muốn để người phụ nữ mình yêu không buồn phiền về nhà, vậy thì phải để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, càng phải chín chắn hơn so với Nghiêm Hi băn khoăn không dám trở về. Khi đó, Nghiêm Hi sẽ yên tâm quay về.

Giờ thì tốt rồi, tên nhóc đó đã dẫn cháu gái về, gầy đi không ít, không còn nhìn thấy nét ngây thơ trên mắt như lúc đầu, ngược lại còn ẩn chứa thái độ kiêu kỳ mơ hồ, rất giống khí chất kiêu ngạo trên người đứa cháu nội mình.

Vừa kiêu ngạo vừa mạnh mẽ.

Ông cụ khẽ mỉm cười, lặng lẽ rời khỏi phòng mìn. Kiêu ngạo và mạnh mẽ mới là điều con cháu nhà họ Lãnh chân chính nên có. Cho nên ông thấy ra ngoài bốn năm đã giúp con bé học được không ít.

Ở nhà trước, Lãnh Diễm đang ngẩn người trong phòng sách của mình, quần áo trên người vẫn là bộ mặc ban ngày. Bình thường lúc anh về nhà anh sẽ thay quần áo trước, anh không thích mặc quần áo cũ kỹ. Trước kia lúc anh mới bắt đầu kinh doanh, Nghiêm Hi nhỏ bé từng không hài lòng nói: Lãnh Diễm, ở nhà không làm việc thì nên mặc quần áo bình thường, nhìn như vậy thực sự quá nghiêm túc.

Khi đó Nghiêm Hi mới chỉ mười ba tuổi, anh hỏi cô tại sao, Nghiêm Hi nói cô không biết. Sau đó khi Nghiêm Hi rời đi bốn năm, anh dần hiểu ra nguyên nhân bên trong. Bởi vì nhà là một nơi thoải mái, mà công việc lại quá nghiêm túc nên mới mặc âu phục. Cho nên ở nhà dĩ nhiên không thể mặc quần áo nghiêm túc như vậy.

Tối nay, Lãnh Diễm ăn mặc chỉnh tề ngồi trong chiếc ghế đệm nhìn ra ngoài cửa sổ. Một lúc lâu sau, điện thoại di động reo lên, anh nhìn lướt qua màn hình, nhanh chóng dời mắt đi. Ngoài cửa sổ, bầu trời tối đen như mực, ngoài đèn đường trong vườn hoa nhà họ Lãnh không thể nhìn thấy gì khác nữa?

Điện thoại di động vẫn tiếp tục reo, Lãnh Diễm chậm rãi nhấn nút nghe: "Alo, chuyện gì vậy?"

Người đàn ông bên kia cung kính trả lời: "Tôi đã tìm người cẩn thận điều tra, phát hiện mấy năm trước tiểu thư từng tiếp xúc với người phụ trách tập đoàn Thánh Đức. Mặt khác, về thân thế tiểu thư cũng không

tra thêm được điều gì. Ngày mai tôi sẽ gửi tài liệu chi tiết qua, nhưng về chuyện mẹ ruột tiểu thư, thực sự giống như người nói lúc trước, hình như đã có người cố ý lau dọn, không thể tìm thấy chút dấu vết nào, rất kỳ quái."

Lãnh Diễm khẽ nheo mắt, một lúc lâu sau mới khạc ra được một cái tên: "Tập đoàn Thánh Đức?"

Bên kia trả lời: "Vâng, bốn năm trước tiểu thư đã bắt đầu liên lạc với Phó tổng tập đoàn tài chính, hơn nữa, theo báo cáo điều tra, vị Phó tổng kia hình như còn rất kính cẩn với tiểu thư."

Hai mắt đang nheo chợt mở to, sau đó nở nụ cười xán lạn, giống như lẩm bẩm nói: "Cô nhóc này." Không trách được trước đây nhìn thấy thái độ nhà họ Chu và Lý Lệ, Lý Thánh Đức như vậy đối với Nghiêm Hi cũng không thấy cô phản kháng, hoàn toàn có vẻ nhẫn nhục chịu đựng, thì ra là đã chuẩn bị tốt từ trước rồi.

Trước tiên cô biến bản thân thành một người yếu đuối trước mặt mọi người, sau đó âm thầm lợi dụng sự xuất hiện của mình làm cho những người đó nổi lòng tham. Nếu là trước đây, nhà họ Chu có thể yên tâm thỏa mãn làm vua ở thành phố G. Nhưng bọn họ luôn luôn khinh thường Nghiêm Hi nhỏ bé xuất hiện bên cạnh với thân phận thần bí thì nhà họ Chu mới cảm thấy thành phố G này quá nhỏ, căn bản là càng ngày càng bị Nghiêm Hi gài bẫy khiến lòng tham lớn dần lên.

Bà xã, thì ra em đã có chuẩn bị từ trước.

Lãnh Diễm cười khẽ, người đàn ông bên kia không hiểu: "Lãnh thiếu gia, cần tiếp tục điều tra không?"

Lãnh Diễm cười, nhỏ giọng nói: "Không cần, chuyện tôi muốn biết đã biết, chuyện sau này không cần, chỉ cần biết nguyên nhân gây ra và kết cục sau cùng là được rồi." Lãnh Diễm rất hiểu Nghiêm Hi, mặc dù từ trước đến nay Nghiêm Hi rất đơn giản trong sáng, nhưng không có nghĩa là Nghiêm Hi không hiểu được âm mưu của những người này. Ngược lại, hôm nay sau khi tự mình hiểu chuyện, Nghiêm Hi rất am hiểu chuyện này.

Chợt nhớ đến gì đó, ánh mắt Lãnh Diễm trong đêm chợt trở nên rét lạnh, đổi chủ đề, chút dịu dàng lúc nãy cũng biến mất, "Mấy người đã dạy bảo người kia thế nào?"

Người đàn ông bên kia do dự, sau đó mở miệng: "Người kia đã được dạy bảo tốt lắm, nhưng dù sao cũng không phải người chúng ta dạy bảo, tôi sợ..."

Lãnh Diễm nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh có thể hiểu được lời ẩn ý kia, những người kia đều là người anh tự mình lựa chọn cho người dạy bảo, thân thế bối cảnh đều bị điều tra rất rõ ràng. Bây giờ bối cảnh người kia thế nào không nói trước, chẳng qua lúc trước hắn ta nghe lệnh người nào đến hại Nghiêm Hi cũng đủ đày hắn ta xuống địa ngục.

Người đàn ông muốn hãm hại Nghiêm Hi ở bệnh viện thành phố G vốn rất giống những người bên cạnh Lãnh Diễm, thái độ rất dứt khoát. Nhưng lần này, anh thay đổi chủ ý, có lẽ người như vậy không dễ lợi dụng, ngược lại càng thêm trung thành với mình.

"Chuyện này không cần để ý đến, chỉ cần huấn luyện hắn thật tốt, còn lại để tôi tự làm."

Người đàn ông bên kia ngẩn ra, sau đó tuyệt đối nghe lệnh, "Vâng." Mặc dù không hiểu rõ ông chủ trẻ tuổi của mình vì sao bất chấp nguy hiểm như vậy, nhưng người này chưa từng làm chuyện gì mà chưa nắm chắc. Nếu hắn đã ra quyết định, tất nhiên cũng đã có kế hoạch của mình. Như vậy mình là thuộc hạ của hắn, cũng chỉ có thể tuyệt đối nghe lệnh.

Sau khi cúp điện thoại, Lãnh Diễm nở nụ cười thản nhiên, đường cong rất nhỏ, không thể nhìn rõ đang có biểu hiện gì, chỉ thấy hai mắt đang cực kỳ tỏa sáng lấp lánh.

"Cốc cốc cốc..." Ngoài cửa phòng sách vang lên tiếng gõ cửa có quy luật, vang lên thánh thót phá vỡ sự yên tĩnh trong đêm của căn nhà.

Lãnh Diễm xoay vòng ghế da, nhìn về phía cửa, nhe giọng nói: "Vào đi."

Cửa nhẹ nhàng được mở ra, Chu Vận Uyển cười ấm áp xuất hiện trong phòng.

Lãnh Diễm ngồi yên, khẽ mỉm cười: "Mẹ, trễ thế này sao còn chưa ngủ?"

Chu Vận Uyển đóng kín cửa, đi tới bên cạnh Lãnh Diễm bên bàn đọc sách, hai chân để ở một bên, hai tay đặt trên bụng, nụ cười thản nhiên trên môi. Không thể không nói, từ nhỏ Chu Vận Uyển đã tiếp nhận nền giáo dục quý tộc khiến bà lúc nào cũng có thể giữ vững trạng thái hoàn mỹ nhất.

Đôi mắt Lãnh Diễm tối đen khó lường, trong phòng chỉ có duy nhất một chiếc đèn bàn nhỏ đang phát ra tia sáng dìu dịu. Hai mẹ con cứ ngồi như vậy nhìn nhau, không thể nhận ra khói lửa chiến tranh gì, nhưng thực ra còn sâu sắc hơn cả khói lửa chiến tranh.

Cuối cùng, Chu Vận Uyển nhẹ nhàng mở miệng: "Không phải con cũng chưa ngủ sao, thật ra con đã đoán ra tối nay mẹ sẽ đến đúng không?"

Giờ khắc này Chu Vận Uyển cảm thấy hết sức mệt mỏi, có lẽ là do con trai đã vượt qua muôn vàn thử thách chốn thương trường, giống như tối nay hai mẹ con chỉ nói chuyện đơn giản một chút, không ngờ đã bị con trai biến thành một cuộc đàm phán. Chu Vận Uyển cảm giác tối nay mình đến đây thật sự đã sai lầm rồi. Đứa con trai này đã lâu không nói chuyện với bà, thì ra bà không thể nhận ra, cậu bé trước kia đã trở thành một người đàn ông trưởng thành, ngay cả mưu kế cũng trở nên rất thâm sâu. Dường như tất cả đều đang nằm trong lòng bàn tay nó, cảm giác đó khiến Chu Vận Uyển cảm thấy không hề thoải mái.

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười, hai mắt cong cong trông rất đẹp, rất giống ba nó Lãnh Dật Lăng. Chu Vận Uyển nhìn con trai, giống như gặp được Lăng Dật Lăng ba mươi năm trước, "Con và ba con rất giống nhau, năm đó ông ấy cũng tự tin giống con bây giờ, giống như tất cả chuyện không trốn thoát khỏi ánh mắt ông ấy."

Lãnh Diễm hơi sững sờ, hình như không hiểu mẹ mình sao đột nhiên lại nhắc tới ba, "Đúng vậy, vì con là con của ông ấy chứ sao."

Chu Vận Uyển sững sờ. Con trai? Đúng vậy, nó là con trai của ông ấy, dĩ nhiên sẽ giống ông ấy.

"Mẹ, chuyện đêm nay con rất rõ ràng, mẹ cũng rất rõ ràng, mẹ cũng biết trong lòng con đang nghĩ gì. Về Hi Hi, mẹ cũng không cần nói thêm gì nữa, mẹ biết, không thay đổi được gì." Lãnh Diễm nhìn mẹ mình, những lời này rất nghiêm túc, ánh mắt tỏa sáng, đủ để nhìn rõ lòng anh.

Chu Vận Uyển nhìn con trai mình, thở dài, vừa gật đầu vừa nói: "Mẹ hiểu rõ không thay đổi được quyết định của con, mẹ biết từ lâu." Dáng vẻ mất hồn tự lẩm bẩm đột nhiên trở nên tỉnh táo nhìn Lãnh Diễm, hai mắt luôn luôn dịu dàng trở nên sắc bén: "Nhưng mà mẹ tuyệt đối không cho phép, ba con như vậy cũng không nói làm gì, mẹ tuyệt đối không cho phép con trai mẹ tiếp tục bị mẹ con đó định đoạt, tuyệt đối không cho phép. Con phải từ bỏ suy nghĩ này, chỉ cần mẹ còn ở đây, mẹ không cho phép Nghiêm Hi bước vào cửa nhà họ Lãnh một bước."

Đối mặt với người mẹ đột nhiên trở nên mạnh mẽ, ngược lại Lãnh Diễm rất bình tĩnh, chỉ thấy anh đang nheo mắt lại, nghiêng người về phía trước, chống tay lên bàn viết, khẽ mỉm cười nhìn mẹ mình, giống như một con thỏ không hề có lực sát thương nào, "Mẹ, cái gì gọi là ba con như vậy cũng không nói làm gì?" giọng nói về đêm của Lãnh Diễm cực kỳ dịu dàng, giống như đang ẩn chứa ma lực nào đó, nhẹ nhàng dụ dỗ moi móc mẹ mình nói ra điều mình muốn.

"Mẹ, chuyện này có liên quan gì đến ba con? Có phải chuyện tình mười mấy năm trước vẫn quấy nhiễu mẹ. Nói cho con biết, không chừng con có thể giúp mẹ đưa một lời đề nghị có ích."

Giọng Lãnh Diễm như một ngòi nổ, từng chút từng chút dẫn dắt Chu Vận Uyển nhớ lại chuyện này trước đây. Cả người bà run rẩy, trên trán còn lấm tấm mồ hôi. Vốn dĩ tư thế ngồi của bà rất thoải mái, giờ phút này trở nên vô cùng căng thẳng, xem ra rất khổ sở.

"Năm đó, Nghiêm Tử Hoa…" Cái tên này đối với Chu Vận Uyển là một đả kích cực kỳ lớn. Lãnh Diễm chú ý tới, lúc mẹ mình nhắc tới cái tên này dường như trở nên vô cùng oán hận.

"Người phụ nữ kia làm sao?" Anh cảm thấy khá quen thuộc với cái tên này, giống như đã từng nghe nói qua.

Nghiêm?

"Bà ta, bà ta…"

Lãnh Diễm trợn to mắt, nhưng trên mặt vẫn rất thong thả chờ đợi.

"Vận Uyển!" Một giọng nói uy nghiêm già nua phá vỡ sự luống cuống của Chu Vận Uyển, cũng khiến cả người Lãnh Diễm đang nghiêng về trước trở nên cứng đờ, sau đó giống như nản lòng đột nhiên dịch về trong ghế da.

Ông cụ Lãnh đẩy cửa vào, không thể nhìn ra vẻ mặt bây giờ là thế nào, chỉ là đang nhìn thoáng qua Chu Vận Uyển. Nhìn đứa cháu trai đã bình tĩnh trở lại, ông thản nhiên nói: "Sao trễ thế này rồi mà hai mẹ con còn chưa ngủ? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Mau đi ngủ, Hi Hi, cháu cũng ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm chăm sóc Hi Hi." Nói xong ông nhìn Chu Vận Uyển một cái, sau đó không nói thêm gì nữa rời đi.

Chu Vận Uyển giật mình, ngơ ngác nhìn ba chồng nói chuyện, sau khi ông cụ đi ra ngoài bà mới tỉnh táo được đôi chút. Quay đầu lại nhìn đứa con trai đang mỉm cười nhìn ông rời đi, trong lòng Chu Vận Uyển chợt cảm thấy sợ hãi, lúc nãy đứa con trai này đang tìm kiếm thông tin từ mình!

Tinh thần chưa ổn, Chu Vận Uyển thở phào nhẹ nhõm, chăm chú nhìn Lãnh Diễm thì Lãnh Diễm đã khôi phục dáng vẻ ngày thương, vẻ mặt kính cẩn nhìn mình mỉm cười, Chu Vận Uyển bình tĩnh, "Không còn sớm, con ngủ trước đi." Nói xong cũng không đợi Lãnh Diễm gật đầu lập tức rời đi.

Lãnh Diễm cong cong hai mắt, hai con mắt như hai hạt ngọc trai màu đen, đen nhánh phát ra ánh sáng chói mắt, lúc cửa phòng sách đóng lại ánh sáng cũng chợt tắt.

Nghiêm Tử Hoa?

Lãnh Diễm lẩm nhẩm tên này trong đầu, đôi mắt trong bóng tối lấp lánh như tia chớp, sau đó từ từ nâng khóe miệng. Rốt cuộc là bí mật gì? Sợ anh biết như vậy sao?

Sau khi Chu Vận Uyển ra ngoài hơi mất hồn mất vía, lúc đi đến khúc quanh ở cầu thang bỗng bị hù bởi một bóng đen, kinh ngạc kêu lên, lại nghe thấy tiếng của ông cụ "Là ta." Dường như vừa bí mật vừa không kiên nhẫn. Từ khi nào cô con dâu này bắt đầu liều lĩnh như vậy?

Chu Vận Uyển lấy tay che miệng, phòng tránh tiếng kêu của mình lọt vào trong phòng sách của Lãnh Diễm. Lúc đầu ông cụ nhìn chăm chú một lúc, trong phòng sách của Lãnh Diễm không hề có chút động tĩnh nào, lúc này mới yên lòng, nhìn Chu Vận Uyển với vẻ không hài lòng, cố nhẹ giọng nói: "Đến phòng sách của ta."

Đến bây giờ nhà họ Lãnh vẫn chưa yên tĩnh được, cho nên lần này ông già như ông phải ra tay mới được.

Bên kia, sau khi Chu Vận Uyển rời đi, Lãnh Diễm vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích như cũ, sau một hồi lâu, Lãnh Diễm cầm điện thoại di động lên gọi.

"Chuyện kia tra thế nào rồi?"

Giọng người phụ nữ ở đầu dây bên kia, lạnh lùng không hề có chút tình cảm nào, "Đã tra rõ, bốn tháng trước ở ngọn núi phía sau thành phố G đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn. Người bị hại là Nghiêm tiểu thư, mà người gây chuyện đã bỏ chạy. Sau khi cảnh sát lập án xử lý, nhưng đằng sau người gây chuyện kia còn có một người cực kỳ lớn, cuối cùng không bệnh mà chết, Nghiêm tiểu thư cũng vì chuyện này mà buồn bực không vui."

Hai mắt Lãnh Diễm vô cùng tĩnh mật, không thể nhận ra chút sắc thái nào, chỉ đặt tay lên đầu gối nắm chặt, giọng nói dường như còn lạnh hơn bình thường rất nhiều, "Tra rõ? Là ai?"

Người bên kia như lạnh lùng theo công thức trả lời: "Người gây chuyện là một người đàn ông, bị người ta giật giây, sau đó hai tháng đã phát hiện thi thể trong một khu rừng hoang ở tỉnh lân cận."

Lãnh Diễm không kiên nhẫn: "Tôi chỉ muốn biết sau lưng người đó là ai."

Bên kia người phụ nữ lạnh lùng bỗng nhiên thay đổi, giọng điệu chế nhạo, "Từ lúc nào Lãnh đại gia lại kém kiên nhẫn như vậy? Anh yên tâm, thứ anh muốn đã đến tay từ sớm, lễ lớn này sẽ tới cửa nhanh thôi." Nói xong cũng không cho Lãnh Diễm một câu trả lời chắc chắn, cúp điện thoại.

Nghe thấy tiếng tút tút ở đầu dây bên kia, Lãnh Diễm khẽ nhíu mày, sau đó cười nhẹ. Có người phụ nữ này giúp đỡ anh tặng lễ vật tới cửa, vậy dĩ nhiên cũng bớt phiền không ít.

Lãnh Diễm xoay ghế dựa, tiếp tục ngó ra bầu trời ở ngoài cửa sổ, sau một lúc thật lâu mới thở dài.

Trong khách sạn sáu sao duy nhất ở Thành phố A, Lý Lệ nhìn khuôn mặt Chu Khải từ sau khi vào cửa. Cô ta suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không nhịn được đi lên: "Khải!" Tiếng gọi vô cùng thánh thót, giống như có thể xuyên thấu thấu qua trái tim mềm yếu nhất của đàn ông.

Chu Khải liên tục vùi đầu vào trong tài liệu đang chất thành núi, chỉ nghe thấy có tiếng nói, "Chuyện gì?" Giọng nói lạnh lùng như hoàn toàn không biết trước mặt hắn là một người phụ nữ.

Lý Lệ chỉ có cảm giác lòng mình không ngừng lộp bộp, chợt cảm thấy mình giống như đang trong thời kỳ chiến tranh. Lý Lệ vụt sáng hai mắt, giọng nữ nhút nhát, "Em biết rõ hôm nay là em sai, nhưng…" Lý Lệ không nói được nữa, gương mặt không hiểu nổi, giống như thật sự không biết phải nói gì, cuối cùng quay người rời đi.

Chu Khải nhìn bóng dáng cô rời đi, nở nụ cười lạnh trên môi, tiếp tục cúi đầu xem tài liệu. Bởi vì nhà họ Chu muốn phát triển ở thành phố A, cho nên kế hoạch tầng tầng lớp lớp, gần đây bận rộn chết đi được. Nghĩ tới ngày đầu tiên tới thành phố A, coi như là đưa Lý Lệ ra ngoài chơi một ngày, ai ngờ đâu sẽ xảy ra những chuyện như thế, nói xem đây là chuyện gì!

Lý Lệ rời đi không bao lâu lại quay lại, cầm một hộp nhung đỏ trong tay. Lý Lệ nhìn Chu Khải, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nghiêm túc đưa chiếc hộp màu đỏ trong tay cho Chu Khải, nhỏ giọng lên tiếng: "Khải…" Sau đó không nói, Lý Lệ là người thông minh, biết được phụ nữ thế nào sẽ khiến đàn ông dễ dàng yếu đuối nhất.

Chu Khải đang vùi đầu xem tài liệu không vui vì bị Lý Lệ quấy rầy. Bây giờ cô đã chạy tới, Chu Khải khẽ nhíu chân mày lại, ngẩng đầu nhìn lên, bất ngờ nhìn thấy chiếc hộp màu đỏ trong tay Lý Lệ, hai mắt nhìn chăm chú vào mình, dáng vẻ thận trọng, trên mặt còn có thêm một chút yếu đuối, dáng vẻ cũng rất nghiêm túc.

Chu Khải nhìn cái hộp đó, hỏi: "Cho anh?"

Lý Lệ mím môi không nói, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Chu Khải đưa tay nhận, mở ra xem, là một chiếc đồng hồ Rolex bằng vàng, phong cách vừa xa xỉ vừa khiêm tốn, đối lập nhau như một người đàn ông vừa cao quý vừa tao nhã, cũng như bản thân rõ ràng là một người vừa rất thích phóng đại, vừa khiêm tốn kín kẽ.

Chu Khải kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lý Lệ, "Em…"

Lý Lệ đỏ mặt, "Thật xin lỗi, em lén cầm thẻ của anh mua cái này."

Chu Khải kinh sợ, chẳng lẽ khoản tiền đó cô không dùng để mua đồ trang sức ình mà để mua cái đồng hồ này cho hắn?

Lý Lệ thấy Chu Khải muốn nói chuyện, trước tiên tiếp tục nói trước, "Khải, anh hãy nghe em nói trước, bây giờ chúng ta mới đến thành phố A, anh là đại biểu của tập đoàn Chu thị, chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ bị bọn họ bắt được điểm yếu. Cho nên, anh phải đeo những thứ như thế. Em biết rõ anh không thích những thứ đồ này, nhưng ở đây, những thứ này đại diện cho thân phận của anh…"

Chu Khải từ từ đứng lên, áy náy nhìn Lý Lệ, "Sao em không nói sớm?" Lúc nãy hắn còn coi thường cô, nhìn vẻ mặt lúc này của Lý Lệ, Chu Khải càng cảm thấy có lỗi với Lý Lệ.

Lý Lệ không sao cả khẽ mỉm cười, "Không sao, từ nhỏ em đã lớn lên ở thành phố tỉnh, cho dù em là thiên kim tiểu thư tập đoàn Thánh Đức, cũng không thể nào cung cấp cho em những thứ đồ quý giá giống trên người Nghiêm Hi. Những điều này em đều hiểu, nhưng mà Khải, em muốn để anh hiểu, em thật sự suy nghĩ vì anh. Mặc kệ từ nay về sau em có thể ở bên cạnh anh hay không, chỉ hy vọng anh có thể nhớ đến em, không nên quên."

Chu Khải nhìn Lý Lệ, trong lòng chợt cảm thấy bất lực, "Lý Lệ, thật xin lỗi." Chu Khải thật sự không biết nên nói gì, đối mặt với Lý Lệ như vậy, hắn còn có thể nói gì?

Lý Lệ khẽ mỉm cười: "Không sao, em hiểu, thời gian không còn sớm, anh nên đi tắm." Nói xong giống như không còn chuyện để nói, đẩy Chu Khải vào phòng tắm.

Chu Khải nhìn Lý Lệ không hề do dự đóng cửa giúp mình, trên mặt còn cảm thấy nghi ngờ, nghĩ lại hôm nay Lý Lệ rất khác, giống như có chỗ nào đó sai.

Bên ngoài, Lý Lệ nhìn cánh cửa đóng chặt, thở phào một cái, sau đó cầm điện thoại lên gọi điện cho Lý Thánh Đức, giọng điệu như của con gái làm nũng với ba, ngây thơ đối mặt với người cha chung sống hơn hai mươi năm nói: "Ba, hôm nay cám ơn ba đã giúp." Nếu không có Lý Thánh Đức phái thư kí đến giúp bọn họ tính tiền, lúc đó còn lén đưa cho cô ta một chiếc đồng hồ nổi tiếng, hiện tại cô ta thật sự không tìm được lý do nào giải thích vì sao trong thẻ bạch kim vơi đi vài chục vạn.

Bên kia Lý Thánh Đức hình như đang ngủ, giọng hơi nhỏ, nghe Lý Lệ nói thế, Lý Thánh Đức cười: "Không sao, về sau nhớ cẩn thận hơn nữa. Lệ Lệ, con nói không cần ba cấp tiền cho con, nhưng bây giờ chúng ta không giống trước đây nữa, nhìn thấy thứ mình thích sẽ phải mua, biết không?"

Lý Lệ nói chuyện ậm ừ một hồi thật lâu, cuối cùng thân thiết nói: "Thời gian không còn sớm, ba ngủ ngon." Sau đó liền cúp.

Nhìn 'căn phòng tổng thống' trong khách sạn sáu sao duy nhất thành phố A này, Lý Lệ chợt nở nụ cười trên khóe môi. Ha ha, Lý Lệ ta rồi sẽ có một ngày đá hết tất cả những kẻ đã đè đầu cưỡi cổ xuống.

Cô ta không cần tiền của Lý Thánh Đức đương nhiên là có lý do của cô ta, trời mới biết cô ta ghét những ngày không có tiền như thế nào. Kiểu một ngày nào đó bắt gặp được một món đồ mà không có đủ tiền mua khổ sở thế nào, cô ta đã chịu đủ rồi. Cô ta muốn có tiền, có rất nhiều tiền.

Nhưng trước mắt chưa phải là lúc, tập đoàn Thánh Đức còn chưa vào tay cô ta, Chu thị cũng chưa về tay Chu Khải, bây giờ nhìn cô ta là một thiếu phu nhân thiên kim tiểu thư nhà cao cửa rộng, nhưng đều là của người khác cho. Cô ta không cần người khác bố thí cho vài chục vạn như vậy. Cô ta muốn tự tay nắm giữ tiền, nắm chặt trong tay mình, nhất định!

Rừm, rừm…

Điện thoại trên bàn sách Chu Khải vang lên, cắt đứt dòng ảo tưởng liều lĩnh của Lý Lệ. Lý Lệ khôi phục, liếc mắt nhìn cửa phòng tắm khép chặt, cô ta bước lên, cầm chiếc điện thoại không ngừng reo, nhìn qua màn hình là một dãy số lạ, "Alo?"

Người đầu dây điện thoại bên kia sững sờ, dường như không ngờ người nghe điện thoại là một phụ nữ, "Vâng, đây có phải là điện thoại của anh Chu Khải không?" Đầu dây bên kia là giọng phụ nữ, hơi do dự mở miệng hỏi thăm, hình như là sợ mình gọi nhầm.

Lý Lệ vừa nghe là giọng phụ nữ, theo trực giác cau mày không vui, giọng không được tốt lắm: "Đúng, cô là ai?"

Người phụ nữ bên kia được câu trả lời khẳng định, cười sảng khoái: "Ha ha, vậy thì tốt rồi, xin hỏi cô là ai? Đúng rồi, tôi là thám tử tư văn phòng XX, chuyện anh Chu ủy thác chúng tôi điều tra vụ tai nạn giao thông ở ngọn núi phía sau thành phố G bốn tháng trước, chúng tôi cần cẩn thận hỏi xem thế nào. Trước mắt có một chuyện là tài xế gây tai nạn đột nhiên chết hai tháng trước, chúng tôi đang điều tra kẻ chủ mưu đằng sau…" Người phụ nữ ở đầu dây điện thoại di động bên kia như đang lảm nhảm nói dông dài, sau đó ngừng lại.

"Đúng rồi, cô vẫn chưa trả lời, cô là?"

Lúc này Lý Lệ hoàn toàn ngây dại. Cô ta đang suy nghĩ người chồng đó của mình rốt cuộc là người thế nào? Rõ ràng trông có vẻ là người dễ bị gạt, nhưng lại lừa cô ta làm chuyện sau lưng như vậy! Ngoài chuyện này còn có gì khác? Còn có gì mà Chu Khải đã bắt tay vào điều tra, chẳng lẽ Chu Khải đã bắt đầu nghi ngờ mình rồi sao?

Lý Lệ chợt cảm thấy gió lạnh sau lưng, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng xuất hiện.

"Alo! Này! Nói chuyện đi." Người phụ nữ đầu dây điện thoại bên kia vẫn không ngừng hỏi, dường như không hiểu tại sao lúc nãy còn có người nói chuyện điện thoại, giờ thì không thấy đâu?

Lý Lệ đột nhiên cảm thấy giọng mình không thấy đâu nữa, cô ta cũng không biết nói chuyện sao. Thật lâu sau, cô ta khó khăn lắm mới mở miệng: "Tôi là…" Vợ sao? Không, không thể nói cô ta là vợ, ngộ nhỡ có

một ngày Chu Khải biết cô ta lén nghe điện thoại, chọc giận Chu Khải thì sao đây? Không được, mình phải giả bộ như không biết gì, chỉ như vậy mới có cơ hội để xử lý chuyện này thật tốt!

"Tôi là thư ký của anh ấy. Chuyện cô nói anh Chu đã biết, về sau không cần thông báo tiếp." Lý Lệ cảm giác giọng mình run rẩy, không biết người bên kia có nghe thấy cô ta nói gì không? Cô ta thật sự rất sợ, chưa bao giờ sợ như thế.

Đầu dây điện thoại bên kia, người phụ nữ xinh đẹp nhếch miệng vẻ lạnh lùng trào phúng, giọng điệu dường như hơi tiếc nuối, "Vậy à, vậy cũng tốt, về sau tôi không cần phải thông báo anh Chu nữa." Nói xong cũng cúp điện thoại, rất thành thạo mà cũng rất tao nhã, sau đó hai tay cầm điện thoại, 'rắc', giơ tay ném, hai nửa điện thoại văng trên mặt đất.

Lý Lệ đờ đẫn cúp điện thoại, sau khi cẩn thận đặt điện thoại về chỗ cũ, lúc này mới cảm thấy lạnh, quay đầu nhìn lại, thì ra cửa sổ đang mở, gió đêm thổi qua cửa sổ liên tục, chiếc rèm cửa sổ màu trắng cũng bị thổi phồng lên.

Lý Lệ cảm thấy gió lành lạnh thổi sau lưng, trên trán cũng lạnh, cả lưng cả trán, mồ hôi lạnh toát.

Chẳng biết lúc nào cửa phòng tắm đã mở, Chu Khải thấy Lý Lệ đang ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, đi lên hỏi: "Sao vậy?" Ánh mắt hơi quan tâm nhìn Lý Lệ.

Lý Lệ quay đầu lại, thấy ánh mắt quan tâm trong mắt Chu Khải, cười yếu ớt, "Không sao, em chỉ hóng gió một lúc cho tỉnh táo đầu óc." Tiện thể suy nghĩ thật kỹ, về sau sẽ làm gì với anh!

Trái lại, Chu Khải không suy nghĩ nhiều, không nhận ra vẻ khác thường trên mặt Lý Lệ, khẽ chau mày, đưa tay đóng cửa sổ, giọng trách cứ: "Gió buổi tối thường lạnh, không nên để vậy, cẩn thận bị cảm."

Lý Lệ chỉ nhìn theo Chu Khải, từ đầu đến cuối trên mặt vẫn là nụ cười nhạt.

72. Chương 72: Chúng Ta Dọn Ra Ngoài Ở

Nhà họ Trạch

Chu Vận Uyển đi theo ông cụ đến phòng sách của ông cụ ở phía sau. Sau khi đóng cửa, Chu Vận Uyển quay người thấy ông cụ ngồi xuống ghế nhìn mình. Cấu trúc nhà của ông cụ đều là kiến trúc cổ kính, ngay cả chiếc ghế ông cụ đang ngồi cũng là gỗ điêu khắc, dường như rất hợp với bộ quần áo ông đang mặc trên người.

Chu Vận Uyển đứng yên ở cửa, ông cụ dùng gậy gõ gõ lên sàn nhà, trầm giọng nói: "Ngồi đi!"

Lúc này Chu Vận Uyển mới bước tới hai bước, ngồi đối diện ông cụ.

Ông cụ Lãnh nhìn cô con dâu mình, cân nhắc mở miệng: "Vận Uyển, con gả vào nhà họ Lãnh cũng được ba mươi năm. Trong mắt ta, con vẫn là con dâu tốt. Nhưng những năm gần đây, sao ta thấy con càng ngày càng không giống trước. Con nhìn lại xem mấy năm nay Dật Lăng bận rộn cái gì bên ngoài, một năm không về được mấy lần, Hi Hi cũng dọn ra khỏi nhà họ Lãnh. Sau khi Hi Hi đi, Lãnh Diễm cũng bắt đầu ở bên ngoài. Ta thấy sao nhà họ Lãnh càng ngày càng ít người, tòa nhà càng càng càng vắng tiếng người."

Chu Vận Uyển vẫn cúi đầu không nói lời nào, ông cụ nói những chuyện này bà đều biết, cũng biết nguyên nhân chính là ở bà, ít nhất Nghiêm Hi dọn ra khỏi nhà họ Lãnh là do bà làm. Thật ra với vai trò một người mẹ, bà thật lòng thích Hi Hi. Nhưng với vị trí là bà chủ nhà họ Lãnh, vì con trai mình, vì dòng tộc mình, thậm chí còn nói là vì chồng mình, bà phải làm như vậy. Cho nên bà không hối hận.

Ông cụ Lãnh nheo mắt nhìn Chu Vận Uyển: "Đến đây, nói thật cho ta biết, tại sao còn đuổi Hi Hi ra ngoài? Chẳng lẽ con bé là con gái của người phụ nữ kia?"

Chu Vận Uyển từ từ ngẩng đầu lên, không biết từ lúc nào hai mắt đã đỏ lên, Chu Vận Uyển nhớ lại từ ngày Nghiêm Hi vào nhà họ Lãnh đều cười vui, không nhịn nổi nước mắt liên tục rơi xuống tí tách, rốt cuộc không nhịn được khóc thành tiếng: "Ba, con cũng yêu Hi Hi, con cũng đã nuôi Hi Hi như nuôi con gái mình, thấy con bé và Lãnh Diễm có tình cảm với nhau con càng thêm vui mừng. Từ nhỏ hai đứa nó đã có tình cảm với nhau, con là người vui mừng nhất, ít nhất là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau sẽ không

vì không có tình cảm rồi kết hôn, cuộc sống sẽ không hạnh phúc. Nhưng ba à, tại sao Hi Hi cố tình là con gái Nghiêm Tử Hoa, tại sao!"

Ông cụ Lãnh lặng lẽ nhìn con dâu, hồi lâu không nói lời nào, cuối cùng vẫn không nhịn được thở dài: "Đây là số mệnh."

Ngoài phòng sách, Nghiêm Hi mặc đồ ngủ tóc tai bù xù lặng lẽ đứng đó, trong bóng tối cũng có thể nhìn thấy vẻ ảm đạm.

Bên trong, Chu Vận Uyển càng nói càng kích động: "Không, đây không phải là số mệnh. Năm đó vì người phụ nữ đó Dật Lăng mới muốn ly hôn với con. Thế mà anh ấy không để ý Lãnh Diễm còn bé, dù buông tha cả nhà họ Lãnh cũng muốn ở chung một chỗ với người phụ nữ đó. Người phụ nữ đó có gì tốt, rốt cuộc cô ta đã chuốc mê Dật Lăng thế nào, tại sao Dật Lăng muốn làm như vậy."

Năm đó, Nghiêm Tử Hoa cũng bằng tuổi Nghiêm Hi bây giờ, từ nhỏ đã được ăn sung mặc sướng, tính tình hơi ngang ngược. Lần đầu tiên cô và Lăng Dật gặp nhau đã không vui vẻ gì. Ngày đó là sinh nhật hai mươi tuổi của cô, nhưng cô tức giận vì không có món đồ trang sức nào hợp ý, nổi cơn giận đập loạn đồ đạc của mình ở nhà.

Lúc này, không biết từ lúc nào chiếc gạt tàn bị mình ném ra xa bay thẳng vào đầu Lãnh Dật Lăng đếm thăm cha mình, chảy máu tại chỗ. Nghiêm Đình nổi giận, giam cô trong phòng, quay mặt vào tường suy nghĩ. Mà Nghiêm Tử Hoa luôn coi trời bằng vung vô cùng ghét Lãnh Dật Lăng cũng vì chuyện này.

Khuôn mặt Chu Vận Uyển chết lặng khổ sở, nước mắt không ngừng chảy xuống, khóc nghẹn, "Ba nói đi, tính cách bọn họ hoàn toàn đối lập, sao có thể xảy ra chuyện tình cảm giữa hai người. Bình thường tính tình Dật Lăng rất chín chắn, sao có thể làm chuyện hồ đồ như vậy. Con cố tình ôm Lãnh Diễm đến cầu xin anh ấy, anh ấy một lời đã quyết nói muốn ly hôn."

Ông cụ Lãnh vịn hai tay lên gậy, nhìn con dâu khóc đến mức sắp không thở nổi, thở dài: "Vậy cuối cùng không phải Dật Lăng đã kịp thời dừng lại, con hư biết nghĩ lại còn quý hơn vàng. Không phải con cũng đã tha thứ cho nó, sau đó ba mươi năm không phải nó vẫn luôn cố gắng vì gia đình này sao?! Vì sao nhiều năm đã qua rồi sao con còn nhắc lại chuyện xưa?!" Đây là chỗ ông cụ không hiểu. Năm đó lúc hai người kia gây loạn, con dâu mình có thể tha thứ cho con trai mình, nhưng vì sao sau ba mươi năm còn muốn nhắc tới chuyện xưa?

Chu Vận Uyển chợt như con mèo bị đạp phải đuôi, "Không, đâu phải kết thúc. Mười bảy năm trước đột nhiên anh ấy dẫn Hi Hi đến thành phố G, lúc ấy con còn chưa nghĩ tới điều đó, chờ bọn họ dẫn Hi Hi về con thật sự rất vui mừng, cho rằng Hi Hi là một đứa bé bình thường gặp phải khó khăn, con đối với con bé là thật lòng. Nhưng cho đến bốn năm trước, con mới biết được con bé là con gái của người phụ nữ đó, sao điều này có thể khiến con không nổi giận được. Còn Dật Lăng, năm đó anh ấy đến thành phố G tìm Nghiêm Tử Hoa, ai biết được không thể tìm được, thế nhưng tìm được một đứa nhỏ. Người lớn quyến rũ chồng con không thành công, bây giờ đứa nhỏ lại muốn trở nên như mẹ nó tới cướp con trai con. Con tuyệt đối không cho phép."

Giọng Chu Vận Uyển đau thương chua xót, đâu còn giống dáng vẻ cao quý ngày thường. Nghiêm Hi đang ở ngoài cửa nghe vậy, vô cùng đau lòng, khó trách đột nhiên Chu Vận Uyển lại thay đổi thái độ với cô như vậy, khó trách…

Nghiêm Hi chợt suy nghĩ, rốt cuộc mẹ mình là người thế nào? Trong trí nhớ của cô mẹ là một người dịu dàng, nhưng tại sao từ lời mà mình nghe được từ Chu Vận Uyển, mẹ mình là một tiểu thư điêu ngoa bị người nhà làm hư? Giống Chu Kỳ cô từng gặp qua!

Nghiêm Hi lặng lẽ lui về sau, trên mặt khó nén nổi nỗi cô đơn. Cô biết năm đó Chu Vận Uyển đột nhiên để cô rời đi là vì mẹ mình, nhưng cô không biết tại sao bà lại hận mẹ mình như vậy. Bây giờ cô dường như đã hơi rõ ràng.

Trong bóng tối chợt có một đôi bàn tay vững vàng kìm chặt tay cô, Nghiêm Hi sững sờ, bởi vì chuyện xảy ra bất ngờ, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, suýt chút nữa đã kêu lên. Đến lúc nhìn rõ người ở sau, Nghiêm Hi càng ngạc nhiên, tại sao anh lại ở chỗ này? Quay đầu nhìn lại một chút vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng sách. Trong mắt lóe lên chút tự giễu, sớm muộn gì anh cũng nên biết. Dù bây giờ

anh đã biết năm đó mẹ cô thiếu chút nữa phá hủy gia đình anh, bởi vì chuyện này mà Chu Vận Uyển căm ghét cô cũng là việc nên làm.

Vẻ mặt Lãnh Diễm thật bình tĩnh. Anh cũng đã nghe thấy lời nói bên trong phòng, chỉ là anh không ngờ Nghiêm Hi cũng không ngủ tới đây nghe trộm được. Trong bóng tối anh nhìn thấy cô đang đứng ở cửa phòng, trái tim nhói đau, nghe thấy nỗi hận của Chu Vận Uyển đối với Nghiêm Tử Hoa ở bên trong, trái tim cô cũng đau chứ? Một người là mẹ nuôi Chu Vận Uyển đã cưng chiều cô từ nhỏ, còn một người là mẹ ruột mình, bây giờ không nghĩ tới sẽ có một ngày hai người phụ nữ này lại có quan hệ với nhau.

Nhìn Nghiêm Hi thất hồn lạc phách muốn lén lút rời đi, Lãnh Diễm không nhịn được đi lên kéo. Anh sợ, biểu cảm trên mặt Nghiêm Hi làm anh nhớ tới chuyện cô rời đi bốn năm này. Sau khi cô nghe xong còn nở nụ cười tự giễu càng làm cho thần kinh anh nhói đau hơn, trái tim căng thẳng, hơi sức trên tay càng tăng thêm, gắt gao lôi kéo cô, dường như là muốn nói cho cô biết bất luận xảy ra chuyện gì cũng không cho phép cô chạy trốn.

Trong bóng tối hai người không nói gì nhìn thẳng vào mắt nhau, Nghiêm Hi cố gắng né tránh ánh mắt, thật sự giờ phút này cô rất sợ nhìn thấy ánh mắt oán hận của Chu Vận Uyển khi gọi cô ra ngoài bốn năm trước. Cô chỉ muốn tránh đi một lúc, dùng sức hất tay đôi tay ấm áp đang giữ chặt tay mình. Thế nhưng Lãnh Diễm lại quyết tâm như thế, gắt gao nắm chặt cổ tay cô.

Lãnh Diễm nhìn cô đang cố trốn tránh, lửa giận trong mắt càng lan tràn. Tại sao cô không ngẩng đầu lên nhìn anh, như vậy chỉ cần liếc mắt nhìn anh, nhất định có thể nhìn thấy sự đau lòng trong mắt anh.

Chẳng lẽ lại giống bốn năm trước trốn tránh không nói một tiếng? Cũng sẽ không quan tâm đến việc làm tổn thương anh, cũng chỉ vì cô cho rằng anh sẽ giống mẹ mình hận cô sao?

Ánh mắt tối sầm lướt nhẹ qua cánh cửa phòng sách đang khép chặt, sau đó không nói một lời kéo Nghiêm Hi đi ra tòa nhà phía trước. Anh không nói câu nào, chỉ là từ đầu đến cuối cánh tay giữ chặt tay Nghiêm Hi vẫn không buông lỏng một chút nào.

Nghiêm Hi vẫn không dám lên tiếng, chỉ sợ ở đây quá yên tĩnh liền gây sự chú ý cho người khác. Cho đến khi Lãnh Diễm mặt như đưa đám kéo cô ra khỏi tòa nhà phía sau của ông, lúc này Nghiêm Hi mới dám lên tiếng quát bảo ngưng lại: "Lãnh Diễm, anh làm gì vậy, buông tay!"

Chẳng những Lãnh Diễm không buông tay, ngược lại càng tăng thêm sức, rất đau. Nghiêm Hi nhíu mày, lại cố gắng chịu đựng không nói, chỉ nhìn chằm chằm vào hai mắt âm u của Lãnh Diễm. Người này sao vậy, cô cũng không làm chuyện gì sai!

"Rốt cuộc anh muốn làm gì, buông tay!" Bây giờ đầu óc cô rất loạn, không biết mấy năm nay cố gắng của mình có đáng giá hay không. Lúc nãy nghe lời của Chu Vận Uyển, dường như chuyện năm đó cũng không đơn giản như mình nghĩ. Rốt cuộc mẹ mình là tốt hay xấu, bây giờ cô thật sự rất hỗn loạn. Chuyện này phải giải quyết thật tốt, rốt cuộc phải làm sao mới đúng đắn nhất?

Hai mắt Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi không ngừng giãy giụa, càng âm u lạnh lẽo. Cô vốn là vậy, xảy ra chuyện gì cô đều tưởng rằng trong lòng anh bây giờ cũng giống mẹ anh, chán ghét cô!

Không nói hai lời, khom lưng, bế lấy Nghiêm Hi đang không yên phận, ôm thẳng đến phòng mình. Dọc đường đi, Nghiêm Hi không ngừng thét chói tai tức giận mắng anh, Lãnh Diễm vẫn không nói một lời.

Đóng kín cửa phòng, ném cô gái nhỏ lên trên chiếc giường mềm mại, Nghiêm Hi rên một tiếng, bị người này ôm trong thời gian lâu, đầu đầy máu, hơi hoa mắt.

Lặng lẽ đợi một lúc sau, cảm giác mình đã khá hơn, sẽ phải bò dậy hỏi. Ai ngờ Lãnh Diễm mặt mày tức giận cởi cúc áo khoác của mình, Nghiêm Hi nhìn khuôn mặt như âm phủ, trong lòng hơi sợ hãi, miệng cũng cà lăm nói: "Anh…anh làm gì vậy?"

Lãnh Diễm cởi áo khoác âu của mình, tức giận ném xuống đất, lại cởi bộ cà vạt trên cổ mình, tiếp tục ném xuống đất, giống như quần áo đã đắc tội với anh vậy. Cởi hai cúc áo sơ mi, lúc này mới cảm giác mình dễ thở hơn, thở dài một hơi, hai tay chống hông, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi nửa quỳ trên giường, nhất thời không biết nên làm thế nào, ánh mắt Lãnh Diễm như vậy khiến cô rất sợ, trước kia cô chưa từng gặp qua. Hễ gặp phải ánh mắt như vậy cô liền nghĩ mình sẽ gặp phải xui xẻo, ánh mắt dữ tợn nhìn Nghiêm Hi giống như ác ma địa ngục.

Nghiêm Hi không tự giác níu lấy chăn trên giường Lãnh Diễm, đưa tay ôm chặt chiếc gối của anh, lúc này mới cảm thấy khá an toàn. Cô cẩn thận lườm người đàn ông đang nhìn mình chống tay nhìn mình, không nói câu nào, nếu còn mở miệng không chừng còn bị anh khiêng lên như lúc nãy, ngược lại, hơi khiếp đảm.

"Đêm khuya anh không ngủ còn đến đây làm gì?"

Lãnh Diễm nhìn chằm chằm Nghiêm Hi, vẻ mặt lạnh lùng cẩn thận cười, "Còn hỏi anh, còn em, nửa đêm em không ngủ chạy đến phòng sách ông nội nghe lén cái gì?"

Nghiêm Hi nuốt nước bọt, hơi chột dạ. Nghe lén không nói làm gì, vấn đề mấu chốt là còn bị Lãnh Diễm bắt được.

Nghiêm Hi cười ha ha, cảm thấy rất lúng túng, lại nghĩ tới một vấn đề mấu chốt: "Anh đến khi nào, nghe được gì rồi?" Nếu như Lãnh Diễm chỉ bắt được mình đang nghe lén nhưng không nghe được chuyện bên trong…

Nghiêm Hi rất thích được nghe Lãnh Diễm nói vậy.

Lãnh Diễm tức giận khẽ hừ, dường như đã nghĩ thấu điều cô nghĩ trong lòng: "Những điều nên nghe hay không nên nghe anh đều đã nghe hết, ngay cả việc em lén chạy tới lúc nào anh cũng biết. Em thật ngốc, nghe lén thì thôi đi, sao cứ phải đứng ở chính giữa cửa để nghe lén, anh dạy em như vậy sao?"

Nghiêm Hi , lời của người này sao trở nên kỳ quái như vậy? Suy nghĩ kỹ một chút, dường như thật sự đã có dạy. Khi còn bé Lãnh Diễm níu lấy cánh tay nhỏ bé của mình chạy đến phòng sách ông nội nghe ông nội và Lãnh Dật Lăng nói chuyện. Khi đó Lãnh Diễm thần thần bí bí cười nói cho cô biết, nghe lén cũng cần phải có kỹ thuật, còn thỉnh thoảng dẫn cô theo đi luyện tập.

Nhưng nét mặt này của Nghiêm Hi vẫn duy trì trong mấy giây, sau đó cứng đờ. Lãnh Diễm nói gì? Những điều nên hay không nên nghe đều đã nghe hết? Nói cách khác…

Nghiêm Hi lẳng lặng nhìn Lãnh Diễm, thật lâu mới tìm lại được giọng nói của mình, hỏi anh: "Không phải anh hận em chứ?"

Lãnh Diễm không giải thích được hỏi ngược lại: "Tại sao anh phải hận em?" Thật sự không hiểu trong đầu cô nhóc này đều đang nghĩ gì.

Nghiêm Hi nghiêm trang: "Lúc nãy anh cũng nghe rồi, năm đó mẹ em suýt chút nữa đã phá hủy gia đình anh?"

Lãnh Diễm vẫn không giải thích được: "Chuyện này liên quan gì đến em. Hơn nữa, phá hủy hôn nhân của bọn họ cũng không phải là phá hủy hôn nhân của anh, anh cần gì. Nếu ba anh yêu mẹ em, đó là chuyện tình cảm giữa bọn họ. chỉ là chuyện tình cảm này đến không đúng lúc. Lúc đó ba anh có mẹ anh và anh, cho nên kết cục sau cùng rất bi thảm. Chẳng những anh không hận, trái lại còn cảm thấy may mắn. Thật may là, lúc em năm tuổi anh đã gặp được em. Mặc dù trong bốn năm này xuất hiện một chuyện nhỏ ngoài ý muốn, nhưng bây giờ em đang ở bên cạnh anh. Như vậy là tốt lắm rồi, những chuyện khác có liên quan gì đến anh?"

Nghiêm Hi sửng sốt, cô không ngờ đầu óc Lãnh Diễm lại nghĩ như vậy. Tại sao anh không giống mẹ anh ghét cô, ngược lại còn nói thật may mắn đã cho cô xuất hiện trong cuộc đời anh?

Nhìn Nghiêm Hi đang sững sờ, tâm trạng Lãnh Diễm thật tốt, nhưng anh vẫn còn cảm giác cấu tạo đầu óc cô chênh lệch vạn dặm so với anh. Trên mặt từ từ nở nụ cười, bò lên giường nhỏ giọng nói: "Em xem, tình yêu của mỗi người đều là vấn đề của mình, em yêu anh đó là chuyện của em, anh yêu em đó là chuyện của anh. Thế nhưng khi em yêu anh, anh cũng yêu em thì việc chúng ta ở cùng một chỗ là chuyện của hai người. Cho nên nói, tình yêu là chuyện của hai người, tuyệt đối không quan tâm đến người thứ ba. Nếu tình yêu của chúng ta xuất hiện người thứ ba, thì phải nói rằng là em không chung tình với anh!" Lãnh Diễm nằm lỳ ở trên giường, ôm Nghiêm Hi nhỏ giọng nói đến quan điểm tình yêu của mình.

Nhìn vẻ mặt Nghiêm Hi thành thành thật thật lắng nghe, Lãnh Diễm đột nhiên cảm thấy mấy lời nói bừa của mình không chừng còn có hiệu quả đối với đầu óc khác thường của bà xã nhỏ. Có lúc anh nghĩ, có phải đầu óc cô nhóc trong ngực mình quá khác biệt so với người khác hay không? Cho nên trao đổi giữa hai người bọn họ mới xuất hiện khó khăn như vậy?

Suy nghĩ một chút rồi quyết định tiếp tục tẩy não: "Cho nên nói, năm đó ba anh yêu mẹ em là chuyện của bọn họ, khép lại chuyện của họ ba mươi năm trước, ba mươi năm sau là chuyện của chúng ta, tuyệt đối không liên quan đến chúng ta. Em nói đúng không?"

Nghiêm Hi suy nghĩ, thở một hơi thật dài, "Nhưng bọn họ làm tổn thương mẹ Lãnh, cho nên mẹ Lãnh mới không thích em?"

Lãnh Diễm âm thầm liếc mắt xem thường, cô nhóc này muốn làm anh mệt chết sao? Thật không cảm thấy cái nhìn của người khác quan trọng thế nào.

Nhưng cũng rất dễ nhận thấy cô nhóc này để ý đến suy nghĩ của người khác, mà người cô để ý đến là Chu Vận Uyển. Dù sao Chu Vận Uyển cũng là người quan trọng trong quãng thời gian mười bảy năm của cô.

"Lúc trước khi mẹ anh chưa biết mẹ em là ai cũng rất yêu thích em. Anh cảm thấy được mẹ còn đối xử với em tốt hơn với anh rất nhiều. Nhưng bây giờ sao bà lại khác trước? Không phải trong lòng bà không thoải mái sao? Bà không thoải mái bởi vì trong cuộc hôn nhân của mình bà là người thất bại. Mà em, con gái Nghiêm Tử Hoa, sống sờ sờ trước mắt bà, vô tình từng giờ từng khắc nhắc nhở bà rằng bà là người thất bại. Cho nên người bà ghét không phải là em, mà là sự thất bại của bà!"

Nghiêm Hi sửng sốt, suy nghĩ, hình như chuyện là vậy.

"Có thật không? Vậy không phải em làm mẹ Lãnh khổ sở sao?"

Lãnh Diễm làm như thật gật đầu, "Đúng vậy."

Nghiêm Hi cắn môi: "Nếu như em không muốn mẹ Lãnh khổ sở nữa thì phải làm sao?"

Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi đang cắn môi, hai mắt vụt sáng không ngừng lấp lánh, hai hàng mi dài như lông vũ mềm mại của cô, nhẹ nhàng trêu chọc lòng anh, hơi ngứa, hơi tê, thật muốn...ăn...!

Giọng Lãnh Diễm khàn khàn khiêu gợi, hơi khô chát, "Em thật sự muốn mẹ bớt khổ sở?"

Nghiêm Hi nhìn Lãnh Diễm không ngừng nhích lại gần mình, âm thầm liếc mắt xem thường, giữ yên giật giật lui về phía sau, kiên định gật đầu.

Hô hấp Lãnh Diễm nóng rực, tiếp tục tới gần Nghiêm Hi vừa cách ra, hai mắt ngập đầy lửa nóng rực, "Vậy em ít xuất hiện trước mặt bà, ngày mai chúng ta dọn ra!"

73. Chương 73: Quý Tộc Xưa, Nhà Họ Nghiêm.

Nghiêm Hi không lùi, hai mắt to sáng rực nhìn chằm chằm dáng vẻ gấp gáp của Lãnh Diễm, không hề nháy mắt, nhìn Lãnh Diễm nổi lên từng cơn như – con thú. Lãnh Diễm dừng động tác lại, nhìn hai mắt to tròn Nghiêm Hi đang nhìn mình, đột nhiên anh cảm thấy người này ngốc ở đâu?

Nghiêm Hi nhìn dáng vẻ ảo não buồn bã của Lãnh Diễm, cũng không nhịn nổi bật cười thành tiếng, "Ha ha, Lãnh Diễm, đây mới là mục đích của anh!"

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười, cũng không phủ nhận, ngược lại hơi nóng nảy hỏi cô: "Thì sao thì sao, chúng ta không ở đây thì sao?"

Nghiêm Hi nhìn Lãnh Diễm hơi gấp gáp, giống như đứa bé nghịch ngợm đang gây sự. Nghiêm Hi biết, Lãnh Diễm là vì cô. Biết cô ở nhà họ Lãnh không thoải mái, mỗi ngày đều để Chu Vận Uyển thấy, từng giờ từng phút nhắc nhở Chu Vận Uyển sự thất bại trong hôn nhân của bà, một ngày nào đó khó tránh khỏi việc Chu Vận Uyển sẽ gây khó khăn. Khi đó, Nghiêm Hi chỉ sợ là bà khó vượt qua, có lẽ bà cũng sẽ nhẫn nhịn không được bắt đầu ghét cô con gái mình vẫn yêu thương, chuyện này là chuyện trong lòng Nghiêm Hi sợ hãi nhất.

Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, nụ cười vô cùng cô đơn, giống như một người từng trải qua biết bao sóng gió. Lãnh Diễm ôm chầm lấy Nghiêm Hi, vùi đầu cô vào trong hõm vai anh, cằm anh đặt lên đầu cô, nhẹ nhàng thở dài.

Nghiêm Hi chỉ cảm thấy như vậy thật ấm áp, hốc mắt dường như cũng dần nóng lên.

Trong căn phòng lớn chỉ có một cái đèn bàn vàng nhạt, Nghiêm Hi cứ nằm trong ngực Lãnh Diễm thật lâu không nói lời nào. Lãnh Diễm cũng không nhúc nhích, tất cả động tác đều vô cùng cẩn thận, chỉ sợ không cẩn thận khiến cô thức giấc, Lãnh Diễm cẩn thận đắp kín chăn cho cô.

Nghiêm Hi đang nhắm mắt chợt mở to mắt, bởi vì đầu đang kê trên vai Lãnh Diễm, Lãnh Diễm không hề phát hiện, chỉ chuyên tâm đắp chăn giúp Nghiêm Hi. Vì anh không muốn đánh thức cô, cho nên động tác rất nhẹ nhàng, dường như mỗi động tác khiến Lãnh Diễm mất chừng mười phút, chiếc chăn cũng nhẹ nhàng di chuyển theo từng động tác chậm rãi của anh.

Nghiêm Hi cảm thấy, trên thế giới này không còn ai có thể đối xử với cô giống như Lãnh Diễm vậy? Ba ruột của cô cũng có thể dùng ánh mắt như vậy để nhìn cô. Khi cô lần đầu tiên nhìn thấy Lý Thánh Đức, đáy lòng cô còn ôm kích động nho nhỏ, rốt cuộc sau mười bảy năm chia cách cô cũng có thể gặp được người thân của mình. Khi đó cô còn do dự, có muốn chủ động nhận người ba này không?

Nhưng mà ông ta cùng Lý Lệ diễn cảnh tình cảm ba con thân thiết trước mặt cô, giờ khắc đó, Nghiêm Hi biết, dù ba ruột thì thế nào, còn không phải là người đã từ bỏ một đứa trẻ năm tuổi là cô sao? Nếu đã là người ba từ bỏ cô mười bảy năm trước, như vậy mười bảy năm sau còn có lý do gì để cho ông ta may mắn tránh khỏi.

Lãnh Diễm, chỉ có anh là tốt nhất.

"Anh biết không, em là một đứa bé bị cha ruột mình vứt bỏ."

Nghiêm Hi mở miệng phá vỡ phòng ngủ yên tĩnh. Lãnh Diễm nghe vậy ngẩn người, thật lâu sau mới phản ứng được, mở miệng trêu ghẹo: "Thì ra em không ngủ, hay em đã ngủ thiếp đi rồi bị anh làm giật mình tỉnh dậy?"

Nghiêm Hi không để ý tới lời Lãnh Diễm nói, chỉ ăn vạ nằm mãi trên đầu vai Lãnh Diễm, thản nhiên nói tiếp: "Khi còn bé mẹ thường ôm em đi theo sau ba, khi đó em còn chưa lớn, trí nhớ không nhiều lắm, duy nhất chỉ nhớ tiếng cười khi ba mẹ dẫn em đi chơi. Em cho rằng em sẽ mãi sống một cuộc sống vui vẻ như vậy, ai ngờ rằng năm em năm tuổi…"

Lãnh Diễm đang đắp chăn cho cô bỗng dừng lại, nghe trong giọng Nghiêm Hi như đang nhớ lại, anh thật sự không biết bây giờ nên vui mừng hay nên đau lòng. Cô bé này là đang muốn nói hết bí mật trong lòng mình cho anh biết?

Nhưng tại sao bây giờ anh cảm thấy bí mật này giống như đang vạch trần vết thương đã kết vảy của Nghiêm Hi một lần nữa, lần nữa dùng khuôn mặt đầm đìa máu và nước mặt hiện ra trước mắt anh? Nhìn cô đau một lần nữa, khóc một lần nữa trước mặt mình sao? Mình xác định nhìn cô đau nhìn cô khóc sao?

Lãnh Diễm hơi bối rối, nhìn cô khóc nhìn cô đau lòng, vậy không bằng đánh anh ngất xỉu trước dường như còn thực tế hơn.

"Năm đó năm tuổi thế nào?"

Nghiêm Hi hít hít mũi, vẫn trốn tránh vùi trên bả vai Lãnh Diễm, dù đôi mắt ửng đỏ cũng không muốn Lãnh Diễm nhìn thấy, cảm giác bí mật trong lòng như đang ngăn chận, bởi vì áp lực cho nên trái tim cũng trở nên khó khăn.

Cô cố gắng duy trì tiếng mình như bình thường, "Năm đó năm tuổi, hình như bọn họ đột nhiên xảy ra chuyện gì đó. Có một ngày lúc em về đến nhà thấy ngôi nhà vô cùng hỗn loạn, tất cả mọi thứ đều bị đập vỡ, một mình mẹ ngồi trên ghế salon lén rơi lệ, chẳng biết ba đi đâu, em nhỏ giọng hỏi mẹ 'xảy ra chuyện gì?' "

Nghiêm Tử Hoa nước mắt đầy mặt nhìn con gái mình, thấy khuôn mặt tươi cười của cô bé đang vô cùng lo lắng nhìn mình, Nghiêm Tử Hoa cảm thấy vô cùng uất ức, đưa tay ôm chặt con gái vào lòng, nhè nhẹ vỗ vào cơ thể nhỏ bé của Nghiên Hi, giọng nức nở: "Hi Hi, chúng ta đi tìm ông ngoại có được không?"

Khi đó năm tuổi Lý Nghiên Hi còn không biết ngoài ba mẹ, mình còn có người thân khác. Mà năm năm tuổi cô cũng không cần người thân nào khác, chỉ cần ba mẹ yêu thương cô là được rồi, cô không cần người khác yêu thương.

Nhưng khi đó nhìn người mẹ đang khóc của mình, trái tim bé nhỏ của cô bé chợt có cảm giác đau lòng. Cô bé đau lòng vì mẹ, quỷ thần xui khiến, cô bé cảm thấy giờ phút này ông ngoại trong lời của mẹ có thể giúp mẹ tìm lại nụ cười. Nếu như vậy, cô bé bằng lòng đến nhà ông ngoại.

Nghiêm Tử Hoa giống như đang trốn người nào đó, lén ôm con gái chạy về hướng khuôn viên phía tây bắc thành phố G. Lúc bọn họ đi là ban đêm, đến lúc hơn nửa đêm, dẫn theo con gái nhỏ đi vào một con đường nhỏ chỗ rừng núi sâu. Những tiếng xào xạc xung quanh khiến cả hai mẹ con đều run rẩy. Nghiêm Tử Hoa ôm chặt con gái mình, nhỏ giọng nói vào bên tai cô bé: "Hi Hi, đừng sợ, có mẹ ở đây."

Cứ như vậy, hai mẹ con trở về thành phố A, lúc tới thành phố A thì Nghiêm Tử Hoa đã hoàn toàn mệt lả người, nhưng đôi tay gầy yếu vẫn ôm chặt Nghiêm Hi đi về phía nhà họ Nghiêm. Nghiêm Hi còn nhớ rõ tòa nhà và vườn hoa khổng lồ trước mặt, Nghiêm Tử Hoa cầu xin thật lâu, khó khăn lắm mới thấy có một ông cụ tinh thần rất tốt đi ra. Nói là ông cụ cũng không quá đáng, Nghiêm Tử Hoa là con gái của Nghiêm Đình già nua, lúc này Nghiêm Đình đã sáu mươi tuổi, hằng năm đều phải lao lực ở chốn thương trường cho nên tóc bạc rất nhanh.

Giọng Nghiêm Tử Hoa yếu ớt gọi: Ba.

Nghiêm Đình vừa nhìn thấy con gái mình, đầu tiên là sững sờ, nhìn thật lâu mới nhận ra. Ông không thể tin được người phụ nữ trước mặt đang ôm một đứa bé, quần áo giản dị là đứa con gái kiêu ngạo của mình. Lúc cô đi theo Lý Thánh Đức, mặc dù nói Lý Thánh Đức không phải nhiều tiền, nhưng cũng đủ để con gái ông không lo đến chuyện ăn uống. Huống chi ông còn âm thầm đầu tư cho Lý Thánh Đức một số tiền lớn, nhưng tại sao bây giờ con gái mình lại như vậy?

Nghiêm Đình cũng là một người ngang ngược, rõ ràng ông đau lòng đứa bé của mình, nhưng vẫn vang lên thái độ kiên quyết một đi không trở lại khi đi theo Lý Thánh Đức, ông đã rất đau lòng. Đó là đứa con gái mình nuôi dưỡng vậy mà giống như kẻ thù. Lúc ấy lúc hai người đi, bởi vì ông phản đối, Nghiêm Tử Hoa đã gây rối với ông. Nhưng mặc kệ ông phản đối thế nào cuối cùng vẫn phải chịu thua cô con gái này.

Hết cách rồi, ông chỉ có thể trở nên hết sức giận dữ, chỉ cần cô bước chân ra khỏi nhà cũng đừng mong quay lại!

Nhưng dù như vậy Nghiêm Tử Hoa vẫn không chùn bước bỏ đi.

Nghiêm Đình chịu đựng nỗi đau trong lòng mình, miễn cưỡng nói một câu tàn nhẫn : "Đường là do con chọn." Ai biết rằng một câu như vậy khiến Nghiêm Tử Hoa không thể nói nổi câu nào, rời đi.

Nghiêm Hi nhỏ bé không hiểu mẹ mình, cô bé chỉ cảm thấy giờ này mẹ mình thật đáng thương. Sau đó bọn họ bị ba đón về thành phố G, vốn cô bé cho rằng ba mẹ đã hòa hợp, cô bé rất vui vẻ, nhưng lại phát hiện nụ cười trên mặt mẹ càng ngày càng ít, càng ngày càng miễn cưỡng.

Cuối cùng sẽ có một ngày, cô bé tan học về nhà nhìn thấy cảnh mẹ mình rạch tay, cả phòng tắm đều là máu, trong bồn tắm máu cũng tràn ra một ít, chảy cả trên đất, cả mắt cũng đều đỏ lên, ngoài máu tanh tràn ra từ trong mũi thì không còn thứ gì khác.

Nghiêm Hi nhỏ bé như một đứa ngốc đứng ngơ ngác ngoài cửa, lẳng lặng nhìn mẹ mình đang nằm yên trong bồn tắm. Người mẹ vốn xinh đẹp bây giờ trở nên trắng bệch như tờ giấy, không thể nhận ra dáng vẻ hoàn hảo ngày thường, trái lại trắng bệch đến mức kinh khủng. Đôi mắt to nhìn thẳng vào trong lòng Nghiêm Hi, không hề nhìn thấy chút sắc thái nào trong mắt, trống rỗng, chết lặng, khóe miệng đang nở nụ cười thản nhiên như được giải thoát.

Nghiêm Hi nhìn đôi mắt đó, nhìn khóe miệng thản nhiên mờ nhạt đó, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm gì.

Sau đó, anh trai bị ba đưa đi, trong nhà chỉ còn lại Lý Lệ và cô. Lý Thánh Đức say rượu không nói hai lời ném Nghiêm Hi bé nhỏ lên xe, nổ ga rời đi.

Nghiêm Hi nói rất đơn giản, giống như đang nói đến thứ gì đó rất đời thường, Lãnh Diễm lắng nghe rất nghiêm túc, những lời Nghiêm Hi nói hoàn toàn rơi vào trong lòng anh.

"Cho nên ngày đó chính là ngày em bị lạc vào rừng hoang đó?" Lãnh Diễm còn nhớ rõ, năm đó mình chạy theo ba đến thành phố G, không biết ba đến tìm người nào, nhưng cuối cùng vẫn rất thất vọng, lúc trở về nhận được tin gấp báo ở nhà, ông nội nhập viện. Vì tiết kiệm thời gian, hai người lên xe đi theo đường tắt, ai ngờ đã nhặt được một Hi Hi khóc đến mức không biết trời trăng.

Khóe miệng Nghiêm Hi chợt hiện nụ cười khổ, trong giọng nói còn có chút tự giễu: "Đúng vậy, em đã bị Lý Thánh Đức vứt bỏ không có lý do."

Lãnh Diễm chống tay đầu giường gắt gao ôm lấy, rung động kẽo kẹt, đôi mắt hung ác nham hiểm đáng sợ.

Nghiêm Hi nằm trong lồng ngực anh không hề chú ý tới, nhưng lại cảm giác được trên người anh đang tỏa ra khí lạnh, anh đang giận dữ vì mình sao?

Nghiêm Hi ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt anh vẫn còn dáng vẻ ấm áp, đâu có chút khí lạnh nào. Nghiêm Hi khẽ mỉm cười: "Có phải anh đã biết trước rồi không?" Thật ra Nghiêm Hi đã biết từ sớm, Lãnh Diễm là người như vậy, sợ rằng lúc ở bệnh viện thành phố G đã nghi ngờ. Cho dù anh không nghi ngờ quan hệ của mình và Lý Thánh Đức, chỉ thấy Lý Duệ Thần quan tâm đến cô không hề có nguyên do cũng phát hiện ra cái gì không đúng.

Quả nhiên nghe cô hỏi như vậy, mặc dù Lãnh Diễm kinh ngạc nhưng vẫn khẽ gật đầu, "Anh biết được một chút, nhưng không cụ thể. Bởi vì tất cả những chuyện liên quan đến mẹ em, tất cả đều bị người ta xử lý sạch sẽ, không hề để lại manh mối nào." Chuyện này gần đây đã khiến anh rất phiền não, ở thành phố A, anh muốn tra chuyện cũng không tra được gì. Nhưng thứ nhất là chuyện xảy ra ở thành phố G, thứ hai, người muốn xử lý tin tức về mẹ cô quả thật là người có thể lực không thể khinh thường.

Nghiêm Hi bị Lãnh Diễm nói vậy cũng rất sửng sốt, hiển nhiên cô cũng hiểu Lãnh Diễm không tra được cũng không lạ gì, nhưng cô cũng quá rõ thế lực nhà họ Lãnh. Gia tộc đời trước không nói, chỉ cần thế lực tập đoàn R&D của Lãnh Diễm cũng đủ xưng bá ở thành phố A rồi. Nhưng cũng dễ nhận thấy người xử lý chuyện của mẹ cô còn có thế lực hơn cả Lãnh Diễm.

Người nào ở thành phố A sẽ như vậy?

Đêm nay bất kể là nói chuyện gì, trên thực tế Lãnh Diễm có một loạt chuyện muốn biết. Ví dụ như tại sao cô biết mà Lý Lệ là chị nuôi của mình còn không biết? Tại sao biết Lý Lệ cố tình phá hỏng tình cảm của cô mà không ra tay? Bây giờ mặc dù đã biết kế hoạch của cô, nhưng mỗi lần Lãnh Diễm thấy mỗi lần Hi Hi nghĩ tới Lý Lệ đều rất sầu khổ.

Bây giờ nhìn lại, cục cưng nhỏ vẫn có rất nhiều điều không muốn nói cùng anh, lúc nào thì anh mới trở thành người đàn ông chân chính của Nghiêm Hi đây?

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, trong phòng ăn nhà họ Lãnh, ông cụ, Chu Vận Uyển, Nghiêm Hi và Lãnh Diễm, bốn người lặng lẽ ăn bữa sáng.

"Không được, đã trở về dĩ nhiên phải ở nhà, ở bên ngoài còn ra thể thống gì." Ông cụ nghe hai người lên kế hoạch lập tức vỗ bàn phản đối.

Nghiêm Hi dừng động tác húp cháo, cúi đầu không nói gì, trái lại Lãnh Diễm thản nhiên nhìn ông cụ, thuận miệng giải thích: "Ông nội, chủ yếu là từ nhà đến công ty quá xa, bình thường cháu muốn lái xe cũng mất một tiếng đồng hồ. Nếu đi vào giờ cao điểm sẽ gặp phải tắc đường, cháu khỏi cần nghĩ đến công việc." Đây là lời nói thật, khuôn viên nhà họ Lãnh là ở nơi ngoại ô phong cảnh tươi đẹp, cũng rất yên tĩnh. Tuy nói rằng mọi phương diện cuộc sống ở đây rất thuận tiện, nhưng lại cách trung tâm khá xa.

Ông cụ không phản đối, ông biết, cũng không thể để mấy đứa nhỏ chạy tới chạy lui, nhưng để mấy đứa ra ngoài ở ông cũng không vui. Con bé vừa mới về, ông thật sự không bỏ được.

Chu Vận Uyển thản nhiên nhìn Nghiêm Hi không nói lời nào, nghĩ tới bản thân mình quá nhạy cảm, bây giờ nhìn Nghiêm Hi ngồi đối diện mình, yên lặng ăn sáng, ngược lại bà cảm thấy không quen với không khí yên tĩnh này.

Trước kia trên bàn ăn nhà bọn họ một mình Nghiêm Hi líu ríu nói chuyện không ngừng.

"Ba, mấy đứa đã lớn, trong nhà có thể không thoải mái, nếu bọn nó muốn đi ra ngoài ở vậy thì cứ ra ngoài, chỉ cần cách ba ngày bốn bữa về hai ngày cũng không sao." Trên mặt Chu Vận Uyển là nụ cười thản nhiên, ánh mắt hơi đau lòng nhìn Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi vừa nhìn, cảm thấy hôm nay Chu Vận Uyển không giống ngày thường, chẳng lẽ tối qua bị ông nội gọi vào phòng dạy dỗ?

Về chuyện đi ra ngoài, cuối cùng vẫn là do một mình Lãnh Diễm đùa cợt quyết định, 3:1, ngoài ông cụ ai cũng đồng ý, ông cụ cũng không còn cách nào. Thật ra thì cháu trai đã quyết định, ông phản đối cũng vô dụng, ngay từ năm nó mười tám tuổi muốn tự mình mở công ty ông đã hiểu.

Con cháu đều có cái phúc của con cháu, ông cụ đã bị xã hội đào thải còn có thể nói được gì. Mặc dù là vậy, nhưng thân là người lớn tuổi trong nhà họ Lãnh nên vẫn không ít uy nghiêm, ông hiểu rõ bản thân không vui, nhưng chỉ uống hai ngụm cháo, ném bát đũa xuống là được rồi.

Sau khi ông cụ đi, Chu Vận Uyển cười dịu dàng nhìn Nghiêm Hi, muốn nói gì đó, cuối cùng chợt nhớ tới trước kia dường như mình đã rất quá đáng, cũng không còn gì để nói. Tối hôm qua bà bị ông cụ gọi vào phòng sách nổi cơn giận dữ, suy nghĩ đi suy nghĩ lại cả một buổi tối, đột nhiên cảm thấy dù sao Nghiêm Hi cũng là người con dâu tự tay bà nuôi dưỡng, về sau đứa nhỏ này làm gì cũng rất hợp ý mình. Hơn nữa bản thân Nghiêm Hi cũng là đứa nhỏ bà dồn hết tâm trí vào. Suy nghĩ một chút, hay là thôi đi. Con trai mình mình biết, nếu mình tóm lấy nó, không ngừng nó sẽ đoạn tuyệt với gia đình vì Nghiêm Hi, vậy thì cái được không bù được cái mất.

Chu Vận Uyển lại khôi phục thái độ đối với Nghiêm Hi như bốn năm trước, chuyện này khiến Nghiêm Hi vô cùng vui vẻ. Một thời gian trước cô hết sức khó xử không biết phải hóa giải khúc mắc với mẹ Lãnh như thế nào, bây giờ nhìn lại không cần cô, ông cụ ra tay quả nhiên hiệu quả gấp trăm ngàn lần.

Trên xe, Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi không ngừng cười, trong lòng anh thở phào nhẹ nhõm. Thủ đoạn của mẹ già thật sự đặt anh vào thế phải chọn giữa hai người, một là mẹ mình, một là người phụ nữ của mình, lựa chọn này đối với đàn ông đều không biết chọn thế nào,

Thật may là chuyện này không phát triển đến mức đó, may mắn đã có ông cụ kịp thời áp chế.

Nhưng nghĩ đến tối qua Nghiêm Hi nói chuyện của cô, mặc dù Nghiêm Hi chỉ nói một đôi câu rất tùy tiện, nhưng anh có thể cảm thấy nỗi đau trong tim Nghiêm Hi.

Nhà họ Nghiêm?

Thành phố A! Chẳng lẽ là nhà họ Nghiêm!

Lãnh Diễm suy nghĩ một chút, không chắc chắn, sau khi đến công ty anh tìm Lãnh Tiểu Tam. Lãnh Tiểu Tam là con trai của một vệ binh trước đây của ông cụ, trong nhà chợt gặp biến cố, đứa bé liền được ông cụ đưa về nuôi. Cho nên cậu ta lấy họ của nhà mình, gọi là Lãnh Phong. Sau đó cậu ta bị Nghiêm Hi giễu cợt bảo rằng 'Lãnh Phong' bình thường là gió thổi vèo vèo, Nghiêm Hi sẽ nhao nhao nói, 'Lãnh Phong vèo vèo'. Lúc này Lãnh Phong sẽ vô cùng khinh thường ông nội xuất thân quân nhân của mình. Ông nói tên gì không được, sao lại cố tình gọi cậu ta là Phong? Làm hại cậu ta sau khi đến nhà họ Lãnh, đối chiếu theo tên mình, liền gọi là Lãnh Phong.

Nhưng hết cách rồi, ai bảo mình xui xẻo gặp phải.

Lãnh Diễm bình thường biết cậu ta không thích tên của mình, nên gọi cậu ta là Lãnh Tiểu Tam, bây giờ là trợ lý cao cấp bên cạnh Lãnh Diễm, làm tất cả mọi chuyện lớn nhỏ cho Lãnh Diễm.

Lãnh Tiểu Tam đi vào hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Lãnh Diễm yên lặng một hồi, mở miệng: "Cậu đi điều tra nhà họ Nghiêm, xem xem hai mươi mấy năm trước có phải nhà họ có một cô con gái, tiện thể điều tra xem có phải tên là Nghiêm Tử Hoa không!"

Lãnh Tiểu Tam kinh hãi, nhà họ Nghiêm?

"Lão đại, không phải anh không biết, sao Nghiêm Tử Hoa này có thể có quan hệ với gia đình họ Nghiêm. Nếu như thật sự là con gái họ Nghiêm, sao có thể rơi vào tình huống thê thảm đến mức như vậy, đừng đùa." Nhà họ Nghiêm là ai, đó là quý tộc địa phương thành phố A, nhà họ Lãnh bọn họ coi như là nhờ vào chiến công vĩ đại của ông cụ trong thời kháng chiến mới có được, nhưng người nhà họ Nghiêm? Vậy thì tương đương với hoàng thất quý tộc Anh quốc, kế thừa lịch sử gia tộc ngàn năm...

74. Chương 74: Lý Lệ Không Cam Lòng

Lãnh Diễm nhìn Lãnh Tiểu Tam nói, nhướn mày, lạnh lùng quát: "Nói năng cái gì đó, không phải chỉ bảo cậu đi điều tra người thôi sao!"

Lãnh Tiểu Tam bĩu môi, tra thì tra, đến lúc đó mình là người biết chuyện trước, xác định Nghiêm Tử Hoa và nhà họ Nghiêm có quan hệ gì. Từ đầu mình cũng đã biết Nghiêm Tử Hoa là mẹ của Nghiêm Hi, từ nhỏ mình đã theo đuôi Lãnh Diễm, cho nên cũng đã tiếp nhận mọi chuyện của Lãnh Diễm từ sớm. Ngay từ lúc mấy năm trước cậu ta đã bắt đầu giúp đỡ Lãnh Diễm điều tra để ý hầu hết mọi chuyện.

Chỉ là lần này vì sao lại điều tra nhà họ Nghiêm? Chẳng lẽ mẹ ruột Nghiêm Hi thật sự là con gái nhà họ Nghiêm?

Không thể nào, Nghiêm Hi lớn lên ở nhà họ Lãnh, hiện tại nếu trở thành cháu gái nhà họ Nghiêm, sau này địa vị của Nghiêm Hi sẽ rất cao!

Nhìn Lãnh Tiểu Tam ngoan ngoãn đi ra ngoài, hai mắt Lãnh Diễm như đèn quang, lóe lên vô số ý tưởng, sáng long lanh.

Nghiêm Hi trở về căn phòng tổng thống ở tầng một trăm ba mươi hai của khách sạn sáu sao cao cấp trước đó.

Trong phòng, Nghiêm Hi nhìn người đàn ông nhiều năm không gặp, khẽ mỉm cười, lễ phép chào hỏi, "Chú Tống, đã lâu không gặp."

Trên miệng Tống Quốc Bằng chợt xuất hiện nụ cười tươi mới, nhìn cô gái nhỏ bé xinh đẹp trước mắt đã khẽ mỉm cười này: "Ừ, Hi Hi đã lớn rồi." Đây chỉ là lời duy nhất Tống Quốc Bằng có thể nghĩ tới lúc này, ai có thể nghĩ rằng cô bé ông tìm kiếm khắp cả nước cũng không thấy mười bảy năm trước bây giờ đã trở thành một cô gái xinh đẹp yêu kiều. Nếu như Tử Hoa vẫn còn, thấy được con gái mình lớn như vậy sẽ rất vui vẻ.

Nghiêm Hi nhìn Tống Quốc Bằng, thấy trong mắt ông dường như đang đầy ắp những hoài niệm vui vẻ, trong lòng không nhịn được kích động. Cô nhớ chú Tống, đó là người đã theo mẹ cùng gây dựng nên tập đoàn Thánh Đức, Không ngờ, đã cách nhiều năm sau khi gặp lại cô, chú Tống vẫn kính cẩn với cô như vậy.

Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, "Chú Tống, mấy năm gần đây bên kia có động tĩnh gì không?" Sau khi hai người ngồi vào chỗ của mình, Nghiêm Hi đi thẳng vào vấn đề, không hề dài dòng dây dưa.

Tống Quốc Bằng khẽ nghiêm mặt, lấy từ trong túi xách mình mang theo bên người bộ tài liệu mình đã chuẩn bị thật tốt, đưa một phần cho Nghiêm Hi xem: "Cháu xem một chút, đây là tình hình công ty mấy năm nay."

Nghiêm Hi nhận lấy, xem qua, mấy năm nay Thánh Đức rất có lời, nhưng đây không phải là vấn đề Nghiêm Hi quan tâm, ngẩng đầu lên, đặt tài liệu qua một bên, "Những thứ này lát nữa cháu sẽ xem sau, chú Tống, bây giờ Lý Thánh Đức đã xuất hiện, cũng coi như ông ta và Lý Lệ đã nhận nhau. Tiếp đó, chúng ta phải chuẩn bị thật cẩn thận. Mặc dù kế hoạch rất chu đáo nhưng ai biết được sẽ xảy ra vấn đề gì đó. Cháu muốn phá hủy bọn họ chỉ trong một lần, không có bất kỳ cơ hội xoay xở nào. Chú hiểu không?!" diendan

Lời Nghiêm Hi nói rất quan trọng. Đúng, Nghiêm Hi không thể không thừa nhận, bản thân đã trải qua một thời gian diễn trò dài, dù biết bộ mặt thật của Lý Lệ là vậy thì thế nào, chẳng lẽ chỉ nói ọi người biết Lý Lệ xấu xa thế nào sao? Không, cô không quên được mười bảy năm trước, sau khi Nghiêm Tử Hoa chết Lý Lệ đã lén diễn trò trước mặt Lý Thánh Đức đang say rượu nói cô hình như bị kích thích quá mức, dường như sẽ bị tinh thần phân liệt.

Khi đó Nghiêm Hi mới năm tuổi, đồng nghĩa với Lý Lệ cũng chỉ là đứa bé năm tuổi chỉ hơn Nghiêm Hi vài tháng tuổi mà thôi. Tại sao một đứa bé như vậy đã có thể học được cách khóc trước mặt người lớn nói: "Ba, sau khi ba đi Hi Hi như biến thành người khác. Nó luôn rất gào lên rất mạnh, luôn đập hư đồ trong nhà" "Ba, Hi Hi hình như rất khác, một mình nó lầm bầm lầu bầu cái gì đó" "Hu hu, ba, Hi Hi nói ba là hung thủ giết người, nó nói một ngày nào đó nó sẽ giết ba."

Lúc đó Nghiêm Hi rất ngu ngốc, sau khi Nghiêm Tử Hoa chết luôn tự mình ngây ngô, cũng không nói chuyện, dù Lý Lệ ở nhà càng ngày càng phách lối cô bé cũng không hề nói một câu nào.

Bây giờ suy nghĩ lại, tính cách đó của Lý Lệ đã hình thành từ khi cô ta còn bé, đứa bé đó thật sự rất 'cao cấp'.

Tống Quốc Bằng biết thời gian đó Nghiêm Hi phải chịu khổ rất nhiều, ông cũng hiểu trong lòng đứa nhỏ này có biết bao oán hận, "Hi Hi, năm đó... chuyện xảy ra lúc cháu năm tuổi cháu còn nhớ bao nhiêu?" Vốn dĩ ông nghĩ rằng đứa bé năm tuổi có thể nhớ được bao nhiêu chuyện, còn tưởng rằng dù con bé nhớ được nhiều chuyện, nhưng sau mười năm sống cuộc sống nhàn hạ, nhất định Nghiêm Hi sẽ quên chuyện năm đó thật nhanh. Nhưng hôm nay tới đây ông nhìn thấy lúc Nghiêm Hi nhắc tới mấy người đó, ánh mắt hết sức oán hận, ông mới hiểu rằng, thì ra chuyện này vẫn luôn nằm trong tim Nghiêm Hi, chưa từng biến mất.

Nghiêm Hi nghe Tống Quốc Bằng hỏi như vậy, hơi sững sờ: "Đều là chuyện không vui, cho nên không cần nhắc lại." Cô không muốn nói, thật sự không muốn nói. Thật sự cô nghĩ không ra, tại sao người lớn trên thế giới nhiều như vậy, nhưng cô cũng không muốn hiểu đằng sau những chuyện này rốt cuộc có ẩn tình gì. Cô chỉ nhớ khi mình còn bé bị Lý Thánh Đức biến thành kẻ điên đưa vào viện người điên.

Ngày đó khi cô bị xe bệnh viện đưa đi, tinh ý nhìn thấy vẻ hài lòng nhanh chóng biến mất trong mắt Lý Lệ, giống như cuối cùng đã loại trừ được một chướng ngại, bây giờ thiên hạ này là của cô ta. Ánh mắt đó khắc thật sâu vào trong trái tim Nghiêm Hi bé nhỏ.

Cô hận, từ sau khi cô vào bệnh viện tâm thần càng không nói nổi một câu, luôn ngửa đầu lên nhìn trời, buổi tối thường đếm sao trên trời, nếu cô nhìn thấy vì sao nào sáng nhất, đẹp nhất trên bầu trời cô sẽ tự nghĩ đó là mẹ mình: Mẹ, nếu như mẹ biết có một ngày Hi Hi sẽ bị Lý Lệ biến thành như vậy, lúc đầu mẹ sẽ không tốt bụng dẫn Lý Lệ vào trong nhà đâu.

Nụ cười lạnh lùng xuất hiện trên khóe miệng Nghiêm Hi, những người này thật sự xem cô là thỏ, nghĩ cô nhất định rất dễ bị coi thường, cho nên đã cho rằng cô bé năm tuổi năm đó đã chết từ lâu. Vì thế hiện tại lúc mình xuất hiện sờ sờ trước mặt hai cha con bọn họ, bọn họ vẫn không hề nhận ra!

Tống Quốc Bằng nhìn nụ cười tự giễu trên khóe miệng Nghiêm Hi, trong lòng đau nhói, đứng lên đi tới bên cạnh Nghiêm Hi, đau lòng xoa đầu cô, vô cùng áy náy nói: "Đều là do chú Tống tới muộn, nếu chú biết tin tức từ sớm, nhanh chóng chạy tới, không chừng bây giờ mẹ cháu vẫn được gặp cháu, đều là lỗi của chú Tống." Tống Quốc Bằng biết tất cả mọi chuyện năm đó, ít nhất còn biết nhiều hơn Nghiêm Hi. Hiện tại những chuyện Nghiêm Hi biết cũng là từ bốn năm trước cô tìm được Tống Quốc Bằng, là chính miệng Tống Quốc Bằng nói cho cô biết.

Từ nhỏ cô đã biết tình cảm của chú Tống và mẹ mình, khi còn bé thậm chí Nghiêm Hi còn gọi Tống Quốc Bằng là ba. Khi đó cô chỉ là đứa bé mới mở miệng học được, sao có thể nhận biết hoàn toàn. Cô chỉ biết chọn người mình gặp nhiều nhất, thích nhất gọi là ba.

Cũng bởi vì chuyện này, Lý Thánh Đức bắt đầu ác cảm, từ lúc Nghiêm Hi bắt đầu hiểu chuyện cũng biết, ba mình không thích mẹ lắm, nhưng điều nằm ngoài dự đoán là ba cực kỳ yêu thích Nghiêm Hi bé nhỏ.

Nghĩ đến Lý Thánh Đức lúc đó, Nghiêm Hi nhếch miệng, ngẩng đầu nhìn chú Tống đang ân cần xoa tóc mình. Chú Tống này dường như còn đối xử với cô tốt hơn ba ruột cô, thật sự tốt hơn rất nhiều. Nghiêm Hi ngẩng đầu lên nhìn ông, khẽ mỉm cười: "Chú Tống, không quan trọng, đây là số mệnh, cho dù ngày đó chú kịp thời chạy tới, Lý Thánh Đức cũng sẽ đuổi mẹ cháu đi. Điều quan trọng là hai ngày tự do sau đó, mẹ tự nhốt mình vào phòng, kết quả rồi cũng giống nhau, chỉ là chậm hơn vài ngày mà thôi. Chú không cần phải tự trách bản thân."

Sao Tống Quốc Bằng có thể không trách mình, đó là người phụ nữ mình yêu trong cả cuộc đời, cũng bởi vì mình đang phải thuyết trình dự án, lúc trở lại chỉ còn thấy phần mộ Nghiêm Tử Hoa!

Mà cô bé Hi Hi mình luôn xem như con gái cũng bị bác sĩ chẩn đoán mắc chứng tự kỷ, đưa vào bệnh viện tiến hành toàn bộ trị liệu chứng tự kỷ. Khoảng thời gian đó Tống Quốc Bằng cảm thấy bầu trời sụp đổ. Ông vẫn biết Nghiêm Tử Hoa gả cho Lý Thánh Đức không hạnh phúc, ông vẫn luôn cố gắng, cũng từng nắm tay Tử Hoa thề, một ngày nào đó thế lực ông sẽ vượt qua cả Lý Thánh Đức, sẽ để cô ấy không hề do dự đến bên cạnh ông. Ông vẫn luôn nghĩ hết mọi cách để Tử Hoa biết, nhất định ông sẽ bảo vệ cô ấy và con gái cô ấy thật tốt.

Ai biết rằng, không đợi mình cố gắng hoàn thành, người ấy đã không còn.

"Đối với người đàn ông như vậy, sao chú có thể tha thứ. Vốn tưởng rằng hắn sẽ phải ngồi trong tù hết cả quãng đời còn lại, ai biết rằng hắn có thể ra. Loại người cặn bã như thế, nếu như không phải có người ở trên, vậy còn ai còn nhớ tới một người như vậy." Lúc nói đến Lý Thánh Đức, Tống Quốc Bằng nghiến răng nghiến lợi. Ông cực kỳ hận người đó. Năm đó lúc ông gặp Nghiêm Tử Hoa cũng là lúc thấy Nghiêm Tử Hoa đang ôm bụng lớn đứng trên đường phố G khóc, vĩnh viễn không thể quên được. Nghiêm Tử Hoa mặc đồ trắng toàn thân đứng trên đường yên lặng khóc, mặc cho xe chạy tới chạy lui cô cũng không hề nhúc nhích.

Tống Quốc Bằng đi từ xa tới, chỉ cảm thấy cô như tiên nữ xuống trần, da thịt trắng nõn khiến người ta không đành lòng làm vỡ, hai mắt to chứa những giọt nước như thủy tinh rơi xuống, dưới phản xạ của ánh mặt trời, thực sự rất giống thủy tinh, phản xạ ánh sáng.

Tống Quốc Bằng nhìn đến mức ngẩn ngơ, thật lâu không phản ứng kịp. Một tiếng còi xe chói tai xuyên qua lỗ tai mọi người trên đường, cũng làm cho Tống Quốc Bằng đang suy nghĩ bình tĩnh trở lại, vừa hay nhìn thấy một chiếc xe đang tiến thẳng về phía trước. Tống Quốc Bằng không hề suy nghĩ, giống như một kẻ liều lĩnh không để ý đến tính mạng của mình xông thẳng tới ôm Nghiêm Tử Hoa, vừa dùng sức, ôm Nghiêm Tử Hoa đang muốn tìm đến cái chết ngã vào ven đường.

Tống Quốc Bằng thật sự không hiểu tại sao tiên trời muốn tự sát, nhưng ông không ngờ mình còn gặp lại tiên trời, từ đó về sau mình vẫn chăm sóc cô ấy đến lúc Lý Thánh Đức xuất hiện một lần nữa, bảo là muốn đón vợ mình về nhà.

Mặc dù ông biết Nghiêm Tử Hoa đã kết hôn, nhưng từ đầu đến cuối ông vẫn âm thầm bảo vệ, ông vẫn là một người bảo vệ trái tim cô ấy.

Ngọt bùi đắng cay trong đó, e rằng chỉ có ông biết.

Nhìn sự oán hận trên mặt Tống Quốc Bằng, Nghiêm Hi đột nhiên bật cười. Tống Quốc Bằng không hiểu, Nghiêm Hi giải thích: "Chú Tống, chú xem hai người chúng ta, gặp nhau cũng chỉ vì mục đích này. Không phải là mẹ đang giúp chúng ta sao? Bà biết cháu một mình không ai chăm sóc, cho nên cách xa ngàn dặm vẫn tìm chú Tống là người để cháu nương tựa, để một đứa thiếu sót tình thương của cha từ nhỏ được bồi thường sao?"

Mặc dù lời nói của Nghiêm Hi rất nghiêm túc, nhưng giọng điệu cực kỳ giống đứa bé nghịch ngợm, hai mắt to nháy nháy làm ra vẻ thần bí, rốt cuộc cũng chọc cười Tống Quốc Bằng. Tống Quốc Bằng khẽ than thở, con bé này thật sự rất giống Tử Hoa, rõ ràng trong lòng mình rất khó chịu, rõ ràng bản thân không hề có tế bào hài hước nào những vẫn cố gắng làm ông vui.

Ông rất oan ức.

"Cháu đó!" Như một người cha yêu chiều con, Tống Quốc Bằng gõ lên đầu Nghiêm Hi một cái, bất đắc dĩ nói.

"Cháu nói thật cho chú biết, vì sao lúc nói tới Lý Thánh Đức cháu đều ngậm miệng không nói ra. Thành thật mà nói, cục cưng, có phải sau lưng cháu đang cố gắng tóm hắn không?"

Tống Quốc Bằng đoán vậy không phải là không có lý. Từ bốn năm trước lúc Nghiêm Hi bắt đầu tìm đến ông, cô nhóc này đã làm ra rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng được. Vẫn nói rằng chuyện này đều đã có kế hoạch từ trước nhưng kết quả là ông không thể hiểu kế hoạch của con bé thế nào, chẳng lẽ là ông già rồi?

Nghiêm Hi dí dỏm le lưỡi, như làm nũng với ba mình vậy, "Ai gu, cháu chỉ để ông ta ra ngoài tiếp xúc với xã hội một chút, ông ta ở trong đó sẽ rất ngốc, người khác cũng không thấy được ông ta, ông ta cũng không

thấy được người khác, vậy sao có thể làm tốt?" Nghiêm Hi nói rất mơ hồ, ý nghĩa là, chỉ có người đi ra mới có thể xử lý, nếu ông ta ngây ngốc ở trong đó, đặc biệt còn được các chú cảnh sát bảo vệ, như vậy sao có thể triển khai kế hoạch?

Tống Quốc Bằng nghe vậy vô cùng sửng sốt, nhìn lại trong mắt Nghiêm Hi lóe lên vẻ tính toán, đột nhiên hơi buồn bực. Cô con gái trong sáng này trở nên tính toán như vậy từ lúc nào? Trước kia con bé tuyệt đối là một người đàng hoàng hiền hậu, con bé này trải chuyện mười tám lần chẳng lẽ tính tình cũng thay đổi mười tám lần sao?

Tống Quốc Bằng không biết Lãnh Diễm, không rõ Lãnh đại gia dạy dỗ thế nào nhưng Nghiêm Hi có thể giữ được tấm lòng lương thiện như bây giờ đã không phải là điều dễ dàng.

Sau khi gặp Nghiêm Hi, Tống Quốc Bằng trở về công ty, tên công ty trước mắt vẫn là tập đoàn Thánh Đức. Nói thật lúc đầu đi theo Nghiêm Tử Hoa gây dựng sự nghiệp ông cũng không thích cái tên này, tại sao muốn dùng tên tuổi của người này. Nhưng Nghiêm Tử Hoa chỉ cười không nói. Theo hiểu biết của ông đối với Nghiêm Tử Hoa, chắc chắn cô ấy không phải là người phụ nữ yêu Lý Thánh Đức đến mức chết đi sống lại. Nhưng vấn đề tên công ty vẫn luôn là vấn đề khiến lòng ông không thoải mái.

Mãi cho đến khi Nghiêm Tử Hoa chết, công ty tạm thời giao cho ông, qua nhiều năm như vậy, dần dần giống như đứa bé mình nuôi lớn, nên cũng không cảm thấy tên này có ý nghĩa gì đặc biệt.

75. Chương 75

Vào phòng làm việc, thư ký nhanh chóng cầm một ly cà phê gõ cửa đi vào, "Tổng giám đốc Tống, lúc nãy cô Lý gọi điện tới hỏi thăm, bao giờ có thể để cô ấy về công ty?"

Tống Quốc Bằng cầm lấy tách cà phê trong tay thư ký, uống một ngụm nhỏ, sau khi nghe thư ký nói chợt nheo mắt, trong lòng cười lạnh, Lý Lệ này chẳng lẽ thật sự xem mình là thiên kim đại tiểu thư của Thánh Đức? A! Về công ty? Đây là công ty, không phải nhà cô, đừng tưởng cô là con gái nuôi của nhà họ Lý thì không còn là người ngoài!

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt vẫn luôn thản nhiên, khẽ mỉm cười, mở miệng nói: "Cô gọi điện tới nói với cô Lý, nói công ty chúng ta vừa chuyển từ thành phố G đến thành phố A chưa bao lâu, công ty tách khỏi tổng bộ là chuyện lớn. Bây giờ mọi nghiệp vụ nhân sự công ty đều chưa ổn định, chờ thêm một thời gian dĩ nhiên sẽ để cô Lý tới công ty."

Thư ký khẽ mỉm cười, kính cẩn trả lời: "Vâng." Nhân lúc đó đi ra chuyển lời cho Lý Lệ.

Lý Lệ ở bên kia nhận được điện thoại, trong lòng hết sức tức giận. Tống Quốc Bằng đáng chết, công ty vẫn bị ông ta chiếm đoạt mười bảy năm, chính mình là người nhà họ Lý muốn đến công ty cũng không được?

Giọng nói dịu dàng nói vào điện thoại: "Là vậy sao, vậy cô chuyển lời cho chú Tống giúp tôi, để ông ấy nhớ giữ gìn sức khỏe, công việc không thể quan trọng bằng sức khỏe." Hừ, tốt nhất là nhanh chóng giết ông ta chết đi, thật sự muốn mà không được loại người đó chui vào trong đất thật sớm.

Thư ký ở bên này cũng khẽ mỉm cười: "Được, tôi sẽ chuyển không sót một lời đến tổng giám đốc Tống, cô Lý hẹn gặp lại."

"Được, hẹn gặp lại." Lý Lệ cũng mỉm cười đáp lại.

Cúp điện thoại, thư ký Tống Quốc Bằng không thể tưởng tượng nổi nhướn mày, hai người kia rõ ràng suy nghĩ rất khác nhau, tại sao còn giả vờ như quan hệ của bọn họ rất tốt. Haiz, xã hội thật phức tạp.

Lý Lệ cúp điện thoại rồi ném thẳng xuống đất. Cô ta không chọc tức được, không ngờ Tống Quốc Bằng dám chiếm đoạt công ty nhà bọn họ. Bây giờ Lý Thánh Đức đã xuất hiện, trở thành cục trưởng cục thuế thành phố A, vị trí này không thấp, bản thân mình cũng đã trưởng thành, trở thành con dâu nhà chọ Chu. Bây giờ thân phận địa vị hai cha con bọn họ không giống mười bảy năm trước, tại sao Tống Quốc Bằng không ngoan ngoãn giao công ty ra? Đây ý là gì, ông ta còn muốn chiếm đoạt công ty sao?

Lý Lệ cười khẩy, quá ảo tưởng, cô ta phải chịu đau khổ nhiều năm như vậy sẽ không dễ dàng buông tha.

Cửa phòng sau lưng đột nhiên bị mở ra, Chu Khải đi vào, nhìn thấy điện thoại di động của Lý Lệ bị ném trên mặt đất, ngay cả pin cũng bị văng ra ngoài, không biết đã xảy ra chuyện gì: "Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?"

Lý Lệ lập tức thay đổi sắc mặt, ngượng ngùng hé miệng cười, "Em không cẩn thận làm rơi điện thoại, vừa muốn nhặt lên anh đã đi vào." Dứt lời khom lưng nhặt điện thoại lên, lắp pin rồi mở máy.

Chu Khải cũng không xem đó là điều quan trọng, thong thả đi về phòng sách xử lý văn kiện của ông Chu, cũng tiện tay ném một xấp thiệp mời lên bàn.

Lý Lệ đi theo vào, mắt nhìn thoáng qua, đúng lúc nhìn thấy một dòng trên thiệp mời, nhà họ Nghiêm!

Trong lòng Lý Lệ khẽ động, hai mắt nheo lại, giả bộ tùy ý cầm lên tấm thiệp mời, trên tờ giấy có một dòng chữ mạ vàng thật to: Đại thọ tám mươi tuổi ông cụ nhà họ Nghiêm, mời tham gia vào XX.

Trong mắt Lý Lệ chợt phát sáng, nhà họ Nghiêm? Quả nhiên là tạo cơ hội này cho cô ta sao?! Tiện thể liếc mắt qua địa điểm, cử hành ở khuôn viên nhà họ Nghiêm.

Khuôn viên nhà họ Nghiêm?

Lý Lệ chuyển mắt thật nhanh, quay một vòng. Nếu là khuôn viên nhà họ Nghiêm, vậy thì chắc chắn sẽ rất khó vào mới đúng, trước mắt cô ta cũng chỉ biết được một ít về Nghiêm gia khi Nghiêm Tử Hoa cãi nhau với Lý Thánh Đức khi cô ta còn bé. Chuyện này cũng không rõ ràng lắm, chỉ mơ hồ biết được nhà mẹ của Nghiêm Tử Hoa ở thành phố A hình như là một gia đình lớn, cũng rất nhiều tiền, nhưng cô ta thật sự cũng không rõ ràng lắm.

Chu Khải ngồi trên ghế xem tài liệu, không ngờ thấy Lý Lệ đang ngẩn người cầm thiệp mời mình vừa ném qua một bên. Chuyện gì đang xảy ra? Nhìn Lý Lệ xoay tròn hai mắt, dường như đang có suy nghĩ tính toán gì đó, Chu Khải hơi nghi ngờ, không hiểu, càng ngày hắn càng cảm thấy Lý Lệ rất kỳ lạ, giống như rất đơn giản trong sáng, nhưng có lúc đôi mắt kia vẫn khiến người khác cảm thấy đang rất toan tính. Đây cũng là lý do tại sao Chu Khải vẫn luôn giữ một khoảng cách với cô.

"Sao vậy?" Cuối cùng Chu Khải không nhịn được mở miệng hỏi.

Lý Lệ nghe thấy khẽ rung người, nhanh chóng phục hồi tinh thần, mỉm cười với Chu Khải, cầm thiệp mời hắn đã ném qua một bên: "Anh nhìn xem, nếu người ta đã đưa những thiệp mời này tới, chứng tỏ người ta rất có thành ý. Tại sao có thể ném qua một bên không quan tâm tới. Khải, bây giờ chúng ta mới tới thành phố A, không quan hệ giao thiệp, chỉ là cũng không thể dựa vào ba em, ông ấy cũng chỉ mới vừa được điều đến thành phố A. Có thể nói ở thành phố A chúng ta không có bất kỳ thế lực nào, cho nên anh cần phải cẩn thận khi quan hệ với người khác, những bữa tiệc như thế này chúng ta nhất định phải đi."

Lời Lý Lệ nói rất đường đường chính chính, thật ra thì Chu Khải đến thành phố A đã coi như rất thuận lợi rồi. Hơn nữa, giao thiệp để tạo lập quan hệ cũng không như thế, chuyện này đối với một người như Chu Khải sao có thể không biết. Nhưng biểu cảm vẻ 'vì tốt cho anh' của Lý Lệ làm cho hắn cảm thấy khá nhàm chán.

"Anh nhìn qua, đây đều là những người tạm thời không cần phải quan hệ, cho nên không cần phải lãng phí thời gian." Chu Khải vung tay lên, tùy ý qua loa tiếp tục cúi đầu xem tài liệu của mình.

Lý Lệ không ngờ có thể như vậy, chớp mắt một cái, chợt sáng lên giống như nghĩ ra được một ý kiến hay, mở miệng thương lượng: "Vậy em giúp anh lựa ra mấy gia đình quan trọng, nhiều thiệp mời được đưa tới như vậy, không thể không đi bữa nào, như vậy thì tin tức truyền ra sẽ không hay, đối với chuyện phát triển ở thành phố A về sau cũng không thuận lợi."

Chu Khải nhíu mày, không vui, hắn cảm thấy Lý Lệ hơi cẩn thận quá mức. Từ nhỏ hắn đã lớn lên trong môi trường xã giao, đối với những bộ mặt tráo trở, lật lọng, giả dối kia đương nhiên nhắm mắt hắn cũng nói ra được. Nhưng bây giờ Lý Lệ đang đứng trước mặt hắn nói những lời tự cho là đúng, điều này khiến hắn không vui lắm.

Không thể không suy nghĩ, kể từ khi đến thành phố A đã xảy ra chuyện gì với Lý Lệ. Vốn dĩ lúc ở thành phố G, Lý Lệ rất nghe lời như một con mèo nhỏ, nhưng bây giờ luôn lộ vẻ toan tính, không biết vì sao, thật

ra thì nhìn kỹ một chút, Lý Lệ vẫn giống như lúc đầu, nhưng Chu Khải luôn cảm thấy ánh mắt Lý Lệ xoay chuyển, trông cũng không thoải mái.

Lý Lệ nhìn Chu Khải nhíu mày, cười khẩy trong lòng, bây giờ cả người đàn ông này cũng không nghe lời?

Cô ta khẽ mỉm cười, dùng giọng nói đặc biệt dịu dàng nhất nói: "Khải, tại sao kể từ khi đến thành phố A anh đều luôn như vậy, giống như rất chán ghét em, trước kia ở thành phố G không phải như thế? Anh như vậy là sao, lạ ở đâu?"

Chu Khải nghe thế sững sờ, hắn có gì khác thường? Lúc nãy vẫn còn cảm thấy cô ấy khác trước, sao bây giờ lại trở nên như vậy? Nhất thời Chu Khải cảm thấy đầu óc không biết suy nghĩ đi đâu, dường như những suy nghĩ lúc nãy đều là sai.

Lý Lệ nhìn dáng vẻ nhíu mày suy nghĩ của hắn, trong lòng cười cười, không phải là thiếu ánh mắt thấu hiểu sao. Dĩ nhiên là cô ta biết lúc nãy Chu Khải nhíu mày là vì cái gì, nhưng cái gọi là ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế, cô ta đã đi trước Chu Khải một bước nói ra vấn đề khác thường, Chu Khải dĩ nhiên sẽ vô cùng bối rối.

Lý Lệ khẽ mỉm cười, đi lên phía trước, nhẹ nhàng ôm đầu Chu Khải, kéo đầu hắn vào trong ngực mình, đúng vào vị trí bộ ngực mềm mại, rất thoải mái, nhất thời khiến ột Chu Khải từ trước đến giờ rất giỏi kiềm chế trở nên thất thường. Hình như ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ bộ ngực Lý Lệ, lúc ẩn lúc hiện, làm cho lòng hắn rất nhột.

Lý Lệ nhìn chân mày hắn càng ngày càng gấp, trong lòng khẽ cười. Từ sau khi Chu Khải kết hôn cũng không làm với mình, vô luận là mình dùng cách gì hắn đều có thể ra vẻ bất động rời đi. Lần này, thuốc kích tình đang trên người cô ta, xem hắn trốn thế nào.

Hô hấp của Chu Khải ngày càng gấp, giống như không thể khống chế được mình, lắc đầu, dùng sức cọ vào nơi cao vút mềm mại của Lý Lệ, hắn hoàn toàn thoải mái, trong tim dần hiện lên nụ cười mờ nhạt của Nghiêm Hi, ngoài miệng ra sức gặm cắn lên người Lý Lệ.

Hắn ra sức cắn, Lý Lệ đau nhói, cắn chặt môi dưới không để ình phát ra âm thanh, rất nhanh, Chu Khải lập tức gạt bỏ lá chắn trên người hai người, lộn người Lý Lệ một vòng, mặt đối mặt ôm cô nàng tiếp tục hôn. Lý Lệ cũng bị lây hứng thú của hắn, dần dần buông lỏng đáp lại hắn.

Lúc Lý Lệ ở trên giường luôn là lửa nóng, Chu Khải không hiểu từ lúc nào trong đầu mình luôn duy trì nụ cười mờ nhạt của Nghiêm Hi sao có thể chủ động như vậy. Sau khi nghe thấy tiếng thở dốc của người phụ nữ xa lạ bên cạnh, cả người Chu Khải cứng đờ, trong mắt lóe lên ý nghĩ đấu tranh với ham muốn. Hắn đã hiểu tại sao lúc nãy hắn không kiềm chế được, cẩn thận ngửi người Lý Lệ, ý lạnh trong mắt càng sâu.

Lý Lệ vẫn chuyên tâm không hài lòng Chu Khải đột nhiên dừng lại, nhíu hai hàng mày xinh đẹp, cắn môi dưới vô cùng quyến rũ, mà thịt trắng nõn cũng vì kích tình trở nên đỏ ửng.

Hai con ngươi Lý Lệ mê ly đáp lại ánh mắt xơ xác tiêu điều của Chu Khải, cả người cứng đờ, muốn đạp chân xuống đất lại không nghĩ rằng mình chụp hụt, đạp vào không trung, cả người Chu Khải rớt xuống khỏi bàn làm việc.

"A…" Lý Lệ nhẹ giọng kêu đau.

Chu Khải khác thường không quan tâm, gương mặt lạnh lùng nhìn Lý Lệ, nhìn thấy nỗi sợ hãi trong lòng Lý Lệ, đôi mắt kia trở nên như vậy từ lúc nào? Lý Lệ hoảng sợ nhìn Chu Khải, chưa bao giờ cô ta thấy Chu Khải như vậy, sao lại như vậy?

Chu Khải trần trụi nửa người cúi đầu lườm Lý Lệ, sau đó giống như thấy được đồ bỏ đi, nhíu mày, ghét bỏ rời đi, nhìn chằm chằm phong cảnh ngoài cửa sổ, giọng lạnh lùng nói: "Đây chính là mục đích của em sao? Từ lúc kết hôn đến bây giờ em đều cố gắng làm với anh, chẳng lẽ em không nhận ra người đàn ông em được gả là người như thế nào sao?"

Đầu tiên Lý Lệ sững sờ, sau đó thức tỉnh, chưa thể nhận ra Chu Khải là người như thế nào, nhưng sao về chuyện này hắn có thể giỏi tự chủ như vậy?

Nhìn nụ cười khinh thường trên khóe môi Chu Khải, Lý Lệ giận điên người. Tại sao? Tại sao vẫn là ánh mắt khinh thường như vậy, không biết rằng từ lúc cô ta sinh ra cô ta đã hận nhất người khác khinh thường cô ta sao? Tại sao còn dùng ánh mắt này nhìn cô ta? Cô ta không cam lòng. Bây giờ cô ta đã là thiếu phu nhân của nhà họ Chu, cha cô ta là Cục trưởng cục vụ thuế thành phố A, anh trai Lý Duệ Thần là một trong số hai người có tiền nhất ở thành phố A, sao các người vẫn xem thường cô ta? Tại sao?!

Cuối cùng Lý Lệ vẫn không thể duy trì nối ngụy trang ban đầu của mình, cô ta không chịu nổi chồng mình dùng ánh mắt khinh thường này để nhìn cô ta, hơn nữa còn nhìn từ trên cao xuống, nhục nhã như vậy…

"Chu Khải, tại sao anh xem thường em, em nhìn xem em yêu anh biết bao nhiêu. Không sai, là em lần lượt muốn lên giường với anh. Nhưng anh là chồng em, em là vợ anh, chúng ta lên giường là hợp tình hợp pháp. Em có lỗi với ai sao? Bây giờ anh vẫn luôn giữ gìn bản thân vì Nghiêm Hi, anh không cảm thấy anh rất ghê tởm sao? Bây giờ anh giữ gìn bản thân, trước đây thì sao? Lúc đầu khi anh còn đang qua lại với Nghiêm Hi sao không thanh cao như thế, sao không kiềm chế được bản thân lên giường với em trước? Anh không cảm thấy anh giống một truyện cười sao?"

Lý Lệ nói rất lớn, cũng rất hả giận, chính cô ta cũng không hiểu, khi còn bé lúc cô ta vừa đến nhà họ Lý, trong nhà cũng xem cô ta là người ngoài, cả nhà đều yêu thích cô em gái Lý Nghiên Hi. Lúc cô ta đậu đại học, vốn tưởng rằng với sự thông minh và xinh đẹp của cô ta, cô ta hoàn toàn có thể xứng làm hoa khôi giảng trường. Nhưng lúc này từ trên trời giáng xuống một Nghiêm Hi, đại học lại bị Nghiêm Hi chèn ép. Sau đó cô ta cũng có nhiều nam sinh điều kiện tốt theo đuổi. Cô ta cảm thấy rốt cuộc vận rủi của mình cũng chấm dứt, những nam sinh theo đuổi cô ta không phải người thành phố G cũng là người có tiền.

Nhưng trong lúc bản thân khoe khoang cô ta nghe tin Nghiêm Hi và Chu Khải đi chung với nhau. Chu Khải là là ai, là công tử nhiều tiền nhất thành phố G, người người nhìn thấy sẽ ngoan ngoãn gọi Chu thiếu gia!

Cô ta lại bị chèn ép, cô ta căm hận, đời này Lý Lệ ghét nhất bị người ta chèn ép, tại sao, với trí thông minh và sự xinh đẹp của Lý Lệ, sao còn phải chịu sự chèn ép.

Sau đó cô ta được Tống Quốc Bằng tìm được, bởi vì cô ta là con nuôi của nhà họ Lý, cho nên cô ta có được danh hiệu thiên kim tiểu thư tập đoàn Thánh Đức, cô ta cảm thấy mình có cơ hội.

Cô ta cố ý tiếp cận Chu Khải và người nhà của hắn, cố tình vô ý nói mình là thiên kim tiểu thư tập đoàn Thánh Đức. Quả nhiên, cô nhìn thấy sự tham lam trong ánh mắt của nhà họ Chu. Ha ha, cô ta cũng biết, tập đoàn Thánh Đức ở thành phố G là một trong hai công ty lớn. Nhưng cô ta cũng hiểu, dù cô ta là thiên kim tiểu thư một tập đoàn thì thế nào, có lẽ Tống Quốc Bằng cũng sẽ không trả quyền kinh doanh lại cho cô ta. Như vậy trái lại nếu cô ta dành được thân phận thiếu phu nhân nhà họ Chu tốt hơn nhiều.

Cuối cùng cô ta được người nhà họ Chu đồng ý, sau đó cô ta cố ý chuốc say Chu Khải khi Nghiêm Hi và Chu Khải giận dỗi nhau. Hai người lên giường, cô ta có thai, lúc này Chu Khải không thể chạy trốn, cuối cùng làm vừa lòng cô ta, kết hôn!

Cuối cùng cô ta cũng xả được cơn giận, gửi tặng thiệp cưới thật sớm cho Nghiêm Hi, cô ta muốn để người từng chèn ép mình thấy rõ ràng, mình kết hôn với người đàn ông của cô thì thế nào, cô ta muốn trình diễn sự ngọt ngào hạnh phúc của bản thân trước mặt để Nghiêm Hi cảm thấy khổ sở.

Nhưng đúng lúc đó xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, người đàn ông tên Lãnh Diễm xuất hiện tại hôn lễ, khí thế như một vị vua, nhất thời khiến cho chú rể Chu Khải biến sắc. Thế mà người đàn ông kia là của Nghiêm Hi, Lý Lệ càng tức giận. Tại sao cả đời cô ta đều bị người khác chèn ép? Cô ta không cam lòng.

76. Chương 76: Lý Lệ Bước Vào Nhà Họ Nghiêm.

"Anh là chồng em, em lên giường với anh là hợp tình, hợp pháp, cũng không có bất kỳ kẻ nào đau khổ vì hành động này của hai vợ chồng chúng ta."

Lý Lệ hét khàn cả giọng khiến cả người Chu Khải cứng ngắc, bây giờ cô ta cảm thấy cho dù mình muốn nháy mắt cũng khó khăn. Hiện tại Chu Khải không thể nghĩ Lý Lệ sẽ nói những lời đó, cô thừa nhận quyến rũ hắn, nhưng đồng thời cũng nói lên một sự thật: bọn họ là vợ chồng, đây là việc cần phải làm giữa vợ chồng.

Nhớ lại mấy tháng nay mình kết hôn với Lý Lệ, ngoại trừ lần đó mà hắn không nhớ, hắn chưa từng lên giường với Lý Lệ một lần nào nữa. Nhìn Lý Lệ đang ngồi bất động dưới đất, Chu Khải không hề cử động, lạnh lùng nói: "Nói xong rồi hả? Nói xong lập tức mặc quần áo ra ngoài, đi ngủ, đừng cố gắng phá hỏng suy nghĩ của anh."

Lý Lệ vẫn ngồi yên dưới đất, nghe thấy tiếng cửa phòng sách đóng lại dứt khoát, hai tay đang chống người trở nên mềm nhũn, cả người xụi lơ trên sàn nhà lạnh lẽo.

Lạnh, khiến cho cô ta nhớ kĩ nỗi nhục hôm nay Chu Khải gây ra cho cô ta, vĩnh viễn nhớ. Dù sao trước đây Chu Khải cũng đã bắt đầu điều tra cô ta, coi như không phải đặc biệt điều tra thì cũng điều tra ra được một vài chuyện ngoài ý muốn. Trước sau gì hắn cũng biết được chuyện cô ta làm trước kia, nếu đã như vậy cũng đừng trách cô ta lòng dạ độc ác.

Nghiêm Hi ngẩn người buồn chán, đứng dậy đến nhà họ Tiếu. Nhà họ Tiếu cũng là gia tộc đứng nhất nhì thành phố A, đến biệt thự nhà họ Tiếu, nhìn tòa nhà cổ kính trước mắt, Nghiêm Hi cảm thấy trong lòng vô cùng thanh thản, giống như được đặt mình vào trong một trấn nhỏ vùng Giang Nam, lòng cũng bội phục ông cụ Tiếu.

Nghiêm Hi dừng xe trước biệt thự nhà họ Tiếu, thong thả nhàn nhã bước từng bước về phía trước, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh hai bên. Từ nhỏ ông cụ Lãnh đã thường nói cho cô biết, ông cụ Tiếu là người biết hưởng thụ nhất, chỉ cần nhìn qua phong cảnh trong biệt thự là biết. Cô cũng từng đến biệt thự nhà họ Tiếu chơi mấy lần, nhưng mỗi lần đều luôn cảm thấy rất thán phục.

Từ cửa chính đến tòa nhà chính nhà họ Tiếu là con đường lớn khoảng hai trăm mét, hai bên đường được ông cụ trồng rất nhiều hoa cỏ kỳ lạ.

Nghiêm Hi đang nhìn đến mức mất hồn, giọng của Tiếu Thâm nhí nha nhí nhố đã lọt tới: "Chu choa, em gái Hi Hi, hôm nay rảnh rỗi vậy à, sao rảnh đến nỗi tới căn nhà rách này của nhà anh vậy hả?"

Nghiêm Hi làm như vẻ sợ hãi, hai tay ôm ngực, vẻ mặt giả vờ kinh sợ, cười nói: "Rách? Tiếu đại thiếu gia ra cửa đụng phải đầu à, sao em có cảm giác tòa nhà này của nhà anh là tòa nhà sang trọng nhất thành phố A vậy nhỉ?"

Tiếu Thâm nghe vậy cười lớn, nheo mắt nhìn cả tòa nhà, sau đó đắc ý gật đầu: "Ừ, là sang trọng, đơn giản mà không mất hào hoa, đây mới là thưởng thức của ông cụ nhà anh." Trong lời nói còn lộ vẻ hết sức tự hào, Nghiêm Hi nghe anh khoe khoang không thể không bĩu môi.

Nghiêm Hi nghiêm túc: "Em không đứng đây tán gẫu với anh, Tiểu Yêu đâu, nhanh trả Tiểu Yêu cho em!"

Từ lúc họ trở về thành phố A, Tiếu Thâm đã nhìn chằm chằm vào Tiểu Yêu, cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là vị này đã coi trọng Tiểu Yêu. Trong lúc Lãnh Diễm dẫn Nghiêm Hi đến khách sạn, anh lập tức ôm lấy Tiểu Yêu trốn vào trong xe, còn la hét: "Khách sạn không cho thú cưng đi vào, tôi giúp hai người trông coi mấy ngày. Hai ngày nữa hai người quyết định ở đâu tôi sẽ trả Tiểu Yêu cho hai người."

Nghiêm Hi biết, người này cảm thấy chơi với Tiểu Yêu khá được, cho nên mới không suy nghĩ nói muốn chơi hai ngày, vả lại cô cũng ngại mình đang ở khách sạn, dẫn Tiểu Yêu theo hình như hơi không tiện. Nhưng Lãnh Diễm đã nói rồi, muốn đi ra ngoài ở, anh có tiền, không biết còn cất giấu bao nhiêu tòa nhà ở thành phố A, tốc độ này dĩ nhiên không cần kiểm tra, cộng thêm việc mấy ngày không gặp Tiểu Yêu, nghĩ cũng sợ.

Tiếu Thâm nghe thế xì cười, nửa đùa giỡn nói: "Cũng không phải con trai của em, đến nỗi chỉ mới vài ngày không gặp đã nhớ. Nếu như thực sự là con trai em thì có lẽ đã một bước không rời rồi nhỉ?"

Nghiêm Hi học theo giọng Tiếu Thâm, "Nếu như nó là con trai em, em sẽ không cho anh cơ hội gặp, phòng khi đến lúc anh nổi cơn muốn giành con của em." Vị Tiếu đại thiếu gia này bình thường là một vị có cuộc sống không bình thường nhất, sống phóng túng, hiểu biết mọi thứ không nói, ánh mắt thưởng thức cũng thay đổi luôn luôn. Với ánh mắt thưởng thức mỹ nhân của anh mà nói, hôm nay sẽ coi trọng một người mẫu thân hình bốc lửa, vậy mà ngày mai có thể anh sẽ coi trọng một vị mập lùn xấu xí.

Nói dễ nghe là thay đổi đủ loại thưởng thức, nói khó nghe là không kén cá chọn canh. Đối mặt với một nhân vật yêu mến như vậy, nhìn thấy anh yêu mến Tiểu Yêu cũng không thể trách nổi, cứ coi như anh chợt

phát hiện ra Tiểu Yêu xinh đẹp, muốn xem Tiểu Yêu như con trai vui đùa một lúc.

Tiếu Thâm nghe Nghiêm Hi bảo sau này không cho nhìn mặt con trai, kêu to: "Này, không phải chứ, tốc độ của Lãnh đại gia nhanh như vậy sao, mới có mấy ngày đã có rồi?"

Nghiêm Hi đánh 'bốp' anh một cái, quyết định không nói nhảm với anh, bước về phía nhà chính nhà họ Tiếu. Tiếu Thâm cười ha ha, cũng không nói đùa nữa, đi theo vào.

Trong phòng khách, Tiểu Yêu đang trốn ở góc chơi với len sợi chợt nhìn thấy cô chủ mấy ngày rồi không được gặp lập tức trở nên rất phấn khích, giơ chân chạy vòng vòng đến, dừng lại thì nước mắt đã lưng tròng.

Nghiêm Hi nhìn hai mắt nhỏ bé của nó chan chứa nước mắt, vô cùng đau lòng. Không phải ánh mắt là đang nói: Sao giờ này chị mới đến nhận em...em sắp bị tên Tiếu biến thái làm cho cực khổ rồi.

Nghiêm Hi khom lưng ôm Tiểu Yêu vào trong ngực, hả, thật nặng, "Tăng cân rồi!" Giai đoạn này là giai đoạn phát triển của chó, lúc trước mình nằm viện bị Lãnh Diễm cấm túc, một tháng không gặp nó cũng không thấy khác biệt lắm. Bây giờ chỉ mấy ngày không gặp, nó đã tăng cân vùn vụt. Có thể thấy được, cậu nhóc này cũng sống rất tốt ở nhà họ Tiếu.

Tiếu Thâm nhìn Tiểu Yêu nổi tiếng đang núp trong ngực Nghiêm Hi, đôi mắt nhỏ long lanh như có vẻ Tiếu Thâm thật sự ngược đãi nó vậy, trong lòng tức giận, "Đồ phản bội, uổng công anh mày đối xử tốt với mày, còn ày ăn bò bít tết. Để xem sau này anh mày còn ày ăn ngon nữa không, thật khinh thường, chỉ đáng nhìn bằng nửa con mắt." Rốt cuộc nói xong cũng không thể hả giận dùng tay kéo hai tai Tiểu Yêu.

Tiểu Yêu bị đau tai, kêu gào, còn cố gắng tránh né vào trong ngực Nghiêm Hi. Nghiêm Hi cảm thấy nó quá nặng, tiện tay đặt nó xuống đất, cẩn thận quan sát, ngoại trừ lớn hơn, mập hơn, lỗ tai bắt đầu dựng lên thì không có gì khác biệt.

Nghiêm Hi quen thuộc ngồi vào ghế sô pha, Tiếu Thâm cũng ngồi theo, "Thế nào, hôm nay đặc biệt đến đón cậu nhóc này sao?"

Nghiêm Hi khẽ mỉm cười: "Đúng vậy."

Tiếu Thâm làm ra vẻ đau tim, tay ôm lấy lồng ngực mình kêu: "Cũng không nghĩ đến người anh trai này sao, ít nhất cũng phải nói giảm nói tránh với anh, đúng là không có lương tâm." Nói xong, dùng chân chọc chọc Tiểu Yêu đang ngồi bên chân Nghiêm Hi, hết sức tức giận: "Với cái thứ chết tiệt gì đó, không quen, không có lương tâm."

Nghiêm Hi hết sức yên lặng liếc mắt khinh thường, mình ức hiếp anh ấy từ bao giờ?

Quản gia từ bên ngoài chạy vào: "Cậu chủ, người nhà họ Nghiêm đến."

Nghiêm Hi không hiểu, nhà họ Nghiêm? Cô khẽ cau mày, dường như đã nghĩ tới gì đó.

Tiếu Thâm khá bất ngờ, đứng dậy đi ra ngoài. Nghiêm Hi đứng sau nhìn, chỉ thấy một người đàn ông có vẻ lạnh lùng đang đi vào, cả người mặc âu phục màu đen, ngay cả áo sơ mi bên trong cũng là màu đen. Có rất ít đàn ông mặc cả bộ đều là màu đen còn mặc đẹp, nhưng người này có thể dùng mày đen để biểu đạt tình cảm, vừa chững chạc vừa tao nhã nhìn Tiếu Thâm miễn cưỡng cười, ánh mắt vẫn luôn sáng trong.

Tiếu Thâm bước lên nói chuyện: "Anh Phong, đã lâu không gặp." Nhìn thấy Phong Trác Hạo, Tiếu Thâm thật sự rất bất ngờ. Ở thành phố A đã lâu không gặp người này, sao hôm nay bỗng nhiên xuất hiện ở nhà mình? Có chuyện gì sao?

Phong Trác Hạo liếc qua Nghiêm Hi đang đứng sau Tiếu Thâm, rồi sau đó nhìn Tiếu Thâm khẽ mỉm cười: "Hai ngày nữa là đại thọ tám mươi tuổi của ông cụ trong nhà, không phải là nhớ đến ông cháu mấy người sao, còn để tôi tự tay đưa thiệp mời tới."

Nói xong còn nhìn Nghiêm Hi thật kĩ, hơi nghi ngờ, nhẹ cau mày như đang nghĩ gì đó, sau đó cũng không nghĩ đến là ai, lập tức hỏi: "Vị này là?" Khuôn mặt rất quen thuộc, giống như đã từng gặp ở chỗ nào đó, nhưng Nghiêm Hi rõ ràng nhận thấy trong mắt hắn không hề có một thứ gì cả.

Ánh mắt Tiếu Thâm vẫn đang nhìn, không thể không phát hiện mờ ám bên trong, nhưng cẩn thận nghĩ lại, cô nhóc không thể biết người này. Người này là người mà không ai trong thành phố A không biết, anh ta

là nhân vật truyền kì ở thành phố A năm năm trước, lúc anh ta nổi tiếng thì bốn người bọn họ vẫn đang chơi đùa ở đâu đâu. Nhưng rất kỳ quái là bốn năm trước không biết đã xảy ra chuyện gì với người này, bỏ đi, giống như trên thế giới không còn nhân vật số một như vậy. Sau khi anh ta biến mất, Lãnh Diễm lại bị kích thích, dừng mọi điên cuồng trước đây, trở thành người đứng nhất nhì thành phố A.

"À, người này là người nhà Lãnh Diễm. Không biết hôm nay vợ chồng son cãi nhau thế nào mà tìm đến tôi bảo tôi chỉ cách đối phó với người đàn ông của mình. Ha ha, anh nói xem, Lãnh Diễm cũng sẽ có ngày hôm nay!"

Nghiêm Hi lén lườm anh, có phải là cô không thể biết Tiểu Thâm nhỏ mọn, cố ý móc nối quan hệ giữ cô và Lãnh Diễm. Đây là anh đang lặng lẽ cho cô một thân phận, địa vị.

Phong Trác Hạo cũng nhận ra là đang giải thích, âm thầm cảnh cáo mình đừng để tâm, hé miệng cười cười, chuyển lực chú ý sang Tiểu Thâm, "Ông cụ nhà tôi lúc nào cũng nhắc đến cậu, rảnh rỗi đến gặp một chút?"

Tiểu Thâm lập tức cười ha ha, "Được, hôm nào đó tôi nhất định sẽ đi."

Phong Trác Hạo khẽ mỉm cười, cười rất sảng khoái, thật sự như không để ý thuận miệng nhắc tới: "Tiện thể dẫn theo bạn gái, ông cụ sẽ rất hài lòng."

Tiểu Thâm đang nháy mắt, lập tức hối hận. Người này là ai cơ chứ, sao có thể yên lặng chịu thiệt, lập tức lấy chuyện này ra chọc anh.

Trái lại Nghiêm Hi cảm thấy rất có ý, Tiểu Thâm bình thường độc mồm độc miệng nhưng dáng người rất được, bối cảnh trong nhà càng lớn. Bình thường người khác thua anh hoặc là do kiêng kị bối cảnh gia đình anh, không dám đắc tội, hoặc là do ăn nói vụng về không đấu lại được. Tóm lại, Tiểu Thâm khéo mồm khéo miệng không hề có địch thủ khắp thiên hạ, hôm nay người này xem ra là ngoại lệ.

Phong Trác Hạo cũng không ngồi, tán gẫu với Tiểu Thâm vài câu, trước khi rời đi còn nhìn Nghiêm Hi một lần, dường như không ai phát hiện.

Nhìn bóng lưng Phong Trác Hạo rời đi, Tiểu Thâm bị dọa sợ ôm chặt Nghiêm Hi, "Hi Hi, ngàn vạn lần em không thể bị tên họ Phong này làm cho nghiêng ngả. Người này không hề đơn giản, ngàn vạn lần sẽ là uy hiếp đối với Lãnh Diễm."

Nghiêm Hi nhìn anh vô cùng xem thường, không nói hai lời, giơ Tiểu Yêu lên.

Sau khi Phong Trác Hạo lái chiếc xe Spyker quyến rũ về nhà họ Nghiêm, đang mở cửa xe lập tức có một viên thịt tròn trịa bám vào trên đùi. Viên thịt nhỏ ôm chân anh không buông, dùng sức cọ cọ đầu vào nói lớn: "Ông Phong, ông Phong, ông đi ra ngoài làm gì?"

Phong Trác Hạo đen mặt, mình trở thành ông Phong từ lúc nào vậy?

Hết sức yên lặng đóng kỹ cửa xe, cẩn thận không để cục cưng của mình bị thương, cúi người ôm viên thịt nhỏ lên, vừa tán dóc vừa đi về phía phòng khách.

Viên thịt nhỏ hỏi: "Ông Phong, ông đi đâu vậy?"

Ông Phong trả lời: "Hôm nay con có ngoan không?"

Viên thịt nhỏ cong môi không vui, nhưng vẫn không ngừng cố gắng: "Ông Phong, hôm nay ông đi đâu?"

Ông Phong vừa tự hỏi vừa tự trả lời: "Ông nội ở nhà à? À ừ, ông nội luôn luôn ở nhà!"

Lúc này viên thịt nổi giận: "Con muốn nói cho Giản Vũ Hân, con muốn người, con muốn về Mỹ!"

Phong Trác Hạo nghiêm túc, ngoan ngoãn trả lời: "Hôm nay giúp ông nội đưa thiệp mời đến bạn bè của ông."

Viên thịt quệt miệng, lúc này còn không hài lòng, nhưng hai mắt tròn xoe vẫn luôn tò mò muốn biết thế giới bên ngoài như thế nào. Lúc nãy nó vừa bị ông Phong bắt cóc trở lại, thật sự nó rất tò mò về thế giới bên ngoài.

Nghiêm Đình đứng ở trên tầng hai nhìn xuống hai cha con bọn họ đang rất vui vẻ, trong đầu cũng nhớ tới cô con gái nhỏ của mình.

Lúc ông lấy mẹ Nghiêm Tử Hoa cũng không còn nhỏ tuổi, khó khăn lắm mới có một cô con gái, hết sức cưng chiều. Phải nói rằng ông cũng có con trai, nhưng là không có con gái, khó khăn lắm mới có một đứa, đơn giản là cục cưng ở trong nhà. Bản thân mình cưng chiều con bé, anh trai cũng cưng chiều con bé, có đồ gì ngon đều mang về nhà cho. Nhưng không ngờ rằng vẫn làm hư con gái, cuối cùng chuyện tình cảm lại trở nên như thế.

Trong phòng khách, Phong Trác Hạo dụ dỗ con trai mình: "Con trai, con tên gì?"

Viên thịt nhỏ sững sờ, sau đó nhếch miệng cười: "Mẹ gọi con là Nhục Đoàn Tử (còn có nghĩa là viên thịt/thịt viên)." Bởi vì nghe nói lúc nó sinh ra chính là một viên thịt nhỏ bé, lúc mẹ nó sinh nó suýt chút nữa đã chết vì khó sinh.

Nghiêm Đình đứng trên tầng gọi Phong Trác Hạo, "A Hạo, lên trên này một lúc."

Phong Trác Hạo ở dưới lầu ngẩng đầu nhìn lên, ông cụ đang nhìn mình, tìm quản gia giúp trông Nhục Đoàn Tử, mình nhẹ nhàng bước từng bước lên tầng.

Trong phòng sách, vẻ mặt Nghiêm Đình vừa oai nghiêm vừa căng thẳng, hình như không kịp chờ thêm, "Đã gặp con bé chưa?"

Phong Trác Hạo sững sờ, hiểu được đang nói đến ai, gật đầu, "Đã gặp, còn xinh đẹp hơn cả chị Tử Hoa, nhà họ Lãnh đối xử với cô bé khá tốt."

Nghiêm Đình khẽ mỉm cười, hơi vui mừng, "Thật may rằng lúc trước con đến thành phố G đã gặp được con bé, nếu không ta thật sự cho rằng con bé đã đi theo mẹ nó."

Thì ra là lúc Lãnh Diễm đến phòng làm việc của viện trưởng đã đến nhầm phòng có Phong Trác Hạo. Lúc ấy là lần đầu tiên hai người gặp mặt nhưng cũng không hay biết, đúng lúc Lãnh Diễm bắt gặp hắn và người phụ nữ khác đang làm chuyện tốt. Mặc dù sự thật là Phong Trác Hạo không đụng vào người phụ nữ kia nhưng thực tế vẫn khiến người khác hiểu lầm.

Ngày ấy tình cờ anh gặp được Nghiêm Hi, xa xa nhìn quả thật rất giống Nghiêm Tử Hoa cả ngày được ông cụ ôm trong ngực cả ngày. Nhưng lúc anh đến nhìn lần nữa cũng không thấy giống như vậy. Lúc về đã nói lại với ông cụ, ông cụ dĩ nhiên sẽ không bỏ qua bất cứ hy vọng nào, lập tức bảo anh đi điều tra.

Kết quả điều tra rốt cuộc cũng có thể để anh phát hiện được một kẽ hở, Nghiêm Hi là đứa bé Lãnh Dật Lăng nhặt được ở thành phố G. Lúc ông cụ nghe đến lập tức kích động, nghĩ hết mọi cách để người ta lấy được tóc Nghiêm Hi, lén cho xét nghiệm AND, mấy ngày chờ kết quả, ông cụ không thể yên lòng. Sau khi có được kết quả, chính là cháu gái ông, Phong Trác Hạo vốn tưởng rằng lúc này ông cụ có thể ngủ ngon rồi, nhưng vừa biết được kết quả cũng không thể ngủ ngon vì kích động.

Hiện tại cả ngày ông cụ đều nghĩ tới đứa nhỏ, hận không thể lập tức nhận cháu gái.

Phong Trác Hạo khẽ chau mày, nghĩ một lát, sau đó thận trọng mở miệng hỏi: "Ba, chuyện này ba không cần phải nóng vội. Con thấy con bé hình như không muốn vội để lộ thân phận của mình, hình như con bé đang có kế hoạch gì đó."

Ông cụ nghe thấy, kế hoạch? Suy nghĩ một chút, hình như hơi hiểu ra, sau đó liền nhớ tới một bức thư mình nhận được cách đây không lâu. Trong thư nói về chuyện của Lý Thánh Đức, ý nói muốn ông giúp đưa Lý Thánh Đức ra ngoài. Lúc ấy thiếu chút nữa ông đã tức chết, nhưng mặt sau bức thư có nói, đối với người như hắn, tàn nhẫn nhất chính là sau khi có được còn bị mất sạch, để hắn yên lặng cả đời ngồi trong tù có lợi cho hắn quá.

Lúc ấy ông cụ rất suy nghĩ về bức thư, điều tra một lần cũng không tra được gì cả. Khi đó trong đầu ông cụ chợt nảy ra ý tưởng, có phải đứa bé năm đó chưa chết không?

Suy nghĩ này vẫn luôn khiến ông cụ không thể ngủ ngon, cho đến lúc Phong Trác Hạo nói gặp được một cô gái giống Nghiêm Tử Hoa ở thành phố G, lúc này ông cụ mới kích động, ông tin chắc đứa bé kia vẫn còn sống.

Sau khi điều tra, quả nhiên là đứa bé đó.

"Có kế hoạch sao?" Ông cụ suy nghĩ thật nhanh, chắc chắn là có kế hoạch.

Phong Trác Hạo nhìn ông cụ hơi cúi đầu, vừa định mở miệng nói chuyện liền bị tiếng gõ cửa bên ngoài cắt đứt.

Phong Trác Hạo khẽ thở dài, ông cụ khôi phục lại như thường, thấp giọng nói: "Đi vào."

Quản gia đi vào, dáng vẻ kính cẩn, khom lưng hành lễ, sau đó mở miệng nói: "Ông chủ, bên ngoài có một cô gái tên Lý Lệ, nói muốn được gặp người."

Nghiêm Đình nhíu mày, đây là điềm báo ông đang nổi giận, "Lý Lệ nào, người như thế đến nhà họ Nghiêm chúng ta còn cần thông báo từ lúc nào vậy?"

Quản gia cung kính cúi đầu, suy nghĩ một lúc rồi giải thích: "Cô ấy nói cô ấy là con gái nuôi cô chủ nhận khi còn sống, nói rằng khi cô chủ còn sống đã bảo cô ấy nhắn lại, bảo cô ấy đến gặp người."

Nỗi tức giận trên mặt ông cụ dịu được một chút, nhớ lại hình như lúc con gái ông còn sống quả thật đã nhận một cô con gái nuôi, cho nên bảo quản gia dẫn vào.

Quản gia đi ra ngoài, Phong Trác Hạo do dự, Nghiêm Đình nhìn vẻ mặt không vui của hắn, mở miệng hỏi: "Sao vậy?"

Lúc đầu Phong Trác Hạo còn do dự, sau đó mở miệng nói: "Chị Tử Hoa sao có thể nói với con gái nuôi về chuyện của ba được. Theo con được biết, mười bảy năm trước chị Tử Hoa dẫn Hi Hi về nhà con bé mới biết được ba là ông ngoại của con bé. Nhưng Lý Lệ đó là ai, chỉ là một cô con gái nuôi mấy tháng, sao có thể biết được chuyện này."

Nghiêm Đình khẽ mỉm cười, trong mắt dường như để lộ sự khôn khéo thấu hiểu lòng người, liếc mắt nhìn Phong Trác Hạo, mỉm cười ra khỏi phòng sách: "Cô gái giống như vậy..." Ông cụ dừng lại, nhưng Phong Trác Hạo chỉ nhìn qua ánh mắt nghiêm nghị mà khôn khéo của ông cũng biết, ông cụ đã đoán ra được.

Lý Lệ ngoan ngoãn đi theo quản gia đi vào, trên mặt luôn mỉm cười nhàn nhã, còn chưa thấy người, trên chân liền đụng phải một thứ trơn trượt lành lạnh. Lý Lệ thấy lạ, cúi đầu nhìn, là một con rắn nhỏ màu bạc vừa rơi trúng chân cô ta. Lý Lệ sững sờ, nhanh chóng hét lớn lên, nhưng vừa nghĩ tới đây là nhà họ Nghiêm, mình vừa tới không nên kêu lớn trong nhà. Nếu ở nhà xuất hiện loài rắn nhỏ này, vậy chứng tỏ người trong nhà nuôi loài rắn này, ngộ nhỡ mình kêu to, có thể sẽ khiến chủ nhân con rắn mất hứng.

Vì vậy, chịu đựng lo sợ trong lòng, khom người sờ sờ con rắn nhỏ màu bạc, ngoài miệng vẫn nói: "Thật đáng yêu."

Nhục Đoàn Tử đang trốn trong góc phòng lập tức không vui. Nó biết người phụ nữ này, ngày đó Phong Trác Hạo dẫn nó ra ngoài ăn cơm có gặp người phụ nữ kia. Nó không thích cô ta, còn nhớ rõ ngày đó người phụ nữ này lén nhìn bọn họ, vẻ mặt kia thối không nhìn nổi. Đứa bé nho nhỏ là người nhạy cảm nhất, hơn nữa nó cũng vừa về nước, cảm thấy toàn bộ mọi vật đều rất mới mẻ, lúc trông thấy sắc mặt đó của Lý Lệ nó cũng rất nhạy cảm hiểu được.

Từ lúc quản gia ra ngoài mở cửa lập tức nhận ra người phụ nữ này. Nó ghét cô ta, không muốn cô ta tới nhà nó, nó sẽ cảm thấy bẩn, vì vậy mới thả con rắn nhỏ mà mình nuôi. Không phải phụ nữ đều sợ rắn sao, nó muốn cho người phụ nữ này sợ mất mật, tốt nhất là sợ đến mức tè ra quần chạy ra ngoài.

Nhưng thực tế là ngoài ý muốn của nó, tại sao người phụ nữ này không sợ? Rõ ràng cô ta sợ đến mức phải nuốt nước miếng, da gà nổi đầy người, sao còn cố làm ra vẻ dối trá như không sợ?

Trên tầng hai, Nghiêm Đình và Phong Trác Hạo cũng nhìn thấy cảnh này. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhận ra ánh mắt nghiên cứu trong mắt đối phương. Cô gái này không đơn giản, có thể cố kìm nén chịu đựng ra vẻ như mình hết sức yêu thích, như vậy rõ ràng là đang biết lấy lòng chủ nhà. Nhưng cũng thật cố ý quá mức!

Xuống dưới nhà, Phong Trác Hạo giả vờ giận khiển trách Nhục Đoàn Tử, "Không biết lễ phép, tại sao có thể để mặc rắn ra ngoài, con rắn này ở rừng rậm nhiệt đới châu Phi có thể sánh với ma túy. Ngộ nhỡ nó

cắn người thì biết phải làm sao?" Thật ra thì con rắn này không độc, nếu như là rắn độc sao hắn có thể cho cậu bé nuôi? Nhưng hắn muốn nói như vậy là muốn xem người phụ nữ này có thể nhẫn nại đến mức nào.

Quả nhiên Lý Lệ đang khom lưng vuốt ve con rắn nhỏ nghe thấy có độc lập tức dừng tay, hơi cứng nhắc, không biết nên làm thế nào. Cuối cùng dứt khoát diễn trò, nâng người lên nhìn Nghiêm Đình và Phong Trác Hạo vừa mới xuống nhà.

Nụ cười trên mặt vẫn luôn khéo léo, tự nhiên, nhưng lúc vô tình liếc qua Phong Trác Hạo sau lưng Nghiêm Đình lập tức ngây dại, người đàn ông này…

77. Chương 77: Lý Lệ Là Một Trò Cười.

Lý Lệ nhìn Phong Trác Hạo, không phải người đàn ông này là người ở trong phòng ăn ngày đó…

Phong Trác Hạo thấy mặt Lý Lệ hơi giật giật, nghiêng người khẽ mỉm cười với Lý Lệ. Nhục Đoàn Tử bên cạnh chen tới kéo kéo tay ba mình, khó khăn lắm mới tìm được một người đàn ông bằng lòng làm ba của nó, đừng để cho người phụ nữ không được chào đón này cướp mất.

Lý Lệ nhìn theo cánh tay Phong Trác Hạo, vừa hay nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của Nhục Đoàn Tử. Lúc này Lý Lệ xác định, hai cha con này đã từng nhìn mình với vẻ khinh thường trong phòng ăn ngày hôm đó. Sao có thể như vậy? Cô ta cũng chưa nghe thấy nhà họ Nghiêm có cháu trai từng này tuổi? Chẳng lẽ là con trai?

Lý Lệ liếc mắt nhìn Nghiêm Đình đầu đầy hoa râm, trực giác bỏ qua suy nghĩ đó. Nghiêm Tử Hoa là con gái út của Nghiêm Đình, sao có thể có một người con trai sau bà ấy được?

Vậy người đàn ông này là ai?

Thật ra thì Lý Lệ đã đoán đúng một nửa, Phong Trác Hạo quả thật cũng là con trai của Nghiêm Đình. Chẳng qua là con nuôi, hơn nữa trên danh nghĩa vẫn tên là Nghiêm Tử Hoa, cũng coi như là con trai Nghiêm Đình. Bởi vì từ nhỏ Phong Trác Hạo ít đi theo ông cụ, cho nên cũng không ai để ý đến chuyện danh phận. Cho tới khi Phong Trác Hạo thuận miệng gọi Nghiêm Đình là ba, mấy năm trước còn sửa đổi một chút. Gần đây Phong Trác Hạo cũng đã khá lớn mạnh, anh cũng lười phải thay đổi.

Nghiêm Đình tỉ mỉ quan sát Lý Lệ, Nghiêm Đình là người nhạy bén, từng liều lĩnh trên thương trường nhiều năm, cũng từng trải qua mọi xã hội thượng lưu, sẽ không có người nào có mưu tính mà tránh được ánh mắt của ông. Nghiêm Đình nhìn Lý Lệ đang nhìn cha con Phong Trác Hạo, ông cụ không thích chút nào, trong hai mắt của người này ngập đầy mưu mô toan tính. Cô ta nghĩ rằng người nhà họ Nghiêm là người bình thường sao? Tới đây cũng không kiềm chế tự ình là cao, cho rằng người khác cũng không bằng cô ta sao?

Nghiêm Đình khôi phục lại, nghiêm mặt, chống gậy đi về phía ghế salon, vừa đi vừa như không để ý hỏi: "Cô là?"

Lý Lệ nhìn Nghiêm Đình mặt cứng đờ, cũng nhanh trở nên cứng đờ, nhưng Lý Lệ cũng có thể nhìn ra ánh mắt tìm tòi nghiên cứu trong mắt ông cụ. Ông cụ đang nghi ngờ cô ta sao?

Lý Lệ lập tức đi lên, cung kính nói: "Ông nội, cháu tên là Lý Lệ, là con gái nuôi của mẹ Nghiêm Tử Hoa, bây giờ đang ở nhà họ Chu thành phố G." Lý Lệ cảm thấy, nhà họ Nghiêm nhà cao cửa rộng, có lẽ cảm thấy rất ghét những người bắt quàng làm họ thế này. Nếu như mình tới, sẽ để cho người ta có cảm giác mình tới nhà họ Nghiêm vì tiền, vì lợi ích. Cho nên cô ta mới nói mình đã được gả cho nhà họ Chu ở thành phố G, để người ta biết nhà họ Chu cũng là một nhà giàu, cô ta cũng không thiếu tiền, đầu tiên phải để cho người họ Nghiêm bỏ qua ấn tượng toan tính đối với cô ta.

Nghiêm Đình vừa nghe, quả nhiên ngẩng đầu nhìn Lý Lệ lần nữa, trên mặt không nhận ra biểu hiện gì, trong lòng thật sự là đang suy nghĩ đến nhà họ Chu sao? Nhà họ Chu nào? Khi nghe Lý Lệ nói đến nhà họ Chu dường như hơi cao giọng, hình như rất nhiều tiền!

Nghiêm Đình liếc mắt nhìn Nhục Đoàn Tử đang chơi với Phong Trác Hạo sau lưng Lý Lệ. Bởi vì Phong Trác Hạo ở sau Lý Lệ cho nên Lý Lệ không thấy được, đang ôm con trai nhìn Lý Lệ cười. Hai người đều

thông minh, con trai cũng biết cười người khác sau lưng là chuyện không có đạo đức, kết quả là phải dùng bàn tay mũm mĩm che miệng, sợ mình phát ra tiếng cười.

Phong Trác Hạo đã hoàn toàn thay đổi hình tượng băng sơn trước mặt con trai, vì để con trai thích sẽ làm phong phú mọi vẻ mặt, giờ này hắn đang nhướn mày nhìn chằm chằm Lý Lệ cười vui sướng, cười rất đáng đánh đòn.

Trong mắt Nghiêm Đình lóe lên nụ cười, hai người phía sau cũng nhìn ra được, sao ông cụ không thể không biết. Lý Lệ này cũng coi như là người thông minh nhất so với những người cùng tuổi, nhưng ở chỗ này không biết đối thủ của mình có tài nghệ gì còn dám bày trò khôn vặt, vậy thì quá ngu ngốc. Chuyện khác chưa nói đến, ít nhất cũng cần phải kìm nén sự tính toán trong đôi mắt kia.

Không ra khỏi nhà không thể có tiền, đây là ấn tượng đầu tiên của Nghiêm Đình đối với Lý Lệ.

Nghĩ như vậy, ông cụ cố kéo dài tiếng, trên mặt hình như còn đang nhớ lại, dường như là đang nghĩ đến nhà họ Chu mà Lý Lệ nhắc đến là nhà nào. Một hồi lâu, ông giãn mày, "Ồ!" Đây là phản ứng của Nghiêm Đình, thật sự ông không biết nhà họ Chu là nhà nào, ông không thể phản ứng nhiều hơn.

Mặt Lý Lệ cứng đờ, hình như không ngờ ông cụ sẽ phản ứng như vậy, có vẻ là không kiên nhẫn khi nghe mình giới thiệu. Nghiêm Đình suy nghĩ một lát, sau đó há mồm hỏi: "Cô nói, khi Tử Hoa còn sống đã nhờ cô chuyển tin sao? Nó bảo cô làm gì?"

Lý Lệ vội thôi cười, như đang thương cảm cho Nghiêm Tử Hoa, giọng cực kỳ khéo léo nói: "Mẹ nói, về sau nếu có cơ hội đến thành phố A nhớ chuyển lời đến ông nội, nói mẹ biết sai rồi, hi vọng ông nội có thể tha thứ ẹ, còn nói mẹ bất hiếu…"

Lý Lệ cố gắng đè nén giọng mình, lời cuối cùng định không nói, nhìn nét mặt Nghiêm Đình, quả nhiên Nghiêm Đình đang rất đau lòng. Cô ta cũng đã nhắc đến con gái đã chết mười bảy năm trước của ông ta, hôm nay không tóm được nhà họ Nghiêm không thể trở về. Quan hệ giữa cô ta và nhà họ Nghiêm phải dựa vào Nghiêm Tử Hoa đã chết từ lâu, mấu chốt thành bại đều phải dựa vào Nghiêm Tử Hoa, xác định xem mình có thể lợi dụng không.

Nghiêm Đình cũng không quan tâm đến người phụ nữ này làm gì, dù sao cũng không làm gì được ông, ông mặc kệ. Bây giờ điều ông quan tâm nhất là những ngày cuối cùng con gái ông đã trôi qua như thế nào. Tuy rằng Lý Lệ không phải là người thành thật, nhưng ít nhiều cũng có thứ gì đó có ích?

Ông cụ liền hỏi: "Khi còn sống Tử Hoa sống ở thành phố G như thế nào? Lý Thánh Đức đối xử với nó có tốt không?" Thật ra thì chính ông cũng hiểu hỏi những câu như thế là vô ích, nếu con bé có thể sống tốt sao có thể khốn khổ ôm cháu gái ông xuất hiện trước mặt ông?

Nhớ tới đây ông cụ liền hối hận đến chết, lúc ấy ông vênh váo cái gì? Lúc đó con gái ông nhất định là không còn chỗ để đi, cho nên mới lén trở về tìm ông là ba làm chỗ nương tựa. Nhưng ông đã làm gì? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Cũng không biết đứa nhỏ Hi Hi có chịu tha thứ ột ông ngoại như ông hay không? Dù sao lúc ấy đứa nhỏ cũng đã mở hai mắt thật to nhìn mình chằm chằm!

Lý Lệ nở nụ cười khổ: "Không tốt lắm, sau này mẹ như có vấn đề về tinh thần, ba nhốt mẹ ở nhà cả ngày, mỗi lần về nhà cũng sẽ nhìn thấy trong nhà hỗn loạn. Ba cũng đã mời rất nhiều bác sĩ đến khám ẹ, cũng uống thuốc, cũng châm cứu nhưng không hề có hiệu quả. Sau đó ba buồn đến mức cả đêm không thể ngủ ngon, phải nhờ thuốc lá để giữ vững tinh thần. Khi đó Hi Hi rất nhát gan, cả ngày đều ôm cháu khóc…" Lý Lệ như đang rơi nước mắt, giọng chua xót, cuối cùng không nói được điều gì nữa, nhìn lại ông cụ, hai mắt cũng đỏ bừng.

Thật ra thì ông cụ đều biết những điều này đều là giả, lời của Lý Lệ ít nhiều đều rất xảo quyệt. Đừng xem vài ba lời của cô ta có vẻ chưa được chuẩn bị trước, quay đầu lại cũng đều nói tốt cho Lý Thánh Đức. Nếu không phải những năm này ông đều đã cho người điều tra chuyện tình con gái mình, không chừng giờ phút này ông cũng bị Lý Lệ lừa dối. Hai mắt ông đỏ lên không phải vì biết chân tướng sự việc, mà là vì con gái ông không đáng như vậy.

Lý Lệ nhìn Nghiêm Đình ngầm chịu đựng, lập tức quỳ xuống, ôm đầu gối Nghiêm Đình khóc, khóc xong còn tốt bụng an ủi: "Ông ngoại, đừng khóc, cháu sẽ thay mẹ tận hiếu, cả mẹ và Hi Hi, cháu sẽ hiếu thuận

với ông gấp bội."

Phong Trác Hạo lạnh lùng, nghĩ thầm người phụ nữ này đúng là cực phẩm, trông có vẻ rất ngoan ngoãn khéo léo, sao mỗi câu lại giống như mũi kim như vậy? Lời này nói ra quả nhiên rất có kỹ thuật, bà xã gà mờ của mình chắc chắn không phải là đối thủ của cô ta. Nhớ lại bà xã mình, Phong Trác Hạo cúi đầu nhìn qua thịt viên nhỏ. Thằng bé như đang muốn ói, trong lòng Phong Trác Hạo rất kiêu ngạo. Con trai quá khác biệt, lúc này mới chỉ bốn tuổi cũng đã biết phân biệt thật giả. Nhìn dáng vẻ Lý Lệ như cá gặp nước cũng biết lừa gạt rất nhiều người. Nhưng thật may là con trai mình không bị lừa gạt, may mắn là đi theo mình, nếu nó đi theo mẹ nó, lúc này coi như xong đời.

Cho nên năng lực phân biệt tốt xấu của đứa bé phải được bồi dưỡng từ nhỏ! Đây là tâm đắc ngay phút chốc của người làm cha như Phong Trác Hạo. Ngày đó mình nghe thấy Lãnh Diễm và cháu gái ngoại nói đến chuyện nuôi con cái. Lúc đó mình còn nghiêm túc khoe khoang khoác lác, đoán trước Lãnh Diễm trẻ tuổi sẽ không biết nuôi trẻ con. Ai ngờ người ta dường như hoàn toàn có kinh nghiệm, vừa hỏi xong mới biết, cháu gái ngoại cũng được người này nuôi lớn từ nhỏ.

Tán gẫu không lâu, đã nói là thịt viên nhỏ thật sự rất ghét Lý Lệ, nghe Lý Lệ gọi ông nội, cũng nhịn không được buông bàn tay đang nắm chặt tay ba mình, cơ thể bé nhỏ vọt lên trước, níu lấy cổ áo Lý Lệ mãnh liệt nói: "Cô nói ai là ông ngoại, đây là ông nội tôi. Cô gọi ông là ông ngoại, vậy không phải tôi phải tới hỏi thăm cô sao? Tôi không muốn có một người chị già như cô, cô tránh ra."

Đừng nghĩ rằng nó chỉ là đứa nhỏ, nó không nhẹ đâu, lúc đẩy Lý Lệ, Lý Lệ đang quỳ một chân trên đất, Nhục Đoàn Tử dùng sức bổ nhào về phía trước, Lý Lệ lập tức ngã ra. Dù thế nào cô ta cũng không nghĩ tới một đứa bé lúc nãy còn rất ngoan ngoãn sẽ chạy tới chặn ngang như vậy.

Quay đầu lại nhìn Phong Trác Hạo đang nhìn đứa bé, Phong Trác Hạo cũng đang cười cười nhìn lại mình. Sao lại thế này, người lớn nói chuyện rất tốt, sao đứa bé nửa đường tới gây rối? Người lớn ở đây giáo dục trẻ con như vậy sao? Không trách được dạy ra một Nghiêm Tử Hoa như vậy, dám chạy theo đàn ông bên ngoài. Kết quả thì sao, còn không phải là chết thê thảm sao!

Phong Trác Hạo nhìn con trai mình đang gây loạn, anh cũng không quản, vừa đúng anh cũng đang muốn ói, để thằng bé quấy rối đúng lúc, tiết kiệm sức lúc mình nổi điên muốn dùng tay ném cô ta ra ngoài.

Nhưng thấy Lý Lệ nhìn Nhục Đoàn Tử chằm chằm khiến Phong Trác Hạo chợt cảm thấy không vui. Người phụ nữ này dám động đến con trai cục cưng của anh xem! Anh cũng không phải là người làm kinh doanh đơn giản. Dám khinh thường con trai anh, đúng là nhanh chóng tìm đến cái chết!

Nghiêm Đình nhìn Lý Lệ bị bao lấy, vẻ mặt cũng buông dần. Nhưng bây giờ còn không biết chấm dứt tình hình này thế nào, trước tạm thời cứ để cô ta tự biên tự diễn một lần. Thật ra thì bọn họ xem cũng thấy thú vị, vậy thì cùng diễn đi.

Trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt cũng nghiêm lại, giọng nghiêm khắc nói với Nhục Đoàn Tử nhỏ: "Chuyện gì xảy ra, thấy người cũng không gọi, còn dám động tay động chân, bình thường ta dạy cháu sao hả?"

Ông cụ trừng mắt, mày dựng đứng, đừng nói là dọa người khác, Nhục Đoàn Tử bị dọa đến mức sững sờ. Nó nhìn lầm sao? Rõ ràng ba và ông nội cực kỳ ghét người này, như vậy mình mới chạy tới đẩy, chẳng lẽ mình làm gì sai rồi sao?

Dù sao cũng chỉ là đứa bé mấy tuổi, cũng không hiểu dối trá giữa người lớn với nhau lắm. Chỉ biết rằng ba là đàn ông cũng không thể nhịn nổi người phụ nữ này, nếu mở miệng nói sợ rằng không tốt, cho nên đàn ông nhỏ như nó mới dám đi lên. Kết quả là, Nhục Đoàn Tử bé nhỏ lập tức diễn cảnh như vậy.

Phong Trác Hạo nhìn nhóc con nhà mình sắp khóc đến nơi, vội vàng đi lên cúi người xách nó lên lầu, không nói câu nào, anh thật sự lười phải khách sáo với người phụ nữ dối trá như Lý Lệ.

Lên lầu đóng cửa, Phong Trác Hạo khen ngợi: "Con trai, con quá mạnh mẽ, người phụ nữ kia cũng sắp làm cho ba con ói đến nơi, con làm rất tốt." Đây chính là cách giáo dục của Phong Trác Hạo. Khó có thể tưởng tượng rằng, một người đàn ông lạnh lùng như vậy, còn không biết xấu hổ còn dạy cho đứa nhỏ đối diện làm như thế, một ngày nào đó sẽ bị vạch trần, nhìn người làm cha này như thế nào!

Dưới nhà Nghiêm Đình cứ như vậy nhìn Lý Lệ, cũng không khom lưng đến đỡ, chỉ ra vẻ quan tâm nói: "Cô bé, không sao chứ?" Câu hỏi rất hiền lành, giống như thật là ông nội vậy.

Bàn về độ nghiêm túc, xã giao có lệ dĩ nhiên Lý Lệ còn kém xa Nghiêm Đình đã tu thành chính quả. Ông đã tôi luyện hơn nửa đời người trong cái vòng thật giả lẫn lộn này, có thể nói từ lúc ông từ trong bụng mẹ đã bắt đầu học, Lý Lệ thay đổi giữa chừng dĩ nhiên không thể là đối thủ của ông.

Không nhận ra vẻ mặt gì khác ngoài quan tâm của Nghiêm Đình, Lý Lệ khéo léo lắc đầu, "Ông ngoại, cháu không sao." Sau khi tự mình bò dậy, thản nhiên ngồi bên cạnh Nghiêm Đình, thân thiết kéo tay Nghiêm Đình thật sự như hai ông cháu. Lý Lệ cười ngọt ngào, "Cậu bé thật đáng yêu, cậu bé là cháu nội của ông sao? Lúc nãy người đó hình như là cậu của cháu?" Lý Lệ thận trọng hỏi, đôi mắt khép nép nhìn chằm chằm Nghiêm Đình. Cô ta rất tự nhiên hỏi là 'cậu", có thể nghĩ muốn biến mình trở thành một thành viên nhà họ Nghiêm. Nghiêm Đình cười lạnh trong lòng, đây là muốn tới nhà ông chiếm tiện nghi!

Mỉm cười gật đầu coi như là cam chịu, thật ra thì chỉ không muốn mở miệng nói thêm câu nào mà thôi.

Lý Lệ vốn đang rất cẩn thận, khép nép hỏi 'cậu', dĩ nhiên là cô ta cũng đã tính toán. Dùng một câu hỏi nhỏ, nếu ông cụ gật đầu, vậy thì bản thân cô ta coi như cũng đã bước một chân vào nhà họ Nghiêm rồi, coi như ông cụ đã ngầm xác nhận thân phận cô ta rồi.

Nghiêm Đình trả lời khiến cô ta rất hưng phấn, suýt chút nữa còn nhảy dựng lên tại chỗ. Nhưng cô ta vẫn giả bộ vô ý nói: "Cậu bé thật đáng yêu, cũng thật giống cậu."

Trong góc trên tầng hai, Nhục Đoàn Tử cười trộm nhìn mặt ba mình đang co giật. Phong Trác Hạo nghe Lý Lệ gọi mình là cậu, trong lòng vô cùng ghê tởm. Sao anh không thể giải thích được rằng mình là cậu của một người phụ nữ khi nào? Anh nghĩ không hiểu, nếu đã nghĩ không ra thì không cần nghĩ nữa, nhanh chóng đưa cháu gái ngoại chính về mới đúng!

Không biết đã trải qua bao lâu, dù sao trời bên ngoài cũng đã tối, ông cụ thật sự không chịu đựng được nữa, ông sắp nôn mửa vì Lý Lệ. Người ta mở miệng một tiếng ông ngoại, ông có nói gì cũng đều là xâm phạm đến người ta. Sao ông không hề có một chút xíu cảm giác ngọt ngào nào, ngược lại còn khiến ông có cảm giác chua? Ông rất muốn nôn ói.

Ông cụ tinh mắt liếc nhìn kim chỉ giờ, ông quản gia cũng thấy được, liền lấy lý do: "Ông chủ, tới giờ rồi, buổi tối người còn phải đến gặp XXX, sắp đến giờ rồi." Quản gia rất chu đáo, kính cẩn đi tới trước mặt Nghiêm Đình, đầu tiên là khom người với Lý Lệ, cười lễ phép, sau đó mới kính cẩn nói với Nghiêm Đình như vậy.

Lý Lệ rất hài lòng về việc quản gia lễ phép với mình. Cô ta cảm thấy đây mới là lễ nghi của người có tiền! Cách cha con Phong Trác Hạo nhìn cô ta vẻ khinh thường thật sự là không có tư cách.

Nghiêm Đình liếc mắt nhìn quản gia, âm thầm khen ngợi. Hai người đã là chủ tớ nhiều năm, chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu ý lẫn nhau. Nghiêm Đình cố làm ra vẻ liếc mắt nhìn kim đồng hồ nhiều lần, "À, cũng đã trễ thế này, thời gian trôi qua thật nhanh, cháu đến đây, ta vui mừng đến mức quên cả thời gian rồi."

Lý Lệ cũng đứng dậy, dáng vẻ tao nhã, cô ta tới nhà họ Nghiêm trước là muốn ra mắt học hỏi lễ nghi, chỉ là dáng vẻ học hỏi khá lâu. Cô ta khéo hiểu lòng người cười cười: "Ông ngoại, không quan trọng. Thời gian cũng không còn sớm, cháu cũng nên đi, cháu sẽ thường xuyên đến thăm người."

Nghiêm Đình cố ra vẻ như không muốn: "Hazz, cháu coi, tối nay là lần đầu tiên cháu tới, nên giữ cháu ở lại ăn cơm tối."

Trong lòng Lý Lệ vẫn khá tiếc nuối. Vốn rằng cô ta muốn ở lại thêm một lúc, nhưng nghĩ lại, lần đầu tiên mình tới đã ở lại lâu như vậy có lẽ quá mức cố ý rồi. Không được, phải nhất quyết lắc đầu: "Không, ông ngoại, chồng cháu còn đang chờ cháu về ăn cơm tối, cháu không về anh ấy sẽ không ăn." Đây là Lý Lệ âm thầm tô vẽ hạnh phúc của mình. Cho đến bây giờ cô ta vẫn muốn nhấn nhủ điều gì đó cho Nghiêm Đình, rằng cô ta được gả đi rất tốt. Chồng cô ta vừa có tiền vừa yêu cô ta, cô ta rất hạnh phúc, không cần dựa vào nhà họ Nghiêm vẫn sống tốt, cô ta tới nhà họ Nghiêm đơn giản chỉ vì nghiêm Tử Hoa là mẹ nuôi cô ta.

Nghiêm Đình gật đầu tỏ ý mình hiểu.

Lý Lệ đi, cuối cùng cũng đã đi, tất cả già trẻ lớn bé nhà họ Nghiêm đều thở phào nhẹ nhõm, ngay cả quản gia sau khi tiễn Lý Lệ cũng mang vẻ mặt may mắn 'cuối cùng đã đi'.

Người trong nhà đều tụ tập lại, ai cũng có thể nhìn thấu cảm nhận hôm nay của mọi người, cả nhà đều cười ầm lên, Lý Lệ này chính là một chuyện cười.

Đây chính là thu hoạch duy nhất ngày hôm nay khi Lý Lệ đến nhà họ Nghiêm. Nhưng Lý Lệ còn không biết, cô ta vẫn đang đắc chí. Mọi người xem xem, cô ta đã gọi ông ngoại với cậu rồi, nhà họ Nghiêm đã thuận lợi chấp nhận cô ta. Về sau chỉ cần cố thêm một chút nữa, nhà họ Nghiêm có thể thuận lợi trở thành chỗ dựa của cô ta.

Lý Lệ nghĩ thật tốt, thật tốt quá, cho nên vẫn hơi đắc ý vênh váo. Bây giờ có một chuyện khiến cô ta không hài lòng, đó là lúc cô ta vừa mới tới nhà họ Nghiêm, thế mà ông cụ cũng không nói cho cô ta biết tin ông cụ sắp sửa mừng thọ. Ông cụ nên mời cô ta tham gia, rằng nhà họ sắp tổ chức lễ mừng thọ. Nếu như hôm đó ông cụ tuyên bố thân phận của mình trong lễ mừng thọ, vậy thì thật tốt. Suy nghĩ mà xem, hôm đó sẽ có rất nhiều người có tiền ở thành phố A tới, càng không cần phải nói đến những thanh niên tài năng anh tuấn. Bây giờ cô ta dần không có lòng tin đối với Chu Khải, người như Chu Khải còn lén cho người điều tra sau lưng cô ta, nếu cô ta có thể tìm được một người đẹp trai trẻ tuổi, giàu có lập tức sẽ đạp hắn ra.

Tâm trạng Lý Lệ rất tốt, cười cười quay về khách sạn, ai ngờ nửa đường gặp được Nghiêm Hi, ánh mắt Lý Lệ càng khác thường.

Lúc đầu bởi vì gia cảnh cô ta không bằng người khác, cho nên luôn cảm thấy Nghiêm Hi cao hơn cô ta. Lúc này cô ta vừa trở về từ nhà họ Nghiêm, sau mấy ngày điều tra coi như cô ta cũng biết tài sản nhà họ Nghiêm, hầu như không có gia đình nào ở thành phố A vượt qua. Cô ta là một cô chủ nhỏ nhà họ Nghiêm sao có thể không thoải mái khi đứng trước mặt Nghiêm Hi?

Lý Lệ nhìn Nghiêm Hi đi từ trong thang máy ra, cao quý ngước mắt nhìn Nghiêm Hi, hơi có cảm giác đang nhìn từ trên cao xuống, nhưng chiều cao không bằng. Lý Lệ lớn lên rất xinh đẹp, nhưng dáng vóc rất nhỏ nhắn, chưa tới một mét sáu mươi. Nhưng Nghiêm Hi không như vậy, tỷ lệ cơ thể cô rất chuẩn, chiều cao tiêu chuẩn một mét sáu mươi tám. Hơn nữa chân còn mang một đôi giày cao gót tám xentimet, người lập tức cao hơn hẳn, đi từ xa tới là có thể thu hút ánh mắt đàn ông, nhìn gần, vóc dáng cô có thể so với tiên trời.

May là như vậy, Lý Lệ khoanh tay ôm ngực liếc nhìn Nghiêm Hi. Tầm mắt Nghiêm Hi vẫn duy trì ở độ cao đó, vừa đúng vượt qua chiều cao Lý Lệ, nhìn thấy Lãnh Diễm đang đi từ bên ngoài vào, Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, bộ váy dài cúp ngực màu đỏ càng tôn lên nước da trắng nõn nà, óng ánh dưới ánh đèn chói mắt.

Nghiêm Hi đã nhìn thấy Lý Lệ, cô không hiểu tại sao Lý Lệ vẫn luôn diễn trò ngây thơ đột nhiên ra vẻ cao ngạo, nhưng cũng quá cao ngạo, rất giống như nhà giàu mới nổi, cố ý cao ngạo quá mức.

Nghiêm Hi không hề nhìn Lý Lệ đối diện, mắt vẫn dính trên người Lãnh Diễm đang đứng ở cửa mỉm cười. Lý Lệ hai tay ôm ngực chặn trước mặt Nghiêm Hi, cao ngạo chẳng thèm nói với Nghiêm Hi. Nhưng ai ngờ rằng Nghiêm Hi cũng không từng nhìn qua cô ta, giống như cô ta không hề tồn tại trước mắt, cố gắng tránh khỏi đường thẳng mình cố duy trì. Lý Lệ cố dằn lòng, không hề nhường đường, để xem Nghiêm Hi có thể làm gì. Cô ta nghĩ người phụ nữ như Nghiêm Hi sẽ không trực tiếp đụng vào, sớm muộn gì cũng sẽ chủ động đi đường vòng.

Ai ngờ, Nghiêm Hi không hề dừng chân, đi thẳng tới, Nghiêm Hi cao, giờ này còn mặc một cái váy dài màu đỏ trên người, trang điểm tinh xảo giống như một nữ vương đang đi thẳng tới.

Chân Lý Lệ như có quỷ thần xui khiến bước nhỏ sang một bên, sau đó cũng cảm thấy Nghiêm Hi đi thẳng tới trước mặt cô ta, cả đoạn đường Nghiêm Hi không hề đi đường vòng. Bởi vì Nghiêm Hi không hề nể tình va vào người lảo đảo, trừng mắt, Nghiêm Hi này…

"Nghiêm Hi, cô được dạy dỗ như vậy sao?" Nếu bình thường giọng Lý Lệ sẽ rất nhỏ, nhưng hôm nay Lý Lệ đang đắc ý vênh váo, tương lai nhà họ Nghiêm quá tốt đẹp đến mức cô ta trở nên hôn mê kích động. Trong lòng cô ta trở nên cao ngạo không giải thích được, giống như cô ta là con gái lớn lên trong nhà họ Nghiêm vậy.

Nghiêm Hi không hề để ý đến, giống như không hề biết người này, đi tới bên cạnh Lãnh Diễm khẽ mỉm cười, tiếng cười hết sức giống người đẹp có thể hòa tan băng.

Tao nhã kéo tay Lãnh Diễm, lúc này Nghiêm Hi mới khẽ nghiêng người nhìn Lý Lệ đang giơ chân tức giận phía sau, hơi khinh thường nhìn cô ta, sau đó lập tức dời mắt, giọng không kiên nhẫn: "Đường rộng như vậy, Chu thiếu phu nhân không thể đi bộ bình thường, hay là đã chiếm đường người khác thành quen, cảm giác mình vĩnh viễn không thể bằng người khác?" Nói xong, quay người đi.

Lý Lệ hít khí lạnh, cô ta vừa nghe thấy gì? Nghiêm Hi nói gì? Từ khi nào miệng lưỡi của người phụ nữ này trở nên sắc bén như vậy?

Câu nói kia có ý gì người khác không biết nhưng sao cô ta có thể không biết? Có phải đang nói cô ta thích tranh giành đồ của người khác? Bây giờ còn đang hận cô ta cướp Chu Khải sao? Hận thì có ích lợi gì, không phải là nên oán hận mình không có bản lĩnh trói buộc đàn ông của mình!

Lãnh Diễm cười hiền, Hi Hi vừa rồi khiến anh nhớ lại, trước kia Hi Hi đều như vậy, dáng vẻ nữ vương cao cao tại thượng, anh thích. Anh thích cô là người phụ nữ dáng vẻ của một nữ vương, kiểu phụ nữ đó, đủ vị!

Nhìn Nghiêm Hi vừa nản lòng vừa nản chí, Lãnh Diễm lái xe trên đường: "Sao vậy, hôm nay tâm trạng không tốt sao?"

Vẻ mặt Nghiêm Hi thản nhiên, không nói lời nào, chỉ thản nhiên liếc nhìn anh, lười biếng tháo giày cao gót, co người như mèo vào bên tay lái phụ.

Nhìn đèn đường chợt sáng và cảnh sắc tối ngầm bên ngoài cửa xe, Nghiêm Hi chợt mở miệng: "Anh nói xem, vì sao lại phức tạp như vậy?"

Lãnh Diễm đang chuyên tâm lái xe, thấy cô không đầu không đuôi hỏi một vấn đề mơ hồ như vậy, kinh ngạc nhướn mày: "Xảy ra chuyện gì vậy, sao đột nhiên em lại cảm thán như vậy?"

Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, lắc đầu một cái: "Không có gì." thật ra hôm nay cô biết Lý Lệ đến nhà họ Nghiêm, lúc ở nhà họ Tiếu gặp Phong Trác Hạo, hắn đại diện nhà họ Nghiêm đến khiến Nghiêm Hi nhớ lại ông ngoại đã bị mình cố ý bỏ quên trong góc. Sau khi rời nhà họ Tiếu, Nghiêm Hi lái xe mình, quỷ thần xui khiến thế nào cô lái xe đến biệt thự nhà họ Nghiêm, dừng xe, nhìn thấy biệt thự quen thuộc.

Nghiêm Hi trong xe ngơ ngác, không hiểu tại sao mình lại xuất hiện ở đây, đợi đến lúc cô muốn rời đi đúng lúc nhìn thấy Lý Lệ.

Quả nhiên Lý Lệ tới thành phố A cũng muốn chạy tới nhà họ Nghiêm. Nhưng tại sao cô ta biết mẹ có quan hệ với nhà họ Nghiêm? Lý Thánh Đức nói cho cô ta biết sao?

Lãnh Diễm nhìn khuôn mặt hoàn toàn ảm đạm, không nhịn được đưa tay vuốt đầu cô, Nghiêm Hi lại kháng nghị, "Đừng làm rối tóc em, khó khăn lắm em mới bới được tóc lên." Cô có một tật xấu rằng, dù gì cũng không bới tóc. Trước kia tóc cô đều do Lãnh Diễm toàn quyền xử lý, tay anh khéo léo, chỉ hai ba lần là có thể tạo kiểu thật đẹp. Nhưng sau bốn năm rời đi, tóc Nghiêm Hi có vẻ đã thành nếp không dễ thay đổi, hoặc là đuôi ngựa, hoặc là thả, chỉ có hai kiểu đó.

Lãnh Diễm liếc mắt nhìn cô không có tài tạo kiểu tóc, khẽ mỉm cười, một tay rút kẹp tóc của cô xuống, tóc dài xõa xuống.

Nháy mắt Nghiêm Hi xù lông, "Anh làm gì vậy?" Cô tập mãi một ngày mới được như vậy, nháy mắt đã bị phá hỏng.

Lãnh Diễm nheo mắt ghét bỏ: "Quá xấu, để như vậy đẹp mắt hơn nhiều."

78. Chương 78: Lãnh Diễm, Ông Chủ R&d Thần Bí?

Xe vừa đến nơi tổ chức bữa tiệc, Lãnh Diễm dừng xe trước hội trường, cũng không thấy xuống xe. Cậu đỗ xe đang đứng ở bãi đậu xe vừa nhìn thấy xe dừng lại, do dự tiến lên gõ cửa sổ xe, Lãnh Diễm từ tốn cũng không làm gì. Nghiêm Hi liếc mắt nhìn cậu thanh niên khó xử đang chờ ở ngoài, sau đó rồi nhìn lại dòng xe bị Lãnh Diễm chặn lại ở phía sau.

"Làm gì vậy, còn không xuống xe." Dứt lời cô đẩy cửa ra.

Ai ngờ, Lãnh Diễm nghiêng người, kéo cánh tay Nghiêm Hi, ảo thuật tay biến ra một trâm cài tóc nhỏ màu bạc lóng lánh đẹp mắt, phía trên còn khảm vài viên kim cương xinh xắn làm cho Nghiêm Hi sáng cả hai mắt.

Lãnh Diễm thấy dáng vẻ yêu thích của Nghiêm Hi, trong lòng vô cùng kiêu ngạo. Mặc dù nó chỉ là một đồ vật nhỏ nhưng cũng có thể khiến người phụ nữ của mình vui vẻ, đó chính là món quà lớn nhất.

Nghĩ tới đó, tay bắt đầu cử động, ngón tay thon dài hút mắt lượn quanh tóc Nghiêm Hi. Động tác linh xảo, chỉ hai ba bước đã cột được tóc Nghiêm Hi lên, cài bằng trâm, vuốt hai lọn tóc trên đỉnh đầu, trở nên vô cùng xinh đẹp.

Nghiêm Hi sững sờ, Lãnh Diễm đã hoàn thành xong, mỉm cười nhìn Nghiêm Hi vẫn còn đang ngây người. Nghiêm Hi phục hồi lại tinh thần, nhìn vào trong kính, hiệu quả không thua nhân viên chuyên nghiệp.

Lãnh Diễm thản nhiên nói: "Mấy năm rồi chưa làm, không được quen, chỉ là hiệu quả cũng tốt hơn lúc nãy em làm." Nói xong lập tức xuống xe, tao nhã bước vòng qua đầu xe, đi tới ghế phụ, mở cửa xe cho Nghiêm Hi như một quý ông.

Nghiêm Hi ngồi trong xe nhìn một loạt động tác của Lãnh Diễm, bật cười. Người đàn ông này cố ý, vốn dòng xe phía sau bị chặn lại đang tuýt còi inh ỏi, nhưng cũng lập tức yên tĩnh vì hành động này của Lãnh Diễm. Lãnh Diễm, người bình thường không biết, nhưng những người nổi tiếng nay ở thành phố A đến tham gia bữa tiệc hôm nay đều biết, người đàn ông này bình thường rất khiêm tốn, căn bản ai ai cũng biết. Nhưng không có nhiều người từng thấy, người nào không biết tập đoàn R&D, người nào không biết ông chủ sửa dở thành hay phía sau tập đoàn này, nhưng hôm nay nhìn thấy anh, người ta không tránh khỏi bất ngờ.

Nghiêm Hi bắt lấy tay Lãnh Diễm, tao nhã xuống xe, sau đó nhìn thấy cậu thanh niên đỗ xe thở phào nhẹ nhõm, Nghiêm Hi giận hờn trợn mắt nhìn người đàn ông nào đó đang đắc chí, đã là người lớn còn tranh đua với trẻ con làm những chuyện như vậy.

Nghiêm Hi xuất hiện khiến những người đàn ông kia hơi mất khống chế. Cô rất đẹp, ánh mắt giận hờn của cô cũng khiến trong lòng đàn ông nảy lên. Không biết vì sao, đã có người nào chưa từng nhìn qua người đẹp, nhưng chính cô lại làm cho bọn họ trở nên gấp gáp.

Lãnh Diễm nhìn thẳng, dịu dàng nắm tay Nghiêm Hi đi vào trong, những ánh mắt cuồng phong phóng điện kia dĩ nhiên không thoát khỏi ánh mắt anh. Anh lạnh lùng quét mắt qua, những người đàn ông kia sững sờ, sau đó lúng túng quay đầu, không dám nhìn cô gái kia lần nữa.

Nghiêm Hi trực tiếp giả bộ như không nhìn thấy động tác của anh, cười rất vui vẻ đi vào bên trong, nhìn quanh không thấy ai mới lặng lẽ ghé vào bên tai anh hỏi: "Tại sao tối nay muốn dẫn em đến chỗ này, trước kia không phải anh nói những thứ này rất nhàm chán sao?"

Lãnh Diễm, đừng nói là có tiền, nhưng lại rất lười biếng, có lúc lười đến mức không muốn ra cửa, cho nên thường xuyên không ra ngoài tụ tập những kiểu như vậy.

Hơi thở nhẹ nhàng của cô thổi vào trong lỗ tai, hơi ngứa, còn chứa đựng mùi hương ngọt ngào, Lãnh Diễm hít sâu, yên lặng cảm nhận mùi hương đặc biệt trên người cô, thật lâu mới lười biếng trả lời: "Tối nay có người quan trọng phải biết, em chịu khổ một chút, hãy ở bên cạnh anh, đừng có chạy lung tung." Anh không hề thích ánh mắt của những tên đàn ông kia, mặc dù biết Nghiêm Hi sẽ không nhìn những người đàn ông này, nhưng anh cũng không thoải mái, cảm giác giống như bảo bối cất giấu của mình bị người khác rình trộm, thật không tốt.

Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, coi như trả lời.

Mục đích của bữa tiệc hôm nay là triệu tập những người có tiền ở thành phố A, thành phố có một kế hoạch, nghĩ tới vùng giải phóng cũ mới được xây điểm tô thành phố thêm đẹp. Từ một công trình lâu đời sau khi được xây dựng lại sẽ trở thành một công trình lớn. Tối nay có nhiều người tìm đến như vậy cũng là vì trao đổi vấn đề chia nhau!

Tối nay Lãnh Diễm thể hiện rất phách lối, bên kia ba người Tiếu Thâm nhìn Lãnh Diễm dẫn Nghiêm Hi đi vào, cầm ly rượu đỏ lại gần trêu chọc, "Oa, tiểu Hi Hi, tối nay sao có thể mời người đại giá quang lâm đến đây?"

Nghiêm Hi nhìn Tiếu Thâm, thầm liếc mắt xem thường, không nhịn được mở miệng chửi anh: "Đúng vậy, tối nay chỗ này có quá nhiều người đẹp, em cố ý đến xem Tiếu đại thiếu làm thế nào trong muôn vàn loài hoa."

Tiếu Thâm đúng là người không biết xấu hổ, đứng đó cười hết sức tự hào, sau đó rất đắc ý nói: "Tất nhiên, muốn giở môn công phu này, Tiếu Thâm đã nói thứ hai thì không ai dám nói thứ nhất."

Mọi người ở đó khinh thường tập thể, Lý Duệ Thần cầm hai ly rượu trong tay, đưa một ly cho Nghiêm Hi, sau đó khẽ quan sát sắc mặt cô: "Nhìn qua, gần đây có vẻ không tệ."

Nghiêm Hi cầm lấy ly rượu, cụng chén nhẹ nhàng, mỉm cười gật đầu, sau đó phục hồi tinh thần nhìn bốn người đang đùa giỡn, nói: "Thì sao, chỉ vì mấy hạng mục này cho nên bốn người mới để bổn thái tử phải tự mình ra tay sao?"

Coi như là từ nhỏ cô đã đi theo bốn người, dĩ nhiên rất hiểu rõ bốn người này, lấy Tiếu Thâm làm ví dụ, lúc nào anh đến tham gia bữa tiệc thì không có phụ nữ? Lúc này cũng chưa có, có thể thấy được người này đã quyết tâm rồi.

Bốn người lần lượt chuyển mắt, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, ngay cả Lãnh Diễm cũng không nói chuyện, nháy mắt Nghiêm Hi Hiểu ra, đây là kinh doanh bí mật?

Không đúng, từ khi nào bốn người này đã xem cô là người ngoài? Đây là bí mật kinh thiên động địa còn muốn giấu giếm cô thực hiện sao?

Lãnh Diễm thấy cô lọt giữa mấy người, đi đến ôm cô, giọng cực kỳ thấp, cố làm ra vẻ thần bí nháy mắt với cô vài cái, "Hôm nay sẽ có nhân vật thần bí xuất hiện."

Nghe vậy, Nghiêm Hi suy nghĩ một lúc, nghĩ tới ai? Nhất định mình biết người này, nhưng thần bí…

Không nghĩ ra, đôi mắt to nhìn Lãnh Diễm, chân Lãnh Diễm mềm nhũn, thiếu chút nữa đầu hàng, mặt bất đắc dĩ nói với Nghiêm Hi: "Cục cưng, nếu em còn dùng ánh mắt này để nhìn anh, anh sẽ không nói được."

Trong một nhóm quan viên chính phủ, Lý Thánh Đức giơ ly rượu trong tay cười cười nói nói với mấy người đồng nghiệp, đột nhiên nghe thấy trong nhóm người có người nhỏ giọng chào hỏi: "Chào Lãnh thiếu."

Người họ Lãnh này, hiện tại Lý Thánh Đức hơi nhạy cảm, cảm thấy khá kiêng kỵ Lãnh Diễm, đến bây giờ ông ta vẫn chưa điều tra rõ lai lịch của Lãnh Diễm, trong lòng càng cảm thấy có dự cảm xấu. Lúc này nghe thấy có người gọi họ Lãnh, Lãnh thiếu? Người trẻ tuổi sao?

Không biết vì sao, đầu óc từ đầu đến cuối đều hiện lên vẻ mặt tươi cười nhưng lòng không cười của Lãnh Diễm.

Theo tầm mắt của mọi người, vừa hay nhìn thấy một nhóm năm người đang đi về phía bên này, trên khóe môi Lãnh Diễm là nụ cười thản nhiên thần bí khó lường, Nghiêm Hi bên cạnh mặc váy dài màu đỏ đang hết sức lãnh đạm, hơi lạnh lùng giống y như một mỹ nhân băng, cả người đều ngập tràn khí thế cường đại.

Lúc đến thành phố G, Lý Thánh Đức cảm thấy hết sức quen thuộc, giống như người mình đã từng gặp qua mười mấy năm trước? Là ai? Không nghĩ ra, nhưng dù sao cũng rất quen.

Nhìn về sau, quả nhiên nhìn thấy bốn người ở thành phố G, bao gồm cả con nuôi mình.

Lý Thánh Đức nghĩ tới, Lãnh thiếu rốt cuộc là thần thánh phương nào, bây giờ còn chưa tra được, đoán chừng là một ông chủ không dễ chọc. Hôm nay ông ta tới đây thực sự có hai nguyên nhân, thứ nhất, ông ta là cục trưởng cục Thuế, hạng mục muốn bắt đầu làm việc hôm nay rất được chính phủ coi trọng, bản thân ông ta là cục trưởng cục Thuế dĩ nhiên cũng phải ra mặt. Thứ hai, không phải ông ta còn có một thân phận sao, Tổng giám đốc tập đoàn Thánh Đức. Mặc dù đó chỉ là một cái bảng tên, một quan chức chính phủ còn có một nghề nghiệp khác nói ra cũng không quá dễ nghe. Nhưng công ty đó đúng là của mình, ông ta cũng

biết đến kế hoạch giải thể nhà cũ xây lại nhà mới, trong đó đương nhiên phải nói, nếu tập đoàn Thánh Đức có thể trở thành một chủ đầu tư, vậy cũng đủ cho ông ta ăn trong mấy năm.

Chỉ là không ngờ, trong bữa tiệc này còn gặp được người quen, đồng nghiệp bên cạnh nhìn thấy năm người Lãnh Diễm, rất hưng phấn, xoa xoa tay không ngừng run. Lý Thánh Đức không rõ chân tướng, vừa muốn hỏi, mấy người làm thế chỉ vì một người trẻ tuổi?

Còn chưa hỏi, đoàn người Lãnh Diễm đã đến.

Lý Thánh Đức bên này dẫn nhóm quan viên liền cười đi đến trước mặt Lãnh Diễm, bắt tay Lãnh Diễm, cười ha ha nói: "Lãnh tiên sinh, tối nay thật sự là phiền cậu."

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười, dáng vẻ cao quý, nói bâng quơ: "Không sao, tôi cũng không sao cả."

Nghiêm Hi đã thấy Lý Thánh Đức trong đám người đó, lúc này đang nhìn cấp trên bên này trò chuyện với Lãnh Diễm, vẻ mặt lơ đễnh. Nghiêm Hi nghĩ, lúc đầu mẹ cảm thấy người đàn ông này như thế nào. Chỉ là cô thấy Lý Thánh Đức này đúng là một người đàn ông không có năng lực phân biệt tốt xấu, căn bản không đáng để mẹ mình bỏ nhà, chạy đến thành phố G xa xôi, không đáng giá.

Lý Thánh Đức vốn không để ý mấy người này, Nghiêm Hi chủ động đưa bàn tay mềm mại của mình ra, nghiêng đầu, dí dỏm nói: "Lý tiên sinh, đã lâu không gặp."

Lý Thánh Đức vốn đang nghịch nghịch ly rượu đỏ trong tay, không ngờ Nghiêm Hi chủ động chào hỏi, hơi không vui. Ông ta không muốn gặp lại cô gái này, không thể giải thích tại sao, chính là không thích, trực giác mách bảo ông ta rằng ánh mắt người phụ nữ này luôn nhìn ông ta rất khác thường, nhưng nghĩ mãi cũng không ra.

Nghiêm Hi chủ động chào hỏi khiến mấy quan viên bên này chú ý, ánh mắt nhìn Lý Thánh Đức hết sức kỳ lạ, trên mặt luôn thắc mắc, chẳng lẽ cục trưởng cục thuế mới nhậm chức này biết Lãnh Diễm? Khó trách người này vào tù mười bảy năm còn có thể ra ngoài, hơn nữa còn bò được lên cái ghế cục trưởng cục thuế, cái ghế biết bao nhiêu người đỏ mắt mong chờ, thì ra là có một cây đại thụ để ôm.

Lý Thánh Đức chỉ nhìn Nghiêm Hi đang cười thản nhiên, cũng khẽ mỉm cười, đưa tay bắt lấy tay Nghiêm Hi. Nghiêm Hi giả vờ như vô tình rút tay về, sau đó thấy Lý Thánh Đức vươn tay ra, áy náy cười, "Tôi còn tưởng rằng Lý tiên sinh không muốn chào hỏi với tôi, không ngờ..., thật xin lỗi." Nói xong tao nhã xoay người đến cạnh Lãnh Diễm, nhìn Lãnh Diễm giao thiệp với mấy người bọn họ.

Lý Thánh Đức lúc này mới nhận ra, ông ta đã bị cô gái này sắp xếp, nháy mắt ánh mắt trở nên tối tăm khó tả. Mà mấy người này nhìn thấy cảnh này, là Lý Thánh Đức không có lễ nghi trước. Bạn gái Lãnh thiếu nhà người ta chủ động tới chào hỏi, người này còn không thức thời chờ bạn gái người ta rút tay về mới chịu vươn tay, người này cho rằng mình là ai?

Người này, quá không thức thời.

Lý Thánh Đức nhận ra ánh mắt đó của mấy đồng nghiệp bên cạnh, lửa giận trong lòng đối với Nghiêm Hi càng tăng thêm.

Lãnh Diễm không biến sắc kéo tay Nghiêm Hi, nắm thật chặt, giống như đang tán thưởng cô nghịch ngợm. Là cô kìm nén bản thân quá lâu, anh còn tưởng rằng cô vẫn sẽ duy trì dáng vẻ mềm yếu đó.

Lãnh Diễm mỉm cười bắt tay với mọi người, họ còn xem như là cấp trên nắm tay Lãnh Diễm không buông, hơi kích động nói: "Lãnh tiên sinh, cậu xem tối này tiệc rượu rất lớn... làm phiền Lãnh tiên sinh rồi." Bữa tiệc hôm nay là do chính phủ ủy thác cho Lãnh Diễm giúp một tay tổ chức, địa điểm là nơi chuyên tổ chức tiệc của tập đoàn R&D, bình thường đều là nơi mà những người có tiền ở thành phố A tranh nhau dùng đến.

Người nọ hiển nhiên cũng biết Lãnh Diễm nói nhân tiện là khiêm tốn, từ lúc bọn họ ra sân đến nay vẫn chưa có một ngày nhãn rỗi, bây giờ còn không tìm được chút tiện nghi nào, Lãnh Diễm không ngừng cung cấp nơi chốn miễn phí, còn miễn phí tham gia bữa tiệc giao thiệp với xã hội, người tài ở bữa tiệc đều không hạn chế, người tới phía trên rất hài lòng, vậy công việc của bọn họ sau này dĩ nhiên đơn giản rất nhiều.

Đối với thái độ cung kính của những người đồng nghiệp đối với Lãnh Diễm, Lý Thánh Đức rất kinh ngạc, Lãnh Diễm thật sự chỉ là một nhân vật nho nhỏ không có tính thu hút? Ông ta kéo tay một người đồng nghiệp khá lớn tuổi bên cạnh hỏi: "Vị Lãnh thiếu này là ai?"

Ông ta cố ý tìm một người lớn tuổi, lớn tuổi thường trải qua nhiều chuyện hơn, đáng tiếc ông ta hỏi sai người. Mặc dù người này khá lớn tuổi nhưng cũng chỉ mới được điều tới đây chưa được một năm, ông ta cũng chưa kịp nhìn thấy vị thái tử trong truyền thuyết, lúc đó Lãnh Diễm nghe được tin tức của Nghiêm Hi đã dẫn mấy người lần lượt nối đuôi nhau đến thành phố G, đối với câu hỏi của Lý Thánh Đức, ông ta cũng chỉ lắc đầu: "Không biết, nhìn còn trẻ như vậy, nhìn phong cách ăn mặc, có lẽ cũng là công tử nhà nào đó!"

Lời này thật ra cũng không sai, Lãnh Diễm không thích mặc âu phục chính thức, bởi vì Nghiêm Hi không thích. Trước kia Nghiêm Hi thích theo mốt, luôn đục khoét linh tinh trên người Lãnh Diễm. Dần dần, phong cách ăn mặc của Lãnh Diễm cũng dần thay đổi, nếu ngày nào đó ra đường không cẩn thận bị rách, cũng nói là phong cách thời thượng mới của Paris.

Mới mà không mất đi vẻ thành thục, đây là phong cách Lãnh Diễm theo đuổi. Đáng tiếc, Lý Thánh Đức ở trong tù ngây người mười bảy năm đã sớm bị xã hội mới đào thải rồi. Ông ta hỏi ông kia, căn bản ông này cũng là người có quan niệm bảo thủ, càng không thấy quen với phong cách của Lãnh Diễm, trong mắt hai người, xem ra Lãnh Diễm là một thiếu gia phong lưu.

Lý Thánh Đức nghe vậy, khẽ mỉm cười, trong lòng vẫn còn khá lo lắng, nhưng vẫn tốt hơn trước rất nhiều. Nhìn đến Nghiêm Hi đang khéo léo đi bên cạnh Lãnh Diễm, trong lòng Lý Thánh Đức càng bốc cháy, cô gái này, núi dựa thế nào không nói, thế mà còn dám tới đây khiêu khích quyền uy của ông ta! Thật không biết nên nói cô ngây thơ hay là nói cô không biết thức thời!

Tục ngữ nói không sai, phú không đấu với quan*, rồi cô sẽ thấy, nhà họ Lãnh các người dám tùy tiện đắc tội với cục trưởng cục thuế mới nhậm chức là sao?

*thương gia/thương nhân không tranh đấu với người làm quan

Người mới nhậm chức phải biết thể hiện quyền uy, ông ta vốn không biết tìm ai để xả giận, bây giờ thì tốt rồi, xem như ông ta đã tìm được đối tượng.

Chín giờ tối, bữa tiệc chính thức bắt đầu, người chủ trì tối nay là một nữ nhân viên biết ăn nói, , rất xinh đẹp, váy dài màu đen lả lướt trên người, dáng người thon dài không sót cái gì.

Cơ hồ tất cả mọi người ở đây đều nhìn người phụ nữ đang cười cười nói nói trên sân khấu, dường như mấy người đàn ông sẽ cố cười thiện ý vì câu chuyện cười của người phụ nữ này. Phụ nữ đâu hết rồi, nhìn ánh mắt cô hơi kỳ quái, không phải nói hâm mộ, cũng không phải là ghen tị, càng không thể là oán hận, mà là, ai không muốn trở thành người được đàn ông mê cơ chứ?

Phía dưới, Lãnh Diễm một tay ôm Nghiêm Hi, làm như không thấy ánh mắt của người phụ nữ trên sân khấu, cúi đầu dán vào tai Nghiêm Hi nhỏ nhẹ nói: "Lúc nãy em cố ý?"

Nghiêm Hi ngứa cổ, lắc lắc đầu, thoáng cách xa miệng Lãnh Diễm, kết quả là bàn tay đang ôm eo kéo cô trở về mạnh hơn, cổ lại dán lên cánh môi nóng rực, Nghiêm Hi khẽ cưỡng lại nhưng không được, chỉ có thể giả bộ duy trì vẻ mặt bình thường.

"Không phải ông ta là loại người như vậy sao, chỉ cần người khác nhẹ kích động sẽ hành động như vậy, em chỉ muốn ông ta hành động tiếp theo, nếu không, sao chúng ta có thể tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch được?" Nghiêm Hi dí dỏm nói, nói xong cúi đầu nháy mắt với Lãnh Diễm, có vẻ như đôi mắt đang cất giấu bí mật gì đó.

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười, nhướn lông mày, vội vàng xóa bỏ vẻ đùa cợt trên mặt, "Em nói cái gì? Kế hoạch gì? Em có chuyện gì cũng đừng kéo anh xuống nước cùng." Lãnh Diễm sao có thể không biết đạo lý. Người đàn ông này chính là một con sói đội lốt cừu, giả vờ cái gì mà giả vờ.

Nghiêm Hi liếc mắt nhìn: "Được rồi, Lãnh Tiểu Tam cũng đường hoàng nói cho em biết, anh còn muốn biết gì nữa, em đều có thể nói hết cho anh."

Lãnh Diễm nghe vậy, im lặng thở dài, Lãnh Tiểu Tam, người này căn bản không biết giấu bí mật.

Nhìn xung quanh, không ai chú ý đến bọn họ, Lãnh Diễm tiếp tục dán lên tai Nghiêm Hi: "Chúng ta trở về tính toán sổ sách sau!" Mấy ngày nay anh vừa mới tra ra, cô nhóc xấu xa không có lương tâm mới vừa trút giận lên anh mấy ngày liên tiếp, anh vì chăm sóc tâm trạng cho cô vẫn chịu đựng không hành động, thế nhưng tại sao có thể nhịn được, quá đau khổ.

Nghiêm Hi nhìn thấy lửa sáng chợt lóe lên trong mắt anh, mặt lập tức đỏ lên, dường như Lãnh Diễm lộ ra ánh mắt lang sói này trước mặt cô cũng không phải lần một lần hai, nhưng bốn năm trước dù sao cô vẫn còn nhỏ, coi như anh không nhịn được cũng phải nhịn, nhưng sau đó…

Nghiêm Hi gật đầu, cảm thấy da đầu tê dại, mấy ngày nay không phải rất tốt sao, sao nhất định phải như vậy?

Lý Thánh Đức nhân lúc người chủ trì đang diễn thuyết, mọi người đều tập trung ánh mắt lên sân khấu, một mình ông ta lặng lẽ rút khỏi, đi tới một bụi hoa cách đó không xa, Lý Duệ Thần đang nâng từng ly rượu lên uống.

Nghe thấy tiếng động phía sau, Lý Duệ Thần cười lạnh: "Ông thật sự chưa từ bỏ ý định." Cũng đã đến thành phố A rồi, sao không bỏ được tính khí cao ngạo, chẳng lẽ còn cho rằng thiên hạ bây giờ còn giống thiên hạ mười bảy năm trước, ông ta muốn làm mưa làm gió gì cũng được? Cũng không nhìn rõ thực tế, vĩnh viễn chưa đủ!

Lý Thánh Đức đứng sau nhin Lý Duệ Thần bình tĩnh ung dung, trong lòng vô cùng giận dữ, cũng không nhịn nổi tức giận gầm nhẹ: "Tôi là ba cậu, cậu đối đãi với ba mình như vậy sao?"

Lý Duệ Thần cũng không tức giận, chậm rãi xoay người lại, dáng vẻ hoàn toàn tao nhã, so với sự tao nhã của anh, Lý Thánh Đức lại có vẻ luống cuống. Nhận thấy được điều này, Lý Thánh Đức hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng mình xuống.

Lý Duệ Thần nhìn Lý Thánh Đức, mắt nhíu lại, mỉm cười nhìn ông ta, dường như tâm trạng rất tốt, nhưng lại khạc từ trong miệng những từ lạnh lùng hoàn toàn không giống với vẻ mặt, "Ông là ba tôi? Ông nuôi tôi mấy ngày? Tôi nhớ được là mẹ tôi dẫn tôi về nhà họ Lý, ăn mặc của tôi đều do người giúp tôi chuẩn bị, ông giúp tôi làm gì? Ông không cảm thấy bây giờ ông mở miệng xưng mình là ba là quá hấp tấp sao? Ông không kịp chờ tôi hồ đồ rồi coi như tạm lấy danh hiệu con nuôi xách tới bên người củng cố thế lực mạnh lên sao? Nếu hôm nay tôi chỉ là một tên lưu manh đầu đường xó chợ thì sao? Ông có hao tâm tổn trí đi tìm tôi không? Nói như vậy, lúc lần đầu tiên gặp ông tôi không nên ăn mặc quá đẹp, tôi nên cải trang thì tốt hơn."

Lý Thánh Đức trợn to hai mắt, ngón tay run run chỉ vào anh: "Cậu…cậu…" Ông ta có thể nói gì, nói lúc nghe thấy Lý Lệ nói 'anh trai sống ở thành phố A cực kỳ tốt', trong lòng ông ta đã nảy sinh ý định muốn đưa cậu ta về bên cạnh mình hay sao?

Ông ta không thể nói, tôn nghiêm của một người cha không cho phép ông ta mất uy trước mặt một tên trẻ tuổi.

Ông ta khẽ hừ: "Đừng cho là ta không biết cậu còn muốn gì, cậu cho rằng Lãnh Diễm đó đáng tin, đừng vội ảo tưởng." Cậu ta quay về lập kế hoạch mưu tính giúp đỡ cũng không nghĩ đến Lãnh Diễm cũng không họ Lý!

Lý Duệ Thần ngẩng đầu nhìn ông ta, ánh mắt kia dường như không tưởng tượng nổi, suy nghĩ từ từ rồi hiểu rõ, dần thay đổi thành miệt thị.

Người đàn ông này…

Có lẽ, kế hoạch của Hi Hi vẫn nên nhanh chóng áp dụng.

Lý Thánh Đức bị chính ánh mắt miệt thị của con nuôi mình càng tức giận hơn, những người này xảy ra chuyện gì, từng người đều nhìn ông ta với ánh mắt trên cao vọng xuống. Nghĩ lại, dù sao trước mắt vẫn là con trai mình, ông ta dạy dỗ con trai sai ở đâu?

Nghiến răng một cái, giơ tay lên muốn tát vào mặt Lý Duệ Thần. Mắt Lý Duệ Thần chợt lóe lên ánh nhìn độc ác, dễ dàng đưa tay đón lấy cái tay kia, nhíu mày khinh thường, "Ông nghĩ lại xem Nghiêm Hi là một

cô gái còn có thể làm như thế, ông còn tưởng rằng ông có thể chạm đến tôi?" Nói xong lập tức ném cánh tay già nua kia đi.

Nghe anh nói như vậy, Lý Thánh Đức chợt nhớ tới tình huống đêm đó ở thành phố G, cô gái đó dễ dàng lấy được chiếc gậy trong tay ông Chu, vậy thì ông ta khẳng định cũng không thể làm gì được cô ta.

Lý Thánh Đức sửng sốt, dường như không phản ứng kịp.

"Cậu…được được được, mấy người trẻ tuổi các người cứ tiếp tục phách lối như vậy, để ta xem cậu đi xem bọn người đó có thể phách lối đến khi nào!"

Lý Thánh Đức còn chưa nói hết, lập tức nghe thấy người phụ nữ chủ trì phía sau kích động nói: "Sau đây chúng ta mời tổng giám đốc thần bí tập đoàn R&D Lãnh Diễm tiên sinh."

Lý Thánh Đức hơi ù tai, ông ta vừa nghe gì? Không dám tin quay đầu nhìn về bên kia, đúng lúc thấy Lãnh Diễm tao nhã ung dung bước từng bước lên sân khấu, mọi người phía dưới trong nháy mắt trở nên kích động, tiếng vỗ tay như sấm, vang dội bầu trời đêm.

Phía sau, người phụ nữ chủ trì vẫn không ngừng nhắc tới thân phận ông chủ thần bí của R.D, người thần bí có thể biến đá thành vàng, ông trùm của thị trường chứng khoán, đầu tư đá quý…

Lý Thánh Đức ngây người, đầu óc trong phút chốc không thể xoay chuyển.

79. Chương 79: Công Bố Thiên Hạ, Anh Yêu Em.

Lý Duệ Thần nhìn Lý Thánh Đức ngơ ngác, cười lạnh: "Tôi thấy ông vẫn nên nhận rõ bối cảnh đối thủ trước rồi hãy hùng hồn nói, tiết kiệm lần sau xuất hiện tình huống như thế. Rõ ràng người ta chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là có thể bóp chết ông… ông còn lớn tiếng tuyên bố muốn đối phó anh ta! Thật nực cười." Nói xong anh ưu nhã bước đi, cuối cùng nghe thấy điện thoại Lý Thánh Đức ở bên kia, giọng nói không thể che giấu nổi phẫn nộ.

"Các người làm việc như vậy sao, tôi nuôi các người có ích lợi gì?"

Lý Duệ Thần khẽ bật cười, Lý Thánh Đức thật sự là người muốn làm mưa làm gió giống mười bảy năm trước ở thành phố G sao?

Nhớ lại nhà họ Chu hiện giờ, cũng đúng, giống như nhà họ Chu cũng có thể xưng bá ở thành phố G, dĩ nhiên Lý Thánh Đức cao hơn một bậc cũng có thể.

Bên kia, Lý Lệ còn đang hờn dỗi vì thái độ ngạo mạn của Nghiêm Hi, tại sao, cô cho rằng cô ta là ai!

Điện thoại vang lên, vừa nhìn tới, là Lý Thánh Đức, trong lòng vui mừng, giọng mềm mại gọi, "Ba."

Kết quả bên kia Lý Thánh Đức nói chuyện lúc nãy, bên này sắc mặt Lý Lệ chợt biến, giọng cao lên, vô cùng không dám tin hỏi: "Ba bảo sao?" Điều này sao có thể…

Chu Khải trong phòng khách nghe thấy giọng Lý Lệ bên ngoài, hơi không kiên nhẫn, người phụ nữ này rõ là… Hắn vỗ trán, nhất định phải ly hôn, chỉ cần mình làm tốt ở thành phố A, sau khi mình có được tất cả, người nhà sẽ không nói thêm gì nữa. Bây giờ hắn hết sức khát vọng thành công, trong lòng còn ôm một chút hi vọng, cảm thấy Nghiêm Hi không phải là người yêu thích người giàu, sau khi mình và Lý Lệ ly hôn có lẽ còn có hi vọng.

Bên ngoài Lý Lệ bắt đầu sụp đổ, tại sao tại sao…

Chu Khải không chịu nổi, mở cửa rống to, "Em điên vì cái gì?" Chân mày càng nhíu chặt hơn.

Lý Lệ nhìn vẻ ghét bỏ trên mặt Chu Khải, chợt cảm thấy tại sao xảy ra chuyện gì để chỉ có mình cô ta chịu đựng? Cô ta không thoải mái, người khác cũng đừng mong tốt hơn.

Nghĩ vậy, Lý Lệ cười lạnh, chế giễu nhìn Chu Khải. Chu Khải bị ánh mắt cô ta làm cho sợ hãi, chân mày càng nhíu sâu hơn: "Thần kinh!" nói xong cũng tự nhốt mình về phòng sách.

Lý Lệ điên cuồng ngửa đầu cười ha ha, động tác Chu Khải dừng lại, hoàn toàn bị hứng thú của Lý Lệ làm ngu. Sau khi Lý Lệ cười lớn xong, ánh mắt vô cùng thương hại nhìn Chu Khải: "Chu Khải, em cảm thấy anh thật đáng thương, bị người ta đùa giỡn còn tưởng rằng người ta là ngọc nữ thanh xuân. Cô ta có gì tốt, cô ta là đùa giỡn tình cảm của anh, cô ta tốt hơn em sao? Nếu cô ta thật lòng thích anh cũng sẽ không giấu diếm thân phận cô ta."

Chu Khải bất đắc dĩ, lại là chuyện này, chuyện của mình còn chưa xử lý xong lại tới chuyện của Nghiêm Hi. Bây giờ hắn mặc kệ cô ta, cho như là kẻ điên.

Lý Lệ thấy hắn muốn đi, nhanh hơn hai bước kéo cửa phòng không cho Chu Khải đóng cửa, lạnh lùng nói tiếp: "Anh có biết tập đoàn R&D không? Trong suy nghĩ của Nghiêm Hi luôn là bà chủ tương lai của tập đoàn này. Có biết Lãnh Diễm là ai không? Lãnh Diễm chính là người đứng đầu trong vòng thái tử loan truyền của thành phố A, anh ta nuôi Nghiêm Hi từ nhỏ. Anh nói xem Nghiêm Hi có gì tốt, cô ta không phải bị người ta nuôi chơi sao! Anh cho rằng cô ta giả nghèo học đại học bốn năm là tấm lòng thiện lương sao? Cái rắm, cái gì cũng không, cô ta chơi với người có tiền chán rồi mới chạy tới trêu đùa anh, theo ý cô ta, anh chính là con chó trong tay cô ta, chỉ xứng để cô ta vui đùa!"

Bốp…

Tiếng bạt tay vang lên, đầu Lý Lệ bị đánh mạnh, khóe miệng còn vương máu.

**

Hiện trường bữa tiệc, Lãnh Diễm đứng trên sân khấu nhìn xuống Nghiêm Hi bên dưới, dịu dàng cười, tâm trạng không tệ.

"Cảm ơn mọi người đã tới đây tối nay, hạng mục tối nay rất đơn giản, mọi người đến đây góp vui cùng nhau, đã lâu không gặp, cũng khá là nhớ. Một thời gian trước tôi phải chạy tới thành phố G tìm con mèo nhỏ của mình, mọi người không gặp tôi có thấy nhớ tôi không?"

"Ha ha…" Bất luận là nam hay nữ đều bị lây bởi tâm trạng tốt của Lãnh Diễm, cũng cảm thấy buồn cười vì lời nói của Lãnh Diễm.

Nghiêm Hi khẽ nghiêng đầu, nhìn Lãnh Diễm đang cong mắt trên sân khấu, trong lòng nghĩ ngợi: Tối nay tâm trạng anh không tệ, hiếm khi còn có ý định nói đùa!

Lãnh Diễm thu hồi nét mặt tươi cười, chợt trở nên nghiêm túc. Mọi người bên dưới nhìn nhân vật phong vân của thành phố A, phong thái tự nhiên khiến cho những người thế hệ trước cũng cảm thấy không bằng, đều cảm thán: Nhà họ Lãnh thật có tài, ông Lãnh rất có phương pháp nuôi dạy.

Ánh mắt Lãnh Diễm tập trung trên người Nghiêm Hi, ánh mắt dịu dàng, dưới ánh sáng rực rỡ của hội trường tản ra ánh sáng của tình cảm chân thành. Nghiêm Hi căng thẳng trong lòng, sao lúc này lại nhìn cô như vậy?

Nghiêm Hi quét mắt qua xung quanh, phát hiện đã có mấy thiên kim tiểu thư nhà giàu nhạy cảm nhận ra Lãnh Diễm đang nhìn – cô, ánh mắt của bọn họ rất phức tạp, còn hiếu kỳ, có cả than thở.

Nghiêm Hi khẽ cúi đầu, đưa tay xoa trán.

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn cô rất đặc biệt, hết sức yêu chiều, "Hôm nay cũng coi như là tôi cố ý tổ chức bữa tiệc này, tôi muốn nói ọi người biết, tôi đã tìm được người phụ nữ tôi yêu, tôi sẽ dốc cả đời vì cô ấy, không xa không rời, vĩnh viễn."

Dưới sân khấu có tiếng kêu lớn, phụ nữ cũng đều nhìn Nghiêm Hi vỗ tay chúc phúc. Không biết từ lúc nào Tiểu Thâm đã chạy qua, lại gần bên tai Nghiêm Hi nói: "Chu choa, Lãnh Diễm này, bây giờ là bị tẩu hỏa nhập ma, trái tim như quả cân, coi như là cậu ta đã nhận định em rồi." Giọng nói có vẻ không ủng hộ.

Nghiêm Hi ngẩng đầu lên, cong môi trợn mắt nhìn Tiểu Thâm, nhưng vẫn ngại vì phần lớn ánh mắt mọi người tập trung trên người mình, cô không thể nào phát tác, chỉ có thể trừng mắt khéo léo, thật đáng yêu, thật đẹp.

Cố Tiêu đi tới, dùng tay cố ý nhéo hông bạn, Tiểu Thâm đau đớn hít khí lớn, mắt mở to: "Ai ôi, tôi nói cậu nhẹ tay một chút." Ngại vì bọn họ đang đứng bên cạnh nữ chính, dĩ nhiên bọn họ cũng không thể nói quá lớn, rất tổn hại đến hình tượng.

Cố Tiêu không để ý đến anh, ra vẻ cái gì cũng không biết người qua đường A, Nghiêm Hi nhìn Tiểu Thâm chịu đựng, ánh mắt hơi nheo lại.

Lý Duệ Thần cũng là bất đắc dĩ, nhìn Lãnh Diễm ánh mắt thâm tình trên sân khấu, khẽ than thở, nói với Nghiêm Hi: "Lên đi, cậu ta đang chờ em đấy!"

Nghiêm Hi ngẩng đầu nhìn Lý Duệ Thần khẽ mỉm cười, hơi cảm kích, người đàn ông như Lý Duệ Thần, mình không xứng.

Quay đầu lại, cùng nhìn thẳng vào mắt Lãnh Diễm, bên dưới đã có mấy người trẻ tuổi ồn ào: "Đi lên đi."

Nghiêm Hi khẽ mỉm cười, hít một hơi thật sâu, tiếp nhận lễ nghi tốt nhất của nhà họ Lãnh, ưu nhã lên sân khấu. Lúc Lãnh Diễm nắm tay cô, trong lòng còn chưa bình tĩnh trở lại, giống như anh có được toàn thế giới vậy.

Như muốn nói, tất cả có anh, không cần phải lo lắng điều gì.

Lý Thánh Đức đứng xa nhìn hai người trẻ tuổi phía trên, trong lòng khiếp sợ, hơi kinh hoảng. Ông ta không thể ngờ người trẻ tuổi sẽ là ông chủ tập đoàn R&D. Ông ta cũng không thể ngờ người đàn ông trẻ tuổi này công khai mình yêu cô gái này trước mặt tất cả những nhân vật nổi tiếng ở thành phố A. Một giây đó ông ta nhớ tới vợ mình.

Ông ta và Nghiêm Tử Hoa biết nhau thế nào? Hình như cũng tại một bữa tiệc gồm những nhân vật nổi tiếng như vậy. Lúc đó Nghiêm Tử Hoa như một cô công chúa cao cao tại thượng, xinh đẹp không giống người thật. Lúc ấy ông ta mặc định, ông ta muốn lấy người phụ nữ đó, không vì cái gì khác, chỉ vì sau gia tộc sau lưng cô cũng đủ rồi, huống chi cô còn xinh đẹp khiến người khác hâm mộ!

Trên sân khấu Lãnh Diễm nắm tay Nghiêm Hi thật chặt, giơ lên về phía dưới sân khấu. Người bên dưới chúc mừng ồn ào, phần lớn người trẻ tuổi đều hâm mộ, trong vòng này không dễ gì gặp được tình yêu chân thành, phần lớn đều vì tiền bạc mà dần biến mình trở thành gái bao, không riêng gì người khác không nhìn thấy, ngay cả mình cũng không thấy rõ.

Cho nên lập tức xuất hiện một đôi như vậy, nam anh tuấn nhiều tiền làm cho người ta hâm mộ, nữ vóc người đẹp, gương mặt được, hai người cùng nhau chính là gặp gỡ truyền thuyết, ông trời tác hợp. Hai người này lập tức nổi bật như vậy, người trẻ tuổi hưng phấn, không phải trong vòng này cũng có tình yêu sao? Sao trước kia chúng tôi chưa biết tới điều này?

Tối nay không phải cầu hôn nhưng còn hơn cả cầu hôn, xa xa không chỉ có Lý Thánh Đức đứng một bên, còn có cả Nghiêm Đình và Phong Trác Hạo. Hốc mắt Nghiêm Đình hơi nóng, tay hơi run, ông vừa vui mừng vừa lo lắng, vui mừng vì cháu gái mình rốt cuộc cũng có một người đàn ông tốt, sẽ phải gả ra ngoài.

Lo lắng là, có giống con gái ông trước kia không? Ông biết cậu thanh niên này, cũng coi như là chứng kiến quá trình trưởng thành, cảm giác đứa nhỏ này suy nghĩ kín đáo đến mức đáng sợ. Lúc đó chỉ mới mấy tuổi, là một đứa bé còn đang bú sữa, nhưng thật ngạc nhiên là không thể nhìn ra trong lòng nó đang muốn gì. Ông cảm thấy đứa bé như vậy là tốt hay xấu đây?

Phong Trác Hạo đang ôm con trai cũng nhìn thấu ý định ông cụ, đưa tay vỗ vỗ bả vai an ủi: "Con cảm thấy Lãnh Diễm này đáng được tin tưởng. Hi Hi từ nhỏ lớn lên cùng cậu ta, ông nội cũng đã nói, Lãnh Diễm tâm tư hết sức kín đáo, nếu cậu ta lựa chọn công bố chuyện này hôm nay đã nói lên quyết định của cậu ta. Đã nhận định, không cần lo lắng."

Nghiêm Đình nghe, khẽ gật đầu. Thôi, hiện tại vẫn chưa đến lúc, chờ sau khi con bé nhận ông là ông ngoại mới thử thách Lãnh Diễm này một chút. Về chuyện cháu gái ông, ông hơi sợ, cục cưng được con gái mình nuôi dưỡng thật tốt, nhưng cuối cùng lại để cho Lý Thánh Đức chết tiệt kia làm hại. Bây giờ chớp mắt cháu gái đã lớn như vậy rồi, chính ông vẫn còn lo lắng con bé đi theo vết xe đổ của mẹ nó.

Bữa tiệc còn chưa kết thúc, Lãnh Diễm trực tiếp ôm lấy eo Nghiêm Hi, ôm cô xuống sân khấu, cũng không quan tâm những người phía sau có xử lý tốt tình hình không, giao cho ba người kia hết. Dù sao hiện tại cũng không còn việc chính sự nào, chỉ cần tới giao thiệp với người của chính phủ một lúc thôi.

Mà anh, trực tiếp không để tất cả mọi người vào mắt, bắt cóc nữ chính tối nay lên xe, sau đó đạp ga, chỉ nghe thấy tiếng chói tai vang lên, phóng đi, chỉ còn nhìn thấy một vệt sáng dài.

Mọi người đều cảm thán, không ngờ người thần bí R&D vẫn luôn khiêm tốn ít xuất hiện dĩ nhiên là khiến toàn hội trường trở nên hỗn loạn. Chẳng lẽ đây mới là chân nhân bất lộ tướng*, thực sự cũng không phải là lộ?

*chân nhân bất lộ tướng: , có nghĩa gốc là người đắc đạo không để hình tướng của mình xuất hiện trước mọi người, sau này dùng với nghĩa không lộ mặt hay để lộ thân phận của mình trước người khác.

Lý Duệ Thần liếc mắt nhìn phóng viên đang đuổi theo Lãnh Diễm bên ngoài, ba người nhìn thẳng vào trong hội trường, bất đắc dĩ. Vị Lãnh đại gia này đúng là quá mạnh, có thể tạo nên sự kiện chấn động như vậy, còn cố ý tuyên bố trước mặt truyền thông. Không biết ngày mai mọi người sẽ nói gì? Hạng mục này dọn dẹp thế nào đây?

80. Chương 80: Gặp Lại Người Quen

Trên xe Lãnh Diễm rất khác lạ, Nghiêm Hi cũng chỉ nhìn thấy ánh mắt anh chằm chằm nhìn vào kính chắn gió, cũng không biết anh mở mui xe mui trần từ lúc nào. Gió đêm thổi vào, thổi loạn đám tóc lộn xộn trên tóc Nghiêm Hi.

Đưa tay vuốt lại mái tóc bị thổi loạn, Nghiêm Hi khẽ nghiêng người nhìn Lãnh Diễm, há mồm hỏi: "Anh cứ đi như vậy sao? Bây giờ ở hội trường có rất nhiều phóng viên, sao không xử lý cho tốt rồi đi?" Như vậy không giống tác phong khiêm tốn trước đây của anh. Trước đây đừng nói là để mặc cho truyền thông chụp hình, anh vẫn luôn là một ông chủ hoạt động thần bí. Nhưng hôm nay thì sao?

Lãnh Diễm chỉ nghiêng mắt nhìn cô, không lên tiếng, gân xanh trên trán mơ hồ nổi lên. Anh đã nhịn nhiều ngày như vậy rồi, sao hôm nay thấy cô mặc váy dài màu đỏ hấp dẫn lập tức không thể khắc chế nổi? Cũng đã chịu đựng nhiều ngày như vậy, vội vã đi vậy sao?

Sự thật chứng minh, anh thật sự không thể nhịn thêm một giây phút nào nữa, gấp gáp không thể chờ ôm Nghiêm Hi ra khỏi hội trường. Mục tiêu rất đơn giản, chạy thẳng tới khách sạn của anh.

Đến địa điểm, Nghiêm Hi cảm thấy xa lạ, ngồi trong xe quan sát bốn phía, Lãnh Diễm đã chống tay lên thành ghế từ lâu,tay dùng quá sức, đùi nảy lên. Chờ đến lúc Nghiêm Hi quay đầu lại nhìn Lãnh Diễm bước nhanh vòng qua đầu xem, vẻ mặt ngầm chịu đựng đến mở cửa xe cho cô…

Nghiêm Hi lo lắng, không biết phản ứng thế nào. Anh muốn làm gì nhỉ?

Lãnh Diễm thấy cô ngồi yên, quýnh lên, khom lưng ôm ngang eo cô đi vào trong, cũng không quan tâm đến cửa xe. Nghiêm Hi gọi: "Khóa xe!" Cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của anh, trong đầu Nghiêm Hi lập tức xuất hiện cảnh tượng ở bệnh viện thành phố G. Kể từ đêm đó hai người bọn họ chưa từng làm lại, nhìn tình hình anh bây giờ…

Lãnh Diễm cũng không trông nom đến chuyện đó, vấn đề trị an ở đây rất tốt, bảo vệ đều được huấn luyện chuyên nghiệp, cho dù không khóa xe cũng không có vấn đề gì. Bây giờ vấn đề mấu chốt là, anh muốn cô gái nhỏ trong ngực này. Tối nay nụ cười cô nhẹ tựa lông vũ, nhẹ nhàng trêu chọc trái tim nhộn nhạo của anh.

Còn chưa vào thang máy, Nghiêm Hi đã bị Lãnh Diễm dừng lại trước lúc thang máy mở cửa hôn mãnh liệt. Lãnh Diễm một tay ôm Nghiêm Hi, một tay nhanh chóng ấn nút bấm thang máy, bấm xong lập tức ôm hôn thắm thiết.

Nghiêm Hi cũng không nghĩ người này da mặt dày như vậy, vốn nghĩ rằng dù gì cũng phải vào phòng trước, ai ngờ Lãnh đại gia cũng không thèm vào thang máy, trong lúc bấm thang máy liền ôm hôn cô.

Thật may bây giờ là buổi tối, hơn nữa trong này cũng không nhiều hộ gia đình, cho nên cũng không có nhiều người xuất hiện. Nhưng Nghiêm Hi vẫn cảm thấy kì lạ, trong lòng rất hồi hộp, cả người căng thẳng không dám cử động, chỉ có thể bị động mặc cho Lãnh Diễm đốt lửa trên người cô.

"Đinh…"

Nghiêm Hi chưa bao giờ cảm thấy tiếng thang máy giòn vang cảm động như vậy, động động tay, đẩy Lãnh Diễm đi vào. Không đợi động tác của mình, Lãnh Diễm giống như có con mắt thứ ba, dùng sức kéo Nghiêm Hi vào trong ngực, cả người chuyển động ôm Nghiêm Hi đi vào trong thang máy. Tất cả động tác đều gọn gàng dứt khoát, không hề dài dòng, dây dưa.

Sau khi người vào trong thang máy càng phóng túng hơn, dùng miệng gặm gặm cắn cắn cổ cô, để lại dấu răng trên làn da mềm mại của Nghiêm Hi, tay không an phần không ngừng tới lui vuốt ve người cô.

Thật tuyệt vời, sao cô lớn lên có thể như vậy, rất hợp khẩu vị anh. Cho dù cô khẽ xấu hổ đến mức cứng đờ người, vô ý không hề trêu chọc trái tim nhỏ đang ngứa ngáy của anh.

Nghiêm Hi bị anh đẩy mạnh vào trong góc thang máy, dính sát vào mặt thang máy lạnh băng. Bởi vì Lãnh Diễm luôn chúi đầu vào trong cổ cô, liên tục gặm cắn khiến cô nhớ đến một sinh vật nào đó – ma cà rồng. Dáng vẻ như vậy không phải là ma cà rồng thì là gì? Ma cà rồng thích nhất vị trí ở cổ, mạch máu ở đó chảy mạnh nhất, giống như con người ăn một cái bánh màn thầu vậy.

Nhưng vì sao Lãnh Diễm thích nơi này của cô, cô không hiểu.

Trong mơ màng tay Lãnh Diễm dính chặt lên ngực cô, Nghiêm Hi vốn đang nhíu mắt thất thần, đau quá!

Miệng Lãnh Diễm không rời cổ, ánh mắt đắm đuối đưa tình quay cô, thấy cô hơi đau cau mày thì nháy mắt, sau đó không bỏ được cái miệng của mình, mơ hồ nói: "Tập trung!" Trong lúc anh cố gắng, cô còn có thời gian mất hồn? Khiêu khích uy nghiêm đàn ông nơi anh như vậy sao?

Nghiêm Hi nhíu mày, không hài lòng oán trách: "Rõ ràng chính anh không nhịn được nên không chọn được nơi chốn, động tác thô lỗ như vậy làm đau em. Bây giờ quay đầu lại còn nói em không tập trung. Ử…" Hô hấp cô hơi dồn dập, giọng yêu kiều thở dốc, Lãnh Diễm nghe thấy càng giống như bị trúng độc không kịp chờ chen vào giữa hai chân cô.

Nghiêm Hi lập tức như bị kinh sợ, ánh mắt vốn mê ly bỗng mở to, thất kinh. Tại sao anh có thể, tại sao có thể ở trong thang máy…

Trong lúc đó, thang máy 'đinh' một tiếng, mở ra, Nghiêm Hi càng thêm sợ hãi, vội vàng đẩy Lãnh Diễm ra, hai mắt hoang mang rối loạn quét ra ngoài thang máy. Không có ai. Nghiêm Hi không yên lòng, tiếp tục nhìn xung quanh.

"A…" Trong lúc Nghiêm Hi sợ đến mức không đi được, Lãnh Diễm cười nhẹ, anh thích dáng vẻ hoang mang sợ hãi của cô vợ nhỏ. Hai mắt thật to không ngừng nháy mắt, hàng mi thật dài không ngừng vụt sáng, rất đẹp, khiến anh nhớ lại thủy tinh xinh đẹp trong kia.

Đi đến ôm cô vợ nhỏ đang giận tái mặt, Nghiêm Hi còn tưởng rằng còn có người bên ngoài, tại sao người này có thể phóng túng trước mặt người ngoài như vậy?

Giờ phút này tóc cô cũng bị Lãnh Diễm làm rối loạn lên, tóc xõa nhiều trên trán, xem ra càng rối càng trở nên hấp dẫn. Càng thêm quyến rũ động lòng người là cái miệng nhỏ nhắn bị anh hôn hơi sưng hồng lên đang mím chặt, thỉnh thoảng cắn cắn môi dưới, vô cùng dễ thương.

Lãnh Diễm không nói lời nào ôm cô ra khỏi thang máy: "Đi, hay là…" Lãnh Diễm chợt nháy mắt mập mờ mấy cái, sau đó cố ý nhỏ giọng, vừa nổi lên dục vọng khiến cho giọng anh trở nên mê hoặc lòng người, khiêu gợi quyến rũ: "Hay là nói, em thích ở trong thang máy…"

Nghiêm Hi thoáng làm mặt giận, người này hoàn toàn giống như trước đây, liều lĩnh cong môi bừa bãi. Bình thường Lãnh Diễm chắc chắn sẽ cười nói cô không tế nhị, nhưng bây giờ không giống trước, là anh có ý định với cô, cô chọc anh, thiêu đốt lửa dục vọng trong anh. Lúc này nếu anh chọc giận cô, quay đầu lại người phải chịu khổ chính là anh rồi.

Thu lại vẻ cợt nhã trên mặt, bước lên bắt lấy tay cô, dịu dàng nhéo nhéo cái mũi nhỏ: "Tiểu hồ ly, lại muốn phạm phải tật xấu này rồi, còn không biết nơi nào thì bừa bãi sao?" Giọng nói thật sự rất dịu dàng, hai mắt nhỏ dài cũng dịu dàng giống như có thể nặn ra nước.

Nghiêm Hi bị vẻ mặt này của Lãnh Diễm đầu độc, nhẹ cong môi không hài lòng, nhưng tay vẫn mặc cho Lãnh Diễm dịu dàng dắt đi. Thật ra đây là những căn hộ ở nơi này của Lãnh Diễm đều hết sức hào hoa tráng lệ, diện tích chung tối thiểu phải là ba trăm mét vuông, còn một tầng này…

Nghiêm Hi ý thức được mình bị Lãnh Diễm đùa giỡn, trừng mắt, lúc này người này vẫn không quên trêu chọc cô!

Lãnh Diễm cũng mặc kệ nhiều như vậy, không đợi Nghiêm Hi nói hết câu, anh đi lại ôm hôn cô đi vào đẩy lên chiếc ghế sofa khổng lồ phòng khách.

Nghiêm Hi bị đè ép, hô hấp chợt dừng lại, giống như bị máy móc đè ép lên người. Người đàn ông này quá nặng, hô hấp cực kỳ khó khăn, Nghiêm Hi khổ sở nói: "Tránh ra, đè chết em!"

Dĩ nhiên Lãnh Diễm biết, nhưng vẫn bất động, từ từ cúi đầu, sau đó hôn cô thêm lần nữa, rất dịu dàng, rất nhẹ nhàng. Lần đầu tiên của anh cũng rất dịu dàng, dịu dàng đến mức có thể nhéo ra nước.

Nghiêm Hi mong muốn, mỗi người đàn ông lúc ở trên giường cũng sẽ như vậy. Chẳng lẽ bình thường Lãnh Diễm đều rất ngang ngược trên thương trường, đến lúc lên giường đột nhiên thay đổi, trở nên dịu dàng?

Lãnh Diễm cong cong mắt, tinh tế hôn miệng Nghiêm Hi, sau đó quy củ theo từng bước. Đầu tiên là dịu dàng hôn cô, từ từ dịu dàng hôn cổ cô, từ từ chuyển đến xương quai xanh, sau đó theo trình tự cởi váy dài của cô. Trình độ cởi quần áo tương đối mạnh, lập tức nhẹ nhàng xé ra, bộ váy dài vốn đang bó sát lấy người cô lập tức bị kéo xuống.

Sau đó Lãnh Diễm thay đổi chiêu thức dịu dàng như nước, đột ngột kéo eo nhỏ của cô, tay dùng sức. Nghiêm Hi còn chưa hiểu hết động tác ngang ngược của anh, cả người đã bị anh khống chế không ngừng động.

Nghiêm Hi hối hận, ai nói đàn ông trên giường với thực tế hoàn toàn khác nhau. Sao Lãnh Diễm có thể giống kẻ cực kỳ thô bạo trên người cô như vậy, duỗi chân, dùng sức đạp anh thật mạnh, đạp chết anh!

Trong lúc người đàn ông không ngừng nỗ lực, người phụ nữ này rõ ràng vô cùng hưởng thụ, sao còn phóng mắt nhìn anh chằm chằm. Trong lòng anh cười, bắt đầu sử dụng kỹ xảo của mình, lúc chín cạn một sâu, lúc sáu cạn một sâu, nhưng thích nhất là ba cạn một sâu. Không hiểu tại sao, trong lúc dùng sức cố gắng nỗ lực, dường như trên người vẫn chưa dùng tận dụng hết sức.

Cả phòng tràn ngập hương vị ái tình, thở gấp.

Một đêm này là đêm tuyệt vời, với những người vừa biết thân phận Lãnh Diễm mà nói, đây là một đêm khó ngủ, quả thật có thể sánh ngang trời sập.

Lý Lệ nhìn cánh cửa đang đóng chặt, nở nụ cười khổ trên mặt. Lúc nãy Chu Khải không nể tình tát một cái khiến cô ta hoàn toàn bừng tỉnh. Chuyện ập lên đầu, không thể nhờ vả một ai, không phải là phải dựa vào hai tay mình để bắt được tất cả sao!

Nếu Nghiêm Hi là bà chủ tương lai của R&D trong truyền thuyết của thành phố A, vậy mình khẳng định càng không phải là đối thủ. Nghĩ tới hôm nay vừa tới nhà họ Nghiêm, Lý Lệ nhếch mép cười, rất tự tin, chỉ cô ta mới biết, gia nghiệp nhà họ Nghiêm mạnh hơn nhà họ Lãnh rất nhiều. Dù những năm gần đây Lãnh Diễm đứng lên với tập đoàn R&D, chiếm ưu thế về tiền tài, nhưng nhà họ Nghiêm không thiếu khoản tiền đó, chỉ cần vững vàng khóa nhà họ Nghiêm lại, còn sợ ngày nào đó cô ta thua sao!

Ngày hôm sau trời vừa rạng sáng, Nghiêm Hi mở mắt lập tức nhìn thấy một đôi mắt phát sáng, cười tủm tỉm, giống như con sói trong bụi rậm. Nghiêm Hi giật mình, chợt đứng dậy, lúc này mới nhìn rõ là Lãnh Diễm. Cô vỗ vỗ trái tim bé nhỏ của mình, "Lãnh Diễm, anh làm gì đấy!" Giọng nói hơi cáu giận, nhưng cũng rất dịu dàng, êm tai.

Lãnh Diễm nằm nghiêng cả người, hai tay vén tóc, trên người còn chưa mặc quần áo, trước ngực sau lưng đều xuất hiện những vết đỏ cong cong hết sức vui mắt. Nghiêm Hi nhìn, nhanh chóng dời mắt, thầm nghĩ, sao tối hôm qua cô để lại trên người anh nhiều dấu vết như vậy? Có phải rất đau hay không!

Lãnh Diễm thấy mặt cô ửng hồng, không nhịn được nhếch môi cười, cúi đầu liếc nhìn những nhân chứng kiêu ngạo tối qua, rất hài lòng: "Đã tỉnh rồi sao?" Bởi vì cũng vừa thức dậy, trong giọng nói còn hơi khàn khàn, Nghiêm Hi nghe cảm thấy khá ngứa ngáy.

Nghiêm Hi càng đỏ mặt, khẽ gật đầu, cảm giác mặt mình nóng bừng, không muốn để Lãnh Diễm đoán được, nghiêng đầu giả vờ như đang nhìn trần nhà.

Lãnh Diễm nhướn lông mày, cũng không vạch trần, trực tiếp vén chăn, cả người trần truồng đi ra. Nghiêm Hi nhìn thấy anh trực tiếp để truồng đi lại trong phòng, ánh mắt trở nên luống cuống. Cả căn phòng lớn như vậy, vì sao không tha cho cô một đôi mắt?

Lãnh Diễm cả người trần truồng nhặt quần áo trên đất muốn vào phòng tắm, lúc anh bước một bước đầu tiên, Nghiêm Hi thoáng thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng đi. Nào biết, Lãnh Diễm chợt quay người lại, sau đó Nghiêm Hi chưa kịp tránh né mắt dõi theo từng bước chân anh.

Nghiêm Hi bỗng trợn mắt thật to, không thể thở được nữa, cố gắng đè nén không dám thở gấp, chỉ sợ vật kia sẽ nổi loạn giống như tối hôm qua.

Lãnh Diễm cười ha ha, tâm trạng vô cùng tốt, nhìn dáng vẻ sợ hãi của Nghiêm Hi, không có ý định đùa giỡn nữa, xoay người đi vào phòng tắm.

Biết cửa phòng tắm thật sự đã đóng chặt, bên trong có tiếng nước chảy róc rách, Nghiêm Hi mới từ từ thở phào nhẹ nhõm, sau đó hơi cảm thấy buồn bực, người này bị sao vậy!

Nhưng tại sao cái đó lại xấu như vậy? Chẳng lẽ tối hôm qua là cái xấu xí đó khiến cho cô vui vẻ thét lên sao? Nghiêm Hi thực sự không muốn thừa nhận sự thật này, nhưng cũng không thể không thừa nhận, ngoài cái đó ra không còn cái nào khác.

Đến lúc nấu ăn, sau khi hai người tắm xong bắt đầu đau đầu về vấn đề bữa sáng. Hai người này thế nào, đều là người giỏi giang, có thể nói là cao thủ tài năng vẹn toàn, nhưng trên người lại thiếu một tài, tài nấu nướng.

Năm đó trong nhà họ Lãnh không thiếu người giúp việc, đâu cần bọn họ phải học nấu nướng, trong nhà chỉ cần tìm một người nào đó cũng có thể làm được một bữa tiệc Mãn Hán. Cho nên Lãnh Diễm phát triển toàn diện cũng không ý thức được, thật ra học nấu cơm vẫn là chuyện quan trọng nhất, lúc ở thành phố G với Lưu Thế Hiền Nghiêm Hi và anh cũng đã ý thứ về vấn đề này.

Tay nghề Lưu Thế Hiền khá tốt, mỗi lần thấy Lưu Thế Hiền bận rộn trong phòng bếp nửa ngày, bưng ra một món ăn lại Nghiêm Hi ăn đến mức say sưa, trong lòng mình cũng có cảm giác chua chua. Nói không rõ là cái gì, chỉ là hơi giống với vợ mình, làm gì cũng chỉ thích việc chồng mình làm, bao gồm cả việc chồng vào bếp nấu ăn.

Nói thử xem, khi đó Lưu Thế Hiền là người đàn ông làm mồi cho hai người phụ nữ này. Đây được coi là gì, đây được coi là một người đàn ông níu kéo dạ dày hai người phụ nữ, từ đó đồng thời nắm bắt được trái tim của hai người phụ nữ? Đây là suy nghĩ của Lãnh Diễm sau khi trở về từ từ ngẫm lại.

Nhưng cũng không thể không thừa nhận, nhìn thấy Chu Châu không chớp mắt vui vẻ ăn món ăn Lưu Thế Hiền làm, anh khá hâm mộ, rất hâm mộ. Có thể khiến người phụ nữ của mình nhìn mình như vậy, đó quả thật là một chuyện hạnh phúc dường nào!

Sáng nay, chuyện nấu ăn rất khốc liệt. Nghiêm Hi không biết làm, Lãnh Diễm cũng sẽ không làm. Vậy làm sao bây giờ? Đi ra ngoài ăn? Chuyện như vậy Nghiêm Hi sẽ không nói. Vậy hai người không nấu ăn cũng không đi ra ngoài ăn là sao? Chẳng lẽ anh muốn đói chết sao!

Lãnh Diễm vô cùng phản đối: "Chúng ta tự nấu, anh tin tưởng chỉ số thông minh của cả anh và em cũng đã hơn ba trăm, anh không tin không giải quyết được một bữa cơm."

Nói đến thông minh, chỉ số thông minh của hai người rất cao, Lãnh Diễm còn cao hơn cả Nghiêm Hi, 180, mà Nghiêm Hi là 140, trí thông minh cao như vậy hai người liền tranh luận với nhau về một bữa cơm.

Vốn Nghiêm Hi còn đang ở trong phòng bếp, kết quả Lãnh Diễm đứng bên kia một lúc thì làm rơi vỡ trứng gà, một lúc cho quá nhiều dầu. Nghiêm Hi vừa nhìn, cả phòng bếp đầy vỏ trứng gà, lòng đỏ trứng gà vàng

vàng trên đất, bên trên còn có thêm một lượng dầu ăn. Không được. Nghiêm Hi liếc mắt nhìn Lãnh đại gia đang quơ múa cái xẻng, lắc đầu một cái, hết cách rồi. Quá khốc liệt! Bây giờ không nhìn nổi nữa, chỉ có thể nhón chân lặng lẽ đi ra ngoài.

Lãnh Diễm ở trước mặt mồ hồ đầm đìa, trời nóng bức khiến anh không hề dễ dàng, chỉ là muốn nấu ăn thôi mà. Khi đó nhìn thấy Lưu Thế Hiền hạ bút thành văn*, còn tưởng rằng rất dễ dàng, cùng lắm anh chỉ cần làm đơn giản một chút cũng có thể làm được, nào biết rằng sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Thật ra thì, bọn họ không hề có kinh nghiệm nấu nướng, máy hút khói trong phòng bếp cũng không biết mở, trực tiếp mở ga nấu nướng. Cả phòng bếp nháy mắt trở nên ngập khói, anh ho khan sặc sụa, chợt nhớ tới cô vợ nhỏ phía sau mình, vội vàng quay đầu lại dặn dò: "Khụ khụ, nhanh đi ra ngoài đừng để bị sặc."

A? Người đâu?

Đâu có thấy người đâu, Nghiêm Hi người ta nhìn thấy tình cảnh như vậy đã chạy ra ngoài từ lâu. Lãnh Diễm tức giận, cô nói anh làm cơm cho cô, kết quả cô còn chạy trước.

Quay đầu nhìn lại thứ trong nồi hoàn toàn không thể nhận ra là thứ gì, Lãnh Diễm càng đen mặt, cả trán cũng bị hun đến mức đen lên. Anh ném xẻng đi ra ngoài, trong phòng khách Nghiêm Hi đang tìm mấy video dạy nấu ăn. Hai người không nấu cơm cũng không sao, mấy video dạy nấu ăn, trông khá đơn giản.

Lãnh Diễm phía sau lên tiếng: "Em được lắm, một mình em không ngừng chiến đấu hăng hái với nồi niêu xoong chảo, kết quả mình em đào ngũ. Em đúng là người không có lương tâm, cũng không nghĩ vì ai anh mới làm như vậy!" Anh bước lên bóp cổ Nghiêm Hi, lắc qua lắc lại, nhưng không thể dùng sức, vậy cũng chỉ dùng sức lắc lắc, đến mức khiến cô nổ đom đóm mắt, thấy cô hơi mơ màng mới buông tay.

Nghiêm Hi nhăn mũi, không hài lòng lẩm bẩm: "Ngốc hết nói, anh nấu cơm cũng không chuẩn bị trước một chút, tối thiểu phải có một quyển sách dạy nấu ăn, anh nhìn em đây." Nói xong cô giơ bản ghi chép đi vào phòng bếp.

Kết quả cô chưa đi vào liền chạy ra kêu to: "Lãnh Diễm, vào nhìn xem anh làm được chuyện tốt gì này!"

Lãnh Diễm không hiểu, anh làm gì rồi hả? Không phải chỉ biến trứng gà rán thành trứng đen sao?

Thở một hơi thật dài, xem ra Lãnh Diễm anh đời này cũng không phải là tài năng vẹn toàn, ít nhất anh cũng không thể vào phòng bếp.

Đi tới bên cạnh Nghiêm Hi, cô nhóc này đang bĩu môi phùng má nhìn anh, không hiểu. Nghiêm Hi bĩu môi, ám hiệu anh đi vào phòng bếp mà xem. Lãnh Diễm bước thêm hai bước, nhìn vào, tối đen, cả căn phòng đều đầy khói đen!

"Khụ khụ, chuyện này?" Lãnh Diễm không cẩn thận bị sặc, ho đến mức rớt nước mắt.

Nghiêm Hi cũng không rõ: "Anh hỏi em thì em biết hỏi ai, Lãnh Diễm, anh đã làm gì?"

Cuối cùng hai người anh nhìn em em nhìn anh, khói mù bên trong quá nhiều, không dám đi vào, dù có đi vào cũng không biết nguyên nhân. Lãnh Diễm vỗ đùi, lấy điện thoại di động gọi người quản lý cao ốc đến. Người quản lý cao ốc bên kia vừa nghe điện thoại, hừ, vị đại gia này có lẽ đã đốt phòng bếp rồi, nhanh chóng đến xem.

Vừa vào phòng, một nam một nữ đang ngồi yên trong phòng khách, quản lý không kịp chào hỏi chạy thẳng vào trong phòng bếp nhà Lãnh Diễm. Bởi vì hắn là quản lí, cho nên không thể không biết mọi bố cục bố trí trong nhà, cho nên chạy thẳng, không hề trễ nãi.

Lãnh Diễm và Nghiêm Hi nhìn vào trong phòng bếp, bên trong thỉnh thoảng còn vang lên tiếng ho khan của quản lý, sau đó hai người anh nhìn em em nhìn anh, ánh mắt kia rõ ràng đang hỏi: "Có nên đi vào nhìn xem người nọ sống hay chết hay không?"

Nghiêm Hi bĩu môi, hết cách rồi, Lãnh Diễm ngồi yên, cô phải làm.

Kết quả cô còn chưa đứng lên, Lãnh Diễm lập tức đè cô lại: "Được rồi, em ngốc nghếch, để anh đi xem." Nói rất hiên ngang lẫm liệt khiến Nghiêm Hi không giải thích được, còn tưởng rằng anh sẵn sàng hy sinh.

Lúc này trong phòng bếp không có động tĩnh gì, quản lý đi ra, mặt hun khói đến mức sắc mặt thay đổi, nhìn hai người trong phòng khách bất đắc dĩ cười cười: "Tôi nói hai vị tổ tông, hai người không biết làm cơm thì thôi, ít nhất kiến thức an toàn phòng bếp cũng nên biết chứ? Hai người nói xem hai người cũng không biết tắt bếp, cũng may là tôi đến nhanh, nếu như muộn một bước có lẽ cả căn nhà này cũng cháy rồi."

Quản lý dẫn hai người đi vào, hai người vừa nhìn, toàn bộ dụng cụ trong bếp đều thay đổi. Quản lý chỉ vào cái nút trên máy hút khói nói với hai người: "Thấy không, đây là khói dầu, lúc nấu nướng sẽ sinh ra khói dầu, sau này nấu nướng phải mở, nếu không cả phòng sẽ đầy khói dầu."

Hai người ngoan ngoãn gật đầu.

Quản lý tiếp tục: "Sau này nấu nướng xong nhớ phải tắt bếp. Lần này là do hai người đi ra ngoài mà không tắt bếp, cho nên mới dẫn đến bốc cháy."

Nghiêm Hi liếc mắt nhìn Lãnh Diễm, ánh mắt cười cười, nhưng cũng không bật cười thành tiếng. Hai người vừa nhìn quản lý vừa ngoan ngoãn gật đầu.

Quản lý hài lòng, hai học sinh ngoan, vừa cẩn thận dặn dò một hồi, vỗ vỗ tay đi ra.

Hai học sinh ngoan ngoãn đưa tiễn ông thầy, Nghiêm Hi nhìn Lãnh Diễm vẻ mặt không vui, buồn cười cũng không dám cười, chỉ có thể xoay người về phòng khách.

Lãnh Diễm không kiên nhẫn đi theo, dang tay ôm lấy cả người Nghiêm Hi, cọ cọ liên tiếp lên khuôn mặt trắng hồng của cô. Dám cười anh, anh cọ hết khói than trên mặt lên mặt cô, xem cô còn dám cười anh nữa không.

Nghiêm Hi đen mặt, không thể không nói Lãnh Diễm có lúc thật ngây thơ hết mức.

Cuối cùng bữa sáng còn chưa xong, Lãnh Diễm nhìn đồng hồ cũng không còn sớm, sắp mười một giờ. Thôi được rồi, bữa sáng bữa trưa kết hợp vào một bữa.

Hai người vào phòng tắm rửa mặt, sau khi Lãnh Diễm sửa sang lập tức trở thành một quý công tử tao nhã, Nghiêm Hi chọn bừa một chiếc áo sơ mi phối với quần short mát mẻ, đôi giày nhỏ nhắn xinh xắn muốn kéo Lãnh Diễm ra ngoài như vậy. Lãnh Diễm cũng không cản cô, từ nhỏ cô đã thích mặc quần áo đơn giản.

Hai người lái xe chạy thẳng tới khách sạn sáu sao của mình, đầu bếp ở đó năm đó Lãnh Diễm chỉ chọn được một người trong số một ngàn người. Vốn dĩ người này được tuyển chọn đặc biệt vì Nghiêm Hi, ai ngờ Nghiêm Hi rời đi, anh cũng không muốn lãng phí tài năng chuyển đầu bếp này đến khách sạn, không ngờ nhờ đó buôn bán cực kỳ thuận lợi.

Thức ăn đầu bếp này làm, rất hợp khẩu vị Nghiêm Hi.

Vào phòng ăn, trưởng ca đã biết hai vị này đến, dẫn thẳng hai nhân vật quan trọng đến bàn chuyên dụng, vị trí này là vị trí tốt nhất để ngắm phong cảnh bên ngoài, mỗi lần anh tới đây đều chọn vị trí này để ngồi, bình thường cũng không dám để khách ngồi.

Vốn bữa cơm này có thể ăn thật ngon lành, ai biết rằng còn chưa bê món ăn ra Lãnh Diễm đã nhìn thấy Phong Trác Hạo.

Người đàn ông này trông rất quen, hình như…

Lãnh Diễm nheo nheo mắt, nhớ tới một lần ở trong bệnh viện thành phố G, không mấy thiện cảm, ánh mắt chuyển động nhìn Phong Trác Hạo đang đi về phía phòng ăn, Lãnh Diễm cười híp mắt nhìn Nghiêm Hi.

"A, Lãnh tiên sinh, sao hôm nay trùng hợp vậy?" Giọng nói trầm thấp sau lưng phá vỡ không khí yên tĩnh giữa Lãnh Diễm và Nghiêm Hi.

Lãnh Diễm quay đầu lại nhìn hắn, nhíu mày không vui: "Chúng ta quen nhau sao?"

Phong Trác Hạo đi thẳng tới, giống như nhìn thấy người quen, thả cậu con trai trong tay vào trong lòng Nghiêm Hi, cười quyến rũ với cô: "Giúp một việc."

Nghiêm Hi nhìn Nhục Đoàn Tử từ trên trời rơi xuống, sững sờ, cô chưa từng ôm trẻ con, mặc dù cậu bé này khoảng chừng bốn, năm tuổi nhưng vẫn khiến tay chân Nghiêm Hi cứng đờ, chỉ có thể mở to trừng mắt với Nhục Đoàn Tử bé nhỏ.

Phong Trác Hạo khẽ mỉm cười, kéo một chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, sau đó đưa tay ra ôm lấy con trai mình, đặt trên chân, lúc này mới nhìn thẳng vào Lãnh Diễm đang tức giận, khẽ mỉm cười: "Lãnh tiên sinh không nhận ra tôi sao? Chúng ta đã từng gặp nhau ở thành phố G!" Nói xong quay đầu lại nhìn Nghiêm Hi, "Cô Nghiêm, chúng ta cũng đã gặp nhau, đúng chứ?!"

Nghiêm Hi sững sờ, thấy ánh mắt hơi nghi ngờ của Lãnh Diễm đang nhìn Phong Trác Hạo mỉm cười, gật đầu: "Vâng, lại gặp nhau rồi." Ngày hôm qua vừa gặp nhau ở nhà Tiếu Thâm, sao có thể trùng hợp như thế, hôm nay còn gặp sao?

Phong Trác Hạo thỏa mãn gật đầu: "Cho nên chúng ta là bạn bè, ngồi chung với nhau cũng không việc gì đúng không?" Phong Trác Hạo nhìn thoáng qua Nghiêm Hi, rồi lại nhìn Lãnh Diễm vẻ mặt không vui, tâm trạng khá tốt, sao anh lại ham chơi như vậy, thật sự cảm thấy trêu chọc anh bạn trẻ này cũng không tệ.

Nghiêm Hi giật giật mắt, người này đúng là không nể nang mặt mũi gì cả, rõ ràng đã ôm cậu bé ngồi bên cạnh rồi, bây giờ mới hỏi có thể ngồi hay không.

Lãnh Diễm nhếch khóe miệng, cười nhạt: "Nếu như tôi nói không thể, vậy có thể nhờ anh ôm cậu bé rời đi không?"

Nụ cười trên mặt Phong Trác Hạo rất ngây thơ vô tội, liếc mắt nhìn con trai trong ngực, sau đó hai người đồng thanh nói: "Không thể." Nhục Đoàn Tử nghĩ, sao người này không thích ba nó như vậy? Có thể vì ba đưa nó đến nên người này mới không thích không? Nhưng nó rất bé bỏng đáng yêu mà!

Kết quả là Nhục Đoàn Tử quyết định giải quyết ông chú khó tính trước mặt, quơ quơ móng vuốt múp míp nhỏ bé. Phong Trác Hạo biết rõ ý định của con trai, hết sức thận trọng cọ cọ vào người Lãnh Diễm. Kết quả Nhục Đoàn Tử lập tức biến thành con bạch tuộc, dính chặt lên người Lãnh Diễm không buông, hai tay cùng ôm lấy cánh tay Lãnh Diễm ra sức cọ cọ.

Lãnh Diễm kinh hãi, cố gắng rút tay, nhưng cậu bé nhỏ bé chợt như một lực sĩ đầy sức mạnh cọ cọ chui nhanh vào trong ngực Lãnh Diễm: "Haha, chú à, chú có thích cháu không?"

Dù sao Nghiêm Hi cũng không nhịn được, lập tức bật cười, cậu bé Nhục Đoàn Tử cười ngốc nghếch với Lãnh Diễm cứng đờ người đến ngốc thực sự rất giống nhau.

Phong Trác Hạo rất hài lòng về con trai mình, trong lòng kiêu ngạo, ngoài mặt cũng rất đắc ý.

Lãnh Diễm nhìn thẳng tới, nhưng dù gì anh cũng có mười bảy năm kinh nghiệm trông trẻ, không đến nỗi tay chân vụng về. Nói thật, mười bảy năm trước, khi anh nhìn Nghiêm Hi như vậy cảm thấy khá dễ dàng, đừng nhìn bây giờ Nghiêm Hi gian ác, trước đây khi còn bé cô là một cô công chúa nhỏ xinh đẹp dễ thương.

Lãnh Diễm rất bình tĩnh ôm con trai Phong Trác Hạo, chỉ chốc lát sau trên mặt cũng rất thong thả bình tĩnh, vừa nói chuyện với Nghiêm Hi đồng thời cũng không quên trả lời vấn đề của cậu nhóc trong lồng ngực. Cậu nhóc đùa nghịch đồng hồ trên tay anh một hồi, Lãnh Diễm để mặc cho nó nghịch, mặt điềm tĩnh nói chuyện với Nghiêm Hi, mà ba của đứa bé đang ngồi bên, trực tiếp bỏ qua không nhìn.

Phong Trác Hạo hơi thất vọng, xem ra người đàn ông Lãnh Diễm này thật sự không đơn giản, ngay cả việc chăm sóc trẻ con cũng tốt hơn anh!

Đó là con trai anh! Phong Trác Hạo vừa mới biết Nhục Đoàn Tử chưa được mấy ngày, còn chưa có kinh nghiệm, cho nên đi đâu đều dẫn viên thịt nhỏ này theo. Không ngờ, vốn tưởng rằng anh đã rất lợi hại, kết quả một người ngoài còn lợi hại hơn anh!

Ngược lại Lãnh Diễm không hề hay biết có gì khác thường, sau khi đồ tây được dọn lên, Lãnh Diễm cắt một miếng nhỏ cho cậu nhóc nghịch không chán trong ngực. Nhục Đoàn Tử cũng không nhăn nhó, há mồm thật to nuốt vào, hoàn toàn quên mất nét mặt người ba bên cạnh mình như đang ăn thịt người.

Phong Trác Hạo lạch cạch từng nhát lên đĩa đồ tây, dáng vẻ như muốn biến bò bít tết trở thành thịt người. Nghiêm Hi hơi kinh sợ, chủ động mở miệng nói chuyện với anh: "Sao hôm nay Phong tiên sinh lại ra ngoài

vậy?" Nghiêm Hi hỏi một câu, hôm qua vừa mới gặp lần đầu, hơn nữa Phong Trác Hạo còn là người nhà họ Nghiêm, hôm qua Lý Lệ cũng vừa đến nhà họ Nghiêm, thế mà hôm nay cô lặng lẽ ra ngoài ăn cơm bất ngờ gặp phải Phong Trác Hạo. Có phải là hơi...trùng hợp không?

Phong Trác Hạo thu hồi vẻ bực bội trên mặt, nhướn mày kinh ngạc nhìn Nghiêm Hi, cô nhóc này hết sức thông minh!

"Thuận đường!" Phong Trác Hạo nói hai chữ.

Nghiêm Hi cúi mắt, nhìn chằm chằm dao xiên thịt trong tay, Lãnh Diễm đối diện vẫn lạnh lùng bỗng lên tiếng : "Thôi đi, cậu cả nhà họ Nghiêm, chúng tôi cũng không có nhiều thời gian như vậy, anh nói là thuận đường tới, trùng hợp vậy sao? Chúng tôi vừa ngồi xuống đúng lúc anh đi vào? Còn có hơn một lần như thế, khéo vậy? Tôi và Hi Hi vừa trở về thành phố A anh lập tức xuất hiện trước mặt chúng tôi, hơn nữa còn có ý định như vô ý giúp Hi Hi loại trừ cái miệng xấu xa!" Tay Lãnh Diễm không ngừng cắt bò bít tết trong dĩa, Nhục Đoàn Tử trong ngực anh hình như rất thích ăn bò bít tết loại này, hết cách rồi, phần thịt anh cắt đều đút cho cậu nhóc này, mình còn chưa được ăn miếng nào, ngoắc ngoắc trưởng ca tới, mang ra thêm một phần bò bít tết.

Phong Trác Hạo cũng đã đàm phán trên thương trường vài chục năm, có thể dễ dàng bị Lãnh Diễm ngăn chặn khí thế như vậy sao?

Không được, nhưng nghĩ đến ông cụ trong nhà, Phong Trác Hạo hơi nhức đầu, sao có thể bảo cô nhóc này nhận nhà họ Nghiêm đây?

Thoáng nhìn thấy được Lãnh Diễm, mắt Phong Trác Hạo chợt lóe sáng, có cách rồi!

Cười ha ha, cười hiền lành, nói với Lãnh Diễm : "E rằng Lãnh tiên sinh đã biết nguyên do, đã như vậy, chúng ta cũng nên thẳng thắn nói rõ, ông cụ trong nhà hi vọng cô Nghiêm đến một lần."

Nghiêm Hi đối diện khẽ ngẩng đầu lên, nhìn hai người đàn ông này, trong mắt lấp lánh, nhưng tâm trạng hình như được giấu rất kĩ, không nhìn ra là đang vui hay buồn. Lãnh Diễm nhìn chằm chằm Nghiêm Hi, sau đó cúi mặt, nhẹ cười, hơi châm chọc, "Phong tiên sinh, sao anh lại nói với tôi những chuyện này, ông cụ nhà anh muốn gặp Hi Hi, không phải tôi. Anh nói với tôi những điều này...có tác dụng gì không?" Lãnh Diễm cố ra vẻ kinh ngạc, nhíu mày, buông dao nĩa trong tay xuống, không ăn nữa, Nhục Đoàn Tử trong ngực cũng ngẩng đầu lên nhìn ba mình đang ở đối diện.

Phong Trác Hạo không chút hoang mang khẽ mỉm cười: "Tôi nghĩ chúng ta đều là người thông minh, không cần phải nói thẳng ra cũng hiểu đúng không?"

Lãnh Diễm nháy nháy mắt, vừa hay nhìn thấy Nghiêm Hi bên kia đang nhìn mình, chuyển mắt sang, vừa nhìn thấy Nghiêm Hi đang do dự, Lãnh Diễm chợt hiểu rõ suy nghĩ của Nghiêm Hi, cô nhóc này muốn đi nhưng không dám.

Thật ra ngay từ lúc anh bảo Lãnh Tiểu Tam đi điều tra quan hệ giữa Nghiêm Tử Hoa và nhà họ Nghiêm cũng đã chắc chắn chín mươi phần trăm. Sau đó Phong Trác Hạo luôn cố ý như vô tình xuất hiện bên cạnh Nghiêm Hi, anh nắm chắc thêm năm phần trăm, còn năm phần trăm còn lại chỉ cần đơn giản bỏ qua không tính.

Bây giờ còn tự mình tìm tới?

Lãnh Diễm nhíu mày, lẳng lặng nhìn Phong Trác Hạo. Hai người đàn ông nhìn thẳng vào mắt nhau khoảng mười giây, xung đột ánh mắt, Nhục Đoàn Tử khịt khịt mũi, hình như có mùi lửa cháy!

Vốn mắt Lãnh Diễm còn hơi lạnh lùng khẽ cong lên, vẻ mặt ngoài cười trong không cười lên tiếng: "Tại sao, năm đó là các người để mất Hi Hi, bây giờ nói Hi Hi là đứa bé nhà các người, muốn tôi để Hi Hi trở về sao? Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy!"

Phong Trác Hạo lạnh lùng, lần nữa lên tiếng hoàn toàn không còn giọng tùy tiện lúc nãy, giọng nói trở nên trầm thấp vừa cẩn thận vừa chững chạc: "Vậy ý cậu là?"

Lãnh Diễm giơ cằm lên, cười thản nhiên: "Mặc kệ chuyện năm đó là như thế nào, vẫn luôn là do các người không bảo vệ tốt Hi Hi, nói đến cuộc sống đen tối mười bảy năm trước của Hi Hi, là nhà họ Nghiêm các

người thiếu cô ấy. Bây giờ trái lại còn muốn Hi Hi đến nhà họ Nghiêm sao? Chuyện này hình như không được hợp tình hợp lý!"

Phong Trác Hạo hơi nheo mắt, một lúc lâu mới nở nụ cười, anh đã hiểu ý tứ Lãnh Diễm, là muốn ông cụ tới đón Hi Hi.

Cười ngẩng đầu lên: "Như thế, rất tốt!" Bọn họ vốn dĩ cũng tính toán như vậy.

Lãnh Diễm hơi giật mình, mà Phong Trác Hạo đã búng ngón tay về một góc khuất nào đó, Lãnh Diễm nhìn sang, một ông cụ đầu tóc trắng bạc với một quản gia đang đứng lên từ phía sau.

Nói thật, Lãnh Diễm yêu cầu là một việc, nhưng thật sự nhìn thấy ông cụ đã đến từ trước, đó là chuyện khác. Nhìn Nghiêm Hi đối diện hình như đang kinh ngạc, trong lòng Lãnh Diễm cảm thấy rất an ủi, xem ra nhà họ Nghiêm vẫn rất xem trọng Hi Hi, cho dù mình không đề cập tới yêu cầu đó, ông cụ nhà họ Nghiêm cũng sẽ tự mình tới đón cháu gái thất lạc nhiều năm của mình. Như vậy, rất tốt!

Phong Trác Hạo đứng dậy đỡ ông cụ, từ từ đến bên chỗ Lãnh Diễm. Lãnh Diễm nhanh chóng đứng dậy chào hỏi: "Ông Nghiêm." thái độ rất kính cẩn.

Nghiêm Đình chống gậy nhìn người đàn ông cao lớn ưu tú bên cạnh Phong Trác Hạo, gật đầu một cái, rất hài lòng.

Sau đó chuyển tầm mắt, thấy Nghiêm Hi vẫn đang cúi đầu không nói lời nào, biểu hiện trên mặt ông cụ vẫn rất bình tĩnh. Chỗ này là nơi công cộng, không thích hợp để ông làm chuyện kế tiếp, nghiêng đầu nhìn về phía Phong Trác Hạo nói: "A Hạo, dẫn bọn họ đi trước, đây là nơi công cộng."

Phong Trác Hạo kính cẩn gật đầu, đưa tay ôm con trai trong lòng Lãnh Diễm. Ai ngờ cậu nhóc lắc đầu, tay chân bám lấy người Lãnh Diễm, sửng sốt không muốn rời lồng ngực ấm áp của Lãnh Diễm. Lãnh Diễm bất đắc dĩ cười cười với ông cụ, ý rất rõ ràng: Tôi cũng không nghĩ sẽ như vậy, không phải tôi muốn lừa bán con cháu nhà họ Nghiêm, mà do tôi và con cháu nhà họ Nghiêm rất có duyên.

Không phải là có duyên hay sao? Năm đó Nghiêm Hi cũng chính là dáng vẻ theo đuôi Lãnh Diễm như vậy!

Ông cụ khẽ mỉm cười, không có gì đáng ngại, ông còn hết sức cảm kích người trẻ tuổi này, không có cậu ta hết lòng chăm sóc Hi Hi nhiều năm, đứa nhỏ Hi Hi này…

Đoàn người người trước người sau đến một căn phòng Phong Trác Hạo đã sắp xếp trước, Nghiêm Hi đi sau lưng Lãnh Diễm, dọc đường đi đều im lặng không nói. Lãnh Diễm một tay ôm Nhục Đoàn Tử, một tay nắm tay Nghiêm Hi, dáng vẻ một nhà ba người, lúc vào thang máy còn nghe người khác sợ hãi than: "Đúng là người một nhà xinh đẹp!"

Lãnh Diễm nhìn Nhục Đoàn Tử trong ngực, thật sự rất xinh đẹp, Phong Trác Hạo cũng đẹp trai đến mức khiến người khác tức giận, con trai anh ta sinh ra dĩ nhiên cũng không kém, hơn nữa anh và Nghiêm Hi cũng khá hời hợt. Ừm! Lãnh Diễm rất thỏa mãn, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh con trai của anh với Nghiêm Hi trong nháy mắt cũng có thể giết người, chỉ cần suy nghĩ cũng cảm thấy hãnh diện!

81. Chương 81: Tập Trung Ở Thành Phố A

Sau khi Nghiêm Đình đi vào, Phong Trác Hạo cẩn thận đỡ ông cụ, lại cố ý bảo quản gia ôm Nhục Đoàn Tử ra ngoài đi bộ một vòng. Dù sao đây cũng là chuyện gia đình, có đứa trẻ ở đây cũng không tiện.

Sau khi Nghiêm Đình đi vào, đi thẳng tới trước mặt Nghiêm Hi, thở hơi gấp, có thể nhận ra ông cụ đang rất hồi hộp. Mặc dù đã trải qua nhiều sóng to gió lớn trên thương trường, nhưng bây giờ nhìn thấy cháu gái trước mặt, không thể giữ được bình tĩnh.

"Cháu…" Nghiêm Đình muốn đưa tay xoa đầu cô, giống như đã từng xoa đầu Tử Hoa trước kia. Nghiêm Hi vừa ngẩng đầu, trong mắt còn hơi cảnh giác khiến tay ông đưa ra giữa không trung bỗng dừng lại. Ông cụ đau lòng, trái tim dường như cũng không dễ chịu, giống như trước kia Lãnh Diễm đã nói, người ông ngoại này nên xin lỗi cháu gái mình.

Đâu phải chỉ cần xin lỗi đứa nhỏ, ngay cả con gái số khổ của mình, ông cũng phải xin lỗi.

Thật ra thì Nghiêm Hi vẫn còn khá bối rối đối với chuyện có nên về nhà họ Nghiêm hay không, không biết nên làm gì, đi hay không đi. Nếu cô đi, cô sẽ nhớ tới cảnh ông đuổi mẹ và mình đi năm ấy, dáng vẻ rất ghét bỏ. Nếu cô không đi, dù sao cũng là máu mủ ruột thịt, chuyện này không phải là giả. Năm cô chưa được năm tuổi, mẹ không hề nói đến chuyện ông ngoại. Cho đến một ngày đó, mẹ đột nhiên dẫn cô chạy cả đêm về thành phố A. Lúc trở về hai người vô cùng nhếch nhác khiến Nghiêm Hi cảm thấy khá mới mẻ. Nhưng lúc đó cô cũng không hiểu, tại sao người mẹ thích sạch sẽ như vậy lại không thèm để ý đến hình tượng của mình.

Cho đến khi lớn lên mới biết, tình hình khi đó không cho phép bà chờ ở trong nhà kia thêm một giây phút nào nữa.

Nghiêm Hi đứng lui về phía sau hai bước, sau khi ý thức được mình đã làm gì, cảm thấy hơi buồn phiền. Lãnh Diễm thở dài, bước lên ôm cô, tay khẽ dùng sức, coi như an ủi cô.

Nghiêm Đình cũng không thể làm gì khác: "Cháu gái, nhiều năm như vậy, là ông ngoại không tốt, ông ngoại không thể tìm ra cháu sớm. Nếu tìm sớm, cháu cũng không cần phải chịu khổ nhiều như vậy, đều là ông ngoại không tốt."

Nghiêm Hi chỉ cảm thấy cổ họng giống như căng ra, rất đau, vô cùng đau, mắt nóng lên, cũng không thể nhìn Nghiêm Đình. Cô khẽ xoay đầu, không muốn nhìn khuôn mặt già nua đã trải qua sương gió, nếu nhìn thêm một giây, cô sợ mình sẽ khóc.

Lãnh Diễm ôm cô, khẽ thở dài nhìn Nghiêm Đình: "Ông cũng đừng tự trách mình, tất cả chuyện này cũng không hẳn là do ông gây ra. Oan có đầu, nợ có chủ, bây giờ Hi Hi không biết đối mặt thế nào mà thôi." Ánh mắt lúc nãy của cô nhóc này rõ ràng cất giấu thứ gọi là khát vọng. Anh đã nhận ra, Nghiêm Hi khát vọng về với người thân nhất của mình. Cho dù anh nuôi cô từ nhỏ ở nhà họ Lãnh, cho dù anh thấy cô ăn nhờ ở đậu nhưng không hề tự ti, nhưng nuôi gửi vẫn là nuôi gửi, trong lòng cô vẫn luôn có một vết sẹo. Giống như bốn năm trước, Chu Vận Uyển nói đuổi người lập tức đuổi người, không nói lời nào, vô cùng dứt khoát. Khi đó càng làm cho Nghiêm Hi cảm thấy thế giới rất rộng lớn nhưng chưa từng có một mái nhà giành cho cô!

Thật ra thì khi đó cô cũng nhớ tới cô còn có một ông ngoại, nhưng cô quá mạnh mẽ, trong đầu chỉ nghĩ đến hình ảnh mẹ mình bị đuổi đi, khóc lóc rất bi thảm. Bốn năm trước khi không biết rõ nguyên nhân cô đã rất hận nhà họ Nghiêm, suýt chút nữa cô đã liệt nhà họ Nghiêm vào danh sách báo thù. Sau đó chân tướng sự việc dần được mở ra, khi đó cô mới biết chuyện đã xảy ra giữa mẹ và nhà họ Nghiêm.

Nhà họ Nghiêm luôn rất tốt, nhưng Nghiêm Hi vẫn cảm thấy không được. Nếu năm đó lúc mẹ dẫn theo cô đến nơi này, ông cụ có thể hỏi qua nguyên nhân tại sao mà không cần phải cố chấp, mẹ và bản thân cô sẽ không như bây giờ. Mẹ sẽ không phải chết, cô cũng không cần phải gặp những người đó. Trong lòng cô có hận, cũng không phải là hận, chỉ có trách cứ, tại sao người một nhà còn muốn cố chấp!

Nghiêm Hi không biết Nghiêm Đình, cả đời người này trên thương trường chỉ nói một không nói hai, dù có ở nhà cũng là một người đứng đầu trong gia đình. Lần đầu tiên trong cuộc đời ông có người phản đối, còn là con gái mình, phương thức phản kháng còn kiên quyết như thế. Năm đó ông chỉ nói một câu 'không được', ngày hôm sau con bé đã chạy theo Lý Thánh Đức, vậy thì sao ông cụ có thể hài lòng.

Rốt cuộc đợi mấy năm con gái ông cũng chủ động trở lại, cũng thấy được con gái vô cùng nhếch nhác. Nhưng cho dù rất khó khăn, có chết con bé cũng vẫn cứng rắn không nói 'Ba, con sai rồi'. Chẳng qua ông cụ chỉ muốn con gái nói một câu làm dịu, kết quả con gái không nói hai lời, ôm cháu gái ngoại rời đi. Sau khi con gái đi, ông càng nhớ thương trong lòng. Quản gia thấy ông ngày đêm lo lắng đã nói: "Cô ấy bướng bỉnh tất cả là do người, người nói xem người nhất định phải bướng bỉnh vậy sao? Tiểu thư đã đi rồi, tôi thấy tiểu thư rất nhếch nhác, có lẽ sống không tốt, chắc chắn là cô ấy đã biết sai, nếu không cũng không quay về."

Nghiêm Đình vừa nghĩ, thôi, con cái chính là cái nghiệt của mình, kết quả sáng ngày hôm sau cho người đến thành phố G điều tra tung tích con gái. Không ngờ rằng kết quả điều tra nằm ngoài dự liệu, con gái chết, không thấy cháu gái đâu, Nghiêm Đình vừa nghe lập tức ngã quỵ, nằm trên giường hơn nửa tháng mới tỉnh lại. Sau khi ông tỉnh lại chuyện cần phải làm đầu tiên là điều tra kỹ.

Ông cụ cũng nằm trên giường một năm, cuối cùng điều tra được, nhưng con gái và cháu gái đã không còn ở đây. Từ đó về sau, ông cụ bắt đầu giảm bớt hoạt động, tất cả chuyện tình trong công ty giao hết cho con

trai, bản thân không quan tâm đến chuyện gì, cả ngày sống trong biệt thự nhà họ Nghiêm không hề bước chân ra khỏi cửa.

Phong Trác Hạo ngắt quãng kể chuyện năm đó của ông cụ, mấy người ngồi trên ghế salon yên lặng lắng nghe. Lãnh Diễm ôm Nghiêm Hi, sức trên tay thật lớn, dường như cảm thấy cả người cô run rẩy, lặng lẽ tiếp theo sức mạnh cho cô, dùng cách của anh nói cho cô biết, cô còn có anh, không cần phải sợ.

Phong Trác Hạo tiếp tục: "Thật ra thì sức khỏe ông cụ rất kém…"

Nghiêm Hi lên tiếng ngắt lời: "Dừng lại thôi." Giọng rất nhàn nhạt, giống như không hề có chút tình cảm nào: "Tôi biết rõ người già sẽ xuất hiện rất nhiều vấn đề, tôi thừa nhận thật sự tôi đã biết sự tồn tại của nhà họ Nghiêm từ lâu. Về phần tại sao không trở về sớm…" Nghiêm Hi cũng không trả lời vấn đề này, ngược lại nhảy cóc bỏ qua, tiếp tục vấn đề tiếp theo.

Chậm rãi thở dài: "Ở thành phố G bốn năm, mặc dù khổ cực nhưng cũng rất chân thật, chưa từng trải qua kiểm chứng, nhưng từng giờ từng phút tôi có thể cảm nhận được mẹ đang sống, tôi hết sức vui vẻ."

Bốn năm này mặc dù cô chọn rời đi một năm, nhưng là bản thân cô tự tay kiếm tiền học phí và phí sinh hoạt, cô chưa bao giờ yên tâm như thế. Bởi vì đó là tiền mình kiếm được, sẽ không có ai nửa đường chạy đến cướp đi. Cảm giác nắm giữ trong lòng bàn tay thật sự rất tốt, bàn tay mình nắm giữ cuộc sống của mình, rốt cuộc không cần phải nhìn sắc mặt người khác để sống.

Nghiêm Đình nghe, cũng không nhịn được suy nghĩ miên man. Cháu gái ông nói những lời này, ông cũng có thể nhận ra, từ tận đáy lòng Nghiêm Hi vẫn luôn có cảm giác mơ hồ, giống như cây bèo nước trôi nổi, không có một nơi cho cô đáp xuống.

Cô, vẫn luôn thiếu hụt cảm giác an toàn.

Lãnh Diễm cũng khá kinh ngạc, vốn cho rằng mấy năm này cô dần trở nên hoạt bát, ai biết tận sâu trong đáy lòng cô vẫn tồn tại cảm giác mơ hồ đó. Đau lòng, anh chỉ cảm thấy trái tim anh đang đau vì Nghiêm Hi, đứa nhỏ Nghiêm Hi này làm cho người ta quá đau lòng.

Nghiêm Đình cũng không nhịn được nữa: "Cháu gái, về nhà đi, hãy để ông ngoại chăm sóc cháu thật tốt. Những năm này thiếu vắng cháu, cháu là cháu gái nhà họ Nghiêm ta, cháu nên trải qua cuộc sống không buồn không lo. Đều là do ông ngoại thiếu cháu." Cháu gái nhà họ Nghiêm, người đó lại không được nuôi như hoàng đế từ nhỏ, mà bị đối xử không chu đáo. Nghĩ tới cảnh Nghiêm Hi phải chịu khổ, ông cũng cảm thấy đau lòng. Cháu gái nhà họ Nghiêm sao có thể chịu khổ như thế.

Nghiêm Hi không chớp mắt, che giấu sương mù trong mắt, cũng không cho phép thứ này chảy xuống. Đây chính là sự kiêu ngạo của cô, nghe lời Nghiêm Đình nói, cô chỉ cảm thấy mắt ấm áp đang muốn trào ra. Nghiêm Hi hơi ngước đầu, ngăn trở không cho nước mắt bên trong chảy xuống.

Thật lâu sau, trong mắt thoáng khô, Nghiêm Hi mới nhẹ nhàng lắc đầu: "Không, tôi còn có chuyện phải làm."

Nghiêm Đình nghe thế, liếc mắt nhìn Phong Trác Hạo đang ngồi bên cạnh mình, nhớ lại Phong Trác Hạo đã từng nói Nghiêm Hi có kế hoạch của riêng mình. Hai mắt Nghiêm Đình chợt sáng lên, hỏi tiếp: "Có phải bốn năm trước cháu đã gửi thư cho ta, bảo ta thả Lý Thánh Đức ra có phải không?"

Nghiêm Hi giật giật hai mắt, cảm giác đỉnh đầu mình cũng giật, ánh mắt Lãnh Diễm như tia cực tím gắn chặt trên người mình, cắn răng, gật đầu nói: "Là cháu, cháu đã muốn làm chuyện này từ rất lâu rồi, tạm thời vẫn không thể nói là quen biết ông. Hơn nữa, cháu cũng không muốn…"

Nghiêm Đình nghe nửa đoạn trước còn có nét mặt 'hóa ra là như vậy', lúc nghe cô nói đến không muốn, hai mắt bỗng mở to. Lãnh Diễm dường như đã biết lòng Nghiêm Hi, có lẽ không lựa chọn ở gần nhau, tóm lại vẫn là cô dâu nhỏ của mình. Dù sao đây cũng là nhận người thân, cũng không phải là người thứ ba tìm đến cửa, anh cũng không cần lo lắng quá mức.

Phong Trác Hạo nhìn dáng vẻ ông cụ không phản ứng kịp, cúi đầu ho khan, thay ông cụ hỏi: "Tại sao? Sao cháu không muốn đến nhà họ Nghiêm?"

Nghiêm Hi mím môi thật chặt, sợ mình không có quyết tâm nói những lời không thích hợp, nhìn ông cụ như vậy, cô chợt cảm thấy lo lắng, chẳng lẽ cái này chính là cảm giác huyết thống?

Rất lâu rồi chưa được trải qua cảm giác này, thật sự rất kỳ diệu!

Nháy mắt mấy cái, Nghiêm Hi bình tĩnh lại, mặt đối mặt với ánh mắt chuyên chú của Phong Trác Hạo và ông cụ, gật đầu nói: "Không sai, bây giờ cháu không muốn thừa nhận. Cho dù trong lòng cháu đã biết ông là ông ngoại của cháu, dù biết rõ chuyện năm đó không liên quan đến ông, nhưng cháu không thể quên được vẻ mặt vô tình của ông năm đó. Cho cháu một thời gian, cháu cũng cần phải suy nghĩ, nếu không cháu sợ đến lúc cháu đến nhà họ Nghiêm cũng không thể nào quên được."

Nghiêm Hi nói xong, Nghiêm Đình đã hiểu, giống như đang lẩm bẩm cho chính mình: "Sao cháu có thể tha thứ cho ta, ngay cả ta cũng suy nghĩ không muốn tha thứ cho bản thân mình. Chuyện này…phải, cần phải vậy."

Dáng vẻ này của Nghiêm Đình khiến trái tim càng thêm thương xót. Cô không hiểu, tại sao cô gặp ông cụ sẽ nhớ tới vẻ mặt vô tình của ông năm đó, thấy ông cô sẽ nhớ tới cái chết oan uổng của mẹ.

Thật ra cô rất muốn được nhào vào lòng ông ngay lập tức, nhưng từ tận đáy lòng vẫn có thứ gì đó níu lấy không buông, lơ lửng giữa không trung, vô cùng bế tắc, không biết nên làm thế nào.

Sau khi Nghiêm Đình dẫn Phong Trác Hạo đi, Nghiêm Hi như đứa bé oan ức nằm trong lòng Lãnh Diễm khóc lớn, cuối cùng hai mắt đỏ hồng như mắt thỏ. Lãnh Diễm đau lòng cũng không biết phải làm thế nào, rõ ràng cô muốn nhận ông ngoại nhưng trong lòng vẫn bướng bỉnh như vậy?

"Thật ra thì ông ngoại em rất đáng thương, già như vậy còn không ngừng tự trách bản thân về chuyện con gái mình."

Nghiêm Hi yên lặng nằm trong lòng anh, sao cô không biết ông cụ khổ sở, nhưng chính cô cũng không chịu nổi: "Cho em thời gian thêm hai ngày nữa."

Lãnh Diễm dịu dàng cúi đầu hôn cô: "Bao lâu? Hai ngày nữa là đại thọ tám mươi tuổi của ông cụ, đời người chỉ có một lần." Ý kia rất rõ ràng, bảo Nghiêm Hi xuất hiện trong ngày đại thọ của ông cụ, hơn nữa còn gọi một tiếng ông ngoại, đây là lúc Lãnh Diễm tiễn người, Phong Trác Hạo lặng lẽ nói cho anh biết. Vốn dĩ anh sẽ không nhúng tay vào chuyện nhà bọn họ, nhưng sau khi về thấy cô vợ nhỏ khóc thê thảm như vậy, rõ ràng là bởi vì cô không nhận ông ngoại nên mới tự trách.

Lãnh Diễm không thể làm gì khác hơn là nói chuyện với Phong Trác Hạo.

Nghiêm Hi vốn đang nhắm mắt, từ từ mở mắt ra, thật lâu mới có tiếng nói: "Ừm!"

Bên kia Phong Trác Hạo đỡ ông cụ lên xe, quản gia cũng ôm cậu chủ nhỏ trở lại. Trên xe hai tay Nghiêm Đình còn hơi cứng ngắc, lúc nãy thái độ của Nghiêm Hi đối với ông khiến lòng ông cảm thấy khá lo lắng. Ông đã lăn lộn trên chốn thương trường hơn nửa đời người, già rồi vẫn còn có chuyện khiến ông phải hoảng sợ. Nói chung là thật sự đã già, cho nên mới càng để ý đến con cháu mình.

Phong Trác Hạo ôm con trai lên ngồi bên ghế lái phụ, mình thì ngồi ở phía sau. Anh không yên tâm, mở miệng an ủi: "Ba, không cần quá lo lắng, lúc nãy thái độ của Hi Hi đã cho thấy trong lòng con bé đã nhận ba từ lâu. Nhưng bởi vì chúng ta tới chậm, cho nên khó tránh khỏi có ác cảm trong lòng. Chỉ cần cho con bé thêm chút thời gian, con tin rằng con bé sẽ mở lòng, ba cũng không cần phải buồn rầu nữa."

Nghiêm Đình gật đầu, chợt nhớ tới một chuyện: "Đúng rồi, trước kia ta để con trên danh nghĩa tên Tử Hoa, trên danh nghĩa con là con nuôi Tử Hoa. Mặc dù con nhiều hơn Hi Hi gần mười tuổi, nhưng trên danh nghĩa vẫn là anh trai của con bé. Về sau chúng ta phải thay đổi cho đúng, nếu không đến lúc con bé vào nhà cũng sẽ nhầm lẫn."

Đổi kiểu gọi ông ngoại? Phong Trác Hạo nhíu mày, gọi như vậy anh có cảm giác giống như mình trở thành người có cấp bậc của Nhục Đoàn Tử. Cũng đã hơn ba mươi tuổi, từ nhỏ anh đã đi theo ông cụ, xem ông như cha mình. Mặc dù trên danh nghĩa anh là con nuôi của Nghiêm Tử Hoa, nhưng hai người vẫn coi nhau như cha con. Bây giờ…

Nghĩ đến lúc nãy khi ông cụ đối mặt với Nghiêm Hi trở nên rất kích động, Phong Trác Hạo thở dài. Anh sợ, ngộ nhỡ Nghiêm Hi không trở lại, có phải ông cụ cũng sẽ ngã xuống hay không?

Không dám có ý kiến, không thể làm gì khác là gật đầu, hơi miễn cưỡng gọi "Ông ngoại!" Giọng nói khác cứng ngắc. Anh quyết định từ nay về sau nên ít gọi hai từ 'ông ngoại' này, thực sự quá kỳ cục. Lúc trước thậm chí anh còn gọi ông cụ là ba, bây giờ mới đổi, có phải là đã muộn hay không?

Nhục Đoàn Tử trước mặt nghe anh gọi vậy, quay đầu nhìn lại không hiểu: "Ông Phong, tại sao ông gọi ông nội là ông ngoại, vậy không phải ông cùng vai vế với con sao?" Đây không phải là kém vai vế sao?

Phong Trác Hạo vừa nghĩ tới lại nhíu chân mày, quay đầu lại thương lượng với ông cụ: "Người xem, ngay cả đứa nhỏ cũng quen miệng rồi, đổi nữa sẽ thành loạn. Về sau con gọi người là ông cụ, Đoàn Tử tiếp tục gọi là ông nội, coi Hi Hi là em gái, người thấy được không?"

Ông cụ không vui: "Đây không phải là kém vai vế rồi! Về sau con gọi ta là ông ngoại."

Phong Trác Hạo bất đắc dĩ, nhưng cũng hết cách rồi. Anh đã chống lại kiểu xưng hô này nhiều năm, rốt cuộc vẫn thất bại.

**

Lý Lệ gọi điện thoại về cho nhà họ Chu, nói rõ tình hình nơi này. Ông Chu vừa nghe thấy, bọn người Lãnh Diễm đều ở trong vòng thái tử?

Lúc này đúng là xong rồi, ông Chu chợt nhớ tới chuyện đã từng đắc tội với Lãnh Diễm, mồ hôi lạnh toát đầy sau gáy, cúp điện thoại vẫn còn suy nghĩ, rốt cuộc nên làm gì? Lãnh Diễm chính là kẻ có quyền lực ở thành phố A, mặc dù ở bên kia Chu Khải và Lý Lệ đã có Lý Thánh Đức làm quan là chỗ dựa, nhưng chức quan của Lý Thánh Đức cũng không ngăn được Lãnh Diễm. Với tài lực của Lãnh Diễm, chỉ cần tùy ý động tay động chân cũng có thể đè chết hai người trẻ tuổi.

Suy nghĩ đi suy nghĩ lại, ông Chu quyết định tự mình đến thành phố A một lần. Ông ta quyết định rất vội vàng, một đêm không ngủ ngon, sáng hôm sau rời giường lập tức bảo người thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Bà Chu không biết tình hình thế nào, mặt oán giận: "Sáng sớm cũng không yên ổn, làm cái gì vậy?" Bà bị đánh thức lúc người giúp việc đi vào thu dọn hành lý. Tối hôm qua đi ngủ muộn, hơn nữa tuổi cũng đã cao, đặc biệt coi trọng đến nhan sắc. Vốn dĩ mỗi ngày đều phải ngủ đến hơn chín giờ, kết quả liếc mắt nhìn lên đầu giường, mới sáu giờ rưỡi, người này lại có tật xấu gì!

"Còn có để cho người ta ngủ hay không, cút ra ngoài cho ta!"

Người giúp việc bị tính khí bà chủ dọa chạy, không dám đắc tội, chỉ có thể chạy xuống dưới lầu xin phép ông chủ. Ông Chu vốn đang nóng lòng như lửa đốt, ông nghĩ có thể sớm một phút là có thể tránh được phiền toái một phút. Ai ngờ rằng vợ mình ăn sung mặc sướng lại đuổi người giúp việc ra ngoài, mặt đã bừng bừng lửa giận.

Lên tầng hai, đá văng cửa phòng ngủ ra, rống lên với người phụ nữ vẫn đang còn ngủ trên giường: "Còn ngủ nữa, nhà chúng ta sắp rơi vào đại họa rồi, bà còn có thể ngủ được? Chết thế nào cũng không biết!" Nói xong cũng tự mình thu dọn đồ đạc, tiếng động khá lớn, chủ yếu là máy tính, điện thoại di động, vài bộ quần áo để thay, những thứ khác để đến lúc đến bên kia rồi mua cũng được. Bây giờ thời gian không chờ ai cả.

Bà Chu bị tiếng đá cửa dọa sợ đến chết, nào có thể ngủ được nữa, nghe thấy lời chồng nói cũng rất hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy, vuốt vuốt tóc hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Nhà chúng ta lớn hơn tai họa trước mắt, là ai muốn đối phó với nhà chúng ta?" Nhà họ Chu ở thành phố G là ông lớn, ai dám đối phó với nhà bọn họ?

Ông Chu thoáng nhìn qua vợ mình, trong lòng càng buồn bực hơn, chỉa tay về phía bà, cứng rắn nói: "Bà đó bà đó, lòng dạ đàn bà! Sao bà nghĩ không ai ở thành phố G có thể đối phó với nhà chúng ta? Kể từ sau khi xảy ra khủng hoảng kinh tế với nhà họ Chu chúng ta bà không biết gì sao? Còn nghĩ rằng nhà họ Chu chúng ta vẫn bền vững chắc chắn như trước đây sao. Huống chi sau này khi ta tiếp nhận nền tảng bền vững chắc chắn lại là bùn lầy, không chịu nổi một chiêu!"

Nói xong trên mặt ông Chu còn vô cùng giận dữ chạy thẳng tới sân bay.

Vốn dĩ ông ta có thể lái xe đến, nhưng bây giờ thời gian không nhiều lắm, có thể tiết kiệm phút nào hay phút đó.

Lúc nãy ông Chu đá cửa khá lớn, không chỉ đánh thức bà Chu mà còn đánh thức cả Chu Kỳ ở phòng bên cạnh. Không biết có chuyện gì xảy ra nhưng tính khí tiểu thư cô ta khá lớn, rống to: "Ai vậy, đáng ghét vậy." Lúc đó ông Chu đã lái xe ra khỏi nhà.

Người làm bên ngoài vội vã chạy tới giải thích: "Ông chủ và bà chủ cãi nhau, trong lúc tức giận ông chủ đã đạp cửa."

Nói đến đó Chu Kỳ cảm thấy rất kinh ngạc, sao có thể như vậy, ba luôn luôn nghe theo lời mẹ tự nhiên nổi dậy sao?

Chu Kỳ cảm thấy khá hưng phấn, vội vàng xuống giường chạy đến phòng đối diện, cô ta phải hỏi mẹ thật kỹ, mẹ và ba làm sao?

Kết quả là sau khi chạy tới, cửa phòng ngủ đang trong tình trạng thê thảm khiến Chu Kỳ sững sờ. Sao có thể tức giận đến mức này, chuyện rất nghiêm trọng sao?

Đi vào thấy bà Chu ngồi ngơ ngác ở trên giường, rất dễ nhận ra là mới tỉnh dậy, tóc tai còn chưa chỉnh lại, hơi rối loạn.

Chu Kỳ đi lên ôm bà Chu: "Mẹ, mẹ và ba sao vậy, sao sáng sớm đã làm rùm beng lên rồi?"

Hai mắt bà Chu đăm đăm, trong đầu vẫn nghĩ đến những lời chồng bà nói trước khi rời đi: "Nhà ta sắp gặp phải tai họa thê thảm." Bà Chu chợt sợ hãi: "Vậy phải làm sao bây giờ?" Cảm nhận được nhiệt độ con gái bên cạnh, bây giờ Chu Khải không có ở bên cạnh mình, người duy nhất bà có thể tin tưởng chỉ còn lại cô con gái này.

Vội vàng kéo tay Chu Kỳ: "Kỳ Kỳ, con nhanh chóng về thu dọn hành lý, mua vé máy bay chuyến đến thành phố A trong thời gian sớm nhất. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Phải nhanh lên, không biết anh trai và chị dâu con đắc tội với ai ở thành phố A, nhà chúng ta cũng sắp gặp phải khó khăn rồi."

Chu Kỳ vừa nghe thấy bỗng sửng sốt. Cái gì? Tai họa đến nơi? Còn là do anh trai và chị dâu gây ra ở thành phố A? Lúc này cô ta mới thấy nghiêm trọng, vừa an ủi mẹ vừa nói: "Mẹ, mẹ đừng nóng vội, lát nữa con đến thành phố A sẽ hỏi chuyện rõ ràng rồi gọi điện thoại về ẹ. Mẹ đừng lo lắng!"

Bà Chu gật đầu lia lịa, mắt không ngừng nhìn lên bầu trời, nhà họ Chu sắp không xong rồi sao? Sao lúc còn trẻ đi xem bói người ta nói bà có số làm phu nhân nhà quan?

Không thể nào, nhà họ Chu sẽ không suy sụp, cho dù nhà họ Chu sụp đổ...cho dù sụp đổ? Bà không nên nói, bà đã xem bói rồi, cả đời này bà có thể làm phu nhân nhà quan, có thể hưởng phúc cả đời.

Ông Chu và Chu Kỳ người trước người sau đến thành phố A, ông Chu vừa đến cũng biết Chu Khải và Lý Lệ ngủ ở khách sạn, cho nên cũng không dừng lại trực tiếp gọi xe đến khách sạn. Nhưng Chu Kỳ cục cằn liều lĩnh, cô ta chỉ cố thu dọn đồ đạc đến thành phố A, hơn nữa mẹ còn khóc lóc bên tai không ngừng, bây giờ lỗ tai còn ong ong.

Sau khi ra khỏi sân bay cô ta khá bối rối. Đây là đâu, không đâu là đông tây nam bắc. Buổi sáng cũng không ngủ ngon, cộng thêm bị bà Chu lải nhải bên tai, bây giờ Chu Kỳ cũng không phân rõ bên nào trái bên nào phải.

Hai tay trống không ra khỏi sân bay, ánh mắt mờ mịt luống cuống. Hành khách bên cạnh đã xuống máy bay, bên người túi lớn túi nhỏ. Chu Kỳ chợt nhận ra một vấn đề, hành lý cô ta đâu?

82. Chương 82: Lãnh Dật Lăng

Chu Kỳ luống cuống, hành lý mình bị mất?

Cuống quít chạy lại, hỏi nhân viên sân bay có thấy ai nhặt được hành lý không, tất cả nhân viên đều lắc đầu.

Chu Kỳ phờ phạc rũ rượi đi ra sân bay, làm thế nào, trên người cô ta không có gì cả. Cô ta có thói quen nhét hết tất cả túi vào trong hành lý, bây giờ hối hận muốn chết. Không có tiền không nói, ngay cả điện thoại cũng không có, sao cô ta có thể gọi điện thoại cho ba đến cứu mình?

Đại gia Trình Thụy đeo kính mát đi ra khỏi sân bay. Người nhà thật phiền phức, ép buộc hắn về sớm để kết hôn, hết cách rồi, hắn chỉ có thể tạm thời bỏ qua các người đẹp cúp D, tạm thời trở về giao thiệp với mọi người. Tất cả mọi người đều nói hắn là hoa đại thiếu*, ok, vậy thì sao?

Lúc đi ra lập tức nhìn thấy có một người đẹp trước mặt, dáng dấp xinh đẹp, mặt mày ủ ê, cặp mắt phong lưu ẩn dưới mắt kính như tia X-quang quét cả người Chu Kỳ từ trên xuống dưới, giống như có thể nhìn thấu. Sau khi quét xong, trong lòng chậc chậc bình phẩm từ đầu đến chân. Dáng người xinh đẹp, vóc người rất tốt, quan trọng là ngực, mặc dù không lớn lắm nhưng với kinh nghiệm tình trường cao thủ mà nói, lúc cô gái này cởi hết quần áo tuyệt đối rất kinh ngạc.

Vừa nghĩ thế, dù sao những phụ nữ mình chơi ở thành phố A cũng không khác biệt lắm, vậy thì câu cô ta thôi.

Ở đằng kia Chu Kỳ đang cau mày suy nghĩ phải làm thế nào, cô ta không biết anh trai chị dâu đang ở khách sạn nào, dù có bắt taxi cũng không được. Nếu biết cô ta có thể bắt một chiếc xe, sau khi đến sẽ bảo anh trai trả tiền xe ình, nhưng bây giờ…

Trong lòng cô ta hơi oán giận mẹ mình ở thành phố G, nếu không phải dọc đường đi bà cứ gọi điện thoại làm phiền, cô ta cũng không nhét điện thoại vào trong hành lý.

"Người đẹp, có cần tôi trợ giúp gì không?"

Sau lưng vang lên tiếng nói trầm thấp, còn có chút cợt nhã không thể nhận ra.

Chu Kỳ không định chú ý đến, lúc ấy cô ta chỉ thấy phiền não, cô ta rất đẹp, ở thành phố G cũng không ít người theo đuổi cô ta.

Cau mày trừng mắt: "Không cần…" Dừng lời, cô ta muốn nói gì? Quên mất, người này rất đẹp trai, khẽ cong môi, cho dù đang đeo mắt kính cũng có thể tưởng tượng ra đôi mắt kia.

Chu Kỳ hơi ngượng ngùng, cũng không thấy nhiều đàn ông đẹp trai như vậy ở thành phố G, ánh mắt vụng trộm nhìn đến trang phục trên người Trình Thụy.

Một bộ ves tây kiểu mẫu, đập vào mắt là chiếc đồng hồ châu Âu trên tay, trên chân là đôi giày da nằm trong bộ sưu tập mới Xuân Hè 2012 của AlexanderMcQueen. Cả người đều toát lên hai chữ 'đẹp trai'. Hơn nữa người này rất nhiều tiền, chỉ cần nhìn hàng hiệu trên người là có thể làm mù mắt cô ta.

Chu Kỳ vô cùng hưng phấn trong lòng, cả mắt cũng rất hưng phấn, nhưng ngoài mặt chỉ nhếch miệng mỉm cười. Trình Thụy có thể nhìn thấy hết tất cả trong ánh mắt Chu Kỳ, lập tức hơi hứng thú. Muốn nói bây giờ con gái đều thế nào? Trước kia hắn thích cảm giác được phụ nữ nhìn hắn cả người sáng loáng lấp lãnh, nhưng bây giờ hắn đã có quá nhiều phụ nữ như vậy. Phụ nữ như vậy chỉ biết đến tiền, nông cạn!

Chu Kỳ e dè cười, hơi ngượng ngùng nói: "Hành lý của tôi mất rồi, cũng không tìm thấy điện thoại, bây giờ không có cách nào để liên lạc với anh trai tôi, tôi cũng không biết anh ấy đang ở khách sạn nào. Cho nên…" Chu Kỳ bắt đầu giả vờ như thiếu nữ thẹn thùng. Cô ta thật sự thẹn thùng, nhìn thấy một anh chàng đẹp trai đến mức đó có thể không thẹn thùng sao?

Trình Thụy nheo mắt, hả hê hứng thú lúc nãy nháy mắt dần biến mất. Cô gái này xấu hổ? Với ánh mắt xảo quyệt của hắn, đây thực sự là xấu hổ. Cô gái này nhìn thấy mình lập tức xấu hổ? Không phải là như vậy chứ?!

Trình Thụy lại cảm thấy hăng hái, loại phụ nữ thích tiền và biết chừng mực còn có thể miễn cưỡng ra tay.

"Vậy cô còn bạn bè ở đây không?"

Chu Kỳ lắc đầu, "Tôi vừa tới, tôi là người thành phố G, không biết chỗ này."

Trình Thụy suy nghĩ, cũng tốt, không ai biết đến lúc đó cũng không phiền toái lắm.

Cuối cùng Trình Thụy đề nghị Chu Kỳ đến ở một khách sạn trước, sẽ giúp cô ta từ từ tìm người thân. Chu Kỳ cảm thấy thật xin lỗi, không có tiền. Trình Thụy không thèm để ý cười: "Chuyện nhỏ, khách sạn kia là của nhà tôi, cô có thể ở đó miễn phí."

Sau khi chờ Trình Thụy đi, Chu Kỳ ở trong phòng sắp phát điên rồi. Cô ta nhắm hai mắt hét thật lớn. Sao cô ta có thể may mắn như vậy, vừa tới thành phố A đã gặp được một người đàn ông tốt như thế, vừa đẹp trai vừa có tiền, khách sạn này là của nhà hắn sao? Chu Kỳ quan sát xung quanh, nhìn thấy nơi này không nhỏ, vậy là hắn có rất nhiều tiền!

Thét lên.

Trình Thụy mở xe, nghĩ lại ánh mắt đăm đăm của Chu Kỳ khi vừa vào phòng khiến hắn muốn cười. Sao lại không có kiến thức như vậy, loại khách sạn năm sao cao cấp như vậy đâu mà chẳng có. Chẳng qua nhà hắn đang cố gia tăng chất lượng phục vụ, tranh thủ cuối năm nay trở thành khách sạn sáu sao. Nhớ tới khách sạn sáu sao, hắn nhớ tới chỉ có duy nhất một khách sạn sáu sao ở đây, hắn vô cùng tức tối. Lãnh Diễm có bản lĩnh gì, rõ ràng nhà hắn đã có chủ ý trở thành khách sạn sáu sao, ai ngờ người ta âm thầm tháo bảng hiệu năm sao xuống, đổi thành sáu sao cao cấp lấp lánh ánh sáng, đó là do truyền thông tuyên truyền. Đây không phải là đang đánh bóng nhà họ nhiều tiền sao!

Vừa về nhà, mẹ Trình Thụy lập tức nghiêm mặt: "Biết đường trở lại rồi sao, hai ngày nữa là đại thọ nhà họ Nghiêm, con còn không mau đi chuẩn bị. Mẹ nghe nói con gái lớn nhà họ Nghiêm trông rất xinh đẹp, con cũng xem thử xem!" Ý kia rất rõ ràng, bảo Trình Thụy theo đuổi Nghiêm Lê Lê, cưới về nhà!

Trình Thụy cảm thấy đau đầu, cũng biết sẽ thế này, lúc nào cũng dán mắt chằm chằm vào con gái nhà họ Nghiêm. Mặc dù người ta rất xinh đẹp, nhưng cũng không phải là món ăn của hắn. Hắn thích loại có cặp mông khéo léo, hắn thích cảm giác đại gia có một đám phụ nữ vây quanh.

Nhưng Nghiêm Lê Lê đó không được... mặc dù rất xinh đẹp, vóc người nóng bỏng, nhưng chỉ là kiểu chỉ có thể đứng xa nhìn chứ không thể khinh thường. Đôi mắt kia có thể sánh ngang tia X-quang, liếc qua cũng có thể nhìn thấu trong đầu người khác đang nghĩ gì? Phụ nữ quá thông minh như vậy sẽ khiến cho người ta đau đầu. Hắn cũng không muốn tương lai cưới được cô vợ về nhà còn phải đấu trí đấu dũng với cô, thực sự rất mệt mỏi.

Hắn nghĩ như vậy nhưng mẹ hắn cũng mặc kệ, nói xong lập tức quay đầu bước đi, Trình Thụy thực sự rất buồn bực.

**

Hôm nay thành phố A dường như rất náo động. Tại sao? Tin tức bay đầy trời, đều là tin tức về tình hình Lãnh Diễm tỏ tình trước mặt mọi người tối hôm qua. Tin tức này đều do các đơn vị tranh giành nhau viết, chỗ này viết tình hình đêm đó như thế nào, chỗ kia vì muốn tìm thông tin mới mẻ nhanh chóng đào ra được thông tin nhà họ Lãnh đã nhận con dâu từ lâu, cùng lớn lên từ nhỏ, là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm, đủ loại tin tức kỳ quái đều cùng xuất hiện ở trên bài báo.

Chu Vận Uyển xem tờ báo, mặt hơi khó coi. Bà không ngờ mình vừa mở miệng Lãnh Diễm lập tức thông báo ọi người. Đây được gọi là gì, ít nhất nó cũng phải nói một tiếng cho người làm mẹ này biết. Trong lòng bà vẫn cảm thấy hơi kỳ quái, luôn cảm giác đời này mình luôn thua Nghiêm Tử Hoa. Trái tim chồng bà cũng thua bởi bà ta, trong lúc chính bà phát hiện thì con trai bà cũng đã thua bởi con gái bà ta. Đây chính là nỗi đau lớn nhất đời này của bà. Đời này bà phải sống trong uất ức, nửa đời trước tính tình bà luôn luôn hiếu thắng, kết quả là sau khi xuất hiện người phụ nữ tên Nghiêm Tử Hoa, bà lập tức bị giày vò.

Mẹ Liễu đứng bên cạnh nhìn thấu suy nghĩ của bà, trấn an nói: "Được rồi, có lúc bắt quá gần ngược lại đều phản tác dụng, không phải người đã biết điều này từ nhiều năm trước rồi sao?"

Chu Vận Uyển nghe vậy, bất giác nhớ lại năm đó, lúc đó mình rất cương quyết, sau khi biết Lãnh Dật Lăng yêu Nghiêm Tử Hoa lập tức làm loạn lên. Lúc đó bà thật ngu ngốc, đánh nhau, cảm giác chồng mình nên chung thủy tuyệt đối với mình. Nhưng là bà không ngờ, bà càng làm loạn hai người kia càng dính chặt vào nhau.

Sau đó đã nghĩ tới ly hôn, khi Lãnh Dật Lăng nói ra hai chữ ly hôn trong đầu bà lập tức nổ tung. Không

phải bọn họ còn có con trai sao, Lãnh Dật Lăng và Nghiêm Tử Hoa có gì? Ngoại trừ tình yêu như lời nói thì bà ta đã yếu thế, bà còn có Lãnh Diễm giúp níu giữ hôn nhân của mình.

Cuối cùng Nghiêm Tử Hoa và Lãnh Dật Lăng cũng cắt đứt, nhưng chồng bà cũng không còn như xưa. Ông ra nước ngoài, phát triển công ty ở nước ngoài, có lúc một năm cũng không hề trông thấy mặt. Bây giờ bà cũng không biết chồng mình đang làm gì ở bên ngoài.

Chu Vận Uyển gật đầu: "Ta biết rõ, lần này ta sẽ không vứt bỏ đứa con trong lòng ta. Gọi điện thoại cho bọn nó, bảo bọn nó về nhà ăn bữa cơm, thương lượng chuyện này thế nào cho tốt."

Mẹ Liễu vừa nghe, cười đáp.

Bên kia Lãnh Diễm vừa dẫn Nghiêm Hi về phòng ở khách sạn, bị ông cụ sắp xếp đến gặp, hai người cũng chưa ăn no. Bây giờ Nghiêm Hi không có tâm trạng để ăn, cả người như bị rút gân, không còn tí sức lực nào, mềm nhũn mặc cho Lãnh Diễm ôm lấy, thấy giường lập tức nhào tới.

Điện thoại từ nhà cũ, Lãnh Diễm vừa nghe, chỉ nghe qua loa rồi nói: "Đã biết, tối nay sẽ về." Cúp điện thoại lại nhìn Nghiêm Hi đang ngủ trên giường, bất đắc dĩ thở dài. Chuyện lớn thế này rồi còn có thể ngủ? Thật không biết nên nói thế nào cho phải.

Kết quả sau khi Nghiêm Hi tỉnh ngủ nghe chuyện bên nhà cũ gọi điện bảo về, nói là thương lượng chuyện gì đó. Nghiêm Hi vừa mới tỉnh, đầu óc hơi chập choạng, hỏi: "Chuyện gì, chúng ta về nhà thương lượng với mẹ Lãnh chuyện gì?"

Lãnh Diễm nhức đầu xoa xoa trán, rốt cuộc thì cô nhóc này là thông minh hay ngốc nghếch. Thật sự là không thể nói chính xác thế nào được, có lúc cô hết sức thông minh, bây giờ cố tình trong lúc mấu chốt lại trở nên ngốc nghếch. Nhức đầu, làm sao để nói cho cô biết tin tức tối qua đã bay đầy trời?

Cô có bóp chết anh hay không?

Buổi tối Lãnh Diễm lái xe về biệt thự nhà họ Lãnh, sau khi hai người vào nhà đã ngửi thấy mùi thơm phưng phức. Cũng lâu rồi chưa ngửi thấy mùi này, Nghiêm Hi ngửi một hơi thật sâu, mùi thơm quá, mùi đã lâu lắm rồi.

Lãnh Diễm nghiêng đầu cười nhìn cô, nhẹ nhàng ghé vào tai cô nói: "Có phải lâu rồi không nếm qua thức ăn mẹ làm không?"

Nghiêm Hi nhếch môi nở nụ cười nhẹ: "Đúng vậy, đã rất lâu rồi em chưa được ngửi thấy mùi này, cảm giác thật ấm áp, khiến em nhớ lại trước kia."

Bên kia Chu Vận Uyển bê mâm đi từ trong phòng bếp ra, thấy hai người bọn họ đang đứng ở cửa cười cười nói nói, cũng khẽ mỉm cười: "Hai đứa các con, còn đứng ngây ngẩn ở đó làm gì, còn không mau đi mời ông nội đến ăn cơm." Chu Vận Uyển cười giống như đã từng cưng chiều Nghiêm Hi như trước, không nhận ra bất cứ suy tư nào khác. Nghiêm Hi nhìn, trong lòng suy nghĩ, có lẽ như vậy sẽ không sao chứ? Tuy nói là không thể tiếp nhận nổi nhưng dù sao cô cũng đã lớn lên bên cạnh bà, nên, sẽ đau lòng!

Lãnh Diễm cười nói: "Vâng." Nói xong cũng ôm Nghiêm Hi đi ra phía sau, mà Chu Vận Uyển giống như không có gì xảy ra tiếp tục đi vào phòng bếp bê thức ăn.

Phía sau, ông cụ đang đeo kính lão cầm bút lông luyện chữ trong phòng sách. Lãnh Diễm cũng không gõ cửa mà đi thẳng vào, đến lúc thấy ông cụ viết chữ cuối cùng mới bất ngờ lên tiếng: "Ông nội, mời ông về ăn cơm." Kết quả là ông nội run tay, bút bị nghiêng, hơi biến dạng.

Ông cụ cầm bút dừng lại trong không trung, nhìn tác phẩm của mình cực khổ cả một buổi chiều, vốn đã gần xong, kết quả đã bị tên nhóc Lãnh Diễm gọi lớn, không xong rồi.

Đặt bút xuống, gỡ kính lão ra, hé mắt nhìn Lãnh Diễm, giọng đè nén, có thể nhận ra là đã bị Lãnh Diễm làm hỏng tâm trạng: "Thằng nhóc này, cháu cố ý!"

Lãnh Diễm cười đùa: "Ông nội, tới giờ ăn là phải ăn ngay, ông nói xem ông đang viết chữ đơn đúng không, cũng không phải ông luyện chữ chỉ ngày một ngày hai, không phải ở nửa phút cuối cũng viết không xong, đúng không?" Nói xong cũng đẩy ông cụ đi ra ngoài.

Ông cụ bất đắc dĩ thở dài: "Cháu đó, cũng lớn như vậy còn…"

Ông cụ liếc thấy Nghiêm Hi bên cạnh cười, khuôn mặt nhỏ bé, nháy mắt cười hỏi: "Cô bé Hi Hi, đã chuẩn bị làm cháu dâu nhà họ Lãnh xong rồi sao?" Tối hôm qua xem báo ông cũng đã xem, vô cùng tốt, ông thích diễn xuất của Lãnh Diễm, đủ khí phách. Nếu đã gặp được cô gái mình yêu thì phải thông báo cho toàn thể mọi người biết, đây là người phụ nữ của mình, ai dám nghĩ bậy bạ thử xem, dù già hay trẻ đều phải xử lý.

Nghiêm Hi nghe vậy, mặt đỏ bừng lên, nhưng cảm thấy không hiểu, sao hôm nay ông nội lại nhắc tới vấn đề này?

"Ông nội, ông nói cái gì vậy!" cô gái nhỏ Nghiêm Hi cũng không đồng ý theo.

Ông cụ cười ha ha: "Ai ôi, cháu nói xem, cũng đã lên báo, hai đứa còn không nói với ông trước một tiếng, còn ép ông già ta tuổi cao sức yếu phải đeo kính để xem báo. Hai đứa như vậy là không nên."

Nghiêm Hi nghe vậy, há hốc miệng. Sao có thể có chuyện này? Sao lại lên báo? Liếc thấy tờ báo trong góc bàn sách của ông cụ, phía trên còn có bức ảnh Lãnh Diễm và cô đứng trên sân khấu yên lặng nhìn thẳng vào mắt nhau, Nghiêm Hi chỉ có cảm giác đầu óc mình vang lên. Toàn bộ khắp bốn phương, chuyện này…tại sao có thể như vậy?

Lãnh Diễm nhanh chóng thu hồi vẻ đùa giỡn trên mặt, dường như biết Nghiêm Hi sẽ không bỏ qua cho anh dễ dàng, mặt biến đổi. Nghiêm Hi liếc mắt nhìn anh, hai mắt nhỏ hơi lạnh vù vù: "Lãnh Diễm, xảy ra chuyện gì vậy?"

Nghiêm Hi cầm tờ báo trên tay xem, cúi đầu, cũng không thèm ngẩng đầu hỏi một câu như vậy. Lãnh Diễm cảm thấy không ổn, vội vàng đẩy ông cụ đi về phía trước: "Ông nội, hôm nay khó khăn lắm mẹ cháu mới tự mình xuống bếp, chúng ta nên nhanh về ăn thôi."

Nghiêm Hi nhìn qua đủ phiên bản các bài báo, sau khi xem xong hơi cười khổ. Mặc dù mình được viết tốt như vậy nhưng thực tế là thế nào, căn bản cũng chỉ là một đứa bé không ai muốn thôi.

Chờ Lãnh Diễm và ông cụ đến, Chu Vận Uyển cũng đã dọn xong bát đũa, nhìn thấy bọn họ tới, bảo nhanh đi rửa tay ăn cơm.

Cả nhà ngồi xuống, ông cụ ngồi ở ghế chủ vị, Chu Vận Uyển và Lãnh Diễm chia ra mỗi người ngồi ở bên bàn dài, Nghiêm Hi ngồi bên cạnh Lãnh Diễm, đúng lúc đối diện với Chu Vận Uyển. Sau khi đã ngồi vào chỗ của mình, ông cụ động trước, "Ăn đi."

Lúc này Lãnh Diễm và Nghiêm Hi mới cầm đũa lên, ai ngờ Chu Vận Uyển lên tiếng cắt đứt: "Chờ thêm một lúc."

Hai người đặt đũa xuống, hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ còn có khách tới?

Chu Vận Uyển nhìn Nghiêm Hi đối diện, rồi nhìn Lãnh Diễm, khẽ mỉm cười: "Tối nay ba con về."

Lãnh Diễm sững sờ, Nghiêm Hi cũng sững sờ, nhưng vẻ mặt hai người rõ ràng khác nhau. Lãnh Diễm cảm thấy sao ba mình lại trở về? Trước kia khó khăn lắm mới về nhà một lần, có phải có chuyện gì hay không? Nghĩ đến chuyện tối qua của anh và Nghiêm Hi trên báo, có phải là muốn về thương lượng chuyện hôn sự không?

Nghiêm Hi giật giật hai mắt, hơi sợ hãi, nói không rõ là điều gì, không thể nghĩ ra được.

Chu Vận Uyển khẽ mỉm cười: "Đúng vậy, khó khăn lắm mới trở về, cần phải có đủ cả nhà để bàn bạc thật tốt chuyện của hai đứa. Hai ngày nữa là đại thọ nhà họ Nghiêm, vừa đúng có chuyện, cho nên đã trở về." Nhắc đến nhà họ Nghiêm, Chu Vận Uyển giống như bị người ta hung hăng đâm một kim, đau đến chết đi sống lại, hận không thể buông tay mặc kệ. Nhưng ai có thể nhận ra, người ta cũng cảm thấy đã nhiều năm trôi qua, cũng nên quên đi. Nếu không thể quên được, vậy là do người quá nhỏ mọn. Trái tim người đang rỉ máu, nhưng người ta lại nhìn thấy bên ngoài người không bị hao tổn, thậm chí sắc mặt người cũng hồng hào, sao có thể có chuyện!

Lãnh Diễm rất vui mừng, mắt không đổi nhìn sang Nghiêm Hi, nhìn thấy hết tất cả vẻ mặt cô, sau đó ra vẻ không sao cười ha ha: "Vậy sao, đúng là khó khăn lắm ông ấy mới trở về."

Chu Vận Uyển cũng khẽ mỉm cười: "Đúng vậy, quanh năm suốt tháng khó mới được gặp ông ấy một lần."

Khoảng một phút đồng hồ sau, trong sân vang lên tiếng còi xe. Mẹ Liễu nghe thấy tiếng còi lập tức ra ngoài xem, chỉ vừa đi ra, sau đó nhìn thấy mẹ Liệu sắc mặt rạng rỡ chạy vào nói: "Đã về, ông chủ đã về."

Chu Vận Uyển thật vui mừng, nhưng không để mất hình tượng, ưu nhã đứng dậy ra cửa nhìn người chồng đã lâu không gặp. Lãnh Diễm và Nghiêm Hi cũng đi theo. Ông cụ đen mặt, đứa con trai này, kể từ sau khi chuyện kia xảy ra những việc nó làm đều khiến ông không vừa mắt. Nói thử xem nó có vợ, có con trai còn tìm đến tình gì yêu gì, chuyện này khiến ông cụ không thể trả lời trong một thời gian thật dài, từ đó về sau ông đã nghĩ thông suốt.

Về sau, Lãnh Diễm muốn kết hôn với người nào, cho dù người đó có nghèo rớt mùng tơi hay xấu xí đến mức nào, chỉ cần là cô gái mình thích là được, không bao giờ duy trì hôn nhân ép gả như vậy nữa. Để sau này sau khi kết hôn tránh xuất hiện yêu cái gì, tình cái gì.

Lãnh Dật Lăng đi vào, tinh thần rạng rỡ, Lãnh Diễm và ba khá giống nhau, Nghiêm Hi cũng lâu rồi không gặp, nhìn mặt khó có thể biết được bao nhiêu tuổi... người kia là một người chững chạc có ý thức trách nhiệm, tại sao năm đó lại xuất hiện tình huống như vậy?

Lãnh Dật Lăng giao hành lý cho người giúp việc, đi vào liền thấy người vợ ông nợ rất nhiều, trên mặt cũng thấy không tự nhiên, không hề nói một câu với Chu Vận Uyển, ánh mắt chuyển tới sau, nhìn Lãnh Diễm và Nghiêm Hi: "Hi Hi đã về sao?"

Nghiêm Hi nhẹ nhàng cười, gật đầu rất ngoan ngoãn.

Lãnh Dật Lăng nhìn mặt Nghiêm Hi, rất giống Nghiêm Tử Hoa, càng lớn lên càng giống, khẽ trầm ngâm nói: "Trở về là tốt rồi, lần này ba về sẽ cho con một địa vị trong nhà, nhanh chóng tổ chức hôn lễ của các con. Tìm được người yêu mình cũng không dễ dàng, cũng không nên vì một vài chuyện nhỏ mà trở nên không vui. Biết không?"

Trong lòng Lãnh Diễm và Nghiêm Hi cũng biết ít nhiều mọi việc. Nghiêm Hi biết nhưng Lãnh Diễm cũng không ngốc, đã lén điều tra được chuyện xảy ra năm đó. Liếc mắt nhìn nhau với Nghiêm Hi, trong mắt Lãnh Diễm chợt có nụ cười. Lúc chuyển mắt nhìn Lãnh Dật Lăng, mắt hơi cười, nói: "Bọn con sẽ sống thật tốt." Nói xong cũng ôm Nghiêm Hi cười cười.

Nghiêm Hi cười hơi miễn cưỡng, nhưng vẫn phải cười, lúc xoay người nhìn về phía Lãnh Dật Lăng, cô hít một hơi thật sâu, từ từ ngẩng đầu lên nhìn ông, miệng khéo léo nói: "Con cũng sẽ sống tốt, trước kia là con ngốc, về sau sẽ không ngốc nữa, bởi vì thế giới này ngoài Lãnh Diễm cũng không còn ai đối xử tốt với con như vậy."

Lãnh Diễm nghe lúc đầu còn cảm thấy rất tốt, nhưng sau đó lại cảm thấy khác thường, càng nghe càng cảm thấy trong lời nói của Nghiêm Hi có xen lẫn sự lạnh nhạt xa cách. Chuyện gì xảy ra, trong lòng cảm thấy lo lắng, bởi vì lo lắng cho nên tay ôm eo Nghiêm Hi càng tăng thêm sức.

Lãnh Dật Lăng mỉm cười gật đầu, lúc này mới nhìn sang Chu Vận Uyển: "Mấy năm nay vất vả cho bà rồi."

Chu Vận Uyển nghe xong lời này, vốn dĩ vẫn chua chua trong lòng mới thoáng tốt lên, gật đầu: "Không, không vất vả, chỉ cần gia đình chúng ta đầy đủ."

Lãnh Dật Lăng gật đầu nói: "Được rồi, đi ăn cơm."

Lúc đi tới bàn ăn mới nhìn thấy ba mình vẫn còn ngồi đây, Lãnh Dật Lăng sững sờ: "Ba, thì ra người vẫn ở đây." Lúc đầu ông không biết, nếu biết, tuyệt đối sẽ không để người cha già của mình phải đợi lâu như vậy, vì vậy giọng nói khá thấp.

Ông cụ vẫn còn rất lạnh lùng, cũng không thèm liếc mắt nhìn ông, chỉ lạnh lùng nói: "Được rồi, ăn cơm đi, cũng đừng đứng đó nữa."

Ngồi vào chỗ ngồi, nhìn ông cụ bên trên, lúc này ông cụ mới chậm rãi cầm đũa, nhìn con trai không vừa mắt.

Giữa bữa ăn ông cụ mở miệng nói một câu: "Hai ngày nữa là đại thọ nhà họ Nghiêm, các con cũng chuẩn bị gì đó đi xem thế nào!"

Đây là câu nói duy nhất trong bữa cơm, không khí trên bàn ăn vô cùng yên lặng, mỗi người suy nghĩ một chuyện, lúc ăn cơm chỉ còn nghe thấy tiếng đũa và bát vang lên, Nghiêm Hi cũng ăn hết sức cẩn thận.

Sau khi ăn xong, Lãnh Diễm lái xe trở về. Trên xe Nghiêm Hi vẫn không nói câu nào, trong lòng Lãnh Diễm cũng cảm thấy khá rối loạn, chỉ cảm thấy chuyện này càng ngày càng vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình?

Ở nhà họ Lãnh, trong phòng ngủ Lãnh Dật Lăng và Chu Vận Uyển, sau khi Lãnh Dật Lăng thay áo ngủ xong, Chu Vận Uyển đã trải chăn lót xong, đang chờ ông.

"Đã lâu rồi ông không trở lại?" giọng Chu Vận Uyển thật thấp, hơi đau thương.

Lãnh Dật Lăng hơi sững sờ, giống như đang nhớ lại, thở dài: "Vận Uyển, đã nhiều năm như vậy, hazz…" Cuối cùng lời kia vẫn không nói ra.

83. Chương 84: Thật Sự Người Nọ Có Thai

Ngày mai sẽ là đại thọ nhà họ Nghiêm, một nhóm người bên này dường như cũng bận rộn gấp bội. Nhà họ Nghiêm là gia đình giàu có ở thành phố A, đại thọ của ông cụ nhà đó, biết đâu có thể có được cơ hội buôn bán. Trước hết không nói cái khác, chỉ cần nói đến kế hoạch giải phòng vùng đất cũ xây dựng lại được nhấn mạnh gần đây ở thành phố A, có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào khối thịt béo đó.

Ông Chu ngồi trên ghế salon trong phòng Tổng Thống của Chu Khải, Lý Lệ ngồi bên, Chu Khải đứng.

Đầu tiên ông Chu im lặng, rồi sau đó chậm rãi mở miệng: "Được rồi, mặc dù trước kia chúng ta đắc tội với Lãnh Diễm, nhưng cuối cùng cũng không gây ra họa lớn gì. Có lẽ hắn cũng không gây khó dễ cho chúng ta, nhiều nhất cũng chỉ gây khó khăn cho chúng ta ở trên thương trường, chắc hẳn cũng không nặng lắm."

Chu Khải đứng một bên nghe, phải là như vậy. Mặc dù Nghiêm Hi hận hắn phản bội cô, nhưng Lãnh Diễm biết tại sao hắn phản bội. Khi đó kinh tế nhà họ Chu không được tốt, cũng chỉ có thể kết hôn với Lý Lệ, con gái cưng của Lý Thánh Đức để quay vòng vốn. Nghiêm Hi sẽ không hận hắn quá mức chứ?

Lý Lệ ở bên cạnh nhìn hai cha con này, nhìn dáng vẻ qua loa cho xong chuyện trong lòng càng khó chịu. Tại sao lúc đó cô ta lại cảm thấy hai cha còn này rất quyết đoán? Thật là nực cười chết mất!

Trong thời gian này Lý Lệ kết giao không ít thương nhân nổi tiếng ở thành phố A, trong đó có không ít đàn ông có sức quyến rũ, quyết đoán. Với tầm nhìn xa trông rộng, cô ta dĩ nhiên cũng thay đổi. Chu Khải tự mình thay đổi hết lần này đến lần khác không cản nổi ánh mắt biến hóa của Lý Lệ, điều này mới khiến Lý Lệ càng ngày càng thấy Chu Khải ngứa mắt. Cô ta nghĩ, lúc đầu may mà đứa bé kia không được sinh ra, nếu không cuộc đời này của cô ta coi như xong.

Nghĩ như vậy Lý Lệ không nhịn được cười nhạo: "Ba, ba không cần ngây thơ quá mức, đừng quên nhà chúng ta không hề đắc tội với Lãnh Diễm, nhưng bên cạnh anh ta là Nghiêm Hi. Nghiêm Hi vẫn canh cánh trong lòng vì hôn sự của Khải và con, bảo đảm sẽ thổi bên tai Lãnh Diễm một vài luồng gió, ánh mắt tức giận đã đủ cho chúng ta hứng chịu." Lời này của Lý Lệ hết sức châm chọc, thậm chí còn có dáng vẻ đang xem kịch, người cạnh đó nghe thấy cũng kinh ngạc, vẫn ngồi thẫn thờ không đổi.

Một lúc lâu mới nhớ tới, còn có một Nghiêm Hi, nghĩ đến, nhìn Chu Khải vẫn đang đứng cạnh im lặng không nói, giống như đang có kế hoạch gì đó, âm thầm nghiến răng, đi tới bên cạnh Chu Khải, thỏa thuận: "Chu Khải, con đến tìm Nghiêm Hi, nói một câu xin lỗi, phải nói thật chân thành để cô ta tha thứ cho con. Trước hết không phải cô ta nói thật lòng yêu con sao, vì con có thể đi tìm Lãnh Diễm giúp nhà họ Chu chúng ta nói vào lời tốt đẹp, chuyện nhỏ này có thể làm được mà!" Lúc ông Chu nói, ánh mắt tỏ ra hết sức bình tĩnh.

Chu Khải cảm thấy thật không biết làm sao, người nhà mình đều thế nào? Lúc đầu cho rằng Nghiêm Hi không có tiền, cố ý sắp xếp Nghiêm Hi không đúng. Hắn không nghe lời, trực tiếp đưa hắn đến chỗ Lý Lệ, không thể giải thích được có một đứa bé. Đây không phải là đang ép hôn thì là gì? Thế này cũng hết cách rồi, cuối cùng hắn thỏa hiệp, kết hôn, nhưng cuộc sống trải qua cũng chỉ thế này.

Chu Khải nở nụ cười lạnh lùng trên môi, nhìn ba mình nói: "Ba, nếu như lúc ấy các người biết thân phận của Nghiêm Hi, vậy hôm nay vợ con có thể là người phụ nữ này không?" Hắn hỏi rất nhẹ, tay nhẹ nâng lên chỉ vào Lý Lệ, đôi mắt thẫn thờ trống rỗng.

Ông Chu sững sờ, không phản ứng kịp, đứa nhỏ vừa nói gì?

Chu Khải nhìn hai người trước mặt đều trở nên ngây ngẩn, chỉ cảm thấy không khí trong căn phòng này khiến lồng ngực hắn nhói đau, buồn bực, cũng không thèm nhìn thêm, sập cửa đi ra, không muốn đối mặt với người nhà như vậy, hắn ra ngoài hóng gió.

Ông Chu nhìn cánh cửa bị đóng mạnh, thật lâu cũng không phản ứng. Đây là lần đầu tiên Chu Khải phản kháng, khi phản kháng còn chấn động như vậy, bởi vì Chu Khải đã nói trúng suy nghĩ trong lòng ông Chu. Lúc ông ta biết Nghiêm Hi là con gái nuôi nhà họ Lãnh, buổi tối đó rồi cả đêm đó đều là nuối tiếc. Khi đó ông ta nghĩ nếu lúc đầu ông ta không ham một món lợi nhỏ, không xem thường lời nói của Nghiêm Hi, bây giờ Chu Khải đã kết hôn với Nghiêm Hi, vậy thì ông ta đã làm thông gia với gia đình lớn rồi. Như vậy thật tốt, nếu có thể như thế ông ta đã có cơ hội phát triển hết sức thuận lợi ở thành phố A.

Lý Lệ thấy ông Chu ngồi im nhìn cửa, lặng lẽ đứng lên, đi tới bên người ông Chu, vốn muốn an ủi ông ta, nhưng không ngờ lại thấy ánh mắt bối rối trong mắt ông ta. Lý Lệ suy nghĩ không biết bây giờ ông ta đang buồn phiền cái gì, chẳng lẽ nói thật sự là bị câu nói kia của Chu Khải đâm trúng?

Trong lòng Lý Lệ phẫn giận, tại sao bây giờ cả nhà này đều như vậy? Tại sao có thể không có lương tâm như vậy? Mặc dù cô ta chỉ mới vào cửa chưa được mấy tháng nhưng dù gì cô ta cũng đã đưa tới mấy hạng mục của tập đoàn Thánh Đức, mấy hạng mục đó cũng giúp nhà họ Chu kiếm đủ tiền.

Nhưng bây giờ chỉ vì một Nghiêm Hi có cả thực lực cả bối cảnh hơn cô ta? Cho nên nhà họ Chu muốn đá cô ta đi sao?

Lòng người thực sự rất kỳ quái, cô ta rõ ràng đã nghĩ từ nay về sau muốn vứt vỏ những thứ liên quan đến Chu Khải, tiếp tục tìm kiếm những người thông minh nổi tiếng ở thành phố A. Nhưng khi cô ta biết nhà họ Chu có ý nghĩ muốn vứt bỏ, tâm trạng Lý Lệ hết sức khó chịu. Từ đầu đến cuối cô ta không hề đánh giá cao nhà họ Chu, dù vứt bỏ cũng chỉ có thể là Lý Lệ cô ta vứt bỏ nhà họ Chu. Muốn vứt bỏ cô ta đi tìm Nghiêm Hi sao? Nằm mơ!

Lý Lệ nhìn khuôn mặt ông Chu khiến cô ta cảm thấy ghê tởm, cũng không phải nói ông Chu quá xấu xí, ngược lại lúc còn trẻ ông Chu khá đẹp trai, rất giống Chu Khải bây giờ. Cho dù đẹp trai nhưng Lý Lệ vừa mới nhìn thấu bộ mặt thật ẩn giấu khuôn mặt kia, cô ta cảm thấy ghê tởm, thật sự rất ghê tởm.

Thử nói xem cha mẹ nhà ai sẽ ngầm tính toán với con trai của mình? Nhà họ Chu sẽ. Lúc ấy cô ta gặp gỡ mọi người trong nhà họ Chu, ông Chu đã nói với cô ta như vậy. Cô ta khá do dự nói: "Nhưng mà tình cảm giữa Chu Khải và Nghiêm Hi rất tốt, cháu e rằng mình không chen chân vào được."

Hai mắt ông Chu tỏa sáng, dường như đã nghĩ ra được ý kiến gì hay, tới bên tai Lý Lệ nhỏ giọng nói. Lúc ấy Lý Lệ nghe kế hoạch của ông Chu, trong lòng đã âm thầm phân tích toàn bộ con người ông Chu.

Đây chính là một chuyện vô cùng vô liêm sỉ điên khùng.

Đêm đó ông Chu cho thuốc mê vào trong rượu Chu Khải, sau đó để Lý Lệ đi vào, hai người ở cả đêm. Vốn dĩ ông Chu chỉ muốn Chu Khải chịu trách nhiệm, muốn dùng Lý Lệ là con gái của Lý Thánh Đức để áp chế hắn, nghĩ rằng hắn nhất định sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Ai biết rằng khi đó ông Chu vô cùng tham lam, không những không hề có hành động gì, còn chủ động đến tìm Lý Lệ, nói xin lỗi Lý Lệ, nói đêm đó là một chuyện ngoài ý muốn. Khi đó Lý Lệ vì muốn duy trì hình tượng trong lòng Chu Khải nên không thể làm gì khác hơn là hành động trước. Khi Chu Khải tìm được Lý Lệ, còn chưa nói gì Lý Lệ đã nói trước: "Chuyện đêm đó là chuyện ngoài ý muốn, tôi hy vọng không nghe thấy chuyện này từ người khác." Nói thế giống như cảnh cáo, rất giống cô gái để ý đến trinh tiết của mình, không hy vọng người khác biết chuyện này, là thể diện của phụ nữ.

Về chuyện này Chu Khải cũng rất vui mừng, hai người nói chuyện với nhau khá tốt, nếu không phải do cô ta kiểm tra thấy có đứa bé, chắc hẳn Chu Khải cũng không lấy cô ta.

Lý Lệ cười lạnh, nhẫn tâm đánh vỡ ảo tưởng của ông Chu: "Ba, ba nên từ bỏ ý nghĩ đó đi, không từ mà biệt. Nói một chút đến mức độ yêu thích của Lãnh Diễm đối với Nghiêm Hi, ba cảm thấy anh ta sẽ để mặc cho người phụ nữ mình thích gả cho người đàn ông khác mà không ý kiến gì sao? Đến lúc đó chỉ sợ anh ta sẽ cố hết sức nhổ tận gốc nhà họ Chu!" Nói xong cô ta lạnh lùng liếc mắt nhìn ông Chu, không hề kính cẩn trở về phòng ngủ mình.

Ông Chu vô cùng tức giận, con trai và con dâu mình thế nào? Sao mỗi người đều không bình thường như vậy? Bây giờ chỉ mới rời nhà mấy ngày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ông Chu nghĩ không ra, nhưng điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, vừa nhìn thấy màn hình ông ta đã nhức đầu, là bà vợ sống cuộc sống an nhàn sung sướng trong nhà, bất đắc dĩ thở dài, sao mỗi người đều phiền tới ông ta!

"Alo, chuyện gì?" Ông Chu tức giận hỏi.

Bà Chu một đêm không ngủ ngon, vội vàng nhân trời ban ngày gọi điện hỏi chuyện gì đã xảy ra. Nhưng khi nghe thấy giọng điệu của chồng, ba cũng không vui trong lòng, hét lên: "Tôi nói ông có giọng điệu gì vậy, ông không nhịn được tôi đúng không? Ông nói thử xem ông mấy người chân trước chân sau chạy đến thành phố A, chỉ có một mình tôi ở nhà lo lắng sốt sắng. Ông nói tôi có thể yên tâm được sao? Ngày đó lúc ông đi còn bỏ lại một câu như vậy là cố tình khiến tôi ngủ không yên đúng không? Được, tôi nói rõ cho ông biết, ông đã thành công, tôi cả đêm chưa thể chợp mắt nổi. Ông hài lòng chứ?"

Ông Chu vỗ trán, có phải bà vợ ông ngu ngốc hay không? Bình thường chỉ biết làm ầm ĩ, đến lúc xảy ra chuyện gì không giúp được việc gì thì thôi, cũng đừng cản trở người khác chứ.

"Bà và Kỳ Kỳ cứ nán lại ở nhà chờ đi, tôi và Chu Khải sẽ xử lý tốt chuyện ở bên này. Bây giờ bà cứ yên tâm làm phu nhân của bà có được không, không cần cả ngày gọi điện thoại tới, chuyện bên này rất khó giải quyết." Ông Chu có cảm giác mệt mỏi không sức lực. Lúc nãy lời Lý Lệ nói ông cũng hiểu, Nghiêm Hi là một, Lãnh Diễm cũng là một, hai người này đều không phải là người dễ chọc đến, bây giờ e rằng mọi chuyện khá phiền toái.

Mẹ Chu ở đầu dây bên kia nghe thấy cũng khá bối rối. Bà không nghe thấy gì khác ngoài chuyện ông Chu bảo Chu Kỳ nán lại ở bên này. Chuyện gì đã xảy ra? "Kỳ Kỳ đến thành phố A, ông không gặp sao?" Trái tim bà Chu bị nâng lên, hoang mang rối loạn.

Ông Chu vừa nghe thấy, hai mắt mở to, một tay chống nạnh, không dám tin lặp lại: "Bà nói cái gì? Bà nói Chu Kỳ tới đây? Đến lúc nào?!"

"Ngày hôm qua lúc ông đi con bé cũng đi ngay sau đó, mấy người không gặp sao? Có thể đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Hôm qua Chu Kỳ bị thúc giục nhanh chóng biến mất, cho tới bây giờ mới được người nhà biết đến. Ông Chu mệt mỏi lấy tay vuốt trán, bây giờ ông ta rất đau đầu, đau gần chết. Lúc nãy ông vừa nghĩ gì, đừng chuốc thêm phiền phức là không tệ lắm, bây giờ thì thế nào?

Ông Chu tức giận, rống lên vào trong điện thoại: "Bà rối loạn cái gì chứ, còn nghi ngờ tôi ở đây chưa đủ loạn đúng không? Bà bảo tốt nhất là để nó đến đây là sao, bà cũng biết là đầu óc nó như thế nào mà!" Gào xong lập tức đặt điện thoại xuống, trong lòng hết sức tức giận, không thấy con bé?

Chuyện này đúng là đủ khiến ông ta bận rộn, tại sao ông ta lại cưới một người phụ nữ như vậy? Lúc đầu nếu ông ta cưới Nghiêm Tử Hoa, lấy Nghiêm Tử Hoa thông minh tài trí, sợ rằng thành tựu ngày hôm nay của ông ta đã được nâng lên một tầm ới rồi. Không nói đến thứ khác, chỉ là nếu sinh con cũng không sinh ra một đứa con ngu ngốc đến thành phố A còn có thể đi lạc!

Nghiêm Hi vừa mở mắt, Lãnh Diễm đang nhìn đắm đuối đưa tình với cô.

"Sao vậy?" Bởi vì vừa mới tỉnh, giọng cô hơi khàn, cô cảm thấy rất khó nghe nhưng Lãnh Diễm cảm thấy hay lắm, lập tức phản ứng.

"Cục cưng, khi nào thì anh mới có thể cưới em về nhà." Giọng Lãnh Diễm hơi nũng nịu, đầu ghé sát vào bên tai Nghiêm Hi, giống như một con chó nhỏ.

Nghiêm Hi không thể làm gì khác là nhìn trần nhà: "Không phải tối qua cũng bàn bạc qua rồi sao?"

Lãnh Diễm không đồng ý: "Tối hôm qua cũng bàn bạc gì? Anh bị dọa sợ đến mức không dám nói nổi một câu, vậy có thể bàn bạc được gì chứ."

Nghiêm Hi vừa nghe, không nhịn được cười. Đúng vậy, tối hôm qua vốn dĩ là nói gọi điện thoại đến bàn bạc, nhưng ai ngờ rằng Lãnh Dật Lăng lại xuất hiện. Ông cụ khí thế ngất trời, đây không phải là ăn cơm mà là một chiến trường đánh giặc, ai dám nói hơn một câu có thể không được ăn cơm thuận lợi.

Lãnh Diễm tiếp tục làm nũng: "Nói sao được, khi nào em mới có thể cho anh một danh phận hợp pháp."

Nghiêm Hi mồ hôi đầm đìa, hai người có tình cảm ở cùng một chỗ thì cô không chịu trách nhiệm? Cô nửa đùa nửa thật nói: "Người đẹp, em không hề bội tình bạc nghĩa, anh muốn một danh phận sao? Em còn muốn anh cho em một danh phận đấy!"

Lúc này Lãnh Diễm hết sức phấn khởi, rốt cuộc cũng có thể nghe được những lời này: "Tốt lắm, hôm nay ông lớn sẽ dẫn em đi cho em một danh phận!" Lúc nói những lời này ánh mắt lấp lánh, Nghiêm Hi vừa nhìn, có phải bây giờ đôi mắt này của anh đại biểu cho suy nghĩ của anh không? Một màu đen nhánh! Thì ra chờ cả ngày thật lâu, đã đào sẵn hố chờ cô nhảy vào!

Nghiêm Hi nheo mắt, há mồm cắn tay Lãnh Diễm, dùng rất nhiều sức. Cô nghe thấy Lãnh Diễm bên trên hít một ngụm khí lạnh, Nghiêm Hi hả giận trong lòng. Suy nghĩ một lúc lại cảm thấy mình thật ngây thơ, không phải chỉ cắn anh một miếng thôi sao, sao lại không có tiền đồ, lập tức hả giận luôn sao?

Lãnh Diễm bên kia có cảm giác ý chí chiến đấu càng thêm sục sôi, trong lòng nảy lên suy nghĩ, chẳng lẽ trong lòng anh có khuynh hướng đối xử ngược đãi sao? Vì sao anh bị cắn lại có ý chí chiến đấu cơ chứ?

Nghiêm Hi chu môi hết sức oán giận nói: "Tư tưởng của anh thật xấu xa, còn dám đào hố chờ em nhảy vào, sao anh lại như vậy cơ chứ."

Lãnh Diễm đâu có thời gian quan tâm đến những thứ này, cô gái này đốt lửa thì phải chịu trách nhiệm dập lửa, cả người gắn chặt lên người Nghiêm Hi, để cho cô cảm nhận được là anh đang bùng cháy.

Nghiêm Hi chỉ có cảm giác trên đùi mình đột nhiên có thứ gì đó nóng bỏng dính sát, kiên cường nóng bỏng, không thoải mái lui về phía sau. Lãnh Diễm cũng không cần mặt mũi lui xuống, bây giờ Nghiêm Hi cũng tự hiểu, khuôn mặt dụ dỗ lập tức nóng bừng, sắp biến thành trứng chiên rồi.

Kết quả Lãnh Diễm nhìn thấy mặt cô đỏ bừng càng không biết xấu hổ hơn, đưa tay bắt lấy cánh tay bé nhỏ của cô lên trên đầu. Nghiêm Hi dùng sức giãy giụa, còn chưa đụng vào đâu đã cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng. Anh nắm chặt tay cô, sống chết không làm, vậy sao có thể làm. Người này thực sự không biết xấu hổ, hai tay hai người tranh giành chiến đấu dưới chăn. Lãnh Diễm bên trên thấy cô đỏ bừng mặt, mềm mại lập tức nhào tới, há miệng ra sức gặm cắn. Đây không gọi là hôn, mà là đang ra sức ăn sống nuốt tươi cô vào trong bụng, lượng nước bọt trên mặt Nghiêm Hi khi gặm cũng kha khá rồi.

Nghiêm Hi chống trên đỡ xuống không được, muốn chống cự cùng lúc, kết quả trên dưới đều thất thủ. Tay bị nắm, trên mặt còn phải đáp trả, cộng thêm Lãnh Diễm vừa bắt đầu đã không để ý đến, cả người nằm trên người cô, chèn ép cô quá mức, ép tới mức cô không thể thở được, muốn đưa tay đẩy anh ra, tay đã bị chộp bên dưới.

Cô vừa động tay, quá dùng sức, bên kia Lãnh Diễm rên lên, không ổn. Ngước mắt nhìn Nghiêm Hi, Nghiêm Hi trông thấy anh đang khẩn trương, sao lại thấy xám ngắt vậy? Xanh lá cây, giống như nhìn thấy sói vào nửa đêm, rõ ràng cô ở dưới hầu hạ vị này, lúc nãy còn có dáng vẻ hưởng thụ, bây giờ lập tức biến thành sói hoang rồi sao?

Lãnh Diễm không nói hai lời, đi lên vứt hết quần áo cô, cuối cùng Nghiêm Hi có suy nghĩ: Ngày mai nhất định phải nấu đồ ăn chay, thể lực quá tốt, sức lực này quá thừa, quá mệt mỏi.

Buổi sáng là thời điểm hoàng kim của đàn ông, Nghiêm Hi xem ra đã hiểu. Nhưng Lãnh Diễm còn trâu bò hơn, không chỉ có buổi sáng mới là thời điểm hoàng kim của anh mà buổi tối còn là thời điểm bạch kim. Tối qua bữa cơm ở nhà họ Lãnh khiến hai người vô cùng bức bối, trở về còn giày vò Nghiêm Hi, chưa ngủ được mấy giờ đã tỉnh là sao?

Gần tới mười hai giờ trưa, Lãnh Diễm thấy Nghiêm Hi vẫn còn ngủ say, thế này không được… Tối hôm qua cô nhóc không ăn được bao nhiêu, có ai có thể ăn không khí, hai người lại giày vò nhau đến tận khuya, sáng nay chính anh còn không nhịn được giày vò thêm lần nữa, cho nên bữa sáng cũng không được ăn. Bây giờ cũng đã trưa, cẩn thận tính toán thì cô nhóc này chưa ăn ba bữa. Như vậy không được, dạ dày sẽ hư mất.

Kết quả là anh vỗ nhẹ lên mặt cô, giọng dịu dàng, rất dịu dàng về cũng rất kiên nhẫn: "Cục cưng, dậy thôi, cô dâu nhỏ, dậy ăn cơm, cô vợ nhỏ, anh đói bụng. À, đứng dậy ăn cơm, cô nhóc, anh đói bụng rồi, dậy ăn no rồi ngủ tiếp…" Anh đổi mọi cách gọi nhưng Nghiêm Hi người ta chỉ khẽ cau mày, lật người, ngủ tiếp.

Lãnh Diễm xấu hổ, biết cô mệt gần chết, nhưng không thể không ăn cơm, phải ăn no mới được ngủ tiếp, như vậy dạ dày sẽ không đói chết. Nhìn cô nghiêng người không cẩn thận để lộ cảnh xuân, da thịt trắng nõn, giống như vừa bấm nhẹ là có thể có nước chảy ra. Nhìn những chỗ bị chính mình làm cho xanh xanh tím tím, Lãnh Diễm vừa đau lòng vừa hài lòng.

Có người đàn ông nào không thích trên người phụ nữ bị mình biến thành như vậy? Anh vẫn còn rất muốn dẫn Nghiêm Hi ra ngoài với những dấu vết như vậy để mọi người có thể nhìn thấy. Nhiều như vậy chứng tỏ thực lực của anh, nhưng đau lòng là anh quá tàn nhẫn, sao có thể tạo ra nhiều dấu vết như vậy? có phải là rất đau không? Nhớ tới lúc đó anh cũng không dùng nhiều sức, da người này quá mềm mại, cho nên vừa chạm vào đã có dấu?

Cúi đầu nhìn lại bản thân, híc, da dày thịt béo đúng không, vậy vừa nãy cô nhóc này vừa cấu vừa cắn, trên người ngoài mấy vết móng tay đều không thấy gì khác?

Nhìn Nghiêm Hi đang nằm trên giường ngủ say, vẫn chưa chịu dậy ăn cơm? Được rồi, sử dụng tuyệt chiêu?

Lãnh Diễm lật người lại nằm lên Nghiêm Hi, dừng lại ở trên cổ hôn mãnh liệt, còn cởi áo trong của Nghiêm Hi bóp bóp. Trong giấc mơ Nghiêm Hi cảm giác có người nặng tựa ngàn cân đè lên người mình, cổ ngứa ngáy, ngực nóng bừng, nhiệt độ cả người càng ngày càng tăng cao. Người này còn không để người ta hít thở!

Nghiêm Hi hít một hơi thật sâu mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy kẻ gây án đang vùi đầu trên người mình. Xem ra Nghiêm Hi đã tỉnh táo, cô ý thức được một vấn đề rằng, hai mươi tám năm của Lãnh Diễm gần như là giữ gìn trinh tiết vì cô. Người này vừa mới khai trai*, tinh lực vô cùng tràn đầy, có phải là đang bù lại cho những lần thiếu trước kia?

Nghiêm Hi cứng đờ người, chuyện này không thể được, với kinh nghiệm mấy lần trước của cô, người đàn ông này không phải là chính mình. Không được, không được, cô cũng không muốn chết ở trên giường. Cô di chuyển người thoát khỏi vòng vây của Lãnh Diễm, đầu tóc rối bù, vội vàng sửa sang lại áo ngủ của mình, vừa nghiêm túc hỏi: "Anh lại muốn làm gì?"

Lãnh Diễm nằm lỳ ở trên giường cười ha ha. Anh cảm giác hình như tinh lực của mình quá dư thừa, làm sao, hình như cậu nhỏ đã chống lên? Lãnh Diễm không biết phải làm thế nào, mặt tội nghiệp ngẩng đầu nhìn cô vợ nhỏ đang đề phòng, giọng điệu vô cùng oan ức: "Người ta bảo em thức dậy ăn cơm, em không dậy, vậy anh chỉ có thể dùng cách này thôi."

Nghiêm Hi nhìn một lúc lâu, lúc này mới cảm thấy bụng mình đang đói, nhưng… cơm?

"Cơm ở đâu? Anh làm sao?" Nếu như anh gật đầu, cô nhất định không ăn, với kinh nghiệm của ngày hôm qua, ăn thứ gì đó do anh làm có thể gây chết người.

Dường như Lãnh Diễm đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, lắc đầu tiếc nuối: "Không phải, lúc nãy anh mới gọi người đưa tới. Đói bụng không?" Lãnh Diễm bò dậy từ trên giường, vẻ mặt bình thường.

Nghiêm Hi gật đầu, có thể không đói sao, nhưng nhìn dáng vẻ này của Lãnh Diễm, cảm giác có gì đó không đúng.

Lãnh Diễm đứng ở bên giường, "Đói bụng thì nhanh đi tắm, sau đó ăn cơm. Anh cũng đói bụng." Ăn no mới có sức làm việc, cúi đầu nhìn xuống dưới, Lãnh Diễm cười ha ha trong lòng. Vẫn là vợ con anh được nhất, chỉ tùy tiện cũng khiến cậu nhỏ của mình ngẩng đầu ưỡn ngực, khác hẳn trước đây có những người phụ nữ cố ý lượn quanh trước mặt anh nhưng cũng không hề có chút hứng thú.

Nghiêm Hi hơi nghi ngờ, vẻ mặt này của Lãnh Diễm thật biết điều, quá ngoan, vậy thì không bình thường, vội vàng rửa mặt, bụng gào thét.

Vọt tới bàn ăn nhìn xem, toàn là những đồ cô thích ăn, hơn nữa chỉ cần nhìn cũng biết nguồn gốc thứ ăn: "Làm phiền giám đốc Lý của anh quá, ăn một bữa cơm còn khiến đầu bếp của giám đốc Lý làm, còn để cho người chuyên trách đưa tới cho anh, mặt mũi thật lớn."

Lãnh Diễm vừa múc cho Nghiêm Hi một bát cháo, vừa khoe khoang lấy lòng: "Đây đều là nhờ mặt mũi của vợ yêu lớn. Em cũng biết trước mặt giám đốc Lý từ trước đến nay mặt mũi em vẫn luôn lớn hơn."

Lời này không hề sai, mặc dù năm đó người tìm đầu bếp đến là Lãnh Diễm, nhưng cuối cùng đầu bếp lại nghiêng về phía Nghiêm Hi. Cho tới bây giờ từ đầu bếp nấu ăn đến giám đốc Lý đưa đồ ăn đều lễ phép với Nghiêm Hi, dĩ nhiên không ngoại trừ khả năng Nghiêm Hi là bà chủ nhà hàng.

Chuyện này không nhiều người biết, thật ra thì nhà hàng này là tài sản riêng của Nghiêm Hi. Nếu không Nghiêm Hi ở thành phố G bốn năm sao có thể sinh hoạt đầy đủ dựa vào công việc làm thêm của bản thân? Vậy không phải là làm cô đói chết hay sao.

Chỉ là chuyện này không có mấy người biết, từ trước tới nay mọi người đều cho rằng nhà hàng này cũng là một phần của khách sạn.

Đưa tay nhận bát cháo trong tay Lãnh Diễm, ai ngờ Lãnh Diễm giơ tay lên, đồng thời nâng chén lên cao. Nghiêm Hi chụp hụt, không hiểu nhìn anh. Lãnh Diễm nhướng mày cười: "Lâu lắm rồi không đút cho em ăn." Dứt lời lập tức cầm thìa lên bắt đầu hành động.

Nghiêm Hi im lặng, được rồi, dù thế nào đi nữa anh cũng khiến cô không còn sức lực. Anh vui lòng như vậy thì cứ mặc anh tự vui mừng.

Nhưng dần dần cô phát hiện Lãnh Diễm đút cháo thật sự rất khác thường. Vì sao ánh mắt kia càng ngày càng sâu, hô hấp càng lúc càng nóng bỏng?

Cô cũng không hiểu, tại sao hôm nay tinh thần của anh dồi dào vậy?

Nghiêm Hi suy nghĩ, mắt cong cong, nháy mắt biến thành dáng vẻ đáng thương, cầu khẩn nhìn Lãnh Diễm: "Lãnh Diễm… người ta đau mà!" Bảo vệ tính mạng là điều quan trọng nhất, làm nũng.

Lãnh Diễm vốn không có xu hướng hạ nhiệt, bây giờ trông thấy dáng vẻ đáng thương của cô nhiệt độ trong người càng bùng cháy hơn, không nhịn được ném bát cháo trên tay xuống, kéo Nghiêm Hi vào trong ngực mình. Nghiêm Hi bị hành động đó làm cho áo ngủ bị kéo lên tận eo, để lộ bắp đùi khiêu gợi.

Lãnh Diễm suýt chút nữa chảy máu mũi, không nói hai lời, giở thủ đoạn rồi mới nói. Nghiêm Hi gấp rút, nói tất cả nơi đó đều rất đau, dùng sức đấm đá chân anh, quệt miệng không đồng ý: "Nói rồi mọi nơi đều đau!"

Lãnh Diễm trâu bò, trực tiếp sử dụng hành động thực tế để nói chuyện. Đầu tiên là liếc mắt nhìn áo ngủ bị vén lên, cũng hồng hồng, rất giống với trầy da? Không phải chứ! Lãnh Diễm hơi buồn bã, nhưng anh yêu chết nơi ấm áp này.

Nhưng đâu còn cách nào khác, kéo tay cô về phía cậu nhỏ của mình mò mẫm, giọng khàn khàn: "Anh không động vào em, nhưng anh khó chịu, em chỉ chịu thiệt đưa tay xuống giúp anh, có được không?" Lúc nói những lời này giọng Lãnh Diễm rất nhỏ, dù thế nào đi chăng nữa quan điểm bây giờ của anh là làm thế nào để dập lửa.

Nghiêm Hi ngơ ngác nhìn dáng vẻ âm thầm chịu đựng này của Lãnh Diễm, gân xanh trên mặt nổi lên. Nghe nói đàn ông kìm nén sẽ xảy ra chuyện, Lãnh Diễm khó chịu như vậy…

Đôi tay bé nhỏ dần đi xuống, cầm lấy, sau đó từ từ chuyển động dưới sự hướng dẫn của Lãnh Diễm.

Cả ngày nay Nghiêm Hi thực sự rất mệt, không đau lưng cũng là chuột rút, ngay cả tay cũng bị rút gân. Không chỉ có cơ thể mệt mỏi, tinh thần còn mệt hơn, ngủ không đủ giấc. Xế chiều hôm đó sau khi xong việc Lãnh Diễm vội vã ăn cơm rồi lập tức kéo cô ra ngoài.

Trong bách hóa nhìn Lãnh Diễm trước mặt tinh thần rạng rõ, lại nhìn dáng vẻ tiều tụy của bản thân ở trong gương, Nghiêm Hi không cam lòng. Tại sao đàn ông và phụ nữ chênh lệch nhau nhiều như vậy? Cô đang hoài nghi có phải Lãnh Diễm thật sự là ma cà rồng hay không, lúc làm chuyện kia đều lén lút hút máu cô, cho nên bây giờ anh mới trở nên khác thường, rất giống như cắn phải thuốc lắc.

Hai chân run lẩy bẩy, đâu phải chỉ có cảm giác đau đớn mơ hồ, Nghiêm Hi âm thầm cắn răng, tối nay phải đuổi anh vào phòng sách ngủ!

Thấy một chiếc ghế, Nghiêm Hi đặt mông xuống không đi nữa, không còn hơi sức gọi lên: "Em không đi được, nghỉ một lát."

Lãnh Diễm trước mặt quay đầu lại nhìn, không thể làm gì khác, cười cười: "Không phải mọi người đều nói lúc phụ nữ đi dạo phố vẫn luôn hưng phấn đến mức dọa người sao? Bình thường lúc đàn ông đi theo phụ nữ đi dạo phố đều không chịu được sao? Sao bây giờ hai chúng ta lại bị đảo ngược như vậy?"

Nghiêm Hi phóng hai mắt nhỏ sâu đến người anh, Lãnh Diễm một bên chớp mắt, khẽ mỉm cười. Nghiêm Hi nhìn nhìn dò xét, cả người quần áo tây hoàn hảo khí phách, nụ cười nhẹ trên mặt, rất dịu dàng, rất đẹp mặt, trông thế nào cũng rất giống một người học thức nổi tiếng. Nhưng đâu ai ngờ, phía sau người này chính là một con sói lớn háo sắc trong lòng đen tối, ăn thế nào cũng không no bụng, quả thật chính là mặt người dạ thú.

Hôm nay anh ra ngoài làm gì, hôm khác không được sao?

Lãnh Diễm đến gần hôn nhẹ lên cái miệng đang chu ra của cô: "Không được, ngoan, đi thêm mấy bước nữa, ngày mai là sinh nhật ông Nghiêm, chúng ta còn chưa chuẩn bị quà sinh nhật."

Nghiêm Hi nghe xong, chỉ có cảm giác lộp bộp trong lòng, giống như có thứ gì đó đâm vào, rất đau, hơi ngượng ngùng: "Ồ!"

Lãnh Diễm lẳng lặng nhìn cô cúi mặt, trong mắt ánh lên vẻ mất mát, hơi mê mang khiến anh không biết phải làm thế nào, cô nhóc này chưa nghĩ ra sao?

Anh đứng trước mặt cô, có ý tốt nói: "Hi Hi, mặc kệ em làm gì em đều phải biết, rất nhiều người làm việc gì cũng sẽ có một mốc giới hạn cuối cùng. Lấy việc phụ nữ ra đường mua sắm, hôm nay em thích một bộ quần áo, rất đẹp, em muốn mua, nhưng khi em đưa tay ra lại phát hiện người khác đã đi trước em một bước, em không mua được nó, như vậy em sẽ có cảm giác gì?"

Nghiêm Hi cúi đầu, không nói câu nào.

Lãnh Diễm tiếp tục: "Có lẽ năm đó lúc em với mẹ quay về ông Nghiêm vẫn đang còn suy nghĩ, nếu như mẹ em ở thêm một giây đồng hồ ông sẽ mở cửa cho hai người vào. Nhưng mẹ em không chờ được, ngay lập tức ôm em rời đi. Anh nói như vậy không phải muốn nói là mẹ em không đúng, anh chỉ muốn nói mọi người đều biết lúc làm việc gì đều phải do dự, tại sao em còn ép ông buông tay khi bắt đầu do dự?"

Hai mắt Nghiêm Hi xoay chuyển, rõ ràng đang suy nghĩ gì đó, Lãnh Diễm cũng không quá ép buộc, chỉ ngồi xuống bên cạnh cô, yên lặng cũng không nói chuyện.

Một ngày hôm nay Chu Kỳ cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp, nhưng may mắn là cô ta cũng không thể quên ba mẹ ở đâu.

"Cô muốn nhờ tôi giúp cô tìm ba mẹ cô sao?" Trình Thụy hơi phản ứng, sao lại như vậy? Người phụ nữ này đang nghĩ gì trong đầu, hắn hơi không hiểu, giọng điệu cô gái này xin giúp đỡ dường như rất rõ ràng.

Chu Kỳ đứng đối diện Trình Thụy, cười cười nói: "Đúng vậy, tôi cũng không biết bọn họ đang ở đâu, chỉ biết là trong thành phố này. Anh nói xem thành phố này cũng không lớn không nhỏ, cũng không biết nên làm sao bây giờ."

Trình thuy ho khan, giống như không có sức lực, đưa điện thoại mình cho cô ta hỏi: "Không phải mọi người đều thích dùng QQ sao, lên QQ chắc chắn có thể tìm người cô quen biết, không chừng còn có thể bảo anh trai cô đến đây. Đợi lát nữa tôi với cô đi làm lại sim, mua một cái điện thoại, không thấy cô chắc chắn nhà cô đang lo lắng tìm cô."

Chu Kỳ sững sờ, thì ra còn có thể làm vậy sao? Cô ta thử thăm dò hỏi: "Điện thoại di động mất rồi còn có thể làm lại sim sao?"

Trình Thụy cười, hơi im lặng nhìn cô ta, mình nhặt được một cô gái không có đầu óc, cô gái như vậy thật đáng để vứt đi. Nếu không phải gần đây mẹ hắn thúc giục hắn còn muốn chơi vui thêm nữa. Ai ngờ rằng trong đầu cô gái này rõ ràng chỉ toàn tương hồ.

Chu Kỳ nhìn hắn không biết làm thế nào cười, hình như cô ta cũng ý thức được mình quá mất mặt, tại sao cô ta lại không có kiến thức như vậy.

"Như vậy làm phiền anh."

84. Chương 85: Tiệc Mừng Thọ (cuối)

Nghiêm Hi được Nghiêm Đình dẫn lên, ông cụ thật sự vui mừng. Lúc nãy bị Lý Lệ phá hỏng nên tâm trạng khá xấu, bởi vì Nghiêm Hi đi lên, coi như đi lên như vậy cũng là chấp nhận ông là ông ngoại. Ông không cầu mong đứa nhỏ hoàn toàn tha thứ cho ông nhưng bây giờ bằng lòng nhận ông cũng là tốt rồi.

"Các vị, cháu gái ta, Nghiêm Hi."

Một câu giới thiệu rất ngắn gọn nhưng lại khiến ông cụ nói rất xúc động. Mọi người bên dưới chợt vỗ tay cổ động. Đây mới là phong độ nên có trong một gia đình lớn, nghĩ mà xe người phụ nữ lúc nãy trông không khác gì gái trong hộp đêm.

Nghiêm Lê Lê đứng dưới nhìn, cô nhìn Nghiêm Hi, không trách được vừa nhìn thấy cô bé này đã cảm thấy quen mắt. Hóa ra là vậy, trông rất giống cô của cô. Cô thấy Nghiêm Hi rất tốt, trong lòng vô cùng yêu thích, không giống Lý Lệ trước đó, đến nhìn còn lười nhìn người phụ nữ đó. May mắn cô ta không phải là em gái họ của cô, nếu không sau này cô biết làm sao để gặp người khác.

Sau lưng chợt vang lên tiếng huýt gió cợt nhã : "Oa, nhà họ Nghiêm lại có thêm một cô cháu gái, sao có thể tốt như vậy. Tôi cảm thấy về sau địa vị của cô chủ nhà họ Nghiêm trong nhà họ Nghiêm thật khiến người ta lo lắng."

Vốn dĩ tâm trạng Nghiêm Lê Lê thật tốt lại biến mất hoàn toàn, âm thầm trợn mắt xoay người. Trình Thụy đang liều mạng khoác móng vuốt của hắn lên trên người cô, nhìn Nghiêm Lê Lê rồi lại nhìn Nghiêm Hi trên sân khấu rồi gật đầu nói : "Ừ, nhìn hai người đúng là có điểm giống, chỉ là người ta xinh đẹp hơn cô." Trình Thụy ra vẻ ngay thẳng dưa ra bình luận của mình.

Nghiêm Lê Lê thực ra cũng là người có lòng tự ái cao, nhưng mỗi lần gặp gỡ tên đàn ông ba lăng nhăng Trình Thụy liền không nhịn được phủ nhận đâm hắn, sửng sốt gỡ bỏ hình tượng nữ vương cao cao tại thượng bình thường của mình, biến thân thành một con nhím nhỏ dốc hết sức lực toàn thân đánh trả : "Đúng vậy, người ta xinh đẹp. Có phải tật xấu hoa lá của anh Trình lại tái phát không ? Vậy cũng nên thử xem. Nhưng trước hết cũng đừng trách tôi nhiều lời nói thêm câu này, anh cảm thấy anh so với Lãnh Diễm nhà người ta như thế nào ? Anh có đẹp trai như Lãnh Diễm nhà người ta? Nhiều tiền như Lãnh Diễm nhà người ta? Có si tình như Lãnh Diễm nhà người ta ?" Nghiêm Lê Lê nghiêng đầu nhìn Lãnh Diễm đứng cách đó không xa tập trung ánh mắt nhìn Nghiêm Hi trên sân khấu, rồi sau đó lắc đầu vẻ không tốt, ánh mắt tiếc nuối liên tục nhìn Trình Thụy : "Đáng tiếc, hình như anh không thể sánh bằng người ta."

Trình Thụy vô cùng tức giận, thiếu chút nữa rống lên, toàn bộ răng đều ken két, mồm miệng cô gái này vẫn chanh chua như vậy, hắn nhẫn nhịn

Nghiêm Lê Lê liếc mắt nhìn nét mặt im hơi lặng tiếng của Trình Thụy, khinh thường, cao ngạo nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn hắn, giống như đang nhìn một kẻ thua cuộc dưới tay mình, tuyên bố không đáng cho cô nhìn thêm. Sau đó người cô uyển chuyển như con rắn bước từng bước lên sân khấu chủ.

Mọi người nhìn thấy, cô chủ nhà họ Nghiêm muốn làm gì ? Chẳng lẽ là muốn nổi dậy ? Tất cả mọi người tham gia tiệc đều là người trong những gia đình lớn, dĩ nhiên đều đã thấy nhiều những lần đấu đá lục đục. Lúc này ông Nghiêm đúng lúc nhận cháu gái, có lẽ là cô chủ nhà họ Nghiêm không phục.

Chu Kỳ bên dưới cũng nghĩ vậy, chỉ là nguyên nhân khác. Cô ta ghét Nghiêm Hi nhưng cũng không thích người phụ nữ này, đừng tưởng rằng lúc nãy cô ta không nhìn thấy cô với Trình Thụy đối đáp từng câu. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Người phụ nữ này…

Quả nhiên, phụ nữ nhà họ Nghiêm mỗi lần xuất hiện đều rất tốt.

Bên kia Nghiêm Lê Lê vừa bước lên sân khấu đã cười tủm tỉm nhìn Nghiêm Hi, đi tới dang hai cánh tay ôm trọn Nghiêm Hi trong lòng, giọng hoàn toàn vui vẻ: "Hoan nghênh về nhà, chị là chị họ của em, Nghiêm Lê Lê."

Nghiêm Hi sững sờ, giờ mới hiểu chị cô tới làm gì, không biết vì sao cô rất thích người chị này. Trên người người chị này toát ra khí chất hoàn toàn không giống những cô chủ ăn sung mặc sướng, hình như là khí chất phóng khoáng, phải là kiểu phụ nữ anh hùng, ngay thẳng phóng khoáng. Nhưng khi nhìn vẻ ngoài lại là một người hết sức xinh đẹp, đúng là một mẫu thể kết hợp mâu thuẫn.

Mọi người bên dưới đều sững sờ, Lãnh Diễm cũng khẽ mỉm cười, ông Nghiêm trên sân khấu cũng rất vui mừng.

Tám giờ tối, tiệc mừng thọ chính thức bắt đầu. Trước kia đều là Phong Trác Hạo mời Nghiêm Lê Lê ra nhảy nhưng hôm nay vì Nghiêm Hi vừa được nhận là cháu gái ngoại, Phong Trác Hạo đang ở phía dưới gọi Lãnh Diễm lên sân, cùng lúc mới hai cô gái nhà họ Nghiêm khiêu vũ, như vậy bốn người cùng nhảy tạo nên một bữa tiệc cực kỳ hiếm thấy. Nhưng không ai quá để ý những thứ kia, chỉ cần vui vẻ thì thế nào mà không được.

Hai chị em Nghiêm Hi Nghiêm Lê Lê buông ra vẫn kéo tay nhau thật chặt, liếc mắt nhìn nhau, cười hoạt bát, vô cùng ăn ý lựa chọn bạn trai đối phương bắt đầu nhảy múa. Lãnh Diễm sững sờ, nhìn Nghiêm Hi giống như con bướm nhỏ nhẹ nhàng bay đi, bất đắc dĩ cười. Kết quả Nghiêm Lê Lê về trong tay, quay lại trong sàn nhảy, bốn người bắt đầu khởi động cơ thể nhảy theo âm nhạc sôi động.

Nghiêm Lê Lê mặt tò mò nhìn Lãnh Diễm, trêu chọc: "Bạn học cũ, không ngờ em gái bảo bối của tôi lại bị cậu giấu nhiều năm như vậy."

Thực ra Nghiêm Lê Lê và Lãnh Diễm là bạn học, hơn nữa còn học chung với nhau nhiều năm, từ tiểu học hai người đã học cùng một trường, chỉ là không biết mà thôi. Từ khi bắt đầu bước vào trung học khí thế hai người giống nhau, lúc đó Nghiêm Lê Lê giống như thằng nhóc giả, có lẽ là theo nguyên lý đồng tính. Khi đó Lãnh Diễm và Nghiêm Lê Lê rất chán ghét nhau, bình thường cũng không giao tiếp gì. Ngược lại bây giờ trong bữa tiệc này lại là nơi để nói chuyện.

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười: "Bạn học cũ, nếu Hi Hi lớn lên ở bên cạnh tôi, vậy thì không cần cậu phải tới cướp người giữa đường."

Nghiêm Lê Lê không thể không bật cười : "Bây giờ trông cậu rất giống một người cha vất vả nuôi lớn con gái, bởi vì biết con gái lớn lấy chồng sẽ phải rời khỏi mình cho nên mới tự thương cảm ình sao ?"

Khóe miệng Lãnh Diễm co rút, chỉ là ví dụ này thật sự rất thích hợp.

Nghiêm Lê Lê nhìn qua, ánh mắt quyến rũ: "Nhưng chuyện này cậu không có cách nào ngăn cản được, rốt cuộc đứa bé đã lớn." Lúc nói còn cố ý dùng giọng điệu để Lãnh Diễm có thể cảm thấy là giọng an ủi.

Lãnh Diễm cũng không nể tình, nhất là lúc thấy Nghiêm Lê Lê vứt ình ánh nhìn quyến rũ, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Trình Thụy đứng bên ngoài đang tức giận nhìn anh. Lãnh Diễm quay đầu lại mặt không biểu tình nói: "Ngàn vạn lần cậu đừng vứt ánh mắt quyến rũ đó cho tôi, tôi sẽ liên tưởng đến lúc cậu xù lông gai với tên kia." Lúc nãy Nghiêm Lê Lê nhìn anh với ánh mắt quyến rũ anh không thể không nói. Anh thực sự không chịu nổi Nghiêm Lê Lê thể hiện nữ tính của cô ấy, nhớ lại trước kia hình như cô ấy đẹp trai hơn nhiều. Cả ngày mặc áo da, quần da chông gai, hình tượng của một cậu thiếu niên phong lưu, khi đó nữ sinh viết thư tình cho cô ấy xếp hàng dài.

Suy nghĩ một chút, một cô gái từ trước đến nay đều lấy thân phận đàn ông xuất hiện trước mặt chợt có một ngày vứt ánh mắt quyến rũ, vậy thì phải kinh sợ đến mức nào!

Nghiêm Lê Lê cảm thấy Lãnh Diễm không thú vị, hăng hái nhiệt tình trên mặt bỗng bị phá hỏng: "Bạn học cũ, cái này không thể được, đàn ông phải có cảm giác ẩn giấu. Dáng vẻ này của cậu về sau Hi Hi nhà tôi biết làm sao mới được, như vậy đúng là cả ngày không có gì vui, không bằng tôi nên tìm cho con bé một người nhiều tiền, hài hước sớm chút mới được."

Dứt lời Nghiêm Lê Lê rời khỏi tay Lãnh Diễm, cả người nhẹ nhàng như bươm bướm bay múa, xoay một vòng qua bên Phong Trác Hạo, để lại Lãnh Diễm phía sau đang trợn to hai mắt. Ánh mắt Phong Trác Hạo rất tốt, nhìn thấy Nghiêm Lê Lê tự bay tới, giống như giương cánh tay lên, kéo một cái, cả người Nghiêm Hi bị chuyển, đúng lúc được Lãnh Diễm tiếp lấy, vừa nhìn thấy bỗng sững sờ, vì sao mặt Lãnh Diễm lại phệ ra như vậy.

Mắt Lãnh Diễm vẫn còn nhìn Nghiêm Lê Lê bên kia, Nghiêm Lê Lê bên này lặng lẽ le lưỡi trước, hoàn toàn không để ý nhiều người đang nhìn, dáng vẻ tự do tự tại muốn làm gì thì làm. Phong Trác Hạo nhìn dáng vẻ cô như vậy cũng biết cô và Lãnh Diễm nói chuyện không nể tình nhau, đùa giỡn: "Nói gì mới có thể biến người kia trở nên như vậy hả ?"

Phong Trác Hạo vẫn nhìn tình hình Lãnh Diễm bên kia, đã sớm đoán ra cô nhóc Lê Lê này sẽ không rộng lượng như vậy, nhưng người có thể khiến Lãnh Diễm đen mặt thì không nhiều người lắm. Dáng vẻ Lãnh Diễm bên kia thận trọng ôm Nghiêm Hi, Phong Trác Hạo không nhịn được cười. Chuyện có thể khiến cậu chủ Lãnh trở nên căng thẳng như thế không nhiều, e rằng cô nhóc Lê Lê này là nói đến chuyện của Nghiêm Hi.

Nghiêm Lê Lê cười bí hiểm, cô nói thật làm thật, cô cực kỳ yêu thích cô em gái Nghiêm Hi này. Ai bảo nhà họ Nghiêm bọn họ ngoài cô ra đều là động vật giống đực, khiến cô từ nhỏ đến lớn đều giống đàn ông, khó khăn lắm mới có một em gái như búp bê, vậy còn không phải để bảo vệ thật tốt sao?

Bên kia Lãnh Diễm ôm chặt Nghiêm Hi, anh hơi hối hận, trước kia chỉ thấy ông Nghiêm và Phong Trác Hạo rất bình thường, anh quên mất nhà họ Nghiêm còn một con nhóc không bình thường?

Thế này cũng không hay, ngộ nhỡ dạy bậy đứa trẻ ngoan của anh thì sao? Lãnh Diễm hối hận, nếu biết sẽ như vậy thì không để Nghiêm Hi tới nhận người thân.

Một khúc, bốn người đi xuống, bữa tiệc chính thức bắt đầu, mọi người khiêu vũ trong sàn, nói chuyện với nhau. Trong góc, Lý Lệ giận giữ nhìn chằm chằm Nghiêm Hi. Sao cô ta không nghĩ tới phương diện kia, Nghiêm Hi lại là người chính? Trong khi cô ta nhìn lại chính mình với thân phận cô chủ Thánh Đức và con dâu nhà họ Chu nhưng không ai lên tiếng là sao?

Nếu khi đó Nghiêm Hi nhảy ra nói thân phận của mình, Lý Lệ không dám nghĩ, chỉ sợ ngay cả nhà họ Chu cô ta cũng không vào được. Bây giờ mặc dù Nghiêm Hi đã gây cản trở cô ta vào nhà họ Nghiêm, nhưng dù gì cô ta vẫn còn Lý Thánh Đức và nhà họ Chu. Chỉ muốn lợi dụng quan hệ của hai người này, cô ta nghĩ khả năng trở thành người cấp cao cũng rất lớn.

Nghĩ như vậy Lý Lệ chỉnh trang lại trang phục của mình, trên mặt nở nụ cười ưu nhã, đi tới bên cạnh Chu Khải. Bây giờ cô ta phải hạ thấp khí thế, chỉ có thể lợi dụng nhà họ Chu, cô ta có thể không có được nhà họ Nghiêm, nhưng không thể để mất núi dựa nhà họ Chu.

Chu Khải nhìn Lý Lệ cười đi về phía mình, hắn cảm thấy khó tin. Vốn chuyện ngày hôm nay đã khiến hắn đủ giật mình, không ngờ hắn vừa mới biết thân phận công chúa nhà họ Lãnh của Nghiêm Hi không được mấy ngày, hôm nay còn được biết thân phận cháu gái nhà họ Nghiêm của Nghiêm Hi, cô gái kiêu ngạo như vậy. Chu Khải nhớ lại mấy tháng trước cô vẫn còn mỉm cười trước mặt mình, lúc đó cô thật tốt, chỉ là một Nghiêm Hi không hề có bất kỳ ánh hào quang nào. Nhưng Nghiêm Hi hiện tại, cô là cô công chúa hào quang quanh mình, sao hắn có thể xứng với cô chứ ?

Hôm nay Lý Lệ cũng khiến hắn vô cùng bội phục, da mặt dày như thế, ngu xuẩn như thế, quả thật không giống người mình biết mấy năm. Hay là nói trước kia không hề hay biết gì về cô ta, không hề biết được trong lòng Lý Lệ là thế nào?

Nhìn thấy Lý Lệ đi tới, Chu Khải quay đầu lại, bây giờ đầu óc hắn rối mù, mọi chuyện đều như mớ bòng bong. Hắn muốn tỉnh táo lại, không muốn gặp bất cứ kẻ nào, nhất là Lý Lệ.

Lý Lệ thật sự muốn biết trong lòng hắn như thế nào, trước khi hắn rời đi còn cố bước lên khoác tay hắn, nhỏ nhẹ nói: "Khải, anh muốn đi đâu ?" Dáng vẻ biết vâng lời ngược lại có mấy phần ra vẻ đáng thương.

Chu Khải liếc mắt nhìn Lý Lệ đang sợ hãi nhìn mình, rất giống dáng vẻ lúc ở thành phố G trước kia. Chu Khải thở dài, chẳng lẽ mấy ngày hôm nay hắn có ảo giác? Lý Lệ biến hóa thật tài giỏi, biến người khác thành kẻ ngốc trêu đùa!

Lý Lệ biết lúc trước cô ta chỉ vì cái trước mắt, còn chưa xác nhận thái độ nhà họ Nghiêm đối với mình sao có thể như vậy? Là cô ta sai rồi, đáng nhẽ không nên trở mặt với Chu Khải trước.

"Khải, em biết rõ thái độ trước đây của em không tốt. Thật xin lỗi, nhưng anh phải thông cảm cho em. Anh một lòng một dạ yêu Nghiêm Hi, anh để mặc cho em là người vợ tốt trở nên như vậy. Mấy ngày nay em khá ngây thơ, cho rằng nhà họ Nghiêm sẽ đối xử tốt với em. Em nghĩ rằng sau khi được nhà họ Nghiêm nhận sẽ đề cao em. Em vốn tưởng rằng sau khi em trở thành người nhà họ Nghiêm anh sẽ nhìn em lâu hơn. Nhưng em không ngờ sẽ trở thành thế này..." Nói xong Lý Lệ chu mỏ, nước mắt uất ức rơi xuống, hai mắt kiềm chế cực độ, rõ ràng uất ức muốn chết, cố tình ra vẻ chịu đựng không khóc, bởi vì chịu đựng không khóc cho nên vẻ mặt khá rối rắm.

Chu Khải nhìn Lý Lệ cũng không thể không mở miệng, giọng lạnh lùng: "Được rồi, không cần phải ra vẻ như vậy, vẫn nên trở lại con người thật của cô đi, cả ngày như vậy cô không cảm thấy mệt mỏi sao?"

Lý Lệ biết Chu Khải sẽ trách cứ về chuyện này, nghe vậy chẳng qua là càng uất ức hơn, nước mắt càng nhiều: "Sao anh biết là như vậy? Tới bây giờ em vẫn chưa nghĩ như vậy."

Chu Khải cảm thấy Lý Lệ không thể thay đổi được, không muốn nói chuyện nhiều, quay đầu. Lý Lệ cũng không chú ý nhiều người ở đây, cố gắng níu lấy áo Chu Khải, lôi lôi kéo kéo với Chu Khải. Tối nay Lý Lệ vốn đã nổi bật trong bữa tiệc này, bây giờ không ai không biết cô ta?

Nhìn thấy Lý Lệ chợt biến thành một người khác, sao có thể đột ngột biến từ người đàn bà đanh đá thành cô vợ nhỏ bị người ta khinh bỉ? Người đàn ông trẻ tuổi cô ta đang lôi kéo là ai?

Mặc kệ nói thế nào Lý Lệ cũng không buông tay, tình hình hôm nay hình như đã cho cô ta một bài học, không gắt gao bấu víu lấy nhà họ Chu cô ta sẽ không có kết quả tốt. Cho dù lúc nãy trong tình huống vừa rồi nhà họ Chu không giúp đỡ cô ta, nhưng trong lòng cô ta càng thêm hiểu ra, bây giờ vẫn nên lợi dụng nhà họ Chu.

Người đàn ông trung niên lúc nãy đắm đuối nhìn chằm chằm Lý Lệ đi tới, lúc ông ta nhìn thấy ánh mắt kia của Lý Lệ đều là phong lưu. Lúc nãy ông ta không rõ lắm thân phận Lý Lệ nên không dám động người, sau lại nói là cháu gái nhà họ Nghiêm càng không dám chuyển động. Người phụ nữ này như thế nào ông ta coi như cũng nhận ra, là kiểu phụ nữ tôn sùng hư vinh, cho ít tiền là có thể sai bảo.

Người đàn ông này họ Triệu, là một tổng giám đốc công ty quảng cáo, cũng coi như là một nhân vật không lớn không nhỏ, bình thường công việc quản lý rất tốt, chỉ là rất háo sắc. Lúc nãy ông ta đã để mắt tới Lý Lệ, Lý Lệ hoàn toàn phù hợp với khẩu vị của ông ta. Thật ra thì phải nói người quyến rũ nhất tối nay là hai cô chủ nhà họ Nghiêm, nhưng hết cách rồi, trên người người ta là kiêu ngạo bẩm sinh khiến ông ta có cảm giác ông ta bị xem thường chứ đừng nói là có chủ ý với bọn họ.

Nhưng Lý Lệ lại khác, phụ nữ ông ta chơi bên ngoài chưa có loại gì là chưa chơi đùa qua. Chỉ cần nhìn qua nụ cười của những người phụ nữ kia là có thể biết trong lòng họ đang nghĩ gì. Lý Lệ này khá nhỏ mọn, nhưng những điều này sao có thể lừa gạt người đã từng bươn chải nhiều năm trên thương trường như ông ta.

Nhìn thấy Lý Lệ giằng co với người trẻ tuổi kia không được, ông ta đi tới, vẻ mặt chính nghĩa hỏi Lý Lệ: "Cô Lý, sao lại thế này?"

Lý Lệ vừa nhìn thấy người đàn ông này, trong lòng hơi chán ghét, nhưng trên mặt vẫn không dám thể hiện ra. Bây giờ cô ta cũng được xem như là ngã một lần khôn hơn một chút, trong lúc cô ta không đủ thực lực không thể đắc tội với người nào, những người này đều không phải là người cô ta có thể đắc tội.

Lý Lệ miễn cưỡng cười: "Tổng giám đốc Triệu, tôi gây rối với chồng tôi, chọc giận anh ấy, không có chuyện gì lớn."

Người đàn ông kia vừa nghe, chồng? Không dám tin nhìn Chu Khải, trong đầu đều cảm thấy buồn cười. Người đàn ông này sẽ lấy người phụ nữ này làm vợ? Đúng là mắt mù, phụ nữ như vậy chỉ xứng chơi đùa, ai nghĩ sẽ lấy về nhà.

Nhưng ngoài mặt vẫn không nói thêm gì, chỉ khuyên bảo vài ba câu rồi xoay người đi, vừa đi tới chỗ quẹo bỗng nhìn thấy người bạn già đã từng hợp tác. Người kia hỏi: "Sao vậy, chú ý đến người phụ nữ đó sao?"

Tổng giám đốc Triệu nhìn theo tầm mắt của người bạn già, đúng lúc nhìn thấy Lý Lệ, tổng giám đốc Triệu cười nhạo: "Anh nói xem có phải đầu óc giới trẻ bây giờ đều động kinh không? Người phụ nữ có dáng dấp như thế sao cũng có người muốn tranh nhau cưới về nhà? Người phụ nữ kia có vẻ như rất có mùi vị phong lưu, không chừng trước kia có không ít thằng đàn ông lao vào. Ha ha, tìm một người phụ nữ như vậy không phải là tự mình cắm sừng lên đầu mình sao!" Tổng giám đốc Triệu lắc đầu cười, dù không cũng không nghĩ ra đầu óc người đàn ông lúc nãy nghĩ gì.

Người bạn già kia cũng cười ha ha: "Anh trông nom chuyện nhà người ta làm gì, biết đâu kỹ thuật của người phụ nữ này tốt, nói không chừng cậu thanh niên kia yêu kỹ thuật của cô ta, muốn ngừng mà không được, nhất thời bị ấm đầu nên cưới về nhà. Chẳng qua cũng nói bây giờ trông cậu ta khá lạ, nhưng có thể được mời tới bữa tiệc kiểu này cũng có thể thấy gia đình cậu ta cũng khá giả. Như vậy tôi càng cảm thấy buồn phiền, tại sao cha mẹ cậu ta lại đồng ý cho người phụ nữ như thế vào cửa cơ chứ?"

Nhìn thấy hai người đàn ông trung niên nhìn người phụ nữ tán gẫu về chuyện nhà người ta, đúng lúc đó, ông Chu đang đứng khoác tay với Chu Kỳ cách đó không xa. Chuyện hai người kia nói với nhau hai cha con cô đều nghe thấy hết, bọn họ cảm giác không thể tin được. Tại sao bọn họ thấy Lý Lệ rất tốt nhưng người khác lại cảm thấy xem thường như vậy? Chẳng lẽ là do người khác nhìn nhầm người?

Ông Chu nhớ tới mấy ngày nay Lý Lệ đều khác thường, mơ màng cảm thấy có chỗ kì lạ.

Bên kia, Nghiêm Hi đã xuống sàn nhảy và đi đến bên bàn ăn. Tối nay cô chưa ăn cơm, đều bị Lãnh Diễm thúc giục nếu không cũng không khiến cô trở nên đói như vậy. Lãnh Diễm vẫn đang canh cánh trong lòng câu nói kia của Nghiêm Lê Lê, lúc này nhìn Nghiêm Hi đang vui vẻ ăn uống, nghiêm mặt dặn dò: "Về sau em nên cách xa chị họ em một chút." Bây giờ thì vậy, biết đâu lúc anh mở mắt lại không thấy người đâu, anh phải đề phòng người phụ nữ kia mới được.

Nghiêm Hi nháy mắt không hiểu: "Tại sao?" Cô thích người chị họ này mà.

Lãnh Diễm thấy cô có nét mặt giống Nghiêm Lê Lê, trong lòng tức giận, nắm lấy lỗ mũi Nghiêm Hi độc miệng nói: "Nhìn xem nhìn xem, em vừa mới nhận ông ngoại là quên ông xã rồi. Phải nhớ em là của anh, không được phép nhận ông ngoại quên ông xã."

Nghiêm Hi giờ mới hiểu được nguyên nhân tại sao tối nay Lãnh Diễm khó tính, phải nói rằng không thể có chuyện nhận ông ngoại quên ông xã được. Mặc dù cô đã nhận nhưng nguyên nhân sâu xa cô muốn nhận ông ngoại tối nay là vì muốn bêu xấu Lý Lệ. Lúc cô đối mặt với Nghiêm Đình vẫn có cảm giác hết sức xa cách.

Buông gì đó trong tay, Lãnh Diễm hết sức tức giận, hai người cứ như vậy bắt đầu không coi ai ra gì. Nghiêm Hi nhìn chằm chằm Lãnh Diễm, nói khẽ: "Làm sao có chuyện đó, ông xã là người có một không có hai, sao em có thể ngu ngốc đến mức vứt anh đi, như vậy quá tổn thất?"

Lãnh Diễm thừa nhận nghe câu này của cô hết sức vui mừng, nhưng vẫn quyết định nhắc nhở cô: "Cũng không phải là chưa làm qua chuyện như vậy, hơn nữa còn là bốn năm, quá độc ác như vậy. Nếu không phải là anh đi tìm em, chỉ sợ bây giờ em cũng không muốn gọi điện thoại cho anh, chơi trò biến mất khỏi thế gian !"

Nhìn dáng vẻ oan khuất của Lãnh Diễm, Nghiêm Hi nhớ tới khoảng thời gian bốn năm không có anh, không nhịn được nói lời mình đã nhịn thật lâu: "Không phải anh đã bố trí rất nhiều người nằm vùng bên cạnh em sao? Anh cho rằng bọn họ ẩn náu rất tốt sao? Trước khi chụp ảnh còn không biết tắt đèn flash!" Cô đã nhận thấy được bên cạnh mình xuất hiện khá nhiều gương mặt quen thuộc từ lâu. Mỗi lần đi qua trong sân trường đều nhìn thấy, có lúc còn cảm thấy đèn flash đang nháy sáng. Cho nên trong bốn năm đó cô đã luyện thành công một kỹ năng, đó là tránh người!

Cô chỉ nói bâng quơ một câu như vậy, ai ngờ Lãnh Diễm vừa nghe lập tức tức giận nói: "Em nói gì? Bọn họ không tắt đèn flash sao?"

Nghiêm Hi nhìn Lãnh Diễm gật đầu một cái. Lãnh Diễm vô cùng tức giận, nghĩ thầm tên nhóc Tiểu Tam rất được, rõ ràng đã dặn bao nhiêu lần là không thể để cho Nghiêm Hi phát hiện ra. Nhưng nhìn xem thế nào, còn cố ý mở đèn flash để Nghiêm Hi biết cậu ta đang kín đáo quan sát cô.

Thật ra thì Lãnh Tiểu Tam cũng là người khổ tâm. Khi đó ông anh vừa muốn biết tình hình mỗi ngày của Nghiêm Hi lại không muốn để cho Nghiêm Hi biết được anh nhớ mãi không quên. Nhưng mà cậu ta không nghĩ như vậy, nếu nhớ mãi không quên vậy hãy để Nghiêm Hi biết tấm lòng của anh. Kết quả là đã có sự kiện tự mình chủ trương như thế.

Nghiêm Hi cười ha ha, vùi đầu vào trong hõm vai anh: "Được rồi được rồi, em biết em sai rồi."

Lãnh Diễm hết sức tức giận, thật muốn hôn lấy hôn để cái miệng của cô gái này nhưng vẫn kiêng kỵ quần chúng xung quanh. Mặc dù hai người trốn ở trong góc phòng người khác có thể không nhìn thấy nhưng vẫn có một vài cặp mắt nhìn vào. Lãnh Diễm ho khan, thuận thế đưa tay ôm eo Nghiêm Hi, được ôm ấp yêu thương cô là một chuyện hết sức hưởng thụ.

Hai người đang liếc mắt đưa tình đột nhiên bị một giọng nam lạnh thấu tim, bên kia Trình Thụy tỏ vẻ hâm mộ lên tiếng: "Oa oa, đúng là một bức tranh tình yêu xinh đẹp."

Nghiêm Hi nghe giọng điệu này không thể không nhớ tới tên Tiếu Thâm kia, giọng điệu người kia cũng lưu manh như vậy. Nhưng mà hiển nhiên không thể sánh với trình độ lưu manh của Trình Thụy nhà người ta. Mặc dù Tiếu Thâm là người rất đào hoa nhưng dường như cũng không chạm vào nhiều phụ nữ. Vị cậu chủ Trình này hoàn toàn khác, không kị sống nguội, giọng điệu từng trải này cũng khiến cô nổi lên suy nghĩ trong lòng đến tên trai bao đêm đó.

Lãnh Diễm quét mắt qua, cả người Trình Thụy đông cứng lại, miệng mở to: "Oa, có phải là tôi không nên xuất hiện ở chỗ này không?" Nói xong sau đó hết sức vô tội nhìn Nghiêm Lê Lê đang khoanh hai tay trước ngực kiêu ngạo nhìn hai người Lãnh Diễm.

Nghiêm Lê Lê nhìn Lãnh Diễm, hai mắt lạnh lùng nâng mày nói: "Tôi nói cho hai người biết muốn hôn cũng phải chú ý đến địa điểm, người này người tới mê hoặc…" Nói xong còn cố ý dừng lại một chút, sau đó nhìn thoáng qua cô em gái họ đang đỏ mặt, nhếch miệng cười nói: "Hi hi, đi thôi, ông nội có chuyện muốn nói với em." Nét mặt này đột nhiên trở nên âm u, biến chuyển trong một giây đồng hồ.

Nghiêm Hi nhìn chị họ mới nhận hít hà lưỡi, tốc độ thay đổi biểu cảm giống như không thể nào chào đón Lãnh Diễm. Ánh mắt lanh lợi ngó ngó mặt Lãnh Diễm giống như cái đít nồi, hình như hai người này đều không chào đón đối phương.

Mấy người đi với nhau vào trong phòng ở tầng hai của ông cụ, bên trong đã có một nhóm người vây quanh từ lâu. Nghiêm Hi đưa mắt nhìn quanh, mấy người quen cũ Lý Thánh Đức, Chu Khải, ông Chu, Lý Lệ, Chu Kỳ đều đang ở đây.

Coi như trong nháy mắt Nghiêm Hi đã hiểu ông cụ đã muốn làm gì, đây là cháu gái vừa nhận đã vội vã lập công trước mặt cháu gái.

Ông cụ vừa nhìn, mọi người đều đến đông đủ, thậm chí còn có thêm mấy người muốn tham gia cuộc vui, giọng rõ ràng mạch lạc: "Khụ khụ, tốt lắm, tất cả mọi người đều đã đến đông đủ, có một số việc cũng cần phải nói rõ." Sau khi liếc mắt nhìn Nghiêm Hi, rồi nhìn đến Lý Thánh Đức đang ngồi bên kia, mặt mũi thâm trầm: "Lý Thánh Đức, anh cho rằng anh ra ngoài mà có thể không cần phải chịu trách nhiệm với chuyện năm đó sao? Chuyện này như vậy là có lợi cho anh quá rồi!"

Lý Thánh Đức cúi đầu, không nhìn rõ vẻ mặt nhưng Nghiêm Hi lại có thể nhận ra trong lòng ông ta đang sợ hãi. Sợ cái gì, sợ cô con gái ông ta từng vứt bỏ trước đây bây giờ đang xuất hiện trước mặt ông ta, rồi lại chọc tới nhà họ Nghiêm, sợ cơ hội của mình khó khăn lắm mới xoay xở được bị tước đoạt?

Nghiêm Hi nở nụ cười lạnh, bước về phía trước hai bước, giọng rất nhẹ: "Ông không muốn ngẩng đầu lên nhìn tôi sao? Năm đó lúc tôi rời khỏi nơi đó cũng chỉ mới năm tuổi mà thôi, cũng không muốn biết tôi lớn lên giống ai sao? Là giống ông hay giống người mẹ đã chết oan từ lâu của tôi?

Lý Thánh Đức vẫn cúi đầu, cảm giác bóng người bên cạnh càng ngày càng rõ, lúc này mới khẽ ngẩng đầu lên. Trông thấy Nghiêm Hi mặt lạnh lùng đi tới, ông ta há miệng, muốn nói: Con gái, con còn sống, thật tốt.

Nhưng ông ta không thể nói nổi một lời, dường như lập tức bị mất tiếng, cảm thấy miệng mình đóng đóng mở mở nhưng không thể phát ra được chút âm thanh nào.

Thật ra thì lần đầu tiên lúc nhìn thấy Nghiêm Hi ông ta đã cảm thấy rất quen mắt, có gì đó rất giống một người đã khắc sâu trong đầu óc ông ta. Nhưng lúc đó nhìn thấy người này đột nhiên xuất hiện, trong chớp mắt ông ta xóa tan hình ảnh này theo bản năng. Không biết vì sao đây chính là một phản xạ có điều kiện, không có bất kỳ lý do nào được báo trước, một giây trước ông ta đang chờ nhìn thấy cô gái này, một giây tiếp theo hình ảnh như chiếc gương vỡ, chia năm xẻ bảy.

Lý Thánh Đức chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy rõ vẻ lạnh lùng trên mặt Nghiêm Hi, cũng thấy rõ trong mắt Nghiêm Hi ông ta là một cái bóng hèn mọn, nhỏ bé.

Nghiêm Hi đi thẳng, không nhìn ông ta nữa, đi tới bên cạnh Nghiêm Đình, đứng ngay ngắn nhìn ông cụ nói: "Cháu biết ông muốn bồi thường cho cháu, nhưng bây giờ những điều này đều không cần thiết. Cháu nghĩ không phải cháu muốn là ai cũng có thể cho, cháu muốn tự mình chiến đấu. Nhiều năm như vậy cháu đã hình thành nên thói quen dựa vào chính bản thân mình, về sau ông không cần làm những việc như vậy."

Nghiêm Đình khá kinh ngạc, sau đó nhanh chóng trở lại bình thường, bất đắc dĩ thở dài, gật đầu coi như là ngầm thừa nhận.

Nghiêm Hi xoay người muốn rời đi, bên kia Lý Lệ đang nhìn cha nuôi buồn chán ngồi đó, trong lòng cảm thấy ớn lạnh. Tại sao cô ta cảm thấy cô ta không thể đấu lại Nghiêm Hi?

Nhìn Nghiêm Hi đang đi thẳng tới, Lý Lệ nghĩ, nếu không đấu lại được vậy thì không cần đấu, ai biết Nghiêm Hi này sẽ trả thù quay đầu cắn cô ta hay không. Nhưng trước kia cũng đã gây ra nhiều việc như vậy, bây giờ nói không đấu là không đấu sao? Tình huống bây giờ chỉ sợ là cô ta không muốn đấu nhưng Nghiêm Hi sẽ không buông tay ?

Nghiêm Hi vẫn không nhìn mọi người trong phòng đi thẳng tới cửa chính. Đột nhiên Lý Lệ kéo cô, giọng điệu không dám tin: "Hi hi ? Cô thật sự là Hi Hi sao?"

Nghiêm Hi chợt cảm thấy Lý Lệ đúng là người cực kỳ dũng cảm, vẻ mặt biến hóa nhanh chóng mặt, âm thầm liếc mắt xem thường nghiêng đầu nhìn cô ta nói: "Thế nào, bây giờ biết tôi chính là cô bé trước đây có cảm giác như thế nào? Lý Lệ, đừng giả vờ chơi trò lấy lòng người khác nữa, nhiều năm rồi cô vẫn không hề tiến bộ chút nào. Mười bảy năm trước cô vẫn như vậy, lúc đó cô rất lợi hại, nhưng tại sao sau mười bảy năm cô vẫn giở thủ đoạn như vậy? Cô không thể thêm thắt vào chút gì sao?" Nói xong nhẫn tâm sập cửa rời đi.

Nghiêm Lê Lê nhìn, khẽ nhíu mày, thoáng hiện nụ cười trên mặt, cười nói với Nghiêm Đình: "Ông nội, tính khí cháu gái ngoại của ông không hề kém, nhưng mà cháu thích, tính tình như vậy mới xứng là con cháu nhà họ Nghiêm chúng ta!"

Nghiêm Đình nhìn cánh cửa bị đánh sập, vừa nghe thấy lời này của Nghiêm Lê Lê, thật lâu sau mới nở nụ cười, gật đầu đồng ý: "Đúng vậy, như vậy mới đúng." Có khí thế mới không bị người ta khinh thường!

Lãnh Diễm cảm thấy đầu óc những người nhà họ Nghiêm đều không bình thường. Lúc nãy Nghiêm Hi nói chuyện không hề khách khí với ông cụ như vậy, sao người ta không hề cảm thấy tức giận, ngược lại còn cảm thấy vui vẻ?

Không thể nghĩ ra, anh lắc đầu, liếc mắt nhìn mọi người trong phòng, những người này cũng không thể khiến người ta yêu thích giống vậy, Lãnh Diễm quay đầu bước đi đuổi theo cô vợ nhỏ của anh.

Còn lại mấy người trong phòng, Nghiêm Lê Lê với Trình Thụy xem như là người ở lại tham gia náo nhiệt, ông cụ nhìn hai người không muốn rời đi, trực tiếp mở miệng dụ dỗ: "Mọi người đi ra ngoài trước, để Lý Thánh Đức và Lý Lệ ở lại."

Ông cụ muốn nói chuyện riêng sao?

Mấy người nhà họ Chu kín đáo liếc mắt nhìn nhau, đi ra ngoài. Nghiêm Lê Lê không vui nói: "Ông nội, ngay cả cháu ông cũng muốn giấu sao?"

Ông cụ nheo mắt lại, "Đi ra ngoài."

Hôm đó không ai biết ông cụ nói chuyện gì với Lý Thánh Đức và Lý Lệ, dù sao sau đó Lý Lệ đi theo Chu Khải đi xem phòng ốc, mua một căn biệt thự, mua rất vội vàng. Cũng không biết là để làm gì, vì tiết kiệm thời gian nên đã mua căn biệt thự cũ nhưng vẫn rất quý, dụng cụ gia đình bên trong đều rất đầy đủ. Người nhà họ Chu như lập tức biến mất, ngay cả Chu Kỳ cụ bị ép buộc ở nhà đóng cửa suy nghĩ, không cho phép ra ngoài. Dù sao sau khi trải qua đêm đó tất cả người nhà họ Nghiêm đều trở nên hết sức khiêm tốn, giống như chưa từng xuất hiện.

85. Chương 86: Dẫn Sói Vào Hang

Khác với người nhà họ Chu khiêm tốn, Nghiêm Hi vùi mình ở nhà Lãnh Diễm, chơi đùa với Tiểu Yêu ở trên sô pha, bên kia Lãnh Diễm nhìn dáng vẻ nheo mắt hưởng thụ của Tiểu Yêu, nằm sấp dùng móng chân trên bốn bàn chân bám dính lên người Nghiêm Hi.

Lãnh Diễm đặt ly cà phê trong tay xuống, hỏi: "Em cảm thấy thế nào?"

Nghiêm Hi vừa gãi ngứa cho Tiểu Yêu vừa không để ý ngẩng đầu lườm ông chủ Lãnh, khẽ cười nói: "Không phải là nhà họ Chu có thói quen dùng thủ đoạn sao? Lý Lệ là đang suy nghĩ chờ thêm mấy ngày để mọi người đều quên chuyện đêm đó. Đây cũng là chuyện rất bình thường, đổi lại là em...em cũng làm như vậy."

Lãnh Diễm đến gần sô pha, vung tay lên ôm Tiểu Yêu vào trong ngực của mình, gập móng vuốt của nó lại, mở miệng nói: "Lý Lệ đó em tính thế nào?"

Nghiêm Hi nghe vậy, thoải mái nằm vào trong, vẻ mặt lơ đễnh: "Biết tính tình Lý Lệ thế nào không? Không phải anh đã dạy em rồi sao, đối mặt với những người thích tấn công kẻ địch, biện pháp nghênh chiến địch tốt nhất là không dùng chiêu nào cả."

Lãnh Diễm hăng hái, nhướng mày hỏi: "Không chiêu thắng có chiêu sao? Chờ tới lúc cô ta tới sẽ lợi dụng chiêu gậy ông đập lưng ông sao?" Đây cũng là chút kỹ xảo lúc bình thường khi Lãnh Diễm dẫn Nghiêm Hi ra ngoài chơi để tấn công Tiểu Thâm. Không ngờ chỉ là kỹ xảo chơi đùa nhưng lại được cô nhóc này tận dụng. Lãnh Diễm cảm thấy đầu óc Nghiêm Hi đúng là linh hoạt không tưởng tượng nổi, bản lĩnh học đi đôi với hành thật lớn.

Nghiêm Hi ngước mắt nhìn lên trần nhà, nhếch miệng cười đắc ý: "Tất nhiên, không phải Lý Lệ vừa đúng là kiểu người ông xã thích công kích sao? Nếu cô ta thích tấn công, vậy em sẽ mượn sức dùng sức."

Lãnh Diễm nháy nháy mắt, ném tiểu yêu trong tay xuống, cả người đè lên trên người Nghiêm Hi, hai mắt nhìn vào mắt cô nói: "Kế hoạch bắt đầu từ khi nào?"

Lãnh Diễm rất nghiêm túc khi nói những lời này, hai mắt không hề có ý nghĩ tùy tiện, ngược lại giống như đang thẩm vấn. Nghiêm Hi bĩu môi, Lãnh Diễm chính là người như vậy, không muốn để cô giấu diếm chuyện gì, cau mày suy nghĩ một chút mới ngoan ngoãn trả lời: "Bốn năm trước đã bắt đầu, chẳng qua đó là một quá trình khá dài, gần đây mới bắt đầu có kết quả."

Lãnh Diễm cảm thấy không thể, dùng thời gian bốn năm để chuẩn bị một kíp nổ, chuyện này cần bao nhiêu tính nhẫn nại?

Lãnh Diễm chợt cười, đưa tay nhéo mũi Nghiêm Hi, thổi hơi vào trong tai cô: "Về sau anh phải cẩn thận hơn mới được, không cẩn thận chọc phải em sẽ tiêu đời."

Nghiêm Hi nhoẻn miệng cười, vòng hai tay qua đầu Lãnh Diễm ra sức hôn chụt: "Yên tâm đi, đến lúc đó em sẽ không nể tình đâu."

Lý Lệ cũng theo cả nhà khiêm tốn ẩn mình, sau khi trở về mọi người vui vẻ thay đổi, tất cả giống như đã dần quên người phụ nữ ăn mặc khiêu gợi đêm đó.

Ngày hôm đó Nghiêm Hi đàm phán với Lãnh Diễm khá lâu, đi theo Lãnh Diễm tới tòa nhà cao tầng R&D thần bí trong truyền thuyết, đứng ở dưới ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy mây trắng bồng bềnh, tầng trên cùng như không thể nhìn thấy.

Lãnh Diễm đeo hai mắt kính thật to nhìn Nghiêm Hi ngơ ngác ngẩng đầu nhìn lên như vậy, đưa tay xoa xoa đỉnh đầu cô: "Đi thôi, về sau đây là của em, em sẽ hết sức quen thuộc với nó, quen thuộc đến mức nhắm mắt cũng có thể đi ra." Dứt lời liền duỗi tay ôm lấy Nghiêm Hi thoải mái bước vào.

Trong sảnh lớn hai người đẹp nhìn thấy ông chủ đi tới, miệng mở ra, hàm răng để lộ tám chiếc răng xán lạn, giọng ngọt ngào, khom lưng cúi người chào: "Chào tổng giám đốc."

Lãnh Diễm đeo mắt kính không hề liếc mắt nhìn, hừ lạnh trong mũi: "Ừ." Dáng vẻ kia thật sự rất muốn ăn đòn.

Buổi sáng đi làm, trong tập đoàn R&D có không ít nhân viên cho nên lúc nhìn thấy ông chủ ôm phụ nữ đi vào thang máy riêng của tổng giám đốc, cửa thang máy vừa đóng bên ngoài lập tức trở nên hết sức ồn ào.

"Cô gái đó là ai, không phải là cô gái lên báo hôm đó chứ?"

Đủ loại tin đồn.

Đến tầng sáu mươi sáu, 'đinh', thang máy mở ra, Nghiêm Hi liếc mắt nhìn, cả tầng yên tĩnh như không có ai, quay đầu lại nhìn Lãnh Diễm, người này dáng vẻ lười biếng, hai mắt giấu sau mắt kính không thể nhìn ra là đang nghĩ gì. Nghiêm Hi bĩu môi, bước ra ngoài, giày cao gót nhẹ nhàng giẫm lên sàn đá bằng cẩm thạch phát ra tiếng động thanh thúy, có vẻ như hết sức vang dội trong tầng lầu trống rỗng này.

Lãnh Diễm nhìn thấy dáng vẻ cẩn thận của cô, khóe mặt hiện ý cười, trực tiếp đi tới đưa tay ôm Nghiêm Hi không nói lời nào dẫn cô tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cho đến khi hai người quẹo vào trong khúc quanh của hành lang, lúc này Nghiêm Hi mới nhìn thấy cuối hành lang có một người đang ngồi trên bàn, mặt lạnh lùng, chính là Lãnh Tiểu Tam. Lãnh Tiểu Tam nhìn sang bên này, sau đó tiếp tục cúi đầu xử lý tài liệu, giống như nghĩ đến gì đó rồi không chắc chắn ngẩng đầu lên nhìn lần nữa, đưa tay nâng mắt kính trên sống mũi, sau một lúc khá lâu mới xác định người Lãnh Diễm ôm trong ngực không phải là Nghiêm Hi đó sao.

"A Nghiêm Hi? Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Lãnh Tiểu Tam khá kích động đứng lên đi thẳng tới chỗ Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi trong ngực anh, vẻ mặt như đang nhìn thấy người ngoài hành tinh, sải cánh tay dài vuốt mạnh mặt cô, cuối cùng chậc chậc nói: "Chậc chậc chậc, gầy thế này, có phải em đến thành phố G không được ăn no không, sao chỉ còn lại da bọc xương như vậy?" Dáng vẻ Nghiêm Hi hiện tại đâu còn mũm mĩm như bốn năm trước, lúc đó thịt trên mặt véo rất mềm, cảm giác rất thích.

Bây giờ chỉ còn da bọc xương, nhéo nhéo mấy cái không khác gì đang nhéo xương khiến Lãnh Tiểu Tam đau lòng, giục hai người đi vào phòng làm việc, mình xoay người đi pha một ly sô cô la nóng. Vì sao pha loại đồ uống này? Nhiệt lượng rất cao!

Nghiêm Hi đen mặt nhìn Lãnh Tiểu Tam cẩn thận bưng cái ly, vội nói: "Lãnh Tiểu Tam, bây giờ đang là mùa hè, anh muốn em mập cũng không cần phải pha cho em thứ gì đó mát lạnh, anh muốn em uống xong mồ hôi đầy người sao?"

Lãnh Tiểu Tam liếc mắt nhìn ly sô cô la đang bốc hơi nóng, rồi nhìn đến mặt trời chói chang bên ngoài, suy nghĩ cũng đúng. Nhưng bình thường cậu ta là một người bướng bỉnh không chịu nhận, nói liến thoắng: "Đó là em không biết, sô cô la thì phải uống nóng… như vậy mới đúng, cảm giác thật tuyệt vời, cảm giác hết sức béo ngậy ngon lành." Quang quác một tràng liên thanh.

Bên kia Lãnh Diễm vẫn lạnh lùng lên tiếng: "Trợ lý Lãnh, hạng mục cậu đang theo thế nào rồi?"

Lúc này Lãnh Tiểu Tam cảm giác gió mát lạnh sau đầu, quay đầu về phía ghế tổng giám đốc mà Lãnh Diễm đang ngồi, cười ha ha nói: "Ông chủ, vụ đó rất thuận lợi, ngày hôm qua chính phủ đã gọi điện thoại tới, nói công trình này nhất định sẽ cho chúng ta."

Lãnh Diễm cười lạnh: "Ai gọi điện thoại, là người phụ trách công trình tự mình gọi điện thoại tới sao?"

Lãnh Tiểu Tam vốn cho rằng chuyện này như ván đã đóng thuyền, sau khi nghe Lãnh Diễm hỏi vậy lập tức thấp thỏm không yên. Vừa nghĩ như thế, lắc đầu, người gọi điện thoại tới là trợ lý của người phụ trách hạng mục này, bình thường cũng thường xuyên giao tiếp. Lần đó lúc hai người lén lút trò chuyện anh một câu tôi một câu liền lộ ra thông tin công trình lần này chắc chắn sẽ do tập đoàn R&D phụ trách.

Lãnh Diễm nhìn thấy Lãnh Tiểu Tam lắc đầu, tiếp tục lạnh lùng nói: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, chỉ cần vẫn chưa ký hợp đồng thì công trình này vẫn chưa phải là của chúng ta, còn bị người ta đục nước béo cò cướp lấy cơ hội. Cậu về chú ý tình hình bên kia, có bất kỳ động tĩnh gì lập tức báo cáo cho tôi."

Lãnh Tiểu Tam dĩ nhiên biết bên kia là bên nào, đó là những quan viên chính phủ cấp cao thường qua lại với bọn họ. Lãnh Tiểu Tam gật đầu đi ra ngoài.

Nghiêm Hi nhìn cánh cửa đóng chặt suy nghĩ một lúc sau đó mởi hỏi: "Lợi ích từ hạng mục giải phóng cũ đó rất khách quan sao?" Nếu không tại sao Lãnh Diễm lại chú ý đến hạng mục này như vậy?

Lãnh Diễm dựa vào chiếc ghế da sau lưng, lười biếng quay một vòng, đưa những ngón tay như không có xương lấy mắt kính đeo trên mũi mình xuống, tùy tiện ném lên trên bàn. Anh nhìn Nghiêm Hi đang ngồi trên ghế sô pha cách bàn làm việc không xa, nháy mắt với cô nói: "Chẳng lẽ em không biết tập đoàn Thánh Đức cũng đăng kí hạng mục này?"

Nghiêm Hi nghe vậy sững sờ, nhớ tới lúc trước Tống Quốc Bằng đã từng nói bây giờ Lý Thánh Đức cũng dần bắt đầu quản lý một vài việc ở trong công ty.

Nghiêm Hi nhếch miệng cười, nhìn Lãnh Diễm đang vứt ánh mắt quyến rũ sang mình, khẽ mỉm cười, cũng lười biếng ngồi trên sô pha nói: "Anh muốn làm gì?"

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười, nhích đầu vào sâu trong ghế da hơn, thật lâu sau mới cảm thán một câu hết sức khôn ngoan: "Em nói xem, anh chờ người ta ra tay trước cũng không phải là cách, không duyên không cớ đi theo bọn họ đúng là lãng phí thời gian. Không bằng chúng ta dứt khoát tạo cơ hội để bọn họ ra tay một lần, người ta chờ cơ hội cũng không dễ dàng gì."

Nghiêm Hi nghe vậy cười thành tiếng, ép buộc bọn họ ra tay, không tin rằng họ sẽ không xuất chiêu: "Nghĩ cũng không khác biệt lắm, bọn họ ẩn náu nhiều năm như vậy, xét theo tính tình của bọn họ thì đây là lúc không thể nhẫn nại được."

Lãnh Dật Lăng về nhà khoảng chừng mấy ngày có gặp qua mấy ông bạn cũ trước kia. Hôm đó ông gặp một người bạn học, người nọ chợt nhớ tới câu chuyện hôm tổ chức tiệc mừng thọ nhà họ Nghiêm, há mồm nói: "Hôm mừng thọ nhà họ Nghiêm đúng là có chuyện đặc sắc, thì ra con gái Nghiêm Tử Hoa còn sống, anh biết chứ?"

Lãnh Dật Lăng mơ màng, sao có thể dây dưa đến chuyện con gái Nghiêm Tử Hoa còn sống hay không. Lãnh Dật Lăng đảo mắt một vòng, nhìn người nọ hỏi: "Là ai?"

Người nọ cũng chỉ là nói bừa, chuyện tình năm đó giữa Lãnh Dật Lăng và Nghiêm Tử Hoa hết sức vang dội, có ai là không biết, nhưng mà tuy ông là bạn thân nhất cũng không được rõ ràng lắm. Nghe Lãnh Dật Lăng hỏi như vậy ông sửng sốt, hỏi ngược lại: "Anh không biết sao? Thật sự anh không biết?"

Lãnh Dật Lăng bị hỏi lại nên khá phiền, không nhịn được nói: "Nói trọng tâm, nhanh lên!"

Người nọ suy nghĩ một chút, dù sao chuyện này cũng đã qua khá lâu, ông không nói thì người khác cũng nói, cho nên ông kể hết mọi chuyện đêm đó cho Lãnh Dật Lăng nghe.

"Nghiêm Hi?" Lãnh Dật Lăng không phản ứng kịp, con bé lại là con gái Nghiêm Tử Hoa? Năm đó ông dẫn Lãnh Diễm đi theo con đường tắt trở về thành phố A, đi được nửa đường thì Lãnh Diễm bảo muốn đi giải quyết mới dừng lại chờ. Kết quả là lúc chạy đi chỉ có một lúc quay về đã thành hai. Khi đó Lãnh Diễm dẫn Nghiêm Hi về, cả nhà ai cũng yêu thích cô bé, cho nên vẫn nuôi. Không biết vì nguyên nhân gì bốn năm trước Nghiêm Hi đột nhiên rời khỏi, khi đó ông vẫn còn nhớ.

Nghiêm Hi là con gái của Nghiêm Tử Hoa?

Lãnh Dật Lăng dường như không tiêu hóa được tin tức này, có chuyện khéo như vậy sao?

Không đúng, không đúng, thật sự là bọn họ ngẫu nhiên nhặt được Nghiêm Hi, nhưng nhớ tới đoạn tình cũ của ông với Nghiêm Tử Hoa, nghĩ lại đúng là khéo nhặt được. Chính ông cũng biết là trùng hợp, nhưng người khác biết sẽ nghĩ thế nào?

Người bạn kia nhìn sắc mặt Lãnh Dật Lăng biến chuyển nhiều lần, vấn đề trong miệng nhưng không dám hỏi ra ngoài. Lãnh Dật Lăng nhìn ông ấy há mồm muốn nói chuyện, trong lòng cũng hiểu được chút út, cau mày nói: "Muốn hỏi gì có thể thoải mái hỏi."

Người nọ cười ha ha, hỏi: "Năm đó thật sự là anh chỉ tình cờ nhặt được Nghiêm Hi sao?"

Lãnh Dật Lăng tối sầm mặt, ông biết sẽ hỏi như vậy, nghĩ lại ngay cả bạn mình cũng nghĩ như thế, người khác sẽ nghĩ thế nào. Càng nghĩ càng thấy không thể được, nói thẳng: "Khi đó tôi cũng không biết đứa bé kia trông như thế nào. Hơn nữa Nghiêm Hi là do Diễm Diễm nhặt được." Nói xong cũng rời đi, để lại một mình người nọ đứng ngơ ngác nhìn người ta đi ra, thật lâu mới có thể bình tĩnh, kinh sợ trong lòng. Thật sự sẽ có chuyện khéo như vậy sao? Nhưng sẽ có người nào tin chuyện này là chuyện trùng hợp?

Lãnh Dật Lăng lái xe thẳng đến nhà họ Nghiêm, đã nhiều năm rồi ông không tới đây, ngay cả mừng thọ ông Nghiêm ông cũng chỉ mua quà rồi bảo Lãnh Diễm mang tới. Thật ra ông cũng không phát hiện ra lúc đến đây ông sẽ nhớ tới Nghiêm Tử Hoa, trong lòng ông vẫn còn vướng mắc không bỏ được.

Cuối cùng Lãnh Dật Lăng vẫn đi vào, lúc quản gia đi vào thông báo Nghiêm Đình rất ngạc nhiên. Phong Trác Hạo đang ngồi với Nhục Đoàn Tử tập viết chữ bằng bút lông, cậu bé cầm bút lông không vững viết chữ xiêu xiêu vẹo vẹo không nói, trên người còn dính đầy mực nước. Hai người này chiếm một bàn đọc sách, bên kia ông cụ cũng một mình chiếm một bàn đọc sách.

Lúc quản gia đi vào cả ba người đều dừng lại, Phong Trác Hạo liếc mắt nhìn ông cụ, bế con trai trong ngực giao cho quản gia: "Dẫn cậu chủ nhỏ đi tắm, thay một bộ quần áo khác."

Quản gia đi xuống, Phong Trác Hạo buông bút lông trong tay đi tới trước mặt ông cụ hỏi thăm: "Người xem…"

Ông cụ cũng đặt bút trong tay xuống, phất tay nói: "Cho cậu ta vào." Ông đã đoán trước người này sẽ không chịu đựng được vác mặt đến, nếu như cậu ta không đến vậy chứng tỏ cậu ta đã biết thân phận Nghiêm Hi từ lâu. Như vậy thì lúc ấy cậu ta sẽ đưa Nghiêm Hi đi mà không trả lại, ông đã có thể ghi sổ chuyện này.

Lãnh Dật Lăng khá căng thẳng ngồi trong phòng khách nhà họ Nghiêm, đã bao nhiêu năm không gặp ông cụ, mỗi lần cũng không dám quay lại. Sau chuyện của Nghiêm Tử Hoa ông đã ra nước ngoài, thật sự là sợ ông cụ nhìn thấy ông sẽ nhớ đến Nghiêm Tử Hoa, như vậy thì tội nghiệt của ông càng nặng.

Phong Trác Hạo đỡ ông cụ xuống, Lãnh Dật Lăng lập tức đứng bật dậy, cẩn thận quan sát ông cụ trước mắt. Thật sự ông cụ đã già, chỉ còn hai mắt kia vẫn còn tinh thần như vậy, không hề nhận ra thế nào là không có tinh thần.

"Ông Nghiêm, ông vẫn như vậy."

Nghiêm Đình chỉ lười biếng nâng mí mắt, nhìn lướt qua, đi tới ngồi lên trên ghế sô pha, lúc này mới lạnh lùng lên tiếng: "Ngồi đi, mấy chục năm không tới, bây giờ tới đây là có chuyện gì?" Ông Nghiêm nhìn chằm chằm tách trà đang bốc hơi trên mặt bàn, mắt không nhìn Lãnh Dật Lăng, dáng vẻ lười biếng khiến Lãnh Dật Lăng càng bối rối không biết phải làm sao.

Suy nghĩ một chút cũng không để ý Phong Trác Hạo đang ở đây, Lãnh Dật Lăng lên tiếng: "Ông Nghiêm, năm đó thật sự là con không biết Nghiêm Hi là đứa bé đó, nếu con biết chắc chắn con đã dẫn con bé đến cho ông. Hôm nay con mới nghe nói Nghiêm Hi là con gái Nghiêm Tử Hoa, trong lòng con thật sự rất vui mừng cho cô ấy. Con gái cô ấy còn sống, cô ấy nhất định rất vui mừng, về sau người dĩ nhiên cũng rất vui mừng. Nhưng con vẫn nên giải thích rõ ràng cho người biết, năm đó con chỉ xem Nghiêm Hi là một đứa bé con nhà bình thường. Khi đó Lãnh Diễm vào trong rừng đi vệ sinh bắt gặp Nghiêm Hi, lúc đó mới đưa con bé về nuôi dưỡng ở nhà họ Lãnh." Lãnh Dật Lăng nói rất kích động, nghĩ tới nhất định phải giải thích chuyện này thật rõ, nếu không không biết sẽ có hiềm khích gì nữa.

Nghiêm Đình chỉ lẳng lặng nghe Lãnh Dật Lăng nói, thật lâu sau mới miễn cưỡng nhìn với ánh mắt xem thường, nâng tách trà lên hớp một ngụm: "Chuyện cậu muốn nói là chuyện này sao? Tôi già nhưng không

hồ đồ. Hôm nay cậu đến rồi cũng thôi, nếu hôm nay cậu không tới vậy sẽ nói lên điều gì biết không?" Giọng ông cụ thật dài, giọng điệu chất vấn lạnh lùng.

Trong nháy mắt Lãnh Dật Lăng liền biến sắc, vậy là muốn nói mình cố ý giấu cháu gái nhà họ Nghiêm đi sao! Lãnh Dật Lăng nhìn ông Nghiêm, vội vàng muốn nói, ông Nghiêm khoát tay ngăn lại.

"Tôi cũng là người nhìn cậu lớn lên, cũng khá hiểu tính khí của cậu, chỉ là khá nhu nhược. Chuyện năm đó không phải là chuyện người ta có thể làm được. Cậu nói thử xem, cậu cũng có con, sao đột nhiên lại vừa ý con bé đó? Khi con bé vẫn còn bé, sao cậu không để ý đến? Đơn giản chỉ là thấy con bé lớn lên đột nhiên trở nên xinh đẹp nên mới động lòng, tình yêu của cậu như vậy sao? Về nhà nhìn lại con trai cậu xem, thẳng bé đó còn có trách nhiệm hơn cậu rất nhiều." Lời này là Nghiêm Đình nghĩ thật lâu mới nói, năm đó ông cũng chứng kiến mọi chuyện giữa Nghiêm Tử Hoa và Lãnh Dật Lăng, hai người trẻ tuổi kia chỉ là nhất thời bị suy nghĩ làm choáng váng đầu óc.

Cái gì là yêu? Có phải là sinh ra từ lúc hai người còn nhỏ cùng lớn lên cùng chơi đùa, hay là sinh ra từ lúc Nghiêm Tử Hoa học xong mới trở nên duyên dáng yêu kiều? Đó không phải là yêu, đơn giản chỉ là đánh lừa thị giác mà thôi. Thế nhưng khi những người trong nhà ngăn cản quá mức, hai đứa đều là người bướng bỉnh, cho nên càng phản đối bọn nó càng muốn đến với nhau. Khi đó tình cảm này không phải là yêu, hoàn toàn chỉ là muốn chống đối lại gia đình. Nghiêm Tử Hoa còn nhỏ đối đầu với gia đình không nói làm gì, nhưng Lãnh Dật Lăng gần ba mươi tuổi sao vẫn còn ngu ngốc như vậy?

Nghiêm Đình hừ một tiếng: "Tôi nói những chuyện này, chuyện cũng đã trải qua lâu lắm rồi, bởi vì chuyện này mà chúng ta không qua lại với nhau cũng nhiều năm. Bây giờ tôi và cha cậu cũng đều lớn tuổi, không thể chịu đựng nổi những người trẻ tuổi các cậu tranh cãi. Tôi thấy con trai cậu không tệ, ít nhất từ nhỏ đến lớn đều đồng ý với cháu gái tôi, vội vàngg giải quyết hết mọi chuyện, không gây ra những chuyện giống cậu năm đó."

Lãnh Dật Lăng choáng váng đầu óc, không hiểu tại sao tình yêu mình kiên trì cả đời lại bị ông cụ nói thành ra như vậy?

Nghe lời nói hành động sau cùng của ông cụ, Lãnh Dật Lăng gật đầu một cái, hơi mất hồn mất vía ra khỏi nhà họ Nghiêm.

Phong Trác Hạo nhìn dáng vẻ đi ra ngoài của người đàn ông kia, hơi lo lắng nói: "Ông, người nói như vậy là không công bằng với anh ấy." Vốn dĩ anh cũng cảm thấy chuyện tình yêu này chỉ như cái rắm, tình yêu vui đùa không quan trọng về tiền bạc. Ai ngờ gặp phải người như vậy đã phá vỡ hoàn toàn thế giới nhận thức trước đây của anh.

Thế giới u ám màu xám tro của anh đã được mẹ của cô bé đó biến thành màu sắc sặc sỡ, cho nên anh mới biết thế giới này tươi đẹp biết chừng nào.

Ông cụ thở dài: "Hết cách rồi, con bé đã ra đi nhiều năm như vậy, con xem những năm này vợ cậu ta đã trải qua cuộc sống như thế nào. Nhân cơ hội hiện tại nên chấm dứt mọi ý nghĩ, kịp thời quay đầu lại, bù đắp cho Vận Uyển thật tốt."

Phong Trác Hạo nghe vậy, câu chuyện tình yêu này thật sự rất phức tạp, thật sự không thích hợp để người mới học yêu như anh nghiên cứu phán xét.

Dường như Lãnh Dật Lăng hồn bay phách lạc đi dọc theo con đường trở về biệt thự nhà họ Lãnh. Không biết bởi vì tinh thần hốt hoảng thế nào mà vượt mấy chỗ đèn đỏ. Sau khi xe dừng lại ông đột nhiên cảm thấy cả người hết sức mệt mỏi, kiệt sức ngã ra sau ghế, nhắm tịt hai mắt.

"Cộc cộc cộc…" có người bên ngoài cẩn thận gõ cửa kính, Lãnh Dật Lăng nhướng mày, không để ý giả bộ như không nghe thấy. Ai biết rằng người nọ tiếp tục gõ cửa, Lãnh Dật Lăng cảm thấy phiền não, sao không thể để ông yên tĩnh một lúc. Kết quả vừa mở mắt ra, là Chu Vận Uyển. Chu Vận Uyển ôm ngực nhìn Lãnh Dật Lăng, hai mắt vừa mở kia hàm chứa vô số tia ác độc, trái tim bà bị dọa sợ co rút lại, nói không nên lời.

Lãnh Dật Lăng nghĩ tới câu nói của Nghiêm Đình, chẳng lẽ mình kiên trì nhiều năm với Nghiêm Tử Hoa chỉ là như vậy sao?

Trong lòng hết sức bối rối, không quan tâm đến bất cứ thứ gì, trực tiếp lái xe rời khỏi nhà họ Lãnh. Bây giờ ông cần không gian yên tĩnh để ông suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện.

Chiếc xe kia dính sát tới chân Chu Vận Uyển phóng bay ra ngoài, tốc độ hết sức nhanh, trong nháy mắt không thấy bóng dáng. Chu Vận Uyển bị tiếng xe ầm ầm hù dọa, bị hành động mạnh mẽ này xô ngã xuống đất, ngơ ngác nhìn chiếc xe đã không còn thấy bóng dáng, Chu Vận Uyển ngồi dưới đất chưa hoàn hồn.

Mẹ Liễu đang đứng ở bên trong nhìn thấy cảnh này vội vàng chạy tới đỡ Chu Vận Uyển dậy, gấp gáp hỏi: "Không sao chứ, bà chủ đừng dọa tôi." Chu Vận Uyển từ từ nhìn lên, nhìn thấy mẹ Liễu, hốc mắt nong nóng, nước mắt tuôn trào như mưa.

Mẹ Liễu càng thêm sốt ruột, bình thường tính tình bà chủ rất mạnh mẽ, chưa bao giờ khóc, cho dù có oan ức đến mấy cũng không khóc. Bây giờ nghĩ lại không biết ông chủ đã làm chuyện gì quá đáng rồi, "Bà chủ, có phải ông chủ đã làm gì không?"

Chu Vận Uyển cảm giác cả người không còn sức lực, đã nhiều năm như vậy chồng mình vẫn đối xử với mình như vậy, tiếp tục kiên trì có cần thiết không? Thật sự bây giờ bà không kiên trì được nữa.

Mẹ Liễu đỡ bà đi vào trong nhà, kết quả chưa đi được hai bước Chu Vận Uyển đột nhiên cảm thấy trời đất xoay mòng, lập tức ngã xuống.

Lúc Lãnh Diễm nhận được điện thoại hết sức sững sờ, không dám tin hỏi: "Mẹ nói người nào?"

Bên kia mẹ Liễu kể hết mọi chuyện, còn nói bây giờ Chu Vận Uyển đang cấp cứu ở phòng cấp cứu trong bệnh viện. Cúp điện thoại, Lãnh Diễm hết sức bình tĩnh, Nghiêm Hi đang ngồi trên ghế sô pha nhìn thấy Lãnh Diễm như vậy, cảm thấy hết sức khác thường, hỏi: "Anh đứng sững đó làm gì? Xảy ra chuyện gì sao?"

"Mẹ anh nhập viện, hiện đang cấp cứu ở phòng cấp cứu." Giọng Lãnh Diễm hết sức bình tĩnh, bình tĩnh giống như đang nói chuyện của người khác.

Nghiêm Hi trợn to hai mắt, "Cái gì?"

Chờ sau khi Lãnh Diễm dẫn Nghiêm Hi đi tới bệnh viện Chu Vận Uyển đã được chuyển vào phòng ICU. Lãnh Diễm nhìn mẹ mình đang đeo bình chụp dưỡng khí bên trong, cách một lớp thủy tinh thật dầy, sắc mặt u ám, "Đã xảy ra chuyện gì?" Câu hỏi rất nhẹ nhàng, giống như hơi bay ra, Nghiêm Hi nghe thấy càng thêm kinh hãi.

Lãnh Diễm bình thường có chuyện gì lớn xảy ra đều nói như vậy, càng là lúc anh đang suy tính chuyện gì, giọng điệu càng trở nên mơ hồ như vậy. Liếc mắt nhìn mẹ Liễu đang đứng phía sau không biết nên nói hay không nên nói, Nghiêm Hi đưa tay kéo tay mẹ Liễu, nháy nháy mắt, nói mau đi, nhất định phải nói nếu không Lãnh Diễm còn phát điên đến mức nào.

Mẹ Liễu nhìn ánh mắt Nghiêm Hi, trong lòng hết sức rõ ràng, đã cho nói. Thật ra thì bà cũng không rõ chuyện này lắm, chỉ là lúc bà đi ra thấy ông chủ đã lái xe đi, cũng không quan tâm đến bà chủ đã ngã ra phía sau.

Sắc mặt Lãnh Diễm càng lúc càng tối, ánh mắt lạnh lùng nhìn Chu Vận Uyển vẫn đang còn hôn mê, nói với mẹ Liễu đứng sau: "Mẹ chăm sóc ẹ con thật tốt, khi nào bà ấy tỉnh thì nói cho con." Nói xong cũng sải bước rời khỏi bệnh viện.

Nghiêm Hi nhìn sắc mặt anh hình như có gì đó không bình thường, vội vàng nói đôi lời với mẹ Liễu: "Chăm sóc ẹ Lãnh thật tốt, con thấy sắc mặt anh ấy rất khác thường, chắc chắn có chuyện." Nói xong cũng nhanh chóng chạy theo.

Mẹ Liễu cũng gật đầu với Nghiêm Hi, "Mau đi đi, chăm sóc cho cậu chủ thật tốt." Sau đó quay đầu lại nhìn Chu Vận Uyển yếu đuối bên trong, càng nhìn càng thấy đau lòng. Bình thường bà ấy là người kiêu ngạo đến mức nào, sao lại khóc, chứng tỏ bà ấy đã phải chịu biết bao uất ức, trái tim mệt mỏi đến mức sinh bệnh? Cơ thể này thật khỏe sao có thể tổn thương đến trái tim cơ chứ?

Một tiếng trước Chu Vận Uyển vừa được giải phẫu cấp cứu cho tim, người chưa từng bị bệnh tim đột nhiên phải vào phòng cấp cứu vì bệnh tim là vì cái gì? Trong lòng mẹ Liễu cũng không thoải mái, suy nghĩ đến

việc những năm tháng này bà chủ đã trải qua cuộc sống thế nào, thật sự là trăm lo đủ bề, khó trách trái tim không chịu nổi gánh nặng này.

Lãnh Diễm đi rất nhanh, Nghiêm Hi mang giày cao gót đuổi theo phía sau, bỗng nhiên bị ngã trái chân, không phải là rất nghiêm trọng, chỉ là cô chợt lóe lên suy nghĩ, cố ý kêu thảm thiết: "Ai u…"

Lãnh Diễm trước mặt vẫn đang lạnh lùng đi về phía trước, sau khi nghe thấy tiếng hét thảm lập tức trở nên luống cuống, sao lại kêu to?

Quay đầu lại nhìn đúng lúc nhìn thấy Nghiêm Hi đang che cổ chân vẻ mặt đau đớn, bước nhanh tới xem: "Sao vậy, anh đi nhanh là để lấy xe, em đi nhanh vậy để làm gì hả?"

Nghiêm Hi mím môi: "Em thấy anh vẻ mặt lạnh lùng, không phải là lo lắng sao? Bây giờ trong đầu anh đang bốc lửa, ai biết được anh có liều mạng đi gặp người ta hay không, sao em có thể để mặc không trông anh chứ?"

Lãnh Diễm nghe vậy, trong lòng như có dòng nước ấm áp đang chảy róc rách. Anh vẫn biết tình cảm của cha mẹ mình không tốt, nhưng từ trước đến nay hai người bọn họ chưa từng gây ra chuyện như thế này. Trong lòng anh khá lo lắng, dù cho có chuyện gì xảy ra cũng không được xô mẹ anh xuống đất, đàn ông như vậy thì gọi là gì.

Nhìn thấy Nghiêm Hi có vẻ rất đau, "Đau không? Có cần để anh đưa em đi gặp bác sĩ không?"

Nghiêm Hi cười, đưa tay kéo tay anh, không để cho anh chạy, "Em không đau, chúng ta đi thôi, lúc đến gặp người khác phải kiềm chế một chút, tranh cãi là không tốt."

Lãnh Diễm bất đắc dĩ: "Lúc nào tính tình anh không tốt, em đã chứng kiến bao giờ chưa?" Lãnh Diễm nhướng lông mày lên, nhìn cô gái đang dùng tay níu kéo tay mình, dáng vẻ kia rất giống cô vợ nhỏ lo lắng cho chồng. Thật tốt!

Nghiêm Hi nhìn thấy dáng vẻ không thừa nhận của anh, bĩu môi: "Đúng vậy, trước kia tính tình anh rất nóng nảy, chỉ là mười năm này tham gia vào cuộc chiến thương trường nên mới kiềm chế lại. Nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, anh cho rằng bình thường anh không dễ dàng nổi giận là đã nói lên tính tình anh rất dễ chịu sao?" Về tính tình nóng như lửa của Lãnh Diễm, từ nhỏ cô đã chứng kiến rất nhiều.

Trước kia tình cảm của cha Lãnh mẹ Lãnh đều không tốt, Lãnh Dật Lăng thường ở bên ngoài, hiếm khi trở về, mỗi lần ông ấy về Lãnh Diễm đều thấy không vừa mắt với ông. Khi đó đúng lúc là thời kỳ nổi loạn của Lãnh Diễm, phản ứng trong thời kỳ nổi loạn của người ta rất mãnh liệt, còn kém chuyện dùng lửa đốt biệt thự nhà họ Lãnh thôi.

Trên căn bản khi đó mỗi lần hai người gặp nhau đều gây chiến tranh với nhau. Nhưng kể từ khi Lãnh Diễm dọn ra ngoài, mâu thuẫn giữa hai người dần không còn nữa, tình cảm cũng dần trở nên tốt hơn. Vốn còn tưởng rằng mối quan hệ giữa Lãnh Diễm và cha đã khá hơn, nhưng lần này vừa nhìn thấy là vẫn chưa được.

Nghiêm Hi nghĩ đến mẹ mình, gia đình Lãnh Diễm biến thành như vậy, một phần nguyên nhân rất lớn là bởi vì mẹ của mình, khó trách được tại sao Chu Vận Uyển lại hận mẹ như vậy, cho nên sau này còn không muốn gặp cô.

Lên xe, Lãnh Diễm không chú ý tới nét mặt áy náy thoáng qua trên mặt Nghiêm Hi, lái xe thẳng về nhà họ Lãnh.

Lúc trở về Lãnh Dật Lăng vẫn chưa trở lại, người giúp việc trong nhà nói ông chủ vẫn chưa quay lại, gọi điện thoại cũng không thấy, không tìm được.

Lãnh Diễm càng thêm bất mãn với Lãnh Dật Lăng hơn, cho người sắp xếp một vài đồ đưa vào bệnh viện cho Chu Vận Uyển, không được làm kinh động đến ông cụ.

Bên kia Lãnh Dật Lăng lái xe thẳng đến bờ biển, nơi này là nơi lúc còn trẻ ông và Nghiêm Tử Hoa thường xuyên đến, nơi này ngập tràn tiếng cười nói của hai người.

Khi đó hai người thật sự rất vui vẻ, nhưng không ngờ tại sao bản thân ông kiên trì nhiều năm cuối cùng lại biến thành như vậy?

Ông nghĩ mãi mà không hiểu.

Lúc này có thể nói là Lý Lệ thật sự ở trong nhà không bước ra ngoài một bước, chuyên tâm nịnh nọt bố chồng và em chồng. Ông Chu và Chu Kỳ hoàn toàn thoải mái, dù sao trước kia cô ta cũng rất hiếm khi xấu hổ trước mặt bọn họ, cứ như vậy ngày một ngày hai là có thể lừa gạt, có thể nói mấy ngày đó không cãi nhau với Chu Khải là tốt rồi.

Nhưng bên kia Chu Khải hiển nhiên rất khác, hình như Chu Khải đã dần nhận ra bản chất con người cô ta, bắt đầu đối xử thờ ơ lạnh nhạt với cô ta.

Lý Lệ càng thêm cố gắng, bên kia Tống Quốc Bằng ở tập đoàn Thánh Đức vẫn không cho cô ta vào, bên này Chu Khải bắt đầu lạnh nhạt. Mấy ngày trước cô ta còn gây ra chuyện như vậy, nếu không cố gắng cô ta sẽ không có chỗ nương tựa.

Lý Thánh Đức gần đây cũng rất khiêm tốn, cả ngày đều đến đơn vị, tan việt sẽ về nhà, thành thành thật thật khiến mấy người đồng nghiệp không hiểu. Không nghe thấy trong nhà người này có vợ và con cái, vừa tan việc đã về nhà ngay không biết là để làm gì?

Không ai biết, nhưng Lý Thánh Đức này cũng là người tài giỏi, người tài về phương diện này cũng không hề kém. Kể từ sau tiệc mừng thọ nhà họ Nghiêm, Lý Thánh Đức liền bắt tay vào phát triển mạng lưới người của mình. Ông ta sợ, vẫn cảm thấy chuyện ông ta vào tù năm đó là do ông già nhà họ Nghiêm giở trò sau lưng, lần này ra ngoài cũng không giải thích được. Nói không chừng đây là âm mưu của nhà họ Nghiêm. Nếu đúng như những gì ông ta dự định, vậy thì sẽ không đơn giản là ngồi tù như lần trước, nói không chừng còn có gì đó đang chờ phía sau.

Vì phát triển mạng lưới người, Lý Thánh Đức đi gặp bất kỳ người nào, ngày đó vô tình bắt gặp tổng giám đốc Triệu đã từng gặp ở bữa tiệc mừng thọ nhà họ Nghiêm. Phải nói vị tổng giám đốc Triệu này là người có mánh khóe cao, khuyết điểm duy nhất là háo sắc. Biết được quan hệ của Lý Thánh Đức và Lý Lệ, trong đầu ông ta chợt nhớ tới cảm giác lúc sơ ý đụng phải bắp đùi Lý Lệ tối hôm đó. Hôm đó Lý Lệ đi một đôi giày cao gót rất cao, đúng lúc bị mất thăng bằng, ông ta thuận thế ôm, tay kia không cẩn thận trượt lên mông Lý Lệ khiến cho ông ta có cảm giác không thể không ghê tởm Lý Lệ.

Nhưng buổi tối hôm đó sau khi ông ta về nhà đã nằm mơ, trong mơ ông ta đang gắng sức ôm Lý Lệ, người anh em của ông ta đang ra sức ra vào trong cơ thể cô ta, cảm giác thật thoải mái. Kết quả sơ ý mở mắt ra thấy trước mắt mình là bà vợ già, lập tức không còn hăng hái nữa.

Sau hôm ấy, tổng giám đốc Triệu cũng rất ít về nhà, lưu luyến khắp nơi, thời gian này cũng lui tới không biết bao nhiêu người phụ nữ nhưng vẫn nhớ nhất đến Lý Lệ buổi tối hôm đó.

Lúc này thật tốt, gặp được cha Lý Lệ, cười nói: "Thì ra ngài là cha của cô Lý, thật là hân hạnh, có thể nuôi được cô con gái như cô Lý thật sự là ngài thật giỏi."

Lý Thánh Đức khá buồn bực, người này nói mười câu thì tám câu đã nhắc tới Lý Lệ. Đây là lần đầu tiên Lý Thánh Đức giao thiệp với tổng giám đốc Triệu, trước kia cũng gặp qua khá nhiều người, cũng không rõ lắm về ham mê đặc biệt của người này, nhưng nhìn hai mắt kia khi vừa nhắc đến Lý Lệ liền phát ra tia sáng, Lý Thánh Đức dường như đã hiểu, đây là ngắm trúng.

Trở về nói chuyện này với Lý Lệ qua điện thoại khiến Lý Lệ cực kỳ ghê tởm, nói luôn: "Ba, ba không biết người đó ghê tởm thế nào đâu, buổi tối còn lén sờ con… đến mức con nổi hết cả da gà."

Lý Lệ nói rất rõ ràng, Lý Thánh Đức ở đầu dây điện thoại bên kia vừa nghe đã cảm thấy cô con gái này cũng không biết rụt rè. Chuyện bị người ta quấy rầy cũng nói trôi chảy như vậy sao?

Nhưng sau khi ông ta hỏi thăm bối cảnh của người đó, thế lực người nhà rất lớn, trắng đen đủ cả, ông ta đã nói: "Lệ Lệ, ba biết người đó là người như thế nào. Nhưng bây giờ con nhìn lại xem, trước kia chúng ta đối xử với Nghiêm Hi thế nào, bây giờ Nghiêm Hi vừa có nhà họ Lãnh vừa có nhà họ Nghiêm là hai gia tộc lớn làm chỗ dựa, sao nó có thể không báo thù? Bây giờ chúng ta có gì, đó chính là dựa vào nhà họ Chu đồng thời dựa vào vị trí này của ba. Nhưng hai thứ này không thể so sánh với thế lực hai gia tộc kia. Nếu kết hợp hai cái này lại, chúng ta thua là điều không thể tránh khỏi. Bây giờ là lúc chúng ta phát triển thế lực, người giống như tổng giám đốc Triệu là người tốt nhất để lôi kéo."

Lý Lệ nghe rất rõ, Lý Thánh Đức là đang muốn cô ta ra mặt. Chuyện này không phải không thể ra mặt, nhưng cũng phải thông minh một chút, nếu không cẩn thận bị ông già lão luyện đó chiếm tiện nghi thì phải làm sao?

Lý Lệ biết người này nhất định phải kết giao, nhưng mục đích của ông ta rất đơn giản, đó là muốn cô ta. Nhưng cô ta nhất định sẽ không làm, vậy phải làm sao bây giờ. Càng nghĩ chân mày càng nhíu lại thật gần, nói với Lý Thánh Đức: "Cho con chút thời gian, con phải lên kế hoạch thế nào."

Lý Thánh Đức yên tâm, Lý Lệ cũng không phải là tên ngốc, nếu ông ta không được, vậy thì phần thắng của Lý Lệ càng ít.

Lý Lệ ngồi trên sô pha suy nghĩ, bên kia Chu Kỳ xồng xộc đi vào, thấy Lý Lệ liền mở miệng gọi: "Chị dâu, anh em đâu?"

Lý Lệ miễn cưỡng cười cười nhìn Chu Kỳ, hơi tức giận nói: "Bây giờ anh em còn đang giận chị, chị cũng không biết chị có thể chịu đựng được lâu nữa."

Chu Kỳ lập tức tức giận, đặt mông ngồi lên ghế sô pha, thở hổn hển nói: "Chị nói xem Nghiêm Hi đó rốt cuộc có gì tốt, không phải chỉ là thân phận cao thôi sao."

Lý Lệ giương mắt nhìn Chu Kỳ, cười lạnh trong lòng. Người ta là có bản lĩnh thật sự, lúc Nghiêm Hi không có nhà họ Lãnh và nhà họ Nghiêm làm chỗ dựa không phải Chu Khải vẫn nhớ mãi không quên người ta hay sao. Bây giờ càng thêm không quên.

Buổi tối Chu Khải về, hai người ăn cơm xong liền vào phòng ngủ, Chu Khải vẫn lạnh nhạt với Lý Lệ. Bởi vì bây giờ ông Chu và Chu Kỳ đang ở cùng bọn họ, cho dù Chu Khải không muốn đối mặt với Lý Lệ cũng không còn cách nào, không thể để người trong nhà biết chuyện giữa hắn và Lý Lệ.

Lý Lệ ngồi ở trên giường mình, nhìn thấy Chu Khải đi ra từ phòng tắm, Chu Khải vừa lau tóc vừa lấy chăn đã chuẩn bị từ trước ném xuống đất, còn chưa trải đã nằm xuống.

Lý Lệ thở dài: "Khải, chúng ta cứ như vậy cũng không phải là cách, làm hòa đi, em biết em sai rồi."

Chu Khải không để ý đến cô ta.

Lý Lệ liền nhảy xuống giường, đi đến trước mặt Chu Khải ôm hắn hôn hắn. Chu Khải mạnh mẽ đẩy cô ta ra, dùng sức lau miệng mình bằng khăn lông, tức giận hầm hừ: "Cô làm gì đấy?"

Lý Lệ nhếch khóe miệng lên, lạnh lùng cười: "À, em làm gì ư, em hôn chồng em thì thế nào? Khải, anh vẫn không chịu tha thứ cho em như vậy sao?" Lý Lệ đưa tay quàng qua cổ Chu Khải, không hề điềm đạm đáng yêu.

Chu Khải thở dài, hình như hắn đã biết Lý Lệ sẽ nói những gì, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài, đến phòng sách ngủ.

Lý Lệ ngồi xổm trên mặt đất, khóe miệng vẫn còn sót lại nụ cười lạnh. Chu Khải, một ngày nào đó tôi sẽ đưa anh vào địa ngục. Không phải anh cao quý thanh nhã sao, không phải anh muốn giữ mình cho Nghiêm Hi sao? Tôi mạn phép được tính toán cho anh.

Cô ta đưa tay cầm điện thoại di động lên, ấn một dãy số, bên kia lập tức truyền đến giọng của người đàn ông: "Alo, em gái ngoan, rốt cuộc đã nghĩ đến anh trai rồi sao? Có phải đã lâu không gặp nên thấy nhớ anh không?"

Lý Lệ giống như đã rất quen thuộc với giọng điệu này, đối đáp lại một câu: "Đúng vậy, cũng lâu không gặp, có thể không nhớ sao?"

86. Chương 87

Lãnh Dật Lăng vừa về đến nhà đã cảm thấy không khí trong nhà không đúng, Liễu mẹ đâu? Đi vào hai bước liền thấy Lãnh Diễm âm trầm trên sô pha. Lãnh Dật Lăng sững sờ, Lãnh Diễm chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt này ở nhà, chuyện gì đã xảy ra?

"Lãnh Diễm? Sao lại có nét mặt này, đã xảy ra chuyện gì?"

Lãnh Diễm cắn răng, chậm rãi nâng lên cặp mắt lạnh lùng đảo qua. Trong nháy mắt Lãnh Dật Lăng cảm giác đứa con trai của mình cả người tản ra hơi thở âm lãnh, nhìn rất đáng sợ.

Lãnh Diễm đứng lên lạnh lùng nhìn Lãnh Dật Lăng: "Ông biết ông đã làm gì chứ? Nhiều năm như vậy tôi từ trước đến nay không yêu cầu ông làm chuyện gì lấy lòng mẹ tôi, nhưng ít nhất ông cũng không nên làm tổn thương bà chứ? Chuyện này tính là gì, bà gả cho ông, thay ông sinh con trai, bỏ đi ba mươi năm thanh xuân của mình, quay đầu lại thấy ông ở trước mặt bà ôm nữ nhân khác, nói lời yêu thương với nữ nhân khác. Bà nhịn, nhịn ông vài chục năm. Hiện tại như thế nào, rốt cuộc không nhịn được rồi, ông hài lòng chưa?"

Lãnh Diễm vừa cười vừa nói, miệng nhếch lên một đường cong, nhưng đôi mắt lại âm lãnh dọa người.

Lãnh Dật Lăng không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Chu Vận Uyển: "Thế nào?"

Nghiêm Hi cùng với mẹ Liễu ở trong bệnh viện coi chừng Chu Vận Uyển. Hôn mê hơn nửa ngày rồi vẫn chưa tỉnh, bên ngoài trời cũng đã tối, mẹ Liễu liền nói với Nghiêm Hi: "Trời cũng đã tối, tiểu thư đi về trước nghỉ ngơi đi. Tôi ở nơi này coi chừng phu nhân, người tỉnh tôi sẽ thông báo ngay."

Nghiêm Hi liếc mắt nhìn bên ngoài trời đã tối, lại nhìn Chu Vận Uyển không chút huyết sắc nằm trên giường bệnh, lắc đầu một cái: "Không, tối nay con sẽ coi chừng ở đây. Mẹ Liễu nên trở về, đã trễ như thế này không thấy mẹ ông nội nhất định sẽ sinh nghi."

Khi hai người đang ngươi khuyên ta ta khuyên ngươi, cánh cửa phòng bệnh chợt mở ra. Hai người sững sờ, Lãnh Dật Lăng tiến vào, vừa nhìn thấy Chu Vận Uyển sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh không hiểu, đây là chuyện gì xảy ra?

Nhìn mẹ Liễu liền hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy, lúc tôi đi không phải mọi chuyện rất tốt hay sao?" Lãnh Dật Lăng nhìn Chu Vận Uyển, hô hấp nhẹ như vậy, giống như tượng búp bê, trắng đến chói mắt. Không biết tại sao, một khắc kia chính người vợ kết hôn gần ba mươi năm, vào giờ phút này lại dễ dàng níu giữ tim của ông, cảm giác rất quái lạ.

Mẹ Liễu nhìn Lãnh Dật Lăng, vẫn không dám nói thêm gì. Sợ mình vừa mở miệng sẽ không cẩn thận đem oán hận trong nội tâm phát tiết ra ngoài. Đảo mắt không nhìn ông ta nữa, lẳng lặng nhìn Chu Vận Uyển trên giường, mắt đỏ lên: "Lúc ông chủ đi lái xe quá nhanh, phu nhân không chịu được, khi tôi ra ngoài phu nhân đã hôn mê. Mới vừa đưa đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra một lượt mới biết tim của phu nhân không tốt……" Mẹ Liễu có chút nghẹn ngào, không có biện pháp nói tiếp. Đưa tay gắt gao che miệng mình, chỉ sợ khóc thành tiếng.

Lãnh Dật Lăng trực tiếp sửng sốt, tại sao có thể như vậy? Có chút không tin vào mắt mình nhìn vào người vợ đang nằm trên giường bệnh. Cho đến nay, mặc dù số lần mình trở về không nhiều lắm, nhưng không phải Chu Vận Uyển vẫn luôn mỉm cười chào đón hay sao, lần này……

"Trái tim của bà ấy không phải là luôn tốt hay sao? Làm sao đột nhiên lại bị loại bệnh này?"

Mẹ Liễu nghe thế, trong mắt thoáng tia oán hận đối với Lãnh Dật Lăng. Hít hít mũi, bà cũng không quản nhiều như vậy. Phu nhân nhiều năm như vậy đau lòng khổ sơ vì ông chủ mà ông cũng không biết, thật không đáng giá. Nếu mọi chuyện biến thành như vậy, vậy thì nói thẳng ra thôi. Mẹ Liễu quyết định, ngẩng đầu lên nhìn trách cứ, không chút nể tình nói ra sự vô tình của người đàn ông này những năm gần đây.

"Ông chủ, tuy tôi là quản gia nhà họ Lãnh, nhưng tôi cũng là người nhìn phu nhân bước vào cửa, tôi so với hai người cũng lớn hơn mấy tuổi, những năm qua chuyện của hai người tôi cũng biết rõ ràng. Ông vẫn cảm thấy việc làm năm ấy của phu nhân không đúng đúng không, cho nên ông với người ông yêu thương không thể ở cùng với nhau được. Nhưng sao ông không vì phu nhân suy nghĩ một chút, ông không thể ích kỷ như vậy. Năm đó nếu chỉ một mình phu nhân thì coi như xong, thế nhưng đã sớm có thiếu gia, nếu như phu nhân ly hôn với ông thì thiếu gia thế nào? Còn có thể như bây giờ ư? Chỉ sợ đã không còn để nói với ông một câu. Phu nhân làm sai ư? Không có! Bà chỉ làm một việc một người phụ nữ nên làm, bà bảo vệ con trai bảo vệ gia đình mình, bà có lỗi gì đâu, sao ông lại cứ như vậy mà hận phu nhân? Chuyện năm đó chẳng

lẽ ông cảm thấy mình làm như vậy là đúng ư? Rõ ràng trong nhà có một vợ một con rồi tại sao còn muốn ra ngoài trêu trọc người khác? Cũng không thể tưởng, dù ông ly hôn cũng xứng với Nghiêm tiểu thư sao? Nghiêm tiểu thư xinh đẹp như vậy với một người đàn ông ly hôn lại có một người con, như vậy xứng à?"

Mẹ Liễu kích động nói, nhớ tới những năm này bà liền thấy thật không đáng giá thay phu nhân, đã nhiều năm như vậy: "Trong lòng phu nhân nhất định rất khổ sở. Mặc dù hôn nhân của mình được vãn hồi, lòng của bà vẫn một lòng yêu người chồng luôn hận mình, quanh năm suốt tháng không về được mấy lần. Luôn sống khổ sở như vậy nhưng lại không thể cho thiếu gia biết, không để cho tiểu thư biết, lại càng không thể để cho lão gia biết. Bà có thể nói với ai? Chỉ có thể để trong lòng, thời gian dài như vậy, tâm nhất định là không chịu nổi……"

Mẹ Liễu tố cáo có thể nói là từng chữ từng chứ đều lấy đi máu của người khác. Lời của bà vì thấy cả đời của Chu Vận Uyển không đáng giá, bà cảm thấy cuộc hôn nhân này không cần thiết tiếp tục, tiếp tục nữa không chừng lấy mạng người.

Lãnh Dật Lăng nghe, thân thể run lên. Ông không biết, ông chỉ biết mình nhìn thấy Chu Vận Uyển sẽ nhớ tới Nghiêm Tử Hoa, nhất là sau khi Nghiêm Tử Hoa gặp chuyện không may, ông lại càng không muốn gặp Chu Vận Uyển. Đây chỉ là một loại bản năng tự bảo vệ thôi, bởi vì thấy Chu Vận Uyển sẽ nhớ tới cái chết oan của Nghiêm Tử Hoa, ông sẽ không nhịn được thương tâm.

Lãnh Diễm nhìn sắc mặt dần tái nhợt của Lãnh Dật Lăng, mắt chăm chú nhìn, nửa ngày mới khẽ cười một tiếng, có chút giễu cợt, âm thanh lành lạnh: "Còn tưởng ông sau nhiều năm sẽ tiến bộ, thật đúng là giang sơn dễ đổi. Năm đó mẹ tôi mắt mù mới coi trọng ông, lại còn kiên trì nhiều năm như vậy."

Người cha này của anh, khi còn bé còn cảm thấy cha mình rất tốt. Nhưng từ khi mười tuổi cho đến bây giờ càng ngày càng cảm thấy cha rất mềm yếu, không dứt khoát, càng nhìn càng không vừa mắt.

Nghiêm Hi cảm thấy lời nói của anh hơi nặng, lặng lẽ lôi kéo tay anh. Lãnh Diễm nhận ra, chẳng những không nghe theo, còn liếc cô một cái. Ánh mắt kia lạnh lùng, không có một chút dịu dàng. Nghiêm Hi bị dọa sợ vội vàng buông tay. Cái người Lãnh Diễm này giống như tên của anh, họ Lãnh, nhưng tên lại là lửa, có bao giờ quả cầu lửa được bao quanh một tầng băng không? Như trong truyền thuyết băng hỏa lưỡng trọng thiên hay sao?

Nghiêm Hi , len lén đi theo sau Lãnh Diễm, ngoan ngoãn không dám nói nhiều, chỉ sợ sơ ý một chút liền đem quả cầu lửa được bao quanh băng này bực mình, một khi kích động, trực tiếp cho cô một chưởng băng thì xong đời.

Lãnh Dật Lăng nghe con trai lạnh lùng phóng băng, hiện tại trong đầu ông rất loạn, không biết làm sao. Trong đầu đầy suy nghĩ khi Chu Vận Uyển vừa tới nhà họ Lãnh. Khi đó Chu Vận Uyển trẻ tuổi xinh đẹp, xuất thân cao quý, lời nói, hành động đều giống như một công chúa. Khi đó ông rất thỏa mãn, cảm giác mình cưới được một người vợ tốt nhất thế giới. Nhưng ai biết, khi Lãnh Diễm được ba tuổi ông lại gặp được Nghiêm Tử Hoa.

Không giống với Chu Vận Uyển xinh đẹp thanh nhã, Nghiêm Tử Hoa toàn thân cao thấp không hề giống dáng vẻ của một cô gái, kiêu căng ngạo mạn, làm cái gì cũng bị ông bắt bẻ đôi câu, sau đó tiểu cô nương kia sẽ mở to đôi mắt trong veo kia trừng ông. Bộ dáng tức giận như vậy khiến ông chỉ muốn cười. Về đến nhà thấy dáng vẻ của Chu Vận Uyển chợt thấy Chu Vận Uyển giống như là một con thú đã được huấn luyện sẵn. Ông là thợ săn nhưng trong tận xương tủy luôn thích loại thú tràn đầy dã tính, không phải là thú được thuần phục. Thời điểm đó Nghiêm Tử Hoa chính là một con thú như vậy, toàn thân đều là gai, kiêu ngạo khắp người. Đối với khiển trách của Lãnh Dật Lăng luôn là phản bác, không phục.

Cuối cùng ngược lại vì như vậy mà thành yêu?

Trong giấc ngủ mê Chu Vận Uyển vẫn cảm thấy bên tai có tiếng nói, làm sao lại ồn như vậy chứ? Chu Vận Uyển cau mày, ống tiêm cắm trên tay khẽ động, vừa khẽ động đến kim tiêm đau nhói lập tức truyền toàn thân. Chu Vận Uyển bị đau làm tỉnh.

Từ từ mở mắt ra, liền gặp được một phòng đầy người, bọn họ đang nói cái gì?

Lúc này toàn bộ mọi người trong phòng đều nhìn về phía Lãnh Dật Lăng, không ai chú ý đến bà đã tỉnh lại.

Mà Lãnh Dật Lăng luôn cúi đầu, đôi mắt không biết đang nhìn ở đâu, hoàn toàn không có tiêu cự, giống như đang nhớ lại cái gì đó.

Sau đó bà nghe thấy âm thanh của Lãnh Dật Lăng có chút khàn khàn: "Đời này ta xin lỗi bà ấy, có lẽ trước kia ta tự cho là đúng, yêu ngu xuẩn như vậy……" Nhưng trog lòng ông không bỏ được. Dù nhiều người đã khuyên ông, ông vẫn không bỏ được, yêu nhiều năm người con gái như vậy, làm sao có thể nói quên là quên ngay được?

Lời nói của ông chỉ có phân nửa, lời còn lại không biết phải nói sao. Chỉ cảm thấy những lời kia không đầu không cuối, tất cả đều che đi ánh mắt của ông, không tìm được đầu mối. Mắt không thấy được gì khiến cho ông có chút hốt hoảng, không thấy đường đi phía trước, vậy phải làm sao bây giờ?

Ông ngồi bệt xuống bên giường bệnh, cảm thấy tay bị vật gì ấm áp đặt lên. Thân thể Lãnh Dật Lăng cứng đờ, ngẩng đầu lên nhìn Chu Vận Uyển mỉm cười nhìn ông. Bởi vì bệnh, khuôn mặt dịu dàng tái nhợt, nhưng nụ cười thoáng qua kia khiến cả người bà như bừng sáng, trở lên vô cùng xinh đẹp.

Nghiêm Hi lẳng lặng nhìn, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, rốt cuộc Lãnh Dật Lăng là người như thế nào? Rõ ràng trên thương trường chính là một lão đại, nhưng trong chuyện tình cảm lại xử lý thành như vậy, không dứt khoát, lại khiến gia đình mình vỡ tan.

Lãnh Dật Lăng lẳng lặng nhìn Chu Vận Uyển, trong đôi mắt kia có cái gì? Hối hận? Cảm kích?

Dời xuống dưới, thấy được Lãnh Dật Lăng yên lặng nắm chặt tay Chu Vận Uyển, nhìn lại đôi mắt kia, thoáng mang chút mờ mịt.

Mẹ Liễu đứng ở sau lưng Lãnh Dật Lăng, Lãnh Diễm cũng chỉ thấy được gò má của ông. Cặp mắt mờ mịt kia chỉ có Nghiêm Hi nhìn thấy, Chu Vận Uyển cũng nhìn thấy. Tầm mắt của Nghiêm Hi chuyển qua mặt Chu Vận Uyển, thấy bà mỉm cười nhắm mắt lại.

Khóe miệng Nghiêm Hi chậm rãi nâng lên một nụ cười nhạt, xen lẫn một chút giễu cợt. Nhắm hai mắt lại, hành động như vậy là đã sớm biết lòng của Lãnh Dật Lăng hay sao? Hay là tham luyến cảm giác ấm áp ngắn ngủi này?

Hiện tại sợ rằng chính Lãnh Dật Lăng cũng không hiểu trái tim của mình. Nắm chặt tay của Chu Vận Uyển, giống như là người mù đột nhiên thấy cây gậy, khi thế giới xung quanh biến hóa tự nhiên ông muốn gắt gao nắm lấy lá chắn cuối cùng. Đây chỉ là phản ứng bản năng của con người mà thôi.

Nhưng như thế này là Lãnh Dật Lăng chững chạc? Có giống Lãnh Dật Lăng liều mạng ở trên thương trường ba mươi mấy năm?

Buổi tối, Lãnh Dật Lăng ở lại chăm sóc Chu Vận Uyển, Nghiêm Hi và Lãnh Diễm đi về trước. Vốn mẹ Liễu vẫn chưa yên tâm, Nghiêm Hi lặng lẽ nháy mắt, lại nhìn hai người đang nắm tay nhau kia. Mẹ Liễu nhìn cũng nháy mắt lại vài cái, tỏ đã hiểu rõ. Thôi thì cho họ đôi vợ chồng này ở cùng nhau. Không biết về sau hai người như thế nào, khó được một đêm ấm áp như thế này.

Trở lại nhà trọ của Lãnh Diễm, Nghiêm Hi ở trong phòng tắm một lúc lâu, Lãnh Diễm đứng trên ban công hút thuốc. Nghiêm Hi đi ra vừa nhìn thấy trên ban công khói thuốc bay lên từng vòng từng vòng.

Nghiêm Hi vừa lau tóc vừa đi tới, lúc này mới thấy dưới chân Lãnh Diễm là Tiểu Yêu. Con vật này đặc biệt thích ngủ ở dưới chân Lãnh Diễm. Bây giờ Tiểu Yêu đã lớn thành một con chó to lớn, cái đầu không phải rất to nhưng thân hình tuyệt đối tuyệt vơi. Đôi tai thật dài dựng lên, nghe được tiếng động khẽ, sau đó liền tỉnh lại. Mở mắt ra nhìn thấy là Nghiêm Hi, thân thể lập tức đứng lên, ngoắn nguýt cái đuôi cọ vào cô làm nũng.

Lãnh Diễm bị động tác của Tiểu Yêu làm kinh hãi hồi hồn, thấy được Nghiêm Hi thuận tay đem tàn thuốc dập đi, lúc này mới xoay người đi tới trước mặt Nghiêm Hi. Đưa tay cầm lấy khăn lông trên tay lau tóc giúp cô.

"Bây giờ trời dần lạnh rồi, về sau chú ý một chút. Bị cảm sẽ không tốt."

Tiếng anh nhàn nhạt giống như gió thoáng qua. Nghiêm Hi ngẩn ra, mỗi lúc tiếng anh nhẹ như vậy nét mặt nhất định là rất nhạt, ngẩng đầu lên nhìn,quả nhiên là như vậy.

Nghiêm Hi đưa tay ôm cổ anh, tới gần phía trước hỏi: "Tối nay tâm tình không tốt?" Hỏi xong lại thấy mình ngu, hôm nay kiểm tra tim của Chu Vận Uyển không được tốt, hôn nhân của bà với Lãnh Dật Lăng lại như vậy, bản thân anh là con tâm tình tốt mới là lạ. Nghiêm Hi hơi nhíu mày lại, cảm giác mình rất ngu xuẩn, mặt khẽ cúi thấp, len lén cắn đầu lưỡi mình. Thật ngốc.

Lãnh Diễm nhìn dáng vẻ của cô, khẽ mỉm cười. Nhìn vẻ mặt rối rắm của cô liền buồn cười, trên tay dùng sức, vuốt vuốt mái tóc còn ướt của cô, nhẹ nhàng nói: "Không có việc gì, nhìn hai người kia như vậy tạm thời sẽ không có chuyện gì xảy ra. Vấn để sớm muộn cũng sẽ có, chỉ là thời gian mà thôi." Lãnh Diễm than thở: "Mẹ anh kiên trì nhiều năm như vậy, bây giờ kiên trì cũng không còn cần thiết nữa."

Trong lòng Nghiêm Hi cả kinh, ngẩng đầu hỏi: "Anh đồng ý cho họ ly hôn?" Điều này ngoài ý muốn của Nghiêm Hi. Đại gia tộc họ Lãnh luôn coi trọng danh tiếng, làm sao có thể cho phép Lãnh Dật Lăng và Chu Vận Uyển đến tuổi này ly hôn. Năm đó có náo nhưng náo không thành, hiện tại già rồi ngược lại như vậy, truyền ra ngoài sẽ không ổn. Sợ rằng chính bản thân Chu Vận Uyển cũng không muốn.

Suy nghĩ của Lãnh Diễm hiển nhiên khác với cô, nhướng mày nói: "Hai người không có tình cảm, cần gì cứ phải quấn lấy nhau, không bằng sớm buông tay. Bây giờ mặc dù tuổi của hai người không còn ít nhưng vẫn không tính là quá muộn. Dù sao mẹ anh cũng không phải đã quá già." Lãnh Diễm vừa nói vừa để Nghiêm Hi ngồi xuống, còn anh đứng ở sau lau tóc của cô.

Nghiêm Hi càng nghe càng không thể tin được: "Anh còn tính tìm mùa xuân thứ hai ẹ mình? Vậy cha anh thì sao?" Nghiêm Hi cảm thấy đầu óc của Lãnh Diễm có vấn đề. Bình thường mọi gia đình đều sợ chuyện ly hôn, anh lại đồng ý cho cha mẹ mình ly hôn, thật là quái lạ.

Lãnh Diễm nhớ tới Lãnh Dật Lăng trong bệnh viện, khóe miệng không nhịn được lạnh lùng nâng lên. Người đàn ông kia còn muốn anh giúp một tay? Chuyện cười!

Lãnh Diễm đổi đề tài: "Vừa rồi Tiểu Tam gọi điện tới nói Lý Lệ bắt đầu quan hệ với Triệu tổng rồi."

Nghiêm Hi mắc bẫy, biết Lãnh Diễm không muốn nói nhiều về cha mẹ mình, liền theo đề tài của anh, miệng cũng mím lại: "Cô ta có quan hệ với ai liên quan tới em sao? Dù sao hiện tại cô ta làm gì em cũng đoán được."

Lãnh Diễm nghe vậy nhướng mày cười một tiếng: "A, tiểu tức phụ nhà ta là thần cơ diệu toán a, nói một chút, làm sao em biết?"

Nghiêm Hi thần bí cười, bộ mặt phớt tỉnh lắc đầu một cái, hơi híp mắt lại: "Thiên cơ bất khả lộ, nói ra sẽ không đúng." Dứt lời liền nghích ngợm đẩy Lãnh Diễm ra, nhảy lên chạy trốn.

Lãnh Diễm nhíu mắt lại, đưa tay kéo lại áo choàng tắm của Nghiêm Hi, nhưng không gấp gáp, trực tiếp kéo áo choàng xuống. Nhìn thần thể lộ ra liền ngây ngẩn cả người.

Nghiêm Hi nhìn áo choàng tắm trong tay Lãnh Diễm, lại nhìn cơ thể mình, hét lên một tiếng: "Lãnh Diễm, anh lưu manh." Nói xong tiến lên lấy lại áo choàng, rất nhanh mặc xong, đôi mắt nhỏ gắt gao nhìn chằm chằm anh, chỉ sợ sơ ý một chút thì gió thổi cỏ lay.

Lãnh Diễm đầu tiên là sững sờ, sau đó lơ đễnh chau mày. Học bộ dáng lưu manh huýt sáo: "Oa oa, thì ra vóc dáng tiểu tức phụ nhà ta tốt như vậy. Nhưng mà nàng cũng không thể cứ như vậy mà quyến rũ ta, ta chính là không chịu được sự quyến rũ của nàng nha!" Lãnh Diễm vừa nói vừa lộ ra bộ dáng lưu manh, lời nói cùng dáng vẻ lưu manh, thân thể từng bước từng bước tiến gần Nghiêm Hi.

Thân thể Nghiêm Hi co rút, từng bước một lui về phía sau. Cô sợ, Lãnh Diễm người này mỗi lần lên giường liền thay đổi thành người nguyên thủy. Cái gì gọi là lý trí, dịu dàng, cái gì thân sĩ đều là mây bay. Anh chính là ở trên giường muốn cô tận tình, nhưng hậu quả kia chính là khiến cô hối hận, nước mắt chảy đầy mặt, ngày thứ hai chân vẫn mềm nhũn như sợi mỳ vậy.

Nghiêm Hi khẩn cầu: "Lãnh Diễm, có thể hay không tối này đàng hoàng mà ngủ?"

Lãnh Diễm nhoẻn miệng cười, cười đặc biệt gợi tình, chớp mắt một cái, cố ý mập mờ nói: "Vợ yêu, em nói có ngày nào anh không ngủ đàng hoàng không?"

Nghiêm Hi cảm thấy da gà toàn thân trong nháy mắt nổi hết lên, sao lại cảm thấy trời đang nóng đột nhiên lại lạnh như vậy? Liếc nhìn Tiểu Yêu đang chăm chú nhìn ở bên cạnh, ánh mắt của Nghiêm Hi sáng lên, thật nhanh ôm Tiểu Yêu nặng nề kia lên.

"Tối nay ngủ chung với nó." Nói xong liền đem Tiểu Yêu đặt ở giữa giường, cô cũng thật nhanh nằm vào một bên.

Tiểu Yêu sững sờ nằm ở trên giường, đưa móng vuốt cào thử trên giường. Mềm mại a, thật thoải mái, cũng không tệ lắm, Tiểu Yêu vui vẻ, bộ dạng xun xoe lăn hai vòng. Nhìn thấy Nghiêm Hi đàng hoàng ngủ, nó hiểu, đây là muốn nó ngủ, liền ngoan ngoãn nằm xuống ngủ.

Lãnh Diễm bất đắc dĩ nhìn một người một chó, thật lâu mới hồi tỉnh, không nhịn được tức giận, gân xanh trên trán nổi lên, cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Sải bước đi tới sốc Tiểu Yêu ném xuống, Nghiêm Hi thấy thế: "Lãnh Diễm!"

Lãnh Diễm mặc kệ. Tiểu Yêu đột nhiên bị ném xuống nên cảm thấy không cam lòng. Tại sao người có thể ngủ mà mình không được ngủ ở bên trong? Móng vuốt dùng sức cào cửa, tiếng vang vọng cả vào trong phòng.

Bên trong Lãnh Diễm vừa xoay người liền cởi quần, nhìn người phụ nữ trên giường trợn to mắt, Lãnh Diễm cười một tiếng, tiếp tục cởi quần áo của mình ra. Lúc đi tới mép giường đã không còn gì trên người. Động người một chút nhào tới bắt người đang chuẩn bị chạy. Lãnh Diễm ôm lại rồi bắt đầu gặm, giống như đang gặm chân gà vậy.

Nghiêm Hi giãy giụa, móng tay dài trực tiếp luyện cửu âm bạch cốt trảo trên người Lãnh Diễm, lại không nghĩ rằng càng như vậy Lãnh Diễm càng hưng phấn. Thời điểm cuối cùng khi rút ra khỏi người cô thuận tiện liếc mắt tới dấu vết trên ngực và sau lưng mình. Giống như vết mèo cào vậy, nhúc nhích, thở dốc vì kinh ngạc, lúc nãy anh cũng không hề phát hiện ra. Nhìn người trên giường đã sớm ngủ mê man, tắm qua một chút, thỏa mãn ôm mỹ nhân chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau ở công ty, tất cả mọi người đều kinh hãi. Hôm đó có một tin đồn, bà chủ thật hung hãn, đêm qua làm như vậy với lão bản. Nhìn gương mặt anh tuấn của lão bản một chút đi, dấu vết ba đường cong mập mờ ở trên đó nha.

Lãnh Tiểu Tam cũng hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó tiến lại gần hai bước, không nhịn được cười hắc hắc. Lãnh Diễm hôm nay tâm tình không tệ, tối hôm qua thật thoải mái, nha đầu kia bắt đầu còn phấn khởi phản kháng, cuối cùng trực tiếp ôm cổ anh mềm giọng nói cầu xin tha thứ. Âm thanh mềm nhũn kia giống như lông vũ mềm mại, khẽ "xoạt' qua trái tim của anh, hạ xuống, lần nữa "xoạt" xuống, khiến tâm can anh rung động, hưng phấn ôm eo nhỏ của cô dùng sức.

Lãnh Tiểu Tam hề hề hỏi thăm: "Lão đại, hôm qua tiểu Hi Hi rất có lực?"

Lãnh Diễm khóe miệng luôn treo nụ cười hạnh phúc, tâm tình rất tốt, nghe thấy Tiểu Tam hỏi như vậy lại nhớ tới Nghiêm Hi tối hôm qua, khóe miệng không nhịn được cười sâu hơn, gật đầu một cái: "Ừ! Rất có lực!" Lời này hoàn toàn từ trong tiềm thức nói ra,chờ đến khi ý thức được bản thân nói ra cái gì, ngẩng đầu lên thấy Tiểu Tam cả kinh miệng mở rộng không thể rộng hơn. Lãnh Diễm nhoẻn miệng cười, âm lãnh nói: "Lãnh Tiểu Tam, cậu muốn đến châu Phi đào quặng?"

Thân thể Lãnh Tiểu Tam run lên, bộ mặt rơi lệ ôm bắp đùi Lãnh Diễm: "Lão đại, em sai lầm rồi, em không muốn làm công nhân đào quặng!"

Lãnh Diễm cười trấn an: "Ngoan, làm công nhân đào quặng có gì không tốt đâu, còn có thể lén lấy kim cương bỏ vào túi tiền của mình, tốt vô cùng."

Đi châu Phi làm công nhân đào quặng, Lãnh Diễm ở châu Phi mua mấy mỏ quặng, vừa vặn phát hiện ra có kim cương, mấy mỏ kim cương này thành phần rất tốt. Gần đây Lãnh Diễm muốn phái người đến đó, vừa hay Lãnh Tiểu Tam gặp dịp, coi như cậu ta xui xẻo.

Lãnh Tiểu Tam hối hận, ôm Lãnh Diễm khóc lóc kể lể: "Lão đại, em đi rồi thì người nào cung cấp tình báo cho anh, em có rất quan trọng nha."

Lãnh Diễm liền nói: "Có ích? Vậy trước tiên nói nghe một chút, nếu không có giá trị thì chiều hôm nay nhất định phải mua vé đi châu Phi, đi rồi không cần vội vã quay về."

Mắt Lãnh Tiểu Tam sáng lên, như nhìn thấy được ánh rạng đông, tinh thần lập tức phấn chấn: "Lý Lệ gần đây quan hệ với Triệu tổng, công ty Thánh Đức đang điều động nhân sự, nguyên phó tổng Tống Quốc Bằng bị Lý Lệ áp chế."

Lãnh Diễm lẳng lặng nghe, sau đó thấy Lãnh Tiểu Tam không nói nữa, nhíu mày liếc cậu ta: "Tiếp tục đi."

Lãnh Tiểu Tam cắn đầu ngón tay, lão đại, mấy sự kiện này chẳng lẽ không quan trọng? Trong đầu hồi tưởng thật nhanh chuyện tình các gia tộc ở thành phố A mấy ngày gần đây, sau đó hai mắt tỏa sáng: "Tiếu thiếu gần đây đang nhắm một thiếu nãi nãi, đại tiểu thư Nghiêm Lê Lê bên Nghiêm gia gần đây náo nghiêm trọng với Trình thiếu gia, còn có……"

Lãnh Diễm trực tiếp cầm điện thoại di động lên gọi cho tiếp viên sân bay: "Cho tôi đặt một vé máy bay sớm nhất đi châu Phi. Cám ơn!"

Lãnh Tiểu Tam cuối cùng vẫn rơi lệ, ở sân bay một đi không trở lại rồi.

Chờ tới khi Nghiêm Hi biết chuyện hỏi, anh không có chuyện gì làm đi khi dễ Tiểu Tam à?

Lãnh đại gia thản nhiên trả lời: "Em nói đó, nó là tiểu tam ở giữa hai ta, có thể không dọn dẹp hay sao!"

Nghiêm Hi kinh hãi, thầm nói: Lãnh Tiểu Tam, chị xin lỗi em, em mà trở về chị nhất định đổi tên cho em.

Lý Lệ gần đây bị Triệu tổng gọi điện thoại phiền không chịu được. Nhưng lại nghĩ đến thế lực sau lưng của Triệu tổng còn dùng được nên cô ta nhịn.

Chu Khải vừa vào tới nhà liền nghe thấy Lý Lệ đang cầm điện thoại nói chuyện, trêu chọc với một người đàn ông khác, tiếng cười kia khiến hắn cảm thấy rất mập mờ, nghiêm mặt, quay đầu bước đi.

Lý Lệ nhìn thấy, nhanh chóng nói một câu: "Triệu tổng, thật xin lỗi, bên em có khách, lần sau chúng ta lại tán gẫu." Nói xong liền cúp điện thoại, tiến lên kéo Chu Khải lại. Thấy Chu Khải liên tiếp hất tay mình ra, giống như tay của mình rất bẩn, cau mày không vui.

Lý Lệ ghét nhất là hắn lộ ra vẻ mặt ghét bỏ kia, không nhịn được hét lên: "Chu Khải, anh có ý gì, ghét bỏ tôi?"

Chu Khải hiện tại đến nhìn cũng lười nhìn cô ta một cái, quay đầu bước đi, để lại Lý Lệ tức giận cắn chặt răng, móng tay dài cắm thật sâu vào lòng bàn tay.

Chu Khải trực tiếp lái xe đi ra ngoài, đến hộp đêm nổi tiếng nhất thành phố A. Hắn trong lúc nói chuyện làm ăn với khách vô tình phát hiện ra. Nơi này buôn bán rất tốt, bên trong ánh đèn mờ mờ không rõ, âm nhạc ầm ĩ, hắn cảm thấy rất kích thích. Nơi này rất tốt, ánh sáng không có, sẽ không có người nhận ra hắn. Ở nơi này hắn có thể tùy tiện phát tiết, làm gì cũng không bị người khác biết, uống say cũng không có ai quản. Thật tốt, rất tự do.

Hắn gọi chục chai bia, liên tục rót vào miệng mình giống như không thể say được.

Uống uống, trước mắt chợt sáng lên. Nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt, cô bé này nhìn rất giống Nghiêm Hi, tinh khiết, cười đẹp đến như vậy.

Cô bé kia đang bị người khác quấn lấy, cô chính là nữ sinh đi làm thêm, tới mời bia. Ai biết khách nơi này lại kéo cô không để cho cô đi. Cô có chút sợ hãi, đôi mắt hoảng sợ nhìn xung quanh, van xin ai đó đến giúp mình.

Nhưng không có ai tới. Người đến nơi này chỉ để chơi, người lôi kéo cô là người trong nhà có bối cảnh, trên cánh tay còn có thể mơ hồ nhìn thấy hình xăm mãnh hổ, là loại người không ai muốn chọc vào. Đây chính là chọc phải xã hội đen, tự mình đi tìm phiền toái, không ai muốn làm.

Nhưng Chu Khải lại nhìn thấy được cô bé kia, tiến lên một tay kéo cô bé ra sau mình, một tay nắm lấy bàn tay của người kia, không sợ hãi, lẳng lặng nói: "Các vị làm gì vậy, bạn gái của tôi rất nhát gan, đừng dọa cô ấy."

Người kia vừa nghe, bạn gái? Liền cười, cười rất phách lối, lập tức đứng lên, lưng hùm vai gấu, mặt hung thần ác sát nhìn chằm chằm Chu Khải: "Ha ha ha, mặt trắng nhỏ, ta hơn mi nhiều, không có bản lãnh thì đừng ở đây ra vẻ đại gia. Cẩn thận cứu không thành cuối cùng lại mang vạ vào mình. Người anh em, không đáng giá."

Tới nơi này người nào mà chưa từng thấy qua, không phải không biết Chu Khải có tâm tư gì.

Chu Khải chợt cười lạnh. Hiện tại hắn uống quá nhiều, quay đầu liếc mắt nhìn cô gái bị dọa sợ, một đôi mắt đen nhánh tinh khiết vô cùng đẹp. Hắn nghĩ, vì đôi mắt này tối nay liền cứu cô bé.

Quay đầu lẳng lặng nhìn mấy người kia, Chu Khải móc ví của mình ra, tiện tay viết chi phiếu năm mươi vạn ném xuống: "Ta không quản được, nhưng nó quản được chứ?" Sau đó không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lôi kéo cô gái nhỏ kia đi.

Cô bé kia không thấy rõ con số trên chi phiếu, bị Chu Khải lôi về phía trước. Cô sợ, không biết người đàn ông này tốt hay xấu.

Mấy người phía sau nhìn chi phiếu rơi xuống, người tốt. Chỉ tùy tiện ra tay, liền là năm mươi vạn. Mấy người kia rất vui mừng, dễ dàng có được năm mươi vạn như vậy giống như ở trên trời rơi xuống vậy.

Người kia cầm chi phiếu lập tức đi vào toilet gọi điện thoại: "Ai, người phụ nữ kia đã bị hắn lôi đi. Người tốt, thì ra lại có tiền như vậy, tiện tay vung liền năm mươi vạn. Có tiền rồi." Người bên đầu dây không biết nói cái gì, người đàn ông này liền vui mừng, luôn miệng nói vâng vâng vâng.

Trở lại chỗ ngồi, thấy mấy huynh đệ đang tranh giành tấm chi phiếu, liền rống lên: "Tranh giành cái gì, bên kia nói rồi, làm rất tốt, về sau còn thiếu của chúng ta hay sao." Lời vừa nói ra, mấy huynh đệ kia liền vui mừng, luôn miệng nói ok.

Bên này, Lý Lệ tức giận ngắt điện thoại, trong lòng cười lạnh. Được, Chu Khải, vì một người phụ nữ có dáng dấp ba phần giống Nghiêm Hi liền dễ dàng vung ra năm mươi vạn. Có bản lãnh,thật đúng là xem thường địa vị của con tiện nhân Nghiêm Hi trong lòng anh rồi.

Bên này, Chu Khải đưa cô bé lên xe của mình, hắn cảm thấy nhức đầu, đã uống nhiều như vậy. Liếc mắt nhìn người con gái đang phòng bị mình, Chu Khải khẽ mỉm cười, nhẹ nói: "Cô không phải sợ, tôi sẽ không làm gì cô. Chẳng qua là thấy dung mạo của cô đặc biệt giống một người bạn của tôi. Được rồi, mấy người kia sẽ không làm khó dễ cô nữa đâu. Tôi vừa nãy uống quá nhiều, không thể lái xe, không thể tiễn cô được."

Cô bé kia nghe được có chút sửng sốt, nhìn chằm chằm Chu Khải. Nhìn kỹ, cảm thấy người đàn ông này thật đẹp tai, người phụ nữ kia sao lại có thể nhẫn tâm hại người như vậy?

Cô gái ngượng ngùng cười một tiếng, dáng vẻ xấu hổ. Tóc dài xõa xuống, cô đưa tay vuốt tóc ra sau. Chu Khải đúng lúc nhìn thấy gò má của cô, ở góc độ này, đặc biệt nhớ đến Nghiêm Hi. Có lẽ cồn rượu tác dụng, hắn vươn tay giúp cô bé vén tóc bị vương xuống, sau đó đôi mắt cứ nhìn chằm chằm vào cô.

Cô gái cảm thấy ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình càng ngày càng nóng, nóng đến nỗi cô có cảm giác không thở nổi. Khẽ ngẩng đầu, hai mắt đảo qua, lòng Chu Khải giống như bị thứ gì đánh trúng. Trái tim bị đè nén đã lâu kích động mượn rượu liền vươn tới.

Bàn tay vừa kéo, kéo thân thể yếu đuối của cô gái vào ngực, dịu dàng hôn. Thời điểm chạm vào cô gái, nhạy cảm thấy thân thể phía dưới run lên, sau đó từ từ mềm đi. Chu Khải hôn rất dịu dàng, đôi mắt luôn mở nhìn bộ dáng say mê của người phía dưới.

Ngày hôm sau Chu Khải vừa mở mắt ra cảm thấy cả nhà đều xoay chuyển, hậu quả của say rượu. Chống cái trán đứng dậy, chăn phía dưới chảy xuống, lộ ra thân thể lõa lồ, phía trên còn có mấy vết cào. Chu Khải sững sờ, chuyện gì xảy ra?

Nhanh chóng vén chăn lên, toàn thân mình không mảnh vải, bên trên đệm trắng như tuyết có vệt đỏ tươi chói mắt. Mà bên cạnh sớm không có bóng dáng của người nào, chỉ có mình ở trong phòng tìm kiếm cái gì.

Chu Khải sửng sốt, ôm đầu hồi tưởng xem tối qua mình gặp chuyện gì. Từ từ nhớ lại có người giống Nghiêm Hi, có chút chưa tỉnh hẳn, chẳng lẽ tối hôm qua?

"Ầm……" Cửa phòng bị mở ra, Lý Lệ với gương mặt tức giận xuất hiện trước cửa.

Trong nháy mắt Chu Khải kinh hoảng, giống như học sinh tiểu học làm sai bị thầy giáo bắt được. Nhưng trong nháy mắt bình tĩnh lại, hắn tại sao phải kinh hoảng? Hắn chậm rãi hồi thần, chậm rãi từ từ đứng dậy, cũng không để ý những dấu vết trên người mình làm Lý Lệ phát điên, cũng không quản Lý Lệ có thấy qua thân thể mình hay không, cứ như vậy nghênh ngang ở trước mặt Lý Lệ mặc quần áo.

Lý Lệ không được để ý, khi Chu Khải xuyên qua cô ta đi tới phòng khách, Lý Lệ liền giơ tay cho hắn một bạt tai: "Anh bây giờ giỏi rồi đúng không, đi tìm phụ nữ đưa rượu làm điếm. Nhưng anh có thể thông minh một chút được không, không cần phải ngu như vậy bị người tùy tiện đùa bỡn. Anh xem một chút người đàn bà kia làm chuyện tốt gì với anh."

Chu Khải tùy ý nhìn hình trên mặt đất, đúng lúc thấy được trên ảnh là cảnh mình cùng tối hôm qua hoan ái với cô bé kia. Đồng tử hắn co rút lại, lại thấy được những tấm hình khác. Trong ảnh là cô gái ánh mắt mê ly, khổ sở nhưng nét mặt lại vui thích. Chuyện tối qua xem ra là thật.

Cúi người xuống nhặt lên quan sát. Giống như là đang nhìn ảnh nghệ thuật, nhìn xong còn gật đầu một cái: "Chụp rất đẹp, vị trí rất độc đáo." Hai người vẻ mặt đều vui thích, cũng khiến cho hắn nhận thấy cô gái thỉnh thoảng có ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía ống kính.

Lý Lệ càng nghe lại càng tức giận: "Ý tứ của anh là gì, có biết sáng nay người đàn bà kia cầm những tấm hình này tới tìm tôi hay không. Yêu cầu đưa cho cô ta một trăm vạn! Ha, một trăm vạn, đúng là đáng tiền!"

Ánh mắt Chu Khải co rút lại, sau đó coi như không có gì nói: "Một trăm vạn? Trị giá đấy, tối hôm qua tôi rất vui vẻ. Cô xem những tấm hình này đi, không phải là chứng minh tốt nhất sao? Cho đi!"

Lý Lệ bị giận làm cho điên lên, thân thể giận đến run rẩy, không thể tin được chỉ vào Chu Khải: "Anh nói cái gì?"

87. Chương 88: Cá Cắn Câu

Dù sao hiện tại Chu Khải không biết xảy ra chuyện gì, thấy Lý Lệ liền chán ghét, hết sức không muốn nhìn thấy người phụ nữ này. Không hiểu nguyên nhân là gì, biết như vậy là không được, nhưng chính là như vậy, không thể khống chế được chính mình!

Sau sự kiện kia Chu Khải luôn muốn tìm cô gái kia, cô bé kia là ai, tại sao lại cố ý muốn uy hiếp mình? Nhưng suy nghĩ biểu hiện của cô trong tối đó , không hề lưu loát. Phản ứng của cơ thể kia không phải là giả. Chuyện gì đã xảy ra?

Không tìm được cô bé kia, nhưng hàng ngày đều gửi hình đến email của hắn. Dùng tất cả mọi thủ đoạn đều không được, cuối cùng Lý Lệ không chịu được tìm ông Chu nói chuyện. Ông Chu vừa nghe liền giận con trai mình. Chính hắn gây ra chuyện không xử lý lại khiến người làm cha này đi dọn dẹp cục diện rối rắm. Sao lại sinh ra đứa con trai như vậy!

Ông ta áy náy nhìn Lý Lệ: "Lý Lệ à, cha thật sự xin lỗi con, ai biết Chu Khải lại gây chuyện như vậy!" Ông Chu vẫn cảm thấy mình không có mặt mũi để nhìn người con dâu này. Lý Lệ và Chu Khải kết hôn cũng đã được mấy tháng, cử chỉ cho đến bây giờ chưa hề để người trong nhà tức giận. Kể từ khi đến thành phố A Chu Khải ngày càng quá đáng, dù người tính tình hiền lành cũng sẽ nổi giận. Cho nên thời gian trước Lý Lệ mới có hành động khác thường. Ông Chu cảm thấy nếu một ngày Lý Lệ lòng dạ ác độc, nhất định là do hỗn tiểu tử Chu Khải ép thành.

Lý Lệ nghe vậy khẽ mỉm cười: "Cha, không có chuyện gì. Ngày đó con cũng có chỗ không tốt. Là con khiến Chu Khải tức giận, anh ấy mới nửa đêm đi ra ngoài. Nếu không phải vì con, anh ấy cũng sẽ không gặp loại đàn bà ấy…."

"Được rồi, những hình kia cha cũng đã nhìn qua. Trên ảnh đều là ngươi tình ta nguyện, không ai ép buộc ai. Liếc qua đã thấy tên tiểu tử kia ở ngoài gây chuyện. Hiện tại người đàn bà kia lại không biết xấu hổ dùng

chuyện này uy hiếp Chu gia, quả thật là không muốn sống nữa." Ông Chu vừa nghĩ liền tức, con trai mình ra ngoài vụng trộm thì thôi, sao lại cố tình chọc phải cái loại đàn bà kia.

Sắc mặt Lý Lệ không tốt nhưng vẫn kiên trì khuyên ông Chu: "Cha, hiện tại nhà họ Chu ở thành phố A tương đối nhiều chuyện cần làm, không thể xuất hiện những tin đồn không tốt được. Chuyện này nếu không cẩn thận bị truyền ra ngoài, vậy chúng ta ở thành phố A sẽ không có ngày nổi danh. Con cũng đã hỏi qua rồi, ngày đó là Chu Khải tốt bụng cứu cô bé kia, đưa cho bọn côn đồ kia chi phiếu năm mươi vạn. Đoán chừng tiền tài bị lộ ra, cô bé kia thấy Chu Khải có tiền, nên mới có chủ ý tính toán với Chu Khải. Con cũng đã nhìn ra, lâu như vậy mà cô ta vẫn gửi hình tới, chẳng qua là muốn ít tiền thôi. Con nghĩ xem ra chuyện này tốn chút tiền liền qua thôi."

Ông Chu nhìn Lý Lệ suy tư một chút, sau đó tán đồng gật đầu một cái: "Đúng vậy, hiện tại nhà họ Chu có đầu tư quan trọng ở thành phố A. Cho nên loại chuyện gièm pha này vẫn là không nên lộ ra ngoài. Cứ như vậy đi, Lý Lệ, cha và Chu Khải ít nhiều người bên ngoài cũng biết đến. Chúng ta ra mặt không tiện, chuyện này làm phiền con."

Lý Lệ nghe vậy trong lòng cười lạnh. Vốn cô ta đang nghĩ làm sao thuyết phục ông Chu đưa tiền cho cô xử lý chuyện này. Hiện tại tốt rồi, người ta sợ mất mặt, chủ động đem chuyện này ném ình, thật đúng là quá tốt rồi.

Nhếch miệng cười không rõ ý tứ, âm thanh ngọt ngào: "Cha yên tâm, con sẽ xử lý tốt."

Ông Chu gật đầu một cái, trong lòng coi như đã yên tâm.

Lý Lệ cầm một trăm vạn ông Chu đưa ngồi ở trên giường mình nhìn, cẩn thận đếm con số, lại bẻ ngón tay đếm lại một lần. Lúc này mới coi như là yên tâm, cất chi phiếu cẩn thận trong túi xách, chỉ sợ bị mất. Thay quần áo đứng dậy đi ra ngoài, lúc xuống lầu nhìn thấy ông Chu, đưa một ánh mắt "cha yên tâm" cho ông Chu. Ông Chu hiểu, gật đầu một cái.

Lý Lệ một đường đi đến quán bar, nơi này ban ngày không có nhiều người. Nhớ tới Chu Khải ở đây gặp chuyện không may, khóe miệng Lý Lệ cười lạnh. Nhìn thấy cô ta, có người lập tức chạy đến gần: "Đại tẩu mạnh khỏe."

Lý Lệ nghe vậy cau mày, nhưng rất nhanh buông lỏng. Cười quan sát tiểu đệ kia, cười ha ha: "Trước kia chưa từng thấy cậu, người mới? Làm sao biết tôi?"

Tiểu đệ kia đúng là mới tới, nhìn thấy Lý Lệ đến lập tức muốn nịnh hót: "Đại tẩu, em là người mới. Thiên ca đã sớm cho chúng em nhìn ảnh của chị. Chị nhìn bên ngoài xinh đẹp hơn ở trong ảnh rất nhiều."

Tiểu đệ kia còn muốn vuốt mông ngựa, Lý Lệ đã cười cười đi lên tầng hai. Đi vào một gian phòng, quay đầu nói với người kia: "Đi gọi đám người A Báo tới." Nói xong xoay người đi vào trong.

Không bao lâu, nhóm A Báo đến. Chính là tên đầu gấu ngày đó, lưng hùm vai gấu, đại hán Đông Bắc thấy Lý Lệ liền cúi đầu: "Đại tẩu mạnh khỏe."

Lý Lệ mỉm cười gật đầu một cái,ý bảo mấy người ngồi: "Chuyện kia làm rất tốt, năm mươi vạn này là thưởng ngoài cho các cậu. Đừng có so sánh, nhìn tôi có vẻ không phóng khoáng. Nhưng giờ còn chưa tới thời điểm, tôi vẫn chưa có thực quyền ở trong cái nhà kia. Lão già kia tay trắng dựng nghiệp, keo kiệt vô cùng. Bình thường sinh hoạt phí cũng không nhiều, mong mọi người hiểu. Không ghét bỏ là được."

Những người kia nghe thấy rối rít nói: "Không dám, không dám. Đại tẩu có chuyện phân phó một tiếng là tốt rồi, bọn tiểu đệ dẫu có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ."

Lý Lệ liền cười: "Chuyện kia các cậu hiểu là tốt rồi. Về sau Chu Khải tới, hắn không nhận ra các cậu thì các cậu liền giả bộ như không biết hắn. Ngàn vạn đừng nói lung tung. Còn cô gái kia, các người xử lý chưa?"

A Báo liền cúi đầu khom lưng: "Đại tẩu yên tâm, tất cả đều đã xử lý tốt."

Lý Lệ lúc này mới yên tâm: "Vậy thì tốt." Nói xong liền từ trong túi lấy ra chi phiếu, ngẩng đầu lên thấy ánh mắt tham lam của bọn chúng, trong lòng khinh thường cười. Đều là một lão đại, thế nhưng lại không có tiền đồ. Thiên ca toàn nuôi những huynh đệ cùng dạng với hắn, không có chút cốt khí. Lý Lệ nghĩ như

vậy lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt, đổi thành mỉm cười nhìn mấy huynh đệ: "Đây là khoản tiền khác, cầm chia cho các huynh đệ đi. An bài ấy huynh đệ ở thành phố A đi, đừng để họ thua thiệt."

A Báo nghe Lý Lệ dặn dò liên tục gật đầu. Nghĩ thầm đại tẩu so với Thiên ca hào phóng hơn nhiều. Tiền trong tay Thiên ca đừng bao giờ nghĩ được thả ra, chớ nói đến tiền thưởng cho bọn họ, quá hẹp hòi. Nhưng Lý Lệ không giống, trước kia cô không có tiền trong tay, nhưng cũng thỉnh thoảng nói tốt cho bọn họ trước mặt Thiên ca. Bây giờ người ta có tiền rồi, lại càng tốt hơn.

Phân phó xong mọi chuyện, lúc này Lý Lệ mới nói: "Tốt lắm, quầy bar này các cậu quản lý cho tốt. Không cần luôn tụ tập nói chuyện kia ở đây, xảy ra chuyện gì lập tức báo cho tôi. Tốt lắm, các cậu đi đi."

Đoàn người trước mặt một người phụ nữ nhỏ nhắn như Lý Lệ kinh sợ như một con chó, sự khinh thường trong mắt Lý Lệ càng rõ hơn. Đợi đến khi mọi người ra ngoài hết, lúc này cô ta mới thở phào nhẹ nhõm. Ngẩng đầu quan sát căn phòng, sang trọng như những hộp đêm cao cấp khác, ánh hoàng hôn tăng phần hào hoa lên mấy phần.

Lý Lệ chợt cười, đây là nơi của cô ta, chính cô, tài sản chân chính thuộc về cô ta. Khi còn ở nhà họ Chu, nhà họ Chu keo kiệt như vậy, cho cô tiền mà nơm nớp lo sợ, không có chút thoải mái. Sau khi tới thành phố A, cô được thả sức, nhận mấy hóa đơn, âm thầm lấy được không ít. Mở được căn phòng này cứ như vậy đếm tiền. Dễ dàng giống như tiền trên trời rơi xuống.

Đột nhiên Điện thoại di động vang lên, Lý Lệ từ trong túi lấy ra nhìn. Ánh mắt hài lòng trong nháy mắt được thay thế bởi hận ý. Nhìn dãy số kia, trong lòng cô ta rét run từng trận, này sinh ác độc, hận không được nhào qua đem người nọ cắn chết, hút sạch máu của người đó.

Hít một hơi sâu: "Thiên ca." Âm thanh của Lý Lệ trong trẻo qua đường điện thoại truyền đến Thiên ca ở thành phố G, âm thanh ngọt ngào như vậy, ngoan như vậy, hắn hài lòng nói: "Ừ, bảo bối có nhớ anh không?"

Lý Lệ làm nũng: "Đương nhiên là nhớ, chỉ sợ rằng Thiên ca ở bên ấy đã có người mới, không muốn nhìn thấy em nữa."

Người đàn ông bên kia đầu dây nghe được cười ha ha, tâm tình rất tốt. Tay đang vuốt trên cơ thể một người phụ nữ không tự giác tăng thêm mấy phần. Cô gái kia yêu kiều kêu lên hai tiếng, âm thanh này bị Lý Lệ nghe thấy, nhướng lông mày, không vui hỏi: "Thiên ca, bên cạnh anh có phải có phụ nữ đúng không? Làm sao anh lại có thể như vậy, vừa gọi điện cho em lại vừa chơi cùng người phụ nữ khác."

Tiếng nói Lý Lệ mang theo uất ức vô hạn, đuôi long mày rung lên một cái, nói không ra được khiến người nghe thấy thương. Thiên ca ở bên kia liền mềm lòng, lập tức đứng lên từ trên người cô bé kia, phất tay đuổi đi. Cô gái thấy thế như được đặc xá chạy nhanh ra ngoài.

"Được rồi được rồi, bảo bối, người kia đã bị anh đuổi đi, em hài lòng chưa?"

Lý Lệ ở bên này nhất quyết không tha: "Hừ……"

Thiên ca bắt đầu giải thích: "Là người mấy ngày trước em đưa tới, cô ta không thành thật, còn muốn chạy trốn, anh đây phải tự mình ra trận quản giáo chứ sao."

Lúc này Lý Lệ mới nhớ tới cô gái kia, cô ấy mới mười mấy tuổi, vẫn còn chưa học đại học. Cô may mắn hơn cô ấy nhiều, lên đại học mới bị Thiên ca đùa bỡn.

Nhớ tới chuyện cũ, Lý Lệ hận không thể đem Thiên ca chặt ra từng mảnh. Vẫn còn tức, nhưng giọng nói vẫn là biết điều: "Được rồi, thì ra là cô ấy. Cẩn thận một chút nha, em cúp trước."

Cúp điện thoại, Lý Lệ bắt đầu hồi tưởng lại. Chính mình cả đời phải sống sao đây, làm sao mệnh lại khổ như vậy, lúc nào mới có thể chân chính thoát khỏi loại người kia. Không cần phụ thuộc, như một con chó hèn mọn, cô ghét hèn mọn.

Khi trở lại nhà họ Chu, ông Chu vẫn ngồi ở trên sô pha đọc báo. Cô ta đi lên khéo léo: "Cha, chuyện kia xử lý tốt rồi. Cô bé kia cũng đã đồng ý, sau này sẽ không xuất hiện ở đây nữa."

Ông Chu không yên lòng: "Vậy phim ảnh thì sao?"

Lý Lệ nghe vậy cười một tiếng, từ trong túi lấy ra phim và ảnh đưa cho ông Chu. Ông ta nhìn kỹ một một chút, lúc này tâm tư mới buông xuống. Nhìn Lý Lệ, càng nhìn càng hài lòng. Nàng dâu này nhìn ôn nhu mềm mại, nhưng năng lực rất mạnh, chỉ tới thành phố A vài tháng, đã giúp Chu thị có được vài đơn đặt hàng lớn.

"Lý Lệ, con ngồi đi."

Lý Lệ liền ngoan ngoãn ngồi xuống, ông Chu suy nghĩ một chút: "Lý Lệ, khi ra ngoài xã giao bàn chuyện làm ăn nên mang Chu Kỳ đi theo. Để cho nha đầu kia ra ngoài va chạm xã hội, cũng không thể cứ mãi ăn bám trong nhà. Cũng không phải không nuôi nổi nó, nhưng mấy lần xuất hiện ở những buổi tiệc lớn, con cũng thấy biểu hiện của nó đấy, rất mất mặt. Bình thường nếu con có thể thì hãy mang theo nó, học được một phần của con là quá tốt rồi."

Lý Lệ nghĩ, gật đầu một cái: "Được, nhưng nếu con bé lanh chanh cản trở con… Con sẽ không thể nói dễ nghe được, đến lúc đó khiến Chu Kỳ uất ức……" Lý Lệ cố ý không nói tiếp, bộ mặt có chút khó khăn nhíu lại.

Ông Chu vừa nghe thấy càng tức khuê nữ này, chuyện đó rất có khả năng, trực tiếp nói: "Đến lúc đó con không phải lưu tình, cứ mắng thẳng nó. Nha đầu kia đã bị người trong nhà nuôi thành hư rồi, luôn nghĩ mình là trời. Lý Lệ, đến lúc đó con cứ nói thẳng, không cần lưu tình. Nó khóc cũng mặc kệ nó, con người nó cần phải giáo huấn nhiều mới trưởng thành được."

Lý Lệ nghe vậy cười một tiếng: "Đúng vậy ạ, Chu Kỳ tính tình đại tiểu thư, nhưng em ấy lại rất đơn thuần, con sẽ mang theo em ấy, cha yên tâm."

Trở về phòng, liền gọi điện cho Lý Thánh Đức : "Cha, Triệu tổng bên kia như thế nào rồi ạ, nếu thực lực không bằng người, con nghĩ ta nên sớm tìm người khác." Không phải lòng dạ Lý Lệ hẹp hòi, nhưng đây chính là do cô ở trong ổ hắc đạo nhiều năm luyện thành cẩn thận như vậy. Nếu Triệu tổng có thực lực, đáng giá để cô ta hao tâm. Nhưng nếu không giúp ích được cho cô ta, vậy cô ta sẽ không cho người đó tốt đẹp gì.

Bên kia Lý Thánh Đức đang họp, nâng mí mắt liếc mấy thuộc hạ trong phòng, cùng người trong điện thoại cười ha hả: "A, Lili, cha đang họp. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Chuyện vợ chồng son của con và Chu Khải, con phải kiên nhẫn một chút. Dù sao nó cũng là đàn ông, phải để cho nó chút mặt mũi."

Lý Lệ hiểu, gật đầu: "Vậy được, cha họp xong nhớ gọi lại cho con."

Lý Thánh Đức đầu dây bên kia nói: "Được." Nói xong liền cúp, nhìn thuộc hạ trong phòng, cười một cái: "Khuê nữ giận dỗi với con rể, tuổi trẻ bây giờ…" Người trong phòng liền cười theo, lập tức tiếp tục thảo luận vấn đề bị tạm dừng.

Nói xong, ông ta đột nhiên nhớ lại sự kiện kia, thuận miệng hỏi một câu: "Đúng rồi, chuyện giải phóng vùng cần xây dựng, kế hoạch bên kia như thế nào rồi? Chuyện này rất nhiều người biết, phải cẩn thận."

Có người đáp lại: "Nghe nói bên kia còn thương lượng, bảo đảm, đây chính là cái ghế ngồi béo bở. Đoán chừng bên kia đã tìm được người thích hợp. Cái vấn đề này sơ ý một chút sẽ bị bắt được nhược điểm. Vị trí ngồi không dễ."

Lý Thánh Đức liền cười: "Đúng vậy, nhưng chúng ta cũng cần có vị trí này, mọi người xem một chút đi." Đưa tài liệu trong tay truyền cho đám thuộc hạ. Bọn họ nhìn xong cả đám trợn mắt há mồm. Là người nào, làm sao dám len lén tố cáo tứ đại công ty thuế?

Một chủ nhiệm lâu năm xem xong liền suy tư: "Cục trưởng, chuyện này ông cũng phải xử lý cẩn thận. Bốn vị này không phải người bình thường dễ trêu chọc. Đừng nói cả bốn vị cùng xuất hiện, chỉ một người xuất hiện đã có thể khuấy động thành phố A ngất trời. Người này đồng thời tố cáo cả bốn công ty lớn, đây chính là muốn kinh tế của thành phố A khủng hoảng. Bốn vị vày nếu bị lay động, bên trên cũng không tha cho chúng ta. Nên xử lý cẩn thận."

Lý Thánh Đức gật đầu một cái: "Đúng vậy, cho nên tôi nói vị trí này không dễ ngồi mà." Nói xong cẩn thận thu hồi tài liệu.

Tất cả nhìn nhau, có chút không hiểu ý của ông ta. Đây là nói như thế nào, cũng không hiểu ông ta với bốn vị kia có quan hệ gì. Lần trước thọ yến của Nghiêm lão có không ít người, mặc dù không thấy Lý Thánh Đức nhưng lại có Lý Lệ, Lý Lệ là con gái của Lý Thánh Đức. Mặc dù Lý Lệ hôm đó xuất hiện không có tốt đẹp gì. Nhưng ngẫm lại buổi tối đó vị tiểu thư này bị bêu xấu nhưng vẫn là có liên quan với tập đoàn R&D. Tổng tài R&D vừa mới lộ mặt liền bị theo dõi……

Mọi người không biến sắc tính toán trong lòng, nhất thời không biết quan hệ kia là gì, vẫn là yên lặng theo dõi diễn biến thì tốt hơn.

Bên này mở cuộc họp, bên kia Lãnh Diễm nhận được tin. Tố giác trốn thuế?

Lãnh Diễm nhìn bút trong tay, khóe miệng kéo lên nụ cười, càng có vẻ hứng thú. Nghiêm Hi ngồi chơi trên sô pha liền hỏi: "Anh cười cái gì?"

Lãnh Diễm chớp mắt một cái với Nghiêm Hi, thần bí hề hề nói: "Em đoán đi!"

Nghiêm Hi ném tài liệu trong tay, tiếp tục ôm máy vi tính của mình.

Cô không có hứng thú đoán. Lãnh Diễm thấy thái độ của cô, đi tới: "Em đoán đi nha."

Nghiêm Hi chu mỏ, đối với chấp nhất của anh khinh thường: "Không đoán, không có ý nghĩa."

Lãnh Diễm liền buông tay, bày tỏ mình rất vô tội. Mắt lanh lợi nhìn Nghiêm Hi. Nghiêm Hi vừa ngẩng đầu, anh liền nhếch miệng cười một tiếng. Đôi mắt hẹp dài con lên, lấp lánh như sao trên trời, tỏa sáng lấp lánh, rất chói mắt.

Nghiêm Hi không nhìn nổi, đầu hàng, để laptop xuống: "Được rồi được rồi, em đoán không ra. Anh nói đi."

Hứng thú của Lãnh Diễm đã được khơi dậy, cọ vào người Nghiêm Hi làm nũng: "Em đoán thử đi. Không đoán làm sao biết mình không đoán được. Không chừng em thông minh vừa đoán liền trúng thì sao?"

Mắt Nghiêm Hi đảo quanh một vòng, rồi lại nhìn lên trần nhà: "Ý của anh chính là nếu em đoán không đúng, vậy chính là em ngu ngốc đúng không?" Âm thanh của Nghiêm Hi dần dần lớn lên, kéo dài, cong vút.

Lãnh Diễm ôm cô cười hắc hắc: "Anh không nói như vậy. Tiểu tức phụ nhà anh thông minh như vậy, em không nói anh là sao biết được em thông minh hay ngu ngốc. Nói không chừng em là người thông minh, ngộ nhỡ anh nói sai thì sao."

Nghiêm Hi vuốt tay: "Thích nói, không thích thì kéo xuống. Em còn không hiểu sao." Nói xong cũng ngồi xuống sô pha, ôm laptop bắt đầu xem phim.

Lãnh Diễm nhìn thật lâu, rốt cuộc cũng không nhịn được: "Được rồi, được rồi, anh nói, cá đã cắn câu."

Nghiêm Hi nghe, liếc mắt nhìn anh: "Thế nào? Tới tìm anh gây phiền toái?"

Lãnh Diễm cười cười, cười đặc biệt đáng ăn đòn. Ngồi xuống liền đưa tay nâng cô lên, tựa vào trong ngực anh. Ngồi ở trên đùi anh, ngón tay anh gõ lên laptop, xem phim chăm chú. Nghiêm Hi không hiểu: "Anh làm gì vậy?"

Lãnh Diễm phớt tỉnh nhìn màn hình máy tính, giống như đang nhìn thị trường chứng khoán nghiêm túc xem phim. Nghe được câu hỏi của Nghiêm Hi, anh nói: "Không phải em muốn xem phim ư, chúng ta cùng xem."

Nghiêm Hi sắp bị anh đùa bất tỉnh, mắt nhìn một vòng, vừa vặn đầu đụng vào cằm của anh, bị đau đến hít khí lạnh. Anh cũng hít khí lạnh theo: "Hắc, tiểu tức phụ, em là đang mưu sát chồng?"

Nghiêm Hi đưa tay vỗ cằm anh, trong miệng lầu bầu: "Cằm anh làm bằng đá hay sao, sao lại cứng như vậy."

Cuối cùng, cô cũng không hỏi ra người cắn câu là ai, anh luôn ra vẻ thần bí, bất kể cô dụ dỗ anh như thế nào anh cũng không nói. Nghiêm Hi dùng đôi mắt tội nghiệp nhìn anh, đôi tay ôm lấy cổ, mũi chân không chạm đất. Cứ như vậy đem thân thể mình treo lên, đôi mắt nhỏ nhìn anh: "Anh nói đi, người nào là cá nha." Cô thật sự rất tò mò, người nọ như thế nào mà dễ dàng mắc câu như vậy? Lãnh Diễm đã làm gì?

Lãnh Diễm cố ý đi lại trong phòng, một lúc lại đứng ở cửa sổ ngắm canh, lúc lại đi bộ quanh phòng. Một tay ôm eo cô tránh cho nửa đường cô bị té ngã, một tay cầm ly sữa chua uống một hớp, sau đó lại đưa cho cô uống.

Cô chợt lạnh đến buồn nôn, buông tay nhảy xuống, đoạt lấy sữa chua: "Anh gạt em, nhìn không ra anh ở phía sau em giở trò. Em để cho anh gạt, đến lúc đó kế hoạch của em xung đột với kế hoạch của anh, anh phải nhường đường cho em."

Lãnh Diễm cười nói: "Được, xem đến lúc đó trong chúng ta ai là người túm được cái đuôi của con cá kia trước. Nhưng anh nhắc nhở em trước, đuôi con cá này rất trơn, cẩn thận không bắt được nó ngược lại chính mình bị ngã vào đống bùn đấy."

Nghiêm Hi cảm thấy mình bị coi thường, nhất thời ngẩng cổ ưỡn ngực nhìn anh: "Dám xem thường em, chờ em quăng cho em một quả bom nguyên tử."

Lãnh Diễm nhướng mày: "Ai u, thì ra tiểu tức phụ nhà ta có tài năng cất giấu nha. Anh còn mẫu hạm hàng không nha, em quăng cũng phải quăng cho kẻ địch nha. Hai ta là chiến hữu, em quăng cho anh bom nguyên tử, em đúng là độc ác. Anh câu cá còn không phải là vì em sao. Em nói em làm được, với khả năng hiện tại, kẻ thù em cũng không phân biệt. Cánh cứng cáp rồi, bắt không được đúng không."

Đầu óc của Nghiêm Hi bị Lãnh Diễm nói sửng sốt một chút, có chút bất ngờ. Không biết vì sao đi theo Lãnh Diễm thời gian dài, mình giống như ngu ngốc đi. Luôn đùa giỡn cô, đầu óc lượn quanh theo Lãnh Diễm. Kết quả cuối cùng mắc vào bẫy của anh.

Buổi tối, Nghiêm Hi tức giận trở lại nhà họ Lãnh. Chu Vận Uyển vừa khỏi bệnh, được tôn lên như tổ tông để chăm sóc. Khi bọn họ đến Chu Vận Uyển đang ngồi ở trên sô pha uống trà. Nhìn thấy Nghiêm Hi đang phình má, không nhịn được cười cười: "Làm sao vậy?"

Nghiêm Hi thay giày xong liền trực tiếp chạy đến bên Chu Vận Uyển làm nũng: "Mẹ, Lãnh Diễm rách miệng, mẹ vá lại cho anh ấy đi."

Chu Vận Uyển vuốt tóc Nghiêm Hi cười nói: "Đứa nhỏ ngốc, con thấy nó từ nhỏ đến lớn, mồm miệng luôn lợi hại. Không có bản lãnh gì chỉ có bản lãnh đó. Hi Hi của mẹ tốt nhất, không nổi giận!"

Lãnh Diễm cà lơ cà phất đi theo ở phía sau, khóe miệng không nhịn được nâng lên. Trong nhà này đã bao lâu không có tiếng cười nói rồi, cảm giác này thật tốt.

Nghiêm Hi đang làm nũng, người làm nhà họ Lãnh cầm điện thoại đi vào. Khóe mắt Nghiêm Hi giật giật, Phong Trác Hạo gọi, có nhận hay không?

Chu Vận Uyển thấy được, cũng biết Phong Trác Hạo là ai. Đã sớm biết chuyện này từ bốn năm trước, hiện tại sau khi bị ốm một trận, ngược lại đã hiểu ra chút chuyện: "Hi Hi, sao lại không nhận?"

Nghiêm Hi miễn cưỡng cười với Chu Vận Uyển một tiếng, đứng dậy nhận lấy. Lãnh Diễm đi theo phía sau cô, nghe thấy cô nói: "Em bây giờ đang ở nhà họ Lãnh, có thể để tối mai được không?"

Lãnh Diễm liền đoạt lấy điện thoại của cô, đặt ở bên tai nói: "Phong Trác Hạo, anh gọi điện đến là muốn phá nhà tôi?"

Phong Trác Hạo đầu bên kia tay cầm điện thoại, hai chân gác lên bàn: "Cậu có phải hay không nên gọi theo Nghiêm Hi, gọi tôi một tiếng anh?"

Lãnh Diễm sững sờ, người này chính là đang muốn chiếm tiện nghi của mình: "Anh đừng mơ chuyện đó, tối nay Nghiêm Hi ăn ở đây, không thể quay về."

Nói xong liền cúp điện thoại, quay đầu ôm Nghiêm Hi trở về, Nghiêm Hi trốn thoát: "Anh sao lại cướp điện thoại của em, đó là điện thoại của em. Người kia là gọi điện thoại cho em."

Lãnh Diễm cúi đầu cười nhẹ một tiếng, giọng nói đặc biệt dịu dàng: "Ai bảo em là vợ của anh, em không phải là anh hay sao?"

Nghiêm Hi xì một tiếng khinh miệt: "Anh nghĩ thì hay lắm, em chính là em, vĩnh viễn không thể là anh. Anh là của em, anh không có quyền ngược lại."

Chu Vận Uyển nhìn hai người oan gia này, khóe miệng luôn có nụ cười nhẹ. Có lẽ như vậy tốt hơn, nhà, như vậy là tốt rồi. Bà không bắt buộc.

Lãnh Dật Lăng ở trên lầu nghe được phía dưới có tiếng vang nên đi xuống. Thấy gương mặt tức giận của Nghiêm Hi, trong nháy mắt nhớ tới Nghiêm Tử Hoa, ánh mắt trở nên thất thần, sau đó nhanh chóng hồi hồn. Ý thức được mình thất thần, mắt không được tự nhiên liếc mắt những người khác ở trong phòng khách. Không ai chú ý đến ông, lúc này mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Đi tới ôm Chu Vận Uyển khẽ mỉm cười, nhìn con trai con dâu bên kia đấu nhau hỏi: "Người nào thắng?"

Câu hỏi này tràn đầy hài hước, Chu Vận Uyển hiểu ý, khẽ mỉm cười, giọng nói êm ái: "Hai người bọn họ đấu, cho tới bây giờ không có ai chân chính thắng. Từ nhỏ đến lớn đã là như vậy rồi."

Chu Vận Uyển bởi vì lúc trước nằm viện, bây giờ còn chưa khôi phục được như cũ. Gương mặt vẫn là không có sắc hồng, Lãnh Dật Lăng nhìn, trái tim không khỏi áy náy.

Ăn cơm tối xong, cả nhà ngồi chung một chỗ ăn trái cây. Ông cụ đột nhiên lên tiếng: "Hai người theo ta vào thư phòng."

Hai người đồng thời sững sờ, Lãnh Diễm vỗ vỗ tay Nghiêm Hi: "Đợi lát nữa nha, đợi anh trở về rồi cho chó ăn."

Nghiêm Hi sắp khóc rồi. Tiểu Yêu mấy ngày nay toàn bị đói, đoán chừng tối nay nó không náo không được mất. Cũng đừng đói bụng ăn quàng, như ậy liền xong đời.

Trong thư phòng, ông cụ trầm lại, ngước mắt nhìn Lãnh Diễm, chợt hỏi: "Ở bên ngoài đắc tội với người nào?"

Lãnh Diễm nhướng lông mày, lừa gạt một câu: "Không có ạ, cháu làm ăn chính đáng, khó tránh khỏi đắc tội với vài người. Chuyện nhỏ."

"Chuyện nhỏ? Cũng đã bị người tố cáo đến cục trưởng cục thuế, có thể là chuyện nhỏ? Nói thật, có phải hay không cháu trốn thuế?"

Lãnh Dật Lăng nghe vậy mới biết chuyện này. Nhìn con mình không hiểu hỏi: "Con trốn thuế? Lá gan con rất lớn nha."

Lãnh Diễm một bên lơ đễnh: "Được rồi, bọn họ nếu có chứng cứ đã sớm gọi con. Con không làm, cho nên bọn họ không có chứng cớ."

Ông cụ hỏi lại một câu: "Thật không làm?"

Lãnh Diễm chỉ kém một lời thề: "Thiên chân vạn xác, về chuyện tố cáo, là có người cố ý. Ông nội, làm sao ông biết chuyện này?"

Ông cụ trừng mắt, nhìn tôn tử cợt nhả: "Đứng đắn một cút, đừng cợt nhả với ông, một chút hành động đứng đắn đều không có. Chiều nay Cục trưởng cục thuế tự mình gọi điện nói cho ông. Nhắc nhở ông chú ý một chút, có gì thì giúp đỡ cháu."

Lãnh Diễm như nghe thấy truyện cười: "Ông nói người nào? Cục trưởng cục thuế?"

Ông cụ nói : "Đúng vậy, ông cũng không biết ông ta. Ông ta nói ông ta ở thành phố G biết các cháu, thuận tiện nhắc nhở."

Lãnh Diễm cụp mí mắt suy nghĩ không biết lão nhân gia người muốn gì?

Ông cụ hỏi: "Sao cháu lại biết người này? Người này ông chỉ nghe qua, nửa đời trước ở trong tù. Kết quả vừa ra ngoài liền được làm cục trưởng. Chuyện này không phải là do cháu làm?"

Lãnh Diễm kinh hãi nhảy lên xa ba thước, không thể tưởng tượng được nhìn ông nội của mình: "Ông nội, người không sao chứ? Người cũng suy nghĩ lại một chút. Thanh nhiên như cháu, làm sao chó thể có quan hệ với người già như vậy? Ông nội……"

Vẻ mặt ông cụ không chịu nổi, một cái tác đánh bay: "Được rồi được rồi, nên làm gì thì làm, đừng ở đây giả vờ ngây ngốc."

Lãnh Diễm cười hắc hắc, khi đi ra Lãnh Dật Lăng liền hỏi: "Cục trưởng cục thuế là ai?" Giọng nói có chút âm trầm. Lãnh Diễm dừng bước lại, quay đầu lại nhìn. Lãnh Dật Lăng âm trầm nhìn anh.

Lãnh Diễm nhướng mày, hình như hiểu rõ trong lòng ông nghĩ gì. Lãnh Diễm suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn trần nhà một lúc, sau đó lắc đầu cười: "Vẫn không giấu được cha. Không sai, người đàn ông kia chính là chồng của Nghiêm Tử Hoa, cha của Nghiêm Hi, cha vợ tương lai của con." Nói xong khóe miệng Lãnh Diễm nhếch lên nụ cười giễu cợt. Nhìn Lãnh Dật Lăng, lại mở miệng, ý lạnh đi: "Người đàn ông kia, hiện tại không biết muốn làm gì đây." Nói xong quay người rồi đi, không quản cha mình có vẻ mặt gì.

Buổi tối trở về, quả nhiên Tiểu Yêu đã bắt đầu quậy lật trời. Thấy hai người chủ không có lương tâm của mình, Tiểu Yêu bị đói tội nghiệp ngoắt ngoắt cái đuôi của mình nhìn hai chủ nhân. Nó đói đến hoa mắt rồi.

88. Chương 89: Sinh Con Trai Cho Anh

Tiểu Yêu đói gào khóc lên, Nghiêm Hi đau lòng cội vàng tìm thức ắn cho nó, vừa cho ăn vừa thêm nước. Lãnh Diễm nhìn đỏ cả mắt, đi tới ôm cô, giọng nói chua chát: "Vợ yêu bé nhỏ, em sao không quan tâm anh?"

Đúng là người không bằng chó mà, vì sao anh một lòng một dạ yêu người con gái này, cô lại một lòng một dạ yêu con chó này đây?

Tiểu Yêu ăn rất khỏe, chắc là đói bụng lắm. Nghiêm Hi sờ sờ đầu Tiểu Yêu, đối với Lãnh Diễm giả bộ đáng thương Nghiêm Hi rất khinh thường. Quay đầu liếc mắt cười một tiếng: "Vậy anh nói về sau có con gái anh thương con gái hơn hay là thương em hơn?"

Lãnh Diễm sững sờ, suy nghĩ một chút về chuyện sau này hai người có con. Đứa bé kia nhất định là thừa hưởng hết ưu điểm của anh và cô, con gái……

Trong đầu Lãnh Diễm nhớ lại hình ảnh Nghiêm Hi lúc 5, 6 tuổi. Hai mắt to đen lay láy, thật đáng yêu. Tết tóc công chúa, mặc váy công chúa, đáng yêu vô cùng. Con gái của bọn họ cũng sẽ đáng yêu như vậy.

Trái tim ấm áp, Lãnh Diễm cảm giác ngọt ngào trong tim mình nhanh chóng tràn đầy rồi, nhìn Nghiêm Hi dịu dàng: "Hiện tại cũng nghĩ đến vấn đề con gái. Vợ yêu, em nghĩ xong là phải phụ trách anh nha."

Nghiêm Hi im lặng, nhẫn tâm 'cắt' một tiếng, sau đó xem thường: "Anh nên cầu nguyện sau này có con trai thì tốt hơn."

Đều nói con gái là tình nhân ba kiếp của cha, vậy không phải con trai là bạch mã của mẹ? Đến khi đó sinh con trai, nó chiếm giữ cô, xem Lãnh Diễm sẽ có bộ dạng gì!

Lãnh Diễm lúc đầu còn chưa phản ứng kịp, sinh con trai với con gái thì có quan hệ gì?

Mắt đảo một vòng, liếc thấy trong mắt Nghiêm Hi có tia hài lòng, lúc này mới hiểu được ý của cô. Lãnh Diễm vui vẻ, lúc này vợ yêu còn có tâm tình đùa chuyện này với anh, ở nơi đêm hôm khuya khoắt, nơi ăn no không có chuyện gì làm, nơi đàn ông vô cùng sung mãn……

Cô còn chưa có một chút ý thức được nguy cơ.

Ôm eo Nghiêm Hi, cảm giác được trên da cô mơ hồ truyền đến tim đập. Bởi vì trên hông, động tác rất nhỏ nhưng hai người ôm chặt nhau ở nơi ban đêm yên tĩnh cảm giác đặc biệt rõ ràng.

Mà nhiệt độ nóng rực trên tay anh không gặp ngăn cách truyền tới. Thân thể Nghiêm Hi cứng đờ, nửa người phía dưới đã tê rần. Muốn đứng lên Lãnh Diễm lại ôm chặt không cho cô cử động. Nghiêm Hi mất thăng bằng, không chịu được lực tăng thêm, ngã xuống sàn nhà.

Lãnh Diễm nhân cơ hội áp lên người cô, đôi chân dài đè lên, gắt gao đè chặt không cô cho động loạn, một tay đè bên hông cô.

Nghiêm Hi trừng mắt nhìn anh: "Anh…Anh…Anh…." Sao lại có thể động dục khắp nơi như vậy được? Ở đây là phòng khách, còn có Tiểu Yêu!

Nhìn Nghiêm Hi cà lăm, Lãnh Diễm cười cười: "Em không phải muốn biết chúng ta sinh trai hay gái sao? Vậy bây giờ chúng ta phải cố gắng, sinh ra sẽ biết trai hay gái, em nói đúng không?"

Nghiêm Hi nghe lời này, liền trừng lớn, không dám tin nhìn chằm chằm: "Sẽ không phải muốn em hiện tại sinh con chứ?" Cô không cần đâu, cô mới tốt nghiệp, hiện tại mới hai mươi hai tuổi, sẽ không nghĩ sinh con sớm như vậy. Không biết vì sao, chỉ đơn thuần nói chuyện với Lãnh Diễm một chút thôi. Vừa nghĩ đến kết hôn cô liền có cảm giác mây đen ngập trời, hiện tại muốn kết hôn?

Kết hôn xong mọi người trong nhà sẽ thúc dục sinh con, vừa nghĩ đến sinh con……

Thân thể Nghiêm Hi run lên một cái. Tại sao nghĩ đến sinh con cô liền cảm thấy những ngày sau này của mình sẽ chấm dứt?

Nhìn Nghiêm Hi sợ hãi, vốn tưởng vì động tác của anh khiến cô xấu hổ. Nhưng bây giờ khi mình nhắc đến chuyện sinh con cô bị sợ đến cả khuôn mặt trắng bệch, trong lòng anh chìm xuống: "Không muốn sinh cho anh một đứa?"

Nghiêm Hi đột nhiên cảm thấy váng đầu, giờ phút này cô đang bị Lãnh Diễm đè trên sàn nhà, hai người tim dán tim. Cảm nhận được nhịp tim của đối phương, còn có thể cảm thấy mạch máu chảy từ tim, sau đó từng ly từng tý chảy vào thân thể của đối phương.

Chỉ là máu của anh từ nóng bỏng dần chuyển sang lạnh.

Nhìn gương mặt của anh dần dần chìm xuống, Nghiêm Hi biết là hỏng rồi, chẳng lẽ cho đến bây giờ mình luôn nghĩ như vậy sao?

Trực giác lắc đầu, lắp bắp mở miệng nói: "Em…em sợ đau."

Lúc sinh con rất đau đớn, cô không xác định rốt cuộc có bao nhiêu đau đớn, nhưng tưởng tượng đến liền rụt cổ lại, không biết rốt cuộc là sợ đau hay là sợ gì nữa.

Sắc mặt Lãnh Diễm không nhìn ra cái gì, rất tối, nhưng hình như có chút thương tâm. Nghiêm Hi cảm thấy mình bị cặp mắt kia nhìn có chút mê, trốn tránh không dám nhìn vào mắt anh. Lãnh Diễm than thở, dán vào tai cô: "Ngoan, không phải sợ. Đến lúc đó rồi em sẽ biết. Đó là một chuyện rất hạnh phúc, sẽ đau, nhưng đáng giá!"

Lúc này Lãnh Diễm không nghĩ tới khi Nghiêm Hi bụng lớn bị đưa vào phòng sinh, khi anh nghe thấy Nghiêm Hi gào thét thê lương anh liền hối hận đến mặt tái mét. Đừng nói là sinh, anh đứng ở bên cạnh đã thấy đau rồi. Khi đó hận không đem cái miệng của mình đánh cho hư đi, không bao giờ sinh nữa, chuyện sinh con này không phải chuyện người phải làm.

Đây là chuyện sau này rồi, dù sao bây giờ Lãnh Diễm hết sức khuyên giải Nghiêm Hi sinh con cho anh. Nghiêm Hi mím miệng lại: "Anh nói nghe nhẹ nhàng như vậy, đến lúc đó người vào phòng sinh không phải anh, người đau cũng là em chứ không phải là anh… Anh dĩ nhiên có thể đứng đó nói rồi, nếu em cũng giống như anh, nói đôi câu cũng có thể đem đứa bé chui ra từ trong bụng, em cũng nguyện ý sinh nha. Dù sao đến lúc đấy anh đau lại trông chừng chuyện của em, sau đó liền hưởng thụ một chút, vậy tại sao em phải sinh, anh đi sinh cho rồi."

Lãnh Diễm cảm thấy có chút nhức đầu, ôn tồn dụ dỗ: "Em xem trước mắt khoa học kỹ thuật cũng chưa đạt đến trình độ này, anh cũng muốn con từ trong bụng anh ra, như vậy con sinh ra càng thân hơn với anh. Nhưng với khoa học hiện nay anh thật sự hữu tâm vô lực."

Nghiêm Hi trợn trắng mắt: "Anh cứ nói đi, anh nói như thế nào đi nữa em cũng không làm. Em mới hai mươi hai tuổi, em vẫn còn là đứa bé, em sinh con ra anh cưng chiều em còn cưng chiều cả con?"

Lãnh Diễm nói: "Em sinh xong anh vẫn cưng chiều con, thật sự không ngăn trở chuyện anh tiếp tục cưng chiều em."

Nghiêm Hi tiếp tục nhìn trần nhà, Tiểu Yêu bên cạnh thấy hai người đang chơi xếp La Hán, không hiểu sao, chơi rất vui ư? Thế là nó bốn chân nhún xuống, lập tức nhảy lên người Lãnh Diễm, học bộ dạng Lãnh Diễm nhào trên lưng anh.

Hai người mặt đều đen lại, Lãnh Diễm rống: "Ai cho ngươi lấy ta là đồ chơi, xuống!"

Tiểu Yêu thấy anh rống, lo lắng động động vuốt, nhưng không có đi xuống. Chẳng qua nó cảm thấy Lãnh Diễm đè Nghiêm Hi như vậy, hai người rất vui mừng? Vậy mình học bọn họ chạy tới đè Lãnh Diễm, bọn họ cũng sẽ vui mừng chứ? Vì vậy, nó sẽ không động.

Lãnh Diễm mặt càng đen hơn, Lần nói chuyện này khiến cho anh hiểu một chuyện, vấn đề này sẽ trở thành đại vấn đề giữa hai người bọn họ. Bây giờ nhìn lại Nghiêm Hi giống như một đứa bé chưa trưởng thành, cô sống chết sợ kết hôn. Nói rõ một chút cảm thấy hôn nhân là một loại trách nhiệm, cô chính là sợ gánh vác trách nhiệm này. Chuyện này chỉ có một nguyên nhân, không duyên không cớ lại sợ chuyện này, nhất định là có nguyên nhân, cô sợ hôn nhân? Không, không phải là sợ hôn nhân, xác thực một điều mà nói, cô sợ trẻ con, cũng chuyện như sinh con sau này.

Anh có nhức đầu, mặc dù nói như vậy nhưng anh cũng không thấy không thích trẻ con. Biết Nghiêm Hi tuổi còn nhỏ, hơn nữa hiện tại anh cũng muốn cùng Nghiêm Hi trải qua cuộc sống hai người. Nhưng hôm nay phát hiện ra vấn đề này, Nghiêm Hi hình như vẫn chưa tính toán đến chuyện kết hôn?

Anh nghĩ, trong lòng không khỏi có lửa giận. Lập tức đứng dậy ôm Nghiêm Hi đi vào phòng ngủ, đóng rầm một tiếng, ôm Nghiêm Hi bổ nhào lên giường.

Một đêm kia, Lãnh Diễm không biết phạm vào tật xấu gì, vừa kích động vừa rống: "Sinh con, sinh con, sinh con."

Âm thanh kia khiến Nghiêm Hi im lặng, cảm giác khá hơn cũng bị Lãnh Diễm trực tiếp rống cho thành không có. Không hiểu sao người này kiên trì sinh con như vậy?

Gần đây Lý Lệ mang Chu Kỳ đi ra ngoài xã giao, Chu Kỳ rất vui mừng. Bởi vì khi được Lý Lệ mang theo cô sẽ gặp được người trong lòng. Hiện tại Chu Kỳ mỗi lần theo Lý Lệ ra ngoài đều ăn mặc rất đẹp. Sẽ càng có cơ hội chạm mặt Trình Thụy nhiều hơn. Trong lòng cô luôn tâm tâm niệm niệm gặp gỡ Trình Thụy, nhưng mấy ngày rồi cũng không hề gặp qua.

Lý Lệ mặc xong liền đến phòng khách chờ Chu Kỳ. Chu Khải từ trong thư phòng đi ra, thấy Lý Lệ ăn mặc như vậy thoáng sững sờ. Lý Lệ cũng nhìn thấy hắn, cười cười: "Lại muốn ra ngoài? Mấy ngày nay trời chuyển lạnh, chú ý thân thể, ra ngoài nên mặc thêm áo." Nhẹ nhàng dặn dò như một người vợ bình thường vẫn làm, đang vì chồng mình mà lo lắng.

Chu Khải có chút không hiểu, Lý Lệ gần đây khi gặp anh ở bên ngoài cũng làm bộ như không biết, ở nhà hai người cũng chỉ thỉnh thoảng nói đôi câu.

Chu Khải cảm thấy buồn bực khi Lý Lệ chủ động chào hỏi, nhưng lại không có dừng lại trong bao lâu. Điểm tâm cũng không ăn liền đi. Gần đây hắn theo dõi vụ xây dựng kia, đang lập mối quan hệ với chính phủ, không biết có được hay không.

Dù sao đây cũng là một công trình lớn, một công ty không thể một hớp nuốt trọn. Cho nên một công ty lớn luôn tự tham gia cạnh tranh mục tiêu với mấy công ty khác, coi như nhận tiền bảo hiểm ấy công ty khác làm mấy công trình nhỏ. Chu Khải đang có chủ ý này, hắn biết mình không có thực lực nuốt vào, nhưng nhận tiền bảo hiểm một hạng mục nhỏ bên trong thì vẫn có thể.

Hắn nhìn khuôn mặt Lý Lệ ân cần, mặt quỷ hỏi ngược lại: "Hôm nay uống lộn thuốc?"

Nụ cười trên mặt Lý Lệ cứng đờ, sắc mặt khó coi. Điều này lại càng khiến Chu Khải không hiểu, làm gì làm ra vẻ mặt oán phụ như vậy? Hắn chỉ thuận miệng hỏi một câu mà thôi, không đợi hắn nhiều lời, lầu hai liền truyền đến tiếng khiển trách của ông Chu: "Tiểu tử khốn kiếp kia, Lý Lệ quan tâm con… Con thì tốt rồi, không cảm kích thì thôi, lại còn học cách ghét bỏ người!"

Chu Khải đưa lưng về phía ông Chu trên lầu hai, nghe thấy tiếng của ông Chu, Chu Khải không nhịn được nhìn Lý Lệ một cái, ánh mắt sắc bén. Trong lòng Lý Lệ run lên, cô ta chính là cố ý. Đã sớm biết lúc này ông cụ sẽ ra, đúng lúc cho ông cụ thấy được một màn Chu Khải lạnh nhạt với cô ta. Nhưng hiện tại cô ta phát hiện ra Chu Khải càng ngày càng khó khống chế, trái tim bị ánh mắt lạnh lùng có chút sợ hãi, móng tay dài cắm sâu vào lòng bàn tay. Lý Lệ chịu đựng đau bật cười.

“Cha, Khải anh ấy chỉ là tâm tình không tốt thôi, người không cần giận dữ.”

Ông Chu trừng mắt, chống gậy xuống lầu, không vui nhìn Chu Khải: “Hừ, ta mặc kệ những thứ kia, con phải biết con là con cháu nhà họ Chu, con phải đối đãi cho tốt với vợ của mình. Nhà họ Chu chưa từng xuất hiện những chuyện này.”

Chu Khải bất đắc dĩ trợn mắt một cái, hiện tại hắn lười phải nhìn thấy nét mặt giả dối kia, cũng không quản cha mình, quay đầu bước đi. Hiện tại hắn đối với cha mình một chút tôn kính cũng không làm nổi, kể từ khi diện mạo của Lý Lệ dần dần lộ ra, hắn cảm thấy trong cuộc hôn nhân của mình căn bản không được coi trọng. Mình cưới vợ chỉ vì có thể mang đến ích lợi cho nhà mình mà thôi. Nghĩ tới đời này mình vì chấn hưng gia tộc mà hy sinh, trong lòng hắn cảm thấy kỳ cục, đây chính là mình trước đây vẫn luôn kiêu ngạo hay sao?

Ông Chu nhìn con mình đi ra ngoài, một chút thể diện cũng không lưu lại cho người làm cha này, tức giận dùng tay gõ gõ gậy xuống sàn: “Tên nghịch tử, thật tức chết ta rồi, tức chết ta rồi.”

Lý Lệ vội vàng đỡ ông cụ: “Cha, cha, người không nên tức giận, không thể kích động. Khải chắc chắn sẽ không gây ra chuyện gì lớn.”

Ông Chu càng nghe càng cảm thấy con trai mình không có tiền đồ: “Nó ở bên ngoài đang làm gì, lâu như vậy cũng chỉ có cái vỏ bọc bên ngoài. Con nói nó đi xã giao, vậy sao ta không hề thấy nó cầm về một đơn buôn bán. Ngược lại con cả ngày chạy đi, hiệu quả cũng rất tốt. Nhưng mà Lý Lệ này, con nên nghỉ ngơi cho tốt, không nên quá mệt mỏi. Hơn nữa có thể con là phụ nữ cũng không tiện, cấp cho Chu Khải chút thể diện cũng được, nhưng bên ngoài nhân viên hỗn tạp cũng không an toàn. Về sau ban ngày đi ra ngoài cũng được, nhưng nên về trước mười một giờ đêm nghỉ ngơi cho tốt.”

Lý Lệ cung kính nghe, trong lòng cười lạnh. Đến mức này ông cụ sao có thể vẫn có bộ dạng duy ngã độc tôn kia. Thật không hiểu nổi, ngoài miệng lại nói: “Dạ, con biết rồi, về sau con sẽ chú ý, cha yên tâm.”

Đỡ ông cụ ngồi xuống ghế sô pha, Lý Lệ nói: “Hôm này con cần đi gặp mấy quan viên chính phủ, kế hoạch xây dựng cũng đã bắt đầu. Đó là một công trình lớn, con muốn đi tìm người lập quan hệ. Con đang đợi Chu Kỳ chuẩn bị một chút rồi mang nàng theo. Dù sao cơ hội này khó có được, nói không chừng bên trong sẽ có không ít thanh niên tài tuấn ạ.”

Ông Chu vừa nghe, gật đầu nói.

Khi Chu Kỳ bước xuống trong mắt Lý Lệ tỏa sáng. Chu Kỳ chẳng những rất xinh đẹp, vóc người cũng phát triển. Một bộ lễ phục màu vàng càng làm nổi lên làn da trắng nõn của cô, trên mặt cũng được trang điểm kỹ càng. Lý Lệ không chút giấu diếm sự kinh ngạc của mình, lôi kéo tay Chu Kỳ nhìn trước nhìn sau, càng nhìn càng hài lòng, không nhịn được than: “Kỳ Kỳ của chúng ta xinh đẹp, hôm này em nhất định sẽ là tiểu điểm của cả hội trường.”

Ông Chu nhìn con gái mình cũng hài lòng, con bé ngày càng đẹp, cộng thêm nhà họ Chu cũng không tệ, sau này nhất định có lợi cho nhà họ Chu.

Trên đường đi Lý Lệ liền trấn an Chu Kỳ: “Không phải sợ, hôm nay không có nhiều người, trên căn bản chỉ là ở một phòng riêng ăn một bữa cơm. Em cứ như bình thường nghe chị nói là được rồi. Thuận tiện học một chút kỹ xảo trên người bọn họ, về sau sẽ gặp nhiều trường hợp như vậy. Em cũng nên chú ý đến điểm này, dù sao trên thương trường, một câu nói của em cũng có thể khiến mấy vạn có thể tới tay hay không, biết không?” Vừa lên xe, Lý Lệ cứ như vậy thao thao dặn dò, âm điệu dịu dàng, tư thế ngồi tao nhã.

Chu Kỳ thì ngược lại, nghe mấy lời nói liên miên kia lỗ tai của cô mọc vết chai rồi. Từ khi Lý Lệ bắt đầu mang theo cô đều dùng bộ dạng này nói mình, cô đọc thuộc làu làu rồi.

“Ai nha, chị dâu. Em đã biết, chị cứ thoải mái đi, em sẽ ngoan ngoãn. Chị cứ yên tâm đi.”

Nhìn Chu Kỳ không kiên nhẫn, Lý Lệ làm ra vẻ bất bất đắc dĩ nhìn cô: “Em nha, phải làm thật tốt đấy. Chuyện tối nay rất quan trọng, chị không thể phân tâm chăm sóc cho em, em phải chú ý một chút. Uống rượu rất dễ gặp chuyện không may, một mình em phải cẩn thận một chút nha.”

Lý Lệ rất nói rất rõ chuyện này rồi, uống rượu, con gái phải chú ý an toàn của mình, đây cũng là vì đường lui cho cô. Dù sao cô ta cũng đã nhắc nhở, tối này xảy ra chuyện gì cũng không phải do cô ta.

Chu Kỳ vẻ mặt không thèm để ý, phất tay một cái: "Chị cứ thoải mái đi, em từ nhỏ đã theo cha, chuyện uống rượu cũng thường thấy, sẽ không xảy ra chuyện gì."

Chu Kỳ rất tự tin, cô từ nhỏ đã theo ông Chu ra ngoài tham gia các hoạt động của thành phố G, khi đó thấy những người đó đều có cảm giác những người đó như bọn nhà quê, thật buồn nôn. Nhưng hiện tại ở thành phố A không giống, nghĩ đến những người có tiền kia đều rất tốt, càng tốt hơn là người có tiền lại có dáng vẻ, giống như ngày đó cô gặp gỡ Trình Thụy, đó là nhân trong long phượng nha.

Lý Lệ mang theo Chu Kỳ vào 'Dạ Mị". "Dạ Mị" chính là nơi ăn chơi lớn nhất của thành phố A. Bây giờ là ban ngày, nhưng căn bản có chút chuyện gì cần cũng sẽ chọn tới nơi này. Đến buổi tối, nơi này sẽ biến thành chốn phồn hoa, đủ loại thối nát cũng được trình diễn.

Nhân viên phục vụ trực tiếp mang hai người vào một gian phòng ở lầu ba. Phòng này rất lớn, khi bước vào đã có mấy người ở trong đó.

Lý Lệ một đường dắt Chu Kỳ vào trong, thấy người liền chào hỏi. Dáng vẻ ngược lại có điểm quý phái.

Trên sô pha, Triệu tổng cùng mấy người đang nhạo báng một tiểu minh tinh, đảo mắt qua nhìn thấy Lý Lệ. Hôm nay Lý Lệ toàn thân mặc lễ phục màu đen bảo thủ, ở nơi ánh đèn mờ ảo tồn tại cảm giác thật sự không bằng Chu Kỳ mặc bộ vàng nhạt ở sau lưng. Ánh mắt Triệu tổng lập tức nhìn lên Chu Kỳ, trong nháy mắt toát ra vẻ lang sói.

89. Chương 90

Lý Lệ đi ở phía trước, ngay lập tức thấy ánh mắt của Triệu tổng, cười thầm trong lòng, quay đầu lại cười cười với Chu Kỳ. Chu Kỳ không thấy khác lạ, liền cười đáp lại, đôi mắt kia vì không khí trong này mà khẽ phát ra hưng phấn.

Chu Kỳ từ nhỏ luôn là đứa bé ngoan, mặc dù bị người trong nhà làm hư nhưng đi tới những nơi như thế này không nhiều lắm. Nơi đây vốn là hộp đêm, dù là ban ngày, tất cả mọi người trong phòng đều uốn éo. Chu Kỳ thấy hoàn cảnh mới này rất mới lạ, rất muốn đi lên khiêu vũ.

Lý Lệ lôi kéo cô ngồi xuống sô pha, cười cười với Triệu tổng: "Triệu tổng, đã lâu không gặp. Giới thiệu một chút, vị này là Chu Kỳ, đại tiểu thư nhà họ Chu." Lý Lệ tối nay cười rất nhạt, không giống biểu hiện ở nhà họ Nghiêm vào tối hôm trước. Cô ta tối nay đoan trang giống như một phụ nữ đàng hoàng, không có ánh mắt mê người, ngay cả khi đi cũng không có uốn éo, giống như một khúc gỗ. Triệu tổng liếc mắt nhìn buồn bực, chẳng lẽ buổi tối hôm đó mình hoa mắt? Nhìn Lý Lệ tối nay không vui tới cực điểm, hắn cũng không hứng thú chơi phụ nữ đàng hoàng, loại phụ nữ ấy trong nhà có một đã là quá đủ rồi. Nhìn Chu Kỳ trẻ tuổi xinh đẹp sau lưng Lý Lệ, Triệu tổng bắt đầu nhìn đăm đăm. Món hàng này tốt, vừa nhìn liền biết trẻ tuổi, xinh đẹp, tư thái này, ánh mắt kia, thu hút hết sự chú ý của hắn.

Nghe Lý Lệ giới thiệu, Triệu tổng chú ý, híp đôi mắt cười ha ha, nắm tay Chu Kỳ: "Ha ha, tốt tốt, Chu Kỳ tiểu thư thật xinh đẹp." Đôi tay cầm tay Chu Kỳ vẫn không quên nhân cơ hội ăn đậu hũ, vuốt mu bàn tay nhỏ bé, trong lòng cảm thấy thật thoải mái, thật là mềm!

Chu Kỳ lập tức trầm mặt xuống, trừng mắt. Vừa định dùng sức hất tay, đôi mắt đắm đuối kia của lão khiến người ta ghê tởm, kết quả còn chưa động, Lý Lệ liền liếc qua. Ánh mắt kia rất rõ ràng, không cho phép cô tùy ý đắc tội với người này. Chu Kỳ lập tức hiểu, đoán chừng người tối nay Lý Lệ gặp là người này. Vậy làm sao bây giờ? Người này rất quan trọng, nhưng cũng không thể mượn chuyện buôn bán mà làm chuyện như vậy. Hết cách rồi, Chu Kỳ luống cuống nhìn Lý Lệ, lúc này chỉ có Lý Lệ có thể giúp đỡ cô.

Lý Lệ trấn an cười, quay đầu nhẹ nhàng kéo tay Chu Kỳ, ngoài miệng cười nói: "Triệu tổng, Chu Kỳ còn nhỏ, tối này chỉ đi theo em tới chơi. Triệu tổng nếu có hứng thú, không bằng cho người mang mấy cô nương tới, được không?"

Triệu tổng làm sao không hiểu ý tứ của Lý Lệ, người ta là tiểu thư trong nhà, trong sạch, cũng không phải tùy tiện là có thể chơi. Hắn cũng rõ ràng, nhưng mà hắn đã sớm mê sắc nhân cơ hội lôi kéo Chu Kỳ, người này ăn không được nhưng vẫn phải sờ.

Lý Lệ nói lúc này Triệu tổng mới nới lỏng tay, Lý Lệ nói với Chu Kỳ: "Kỳ Kỳ, chị nói một chút chuyện với Triệu tổng, bên kia toàn người trẻ tuổi, em cảm thấy nhàm chán thì ra đó nói chuyện với bọn họ. Thêm nhiều bằng hữu cũng rất tốt."

Chu Kỳ vừa nghe, cảm giác chị dâu mình thật tốt. Vừa nhìn đã thấy lão này là sắc quỷ rồi, đây là đang bảo vệ cô, liền gật đầu: "Vậy em đi trước." Sau đó chịu đựng chán ghét cười cười với Triệu tổng: "Triệu tổng, em đi trước chào hỏi mọi người."

Triệu tổng nhìn Chu Kỳ cười, trẻ trung mê người, thật đúng là rất ngứa ngày. Lý Lệ lạnh lùng nhìn vẻ mặt của Triệu tổng, một chút cũng không bỏ qua. Sau khi Chu Kỳ đi, lúc này Lý Lệ mới cười nói: "Triệu tổng, em nghe cha nói, ngài đã đi tìm cha?"

Mắt Triệu tổng vẫn hướng về phía Chu Kỳ, nghe lời này của Lý Lệ, hắn có chút không để ý gật đầu: "Đúng vậy, tôi đã đến tìm, dù sao cha em cũng là cục trưởng cục thuế, về sau giao thiệp nhiều chỗ, quen biết trước một chút rất cần thiết."

Lý Lệ khẽ mỉm cười, nhớ lại trong điện thoại Lý Thánh Đức vô tình hay cố ý tiết lộ tin tức của mình, trong lòng nhất thời sinh ra một loại chán ghét với lão sắc lang trước mặt này,vừa nhìn liền muốn nôn. Nhưng vẫn không thể, thế lực của hắn bây giờ còn hữu dụng, không thể đắc tội.

Lý Lệ liền cười: "Triệu tổng, hiện nay chính phủ đặc biệt coi trọng kế hoạch dự án giải phóng, Chu thị và Thánh Đức hai nhà đều muốn hợp tác. Nhưng em cũng biết thực lực của mình, sẽ không ăn quá tham. Triệu tổng bản lãnh lớn, ngài nhìn xem, công ty hai nhà có thể hợp tác một chút?"

Lý Lệ mặc dù không nhìn xa, nhưng làm ăn cũng được, đầu óc rất rõ ràng. Triệu tổng có chút ngoài ý muốn nghe Lý Lệ không chút che giấu nói ra mục đích, trong mắt nổi lên hứng thú. Đôi mắt Lý Lệ hàm chứa ý cười nhẹ nhàng nhìn Triệu tổng, lúc này cặp mắt của Triệu tổng nào có nửa điểm đắm đuối, hoàn toàn là sự cẩn thận khi làm ăn. Lý Lệ hiểu, người này có thể làm ăn lớn như vậy, cũng không hề đơn giản.

Triệu tổng cười cười, hoàn toàn không nhìn thấy mỹ nhân trước mặt, bộ mặt phớt tỉnh nói: "Lý tiểu thư thật sảng khoái, được rồi, nếu Lý tiểu thư sảng khoái như vậy nên tôi cũng không cần giấu nữa. Em cũng biết đó là một khối thịt béo bở. Thương nhân coi trọng lợi ích, em nói phía sau tôi có bản lãnh lớn, đúng là lớn nhưng em phải hiểu được, bằng thực lực của công ty tôi, tự tôi cũng có thể nuốt trọn công trình này. Vậy tại sao tôi lại còn muốn chia một ít cho em? Đây không phải tương đương với việc đem túi tiền của mình nhét vào túi em sao, em cảm thấy chuyện coi tiền như rác tôi sẽ làm?" Triệu tổng nói một mạch nhẹ nhàng bình tĩnh, nói xong còn nghiêng người về phía trước lấy ly rượu, từ từ thưởng thức, ánh mắt không ngừng nhìn Lý Lệ, cười như không cười, tựa như chờ Lý Lệ tiếp theo muốn làm gì.

Lý Lệ cười ha ha, cũng đưa tay cầm lên ly rượu: "Triệu tổng, ngài cũng biết, trước mắt ngài tự mình nuốt vào hình như là không thể. Trước không nói cái khác, chỉ là những trạm kiểm soát kia phải đả thông thật tốt. Dĩ nhiên em cũng hiểu quan hệ của Triệu tổng với Đồng Thiên, không có gì có thể làm khó ngài. Thế nhưng chỉ sợ vạn nhất, hơn nữa hạng mục này cần số tiền lớn, sơ ý một chút sẽ khiến công ty gặp chuyện. Chuyện mạo hiểm như vậy, không bằng hai người cùng nhau gánh chịu, ngài nói như thế nào?"

Triệu tổng nghe, nheo mắt lại, cười ha hả nhìn Lý Lệ: "Ha ha, Lý tiểu thư, không đúng, Chu phu nhân, em nói như vậy là muốn tôi cùng em hợp tác. Tôi vốn cũng muốn tìm mấy người cùng trả giá, nhưng vấn đề là, tôi cần gì phải chọn công tiểu yêu của em. Ở thành phố A có rất nhiều công ty lớn, công ty của em không có hấp dẫn được tôi, Chu phu nhân, chuyện hợp tác, em phải có ưu thế gì mới có thể bàn với tôi?" Nói xong, Triệu tổng liên bưng ly đi.

Lý Lệ nắm chặt ly rượu, hơi dùng sức, thiếu chút nữa làm bể ly. Trong lòng hận, Triệu tổng quả thật không dễ chọc vào, công ty của hắn có thể khuếch trương như ngày hôm nay không thể coi thường.

Lý Lệ quay đầu nhìn Triệu tổng cầm ly đến chỗ mỹ nhân, khóe miệng chợt nâng lên. Người như vậy không có nhược điểm ư? Mặc dù nhìn giống như công tư phân minh nhưng đàn ông luôn có nhược điểm, quản sao được chuyện riêng hay tư nữa.

Chu Kỳ đang cùng một đám phụ nữ nói chuyện phiếm, trong có một tiểu minh tinh xinh đẹp, vóc người rất tuyệt, miệng cũng rất khéo léo. Chu Kỳ đang trò chuyện với cô ta, cô rất tò mò với chuyện trong làng giải trí. Bình thường nhìn những minh tinh này luôn kiêu ngạo, ai biết sau lưng có bộ dáng gì. Cô ta lôi lôi kéo kéo Chu Kỳ, nói bọn họ có nhiều khó khăn như thế nào, vì lấy được một bộ phim phải chịu đựng mấy lão già quấy rầy… Chu Kỳ tặc lưỡi, trước kia nghe nói những tiểu minh tinh luôn không dễ chịu, nhưng bây giờ khoảng cách lại gần đến như vậy.

Đang nói chuyện, Triệu tổng ở một bên không nhịn được đi tới, vừa nâng chén hướng về hai mỹ nữ, vừa cười ha hả nói: "Hai vị tiểu thư xinh đẹp đang nói chuyện gì vậy?"

Chu Kỳ đưa lưng về phía Triệu tổng, lúc nghe thấy âm thanh của Triệu tổng theo bản năng run rẩy, sau đó da gà không khống chế được nổi lên. Thật may ánh đèn không rõ, cũng nhìn không ra, nếu không sẽ không để mặt mũi cho hắn.

Chu Kỳ nhắm mắt xoay người về phía Triệu tổng cười cười: "Triệu tổng, ngài đã nói chuyện xong với chị dâu?"

Triệu tổng nghe vậy quay đầu liếc mắt nhìn Lý Lệ vẫn đang ngồi trên ghế sô pha, lông mày giương lên, quay đầu cười ha hả: "Đã nói xong, chẳng qua tôi thấy Chu phu nhân nhìn như không hài lòng lắm với điều kiện của tôi. Để cho cô ấy trở về suy nghĩ thật kỹ."

Chu Kỳ nghe vậy, nhướng mày. Nhìn Lý Lệ đang một mình uống rượu, có chút lo lắng: "Tôi đi xem chị dâu một chút." Nói qua liền muốn đi, Triệu tổng một bước chặn trước mặt cô, cười nói: "Ai, chuyện như vậy em không nên dính vào cho phiền. Chuyện này không phải người nào cũng hiểu rõ được. Em bây giờ đừng đi tới quấy rầy cô ấy, ở đây nói chuyện cùng những người bạn này thôi."

Tiểu minh tinh vừa nhìn là Triệu tổng, mắt thẳng lên, Triệu tổng. Người này số một số hai ở thành phố A. Mặc dù đã già rồi, lại bụng bia to lớn, thế nhưng thế lực lại không hề nhỏ. Bọn họ trong làng giải trí không dễ gì nhìn thấy đại nhân vật như thế này, tối thiểu là cô không thấy qua. Cô cảm thấy hôm nay dám vào đây là đúng, lại nhìn Chu Kỳ một chút, không nhìn ra tiểu nha đầu này không có mắt nhìn, không biết nhân vật như vậy. Lại theo ánh mắt họ nhìn sang Lý Lệ, trong lòng hiểu ra, nhà Chu Kỳ có tiền, đi theo chị dâu tới nói chuyện làm ăn.

Tiểu minh tinh mắt sáng lên, khẽ mỉm cười, cầm ly rượu đưa cho Chu Kỳ: "Chu Kỳ, chị cô đang suy nghĩ chính sự, không nên làm phiền." Nói xong liền nâng ly cụng ly với Chu Kỳ, sau đó lại cụng ly với Triệu tổng: "Triệu tổng, tôi là Kiều Chi."

Triệu tổng đảo mắt qua, Kiều Chi này cũng là tiểu mỹ nhân, trong mắt lóe lên một tia sáng, liếc mắt nhìn Chu Kỳ đơn thuần không có mắt kia, tương đối mà nói, hắn thích Chu Kỳ, cô như đại tiểu thư bị người nhà làm hư, nhưng vẫn là sạch. Nhưng nhìn tình huống hôm nay, mỹ nhân này không tới tay rồi.

Đàn ông có lúc có nhiều thói hư tật xấu, phụ nữ càng không dễ dàng lấy được thì hắn càng để ý, đưa tận đến miệng thì không làm sao có hứng thú nổi.

Triệu tổng tùy ý liếc mắt nhìn Kiều Chi: "Được, tiểu thư Kiều Chi, phim truyền hình của cô tôi có xem qua, tiểu nữ nhi nhà tôi đặc biệt thích cô, chút nữa có thể ký tên cho tôi mang về?"

Kiều Chi vừa nghe liền có chút kiêu ngạo, lập tức gật đầu: "Ai u, lời này của Triệu tổng, thiên kim yêu thích là vinh hạnh của em, em rất vui." Ngay tại chỗ lấy giấy bút ra ký tên đưa cho Triệu tổng. Triệu tổng vui vẻ nói cảm ơn, sau đó cẩn thận để trong túi ngực. Kiều Chi càng nhìn càng thêm vui mừng.

Triệu tổng quay người lại, trong mắt có chút không kiên nhẫn, nhìn Chu Kỳ, tiến lên một bước: "Chu tiểu thư, hiện tại nhàn rỗi cũng không có chuyện gì, bên kia có mấy người trẻ tuổi. Người trẻ tuổi nên kết giao nhiều bạn tốt, đi thôi, tôi giới thiệu ấy người." Ý rất rõ ràng, giới thiệu cho Chu Kỳ mấy người đàn ông, có lẽ sẽ có người thích hợp.

Chu Kỳ vừa nghe, trong đầu cô liền nghĩ tới Trình Thụy. Hứng thú không nhiều nhưng nhìn Lý Lệ bên kia liền không nghĩ tiếp. Dù sao rảnh rỗi không có việc làm, liền đồng ý, quay đầu liếc nhìn Kiều Chi: "Kiều Chi, dù sao bạn của cô cũng có, cùng đi chứ."

Kiều Chi chờ câu này của Chu Kỳ lâu rồi, mặc dù cô mới vừa quen Chu Kỳ, nhưng ở trong làng giải trí lâu đã luyện được hỏa nhãn kim tinh, liếc mắt một chút liền nhìn ra, Chu Kỳ chính là không có tâm nhãn. Cô chỉ muốn một người, đó chính là khăng khăng một mực với người ta. Vừa nãy mình để lại ấn tượng không tệ với cô, như vậy Triệu tổng muốn mang theo cô thì không thể không mang theo mình.

Quả nhiên, Chu Kỳ quay đầu lại nói một câu này, Kiều Chi cười dè dặt, đưa tay chỉnh lại tóc rối, cúi mắt cười xấu hổ: "Nhiều người như vậy cũng không nhận ra, rất lúng túng, tôi không quen hết." Bộ dáng của cô hoàn toàn chính là kiểu người hướng nội không quen thấy người lạ, không còn nhìn thấy bộ dạng khi nãy nói chuyện với Chu Kỳ. Chu Kỳ liếc mắt nhìn bên kia, một người đàn ông đang dính sát một người phụ nữ, một nhóm người trò chuyện vui vẻ. Chu Kỳ nghĩ, Kiều Chi có thể là không có thói quen nhìn thấy trường hợp náo nhiệt như vậy.

Quay lại liền kéo cô: "Đi thôi, những người này khó gặp, không chừng khi cô quay phim cần dùng đến những người này đấy." Vừa nói vừa lôi kéo Kiều Chi đi tới, để lại Triệu tổng đi theo sau, chân mày nhíu chặt, người phụ nữ tên Kiều Chi này……

Chu Kỳ đầu tiên là quét mắt nhìn một vòng, không thấy Trình Thụy, lập tức cảm thấy không có chút sức lực nào. Đám người kia phần lớn là phu gia nổi danh của thành phố A, thấy Triệu tổng mang hai mỹ nữ tới đều ồn ào lên: "Triệu tổng, hai cô cùng chung một chồng nha, ngài nên có chừng mực."

Chu Kỳ vốn ghét lão này, nghe được đại gia hỏa ồn ào nói như vậy, cô không nhịn được. Triệu tổng đã quen với những chuyện như vậy, liền cười nhạo báng: "Ai u, lời này của Lưu thiếu sai rồi, Vị này là Chu tiểu thư bạn tốt của con gái tôi, là được mang tới đây để va chạm xã hội hôi. Nói sai thì nên phạt nha." Nói qua liền gọi mang tới một chai rượu. Ở đây Triệu tổng coi như là một nhân vật già cội, người nhiều tuổi như hắn vào đây không nhiều lám, người này lại có danh hoa tâm ở bên ngoài, cho nên căn bản khi nhìn thấy hắn ở chung một chỗ với phụ nữ thì không hề nghĩ tới chuyện khác. Trong tiềm thức tất cả mọi người phàm là phụ nữ đi sau Triệu tổng đều là cái loại đó.

Sắc mặt Chu Kỳ tối lại, cô cũng không ngốc. Nhìn những người ngồi trong ánh sáng mập mờ mắt to mắt nhỏ nhìn mình cô cũng biết, lời kia của Triệu tổng cố ý nói không minh bạch, đây là ý gì!

Chu Kỳ ngồi không được, đứng lên cười lễ phép, lôi kéo Kiều Chi đứng lên: "Thật xin lỗi các vị, tôi và bằng hữu còn có chút chuyện phải đi trước, hẹn ngày khác gặp lại."

Kiều Chi nghe vậy sửng sốt, cô ta phải đi chứ cô đâu phải đi, lôi kéo cô tính làm gì? Cô thật khó mới có cơ hội tiếp xúc được với những đại thiếu gia như thế này, cô không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy. Vô tội nháy mắt mấy cái hỏi: "Chu Kỳ, hai ta có chuyện gì, sao mình không biết? Sao lại vội vã như vậy?"

Đối mặt với cặp mắt kai của Kiều Chi, Chu Kỳ im lặng. Cô sao lại đần như vậy, muốn hỏi cũng phải ra ngoài rồi mới hỏi chứ, ở đây hỏi như vậy thì những người này sẽ nghĩ như thế nào.

Ánh mắt đảo qua, quả nhiên thấy mấy đôi mắt nhìn kịch hay. Chu Kỳ hơi khó chịu, không biết phải làm sao, vừa nhìn Kiều Chi, lại thấy bộ dáng mơ mơ màng màng.

Triệu tổng cũng không quản cô, nghi vấn nhìn Chu Kỳ. Trong lòng có chút buồn cười, chờ Chu Kỳ sẽ nói gì.

Chu Kỳ nhìn xung quanh, có chút bối rối.

Đang lúc ấy thì cửa được mở ra, cả đám liền quay đầu, không biết người nào đi vào. Những người bên này nhìn sang, chợt có người nói: "A, thật lạ, vị thiếu gia này khi nào thì tới đây?"

Chu Kỳ nhìn sang, đúng lúc Trình Thụy mang Nghiêm Lê Lê tới. Thấy Trình Thụy mắt Chu Kỳ lóe lên, rất vui mừng. Nhưng nhìn thấy Nghiêm Lê Lê bên cạnh anh, không vui. Người phụ nữ này rốt cuộc là ai, vì cái gì lại ở bên cạnh Trình Thụy? Cố Tiêu và Lý Duệ Thần ba người lảo đảo tiến vào.

Bên này có người nói: "Trình thiếu, ngọn gió nào đưa anh tới đây vậy?"

Trình Thụy nghe vậy tầm mắt nhìn sang, thấy được Chu Kỳ, lông mày nhíu lại. Nghiêm Lê Lê bên cạnh cũng nhìn thấy, trong mắt lóe lên một tia hài hước, nhỏ giọng nói chuyện bên tai Trình Thụy: "Trình thiếu, tiểu tình nhân đang chờ anh kìa. Anh xem anh vừa tiến vào ánh mắt người ta liền nóng rực nha."

Trình Thụy có chút không nhịn được, đưa tay vòng qua em của Nghiêm Lê Lê, cố ý tỏ ra một bộ dạng thân thiết: "Vị hôn thê thân ái của anh, lời này của em anh có thể lý giải em đang ăn dấm sao?"

Nghiêm Lê Lê khẽ ngẩng đầu nhìn hắn, nháy mắt một cái, giống như sao trên trời tỏa sáng lấp lánh. Chớp mắt một cái đột nhiên như ác ma đưa tay của Trình Thụy ở ngang hông nhéo một cái. Trình Thụy hít vào một ngụm khí lạnh, có chút oan ức: "Lão bà, em muốn mưu sát chồng?"

Hai người ở trước mặt mọi người trình diễn tiết mục ân ái, Tiếu Thâm bên cạnh có chút không chịu được nhảy ra: "Ai ai ai, tôi nói các cậu đang xảy ra chuyện gì, ba người độc thân chúng ta cả ngày nhìn Lãnh Diễm và Nghiêm Hi ân ân ái ái đã là quá đủ rồi. Giờ lại đến lượt các cậu, đây là cố ý kích thích những người không có vợ như chúng ta sao." Tiếu Thâm rất không vui, hắn cảm thấy gần đây mình bị kích thích quá rồi, không chịu nổi.

Cố Tiêu và Lý Duệ Thần nghe vậy liền liếc nhau một cái, hai huynh đệ liền cười, Cố Tiêu tiến lên: "Tiếu Thâm, gần đây rất không đúng nha, lần trước cậu không phải nói như vậy, chuyện gì xảy ra? Mình nhớ được cậu nắm một tiểu ký giả không buông tay mà……" Âm thanh cố ý kéo thật dài, có chút mập mờ ở sau.

Tiếu Thâm liền xù lông: "Cậu nói ai đó nói ai đó, cái gì tiểu ký giả, mình không biết. Người phụ nữ kia cứ như vậy dám xông tới chụp hình, đúng là không muốn sống nữa mà."

Cố Tiêu và Lý Duệ Thần hai huynh đệ ăn ý nhìn Tiếu Thâm, cũng không nói chuyện. Chính là dùng ánh mắt khoa trương "a, thì ra là vậy" nhìn anh, rõ ràng là không tin.

Tiếu Thâm mặt rất thối, không nói tiếp.

Bên kia Chu Kỳ nhìn Trình Thụy và Nghiêm Lê Lê hai người thân mật trong lòng có chút khó tả. Xem ra hôm nay cô đến nhầm chỗ rồi. Quay đầu nhìn Kiều Chi, buông lỏng tay nói: "Cô không muốn đi vậy tôi đi trước đây, hôm nào liên lạc."

Dứt lời liền đi, Triệu tổng ở phía sau liền kéo lại: "Chu tiểu thư sao vậy, tâm tình không tốt?"

Chu Kỳ lúc này tâm tình không tốt, mặc kệ người nào, nụ cười trên mặt không duy trì nổi nữa, hất tay dãy dụa: "Thật xin lỗi Triệu tổng, tôi đi tìm chị dâu."

Chu Kỳ giãy giụa, âm thanh có chút lớn, mặt mũi của Triệu tổng liền bị Chu Kỳ hủy, cảm thấy mất mặt, lúm đồng tiền trên mặt không nén được giận.

Chu Kỳ lại xoay người, tránh thoát không được, mặt liền chìm xuống, tính khí đại tiểu thư liền nổi dậy: "Lấy bàn tay bẩn thỉu của ông ra."

Mặt Triệu tổng lập tức tối lại: "Tay bẩn? Tốt, nếu là tay bẩn, vậy thì cô chà mẹ nó sạch đi." Nói xong đem tay mình sờ loạn lên người Chu Kỳ.

Chu Kỳ giãy giụa mạnh hơn, cô từ nhỏ đã bị làm hư, làm sao chịu được người khác làm nhục như vậy. Ánh mắt có chút hoảng hốt, thân thể lộn xộn, ý đồ muốn né đôi tay kia. Nhưng mà vô dụng, ai biết dạng này như thế nào. Chu Kỳ có chút sợ hãi, mắt không ngừng nhìn về phía Lý Lệ. Nhưng Lý Lệ vốn đang ngồi ở sô pha đã sớm không thấy người, Chu Kỳ càng luống cuống hơn.

Cô nhìn mấy người đàn ông kia vẻ mặt xem náo nhiệt nhìn mình chằm chằm, tay họ Triệu vẫn còn đang giở trò: "Ông buông tôi ra!" Tiếng nói có chút bén nhọn, căn bản dẫn đến chú ý của mọi người. Lý Lệ đã sớm không thấy bóng dáng, cũng có mấy người biết Chu Kỳ. Bên này ba người Tiếu Thâm nhìn sang, đúng lúc thấy Chu Kỳ đang hốt hoảng.

Ba người hai mặt nhìn nhau, liếc mắt nhìn Trình Thụy. Người ta vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt giống như nhìn một người xa lạ. Hiện tại anh thấy Chu Kỳ gặp phiền phức, nhưng anh cũng không phải là người tốt. Mặc dù Triệu tổng không có cái gì tốt nhưng gần đây đang hợp tác, không tiện ra tay. Hơn nữa Chu Kỳ là người nào, anh chẳng muốn quan tâm.

Cố Tiêu cảm thấy đều là người quen biết, liền đẩy đẩy Lý Duệ Thần: "Nói thế nào người ta cũng có chút thân thích với cậu, lên đi."

Lý Duệ Thần lười biếng, không muốn quan tâm. Nhưng nhìn một vòng người, hiện tại chỉ mình anh được tính là thân thích với Chu Kỳ. Hết cách rồi, nhưng vẫn không muốn: "Trước gọi cho Nghiêm Hi một chút, nếu cô ấy đồng ý mới nói tiếp."

Tiếu Thâm ngạc nhiên: "Sách sách sách, cậu không thể như vậy nha. Cậu nhìn tiểu cô nương đã bị dọa sợ như vậy rồi, cậu không thể lập tức đi lên?"

Lý Duệ Thần không thèm để ý, đầu tiên là cầm ly rượu uống từ từ. Cố Tiêu hết cách, liền gọi điện thoại. Nghiêm Hi đang bị Lãnh đại gia ôm trong ngực giở trò. Điện thoại của Nghiêm Hi vang lên, Lãnh đại gia đang hăng hái bị cắt ngang, anh không vui nhận điện thoại của Nghiêm Hi: "Chuyện gì?" Giọng điệu có chút lạnh, Cố Tiêu lập tức cầm điện thoại cách xa lỗ tai một chút, xa thêm chút nữa, lông mày nhíu lại, nghĩ thầm, mình không phải là trêu chọc hắn, hai người đang làm gì?

Lúc này Cố Tiêu bị một giọng rống, cũng quên mất mình đang gọi điện cho Nghiêm Hi, tại chỗ nói chuyện này, cuối cùng liền hỏi: "Có cứu hay không?"

Bên kia Lãnh Diễm tên đã lắp vào cung, mắt thấy sắp thành rồi, ai ngờ lại bị điện thoại này cắt đứt. Gân xanh trên trán giật giật, khuôn mặt chịu đựng dục vọng càng thêm vặn vẹo. Nghiêm Hi vừa nhìn liền vui vẻ, thừa dịp anh khó chịu vì không ăn được đưa tay của mình quạt gió hạ hỏa, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng liếm trên ngực Lãnh Diễm. Hành động này thiếu chút nữa khiến Lãnh Diễm phát tiết ra bên ngoài, kích thích này, anh còn cảm thấy đôi tay nhỏ bé còn cố ý trượt một đường đến quanh vật nhỏ không ngừng vẽ vòng vòng, Lãnh Diễm không nhịn được rên lên một tiếng.

Cái âm thanh này khiến Cố Tiêu kinh hãi, người nào mà không biết tiếng rên này. Vừa khổ sở lại cực kỳ vui thích khiến người nghe biết ngay người trong cuộc đang làm gì. Cố Tiêu cảm thấy mình ngày mai không thấy được mặt trời, xong chuyện này khẳng định Lãnh Diễm sẽ lột da anh.

Mọi người thấy Cố Tiêu đau khổ cúp điện thoại, Tiếu Thâm buồn bực: "Thế nào?"

Cố Tiêu cảm thấy cuộc sống của mình sắp tiêu, đây là lỗi của ai đây?

Lý Duệ Thần yêu cầu gọi điện hỏi? Chắc hẳn không phải, huynh đệ của mình sai lầm lớn hơn nữa vẫn là sai lầm nhỏ, đó chính là……

Cố Tiêu mắt nhìn Chu Kỳ đang bị Triệu tổng bất nhã, đầu óc nóng lên. Chợt nhớ đến Lãnh Diễm, càng nóng hơn. TMD nó chứ, ngươi sung sướng thì cứ sung sướng, vướng gì đến lão tử. Anh cảm thấy tinh trùng trong não đàn ông chính là thứ gây lên.

Trong lúc vô hình, Cố Tiêu cảm thấy nếu muốn chết, cũng phải kéo theo cái đệm. Sau đó mọi người liền nhìn Cố Tiêu giống như đấu sĩ đi lên kéo tay Triệu tổng, mặt âm trầm không vui hỏi: "Triệu tổng thật hăng hái nha, ở nơi này trước mặt chúng ta trình diễn màn này."

Chu Kỳ vừa nhìn thấy người quen, lúc này liền mặc kệ người đối đầu với mình, như con mèo nhỏ bị kinh sợ chạy trốn sau lưng Cố Tiêu.

Tiếu Thâm kinh ngạc nhướng mày, chuyện gì xảy ra?

Triệu tổng bị Cố Tiêu hung hăng nhéo, hắn biết Cố Tiêu, nhưng cụ thể không biết Cố Tiêu làm gì, chỉ biết người này không thể chọc nổi, âm thanh liền mềm đi: "Cố thiếu, đây không phải là kéo phụ nữ vui đùa một chút thôi sao, không nên hiểu lầm."

Cố Tiêu liền cười: "Tùy tiện kéo phụ nữ? Ông cũng biết người này là ai?"

Họ Triệu liền ngu, người nào?

90. Chương 91

Cố Tiêu cười lạnh, vung tay một cái hất Triệu tổng buông ra. Triệu tổng không chịu được một lực, thân thể ngửa ra sau, thiếu chút nữa ngã xuống đất rồi. Hành động này trước mặt mọi người, hắn cũng là người có thể diện, lần đầu tiên bị người khi dễ như vậy làm sao còn mặt mũi. Hắn cảm thấy lần này mặt trong mặt ngoài đều không có, khi ngẩng lên ánh mắt lóe lên tia phẫn hận.

Lý Duệ Thần nhìn thấy, vừa nghĩ người này ở thành phố A cũng coi như là nhân vật hung ác. Hôm nay Cố Tiêu không cho hắn mặt mũi, đoán chừng sau này hắn sẽ không bỏ qua. Lại nghĩ, hôm nay Cố Tiêu làm sao vậy? Có cái gì đó không đúng.

Cố Tiêu còn có chút tức giận, suy nghĩ một chút mình vì một người phụ nữ không quen mà đắc tội với Lãnh Diễm, còn không chừng hàng ngày đối phó mình, vừa nghĩ liền muốn giơ tay đánh hắn.

Lý Duệ Thần đi tới ngăn lại, nắm tay Cố Tiêu: "Được rồi, không nên xả giận ở đây." Sau đó nhìn Triệu tổng nằm trên đất, đưa tay kéo người, cười ha hả: "Triệu tổng đừng nóng giận. Người trẻ tuổi hay tức giận, hơn nữa nói như thế nào thì Chu Kỳ cũng có chút quan hệ với tôi. Người anh em của tôi thấy ngài lôi kéo Chu Kỳ tưởng rằng ngài khi dễ một nữ hài tử, cậu ta cảm thấy mất mặt cho tôi nên mới lỗ mãng ra tay. Thật xin lỗi!" Lý Duệ Thần cố ý nói như vậy, mặc kệ như thế nào, Cố Tiêu và Chu Kỳ không hề có chút quan hệ, tức giận như vật đoán chừng là do Lãnh Diễm, thế nên tìm biện pháp hả giận đây.

Vậy thì trực tiếp lôi Chu Kỳ và bản thân vào đi. Dù sao anh và nhà họ Chu vì Lý Lệ mà có quan hệ. Nói Cố Tiêu ra tay vì anh, như vậy cũng sẽ không gây phiền toái gì cho Cố Tiêu sau này.

Triệu tổng vừa nghe, có quan hệ với Lý Duệ Thần? Nhìn Chu Kỳ một chút, lại nhìn Lý Duệ Thần, có chút không hiểu: "Chu tiểu thư và Lý tiên sinh là…"

Lý Duệ Thần liếc mắt nhìn Chu Kỳ. Chu Kỳ hiện tại bị dọa sợ run lẩy bẩy, ánh mắt mờ mịt, một chút tiêu cự cũng không có, trống rỗng như không có sự sống, quả thật đã bị dọa sợ. Lý Duệ Thần khẽ mỉm cười: "Thật ra thì cô ta cũng coi như là em gái của tôi. Tôi và Lý Lệ là anh em, nói như vậy Triệu tổng hiểu chứ?" Lý Duệ Thần nói quan hệ này rất mờ mịt, không muốn nói rõ vì thật sự không muốn cùng nhà họ Chu và Lý Lệ, còn có cả Lý Thánh Đức dính líu quan hệ. Nhưng nhìn tình hình như thế này không nói rõ là không được. Dù sao Cố Tiêu là người phóng khoáng lạc quan, vẫn không nên đắc tội với người không nên đắc tội thì tốt hơn.

Triệu tổng vừa nghe, có chút bất ngờ. Lại nghĩ tơi Lý Lệ. chợt hiểu ra, Lý thiếu là anh trai của Lý Lệ, đó không phải nói Lý Duệ Thần là con trai của Lý Thánh Đức?

Thì ra cái gia đình này còn có quan hệ với nhân vật thái tử quan trọng này. Có chút ngoài dự liệu của Triệu tổng, người bên cạnh Lý Duệ Thần không nhiều lắm, không ngờ mình lại được gặp.

Hắn cười hắc hắc: "Đâu có đâu có, Lý tiên sinh nói đùa, là tôi uống hơi nhiều, điều này cũng không thể trách hoàn toàn Cố thiếu. Hôm nay chính là hiểu lầm, tất cả mọi người cùng có lỗi!" Triệu tổng cười quỷ dị, cặp mắt đảo quanh Lý Duệ Thần và Chu Kỳ, trong đầu nhớ tới chuyện Lý Lệ vừa nói, thật không ngờ nhà họ Chu và nhà họ Lý thế nhưng lại có quan hệ với Lý Duệ Thần. Có quan hệ như vậy mình hợp tác với họ trăm lợi không một hại. Trong lòng Triệu tổng mừng rỡ, đột nhiên cảm thấy mình vừa nãy bị Cố Tiêu đánh là đáng giá. Cố thiếu không đến đấm hắn làm sao hắn biết được quan hệ của Lý thiếu đây.

Lý Duệ Thần nhìn Triệu tổng cười, chân mày không tự chủ nhíu lại. Như đã hiểu rõ suy nghĩ trong nội tâm của lão già này. Nhưng hết cách rồi, vì sau này ít phiền toái chỉ có thể làm như vậy. Xoay người nhìn Chu Kỳ bị dọa sợ, dịu dàng hỏi: "Không sao chứ?"

Chu Kỳ bị Lý Duệ Thần đụng có chút hoảng sợ lui về sau. Giày cao gót đúng lúc đè lên chân của Cố Tiêu đứng ở phía sau. Cố Tiêu bị đau hít vào một ngụm khí lạnh, bởi vì đau nên sắc mặt xanh mét. Chu Kỳ cảm thấy mình dẫm lên người, nhanh chóng hồi hồn. Vừa nhìn thấy sắc mặt của Cố Tiêu càng thêm sợ, liên tiếp lui vài bước, thiếu chút nữa lại dẫm nên Lý Duệ Thần. Lý Duệ Thần vội vàng vươn tay ngăn cô tiếp tục mới may mắn thoát nạn. Im lặng thở dài, Chu Kỳ đúng là người không có đầu óc: "Đi thôi, tôi đưa cô về."

Chu Kỳ sững sờ nhìn sắc mặt xanh mét của Cố Tiêu, nghe được âm thanh dịu dàng của Lý Duệ Thần ở phía sau liền vội vàng gật đầu, giống như đối mặt với Cố Tiêu là đối mặt với dã thú vậy. Bị sợ không chịu được liền chạy đi theo Lý Duệ Thần. Tối nay gặp phải tình huống không ngờ này về sau cô không bao giờ tùy tiện chạy ra ngoài chơi nữa.

Nơi góc tối, Lý Lệ nhìn đoàn người rời đi nhếch miệng cười. Không ngờ tối nay lại đem quan hệ của bản thân với Lý Duệ Thần lộ ra ngoài. Như vậy chuyện hợp tác cô ta vừa nói với Triệu tổng sẽ không còn vấn đề gì, coi như đây là vô tâm được lợi?

Lãnh Diễm ôm Nghiêm Hi nửa tỉnh nửa mê đi tới phòng nghỉ. Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, đắp kín chăn, rón rén rời đi.

"Cốc cốc cốc…"Bên ngoài Lãnh Tiểu Tam lễ phép gõ ba cái, Lãnh Diễm mang theo âm thanh trầm thấp vừa xong chuyện đáp: "Vào đi!"

Lãnh Tiểu Tam đi vào không nhìn thấy Nghiêm Hi, tầm mắt chuyển đến cửa phòng nghỉ, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng không làm ảnh hưởng chính sự của lão đại. Hiện tại cậu chính là đứng trên băng mà sống qua ngày, ngày đó đột nhiên lão đại ra lệnh cậu đi châu Phi đào kim cương, cuối cùng vẫn là cầu xin Nghiêm Hi, để cho cô nói giúp mới thật không dễ dàng ở lại. Nhưng lão đại nói rồi, chuyến đi châu Phi này để dành cho cậu, Tiểu Tam rơi lệ, mình muốn hảo hảo ôm bắp đùi Nghiêm Hi chống bão ~.

~Thấy Lãnh Tiểu Tam, lông mày Lãnh Diễm nhướng lên, buồn cười nói: "Ai u, Tiểu Tam của chúng ta khi nào lại hiểu lễ phép như vậy? Còn biết trước khi vào phải gõ cửa." Lãnh Tiểu Tam từ trước đến giờ đều là không gõ cửa, mà cậu vẫn như không có chuyện gì nhìn chuyện người không muốn cho thấy, cho nên không sợ. Nhưng lần này…., hình như nhớ tới điều gì. Liếc mắt nhìn Lãnh Tiểu Tam, phát hiện ra trong đôi mắt ngây ngô kia là nét mặt muốn xem kịch vui.

Lãnh Diễm khụ khụ, liếc mắt nhìn cửa phòng nghỉ, trong mắt là sự hài lòng. Lãnh Tiểu Tam thức thời, hiện tại không giống như thường ngày, còn có thể gõ cửa. Không giống như Cố Tiêu, không nhìn thời gian mà trực tiếp gọi điện thoại tới.

Nghĩ như vậy Lãnh Diễm cực kỳ hòa ái dễ gần với Lãnh Tiểu Tam, cất giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Lãnh Tiểu Tam được khen, vui mừng nói: "Kế hoạch xây dựng vùng giải phóng đã tìm được mấy nhân viên. Bọn họ cũng nói hạng mục trước mắt không có quá nhiều đối thủ mạnh. Nếu như R&D muốn, nhất định là trong túi chúng ta rồi."

Lãnh Diễm tỏa mãn gật đầu: "Ừ." Đôi mắt đen giống như không thấy được ánh sáng trong đó, giống như hồ nước không thấy đáy, không chút gợn sóng, không nhìn thấy chút hài lòng. Lãnh Tiểu Tam cẩn thận quan sát, có chút bất mãn, cậu vì tin tức này phí rất nhiều sức, làm sao lão đại cứ coi như vậy là xong, không có biểu hiện vui mừng?

Lãnh Diễm cúi đầu nhìn văn kiện, phát hiện Lãnh Tiểu Tam đối diện còn chưa đi, có chút kinh ngạc nhướng mày: "Còn có việc gì?"

Lãnh Tiểu Tam không vui: "Lão đại, anh cứ như vậy mà xong. Vì sao em không nhìn thấy một chút hài lòng ở anh?"

Lãnh Diễm gật đầu một cái: "Anh rất hài lòng." Như là chuyện đương nhiên, bất chợt nghĩ đến một vấn đề, lườm một cái: "A, đúng rồi. Cậu ở bên Thánh Đức cũng có người chứ? Để ấy người kia lặng lẽ truyền tin tức này ra. Cứ như vậy, đi ra ngoài đi!"

Lãnh Tiểu Tam sững sờ, không hiểu: "Tại sao vậy? Như vậy không phải để cho họ có phòng bị trước ư?"

Lãnh Diễm thần bí cười một tiếng: "Chính là muốn họ biết chuyện này. Dù sao biết một ít mới dồn họ vào chân tường được. Anh nói như thế nào cậu cứ làm như thế đi, đi đi!"

Lãnh Tiểu Tam vẫn không hiểu nhưng lão đại nói rồi, muốn ép người, ép người nào? Công ty Thánh Đức vậy thì là ép cha con kia rồi. Lắc đầu một cái đi ra ngoài làm việc.

Lãnh Diễm nhìn cửa đã đóng, mắt nửa đóng nửa mở nghĩ. Theo kế hoạch của Nghiêm Hi, muốn đám người kia tìm tới cửa rồi mới tung ra một kích. Nhưng anh không có kiên nhẫn như vậy, dù sao cũng là cha ruột của Nghiêm Hi. Mặc dù trước kia làm tổn thương Nghiêm Hi nhưng hắn hiểu rõ cô, cô rất thương tâm. Nếu người khác không chủ động lôi phiền toái tới cửa, cô tuyệt đối sẽ không chủ động xuất kích. Như vậy sao được? Đừng nói những người đó đã sớm ra tay, chỉ ở điểm anh nhìn họ không vừa mắt liền đủ để xử họ rồi.

Nghiêm Hi không chủ động ra tay cũng bởi vì người thân, ra tay cũng không được. Nhưng những người đó không có quan hệ gì với anh, bọn họ lại không phải không động thủ. Không động thủ thì anh ở sau lưng đẩy họ đi về phái trước. Như vậy Hi Hi sẽ không thể kéo dài kế hoạch. Kế hoạch này cũng đã rất tốt, lại đợi 4 năm rồi mới đến ** này. Quá chậm, anh là thương nhân, cần phải dựng sào thấy bóng.

Nghiêm Hi dựa nửa người ở trước cửa phòng nghỉ, ung dung mở cửa. Miễn cưỡng đến gần khung cửa nhìn Lãnh Diễm đang trầm tư. Thật lâu người kia không chú ý đến mình mới lên tiếng nói chuyện: "Anh muốn buộc bọn họ? Có chừng có mực, con thỏ khi nóng giận còn có thể quay lại cắn người. Mới vừa rồi không phải Cố Tiêu gọi điện thoại tới, Lý Lệ thậm chí ngay cả Chu Kỳ cũng lợi dụng, có thể thấy được người phụ nữ này rất độc ác, cẩn thận ép cô ta đến đường cùng."

Hôm nay mặc dù khi Cố Tiêu gọi điện tới cô không nghe điện thoại nhưng lúc đó hai người ở gần nhau như vậy, trên căn bản Cố Tiêu nói gì cô đều nghe được Lúc ấy không phải Lãnh Diễm dây dưa chặt cô thật sự thiếu chút nữa không còn hứng thú. Vừa nghĩ tới Lý Lệ lại dám lợi dụng Chu Kỳ, trong lòng cô liền muốn rửa sạch mắt nhìn Lý Lệ, người phụ nữ này còn có người nào cô ta sẽ không lợi dụng? Vì muốn bắt được đường kia củaTriệu tổng, không hề tiếc dùng Chu Kỳ trói chặt lão.

Lãnh Diễm nghe vậy quay đầu nhìn sang, thấy ánh mắt Nghiêm Hi u ám. Quần áo của Nghiêm Hi đã bị Lãnh Diễm chà đạp không dùng được, cô mới vừa bị quậy khóc đi sống lại một chút hơi sức không có, Lãnh Diễm liền thuận tay mặc cho cô áo sơ mi của anh. Lúc này bộ dáng của Nghiêm Hi như vậy xuất hiện trước mắt anh, chính là dụ dỗ. Áo sơ mi to bao trùm cơ thể gầy yếu của cô, đôi chân mịn màng sáng loáng làm gai con mắt anh. Trên áo sơ mi hai nút áo trên cũng không cài, phong cảnh trước ngực như ẩn như hiện lộ ra, trên cái cổ trắng nõn còn hiện ấn ký đỏ tươi mà anh để lại.

Ánh mắt Lãnh Diễm lập tức tối lại, cảm thấy phía dưới của mình lại có phản ứng. Nhìn một chút bàn đầy tài liệu, Lãnh Diễm yên lặng rơi lệ nghiêng đầu không nhìn cô nữa. Hít sâu mấy cái, khi cảm thấy tốt hơn một chút mới quay đầu lại nhìn cô, cau mày hỏi: "Làm sao ăn mặc như vậy mà đi ra, quay lại mặc nghiêm chỉnh." Tiếng nói rất nghiêm túc, nhưng cẩn thận nghe thì trong nghiêm túc kia mang theo một tia dục vọng.

Nghiêm Hi nhếch miệng cười trôm, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ mặt hết sức oán giận: "Anh còn nói em." Sau đó hơi giận chạy về phòng nghỉ. Không biết làm sao, sau một giây lại chạy trở ra, cầm trong tay bộ lúc trước mình mặc, ước lượng lên người nhìn Lãnh Diễm nhíu mày hỏi: "Xin hỏi Lãnh đại gia, anh sẽ để cho em mặc?"

Lãnh Diễm đột nhiên cảm thấy lỗ mũi mình nóng lên, thiếu chút nữa chảy máu mũi. Lập tức len lén ngẩng đầu lên, chờ cảm giác kia qua đi mới nhớ tới, đưa tay chỉ tủ trong phòng nghỉ: "Ở trong đó, tự chọn một bộ." Lúc nói còn cau mày, giống như không kiên nhẫn.

Nghiêm Hi theo hướng của Lãnh Diễm chỉ nhìn tủ trong phòng một cái, sau đó lơ đễnh nhún nhún vai, tiện tay đem y phục rách nát ném vào phòng nghỉ. Khiêu khích chạy đến ngồi lên đùi Lãnh Diễm, bàn tay nhỏ bé níu chặt lấy áo khoác tây trang của Lãnh Diễm, chân hơi mở ra sáng lấp lánh, sáng khiến mắt Lãnh Diễm bị thương.

Coi như nha đầu này hôm nay không an phận rồi, chính là hiện giờ hắn không thể, đưa tay ôm eo cô, nhỏ giọng nói: "Đàng hoàng một chút."

Nghiêm Hi vừa nghe, càng thêm gật gù hả hê lộ xộn. Lãnh Diễm cắn răng, cảm giác nơi đó không ngừng bị quầy tây cọ cọ, rất nhanh sưng lên. Gân xanh trên trán Lãnh Diễm giật giật, đưa tay ôm Nghiêm Hi dùng sức nhấn xuống một cái. Nghiêm Hi bất động, cảm thấy phía trên gân xanh nổi lên rõ ràng, cái mông nhỏ của cô lập tức nhảy lên.

Mắt có chút vô tội nhìn anh một cái, sau đó đưa tay ôm cổ của Lãnh Diễm, quyệt miệng làm vẻ vô tội: "Em mệt." Giọng nói nhẹ nhàng, cực kỳ dễ nghe. Sau khi nói xong liền nằm trong ngực Lãnh Diễm ngủ.

Lãnh Diễm nghe cô như đứa bé mê sảng lầm bầm, trong lòng liền mềm nhũn, bất đắc dĩ đưa tay vuốt ve lưng của cô, sau đó dịu dàng nói: "Mệt thì đi nằm ngủ đi, ngoan." Nói xong cón vỗ vỗ lưng của cô như dỗ một đứa bé.

Nghiêm Hi nằm ở trên người anh, khóe miệng không nhịn được len lén nâng lên.

Khi Lãnh Tiểu Tam tiến vào thấy lão đại của mình đương nhiên trở thành khối thịt để dữ, mí mắt chớp chớp. Lão đại của mình ngày càng có tiềm chất là người đàn ông tốt nha. Lãnh Tiểu Tam nhất thời im lặng, cũng không biết mình có nên nói chuyện cần nói hay không.

Lãnh Diễm ngẩng đầu nhìn Lãnh Tiểu Tam một cái ý bảo im lặng, sau đó cẩn thận liếc mắt nhìn Nghiêm Hi đang ngủ say. Thấy cô vẫn còn ngủ yên, lúc này mới yên tâm, phất tay một cái với Lãnh Tiểu Tam, trực tiếp đuổi người đi ra ngoài. Lãnh Tiểu Tam mi mắt kéo xuống, được rồi, cũng biết sẽ có kết quả như vậy. Lão đại từ trước đến giờ duy nhất chỉ có Nghiêm Hi mới thế này.

Lãnh Tiểu Tam có chút buồn bực chính mình trở lại chỗ ngồi, trước máy vi tính trước mặt chợt lóe. Lãnh Tiểu Tam vừa nhìn, là tin tức nội bộ của công ty. Mở ra nhìn Lãnh Tiểu Tam liền vui vẻ. Ngẩng đầu nhìn phòng làm việc của tổng tài vẫn đóng chặt, cười hắc hắc. Sau đó móng vuốt nhanh chóng bắt đầu lạch cạch đánh chữ.

Lãnh Diễm: Chuyện gì?

Lãnh Tiểu Tam nhìn cảm giác lão đại mình rất tuyệt, thế nào vừa phát ra tin liền thu được.

Ánh mắt trêu chọc, nét mặt vui đùa, sau đó mới bắ đầu vào chính sự: "Lão đại, mới vừa nhận được tin tức. Đoán chừng Lý Lệ đã đi tìm Triệu tổng, hai người sẽ cùng nhau hợp tác chiếm đoạt hạng mục."

Lãnh Diễm nhìn thấy biểu tình kia mí mắt quất thẳng tới, Lãnh Tiểu Tam làm sao lại ngây thơ như vậy.

Lãnh Diễm: Triệu tổng đồng ý?

Lãnh Tiểu Tam: Dĩ nhiên là không, dù sao trên người Lý Lệ không có gì đáng giá để hắn hợp tác.

Lãnh Diễm nhìn những lời này lông mày nhướng lên. Nhớ lại Cố Tiêu gọi điện thoại đến ình, thấy vậy chuyện còn có đoạn sau.

Lãnh Diễm: Sau đó?

Lãnh Tiểu Tam gõ nét mặt nịnh hót: "Lão đại, anh thật là anh minh thần võ, thần cơ diệu toán."

Lãnh Diễm im lặng: Ít lời.

Lãnh Tiểu Tam: Hắc hắc, sau đó Cố thiếu cứu Chu Kỳ, Triệu tổng biết Lý thiếu có quan hệ với Lý Lệ, cho nên liền……

Lãnh Tiểu Tam đánh một chuỗi dài im lặng tuyệt đối, không cần nói cũng biết. Lãnh Diễm nhếch miệng lên cười như không cười, quả nhiên cá đã cắn mồi?

Lãnh Diễm: Đem điều tra kia đưa cho Chu Khải đi, coi như cho hắn một đại lễ.

Lãnh Tiểu Tam nhướng mày, trong đầu nghĩ tới chuyện gì? Chuyện điều tra? Chợt nhớ tới chuyện trước kia. Đại lễ nha, không phải lão đại phân phó đưa chuyện đó?

Lãnh Tiểu Tam hiểu, mắt chợt híp lại, lão đại quả nhiên lợi hại.

Lãnh Tiểu Tam: Hiểu, bảo đảm hoàn thành!

Vừa định logout, Lãnh Tiểu Tam bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện, lập tức lại tới một câu: "Lão đại, anh nên có chừng mực. Cẩn thận thân thể Nghiêm Hi không chịu được. Anh nhìn anh một chút, ban ngày cũng khiến mỹ nhân mệt ngủ, thật không biết thương hương tiếc ngọc."

Nói xong liền logout. Còn dư lại câu nói kia, Lãnh Diễm nhìn người đang ngủ trong lòng mình, bộ dáng này cũng quá…… Không trách được tên kia sẽ loạn tưởng. Nhưng anh khổ thì ai biết? Đến giờ chỗ kia của anh vẫn còn cứng rắn, còn không phải là do cô nàng này ban tặng.

Chu Kỳ được Lý Duệ Thần mang về nhà họ Chu, dọc theo đường đi khóc lóc rối rít, sưng cả hai mắt. Ông Chu sớm đã nhận được điện thoại của Lý Lệ, trong điện thoại Lý Lệ nói cô ta đi vệ sinh, trở lại liền không tìm thấy Chu Kỳ. Hỏi mọi người trong hội trường đều không biết, cô ta không biết làm gì.

Ông cụ cúp điện thoại, sắc mặt có chút không tốt. Sẽ không xảy ra vấn đề gì đi. Tiếp đó gọi điện thoại cho Chu Kỳ, kết quả điện thoại ở trên bàn trong phòng khách vang lên. Mí mắt ông cụ nhảy lên, có thể xảy ra vấn đề gì không?

Kết quả nghe được tiếng cửa lớn mở ra, nhìn về phía đó, Lý Duệ Thần mang theo Chu Kỳ đi vào. Tại chỗ sửng sốt, lại nhìn Chu Kỳ, quần áo có chút xốc xếch, bên ngoài còn khoác áo khoác tây trang của Lý Duệ Thần, mắt sưng đỏ.

Ông Chu trực tiếp đi ra ngoài, Lệ Thanh chất vấn Lý Duệ Thần: "Anh đã làm gì với Kỳ Kỳ?"

Lý Duệ Thần tại chỗ hối hận, sớm biết vậy để tiểu tử Cố Tiêu đưa tới. Nhìn người nhà này nhìn mình như lang sói, Lý Duệ Thần sớm biết tất cả người nhà họ Chu đều không nhìn ai tốt được mà. Nhìn một chút hiện tại đã ứng nghiệm.

Lười phải nói chuyện với ông Chu, Lý Duệ Thần áo khoác cũng không cần, tại chỗ nghiêng đầu đi. Ông Chu trực tiếp tiến lên giữ anh lại: "Anh nói rõ cho ta, anh rốt cuộc làm gì với con gái ta?" Ông Chu trừng mắt nhìn Lý Duệ Thần, hai mắt trợn tròn trông cực kỳ khủng bố.

Lý Duệ Thần miết mắt, liếc nhìn Chu Kỳ vẫn cúi đầu khóc không có một câu giải thích. Lý Duệ Thần cảm thấy mình tức giận, cái người tên Chu Kỳ này rốt cuộc là người thế nào đây? Anh một tay chống nạnh hỏi cô: "Chu Kỳ, cô xác định ân nhân cứu mạng của mình bi cha cô hiểu lầm mà không giải thích một câu? Như vậy về sau còn ai dám cứu cổ, đáng đời cô bị người…." Lý Duệ Thần muốn nói đáng đời bị người vũ nhục, nhưng là không nói ra. Nói được một nửa đột nhiên ý thức được những lời này tổn thương rất lớn đối với một cô gái. Nhưng người phụ nữ trước mắt thật sự không ột câu nói tốt. Trong lòng tức giận lợi hại, chỉ có thể tự mình đưa lưng không nhìn thấy người phụ nữ khiến người tức giận này, từng ngụm từng ngụm hít thở coi ông Chu như không khí.

Chu Kỳ vừa nghe thấy lời nói nhẫn tâm của Lý Duệ Thần, hốc mắt đỏ hơn, nước mắt lại từng giọt từng giọt. Ông Chu nhìn thấy lại càng tức giận, đi lên một đánh cho Lý Duệ Thần một trận tơi bời. Chu Kỳ liền kịp thời kéo lại: "Cha, cha hiểu lầm, là anh ấy cứu con, không liên quan gì đến anh ấy." Chu Kỳ vừa nói vừa khóc, lúc nói chuyện còn nức nở, giọng nói như bị vỡ ra, vừa mở miệng chính mình bị dọa giật mình.

Ông Chu không yên lòng: "Thật? Có đúng là không phải nó khi dễ con?" Trong tiềm thức ông Chu không tin tiểu tử thúi Lý Duệ Thần này. Chu Kỳ hít hít mũi, nặng nề gật đầu. Dáng vẻ khẳng định kia mới khiến ông Chu thở phào một cái. Lý Duệ Thần nhìn cảm thấy buồn cười, trào phúng nói: "A, hôm nay tôi coi như là được thêm chút kiến thức, nhà họ Chu các người như vậy, về sau xem còn có ai dám quản chuyện nhà các người." Nói xong cũng không để ý đến sắc mặt ông Chu thối đi, quay đầu bước đi, không thèm quay đầu lại. vừa đi còn ghét bỏ vỗ vỗ trên người mình, ioongs như không cẩn thận vào cửa nhà họ Chu sẽ nhiễm vi khuẩn. Ông Chu nhìn vậy lửa giận trong lòng càng lớn hơn.

Lên xe, Lý Duệ Thần có chút oán trách nhìn Cố Tiêu ngồi ở ghế phụ, sắc mặt không tốt: "Về sau mình chọc cục diện rối rắm thì tự đi mà xử lý, đừng lôi mình ra."

Cậu ta rốt cuộc có biết hay không anh ghét nhà họ Chu, lại còn dùng tất cả biện pháp để anh đi gặp người nhà họ Chu.

Cố Tiêu cười ha ha, không để ý tới Lý Duệ Thần.

Nhìn cửa chính đóng kín, Chu Kỳ không nhịn được nữa ôm ông Chu ô ô khóc lớn. Ông Chu không hiểu, không phải là không có chuyện gì hay sao?

"Làm sao vậy, chị dâu con vừa gọi điện thoại về nói không tìm được con. Hỏi tất cả mọi người trong hội trường đều nói không nhìn thấy con. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Chu Kỳ thế mới biết thì ra Lý Lệ không có ở đây. Vừa rồi ở trên xe cô còn suy nghĩ lung tung, còn tưởng rằng chị dâu cố ý……

A, hỏi tất cả mọi người đều nói không thấy mình? Trong lòng Chu Kỳ càng thêm thống hận Triệu tổng. Chắc mọi người sợ đắc tội mới lão nam nhân này mới không dám nói chuyện mới xảy ra.

Đưa tay xoa xoa mũi, khẽ cắn răng: "Cha, con không sao, chỉ là không cẩn thận xảy ra chút ngoài ý muốn thôi. Thật may là có Lý Duệ Thần và Cố Tiêu cứu, nếu không thật sự xảy ra chuyện."

Ông Chu có chút sợ hãi. Thật may là con gái không có việc gì. Nếu nó xảy ra chuyện gì không tìm được người tốt, vậy thì làm sao có thể lợi dụng đươc nó tiến hành hôn nhân kinh doanh đây?

Thật may thật may, nó không có việc gì.

Chu Khải đang ngồi một mình trong quán cà phê. Hôm nay đi nhiều nơi, xem nhiều hạng mục mới triển khai của nhà họ Chu ở thành phố A, vô cùng mệt mỏi. Vừa nhìn thấy quán cà phê này liền trực tiếp đi vào. Nơi này rất giống với quán kia ở thành phố G. Đang uống liền nghe thấy người bên cạnh gọi phục vụ: "Cho hai ly Cứt Chồn, cám ơn."

Chu Khải sững sờ. Chợt nhớ tới lần đó ở trong quán cà phê, Nghiêm Hi gọi điện thoại cho anh đến tính tiền. Lần đó Nghiêm Hi……

Khóe miệng Chu Khải dâng lên nụ cười khổ. Không trách được cô biết nhiều thứ kỳ quái như vậy, thì ra đều là đồ nhà giàu có tiền mới có thể dùng. Lúc này suy nghĩ một chút, lúc đi cùng mình phong cách của Nghiêm Hi luôn bất đồng với người khác. Thì ra cô là người được nuôi ở ngoài từ nhỏ, không trách được.

Chợt điện thoại di động vang lên cắt đứt suy nghĩ của Chu Khải. Cầm điện thoại lên nhìn, là một email, không có địa chỉ người gửi. Chu Khải thuận tay mở ra, gần đây email có rất nhiều, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, còn tưởng rằng là tài liệu công tác. Kết quả vừa nhìn thấy liền nổi giận, gân xanh trên trán nổi lên cơ hồ có thể thấy được. Trực tiếp móc hai tờ màu hồng ném ở trên bàn, cầm đồ đi.

Chu Kỳ ở bên cạnh khóc đủ rồi, lúc này mới nhớ tới: "Đúng rồi, mau gọi điện cho chị dâu, không chị ấy lại lo lắng."

Ông Chu gật đầu một cái: "Con xem đầu óc của ta đấy, chị dâu con khẳng định vẫn còn đang tìm con khắp nơi."

Mà lúc này Lý Lệ đang nói cười ríu rít với Triệu tổng.

"Triệu tổng, cái này là?" Lý Lệ cầm một ly rượu vang, nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mắt, không hiểu nháy mắt mấy cái.

Triệu tổng thấy, chợt nhớ tới buổi tối hôm đó Lý Lệ giống như hoa hồ điệp mị hoặc, trong lòng chuyển một cái, cười hắc hắc: "Lý tiểu thư sao không nói sớm quan hệ của em và Lý thiếu? Như vậy anh cũng sẽ không từ chối, làm mất mặt Lý thiếu. Lý tiểu thư thật là khách khí."

Lý Lệ chớp mắt, có chút không hiểu, sau đó chợt bừng tỉnh giống như hiểu ra, nở nụ cười: "Thì ra Triệu tổng vì chuyện này tới tìm em nha. Anh em nói tới thành phố A phải bằng vào năng lực của chính mình, không thể chỉ dựa vào cây đại thụ là anh ấy. Có đại sự gì mới được đi tìm anh ấy. Chuyện tìm bạn hợp tác này không muốn làm phiền anh ấy. Dù sao anh ấy rất bận, chuyện nhỏ này em vẫn không nên phiền anh ấy."

Triệu tổng nghe lời này của Lý Lệ, nụ cười trên mặt không nhịn được, chuyện nhỏ? Đây chính là coi thường hắn? A. anh trai cô nghiệp lớn không cần quan tâm hạng mục này. Dù nó khiến bao nhiêu người đánh nhau vỡ đầu thì trong mặt Lý Duệ Thần cũng không có gì. Người ta kiếm tiền nhiều, tiền kia luôn hướng vào túi của hắn mà chạy. Nhưng là hắn không được…. Mặc dù hắn cũng nổi danh ở thành phố A nhưng vẫn còn kém vị thái tử kia nhiều.

Lần này Triệu tổng lại tới tìm Lý Lệ thương lượng dự án hợp tác, biểu hiện của Lý Lệ rất cao ngạo, không giống như lúc nãy cô ta tìm Triệu tổng phải nói cười theo nét mặt. Tình huống hoàn toàn trái ngược, trở thành Triệu tổng đang nịnh bợ Lý Lệ.

91. Chương 92

Lý Lệ hoàn toàn biết Triệu tổng đang có ý đồ gì, cho nên cả quá trình cười rất cao ngạo, có chút mơ hồ khiến Triệu tổng không bắt được đầu mối.

Khóe miệng Lý Lệ vẫn treo nụ cười mơ hồ, cho nên khi nhận được điện thoại giận dữ của Chu Khải thì nụ cười cứng đờ đặc biệt rõ ràng. Lý Lệ liếc nhìn Triệu tổng ở đối diện, sau đó đứng dậy áy náy cong cong eo, nghiêng đầu đi đến một góc nghe điện thoại.

"Khải, anh làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Âm thanh bên kia của Chu Khải nghe không đúng lắm, giống như đặc biệt tức giận. Trong lòng Lý Lệ có chút buồn bực. Mấy ngày nay Chu Khải không hề quan tâm mình, hôm nay đột nhiên phát điên với cô ta. Giọng điệu rất giận dữ, chắc không phải là có chuyện gì xảy ra chứ?

Chu Khải vẫn còn lái xe, hắn nghĩ tới vừa rồi mới nhận được email kia hắn liền kinh hãi. Chuyện gì xảy ra vậy? Trong lòng có một tia áy náy duy nhất với Lý Lệ cũng biến mất. Không bao giờ có cảm giác mình thiếu người đàn bà này nữa. Người đàn bà này chính là lòng dạ độc ác, chuyện gì cũng có thể làm.

Ánh đèn thoáng qua thiếu chút nữa đụng xe, Chu Khải đeo tai nghe, hai tay gắt gao năm chặt tay lái. Trong lỗ tai nghe được âm thanh dịu dàng của Lý Lệ khiến lửa giận trong mắt hắn trực tiếp phun ra ngoài. Đè nén lửa giận của mình nói: "Lý Lệ, nửa giờ, phải về nhà. Tôi có chuyện muốn hỏi cô."

Chu Khải nói xong liền ngắt điện thoại. Hắn hiện tại đang lái xe, không dám xác định nghe thêm một câu của Lý Lệ có thể hay không trực tiếp nổi điên, đạp chân ga đụng vào xe khác. Suy nghĩ một chút về Lý Lệ, một người phụ nữ nhỏ nhắn như vậy, sao tâm tư lại độc ác đến thế. Hay là nói, chuyện giết người phóng hỏa đối với Lý Lệ chính là dễ ợt?

Trong lòng Chu Khải càng nghĩ càng khiếp sợ, xe phóng nhanh càng ngày càng không thể khống chế được. Không bao lâu như bão tố phóng về nhà. Xe của Lý Duệ Thần và Cố Tiêu vừa mới đi được hai phút xe của hắn liền thắng gấp dừng lại.

Mang theo khuôn mặt tức giận vào nhà thấy cha đang ôm Chu Kỳ an ủi. Nhìn hốc mắt Chu Kỳ hồng hồng, đây là thế nào?

Vừa hỏi tới ông Chu liền nói. Chu Khải càng nghe càng cảm thấy có gi không đúng. Trong đầu chợt hiện lên tin tức vừa mới nhận, càng thêm tức giận.

Ông Chu nhìn bộ dạng bão tố của Chu Khải, mặt đầy nghi ngờ. Con gái trong ngực còn chưa tỉnh hồn, con trai mình lại có chuyện gì?

Hắn hỏi nhưng Chu Khải nói năng thận trọng, một câu nói không nhiều. Chỉ đẩy ông Chu và Chu Kỳ tới ngồi xuống sô pha kiên nhẫn chờ. Nhìn bộ dáng kia của Chu Khải, trong lòng hai cha con càng thêm lo lắng.

Khi Lý Lệ về đến nhà thấy dáng vẻ kia của ba người. Ba người đều ngồi trên sô pha, sắc mặt Chu Khải xanh mét, Chu Kỳ và ông Chu đầy nghi ngờ, bộ dáng không biết có chuyện gì xảy ra.

Trong lòng Lý Lệ nhất thời hồi hộp, giống như đã nhận ra Chu Khải không giống như trước. Cẩn thận nhìn vẻ mặt của ba người, hai người kia rõ ràng không biết có chuyện gì xảy ra. Lý Lệ thoáng thở phào nhẹ nhõm, nửa đùa nói: "Hôm nay là sao đây? Đang chơi trò tam đường hội thẩm sao?" Nói xong mặt buông lỏng ngồi vào ghế sa lông bên cạnh.

Kết quả Chu Khải vừa nhìn bộ dáng không có chuyện gì của cô ta trong lòng liền nổi giận. Mắt không dám tin rống lên: "Không ngờ lòng dạ của cô độc ác như vậy, chuyện xúi giục giết người cũng dám làm. Lâu như vậy buổi tối cô không gặp ác mộng ư? Làm sao cô có thể đem vẻ mặt của mình khống chế tốt như vậy. Tôi đúng là rất bội phục cô, tôi cũng coi thương cô Lý Lệ ạ. Tất cả mọi người nhà họ Chu của tôi đều nhìn lầm người!"

Từ trước đến nay Chu Khải chưa từng bộc phát như vậy. Hiện tại hắn cuối cùng đã hiểu rõ nguyên nhân mấy ngày kia Lý Lệ đột nhiên có bộ dáng kia, chỉ sợ là bản tính khó dời.

Ông Chu nghe lời này của Chu Khải, hoàn toàn ngây người. Nghĩ thầm đã xảy ra chuyện gì với con trai mình? Đời này sợ rằng hôm nay là lúc nó uy nghiêm nhất. Nhưng tại sao lại đối với vợ mình như vậy?

Vì vậy hắn nhìn không nổi nữa, trách cứ Chu Khải: "Tiểu tử ngươi nói chuyện hoang đường gì vậy?"

Chu Khải ngồi tại chỗ liền cười, ánh mắt không chớp vững vang nhìn chằm chằm ánh mắt không dám tin của Lý Lệ. Nhếch miệng cười cười, nhìn Lý Lệ nhẹ nhàng nói: "Cô chắc là rất hài lòng nhìn hiện tại người nhà của tôi bị cô che mắt. Tôi thật đúng là bội phục cô, Lý Lệ, Chu Khải tôi phục cô rồi."

Lý Lệ không dám tin nhìn Chu Khải. Cô ta cảm thấy người này sao đột nhiên nổi điên như vậy, làm sao đột nhiên thay đổi thành bộ dáng này? Hắn nói cô xúi giục giết người phóng hỏa? Không có nha, lúc nào vậy?

Lý Lệ cau mày nghĩ, nhưng gần đây chuyện xảy ra hơi nhiều. Chuyện đầu tiên cô ta nghĩ tới là chuyện cài bẫy Chu Khải vào buổi tối hôm đó. Nhưng vừa nghĩ thấy không đúng, chuyện kia cũng không phải là mình tìm người giết người, không phải là chuyện đó vậy thì là chuyện gì? Lý Lệ không nghĩ ra rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Lần nữa ngẩng đầu, trong mắt có chút vô tội mờ mịt, giống như con thỏ nhỏ vô tội, mờ mịt như tinh linh đáng yêu lạc đường. Bình thường Chu Khải nhìn thấy bộ dạng này liền mềm lòng.

Nhưng lần này không có, hắn chỉ cảm thấy thân thể mình ngày càng lạnh lẽo, trầm giọng lên án mạnh mẽ: "Đừng đóng kịch, nếu cô thật sự nhu nhược như bề ngoài, làm sao sẽ vì quan hệ của tôi và Nghiêm Hi mà tìm người đụng cô ấy ở phía sau trường học?"

Lý Lệ vừa nghe, hoàn toàn ngây ngốc. Không phải đêm hôm đó cô ta nhận điện thoại thay Chu Khải hay sao? Chẳng lẽ Chu Khải đã biết? Đã mấy ngày? Lý Lệ không có ngu đến mức buổi tối đó ngăn trở một cú điện thoại Chu Khải cũng sẽ không biết. Ngược lại cô ta biết ngày này sẽ đến, chỉ là cô ta có ưu thế, điện thoại là mình nhận. Vậy thì nên tranh thủ thời gian, hiện tại cô ta không thể loạn. Trong đầu nghĩ tới chuyện kia, nghĩ tới có thể tìm lý do được không.

Chu Khải sẽ tìm người điều tra chuyện kia khẳng định một trăm phần trăm là tự tin rồi. Cô ta còn có thể làm gì?

Đầu óc Lý Lệ vô cùng trấn định, nhưng cặp mắt kia lại cố tình phản bội, khiến người nhìn thấy sự hốt hoảng. Cô ta có chút luống cuống, tay chân luống cuống kéo y phục của Chu Khải, ánh mắt cầu khẩn: "Không phải như vậy Khải, chuyện không phải như vậy, anh hãy nghe em nói……"

Ông Chu và Chu Kỳ hoàn toàn mơ hồ. Chu Kỳ từ nhỏ đã được người nhà bảo về cực kỳ tốt, đối với bầu không khí như thế này không phải không biết. Nhưng nghĩ tới chị dâu nhỏ nhắn xinh xắn của mình lại làm như vậy, lần đầu đối diện trực tiếp với phần đen tối của xã hội, không khỏi thấy khiếp sợ. Thậm chí miệng còn mở lớn, có chút không tin nhìn Lý Lệ.

So với Chu Kỳ, ông Chu bình tĩnh hơn. Dù sao hắn cũng làm qua không ít, nhưng vẫn giống Chu Kỳ hắn không dám tin con dâu thế nhưng lại làm những chuyện đó?

Chu Khải nhìn Lý Lệ tay chân luống cuống vẻ mặt hốt hoảng cười lạnh một tiếng: "Như vậy coi như là chấp nhận? Tôi thật đúng là nhìn nhầm người, không trách được tôi vẫn cảm thấy cô là lạ. Một thời gian trước vẫn luôn cao ngạo, tự cho là đúng. Khi đó tôi còn nghĩ cái gì khiến cô đột nhiên thay đổi? Bây giờ mới biết, đây không phải là thay đổi, chính là cô sợ sự thật bị lộ?"

Lý Lệ bất động, mắt mang theo cười khổ: "Anh luôn nghĩ em như vậy, kệ em có nói gì, kể cả nói không phải do em làm anh cũng sẽ không tin tưởng em? Em chỉ muốn hỏi anh một câu, Chu Khải, tin tức này là ai nới cho anh biết, anh xác định chưa? Anh cứ như vậy mà tin người kia chứ không tin tưởng em? Hoặc là nói, ở trong lòng anh em căn bản không có một chỗ đứng?"

Lý Lệ rất thông minh, biết hiện tại cánh của mình chưa cứng cáp, cũng không phải là thời điểm mình trở mặt với nhà họ Chu. Mình luôn là người thận trọng, vậy ai là người cho hắn tin tức? Nghiêm Hi? Lúc này trong đầu cô ta chỉ xuất hiện duy nhất Nghiêm Hi, cũng chỉ có Nghiêm Hi từng có quan hệ với bản thân. Trừ cô ta thì còn ai vào đây?

Ông Chu vừa nghe vậy liền hỏi: "Chu Khải, tin tức kia là ai cho? Có đầy đủ chứng cớ không?"

Ông Chu hỏi như thế, Chu Kỳ mặt mơ hồ cũng hỏi: "Rốt cuộc mọi người đang nói cái gì? Có thể hay không trước tiên nói rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chu Kỳ vừa mới khóc một hồi lâu, hiện tại đôi mắt còn sưng mọng.

Chu Khải nghe tiếng nhìn em gái mình, nhìn cặp mắt khóc đến sưng đỏ, thương tâm nói: "Kỳ Kỳ, hôm nay tự mình đi đến đó?"

Chu Kỳ không ngờ Chu Khải đột nhiên hỏi như vậy, lòng vừa trầm xuống lại treo lên. Lập tức thấy sợ hãi, thân thể run lên: "Anh hỏi để làm gì?"

Chu Khải nhìn dáng vẻ của em gái như vậy càng đau lòng hơn, không dám để lộ tâm tình không tốt, nhẹ nhàng hỏi: "Đừng sợ, đem chuyện xảy ra kể một chút là tốt rồi."

Bàn tay ấm áp của Chu Khải đặt lên bả vai Chu Kỳ, khiến cho cô cảm thấy an tâm, ngẩng đầu nhìn anh trai của mình, sau đó lại liếc mắt lo lắng nhìn Lý Lệ: "Là chị dâu mang em đi, lúc ấy Triệu tổng……" Cku lại nhớ tới thời điểm bị Triệu tổng khi dễ, cúi đầu: "Khi đó chị dâu vừa đúng không có ở đấy, cho nên Triệu tổng kia mới có cơ hội."

Chu Khải nghe xong tròng mắt híp lại, quay đầu nhìn Lý Lệ, giận quá hóa cười: "Thật là một chị dâu tốt nha." Chu Khải nhớ lại ngày đó ở nhà họ Nghiêm, Triệu tổng đắm đuối với dáng vẻ của Lý Lệ. Sau đó đánh giá cách ăn mặc của Lý Lệ và Chu Kỳ ngày hôm nay, lửa giận trong mắt ngày càng lớn. Tay ở bả vai Chu Kỳ không tự chủ nắm chặt, khi Chu Kỳ bị đau kêu thành tiếng, chợt xoay người, giơ tay cho Lý Lệ một cái tát.

Tiếng bạt tai thanh thúy khiến cho cả đại sảnh liền tĩnh lại, Chu Kỳ và ông Chu khiếp sợ nhìn màn này. Trong đầu chưa phản ứng kịp, một cái tát kia của Chu Khải đã qua đi.

Lý Lệ chịu không nổi một lực này, thân thể ngã nhào xuống đất. Chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong, còn chưa phản ứng kịp xảy ra chuyện gì, đầu tiên gò má trái chết lặng, cái gì cũng không cảm thấy. Sau đó mới cảm thấy trên mặt mình đau rát, hậu tri hậu giác đưa tay che má trái của mình. Tóc vốn được buộc vao bởi vì một cái tát này mà tán lạc hai bên, xốc xếch.

Chu Kỳ kịp phản ứng, đứng lên che chở Lý Lệ: "Anh, sao tự dưng lại nổi điên như vậy? Không có chuyện gì lại đi đánh người, có chuyện gì bình tĩnh mà nói!" Nói xong cẩn thận nhìn má trái bị đánh của Lý Lệ. Bởi vì lực đạo quá lớn, gò má rất nhanh sưng lên, khóe miệng còn rách da, dính ít máu. Chu Kỳ đau lòng cau mày.

Chu Khải càng nhìn càng tức: "Chu Kỳ, về sau không cho phép cùng người đàn bà này ra ngoài. Vô luận cô ta nói cái gì cũng không cho phép."

Chu Khải lời nói cứng rắn, thái độ thay đổi, lập tức biến thành người đứng đầu của một nhà. Ông Chu nhìn con trai mình hôm nay biểu hiện cường thế, trong lòng mơ hồ hiểu một chút. Cả quá trình không nói lời nào, hình như đồng tình cho Chu Khải hành động.

Lý Lệ hoàn toàn trợn tròn mắt. Cô ta bị đánh thành bối rối, hoàn toàn không nghĩ tới, trước kia luôn có bộ dạng không có chủ kiến, thế nào hiện tại lại thành như vậy?

Chu Kỳ thấy ông Chu trầm tư nhìn Lý Lệ, không hiểu nguyên nhân, nhưng ông Chu không nói lời nào thì cô biết như vậy là đồng ý cho Chu Khải làm như vậy. Hết cách rồi, chỉ có thể cẩn thận đỡ Lý Lệ lên lầu nghỉ ngơi.

Trong phòng khách yên tĩnh, Chu Khải vẫn duy trì tư thế vừa đánh Lý Lệ, ông Chu lập tức đứng lên, thừa dịp nói: "Con đi theo ta."

Chu Khải nhìn ông Chu một chút, chậm rãi thở dài, đi vào theo ông Chu.

Trong thư phòng, ông Chu ngồi trước bàn làm việc: "Con nói một chút biết được cái gì."

Chu Khải suy nghĩ một chút, đem tất cả những gì mình hoài nghi nói ra. Sau đó nhân tiện tự hỏi chuyện Chu Kỳ gặp chuyện không may. Ông Chu vừa nghe sắc mặt càng ngày càng đen, cuối cùng không nói gì bảo Chu Khải đi ra ngoài.

Cũng là bởi vì ông Chu không nói gì, lúc này mới càng thêm chấp nhận những hành động kia của Chu Khải. Trước kia Lý Lệ như thế nào hắn mặc kệ, nhưng mà đã tới nhà họ Chu, lại dám lợi dụng Chu Kỳ, hắn không thể dễ dàng tha thứ.

Nhưng dù sao cô ta có quan hệ với Lý Thánh Đức, chờ sau khi Chu Khải đi ra ngoài ông Chu liền gọi điện thoại, cũng không nói thêm gì, chỉ nói Chu Khải và Lý Lệ gần đây có chút mâu thuẫn, đều là hắn không giáo dục con tốt…… Trong miệng luôn nói lời xin lỗi với Lý Thánh Đức.

Bên kia Lý Thánh Đức cũng không nói thêm gì, chỉ nói chuyện giữa hai vợ chồng, người ngoại như bọn họ không nên quản nhiều. Ông Chu yên tâm gật đầu liên tục.

Gần đây nhà họ Nghiêm có chút không an tĩnh, kể từ khi nhận Nghiêm Hi ông cụ vẫn vui vẻ, nhưng người khác là không, nhất là tôn tử ông Nghiêm không có tiền đồ. Vốn công ty giao cho cháu gái lớn nhưng họ vẫn không hài lòng. Tại sao bọn họ là con trai mà lại đem gia nghiệp giao cho phụ nữ? Đây không phải là quất cho bọn họ ba roi ư? Huống chi người phụ nữ này sớm muộn cũng sẽ phải lập gia đình. Gả cho người khác vậy công ty sẽ là của hồi môn. Gia bối công ty của nhà họ Nghiêm bọn họ cứ như vậy mang cho Nghiêm Lê Lê gả đi ư?

Dĩ nhiên là không được. Vốn đang buồn vì không đủ phần, đã thế lại thêm Nghiêm Hi, vậy thì coi là cái gì? Nghiêm Lê Lê thì họ không phản đối, dù sao nó cũng là con của bác cả, cũng là cháu ruột. Nhưng còn Nghiêm Hi? Cô ta thì tính là gì, mẹ cô ta năm đó theo người khác bỏ trốn, là người khiến nhà họ Nghiêm trở thành trò cười cho tất cả mọi người, tại sao đứa con hoang kia lại được nhận?

Buổi tối ông cụ vui mừng, ra lệnh một tiếng, tất cả con cháu nhà họ Nghiêm đều trình diện.

Nghiêm Hi tự nhiên cũng tới, điểm này mọi người dĩ nhiên đều biết. Tôn tử của nhà họ Nghiêm năm nay hai mươi lăm tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học vẫn ở trong nhà. Cha của hắn là con trai út của ông cụ, lớn hơn Nghiêm Tử Hoa hai tuổi. Bình thường ông cụ luôn sủng ái hai người này, kết quả hai năm sau Nghiêm Tử Hoa chết, đứa bé kia cũng đi theo. Lưu lại đứa cháu tám tuổi, toàn bộ thế giới của ông cụ như sụp đổ, liền chỉ cưng chiều đứa cháu này. Đợi đến khi đứa cháu ở bên ngoài nháo gây ra chuyện mới hậu tri hậu giác phát hiện đứa nhỏ đã bị làm hư rồi. Mười lăm tuổi đã ở bên ngoài chơi bời, không cẩn thận thì để lại giống.

Khi đó ông cụ bắt đầu chạy ra, giải quyết vấn đề của cháu. Nhưng Nghiêm Thịnh không thay đổi được. Đứa nhỏ đã cong, cũng bất chính. Ban đầu tên tuổi là do ông cụ đặt, Thịnh, ý ở tại chữ. Muốn đứa nhỏ về sau giống tên sống ở dưới ánh mặt trời, nhưng ai biết tính tình lại đi theo hướng âm u.

Nghiêm Thịnh nhìn Nghiêm Hi ngồi đối diện, nhướng mày cười: "Ai u, tiểu mỹ nữ này là ai vậy?" Sinh nhật ngày đó của ông cụ tiểu tử này lăn lộn ở bên ngoài, ngày đó bởi vì nhận Nghiêm Hi cho nên ông cụ vui mừng, cũng không phát hiện ra chuyện này.

Giọng nói của Nghiêm Thịnh cợt nhả, rất mê người, giống như là ở tiệm vịt vậy. Nghiêm Hi nghe mà nổi lên từng tầng từng tầng da gà, ngẩng đầu lên miễng cưỡng cười cười: "Em là Nghiêm Hi, anh họ không biết em?" Cái tiếng gọi anh họ Nghiêm Hi gọi rất ngọt, thuận lợi đưa tới sự chú ý của người khác. Ông cụ ngồi ở đầu bàn, chính là một đại gia trưởng, nhìn thấy hai tôn tử nhỏ nhất ở xa hi hi ha ha nói cười, trong đầu cũng nhớ lại hai người Nghiêm Tử bọn họ. Khi đó hai người tình cảm cũng tốt như vậy. Hiện tại hai đứa cháu cũng vậy, ông cụ rất vui, nụ cười ở trên môi cả một buổi tối.

Ai biết hai đứa cháu ngoài thì cười nhưng trong không cười. Lãnh Diễm tối nay mặt dày mày dạn đi cùng Nghiêm Hi, hiện tại anh cũng coi như là bạn trai của Nghiêm Hi. Mặc dù nha đầu này chưa từng thừa nhận trước mặt mọi người nhưng cũng không phản đối. Anh liền muốn, tất cả mọi cách để chứng minh mình chính hiệu đều không bỏ qua, tối nay cũng vậy.

Ai ngờ đi theo lại thấy tên phá gia chi tử ngoài cười nhưng trong không cười phía đối diện, người này ở thành phố A nổi danh giỏi nhất ăn chơi, cuộc ăn chơi nào cũng không thể thiếu hắn.

Lãnh Diễm cười nói: "Hi hi, buổi tối hôm đó Nghiêm Thịnh cũng không có ở đây, không trách được hắn không biết em." Sau đó xoay đầu dối mặt với tên đang hăng hái nhìn Nghiêm Hi: "Sau buổi tối hôm đó tôi nghe được chút chuyện, Nghiêm Thịnh thiếu gia, tối hôm đó có cái gì kinh thiên động địa vậy?" Chuyện xảy ra vào buổi tối hôm đó căn bản ngày hôm sau đã bị truyền đi, nhưng cũng chỉ mấy người biết, rất nhanh đã được giải quyết. Nhưng Lãnh Diễm là ai, từ khi biết thân phận của Nghiêm Hi sau này liền chú ý động tĩnh bên nhà họ Nghiêm. Cho nên chuyện đêm đó hoàn toàn đều biết, không một chút bỏ sót.

Nghiêm Hi biết người anh họ trước mặt này không muốn gặp mình, thậm chí là hận. Về lý do tại sao, giống như chuyện hắn là tên phá gia chi tử, gia đình hắn vô duyên vô cớ xuất hiện một người khác được chia tài sản, còn không phải vì tiền sao.

Nghiêm Hi liền cười hỏi: "Hả? Chuyện gì kinh thiên động địa vậy? Có phải anh họ của em rất lợi hại?" Trên mặt Nghiêm Hi là dáng vẻ vô cùng tò mò sung bái. Đôi mắt thậm chí cũng bởi vì sung bái mà sáng lấp lánh.

Lời này vừa nói ra, bên kia đã có người cười phun ra. Mà người ngồi bên cạnh Nghiêm Lê Lê ngồi đối diện rất có bản lãnh nhanh chóng chặn được. Nghiêm Hi nhìn sang, cảm thấy cái bàn này của nhà họ Nghiêm sắp xếp thật tốt quá, chính là một cái bàn dài đủ củng loại.... Mọi người phân thành hai hàng để ngồi, nếu như người ngồi đối diện phun ra, người đối diện xui xẻo hứng trọn.

Nhưng nhìn vẻ mặt Nghiêm Lê Lê không sao, Nghiêm Hi trong lòng âm thầm giơ ngón tay cái với người chị này. Nhìn lại người đàn ông ngồi đối diện với Nghiêm Lê Lê, Nghiêm Hi thiếu chút nữa không nhịn được cũng phun ra.

Người phun là cháu trai lớn của nhà họ Nghiêm. Nhà họ Nghiêm tổng cộng có ba cháu nội, hai nam một nữ. Đứa lớn là Nghiêm Lê Lê (nữ), đứa thứ hai là Nghiêm Qua, thứ ba chính là Nghiêm Thịnh ở trước mặt Nghiêm Hi. Nghiêm Qua phun người, nhưng không ngờ mắt thấy sẽ phun thẳng vào mặt Nghiêm Lê Lê, vì sao nửa đường lại xuất hiện một cái mặt khác hứng?

Nghiêm Qua vội vàng để xiên xuống, cứng đờ nhìn người đó vội vàng xin lỗi: "Ai ô ô, Trình Thụy, làm sao lại..... Ai nha nha, xin lỗ xin lỗi, tôi nghe em rể nói cảm thấy rất hài, nhất thời không nhịn được. Xin lỗi."

Trình Thụy nhắm thật chặt một bên mắt, nghe lời của Nghiêm Qua mới than thở, sau đó đưa tay lau một cái, quay sang bên cạnh liếc mắt nhìn. Nghiêm Lê Lê vẻ mặt không sao cả nhìn hắn, thấy hắn xoay đầu nhìn cô, mắt còn nháy nháy, sau đó đưa tay đẩy ra: "Nhanh đi tắm đi, bẩn rồi." Nói xong vẻ mặt ghét bỏ bịt mũi phất phất tay, giống như không ngửi được mùi phát ra từ người Trình Thụy.

Trong lòng Trình Thụy vô cùng tức giận, hắn bị như vậy là do cô hại, kết quả cô còn ghét hắn?

Trình Thụy tức giận nhìn Nghiêm Lê Lê rồi đi vào trong toilet, bên kia mọi người vui vẻ rồi, thấy vẻ mặt của Trình Thụy như vậy hắn rất vui vẻ.

Lãnh Diễm ánh mắt như muốn đánh người? Có chút cắn răng nghiến lợi hỏi Nghiêm Qua: "Anh nói cái gì?"

Nghiêm Qua không hiểu, hắn chỉ nói câu thật lòng sao lại đắc tội hai em rể?

Khóe miệng Lãnh Diễm nâng lên: "Em rể?" Khi nào thì thân phận của anh nhỏ như vậy?

Lãnh Diễm rất tức giận, ngó ngó người phụ nữ bên cạnh, người phụ nữ này thân phận cũng quá thấp đi, khiến anh phải gọi mấy người đàn ông kém hơn mình vài tuổi một tiếng "anh".

92. Chương 93

Nghiêm Qua trên tay vẫn cầm dĩa, nhất thời không hiểu, sững sờ gật đầu: "Đúng vậy, Nghiêm Hi ở trong nhà họ Nghiêm chúng ta, nhỏ hơn anh, cũng không phải là em gái ư? Em để mắt tới nó, không chính là em rể thì là gì?"

Một bên Nghiêm Qua nói đúng tình hợp lý, bên này Nghiêm Lê Lê vừa nghe liền cười: "Ai, đúng là như vậy. Nói như vậy thì Lãnh Diễm cũng phải gọi chị một tiếng chị nha. Đến đây, gọi một tiếng nghe thử một chút."

Đôi mắt nhỏ của Lãnh Diễm càng híp lại, rất lạnh nha. Nghiêm Hi nhìn các anh họ chị họ của mình chỉ sợ thiên hạ không loạn liền hiểu rõ nguyên nhân Lãnh Diễm biến sắc. Hình như Lãnh Diễm còn là bạn học của Nghiêm Lê Lê, kết quả chỉ vì Nghiêm Hi liền thay đổi thành chị. Vậy đừng nhắc tới Nghiêm Qua vẫn còn nhỏ hơn Lãnh Diễm hai tuổi.

Nghiêm Hi nghiêng đầu nhìn Lãnh Diễm, ánh mắt kia có chút vô tội, quệt quệt miệng, mắt híp lại, giống như vầu xin tha thứ. Như vậy cũng không thể trách cô nha, cô không thể làm chủ được vấn đề năm sinh của mẹ mình được.

Lãnh Diễm tức giận quét Nghiêm Hi một cái, giống như là đang nói: "Nhìn gì." Nghiêm Hi liền ngượng ngùng thu hồi đôi mắt của mình. Lãnh Diễm híp mắt nhìn hai chị em đang vui vẻ kia, âm thanh bí ẩn, không nhanh khoong chậm bắt đầu nói: "Nghiêm Lê Lê, mình nhớ được sinh nhật của mình là tháng năm, còn cậu là tháng mười một?"

Nghiêm Lê Lê vẫn còn đang vui sướng, nghe Lãnh đại gia hỏi câu này liền cảm thấy điên cuồng. Nhìn Lãnh Diễm bình tĩnh không hiểu, lúc này Trình Thụy từ trong toilet đi ra, vội hỏi: "Chuyện gì chuyện gì?"

Nghiêm Lê Lê lướt mắt nhìn hắn không thèm để ý, sau đó nhìn Lãnh Diễm nói, thế nào?

Khóe miệng Lãnh Diễm nâng lên một nụ cười. Trình Thụy nghe Nghiêm Qua kể qua, lập tức muốn che miệng Nghiêm Lê Lê. Nhưng mà lời nói thì nhanh mà hành động thì chậm. Lãnh Diễm tự đắc cười: "Vậy mình lớn hơn cậu, nhà chúng ta vừa thế giao, có phải hay không cậu nên gọi mình một tiếng anh?" Sau đó nhìn Nghiêm Qua và Nghiêm Thịnh: "Có phải hay không các cậu phải gọi tôi một tiếng anh?" Sau đó lại nghiêng đầu nhìn Nghiêm Hi:"Nghiêm Hi là vợ của tôi, có phải hay không các người phải gọi một tiếng chị dâu?"

Miệng Nghiêm Lê Lê còn bị Trình Thụy che, vẫn còn đang giãy giụa. Lúc này coi như hiểu tại sao Trình Thụy lại bịt miệng mình. Nhưng chậm mất rồi, thì ra Lãnh đại gia đang gặp chiêu phá chiêu đấy. Ba chị em đã nói lời không nên nói, Trình Thụy cũng tức giận. Người phụ nữ này về sau đừng hòng nghĩ vào nhà hắn, nếu mà như vậy mình còn phải gọi Lãnh Diễm theo cô một tiếng anh, gọi đứa bé Nghiêm Hi một tiếng chị dâu, không làm.

Nghiêm Đình nhìn mấy đứa trẻ đang tranh luận, trong lòng thật vui mừng. Đã bao lâu nhà họ Nghiêm không có náo nhiệt như vậy? Ông cũng có tuổi rồi.

Buổi tối Lãnh Diễm lái xe đưa Nghiêm Hi về, vừa vào cửa, Tiểu Yêu bị đói, cặp mắt long lanh nhìn giống như chịu uất ức như sắp khóc. Nghiêm Hi đau lòng: "Ai u, thật xin lỗi, chị sai lầm rồi, lần sau nhất định sx cho em ăn thật ngon."

Lãnh Diễm đi qua nhìn thấy Tiểu Yêu, vừa nhìn chợt cảm thấy Tiểu Yêu bất tri bất giác đã lớn đến thế này rồi?

"Tiểu Yêu cũng mới được bốn năm tháng mà lớn như vậy rồi?"

Nghiêm Hi ngẫm lại, đúng vậy. Tháng năm ra đời hiện tại cũng gần giữa tháng mười rồi. Bất tri bất giác cũng đã đến mùa thu. Nhưng thời tiết còn rất nóng, vẫn phải mặc quần áo mùa hè.

Hiện nay Nghiêm Hi đang trong phòng làm việc nhìn tài liệu. Trải qua đấu tranh khó khăn gian khổ, rốt cuộc cô cũng đã đánh bại Lãnh đại gia, điều kiện là cho cô làm việc. Lãnh Diễm không vui, nói dễ nghe một chút công việc của Nghiêm Hi là nhà quảng cáo, nói thật ra thì chính là liều mạng. Để duy trì quảng cáo mọi người đều biết, quảng cáo là việc ngày hai bốn giờ hận không thể là 48 tiếng, mỗi ngày vì khách hàng liều mạng sống chết, tăng giờ làm, một ngày có thể có sáu giờ để ngủ đã là quá xa vời.

Nha đầu này cố tình lại thích làm, hỏi nguyên nhân, lý do của cô khiến anh tức giận, cô nói người quảng cáo rất có mùi vị.

Cái gì? Mùi vị? Mùi vị gì? Mùi chua? Bởi vì cả ngày đem tăng giờ làm không thể về nhà tắm nên người mình có mùi chua!

Đây là Lãnh Diễm nói, cực kỳ tốt bụng giải thích cho Nghiêm Hi nói trên người làm quảng cáo có mùi vị gì. Nghiêm Hi liền nói: "Anh không nói chuyện không ai nói anh câm." Huống chi khi Lãnh Diễm nói quản lý bộ phận PR của R&D đang có mặt, khi nghe lời này của Lãnh Diễm liền khóc ở trong lòng, nghĩ thầm lão bản dù chúng ta có mùi cũng bị anh nghiền ép nha.

Lãnh Diễm không đồng ý, dùng sức quấn, cả ngày tới công ty đặt chỗ. Lãnh Diễm hận ngày ngày không được nhìn thấy vị tổ tông này. Sau một thời gian Nghiêm Hi cũng phát hiện ra, anh chính là sợ anh không nhìn thấy được cô. Tốt lắm, khi trở lại công ty còn mang theo Tiểu Yêu, còn vô cùng không đạo đức để Tiểu Yêu ngồi giữa phòng làm việc. Thư ký cầm một chồng tài liệu đi vào liền nhìn thấy một con chó lớn uy phong ngồi ở giữa phòng, tài liệu trong tay rớt đầy xuống đất, chân ngã sõng xoài trên đất. Cô muốn gọi nhưng khi ngã xuống liền nhìn thấy ánh mắt ớn lạnh của lão bản lớn, nghẹn tại chỗ đi ra.

Lão bản lớn so với chó lớn đáng sợ hơn nhiều, kết quả thư ký bị dọa sợ nói không thành lời. Có người hỏi tại sao, không phải chỉ là một con chó thôi sao? Thật ra thì con chó kia nhìn cũng rất đẹp trai nha. Nhưng thư ký cũng hết cách rồi, cô chính là trời sinh sợ những thứ có lông dài. Anh để cô nuôi rắn cô không sợ, thậm chí cả một buổi tối ngủ cùng rắn cùng một chăn cũng được, nhưng đừng để cô nhìn thấy con vật có

lông dài, hù chết người nha. Sau đó nghe nói Nghiêm Hi thường ngủ cũng Tiểu Yêu, cái cảm giác kia, giống như người sợ rắn buổi tối nhìn thấy rắn vậy. Suy nghĩ một chút liền như sấm đánh.

Nghiêm Hi coi như tạm ổn nhưng Tiểu Yêu không được như vậy. Phần lớn khi thư ký nhìn thấy Tiểu yêu uy phong lẫm liệt, cảm nhận đầu tiên chính là ở đây chó rất quan trọng? Sau đó rất có ý thức lui về một bước. Mặc dù Tiểu Yêu không cắn người nhưng mà ở phòng làm việc rất không tốt, trong phòng nghe thấy được rất nhiều âm thanh phong phú. Chú chó vui vẻ ngắm bình hoa, sơ ý một chút có thể nghe được tiếng vỡ "choang" một cái, hoặc là bình hoa bị Tiểu Yêu đẩy, hoặc là Tiểu Yêu thừa dịp Lãnh Diễm không có ở đây nhảy lên tha tài liệu quan trọng, còn có thể trực tiếp cào một cái hố ở trên ghế sa lông trong phòng làm việc của tổng tài.

Lãnh Diễm vừa vào cửa liền nhìn thấy phòng làm việc của mình bị dày vò, tất cả đều thành bọt biển rồi, tài liệu trên bàn làm việc bay toán loạn, một mảnh hỗn độn.

Lãnh Diễm nhức đầu vỗ trán, anh không chịu nổi, gọi Nghiêm Hi tới: "Được rồi, em muốn công việc thì công việc, nhưng mà anh cũng có điều kiện, đó là em phải làm việc ở công ty này. Em có thể làm trong bộ phận PR, nơi đó là nơi làm quảng cáo, không được thì không cần nói nữa, dù sao anh cũng sẽ không đồng ý cho em làm ở công ty khác.

Nghiêm Hi vốn không nghĩ tới, hiện tại ở công ty này từ trên xuống dưới người nào không biết quan hệ của mình với Lãnh Diễm? Nếu đi làm ở đây thì không phải giống trước sao, không tốn chút sức lực nào. Nhưng câu sau của Lãnh Diễm đã chặn lại lời của cô. Cô không có đường khác để đi, vậy cũng được, dù sao làm việc vẫn hơn là mình mang theo Tiểu Yêu giày vò phòng làm việc của anh.

Hiện tại, Nghiêm Hi đang ở trong phòng tìm tài liệu. Gần đây quản lý giao cho cô một dự án về hợp tác của công ty. Nhưng cô không hề hiểu gì, cái gì cũng phải từng chút từng chút tra rõ. Lãnh Diễm gần đây bị lạnh nhạt, mặt càng đen hơn. Cũng biết không thể để cho cô cưỡi lên đầu, kết quả là sao đây.

Chu Châu gọi điện thoại tới, đặc biệt hưng phấn gào khóc: "Bảo bối, mình tới đây!"

Nghiêm Hi còn chưa kịp phản ứng: "Cậu nói cái gì? Cậu tới rồi hả?" Mỗi lần Chu Châu đều như vậy, đầu óc bình thường không thể hiểu được,……. Nói chuyện chính là như vậy.

Sân bay thành phố A, Chu Châu đeo một cái mắt kính to, hai tay trống không đứng đó. Nghe Nghiêm Hi không hiểu hai tay chống nạnh. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Ách, không được, một tay còn phải cầm điện thoại, vậy thì một tay chống nạnh là được rồi: "Mình tới tìm nương tựa cậu, cậu nói ình chỗ nào!" Có chút tức giận rống một câu.

Tay cầm tài liệu của Nghiêm Hi dừng lại, Chu Châu tới thành phố A rồi. Sau đó liền cầm điện thoại kích động hét lên. Cô làm việc ở phòng riêng, nhưng phòng làm việc này thông với phòng quản lý bộ phận PR, quản lý mỹ nữ nghe thấy, tay cầm cốc cà phê run lên, tràn đầy ra ngoài, cố tình đổ lên một thân quần áo màu trắng. Nhìn cà phê dính trên quần áo, nhức nhối. Ngày hôm qua mới vừa mua xong, không ngờ vừa mặc vài giờ liền hỏng. Mắt yên lặng nhìn trần nhà, nghĩ thầm lão bản, bộ y phục này có thể chi trả cho tôi không, như vậy cũng tính là tai nạn lao động chứ?

Nghiêm Hi tương lai sẽ là bà chủ, đây là bí mật công khai của toàn bộ công ty, cho nên đối với vấn đề bà chủ đi trễ về sớm không ai dám nói gì. Ngươi có thể nói gì, nếu cảm thấy không công bằng vậy trước tiên trách mình không đầu thai vào chỗ tốt đi, không oán người được.

Nghiêm Hi kích động chạy từ thang máy xuống bãi đỗ xe, cô muốn đi đón Chu Châu. Nhưng chạy đến đây rồi mới nhớ, hôm nay mình không lái xe. Không phải chỉ hôm nay không lái xe, mà kể từ khi tới thành phố A cô đã không lái xe nữa. Đứng ở bãi đỗ xe tối tăm, Nghiêm Hi nghĩ, Lãnh Diễm thế nhưng không mua cho cô một chiếc xe, thật keo kiệt.

Nghiêng đầu đi vào thang máy chạy thẳng đến phòng làm việc của Lãnh Diễm. Thư ký thấy cô, không ngăn lại, trực tiếp thả người đi vào. Nghiêm Hi cũng không khách khí, liền đẩy cửa vào, kết qủa người ta đang tụ hội với mấy anh em.

Tiếu Thâm cầm gậy chơi golf quơ quơ múa luyện bóng, Cố Tiêu ngồi trên quầy bar uống rượu, Lãnh Diễm và Lý Duệ Thần nằm ngửa trên sô pha cầm ly rượu nói chuyện.

Nghiêm Hi đi vào liền ngây ngốc, phòng làm việc của Lãnh Diễm khi nào trở nên biết hưởng thụ như vậy? Lại có thể đánh golf? Nhìn sang bên cạnh, trực tiếp hôn mê, trong góc còn có một lối để chơi bowling nha.

Hơi nhức đầu, lông mày Nghiêm Hi nhíu lại: "Ở đây có chuyện gì xảy ra? Em mới vài ngày không lên, liền thay đổi như vậy?" Đổi thành như vậy, đây là phòng làm việc nha. Biết phòng của Lãnh Diễm lớn, cả tầng 66 là phòng làm việc của Lãnh Diễm, không phải là lớn ư? Nhưng lớn cũng không thể làm như vậy, trực tiếp biến thành trung tâm giải trí cho xong. Khóe mắt quét phòng làm việc một lượt, nhìn một chút, bên kia đặc biệt còn có quầy bar, trên quầy bar có rất nhiều loại rượu. Nhìn vào bên trong, lại còn có cả bàn bóng bàn.

Nghiêm Hi trực tiếp hiểu ra câu người có tiền sống đáng xấu hổ.

Càng nhìn càng cảm thấy đốt tiền, chậc chậc nói: "Có tiền a có tiền, Lãnh Diễm anh đốt tiền đi, xem anh một ngày kia phá sản thì sẽ như thế nào. Bây giờ anh phá của vậy đến đó xem anh có dạng gì!"

Lãnh Diễm mặc một cái áo sơ mi trắng nửa nằm ở trên sô pha mềm mại, ở hai cúc áo, một tay tựa trên ghế, xương quai xanh ở dưới cổ lộ ra trước mắt Nghiêm Hi. Nghiêm Hi nhìn bộ dạng này của anh, hận không thể xé rách anh, đây chính là bộ dạng của một tiểu thụ.

Nghiêm Hi yên lặng chuyển tầm mắt, khóe miệng Lãnh Diễm chậm rãi câu lên, chậm rãi đứng lên, một tay cầm ly rượu, say lảo đảo. Cô vừa quay đã thấy anh ở trước mặt, đôi mắt nửa mở nửa nhắm, phong tình vạn chủng chính là nói chỗ này. Tiếu Thâm ở một bên nhìn, trực tiếp ném cây gậy chơi golf sang một bên nhìn náo nhiệt. Thân thể Cố Tiêu cũng chuyển một cái, ghế tròn cũng xoay theo, tất cả ánh mắt đều như xem kịch vui nhìn bên này.

Nghiêm Hi nhìn chằm chằm Lãnh Diễm đi tới. Nhìn bộ dáng này của Lãnh Diễm, Nghiêm Hi nói không thành lời, đôi mắt vụt sáng, nhìn một chút bên này rồi bên kia. Cuối cùng Lãnh Diễm cũng tới gần, gần tới mức hơi thở truyền lên mặt đối phương. Thân thể của Lãnh Diễm chặn tầm mắt của Nghiêm Hi, hết cách rồi, Nghiêm Hi liền cúi đầu nhìn ngực Lãnh Diễm.

Người nọ nhìn như ăn hết Nghiêm Hi, trong cổ họng phát ra tiếng cười: "Sao lại không dám nhìn anh? Hả? Vừa rồi xông vào trông rất gấp mà?" Nói xong tay khôngcầm ly đưa lên đầu Nghiêm Hi, vừa rồi vì bước nhanh khiến tóc cô bị gió thổi rối lên rồi.

Nghiêm Hi càng thêm xấu hổ, mắt len lén nhìn ba tên thần kinh đang ở một bên cười hề hề hà hà xem kịch vui. Chống lại ánh mắt mờ ám của ba người kai mặt của Nghiêm Hi lập tức đỏ lên, dùng sức đẩy Lãnh Diễm, ấp úng nói: "Cái đó……Cái đó……". Chỉ nói được như vậy rồi không thốt thành lời, cô đang suy nghĩ, mới vừa rồi mình đi lên đây để làm gì?

Đầu óc của Nghiêm Hi bị Lãnh Diễm quậy khiến cô không nghĩ được gì, đầu óc choáng váng ra khỏi phòng làm việc của tổng tài, liền nghe thấy bên trong phát ra tiếng cười lớn. Sau đó không biết Lãnh Diễm làm gì tiếng cười kia liền giống như không có,…. Đầu óc của Nghiêm Hi vẫn còn loạn, mặt vẫn còn đỏ, cô một đường chạy vào thang máy, không dám nhìn người khác nữa. Cho đến khi xuống bãi dỗ xe, lúc này cô mới nhớ tới nguyên nhân mình lên tìm anh.

Thở phì phò gọi điện cho Lãnh Diễm. Lãnh Diễm vừa mới bị dáng vẻ mơ mơ màng màng của Nghiêm Hi khiến cho tâm tình vô cùng tốt, khóe miệng luôn treo nụ cười. Kết quả Nghiêm Hi vừa mới đóng cửa lại, ba người kia liền cười ầm lên. Khóe miệng Lãnh Diễm vừa treo nụ cười, trong nháy mắt khí lạnh bao trùm. Nghiêng đầu nhìn sang, ba người kia trực tiếp bị khí lạnh làm cho đông lại.

Nghiêm Hi gọi điện thoại tới, Lãnh Diễm chậm rãi lấy điện thoại ra. Lãnh đại gia liếc tên người gọi, thấy tên của Nghiêm Hi lần nữa biến sắc, khí lạnh lập tức được thay bằng ấm áp, Nghiêm Hi giận giữ hầm hừ: "Lãnh Diễm, anh giàu như vậy thậm chí một chiếc xe cũng không mua cho em, keo kiệt chính là keo kiệt." Nghiêm Hi nói xong còn chưa hến giận, vừa nói vừa giơ chân giậm tại chỗ.

Lãnh Diễm nghe lời này, mắt nhảy lên: "Thật sao?" Nghiêm Hi nói anh mới nhớ tới, hình như đúng là không mua cho Nghiêm Hi một chiếc xe. Nhưng lại nhớ tới một vấn đề, nhân tiện liền hỏi: "Em có bằng lái không?"

Nghiêm Hi nghe trực tiếp cắn răng, Lãnh Diễm nói lời này dùng âm điệu cao, ngân dài ra. Trong lòng Nghiêm Hi liền nổi lên phản ứng hóa học, nổi giận tại chỗ: "Lãnh Diễm, anh xuống ngay cho em!"

Lãnh Diễm cầm điện thoại cách xa lỗ tai, lông mày nhướng lên cúp điện thoại. Cũng không để ý đến ba người kia, xoay người cầm chìa khóa trên bàn làm việc quay đầu bước đi. Tiếu Thâm nhìn thấy lên tiếng: "Ai ai, Lãnh Diễm, hạng mục mình còn chưa bắt đầu nói, cậu làm gì thế?" Lãnh Diễm đầu cũng không quay lại liền đi, để lại Tiếu Thâm lắc đầu: "Đầu năm nay thế nào khắp nơi toàn kẻ ngu nha, thậm chí có người còn không muốn kiếm tiền, thật khờ."

Về điểm này, ngược lại Lý Duệ Thần lại biết, hắn cảm thấy yêu Nghiêm Hi chính là chuyện xui xẻo nhất của người này. Nhưng nếu bị Nghiêm Hi yêu lại là chuyện khó khăn nhất. Cậu ta chính là thằng ngốc, làm sao cố tình chọn Nghiêm Hi chứ.

Khi thang máy xuống tới bãi đỗ xe, Đầu tiên Lãnh Diễm theo thói quen quét mắt một vòng. Không có ai, Lãnh Diễm đi lên hai bước, còn chưa tới đuôi xe liền nghe thấy tiếng còi báo động. Ở nơi bãi đỗ xe tối om này, âm thanh kia giống như là sấm đánh, hiệu quả đặc biệt tốt. Lãnh Diễm cảm thấy đầu mình có chút đau, tiếp tục đi về phía trước, lúc này mới thấy Nghiêm Hi đang gắt gao lôi kéo cửa xe, như muốn phân cao thấp với nó.

Lãnh Diễm bước nhanh tới lôi Nghiêm Hi lại, đau lòng nhìn xe bảo bối, chân mày nhíu lại: "Em muốn tiểu lão bà của anh thành như thế nào?"

Nghiêm Hi tại chỗ trợn tròn mắt, tiểu lão bào? Còn nói cái giọng đau lòng, giống như thật sự là tiểu lão bà của anh vậy. Khinh thường nguýt một tiếng, cong miệng lên: "Không phải chỉ là một đống sắt vụn thôi sao, còn nói tiểu lão bà. Bà lão kia không biết thương người. Còn anh, tiểu lão bà của anh rất thương anh nha, yêu một đống sắt, vậy anh không sợ một ngày nào đó tiểu lão bà nổi đóa đè chết anh sao?" Đều nói xe hơi là tiểu lão bà của đàn ông, cô cũng không hiểu, không có một chút sinh mạng của người lại đề cao giống như con người?

Lãnh Diễm vẫn còn đau lòng, cẩn thận nhìn qua một lần, không vấn đề gì, sau đó mở cửa xe quăng cho người phía sau một câu: "Lên xe thôi."

Nghiêm Hi quyệt miệng, bất mãn đứng ở bên ghế lái vươn tay ra với Lãnh Diễm: "Lấy ra."

Lãnh Diễm nâng mắt nhìn cô một cái, giả bộ không hiểu: "Làm gì nha, muốn cái gì?"

Nghiêm Hi nghiêm mặt, âm thanh có chút không kiên nhẫn: "Đưa chìa khóa cho em... Em muốn đi đón Chu Châu, nhanh lên một chút chớ nói nhảm nhiều. Cậu ấy đang chờ." Nói xong cũng kéo Lãnh Diễm ra.

Sức Lãnh Diễm rất lớn, anh không muốn động Nghiêm Hi tuyệt đối kéo không nhúc nhích, cho nên Nghiêm Hi thở hồng hộc kéo người, kết quả người cao ngựa lớn không chút động tĩnh. Nghiêm Hi sắp khóc rồi, nhân tiện liếc nhìn đồng hồ, lập tức nổi giận: "Anh nhanh ra ngoài, cũng mấy giờ rồi, còn có nhường hay không?" Cũng đã trễ như thế này, Chu Châu sẽ mắng cô chết.

Lãnh đại gia cuối cùng vẫn mặt dày mày dạn đi theo. Ngại vì có mặt Lãnh đại gia, Chu Châu mặc dù chờ đến nỗi bốc lửa, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ có thể ôm Nghiêm Hi khóc nức nở. Nghiêm Hi cũng ôm Chu Châu, an ủi: "Ngoan nha, tới nhà mình gặp Tiểu Yêu."

Sau đó khóe miệng Chu Châu không nhịn được co rút. Cô bây giờ vẫn còn nhớ khi đó Tiểu Yêu ở nhà đại tiểu tiện tùy tiện, trong phòng rất thối a. So với Lãnh Diễm mặt thối bên cạnh còn thối hơn.

Nghiêm Hi cười nói: "Được rồi, đừng náo loạn, nhanh đi về, không phải cậu rất mệt mỏi sao?" Sau đó nhìn lướt qua sau lưng Chu Châu, hồ nghi mở miệng: "Ai? Lưu Thế Hiền đâu, hành lý của cậu nữa?" Sau lưng Chu Châu cái gì cũng không có, một túi hành lý cũng không thấy.

Chu Châu vốn đang vui mừng lập tức xị xuống, mặt nghiêm đen lại. Nghiêm Hi hiểu, là cãi nhau? Nhưng gây gổ cũng không thể không mang hành lý đi: "Vậy cậu chỉ mang có thế này đến đây? Không mang theo quần áo và tiền sao?"

Chu Châu mắt trợn to, sau đó nhìn Nghiêm Hi. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không có biện pháp, cuối cùng bi thảm ôm Nghiêm Hi khóc rống: "Nghiêm Hi, từ nay về sau cậu phải nuôi mình nha."

Câu này trực tiếp khiên Nghiêm Hi hết ý kiến. Mà Lãnh Diễm ở phía trừng mắt, người phụ nữ này có phải hay không đầu óc có vấn đề? "Không mang hành lý không mang tiền mà ra cửa, cũng may lần này có điện thoại, nếu điện thoại di động cũng không mang vậy làm sao bây giờ? Đoán chừng ở sân bay chờ bị người bán."

Nghiêm Hi trực tiếp bỏ qua ánh mắt kia: "Có biết nói chuyện hay không vậy, cái gì mà bị bán? Hơn nữa người như Chu Châu ai dám mua chứ?" Lời này của Nghiêm Hi tuyệt nhiên không phải là cố ý, chỉ là thuận miệng nhạo báng theo Lãnh Diễm. Ai biết được cứ như vậy thành nói cho Lãnh Diễm rồi. Nói xong cũng cảm thấy Chu Châu trừng ở sau, cứng ngắc quay đầu lại nhìn, nhếch miệng cười, cầu xin tha thứ: "Chu Châu, mình sai lầm rồi, không phải mình nói cậu. Tất cả đều là do Lãnh Diễm."

Chu Châu trực tiếp hết ý kiến, hết cách rồi, cô cũng nhìn ra từ khi Nghiêm Hi đến thành phố A đã thay đổi rất nhiều. So với trước vui hơn, như vậy quá tốt rồi.

Chu Châu cười hắc hắc, cười khiến trong lòng Nghiêm Hi cảm thấy sợ hãi. Chu Châu trực tiếp đi lên, đến gần Nghiêm Hi liền nhéo loạn. Lãnh Diễm làm sao có thể nhìn nàng dâu của mình bị người khi dễ? Đương nhiên là không thể. Anh cũng từ từ lấy điện thoại ra, tìm được số điện thoại liền bắt đầu nói chuyện, còn cố ý nói to một chút: "Alo, Lưu Thế Hiền à……"

Chu Châu nghe thấy tên Lưu Thế Hiền liền không dám chuyển động, lập tức cứng lại, thiếu chút nữa nhào lên cướp lấy điện thoại của Lãnh Diễm. Nhưng Nghiêm Hi nhanh hơn một bước, trực tiếp che miệng Lãnh Diễm lại, tịch thu điện thoại di động. Nghiêm Hi cười khan: "Ha ha, Lưu Thế Hiền à……" Sau đó phát hiện có gì đó không bình thường.

Nghiêm Hi cau mày nhìn điện thoại Lãnh Diễm một cái, căn bản là chưa thông. Nghiêm Hi tức giận, ném điện thoại vào người anh, trực tiếp đập vào ngực, rất đau. Nghiêm Hi tức không chịu được: "Anh lấy trò này để trêu người."

Nghe lời này của Nghiêm Hi trong lòng Lãnh Diễm buồn bực, anh làm chuyện này để cứu cô, thế nào cô lại quay đầu phản mình? Chu Châu còn chưa lên tiếng, không cảm thấy cô nói quá sớm?

Bất đắc dĩ thở dài, tiến lên một bước ôm Nghiêm Hi: "Không phải anh nhìn thấy em bị cô ấy khi dễ, nên cứu em hay sao? Em nghĩ một chút đi, cô ấy là phụ nữ, anh muốn xông lên cứu em chỉ có thể dùng cách này."

Nói xong cũng không cho Nghiêm Hi thời gian phản ứng, nhìn về phía Chu Châu cười xã giao: "Chu Châu ở đây là tốt rồi, về phần quần áo…… Lát nữa cùng Hi Hi đi chọn mấy bộ, dù sao cũng đều là người nhà mình, không cần khách khí."

Chu Châu nghe câu người nhà mình không cần khách khí, trong lòng nhất thời nở hoa. Cô rất thích câu này, cười hì hì lôi kéo Nghiêm Hi: "Tốt tốt, Hi Hi, hiện tại mình đi thôi, nếu không tối mình không có đồ mặc."

Nghiêm Hi nhìn Chu Châu trong nháy mắt biến sắc im lặng nhìn trời, bộ dạng tham tiền của Chu Châu thật là… Im lặng đưa tay siết chặt mặt của Chu Châu, giả bộ ngoan nói: "Tại sao cậu không bị tiền đè chết rồi chứ, đè chết khẳng định cậu sẽ không tiếc đâu."

Chu Châu chuyển đầu một cái: "Nếu mình bị đè chết cũng tốt, chết như vậy là kiểu chết hạnh phúc nhất rồi."

Nghiêm Hi trực tiếp hết ý kiến.

Nhìn hai chị em tốt hi hi ha ha trước mặt, Lãnh Diễm không còn gì để nói. Cầm điện thoại lên, Nếu anh không phải sớm biết Chu Châu là người ham tiền, còn nghĩ làđang nhìn thấy Tiểu Yêu.

Bên kia Lưu Thế Hiền đang đang tìm người loạn lên hết lên, Lãnh Diễm gọi điện thoại tới, tức giận đáp một tiếng: "Có chuyện gì, không có chuyện gì thì cúp."

Lãnh Diễm nghe liền nhướng lông mày lên, nửa đùa nói: "Này, người anh em, nàng dâu của mình chạy tới gieo họa với vợ mình. Cậu còn ở bên kia bị cô ấy chọc tức tìm người khắp nơi, nàng dâu của cậu rất có khả năng nha."

Lưu Thế Hiền nghe xong lời này liền an tâm, thở dài một hơi: "Chạy tới chỗ cậu?"

Lãnh Diễm chậm rãi liếc mắt nhìn hai người đang ôm nhau cười như kẻ điên bên cạnh: "Đúng vậy, nhanh chóng mang về đi, ở đây một ngày sẽ lây bệnh cho vợ mình, ngày nào đó cáu kỉnh với mình lại học vợ của cậu trốn đi thì toi." Cái gì gần mực thì đen, Lãnh Diễm hiểu rất rõ. Mình bình thường đối phó với người ngoài như thế nào chứ, chính là dùng một chiêu như vậy. Sao lại quay đầu lại chạy lên đầu vợ mình? Lôi đi nhanh lên, Ngộ nhỡ một ngày kia Nghiêm Hi nhìn anh không thuận mắt lại học theo Chu Châu, lại trốn đến chân trời góc biển mất. Suy nghĩ một chút những ngày không có Nghiêm Hi, Lãnh Diễm không biết bốn năm kia mình trải qua như thế nào. Nghĩ lại những ngày khổ cực kia, không bao giờ nghĩ đến, đó không phải cuộc sống của con người.

Lưu Thế Hiền mệt mỏi, gọi thư ký đến giao phó hai tiếng: "Không cần tìm nữa, tìm được rồi, mọi người dừng thôi." Thư ký yên lặng rơi lệ, vợ của lão bản rốt cuộc là hàng gì a, thật khổ.

Khi thư ký đi ra ngoài Lưu Thế HIền nặng nề ngồi xuống ghế thở: "Người anh em, mình nói với cậu, phụ nữ không thể cưng chiều. Một khi đã cưng chiều liền lên trời, cậu theo cũng không được. Ở trước mặt cô cấy phải kiên cường, sơ ý một chút cô ấy liền lấn tới. Cậu cứ nhìn mình đi, không phải là đang chịu khổ sao."

Lãnh Diễm nghe liền cười: "Đó là Chu Châu nhà cậu làm khổ, đừng đánh đồng với Nghiêm Hi nhà mình.Chuyện của cậu là của hai người cậu, không có chút quan hệ với chuyện của mình."

Lưu Thế Hiền cũng cười theo: "Người anh em, đừng coi mình là đặc biệt, cậu có biết phụ nữ được cưng chiều thì sẽ có bộ dạng gì không? Không phải bốn năm trước cậu cũng đã từng trải qua? Sao lại không nhớ chút gì cơ chứ?"

Cúp điện thoại, Lãnh Diễm cảm thấy nguy cơ đang đến, Lưu Thế Hiền nói cũng không sai. Trước kia lúc hắn theo đuổi Lãnh Diễm, là người đáng yêu mê người nha, ai biết được theo đuổi thành công lại thành như vậy!

Nhìn hai người phụ nữ đang kề vai sát cánh trước mặt, Lãnh Diễm quyết định, bắt đầu chỉnh đốn tác phong.

Bây giờ vẫn còn là buổi sáng, hai người phụ nữ nói đến mua đồ lập tức như điên lên, nhà cũng không nghĩ, phân phó Lãnh Diễm thả người ở trung tâm là được. Lãnh Diễm lái xe phía trước, hai người phụ nữ phía sau bắt đầu líu ríu nói. Lãnh Diễm nhìn không nổi, hai tiểu thư ngồi phía sau, chỗ ngồi ở ghế phụ Nghiêm Hi vẫn luôn chiếm dụng giờ trống không, như thế nào cũng cảm thấy anh giống như tài xế.

Bất mãn với lão bà của mình thấy bạn quên sắc, anh liền không nhịn được đề nghị: "Chu Châu vừa mới xuống máy bay, mệt không? Không bằng về nhà trước nghỉ ngơi một chút?" Nói xong liền muốn chuyển tay lái.

Hai người phụ nữ phía sau thiếu chút hét ầm lên, Chu Châu lập tức nói: "Không cần không cần, chỉ một giờ bay, tôi còn mua khoang hạng nhất, rất thoải mái, không mệt mỏi chút nào."

Chu Châu nhanh chóng nói chuyện, như sợ mình không chiếm được tiện nghi, Lãnh Diễm trực tiếp hết ý kiến. Nghiêm Hi cũng nói: "Anh lái xe về nhà đi, Chu Châu không mang gì đến, anh để cho cô ấy về lấy cái gì mà dùng? Mau quay lại mau quay lại."

Sau đó hai người lại bắt đầu líu ríu, không biết nói đến đâu lại chuyển tới Tiểu Yêu, Nghiêm Hi mắt lấp lánh: "Ai nha, cậu không biết đâu, hiện giờ nó rất đẹp trai, rất uy phong. Buổi tối ba chúng ta cùng ngủ cậu có thể xem một chút. Ai nha, lông của nó mềm mại……Blabla" nói một tràng. Lãnh Diễm ở phía trước coi như đã hiểu, buổi tối này không những chiếm đoạt lão bà còn chiếm đoạt cả chó của anh!

Không được, người phụ nữ này ngày mai phải đi, nếu không sẽ trực tiếp đoạt nhà của anh. Vậy thì còn đâu vị trí nhất gia chi chủ của anh nữa!

Khi hai người xuống xe, anh nói: "Chú ý an toàn, mua xong gọi cho anh, anh đến đón hai người!"

Lời còn chưa nói hết, hai người phụ nữ trực tiếp xem thường bước đi khiến cho Lãnh Diễm tức giận, trực tiếp gọi cho Lưu Thế Hiền ra lệnh: "Ngày mai phải đem người dẫn về ình."

93. Chương 94

Lãnh Diễm nghĩ vừa rồi Nghiêm Hi chỉ nói giỡn, không ngờ trực tiếp mang Chu Châu vào phòng khách, sau đó trở lại phòng nghỉ cuốn chăn gối mang đi. Một động tác nhìn Lãnh Diễm cũng không có, khiến cho Lãnh Diễm vô cùng buồn bực.

Cúi đầu nhìn Tiểu Yêu ở dưới chân mình, Lãnh Diễm nghĩ, chỉ có ngươi trung thành. Quả nhiên chỉ có chó là bằng hữu chân thành nhất với người. Kết quả nó nhìn Nghiêm Hi ôm chăn đi, lập tức đứng lên. Hình như có chút không hiểu vì sao Nghiêm Hi đi, quay đầu liếc mắt nhìn Lãnh Diễm đang đen mặt ngồi ở đầu giường, do dự một chút, vẫy vẫy cái đuôi, đi theo Nghiêm Hi.

Lãnh Diễm nổi giận, trực tiếp quăng một cái gối vào mông Tiểu Yêu. Tiểu Yêu thấy sau lưng có địch, bị dọa sợ kêu một tiếng, cụp đuôi lại quay đầu nhìn xem là ai. Thấy vẻ mặt Lãnh Diễm đằng đằng sát khí, sợ hết hồn, âm thầm quyết định. Tạm thời không nên chọc giận người đàn ông này, chỉ có thể ảo não cụp đuôi chạy đến chỗ Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Lãnh Diễm: "Anh làm cái gì thế?" Sao lại như vậy, buổi chiều không phải rất tốt hay sao, đột nhiên lại tức giận như vậy, nổi giận? Là với ai vậy?"

Gương mặt Lãnh Diễm lạnh lùng, đi tới ôm cả chăn và người Nghiêm Hi trở về. Nghiêm Hi hô to: "Anh làm gì vậy, buông tay ra." Đáng tiếc, hôm nay Lãnh Diễm quyết tâm, không sửa đổi tật xấu này của Nghiêm Hi là không thể. Tại sao chính mình và một người phụ nữ khác lại chọn người phụ nữ kia mà buông tha anh? Tại sao anh lại luôn là người bị bỏ? Bốn năm trước cô rời bỏ anh cũng bỏ qua, được, trong lòng cô có vướng mắc, anh cho cô thời gian. Anh cứng rắn nhịn bốn năm mới đi tìm cô, còn cô? Tại sao chỉ có chút chuyện cũng lựa chọn buông tha anh? Có phải hay không thấy mình rất vĩ đại?

Lãnh Diễm nổi giận, lần đầu tiên, nguyên nhân lại làm nghiêm hi dở khóc dở cười. Cũng bởi vì hôm nay Chu Châu tới, lựa chon cùng ngủ với Chu Châu.

Lãnh Diễm trầm mặt, dáng vẻ quyết tuyệt: "Nghiêm Hi, anh nói rồi, anh không cho phép em nằm bên bất cạnh người nào, dù dù là phụ nữ cũng không được. Anh rất sợ, ai biết em sẽ rời đi mấy năm nữa, lần trước là bốn năm, lần sau là bao nhiêu, tám năm hay mười sáu năm? Anh không chịu nổi." Lãnh Diễm cũng biết hôm nay mình mất khỗng chế, nhưng lửa tức này phát ra chính là không thể giải thích được. Anh cứng rắn nhớ lại bốn năm này, không có biện pháp.

Nghiêm Hi không giải thích được nhìn Lãnh Diễm: "Lãnh Diễm, anh không thể như vậy được nha. Chu Châu là khách, là bạn tốt bốn năm đại học của em, cô ấy tới thành phố A, e cùng ngủ với cô ấy thì có sao? Anh rốt cuộc có tật xấu gì, không cần mượn việc Chu Châu tới đây mới thông suốt."

Những lời này của Nghiêm Hi nói đúng, Lãnh Diễm vì một người phụ nữ mà nổi giận? Không phải, bởi vì anh sợ. Hôm nay hành động bỏ nhà đi này của Chu Châu khiến Lãnh Diễm sợ, không muốn Chu Châu ở quá gần Nghiêm Hi. Dù sao cũng là chuyện Chu Châu đã làm, cô ấy lại tới tìm Nghiêm Hi, chuyện trốn nhà đi tất nhiên sẽ đọng lại dấu vết trong lòng Nghiêm Hi. Dấu vết đó chính là một quả bom hẹn giờ. Khó bảo toàn sau này anh và Nghiêm Hi cãi nhau, giận dỗi, quả bom hẹn giờ kia sẽ nổ.

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi, đây là lần đầu tiên dùng ánh mắt này nhìn cô. Đôi môi mỏng mím chặt thành một đường, anh nói: "Không sai, anh hiện tại đang mượn chuyện này để phát tiết. Chu Châu tại sao lại tới đây? Chắc chắn là trốn nhà đi. Em cũng biết hiện tại Lưu Thế Hiền gấp đến mức nào không? Em có biết hay không Lưu Thế Hiền vận dụng toàn bộ nhân viên trong công ty bên thành phố G tiến hành lục soát mọi nơi? Nhìn cậu ấy một đại lão gia vì một người phụ nữ đem công ty lật ngược lên như vậy các người rất hài lòng đúng không? Có biết hay không bốn năm trước anh rơi vào trạng thái điên như thế nào? Cũng không ngừng tìm kiếm như vậy, cả người điên lên gặp người nào cũng lôi lại hỏi "Anh có nhìn thấy Nghiêm Hi không?" Em bây giờ cảm thấy Chu Châu bỏ nhà đi là đúng, cảm thấy cô ấy rời đi khiến cho Lưu Thế Hiền thêm việc tốt? Vậy tại sao em không nghĩ bởi vì Chu Châu rời khỏi Lưu Thế Hiền gặp những chuyện gì? Ngộ nhỡ khi cậu ấy bất chấp tất cả xuất hết nhân lực trong công ty ra ngoài tìm người, đối thủ cạnh tranh của cậu ấy nhân cơ hội gây khó dễ thì làm như thế nào? Hơn một vạn nhân viên của một công ty, em cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn tầng lầu của mình đột nhiên bị người ta đào hố

ở giữa, cao ốc 100 tầng cứ như vậy mà bị hủy. Đến lúc đó em sẽ làm gì? Anh hỏi em, thời điểm em làm có nghĩ vì như thế mà anh sẽ phá sản?"

Nghiêm Hi trực tiếp ngây ngẩn cả người, lời kia của Lãnh Diễm thật sự vô cùng nghiêm trọng, nhưng cũng rất có đạo lý. R&D hôm nay khác ngày trước, cũng bởi vì là một công ty lớn cho nên không dễ dàng như vậy. Nhưng chuyện này nếu đặt vào bốn năm trước, R&D cũng tương đương với công ty của Lưu Thế Hiền hiện tại, chính là gặp phải thử thách lớn, dưới tình huống đó rất nhiều người sẽ lợi dụng. Khi đó Lãnh Diễm gắng gượng mới qua được, cho nên mới có thành tựu của ngày hôm nay, mà Nghiêm Hi cũng đã trở về. Nghiêm Hi lúc này thấy được cơn thịnh nộ của anh, nhưng nguy cơ của bốn năm trước cô hoàn toàn không thấy được.

Lãnh Diễm tại sao lại nói như vậy? Rất quen thuộc, hay là nói bốn năm trước anh cũng đã từng chịu đựng chuyện này? Cho nên tức giận đối với chuyện Chu Châu chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà bỏ nhà trốn đi?

Nghiêm Hi không nói thành lời, thật không thể nói ra, không biết nên nói gì cho phải. Lãnh Diễm nói như vậy, cô hiểu, chuyện mình bỏ đi năm đó đã gây cho Lãnh Diễm phiền phức lớn. Những lời này chính là kinh nghiệm của anh. Hai người cứ như vậy nhìn nhau một câu cũng không nói.

Nghiêm Hi há miệng, đột nhiên cảm thấy có phải hay không mình mất tiếng?

Lời vừa ra khỏi miệng Lãnh Diễm đã cảm thấy mình quá mất bình tĩnh, nhưng lời đã nói ra không thể thu lại. Chuyện xảy ra khi đó có chút khó giải quyết, đúng là bị đối thủ lợi dụng nhưng cuối cùng anh cũng vẫn gắng gượng vượt qua được, hơn nữa còn đem công ty phát triển đến trình độ ngày hôm nay. Vốn nghĩ cứ như vậy an ổn trôi qua, không muốn vì chuyện này mà gây áp lực cho Nghiêm Hi. Vẫn biết Nghiêm Hi là người bề ngoài như là không quan tâm nhưng thật ra để ý từng chuyện nhỏ, sẽ cảm thấy mình có lỗi với người khác.

Động tĩnh lớn như vậy Chu Châu đã sớm nghe thấy, cô cũng sợ hết hồn. Mình rời đi như vậy thật sự sẽ khiến công ty Lưu Thế Hiền bị tính kế? Suy nghĩ một chút thì chuyện đó là có thể, gần đây công ty của Lưu Thế Hiền phát triển rất nhanh ở thành phố G, những công ty cùng ngành căn bản sẽ không vui. Công việc của bọn họ nhiều tương đương với những công ty khác sẽ thiếu, có thể không hận được ư?

Bên ngoài hai người vẫn còn yên lặng nhìn vào mắt nhau, Chu Châu liền đi ra ngoài, nhìn hai người nói: "Nghiêm Hi, tối nay mình với Tiểu yêu cùng ngủ thôi, cũng không còn sớm, đi ngủ nhanh đi." Nói xong liền dắt Tiểu Yêu vào phòng khách.

Bởi vì một Chu Châu, Lãnh Diễm hoàn toàn nếm được mùi vị tu hú chiếm tổ chim khách như thế nào. Buổi sáng bước vào công ty với vẻ âm trầm, Lãnh Tiểu Tam thấy thế sợ hãi không nguôi, ngày này lại phải cụp đuôi vào hành xử thôi.Tại sao làm phụ tá cho lão đại lại khó khăn như vậy? Có muốn hay không ngày mai bị lôi sang nước Mỹ làm người hầu?

Lãnh Diễm vừa vào cửa liền mang theo gió lạnh thổi vào, cơ hồ đem tất cả gió lạnh trong mùa thu tập trung hết vào cao ốc tập đoàn. Hôm nay phòng thư ký tổng tài truyền ra tin tức, tâm tình của lão đại không tốt, các vị bảo trọng.

Tất cả mọi người trong công ty đều biết tầng tổng tài hôm nay lưu hành áp suất thấp, tôm tép phía dưới thận trọng làm việc, có thể không náo động thì không náo động.

Tối hôm qua Nghiêm Hi đi theo Lãnh Diễm vào phòng ngủ, nhưng Lãnh Diễm cũng không như ngày thường, mặt vẫn âm trầm, một câu cũng không nói. Buổi sáng tỉnh dậy bên cạnh đã sớm lạnh lẽo, vuốt lại ga giường, trong lòng Nghiêm Hi có chút áy náy, mình thiếu anh rất nhiều.

Tắm xong ra khỏi phòng ngủ liền thấy Chu Châu ôm Tiểu Yêu ngồi chồm hổm trên mặt đất, Nghiêm Hi vỗ vỗ vài cô cười nói: "Tối hôm qua ngủ như thế nào?"

Chu Châu không biết nghĩ cái gì mất hồn, bị Nghiêm Hi gọi giật mình run run cả người. Ngẩng đầu lên thấy là Nghiêm Hi, lúc này mới nhếch miệng cười một tiếng: "Cũng ngon, tối hôm qua các cậu……" Chu Châu cảm thấy mình hơi bao đồng, chuyện giữa hai vợ chồng người ta người ngoài không nên nhúng tay. Hơn nữa mâu thuẫn của bọn họ xuất phát từ cô, như vậy cô càng không nên nói gì, càng làm sẽ càng hỏng bét.

Tối hôm qua Nghiêm Hi ngủ không ngon, Lãnh Diễm không ôm cô ngủ. Cô đã có thói quen được ôm trong ngực anh, bây giờ không có, đột nhiên cảm thấy không quen. Tối hôm qua ngủ rất mệt, ngước cổ lên giãn gân cốt, nghe thấy Chu Châu nói mang theo áy náy, cô cười một tiếng, tùy tiện nói: "Haiz, cậu đoán mò cái gì vậy, tối hôm qua kể cả không có chuyện của cậu, anh ấy cũng sẽ mượn cớ phát tiết bất mãn với mình. Không có việc gì hết, chờ anh ấy trở về mình dụ dỗ một chút là ổn mà."

Chu Châu nghe vậy bật cười: "Cậu dụ dỗ anh ta? Thế nào, trong nhà của cậu là nữ chủ nhân dụ dỗ nam chủ nhân?" Chu Châu có chút nhạo báng, trước kia Nghiêm Hi cũng không có dáng vẻ như vậy, cùng ở chung một chỗ với Chu Khải Nghiêm Hi chính là một công chúa, trên mặt luôn có biểu hiện nhàn nhạt, mặc kệ chuyện vui đến cỡ nào cũng luôn là nụ cười tiêu chuẩn hở tám cái răng. Mặc dù mỹ lệ ưu nhã nhưng có cảm giác không thật.

Nghiêm Hi ngượng ngùng cười một tiếng: "Ha ha, mình đây cũng là lần đầu, chưa thử qua, ai biết biểu hiện như thế nào." Trước kia đều là Lãnh Diễm dụ dỗ cô, dụ được giống như một tiểu công chúa điêu ngoa vậy. Không nghĩ đến có một ngày quay đầu lại hò hét với cô, Nghiêm Hi cảm thấy mình thật sự nên xin lỗi Lãnh Diễm rồi.

Hôm nay Lưu Thế Hiền đã tới, khi biết Chu Châu đang ở nhà Lãnh Diễm tâm tình của hắn buông xuống, biết ở nơi nào thì dễ nói chuyện hơn rồi. Máy bay hạ xuống liền trức tiếp đến R&D. Gọi điện thoại, thư ký trực tiếp xuống dẫn người đi vào. Hắn cảm thấy kỳ quái, tại sao dáng vẻ tất cả mọi người trong công ty đều là vội vã?

Chẳng lẽ đây chính là pháp bảo giúp Lãnh Diễm chiến thắng?

Vào phòng làm việc trước tiên hắn mở miệng trêu chọc: "Lãnh Diễm, mình xem nhân viên công ty cậu đều làm rất tốt nha, đi bộ cũng nhanh như vây. Nói ình biết một chút bình thường cậu dạy dỗ như thế nào vậy, khi về mình cũng học theo một chút."

Trên mặt Lãnh Diễm treo vẻ mặt lạnh nhạt, vốn vẫn cúi đầu xem văn kiện, nghe một câu của Lưu Thế Hiền có chút kinh ngạc ngẩng đầu, đúng lúc gặp vẻ mặt như khổ qua của Lãnh Tiểu Tam. Hiểu, chậm rãi nâng lên nụ cười nhạt, tầm mặt rơi vào người Lưu Thế Hiền, nhìn hành lý sau lưng hắn, mặt vốn giãn ra lập tức nhíu lại, âm thanh còn lạnh hơn baidu hỏi: "Đừng có nói với mình là cậu muốn ở chỗ này."

Lưu Thế Hiền lúc này mới coi như chân chính hiểu được nguyên nhân cả công ty lạnh như vậy, không phải vừa tiến đến đã thấy lạnh, thì ra nơi này có một bình đông lạnh di động. Lưu Thế Hiền cười ha ha, quay đầu liếc nhìn hành lý của mình, sau đó bắt chéo chân, nhàn nhã thoải mái mà mói: "Đúng vậy, ý định của mình là ở lại nơi này một chút, cẩn thận quan sát thị trường thành phố A. Sau đó mở rộng thị trường ở bên này, dù sao phát triển chỉ trong thành phố G như vậy, thị trường cũng có hạn."

Ánh mắt Lãnh Diễm lạnh lùng nhìn qua, môi mỏng mím thành một đường, trực tiếp cho biết vị gia gia này không vui: "Được, mặc kệ các cậu muốn ở bao nhiêu ngày, nhưng không cho phép ở nhà mình. Còn nữa, tối hôm qua ượn lão bà, hôm nay lập tức đón người đi, nếu không đừng trách mình không lưu tình."

Lưu Thế Hiền liền cười: "Ha ha, cậu không nói, tối nay coi như giữ chúng mình lại cũng không ở. Ở làm gì nha, các cậu cho là chúng là bia đỡ đạn hả? Mình đã tìm khách sạn, sẽ dẫn người đi. Chẳng qua nghe nói khách sạn kia là của cậu?"

Lãnh Diễm dừng tay cầm bút lại, chậm rãi ngẩng đầu, hung hăng nhìn hắn, cảm thấy chưa hết giận, cắn răng nghiến lợi nói: "Không trách được người ta vẫn thường nói người một nhà thường giống nhau. Cậu và Chu Châu đúng là rất giống nhau, rất tham tiền, chính cậu kiếm được bao nhiêu còn phải tới keo kiệt với mình sao?"

Lưu Thế Hiền nghiêm mặt không nói lời nào, thật lâu mới cười hắc hắc: "Hết cách rồi, cùng cô ấy sống qua ngày đã lâu, ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. Có thể tiết kiệm được thì liền tiết kiệm một chút, cậu thấy đúng không?"

Lãnh Diễm trực tiếp xem thường không nói một câu.

Gần đây Nhà họ Chu không biết xảy ra chuyện gì, cả ngày giống như không có người sống. Ông Chu cả ngày đều ở trong thư phòng không ra cửa, Chu Khải luôn luôn ngồi ở trong phòng khách giống như môn

thần đề phòng Lý Lệ ra cửa. Lý Lệ giống như không có sinh mệnh, đàng hoàng sống ở trong phòng không ra cổng trước không bước cổng sau. Bình thường nhất chỉ có Chu Kỳ, nhưng cái bình thường này sau khi bị bàn tay Triệu tổng quấy rối luôn sợ hãi, buổi tối ngủ luôn gặp ác mộng, luôn xuất hiện với đôi mắt thâm quầng.

Chu Kỳ ngẩn ngở xuống lầu tìm thức ăn, chợt thấy Chu Khải đang ngồi ở sa lon, bị dọa sợ, mí mặt nhảy lên. Chu Kỳ thấy rõ là Chu Khải, cẩn thận thở phào một hơi, đưa tay che mí mắt đang nhảy: "Anh, anh còn muốn ngồi ở đây bao lâu? Tình trạng của chị dâu hiện giờ anh cũng đã nhìn thấy, chị ấy sẽ không chạy ra ngoài nữa. Anh, rốt cuộc tại sao lại có bộ dáng như vậy."

Chu Khải ngồi trên sô pha uống cà phê, cũng không nói chuyện, chính là mí mắt lười phải nâng lên hạ xuống. Chu Kỳ ở trước mặt hắn nói cũng giống như không khí, khiến cho Chu Kỳ tức giận, trực tiếp hét lên, cái nhà này sao đột nhiên lại biến thành như vậy, cô có chút không chịu nổi, quá đè nén: "Anh, có thể không như vậy nữa được không, anh cảm thấy nhà chúng ta hiện nay giống bình thường không? Anh tại sao lại không nói chuyện!"

Mí mắt Chu Khải hạ xuống, giống như tượng đá, mí mắt vừa động, giống như hao tốn thời gian dài mới nứt ra, dùng thời gian rất lâu mới thích ứng hoàn cảnh, cuối cùng chậm rãi ngẩng lên nhìn Chu Kỳ. Vừa nói thành tiếng liền dọa sợ Chu Kỳ,giọng nói giống như cả đời chưa nói bao giờ, khàn khàn không giống như tiếng người nói: "Chu Kỳ, anh hối hận, ban đầu anh không nên buông tha Nghiêm Hi. Sau khi Nghiêm Hi trở lại bên cạnh Lãnh Diễm, anh cũng cưới Lý Lệ. Anh chỉ muốn cứ như vậy mà sống, như vậy rất tốt. Nhưng Kỳ Kỳ à, em biết không, người phụ nữ tên Lý Lệ này trước mặt chúng ta đều là giả bộ, em có biết cô ta ở ngoài làm những gì không? Em có biết ban đầu cô ta một dạng mềm mại yếu ớt để che giấu chân tâm của mình không? Anh sợ, Kỳ Kỳ, người phụ nữ như vậy anh lại cùng cô ta chung giường chung gối bao lâu nay, chỉ nghĩ một chút anh đều lạnh đến buồn nôn."

Chu Kỳ càng nghe càng đau lòng, vội vàng rót một chén nước, đoạt lấy ly cà phê trong tay của hắn: "Anh uống một ngụm nước đã, anh nhìn giọng nói của anh thành cái dạng gì rồi kìa, không phải anh ngồi cả đêm ở đây chứ?" Gần đây Chu Khải giống như điên rồi, hắn liên tục mấy ngày ngồi ở đây không nhúc nhích, giống như thần giữ cửa vậy. Nhìn kỹ một chút, mệt mỏi trên mặt không che giấu được nữa, Chu Kỳ đau lòng. Nhưng cô càng không hiểu, không có ai nói với cô cả. Không hiểu chuyện gì xảy ra, tại sao một nhà đang tốt đột nhiên lại biến thành thế này!

Chu Khải không lên tiếng, Chu Kỳ càng không chịu nổi, đè nén đến nỗi sắp điên lên: "Anh điên rồi sao? Anh cho rằng anh là ai, anh có thể liên tục ngồi ở đây canh mấy ngày đêm không ngủ? Anh, rốt cuộc là như thế nào? Anh tỉnh lại được không? Nếu thật sự không chịu nổi thì ly hôn, anh nhìn hai người đi, thành hình dạng gì rồi!"

Thay vì một người ngồi canh một người mất hồn, không bằng trực tiếp ly hôn. Hiện tại trong đầu Chu Kỳ trừ ly hôn thì không còn biện pháp nào khác.

Đôi mắt vẫn bất động nghe thấy hai từ ly hôn liền giật giật, sau đó chết lặng. Con ngươi từ từ tụ ánh sáng, Chu Khải giống như tỉnh ngủ, đúng vậy, ly hôn, làm sao hắn lại không nghĩ được ra.

Chu Kỳ nằm trên người hắn khóc ô ô, cô vẫn đau lòng, tại sao có thể như vậy chứ, cái nhà này là như thế nào?

Chu Khải lập tức đứng lên, trong mắt lóe lên ánh quyết tuyệt: "Đúng vậy, tại sao anh lại không nghĩ ra được, ly hôn, anh nhất định phải ly hôn."

Chu Kỳ nghe hắn quyết định, liền ngây người, thật cứ như vậy ly hôn? Không ngờ mình vô tâm nói một câu lại khiến anh trai có phản ứng như vậy. Cô lập tức luống cuống, cô cảm thấy mình trở thành nguyên nhân khiến anh trai và chị dâu ly hôn. Hận không thể trực tiếp nuốt lại lời mình vừa nói: "Không, anh, anh…… đừng kích động……"

"Phanh……" âm thanh vật nặng ngã xuống đất cắt đứt lời nói Chu Kỳ. Chu Kỳ và Chu Khải đồng thời nhìn sang, đúng lúc thấy Lý Lệ như quả cầu tuyết lăn từ cầu thang xuống.

Phản ứng đầu tiên của Chu Kỳ là xong rồi. Nhất định là chị dâu nghe được anh em họ nói muốn ly hôn, nhất thời không chịu nổi đả kích ngã bất tỉnh. Nhưng tất nhiên sẽ không tự nhiên té xỉu, đúng lúc ấy đi

trên cầu thang, không phải đang lăn hay sao?

Trong lòng Chu Kỳ hoang mang rối loạn, cô là đầu sỏ gây nên. Thấy Lý Lệ lăn đến chân bọn họ một thân bê bết máu, thoi thóp một hơi, Chu Kỳ hét lên một tiếng rồi nhào tới, khàn khàn gọi: "Chị dâu……"

Chu Kỳ hốt hoảng gào lên gọi ông cụ xuống, ông Chu nhìn thấy không nói gì, chỉ là cau mày nhỏ giọng phân phó: "Gọi xe cứu thương." Tiếng nói vững vàng, không nhìn ra hỉ nộ, cũng không nhìn ra sự lo lắng đối với cô con dâu này, chỉ là cau mày lại mà thôi. Mà cau mày cũng vì phản ứng đầu tiên chính là nói với bên Lý Thánh Đức như thế nào.

Trong bệnh viện, Lý Lệ đang cấp cứu bên trong phòng cấp cứu, bên ngoài ông cụ nghe Chu Kỳ giải thích. Chu Khải vẫn như không có chuyện gì ngồi một bên nghe, trên mặt cũng không biểu hiện gì.

Ông Chu nghe xong, lông mày giương lên, ly hôn? Liếc mắt nhìn con trai coi như không có chuyện gì, gật đầu một cái ý bảo với Chu Kỳ "Ta biết rồi" sau đó đi tới vỗ vai Chu Khải: "Đi theo ta." Nói xong liền đi trước.

Chu Khải nghiêng đầu nhìn người cha đi trước, nghiêng đầu sang chỗ khác nặng nề thở dài, sau đó mới đứng lên, sửa sang lại quần áo, lúc này mới chậm rãi đuổi theo bước chân của ông Chu. Nhìn hắn chậm rãi bước đi, Chu Kỳ nổi giận, bọn họ sẽ nói cái gì? Chu Kỳ tò mò, cô nhận thấy rõ hai người đàn ông nhà mình thay đổi thái độ đối với Lý Lệ, quá đột ngột, nhất định là có nguyên nhân. Nhưng mình hỏi bọn họ đều không nói, nhất thời hiếu kỳ, đi theo.

Ông Chu mang theo Chu Khải quẹo vào cầu thang, nơi này yên tĩnh không có ai, thích hợp nói chuyện.

"Con tính ly hôn?" Câu đầu tiên ông Chu hỏi là như vậy, âm thanh hơi cao, trầm thấp, giống như thường ngày, không nghe ra hỉ nộ.

Chu Khải gật đầu một cái, không phủ nhận: "Không sai, con nghĩ đến những chuyện kia mà cô ta làm liền không chịu nổi. Con không cách nào làm được, không nghĩ chuyện sẽ như vậy. Con không thể tiếp tục chung sống với cô ta được, co sợ con sẽ ói."

Mặc dù trước mắt cũng biết Lý Lệ làm những chuyện đó, nhưng biểu hiện của Lý Lệ lại không như vậy, thậm chí Chu Khải có cảm giác, con người Lý Lệ còn kinh khủng hơn nữa. Hiện tại hắn muốn sớm rút khỏi người ra, không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này.

Ông Chu đột nhiên mắt trở nên sắc bén, ngược lại âm thanh không thay đổi: "Con nói tới chuyện Lý Lệ làm ở thành phố A, con cũng nói bởi vì chuyện kia của Lý Lệ mà nhất định không muốn sống cùng nó. Nhưng ta không đồng ý con ly hôn, đừng quên, sau lưng Lý Lệ còn có Lý Thánh Đức. mặc dù Lý Duệ Thần không coi có cô em gái này nhưng cuối cùng vẫn có chút quan hệ. Cứng với tầng quan hệ này không tốt."

Chu Khải lập tức có chút không tin, tại sao lúc này trong đầu vẫn còn vấn đề lợi ích được mất. Hắn liền hỏi: "Cha, Kỳ Kỳ gặp chuyện không may đều là do Lý Lệ làm hại, chẳng lẽ cha quên bộ dáng của Lý Lệ đêm đó ở nhà họ Nghiêm? Khi đó rõ ràng Triệu tổng coi trọng cô ta, nhưng ngày đó Lý Lệ lại mang theo Kỳ Kỳ đi gặp Triệu tổng? Con đã hỏi Kỳ Kỳ, y phục kia là Lý Lệ mua, rất đẹp. Đúng vậy, rất xinh đẹp, mà nhìn lại ngày đó Lý Lệ mặc gì trong ngày đó? Bình tĩnh nghĩ lại một chút buổi tối thọ yến của nhà họ Nghiêm Lý Lệ mặc gì? Ngẫm lại ngày đó Kỳ Kỳ gặp chuyện không may là do bộ đồ con bé mặc, chẳng lẽ nói thẩm mỹ của Lý Lệ có vấn đề? Đi tham gia một bữa tiệc hội họp lại ăn mặc xấu?"

Trong góc, Chu Kỳ nghe thấy lời này cả người liền cứng đờ, mắt mở lớn. Đầu óc cô chuyển chạm, từng câu từng câu Chu Khải vừa nói trôi qua trong đầu, sau đó một câu phân tích, cuối cùng mới phản ứng được. Thì ra cô gặp chuyện không may bởi vì Lý Lệ muốn chuyển tầm mắt của Triệu tổng lên người cô.

Cô lập tức ngây dại, trong đầu lướt qua những lời nói của Lý Lệ ngày hôm đó, còn có lúc mình gặp chuyện không may Lý Lệ vừa lúc không có ở đó, tại sao có thể như vậy? Lý Lệ gắt gao cắn tay của mình, cô sợ mình sơ ý một chút kêu thành tiếng.

Bên kia ông Chu mí mắt giật giật, người phụ nữ kia còn tính toán như vậy trên người con gái ông, điều này khiến ông Chu cực kỳ bất mãn, ngàn phòng vạn phòng cướp nhà khó phòng. Lưu lại Lý Lệ, không biết người phụ nữ này sẽ còn làm ra chuyện gì gây tổn hại cho lợi ích nhà họ Chu nữa, nhưng bây giờ còn chưa được, thời cơ chưa tới.

"Con cảm thấy bây giờ là thời cơ tốt? Đừng quên, mấy hóa đơn quan trọng ở thành phố A đều do Lý Lệ tìm về. Một khi Lý Lệ xuất hiện vấn đề với nhà chúng ta, mấy đơn hàng kia khó có thể bảo toàn. Đều đã ký hợp đồng, một khi xảy ra vấn đều công ty chúng ta sẽ không chịu được. Con cảm thấy bây giờ là thời điểm?"

Chu Khải rất muốn nói hắn sẽ tận lực cứu vãn, sẽ không xuất hiện những vấn đề kia. Nhưng lời đến miệng cũng không nói ra được, bởi vì loại sự tình này khó tránh khỏi sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Nếu như Lý Lệ bị đuổi ra khỏi nhà họ Chu, khó khỏi tâm lý cô ta sẽ có vướng mắc. Nếu đến lúc đó ở bên trong thò một chân vào, vậy thì nhà họ Chu hoàn toàn xong rồi.

Chu Khải cảm thấy hô hấp mình không thông, ngực của hắn giống như có cái gì đè ép, ép đến mức đau không chịu nổi. Nhưng ông Chu nói đúng, lúc này không phải là thời điểm: "Vậy cứ như vậy? Giữu Lý Lệ ở nhà họ Chu, khó tránh khỏi sẽ xảy ra vấn đề."

Ông Chu cúi đầu suy tư, cuối cùng quyết định: "Khi trở về làm như không có chuyện gì xảy ra, thừa dịp trong khoảng thời gian này Lý Lệ nằm viện phải nhanh chóng giải quyết mấy hóa đơn kia đi, trước hết không để cho Lý Lệ phát hiện bất kỳ cái gì."

Cứ như vậy, Lý Lệ từ nàng dâu bảo bối của nàh họ Chu biến thành người cả nhà cẩn thận đề phòng. Lý Lệ bị thương rất nặng, bác sĩ cũng động nhiều nơi.

Khi lui ra thấy đôi mắt Chu Kỳ đỏ, bác sĩ hảo hảo an ủi: "Không có việc gì không có việc gì, chính là phải nằm viện một thời gian. Trong một tuần bệnh nhân muốn động cũng không thể động, vậy thôi, không có việc gì."

Chu Kỳ cũng không biết trong lòng mình đang suy nghĩ cái gì, nghe được lời của bác sĩ chỉ có thể lúng túng gật đầu một cái, nhưng ánh mắt càng đỏ hơn. Cô nhìn Lý Lệ tái nhợt nằm trên giường, trong lòng suy nghĩ, chính mình toàn tâm toàn ý đối với cô ta, cô ta lại đối đãi với với mình như vậy? Tình nguyện phá hủy cả đời cô để đổi lại một hạng mục kiếm tiền?

Nói không ra ý tưởng trong lòng mình, chỉ cảm thấy như một mớ bòng bong. Cô biết, sau này mình không thể đối với Lý Lệ như trước được, làm sao có thể giống được đây?

94. Chương 95

Lần này lửa giận của Lãnh Diễm rất lớn, Nghiêm Hi biết nguyên nhân, nhưng chuyện kia cô không thể ra sức, chuyện cũng đã xảy ra rồi, hiện tại cô cũng đã trở lại. Lãnh Diễm lúc này mới tức giận, cảm giác như có chút hậu tri hậu giác. Nhưng cô cũng bỏ quên một chuyện, ở trong bốn năm cô rời đi Lãnh Diễm còn có chỗ nào để tức được, khi đó chuyện lớn nhất của anh chính là làm như thế nào để tìm nàng dâu về. Những chuyện tức giận kia không phải hiện tại mới có thể phát ra được hay sao!

Đưa Chu Châu đi, Nghiêm Hi trở lại căn phòng trống rỗng, Tiểu Yêu ngoắt ngoắt cái đuôi đi theo phía sau cô. Hình như hôm nay biết Nghiêm Hi không vui, nên Tiểu Yêu cực kỳ thuận theo, không hề có chút giống ngày thường chiến đấu lấn hiếp người, ngoan ngoãn ngoắt ngoắt cái đuôi một bộ biết nghe lời đi theo sau Nghiêm Hi.

Tối nay trong nhà cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh khiến trong lòng Nghiêm Hi có chút lo lắng. Theo như lý thuyết, đã sớm nên tan việc. Hay là nói, Lãnh Diễm tức giận không muốn trở lại?

Ở bên trong "thịnh thế hoan ca", Lãnh Diễm một người một ly uống, các huynh đệ cũng bị gọi tới, người hầu Lãnh Tiểu Tam cũng bị gọi tới, cả đám buồn bực nhìn Lãnh Diễm ngồi một góc uống hết ly này đến ly khác. Tiếu thâm, Cố Tiêu, và Lý Duệ Thần có chút im lặng, có chút buồn bực, đồng nhất cả hai thì như thế nào?

Lông mày Lý Duệ Thần giương lên, nghiêng đầu nhìn Lãnh Tiểu Tam. Lãnh tiểu tam vốn đã sợ lão đại của mình rồi, bây giờ lại bởi vì mấy hôm trước lão đại nói muốn điều cậu đi châu Phi mà nơm nớp lo sợ. Ai biết tối nay chợt nhận được điện thoại của lão đại muốn nói cậu tới đây?

Được rồi, tới cũng đã tới rồi, cậu cũng muốn vui đùa thật tốt. người nào mà không biết thịnh thế hoan ca là nơi giải trí lớn nhất của thành phố A, bên trong không có gì không có, đúng là tới nơi này ác nhân buồn bực cũng có thể tìm được chuyện vui.

Nhưng ngay cả như vậy cũng có người đặc biệt, nói thí dụ như lão đại của mình. Mỗi lần anh ấy hiện thân thì trong phòng không thể xuất hiện một người phụ nữ, nơi này không có phụ nữ thì còn có việc gì tốt để chơi đâu.

Lãnh Diễm uống rượu nhanh chóng giương mắt lướt qua Tiếu Thâm ở trong góc đối diện, lông mày nhíu lại, cầm ly rượu bước tới, duỗi một cánh tay khoác lên bả vai của hắn: "Người anh em, mình nói chuyện với cậu, mình uống rượu cậu cũng phải uống rượu?"

Lãnh Diễm vừa động liền gây chú ý cho tất cả mọi người trong phòng rồi, Cố Tiêu, Lý Duệ Thần và Lãnh Tiểu Tam ánh mắt ba người liền theo bóng dáng Lãnh Diễm nhìn qua, nhìn hai người này sao lại có bộ dáng như vậy…….

Giống như huynh đệ song hành vậy?

Huynh đệ song hành?

Ánh mắt Lý Duệ Thần nhìn Lãnh Tiểu Tam, mang theo hỏi thăm: Lãnh Diễm sao vậy?

Lãnh Tiểu Tam không ngờ nằm cũng có thể trúng đạn, nhìn Lý Duệ Thần và Cố Tiêu, ánh mắt hai người đồng thời nhìn sang. Lãnh Tiểu Tam cười khổ mặt có chút bất đắc dĩ, muốn nói a, biết nguyên nhân a, nhưng không dám nói. T.T

Lãnh Tiểu Tam bị hai người này nhìn chằm chằm, chột dạ nghiêng đầu nhìn Lãnh Diễm. Lãnh Diễm ở bên kia không chú ý, đoán chừng là uống nhiều quá, cũng không còn như lúc bình thường, lại còn cùng Tiếu Thâm kề vai sát cánh uống rượu nữa.

Con ngươi Lãnh Tiểu Tam đảo một vòng, sau đó chột dạ nhìn lại Lãnh Diễm, cười hắc hắc, cúi đầu lặng lẽ nói: "Lão đại cùng chị dâu giận nhau, vì chị em tốt với chị dâu tới, lạnh nhạt với lão đại."

Lý Duệ Thần và Cố Tiêu sững sờ, lông mày bắt đầu nhíu lại, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó ánh mắt nhìn Lãnh Diễm giống như nhìn một vị thần đang trải qua bệnh. Ánh mắt hai anh em lóe lên nghi vấn: người đàn ông này không có vấn đề gì chứ? Thế nào mà dấm của phụ nữ cũng ăn?

Bên kia Lãnh Diễm uống hơi nhiều, nhìn Tiếu Thâm, giống như hai người ngu: "Người anh em, cậu làm sao vậy?"

Tiếu Thâm cũng uống say trong mắt đều là sao, có chút ngất ngây, ngẩng đầu nhìn trần nhà cười khúc khích: "Người anh em a, người anh em của cậu bây giờ mới biết, người phụ nữ đó như bị thần kinh vậy. Cậu nói, trong đầu họ nghĩ cái gì vậy? À? Làm sao lại bởi vì câu nói đầu tiên như vậy?" Tiếu Thâm bất đắc dĩ, gần đây hắn tìm được một người phụ nữ, cô ta có chuyện gì? Giống như đứa bé mới sinh, nhưng miệng hắn cũng giống vậy, nổi lên quái.

Ba người xem náo nhiệt cầm thiếu chút nữa rớt xuống,Tiếu Thâm? Phụ nữ? Tiếu Thâm sẽ vì phụ nữa mà mượn rượu giải sầu? Có phải là Tiếu đại thiếu trong trăm khóm hoa cũng không dính một phiến lá?

Tiếu Thâm vẫn tiếp tục mắt lấp lánh nhìn Lãnh Diễm, ngươi một ly ta một ly uống. Lãnh Diễm nghe cũng cười hắc hắc: "Người anh em, cậu cũng vì phụ nữ mà nhức đầu? Thật là chuyện cười nha."

Tiếu Thâm uống nhiều có chút hỏng, nói chuyện đầu lưỡi cũng không uốn, lời nói cũng không rõ ràng lắm: "Đúng thế a, người phụ nữ kia chính là bị thần kinh nha. Cậu nói đối với phụ nữ không thể tốt, người anh em, nói thật trước kia mình nhìn cậu cưng chiều tiểu Hi Hi có chút hâm mộ. Dù sao cậu cũng có một người để cưng chiều giống như cưng chiều mọt con mèo nhỏ, như vậy tốt vô cùng. Nhưng hiện tại mình không hâm mộ cậu nữa, mình cảm thấy được phụ nữ chính là một thứ kỳ quái, ai biết hôm nay cô ấy như thế này thì ngày mai có còn như vậy nữa không? Cái gì mà người, biến đổi nhanh như vậy, mình……Ách…." Lời còn chưa nói hết, lại nấc liên hồi, vừa mở miệng ra phả đầy hơi rượu, khiến cho Lãnh Diễm không chịu được.

Lãnh Diễm quệt miệng, ghét bỏ đưa tay dùng sức vung. Ai, rất kỳ quái, anh chỉ phất tay thôi, như thế nào tất cả lại di động theo vậy?

Ba người Lý Duệ Thần càng nhìn càng thấy kỳ quái, Lãnh Diễm và Tiếu Thâm, hai người thật kỳ quái. May là bọn họ ở phòng riêng người khác không thấy được, nếu không thì xong rồi, người nào mà thấy hai người này như vậy mà không thấy kinh dị nha.

Ba người cùng nhìn, Tiếu Thâm uống quá nhiều rồi, không chú ý gì, há mồm ra là nấc. Trên dưới cua hắn thông với nhau, phía trên nấc phía dưới cũng xì, âm thanh khiến cả phòng thúi không chịu nổi. Lãnh Diễm cũng ngửi thấy, anh biết là thối, liền đưa tay lên trước mũi phất phất. Nhưng do cồn rượu tác dụng, lão nhân gia anh đến tay cũng không động nổi, đôi mắt chỉ nhìn thấy tay mình trái trái phải phải, còn tưởng là đang quạt gió.

Ba người bên này trực tiếp bịt mắt, coi như chưa từng thấy qua. Hai người này bình thường là lão bản mặc tây trang đắt giá ngồi trên ghế tùy tiện một ánh mắt cũng có thể khiến cả công ty dao động, tối nay coi như là thấy được. Lãnh Tiểu Tam suy nghĩ, có nên hay không lấy điện thoại di động ra chụp một bức làm kỷ niệm, dù sao thời điểm lão đại ngây ngốc khả ái này trăm năm khó gặp một lần.

Nhưng nghĩ lại vẫn nên thôi, Lãnh đại gia nổi tiếng tửu lượng cao, như thế nào tối nay mới uống như vậy đã say?

Không nên đắc tội!

Ngộ nhỡ lão đại giả say, ngộ nhỡ anh ấy hiện tại người say nhưng đầu óc thanh tỉnh thì sao? Vậy ngày mai cậu cũng không cần làm việc nữa.

Lãnh Diễm ôm một cánh tay Tiếu Thâm vô cùng kích động: "Cậu nói quá đúng, phụ nứ chính là rất kỳ quái, cậu nói cô ấy thật tốt, cưng chiều cô ấy thì có thể một lòng một dạ với cậu hay sao? Làm sao có thể như vậy được? Cậu nói bằng hữu quan trọng hay là lão công quan trọng? Gần xa cũng không phân biệt được, thiệt là, cậu coi cô ấy như bảo bối người ta lại coi cậu như cỏ dại, cậu nói một chút……"

Tiếu Thâm cũng rất kích động, cảm giác như mình gặp được tri âm: "Quá đúng, mình nói với cậu, phụ nữ, cậu không thể cưng chiều, cưng chiều quá sẽ không cứu vãn được….. Cậu nhìn mình, cậu nhìn lại cậu, …. Cậu nói hai ta cần gì, tối nay hai ta lưu lạc tới đây cũng là đáng đời!"

Lãnh Diễm cũng kích động: "Nói quá đúng, chính là đáng đời!" Nói xong đầu óc thoáng tỉnh táo một chút, mới vừa rồi anh nói cái gì? Nói mình đáng đời? Nói mình không nên cưng chiều Nghiêm Hi? Vậy không đúng, anh nên cưng chiều Nghiêm Hi, vì sao không cưng chiều? Mình rất vất vả mới tìm lão bà về được đấy.

Lãnh Diễm liền lớn miệng dùng sức lắc đầu: "Không không không, lời này cậu nói sai rồi. Vì sao lại không thể cưng chiều cô ấy đây, nên cưng chiều, phụ nữ sinh ra chính là để cưng chiều. Mình thật không dễ dàng mới đem cô ấy từ thành phố G về, cậu nói ngộ nhỡ mình sơ ý một chút khiến cô ấy tức giận mà đi, vậy người mình cưng chiều sẽ không tìm được. Không được là không được, cậu nói sai rồi đúng không." Lãnh Diễm vừa nói vừa lắc đầu liên tục, bày tỏ mình không đồng ý với Tiếu Thâm.

Tiếu Thâm uống quá nhiều, nếu không bình thường sẽ không so đo với người cưng chiều vợ hơn cả mạng mình. Hôm nay hắn không thể gặp Lãnh Diễm luôn trong tình trạng vợ là nhất, tại chỗ liền mất mặt mũi rồi, hắn cảm giác mặt của mình rất khốc rồi. Nhưng ở trong mắt người khác như vậy cũng không là gì, tối thiểu Lãnh Tiểu Tam cảm thấy nét mặt của vì gia gia này tối nay rất giống tiểu thụ.

Lão bản không dám chụp, nhưng Tiếu Thâm thì không phải nha. Dù sao bộ dạng này của Tiếu đại thiếu bình thường cũng khó mà gặp được. Đầu óc Lãnh Tiểu Tam hơi chuyển một cái, len lén lấy điện thoại ra chụp.

Lý Duệ Thần và Cố Tiêu nhìn thấy thì cực kỳ vui mừng, tối nay hai người bình thường được coi là khốc nhất lại trình diễn hình tượng oán phu, cái này nhìn hay nha. Đối với hành động chụp ảnh của Lãnh Tiểu Tam cũng chấp nhận, cậu nguyện ý chụp vậy thì sớm chụp đi nha. Về sau xác định một chút, ngộ ngỡ hai vị này nói chuyện không đúng tâm ý, vậy liền đeo đoạn video này truyền lên mạng, về điểm này đảm bảo là tuyệt đối vô địch.

Mắt Tiếu Thâm toàn là sao, nhìn Lãnh Diễm cũng thành nhiều người, cả căn phòng đều ngất ngây. Nhưng hắn vừa nghĩ tới những lời Lãnh Diễm vừa nói, ôm chai rượu tìm Lãnh Diễm đánh nhau, há mồm nói: "Cậu

quá yếu, không phải là phụ nữ sao?" Ai biết lời còn chưa nói hết, sức nặng của một chai rượu khiến hắn vừa đứng lên liền gục xuống.

Lãnh Diễm không hiểu, đưa tay dùng sức đẩy hắn: "Hắc, cậu trách?" Sau đó nhìn Tiểu Thâm không phản ứng, đôi mắt mê mang nhìn bốn phía, trước mắt hình như là có chín người, liền đưa tay ngoắc ngoắc về phía chín người kia.

Ba người kia vẻ mặt mờ mịt, phất tay về phía góc tường làm gì? Như vậy không phải gọi bọn họ nha, bọn họ đang ở hướng ngược lại mà.

Lãnh Diễm thấy ba người kia nhìn nhau không tới, liền mở miệng rống lên: "Cậu còn mè nheo gì vậy, còn không qua đây." Câu rống này hết sức tỉnh táo, hoàn toàn không giống như một người đã say mười phần hét ra. Giây tiếp theo, người lập tức gục trên người Tiểu Thâm

Vì vậy mới thôi, tuồng vui lúc này coi như hoàn toàn kết thúc.

Còn dư lại ba người thanh tỉnh nháy mắt, như muốn nói: Cứ như vậy là xong rồi? Còn xem chưa đã nghiền mà!

Nhưng mà cũng không chịu nổi rồi nha, hết cách rồi, người ta uống xong đi nằm ngủ, bọn họ số phải dọn dẹp tàn cuộc. Lãnh Tiểu Tam dĩ nhiên là muốn đưa lão đại về nhà, Lý Duệ Thần nghĩ tới Nghiêm Hi một mình một người ở nhà không thể chăm sóc được một đại nam nhân say rượu thế này được, liền cùng Lãnh Tiểu Tam đưa đi. Còn dư lại Cố Tiêu không vui, hai người bọn họ đưa một người say ngoan đi, để ột mình hắn đưa một người say ầm ĩ leo trèo lung tung này về nhà?

Quá không công bằng!

Kết quả cuối cùng, tìm đến bảo về của thịnh thế, trước mặt ba đại gia dễ dàng dẫn đường đi, phía sau mấy người cường tráng mang hai người say đi theo. Bọn vệ sĩ nhìn lão bản của mình có chút ngạc nhiên, nơi này là của Tiểu Thâm, Tiểu Thâm bình thường mê chơi, vốn cho rằng để mình dễ dàng chơi vậy thì dứt khoát xây một nơi giải trí cho thuận tiện. Nhưng lão bản này thường có bộ dạng người chững chạc, ai biết hôm nay phá cách, gặp được lão bản như một con chó chết, coi như là có kiến thức.

Từ lầu năm trở lên của Thịnh Thế coi như là nói nghỉ ngơi cho khách, mấy người này ở đây mỗi người cũng có phòng của mình. Ban đầu xây dựng Tiểu Thâm cố ý để lại những phòng tốt nhất, bình thường ai cũng không thể vào.

Hôm nay phòng của Lãnh Diễm coi như là được dùng đến rồi. Đi vào, Lãnh Tiểu Tam chỉ huy: "Tốt lắm, ném ở trên giường là được rồi, các anh đi ra ngoài đi." Lãnh Tiểu Tam hôm nay có chút ra mặt, ai bảo lão đại đã ngủ thiếp đi, vậy thì không thể trách cậu, dù sao cậu uy phong lão đại cũng không biết. Bình thường Lãnh Tiểu Tam tuyệt đối không dám nói "Ném xuống đi", đó chính là đi tìm chết.

Lý Duệ Thần nhìn Lãnh Diễm thở to ngủ trên giường, suy nghĩ một chút lấy điện thoại ra gọi cho Nghiêm Hi.

Khi điện thoại vang lên Nghiêm Hi còn đứng ở trong phòng khách chờ Lãnh Diễm, bên ngoài đã tối từ lâu, nhưng trong phòng lại như không có ai, đèn cũng không mở. Chỉ có mình Nghiêm Hi một mình đứng ở phòng khách ngẩn người đến bây giờ.

"Alo!" như không có hơi sức, Lý Duệ Thần nghe thấy có chút đau lòng.

"Hi Hi, Lãnh Diễm đang ở Thịnh Thế, uống nhiều quá, chắc là không về được."

Nghiêm Hi nghe mắt vẫn còn nhìn ánh đèn ở bên ngoài, thật lâu hai người cũng không nói lời nào. Nghiêm Hi biết, đây là đang chờ thái độ của cô: "Được, em biết rồi, một lát nữa em qua."

Lý Duệ Thần gật đầu một cái: "Được, vậy bọn anh đi trước. Khi em qua đây nói tài xế dẫn đường, hắn biết phòng ở đâu."

Nghiêm Hi nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, cúp điện thoại liền bắt đầu tìm y phục. Tiểu Yêu ngủ ở trong phòng khách bị làm tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt nhìn Nghiêm Hi. Nghiêm Hi cười xin lỗi một tiếng: "Tự em ngủ đi, tối nay chị đi chăm sóc đại gia của chúng ta, không thể bồi em."

Tiểu Yêu lè lưỡi liếm liếm tay Nghiêm Hi, như muốn nói: "Đi đi chị đi đi, không cần để ý đến em."

Nghiêm Hi cười cười, đưa tay xoa đầu Tiểu Yêu, gọi điện thoại tìm tài xế đưa đến Thịnh Thế hoan ca.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy Lãnh Diễm ở tren giường ngủ như heo chết, khóe miệng Nghiêm Hi nâng lên, cười không nổi, chỉ có mặt như khổ qua đóng của lại, ngồi trên mép giường ngẩn người nhìn Lãnh Diễm. Trong lòng nghĩ đến tột cùng mình làm tổn thương Lãnh Diễm bao nhiêu sâu?

Bốn năm trước bởi vì chuyện kia mà mình lập tức bỏ đi, một câu chào cũng không có. Khi Lãnh Diễm biết chạy tới chỉ còn mấy phút nữa cô sẽ đi, anh một đường phóng như đua xe chạy tới, kết quả một câu mình cũng không nói, miễn cưỡng chỉ dám nhìn ngực anh, khi đó trong lòng Nghiêm Hi cũng đau muốn chết.

Lãnh Diễm không nói hai lời, thậm chí vẻ mặt cũng không đổi, chỉ cười xoa xoa tóc của cô, đem Bảo Bảo nhét vào tay cô rồi dặn dò Bảo Bảo: "Từ nay về sau phải thay ta bảo vệ Hi Hi."

Cho đến lúc Lãnh Diễm nói lời này Nghiêm Hi cũng không nhịn được chua xót trong lòng, ôm Bảo Bảo quay đầu bước đi. Nghiêng đầu đi chỗ khác, trong nháy nhịn không được rơi lệ, giống như vòi nước cứ chảy mãi, đường phía trước nhìn cũng không rõ, đôi mắt mơ hồ dựa vào trực giác của mình đi về phía trước.

Nước mắt rơi đến bên giường, không có vào chăn, lưu lại một vết tròn trịa. Nghiêm Hi đưa tay lau nước mắt, nhè nhẹ vỗ về người đàn ông cương nghị, như vậy không dễ dàng, anh làm sao làm được? Làm sao vẫn cưng chiều mình? Vì dụ dỗ cô vui vẻ còn có thể làm ra những vẻ mặt đáng yêu kia, sẽ rất khó khăn?

Vì cô, anh thay đổi bao nhiêu cô không biết, bơi vì anh sủng ái từ lúc cô năm tuổi, cho tới bây giờ cô vẫn nghĩ anh sủng ái cô là bẩm sinh. Nhưng hôm nay quá khứ chợt về, đâu phải là bẩm sinh. Tại sao ở trước mặt người ngoài luôn có bộ mặt lãnh khốc vô tình, thậm chí cả vẻ mặt cũng không có, lại có thể giống như một đứa trẻ trước mặt cô?

Nghiêm Hi xoa nước mắt trên khóe mắt, đứng dậy vào toilet lấy khăn lông. Cởi đồ cho anh, đừng nhìn người này gầy teo, thịt không hề thừa nhưng xương thì rất chắc, khi cởi quần áo có chút khó khăn, Nghiêm Hi cắn môi dưới gian nan để người Lãnh Diễm tựa vào người mình. Đoán chừng phát hiện có người ở bên cạnh mình, Lãnh Diễm mở đôi mắt mê mang, đột nhiên cảm thấy người phụ nữ này rất giống Nghiêm Hi, anh liền nhếch miệng cười: "Hắc hắc, cô có dung mạo rất giống vợ tôi, cô biết không, cô ấy rất kỳ quái."

Động tác đang cởi quần áo của Nghiêm Hi dừng lại, nghiêng đầu nhìn nụ cười đặc biệt ngu của anh:"Cô ấy kỳ quái như thế nào?"

Lãnh Diễm chuyển mắt một chút, có chút mơ hồ, không biết nghĩ tới điều gì, khóe miệng từ từ nâng lên: "Cô ấy thích phụ nữ hơn thích tôi, cô nói có kỳ quái không?"

Khóe miệng Nghiêm Hi co giật sao lời này kỳ quái vậy? Cái gì gọi là thích phụ nữ hơn thích anh?

"Anh nghĩ sai rồi, chẳng qua đấy là bằng hữu của cô ấy mà thôi. Bằng hữu của cô ấy tới chỗ cô ấy mà không có chỗ ở, cho nên mới để cho cô ấy ở chung thôi. Hai chị em một thời gian dài không thấy, tự nhiên thấy nhớ nhung."

Lãnh Diễm dùng sức lay đầu phản đối: "Không đúng không đúng, tình cảm với đám chị em có tốt như thế nào cũng không thể bỏ rơi lão công của mình đi ngủ cùng với người phụ nữ khác nha. Cô nhìn tôi…… Tôi với Tiếu Thâm, Cố Tiêu, Lý Duệ Thần tình cảm cũng rất tốt, nhưng mà tôi cũng chưa từng cởi sạch quần áo ngủ cùng bọn hắn."

Nghiêm Hi trực tiếp đổ mồ hôi, cảm giác lời này lại càng thêm kỳ cục? Này này chuyện này……

Theo lời say của Lãnh Diễm, trong đầu Nghiêm Hi xuất hiện cảnh tượng, trên giường lớn, Lãnh Diễm, Tiếu Thâm còn có Cố Tiêu và Lý Duệ Thần bốn người nam nhân dáng dấp như hoa, cởi sạch quần áo nằm trên giường, sau đó, say, sau đó……. Uốn éo bánh quai chèo rồi……

Đây chính là 4P trong truyền thuyết sao?

95. Chương 96

Nhìn gương mặt đẹp trai của Lãnh Diễm một chút, Nghiêm Hi lạnh đến buồn nôn lắc đầu một cái, cầm khăn lông bắt đầu lau mặt cho Lãnh Diễm. Cảm giác nóng bao trùm cả khuôn mặt Lãnh Diễm, cảm giác ẩm ướt, không thoải mái, Lãnh Diễm cau mày, nghẹo đầu, nằm ngủ trong ngực Nghiêm Hi.

Nhìn lông mày người kia, đen mà dày, giống như một thanh kiếm. Không trách được tính tình không ưỡn ẹo, sau khi lau xong toàn thân Lãnh Diễm lật người, đi ngủ. Nghiêm Hi nhìn thân thể trần truồng của Lãnh Diễm, thật sự là không nhịn được rồi, duỗi ngón tay ra dùng sức đâm đâm vào bắp thịt của anh, cứng rắn, cơ bụng rất đẹp mắt. Rời tầm mắt đi xuống, gầy gò mà mạnh khỏe, sau đó tầm mắt không dám lộn xộn nữa, chuyển tầm mắt lên, thấy được cánh tay của anh, đưa móng vuốt của mình dùng sức bóp, cúng quá.

Cô toàn tâm toàn ý nghiên cứu vóc người Lãnh Diễm, hoàn toàn không biết khi mình khẽ khom lưng tóc dài buông xuống, vừa đúng rơi trên eo Lãnh Diễm. Theo động tác không thành thật của Nghiêm Hi, tóc cũng dí dỏm trêu đùa trên người Lãnh Diễm, quét qua quét lại, rất nhột, cũng rất……

Lãnh Diễm đã sớm tỉnh, khi Nghiêm Hi lau mặt anh đã tỉnh, sau lại thấy được cô kéo y phục của anh, trong lòng Lãnh Diễm liền cười. Người phụ nữ này khi ở dưới anh luôn thẹn thùng, đoán chừng ngay cả vóc người anh như thế nào cũng không biết, bây giờ lại dám cởi quần áo anh? Vậy được, em liền cởi đi, anh xem em có thể cởi được bao nhiêu.

Kết quả Nghiêm Hi rất có lực, rất có ý tứ đề lại quần trong cho anh, còn tất cả đều lột sạch. Ngược lại lại biến thành Lãnh Diễm ngượng ngùng. Trước kia khi ở trên giường thấy Nghiêm Hi giống như một tiểu tức phụ thẹn thùng cảm thấy mình đặc biệt vô sỉ, da mặt dày một chút là được. Nhưng hôm nay phát hiện ra da mặt mình đặc biệt mỏng, chuyện gì xảy ra?

Lãnh Diễm không hiểu,không hiểu cho nên rối rắm. Cho nên anh nhắm mắt giả bộ ngủ, nhưng đến giờ thì không thể giả bộ được rồi. Đầu ngón tay của Nghiêm Hi sờ sờ lại đâm đâm, ai chịu nổi được, sau lại trực tiếp quệt qua quệt lại ở phần eo nhạy cảm của anh, khiến cho ngọn lửa càng thêm lớn.

Nghiêm Hi vẫn còn tò mò đâm đâm không chán, Lãnh Diễm không giả bộ được nữa, phía dưới dần dần đứng lên. Lúc Nghiêm Hi chốn giường mí mắt thuận tiện nhìn qua, kết quả nhìn thấy vật phía dưới từ từ biến hóa, sau đó trợn tròn mắt, tại sao có thể như vậy?

Người này không phải say bất tỉnh rồi sao? Sao lại có thể có phản ứng? Hay là nói, đây là phản ứng sinh lý của đàn ông, hoàn toàn không do đại não khống chế?

Nghĩ tới đây, trong lúc ngón tay của Nghiêm Hi vẫn còn đâm ở thân thể anh, ngón tay giống như bị điện giật, lập tức hất tay của mình ra. Vừa định nhảy xuống giường, động tác nhanh chóng của Lãnh Diễm trực tiếp bắt được tay của cô. Sau đó người bị lôi ngã nhào xuống giường, thân thể chuyển một chút, trực tiếp khiến Nghiêm Hi bị áp ở phía dưới.

Nghiêm Hi trợn trắng mắt, nhìn chằm chằm không nói được lời nào. Có chút hoảng sợ nhìn Lãnh Diễm đang đè trên người mình, mắt lại không có hốt hoảng, lắp ba lắp bắp hỏi: “Anh anh anh….. Anh muốn làm gì?” Ah? Không phải muốn hỏi anh: “Anh không phải say bất tỉnh hay sao? Anh đã tỉnh rồi hả?” Ai biết lại thành câu này.

Lãnh Diễm mở đôi mắt đen nhánh nhìn cô, ánh mắt lóe lên lợi hại, nhưng không nói lên lời nào. Nhìn Nghiêm Hi đang hoảng hốt, khóe môi chậm rãi nâng lên. Nghiêm Hi cảm thấy lông tơ dựng đứng nhìn đại gia hỏa nhà mình, mở miệng nói chuyện nhưng cảm giác đầu lưỡi mình không thuận: “Anh…anh…anh say, cái đó,… A đúng, anh đi tắm rửa đi, tắm một chút sẽ tỉnh táo. Cái đó, em đi ra ngoài trước, là đi mua cái đó……. thuốc giải rượu.” Căn bản là nói bừa, chính mình cũng không biết đang nói gì.

Lãnh Diễm ung dung nhìn tiểu cô nương đang bị đặt dưới người mình, chỉnh vẻ hoảng hốt khẩn trương lại chạm tới đáy lòng anh. Lúc này Nghiêm Hi giống như con nai lạc đường, hoảng sợ nhìn thế giới không thuộc về mình. Cặp mắt trong suốt kia biểu lộ kinh hoảng, điều này có thể thấy bản chất phái nam của anh phát huy vô cùng tốt.

Nghiêm Hi muốn đẩy Lãnh Diễm ra ngoài, Lãnh Diễm làm sao lại không biết cô muốn tránh chứ. Tránh là tránh thế nào, hiện tại mới biết tránh, lúc ngón tay chơi đùa trên người anh thế nào lại lại không biết tránh,

thế nào lại không suy nghĩ một chút sau khi anh tỉnh thì sẽ như thế nào.

Bàn tay vừa chuyển, đem thân thể xinh xắn của cô nhét vào phạm vi hoạt động của anh. Tay dang ra như đại bang, đem cả tay và chân của Nghiêm Hi vững vàng đặt ở dưới thân thể mình, Nghiêm Hi dù có sức lớn hơn nữa cũng không thể chống lại một người đàn ông. Thử nhiều lần đều thất bại, Nghiêm Hi sắp phát khóc rồi, tên Lãnh Diễm này một khi đã bắt đầu thì đừng nghĩ kết thúc, cô nhất định sẽ không xuống giường được. Làm sao đây, ngày mai cô còn muốn đi làm, không xuống được thì làm như thế nào đây?

Nhìn thần thái của Nghiêm Hi, Lãnh Diễm cười ra tiếng: "Hiện tại mới biết sợ? Vừa rồi dám mở mắt to ở trên người anh đốt lửa? Em đã đốt lên thì phải phụ trách dập lửa, nếu không anh liền đốt cháy em." Câu nói sau cùng Lãnh Diễm dí sát vào tai Nghiêm Hi nói. Lúc nói chuyện còn cố ý dùng hàm răng cắn vành tai cô, đôi môi mỏng khẽ ngậm vào điểm mẫn cảm.

Nghiêm Hi lập tức cảm thấy thân thể mình tê dại, giống như một dòng điện chạy qua. Hơi sức trên người lập tức bị rút hết, nhưng kể cả như vậy cô vẫn liều mạng chống cự, cánh tay mảnh khảnh không ngừng đẩy thân thể Lãnh Diễm, âm thanh có chút yếu ớt: "Lãnh Diễm, đừng như vậy, tối nay nơi này…… Chúng ta ngày mai trở về……" Nghiêm Hi muốn nói,nơi này xa lạ, cô không có thói quen, cũng rất lo lắng, cảm thấy nơi này không cho cô cảm giác an toàn. Nhưng Lãnh Diễm thì không, cô càng sợ thì anh lại càng muốn cho cô nếm thử tư vị này. Không đợi Nghiêm Hi phản ứng, đôi môi mỏng của Lãnh Diễm đã hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Miệng Nghiêm Hi bị anh hôn có chút đau, không gian nho nhỏ có thể cảm thấy anh cường thế. Ở nơi nào, cô chỉ có thể yếu ớt tránh, mà anh mạnh mẽ theo đuổi. Dù sao chỉ có ngần ấy, cô có thể trốn đi đâu đây, cuối cùng vẫn không phải là bị anh bắt được hay sao, giống như là muốn đem đầu lưỡi của cô dùng sức ăn hết.

Nghiêm Hi cảm thấy lưỡi của mình đau, còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy trên người mình chợt lạnh, khóe mắt nhìn sang, nhất thời thất kinh, ánh mắt cầu khẩn nhìn Lãnh Diễm: không nên ở chỗ này. Cô rất sợ, nơi này không thuộc về cô cũng không thuộc về anh, cô sẽ cảm thấy sợ hãi. Nhất là khi hai người làm chuyện này. Loại chuyện này làm sao có thể làm ở nơi không có bất kỳ cảm giác an toàn nào?

Có lẽ ánh mắt kia quá đáng thương, Lãnh Diễm dừng động tác hôn một chút, sau đó nhẹ nhàng buông ra. Cuối cùng dùng sức hôn hai cái vẻ không muốn, sau đó dùng âm thanh dụ dỗ cô: "Ở đây là phòng của anh, yên tâm, sẽ không ai dám đi vào đây, ngoan." Nói xong cũng liều mạng bắt đầu.

Nghiêm Hi hoàn toàn không thể chống đỡ, hơi sức của cô làm sao có thể. Lãnh Diễm khoe khoang nơi này như vậy đơn giản chính là như mãnh hổ, cường thế như Lãnh Diễm, ở trên giường cũng cường thế trước sau như một. Nghiêm Hi thật sự không chịu nổi liền mềm giọng xin tha thứ.

Một đêm đủ để làm rất nhiều việc, cuối cùng Nghiêm Hi đầu óc mơ màng không biết hôm nay là hôm nào rồi.

Nghiêm Hi đã sớm biết hôm sau mình không xuống được đất, kết quả không ngờ lại bi thảm như vậy. Lúc cô tỉnh lại mặt trời cũng đã bắt đầu lặn, nhìn thời gian trên điện thoại di động, Nghiêm Hi không phản ứng kịp, nhìn chằm chằm hồi lâu, thật lâu mới phản ứng, thật sự là bốn rưỡi chiều rồi. Thiên kim như Nghiêm Hi luôn được giáo dục ưu nhã tại thời điểm này cũng không nhịn được nghĩ một câu: mẹ nó, Lãnh Diễm, em rủa anh cả đời bất lực.

Vội vàng mặc quần áo, kết quả chân vừa tiếp xúc với mặt đất liền mềm nhũn, bắp đùi như chết cứng. Hai mươi hai tuổi Nghiêm Hi rốt cuộc cảm nhận đượccuộc sống bị đau lưng của mấy ông già đau khổ như thế nào.

Không đi được, Nghiêm Hi không có biện pháp. An vị tại mép giường ôm điện thoại, anh buổi tối giằng co cô cả đêm, hôm nay chắc là đã bớt giận chứ?

Nhưng vừa nghĩ, lại không tốt, khi rời giường đã không thấy bóng người đâu, có thể trách? Cũng khó trách nha, cũng đã mấy giờ rồi, nếu anh vẫn còn ở đây canh chừng cô tỉnh mới chính là kỳ quái.

Nghiêm Hi rối rắm, cuộc điện thoại này nên hay không nên gọi?

Cuối cùng cô vẫn gọi, cô cảm thấy trước kia mình rời đi là cô không đúng trước. Để lại Lãnh Diễm một mình một người ở nơi này, Lãnh Diễm giận là chuyện đương nhiên. Tối qua trải qua giày vò, cộng thêm suốt một đêm trước nữa, có lẽ lửa giận nên tiêu rồi?

Kết quả là khi điện thoại gọi tới, người bên kia trực tiếp cắt đứt. Nghiêm Hi nghe hai tiếng tút tút vô tình trong điện thoại, sau đó nhìn chằm chằm điện thoại của mình không giải thích được, người kia có ý gì? Mình cũng đã chủ động gọi điện cho anh, thế nào còn như vậy!

Giận dữ ném điện thoại lên giường, giận đến mức đứng lên đi vào toilet rửa sạch, lúc này quên mất chân đang mềm nhũn, lập tức nằm trên đất. Khiến cho tâm Nghiêm Hi lạnh, Lãnh Diễm hại cô thành dạng như thế này, cô chủ động gọi điện cho anh, anh còn so đo uất ức với cô?

Nghiêm Hi cảm thấy uất ức, lửa giận của anh chưa tiêu, vậy hi sinh tối qua của mình là uổng phí. Cẩn thận dựa tường đi vào bên trong, ngâm nước nóng gần một giờ, lúc này cô mới cảm giác toàn thân ê ẩm của mình có cảm giác tốt hơn. Đứng dậy thử đi hai bước, cũng đỡ hơn nhiều. Chờ khi Nghiêm Hi rời khỏi Thịnh Thế cũng đã hơn sáu giờ, lúc này Thịnh thế cũng đã bắt đầu nhiều người.

Bước đi không mục đích, trong đầu một mực nghĩ tới vấn đề giữa cô và Lãnh Diễm, nói nguyên nhân bởi vì bôn năm trước mà Lãnh Diễm nổi giận?

Cô lại có cảm giác anh mượn chuyện này nói chuyện khác?

Bên kia Tiếu Thâm nhướng mày nhìn người đàn ông đang cười gian trá, kỳ lạ chính là, người này ngay cả có bản lãnh chiếm được tiệm nghi lại còn ra vẻ.

"Bảo bối nhà cậu chủ động gọi điện thoại, không phải cú điện thoại này cậu đã đợi một ngày sao? Làm sao lại cúp?" Tiếu Thâm cảm thấy vị Lãnh đại gia này rất biến thái, Lý Duệ Thần còn nói hắn biến thái, nhìn Lãnh đại gia ở trước mặt, hắn tự nhận công lực không đủ, hắn nhượng phần thua.

Sáng nay Lãnh Diễm đi đến công ty cái gì cũng không làm, luôn nhìn chằm chằm vào điện thoại di động của mình. Vào lúc bốn rưỡi người ở bên Thịnh Thế nói Nghiêm Hi tỉnh, sau đó Lãnh đại gia trực tiếp cầm di động ở trong tay. Nghiêm Hi tỉnh, vậy thì chắc chắn điện thoại này cần dùng.

Trong khi chờ đợi điện thoại anh rất lo lắng, thậm chỉ có thể cảm thấy nhịp tim của mình tăng nhanh hơn rất nhiều. Tiếu Thâm nói anh đợi điện thoại cả ngày, thật sao?

Rốt cuộc đợi bao lâu anh có thể hiểu được, cú điện thoại này anh đợi từ lúc Nghiêm Hi rời khỏi thành phố A từ bốn năm trước. Anh chờ Nghiêm Hi chủ động gọi điện thoại tới, nói cho anh biết cô sai rồi, nói cô nhớ anh.

Nhưng cú điện thoại này vẫn không có, cho đến khi anh không nhẫn lại được trực tiếp chạy đến thành phố G mang đứa nhỏ kia về. Cú điện thoại này vẫn không có, cho dù anh đã có được cô, nhưng anh vẫn để ý cú điện thoại này. Cú điện thoại này tương đương với kết quả bốn năm đợi chờ của anh, đợi bốn năm không thể một kết quả cũng không có chứ?

Hôm nay cú điện thoại này gọi tới, bởi vì chính anh nổi giận, rốt cuộc cũng đã tới. Khi anh nhìn thấy ba chữ tiểu tức phụ hiện trên màn hình điện thoại cảm thấy trái tim cũng mau nhảy ra ngoài. Đã kiên trì chờ bốn năm, kết quả đã ở trong tay mình, ai có thể không kích động được?

Nhưng anh lại cắt đứt, anh biết có điện thoại gọi đến là tốt rồi. Cú điện thoại đến vào ngày hôm nay lại càng có tác dụng tốt, anh không phải là không nhận, mà khi điện thoại vang lên hai tiếng rồi mới cắt đứt, không chút do dự không chút dài dòng dây dưa. Để cho Nghiêm Hi thấy, điện thoại vang lên hai tiếng, đây là thời gian để anh lấy điện thoại ra nhìn, tiếp đó cắt đứt, chính là giải thích giờ phút này Lãnh Diễm còn tức giận. Cắt đứt không chút lưu tình, một chút do dự cũng không có.

Cái này khiến Nghiêm Hi buồn bực.

Khóe miệng Lãnh Diễm chậm rãi nâng lên nụ cười tự tin, anh nghĩ, lúc này Nghiêm Hi nhất định đang buồn bực đi bộ trên đường?

Đối với những suy nghĩ trong lòng Lãnh Diễm Tiếu Thâm không hiểu. Quá khứ bốn năm của anh hắn cũng không rõ, chỉ biết sau hki Nghiêm Hi đi Lãnh Diễm như người bị thần kinh, khắp nơi cướp người buôn bán,

liều mạng mở rộng thị trường buôn bán của mình. Mấy năm này anh buôn bán như liều mạng, cũng may thế lực nàh họ Lãnh cường mạnh, hơn nữa có ba bọn hắn ở đằng sau dọn dẹp cục diện rối rắm, cho nên anh đắc tội với ai cũng đều có người giải quyết. Nếu không R&D hôm nay kẻ địch vô số.

Nhìn Lãnh Diễm tràn đầy lòng tự tin, Tiếu Thâm nghĩ tới người phụ nữ nhà mình, trong lòng cảm thấy không công bằng. Tại sao đại thiếu "vạn hoa" như hắn lại khổ sở trước mặt người phụ nữ đó. Mà Lãnh Diễm luôn ăn sạch sành sanh Nghiêm Hi, hiện tại còn có thể xuất ra sát chiêu mạnh như vậy với Nghiêm Hi?

Càng nghĩ càng không thể nhịn được, càng nhìn càng thấy khóe miệng tràn đầy tự tin của Lãnh Diễm đâm đau mắt hắn, không nhịn được hỏi: "Cậu hiện tại tự tin như vậy? Không sợ một ngày kia tiểu tức phụ nhà cậu bị dọa một lần nữa bỏ chạy không cần cậu nữa?" Dù sao Nghiêm Hi cũng chưa phải chưa trải qua chuyện này, nếu thực sự có lần nữa cũng không phải là không thể. Đến lúc đó nhìn xem Lãnh Diễm còn có thể tự tin như vậy nữa không.

Lãnh Diễm cũng không tức giận, tối qua hai người mặc dù uống hơi nhiều nhưng dù sao cũng là người có tửu lượng tốt, sẽ không bởi vì một chút xíu rượu cồn mà khiến đầu óc hỗn loạn. Cho nên đối với khổ não tối qua của Tiếu Thâm Lãnh Diễm ít nhiều vẫn nhớ một chút. Vị Tiếu đại thiếu này có vấn đề tình cảm rồi hả?

Lãnh Diễm cảm thấy lạ, không nhịn được nở nụ cười, mắt còn nhìn Tiếu Thâm, bên trong không biết bập bùng cái gì. Tiếu Thâm cảm thấy nhức đầu, càng ngày càng cảm thấy mình như đồ chơi của Lãnh Diễm. Nhìn người này cười cảm thấy kỳ quái: "Đừng có bộ dạng như vậy nữa. Nói nhanh một chút, cậu cười nữa mình liền luyện với cậu một chút."

Bản lĩnh Lãnh Diễm cũng không phải là kém, nhưng dường như muốn đánh thắng tên từ bộ đội đặc chủng bò ra này là tốn chút hơi sức. Hôm nay tâm tình tốt, không so đo với hắn: "Cậu phải biết, thời điểm cậu theo đuổi người phụ nữ kia, tâm tư người ta còn không ở trên người cậu, lúc này quan trọng nhất là gì? Đó chính là đem lòng cô ấy đoạt xuống. Nhưng phụ nữ là loài vật kỳ quái, cậu không thể giành giật. Cậu càng giành thì cô ấy càng làm ngược lại. Ngược lại nếu cậu cưng chiều cô ấy, cưng chiều sẽ thành thói quen tồn tại của cô ấy, cũng chiều nữa, lòng của cô ấy không tự chủ dành cho cậu. Đến lúc này người phụ nữ kia bởi vì lúc trước cậu một mực cưng chiều, lá gan sẽ lớn hơn. Cô ấy biết cậu sẽ không nỡ đánh cô ấy, lúc này phụ nữ sẽ khó nắm bắt, sẽ làm cậu nhức đầu. Lúc này cậu phải lạnh nhạt với cô ấy một chút, nếu không cô ấy sẽ không ngoan." Lãnh Diễm nói đạo lý rõ ràng, đưa tay chống cằm, híp mắt nhìn Tiếu Thâm trợn mắt. Thật lâu sau mới chậm rãi nói.

"Theo mình được biết, vị kia của cậu đang ở giai đoạn thứ nhất? Lúc này cô ấy không lạ gì cậu! Cho nên cậu một mực dán lại, cô ấy muốn cái gì cậu cho cái đó, nói cái gì cậu nghe cái đó. Tóm lại một câu, chính là cưng chiều cô ấy."

Tiếu Thâm không tiếp thụ nổi, lắng nghe rồi kích động trực tiếp đứng dậy: "Tại sao, mình sinh ra lớn như thế này rồi còn chưa được ai cưng chiều. Tại sao lại muốn mình cưng chiều cô ấy, cô ấy ình là ai." Tiếu đại thiếu gia người nào không biết chứ, từ nhỏ đến lớn luôn là nghịch ngợm gây sự, nhảy lên, lật ngói. Cha mẹ hắn cũng không có biện pháp. Cha thì càng mạnh, trực tiếp cởi quân trang lấy dây lưng quất hắn. Tuổi thơ của hắn cứ thế mà trôi qua: nghịch ngợm gây sự - bị đánh – tìm gia gia phân xử - lại nghích ngợm gây sự - lại bị đánh……

Lúc đầu mẹ hắn còn đau lòng, cảm thấy con còn nhỏ như vậy liền bị cha đánh thành như vậy, có người mẹ nào là không đau lòng. Nhưng sau này nhìn hắn gây chuyện mẹ hắn cũng có lửa giận, liền trực tiếp mắt không thấy, tâm không phiền.

Cho nên tự do hắn gây nên, hắn cũng chưa hưởng qua tư vị được cưng chiều. Hiện tại bảo hắn đi cưng chiều phụ nữ làm sao được?

Nằm mơ!

Lãnh Diễm nhíu mày nhìn người anh em cứng đầu của mình, lắc đầu một cái: "Ai, đều có thể thấy 17 năm huyết lệ sử của người anh em của mình nha. Cậu không phải nghe rồi coi như xong, những điều này đều là kinh nghiệm của bản thân mình, Cậu nghĩ dựa vào huyết nhục của chính mình đi mở một con đường mới thì

tùy cậu." Dù sao con đường tình cảm của mỗi người đều không giống nhau, có lẽ đường của anh và Nghiêm Hi không thích hợp với Tiểu Thâm.

Tiểu Thâm cười nhạo một tiếng: "Được rồi được rồi, chỉ với khả năng của cậu, cậu giống như chuyên gia tình yêu rồi. Vậy bây giờ vẫn còn ở đây làm gì? Cậu nói cậu nha, người ta người cũng đã bị cậu ăn, điện thoại cũng đã gọi cho cậu. Tác phong của cậu cũng nên nhanh đi chứ, vậy cậu còn ở đây àm gì, cẩn thận cậu chơi đùa quá hóa hỏng. Người ta đem hết giận đốt thành hỏa, đến lúc đó xem cậu làm như thế nào!"

Ngoài miệng Lãnh Diễm còn treo nụ cười không mặn không lạt, liếc mắt nhìn điện thoại trong tay, sau đó mở ra, gọi điện thoại cho tài xế: "Tiểu thư có phải đang đi hướng bờ biển?"

Tài xế bên kia lặng lẽ đi theo Nghiêm Hi ngoài trăm thước, nghe âm thanh lão bản trong điện thoại sững sờ, sau đó liếc mắt nhìn Nghiêm Hi có chút thần phiêu phách lạc, gật đầu một cái cung kính nói: "Đúng vậy ạ, tiểu thư đang đi hướng bờ biển. Lão bản có gì phân phó?" Tài xế có chút không hiểu giữa lão bản và bà chủ có chuyện gì xảy ra. Chỉ là sáng nay lúc lão bản đi dặn, đợi thấy Nghiêm Hi đi xuống liền len lén đi theo. Không để bị phát hiện cũng không thể quá gấp, đánh mất lại càng không được.

Bên kia nụ cười trên khóe miệng Lãnh Diễm càng lớn, dặn dò một câu: "Đi theo cho tốt, đừng để mất dấu." Tài xế nhanh chóng đáp ứng.

Lãnh Diễm tắt điện thoại khóe miệng vẫn cười như trước, giống như toàn thế giới đều ở trong lòng bàn tay anh. Tiểu Thâm nhìn không nổi: "Được được được, tiểu Hi Hi coi như đã thua trong tay cậu rồi. Coi như cậu đã rõ tâm tư của cô ấy, cô ấy ở đâu cũng biết, mình phục cậu rồi. Nhưng cậu không sợ cô ấy phát hiện có người đi theo? Dù sao Nghiêm Hi cũng không phải là đứa bé, trước kia không phải khi ở thành phố G bỏ rơi cậu hay sao?"

Về chuyện Nghiêm Hi bỏ rơi người Lãnh Diễm bố trí theo dõi cô ở thành phố G, Tiểu Thâm hết sức bội phục tiểu nha đầu này. Tạm thời không nói đến chuyện khác, chỉ nói đến những thủ hạ kia của Lãnh Diễm đều là người đã trải qua huấn luyện bộ đội chuyên nghiệp, sau khi xuất ngũ từ doanh trại bộ đội đạc chủng đều được Lãnh Diễm lựa chọn một phen. Mà cô gái nho nhỏ kia, nhìn yếu đuối, như nhược như vậy, cô không phải là được Lãnh Diễm chăm từ nhỏ như chăm một công chúa hay sao? Tại sao lại có thể nhạy bén phát hiện được?

Tiểu Thâm cảm thấy Nghiêm Hi đoán chừng đã bị Lãnh Diễm dạy thành nữ cường nhân rồi. Không phải là loại nữ cường nhân hung hãn mà chính là loại bề ngoài khiến cho trực giác của đàn ông muốn "một tiểu mỹ nữ ôn nhu mềm mại, ta thề nhất định sẽ bảo vệ nàng." Kết quả, tại thời điểm trước mặt đến đàn ông cũng phải nơm nớp lo sợ chỉ kém tè ra quần, Nghiêm Hi lại đặc biệt bình tĩnh đứng ra, phất phất ngón tay út, sau đó, nguy hiểm liền bị Nghiêm Hi đá một kích bay trở về.

Phụ nữ như vậy quá mạnh mẽ, không ai dám muốn, chỉ là…… Tiểu Thâm len lén liếc mắt nhìn Lãnh Diễm đang cười tự tin kia, đoán chừng ngoại trừ vị Lãnh đại gia này. Nữ oa kia chính là do vị này nuôi lớn. Đoán chừng vị Lãnh đại gia này thích gì, vị này sẽ giáo dục, huấn luyện Nghiêm Hi như vậy.

Không nhìn ra, vị này còn có khẩu vị như vậy?

Ai? Không biết, khi đôi này so chiêu như thế nào nhỉ, đoán chừng rất đặc sắc.

Lãnh Diễm nhìn vẻ mặt của Tiểu Thâm lộ rõ như vậy liền cười nói: "Nếu đổi lại là cậu…… cậu còn sẽ có ý định này?" Nếu không phải nói Lãnh Diễm hết sức cần ăn đòn hay sao, anh đã sớm đoán chắc hôm nay khi anh cúp điện thoại Nghiêm Hi sẽ thất hồn lạc phách, lúc này tìm người đi theo còn không phải là biện pháp tốt nhất?

Tiểu Thâm trực tiếp phục, sau đó khoa trương vỗ vỗ ngực mình cười nói: "Thật may là người cậu yêu không phải là mình, mình coi như là đã nhìn ra, người bị cậu yêu sẽ phải chịu đựng cảnh tôi luyện dưới địa ngục. Không được, cậu nói cậu cũng chịu?"

Nghiêm Hi một mình một người bất tri bất giác đi tới bờ biển. Thật đáng buồn, chuyện gì cũng không nghĩ, trong đầu toàn nghĩ đến chuyện của người đàn ông kia?

Tài xế ở trong xe ngoan ngoãn đi theo cách trăm mét, Tiểu yêu ngồi ở tay lái phụ đói bụng, cái đuôi dùng sức vẫy. Nó không hiểu tại sao cứ phải đi theo sau Nghiêm Hi, nó cả ngày đã không gặp Nghiêm Hi rồi,

giống như cô nha. Muốn nhảy ra ngoài với cô, bị tài xế khiển trách: "Ngoan, hiện tại ông chủ nói chúng ta phải len lén đi theo bảo về tiểu thư, không để cho tiểu thư biết, biết không?"

Nhìn con chó tài xế liền cười khổ, hai người này thì như vậy rồi, nhưng đoán chừng thậm chí đã quên mất nhà họ Liễu còn có một người há mồm chờ ăn cơm. Là tài xế của Lãnh Diễm hắn đương nhiên biết Nghiêm Hi hết sức sủng ái con chó này. Hết cách rồi, hôm nay gọi điện nhắc nhở Lãnh Diễm, ai biết người nọ nói thẳng: "Đưa cậu chìa khóa, cậu mang Tiểu Yêu theo, sau đó len lén đi theo Nghiêm Hi." Cứ như vậy, một người một chó một xe liền bắt đầu hành trình theo dõi.

Tiểu Yêu đói bụng, cái đuôi vẫy qua vẫy lại bên tài xế, vỗ vào ghế da vang vang. Tài xế hết cách rồi, trước thắt dây an toàn cho Tiểu Yêu, sau đó lấy thức ăn cho chó: "Ngươi ngoan một chút nha."

Trong xe một người một chó cũng không chú ý đến, phía trước Nghiêm Hi có một chiếc xe Bentley đột nhiên chạy như điên ở trên đường, không biết có phải hay không có vấn đề, mà mục tiêu hướng về phía Nghiêm Hi. Chờ đến lúc Nghiêm Hi nghe thấy tiếng bánh xe phát ra tiếng vang ngẩng đầu lên, chiếc xe kia đã trực tiếp lái tới.

Đầu óc Nghiêm Hi nhất thời một mảng trắng xóa, theo bản năng chân lui lại, thế như chiếc xe kia giống như đoán được, xông lên ven đường chạy theo đường răng cưa trực tiếp đụng vào người Nghiêm Hi.

Đầu óc Nghiêm Hi lập tức nghĩ tới tai nạn mình gặp phải khi còn ở thành phố G, hình như cũng là một màn như vậy. Theo bản năng níu chặt lồng ngực của mình, bên chân đã đụng vào biển quảng cáo, không thể lui được nữa. Nghiêm Hi chỉ có thể mở to đôi mắt nhìn chiếc xe kia mất khống chế, chẳng lẽ lần này cứ như vậy?

Xe mất khống chế khiến người xung quanh kinh hoảng, mọi người rối rít tránh về hai bên. Nhưng mắt nhìn thấy chiếc xe trực tiếp hướng về phía cô gái xinh đẹp kia, có chút nhát gan trực tiếp hét chói tai, tay bịp lấy lỗ ai, hai mắt nhắm chặt liều mạng hét.

Trong xe tài xế nhìn người đi đường, lại nhìn một màn ở phía trước, không kịp nghĩ nhiều, tài xế theo bản năng lái xe, cứ phóng tới. Tiểu Yêu cũng nhìn thấy, vừa nhìn thấy Nghiêm Hi có thể bị nguy hiểm, cả thân thể run lên, nhe răng trợn mắt giống như muốn ngay lập tức xông tới.

96. Chương 97

Nghiêm Hi ngơ ngác nhìn chiếc xe xông tới, giây kế tiếp nhìn Tiểu Yêu không biết từ nơi nào trực tiếp chạy tới bên này. Khóe mắt nhìn thấy cảnh này, tâm trong nháy mắt nhói lên, lớn tiếng gọi: "Tiểu Yêu, trở về."

Cô rất sợ, xâu chuỗi với lần tai nạn xe cộ lần trước, một màn trước mắt, còn có cảnh tượng chiếc xe kia vọt tới, lần trước chính là Bảo Bảo chạy thẳng tới đẩy cô ra, lần này cũng sẽ như vậy?

Đừng!

Chiếc xe Bentley trong nháy mắt xông thẳng, Lãnh Diễm bước nhanh tới ôm lấy Nghiêm Hi xoay tròn vài vòng, sau đó bên tai nghe thấy một tiếng vang lớn, giống như tiếng vang khi có tai nạn …… Tiếng va chạm rất lớn, nhưng mình cũng đang ở trong một vòng ôm rất cường tráng. Nghiêm Hi vốn tưởng rằng mình sẽ chết chắc, dù Tiểu Yêu chạy tới đẩy mình cũng sẽ bị bánh xe cán thành bánh thịt, mà Tiểu Yêu cũng sẽ giống mình.

Khi Nghiêm Hi bị ôm cảm thấy mình như đang bay, sau âm thanh lớn kia Nghiêm Hi sợ đến nhắm chặt hai mắt, hằm răng cắn chặt, chính là không để mình phát ra bất kỳ một âm thanh nào.

Mặt Lãnh Diễm âm trầm, khi đặt Nghiêm Hi xuống hai người đã cách hiện trường tai nạn khoảng năm thước. Quay đầu lại nhìn, chiếc xe kia bị tài xế chặn lại, hai chiếc xe con chạm vào nhau, mà Tiểu Yêu đã được tài xế nửa đường nhảy xuống xe ôm lăn vài vòng an toàn rút lui.

Nhìn thấy nhân viên của mình không có thương vong gì, trong lòng Lãnh Diễm thở phào nhẹ nhõm. Nếu lần này tài xế hay Tiểu Yêu hoặc Nghiêm Hi chịu một chút thương tổn, vậy anh sẽ đại khai sát giới. Thật may là mình xuất hiện kịp thờ, vừa thấy chiếc xe kia đâm thẳng vào người Nghiêm Hi, anh phản xạ có điều kiện không hề nghĩ ngợi, trực tiếp xong tới.

Cảm nhận được thân thể trong ngực đang không ngừng run lên, sắc mặt Lãnh Diễm dịu đi, nhẹ nhàng ôm cô nói: "Hi Hi, không sao, em mở mắt nhìn một chút, chúng ta đều không việc gì, Tiểu Yêu cũng không có chuyện, Hi Hi?"

Lần trước Nghiêm Hi bị tai nạn ở thành phố G khiến Bảo Bảo chết, Lãnh Diễm biết, hơn nữa biết rõ ai làm. Vốn bên nhà họ Chu truyền tin đến, nói là Lý Lệ bị Chu Khải giam lỏng tại nhà. Anh còn muốn Chu Khải xử lý chuyện này, nhưng sự kiện tai nạn xe cộ lần này khiến trong lòng Lãnh Diễm rét lạnh.

Nghiêm Hi vẫn nhắm chặt mắt, trong tai vẫn ong ong, hình như cảm giác được Lãnh Diễm đang nói chuyện bên tai mình, nhưng nói gì cô nghe không rõ. Hiện tại cô cũng không nghe được chuyện gì xảy ra, bên trong tai đều là những tiếng ong ong, cái gì cũng không nghe được, cái gì cũng không muốn nghe.

Lãnh Diễm nhìn dáng vẻ của Nghiêm Hi như vậy, cảm thấy mình không có biện pháp, đưa tay ôm thật chặt thân thể còn đang run lấy bẩy của cô, liếc mắt nhìn tài xế đang ôm Tiểu Yêu ở phía saum nhỏ giọng hỏi: "Không sao chứ?"

Tài xế cũng đã từng là bộ đội đặc chủng, chuyện nhảy xuống khi xe đang chạy dễ như trong lòng bàn tay, nghe được Lãnh Diễm hỏi, liền cười hắc hắc: "Tôi có thể có chuyện gì được chứ, chỉ là người bên kia có chút xui xẻo." Nói xong quay đầu liếc mắt nhìn hai chiếc xe, người đàn ông trẻ tuổi trong chiếc xe Bentley đang giãy giụa, đoán chừng có vật gì đâm vào chân, như thế nào cũng không ra được. Tài xế của Lãnh Diễm đụng rất có kỹ xảo, không đụng chết người nọ, nhưng cũng sẽ không tha cho người đó. Mà người ngoài nhìn vào, tài xế này thuần túy chỉ là vì chiếc xe kia lao như điên, khiến tài xế cũng không kịp khống chế. Tóm lại mặc kệ chuyện lớn như thế nào bọn họ cũng sẽ không sai.

Theo tầm mặt tài xế nhìn sang, thấy được người trong xe còn đang giãy giụa, mắt Lãnh Diễm tối tăm một mảng, chớp chớp vẻ khát máu. Dám động đến người của anh, người nọ không muốn sống đúng không. Nhìn tài xế phân phó một câu: "Cậu ở đây chờ, chờ cảnh sát đến sẽ lấy khẩu cung. Tôi đi trước mang Nghiêm Hi đến bệnh viện." Nói xong ôm Nghiêm Hi vẫn còn đang phát run ở trong ngực lên đi hướng bệnh viện.

Tiểu Yêu bị tài xế ôm trơ mắt nhìn Nghiêm Hi bị Lãnh Diễm ôm đi, nói còn giãy hai cái, nó cũng lo lắng cho Hi Hi, nó cũng muốn đi.

Kết quả tài xế vung tay đánh nó, nó gào khóc hô lên, đôi mắt nhỏ ai oán quay đầu nhìn tài xế, một bộ uất ức. Tại sao lại đánh nó, nó muốn cứu người.

Tài xế nhìn bộ dạng như vậy cũng biết nó không biết mình sai ở chỗ nào, hối hận nói: "Lần sau còn dám nhảy ra ngoài liền cắt đuôi ngươi. Ngươi biết vừa rồi nguy hiểm như thế nào không? Tiểu thư gặp nguy hiểm ta sẽ ra tay. Nhưng ngươi suy nghĩ một chút vừa rồi ngươi cứu người như vậy rất nguy hiểm, một khi ngươi gặp chuyện không may tiểu thư sẽ đau lòng, không có lần sau biết chưa?"

Tài xế trước kia ở trong bộ đội, âm thanh rất lớn. Giáo huấn người là sở trường của hắn, thật không nghĩ đến, hắn huấn luyện chó cũng rất tốt. Người đi trên đường cái nhìn cảnh người đàn ông đen mặt khiển trách con chó ôm trong ngực, cảm tháy rất mới mẻ. Khó thể tưởng được, con chó trong ngực hắn lại có bộ dạng "Ta sai lầm rồi", nhìn tài xế, mọi người liền suuy nghĩ con chó này thật có linh tính.

Xe cứu thương của bệnh viện đến rất nhanh, cảnh sát cũng tới vô cùng mau. Người thanh niên trong xe Bentley bị bác sĩ trực tiếp đưa đến bệnh viện, tài xế đứng ở ven đường, phối hợp với cảnh sát ghi chép. Cảnh sát tùy ý liếc một cái xe, trong mắt liền thoáng khiếp sợ, má ơi, chủ của người lái xe này chác chắc là người có tiền rồi.

Ánh mắt nhìn tài xế càng cung kính, tài xế lười phải đi theo giải thích cái gì, trực tiếp móc giấy tờ của mình từ trong ví ra. Cảnh sát liếc mắt nhìn, sắc mặt lại càng thay đổi, là quân nhân giải ngũ a!

Bởi vì tài xế sĩ quan ở đây, mấy cảnh sát hỏi gì cũng là qua loa. Người nào mà chảng biết chuyện tình trong quân đội chứ, vị này mặc dù là quân nhân giải ngũ, nhưng giao thiệp chắc chắc là rộng, ai cũng không thể tùy tiện đắc tội. Hơn nữa camera cũng rất rõ ràng, là chiếc xe Bentley này phát cuồng xông tới, lỗi ở Bentley, trông nom chuyện người giàu làm gì nha.

Lãnh Diễm một đường mang Nghiêm Hi tới bệnh viện, bắc sĩ y tá đã nhận được thông báo từ trước đã đứng chờ ở cổng bệnh viện từ sớm.

Cẩn thận đem Nghiêm Hi không biết đã ngủ từ lúc nào đặt lên giường bệnh, Lãnh Diễm đau lòng nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt tái nhợt của cô, quay đầu nói: "Kiểm tra cho tốt." Nói xong cũng trầm giọng đi ra ngoài, để lại một đống bác sĩ y tá cẩn thận kiểm tra.

Lãnh Diễm sắc mặt khó coi đứng ở ngoài phòng bệnh, từ trong túi quần móc ra thuốc lá. Chợt nghĩ tới đang ở bệnh viện, liếc mắt nhìn Nghiêm Hi trong phòng bệnh, con ngươi đen như mực thoáng lóe ánh sáng, trực tiếp ném thuốc lá vào thùng rác, lấy điện thoại ra gọi điện.

"Tìm người bên kia nói một chút, kế hoạch vùng giải phóng xây dựng chúng ta tình thế bắt buộc." Người nọ bên kia không biết nói cái gì, Lãnh Diễm nghe xong khóe miệng chậm rãi nâng lên.

Lý Lệ ở trong bệnh viện sau khi tỉnh khôi phục rất nhanh, bác sĩ cũng đã nói, không có tổn thương đến chỗ yếu, nhưng vẫn phải ở trong bệnh viện một thời gian để quan sát.

Đối với đáp án này, Lý Lệ dường như không quá kinh ngạc. Cô ta cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, cả ngày tỉnh dậy liền nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc kệ người bên cô ta là ai, cô ta nhất quyết không nói câu nào. Chu Kỳ nhìn cũng không biết phải làm sao, nhìn rất đáng thương, nhưng nghĩ tới những việc cô ta làm đối với mình, Chu Kỳ liền rối rắm, có thật Lý Lệ ở sau lưng hại mình?

Hiện tại Chu Kỳ rất sợ, lòng người rốt cuộc như thế nào cô cũng không hiểu nổi, hoặc là từ trước đến giờ cô chưa từng hiểu ra.

Chu Kỳ vừa tiến đến liền nhìn thấy Lý Lệ ngơ ngác tựa vào giường nhìn ra cửa sổ. Đôi mắt mở to, nhưng nhìn kỹ liền phát hiện bên trong trống rỗng, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, thoạt nhìn như vừa nhìn thấy làn da mới sinh của trẻ con. Nhìn như vậy trong lòng Chu Kỳ không biết là có tư vị gì, dù sao từ trước đến nay cô vẫn có tình cảm tốt với chị dâu. Lời của anh trai không biết có đúng hay không, dù sao cô như thế nào cũng không nhìn ra được Lý Lệ sẽ là cái loại phụ nữ kia sao?

"Chị dâu, nên ăm cơm, em mang cho chị ít canh, chị ăn nhiều một chút." Đem bình giữ nhiệt lắc lư trước mắt Lý Lệ, khóe miệng Chu Kỳ nâng nụ cười miễn cưỡng.

Lý Lệ không nghe thấy mấy tiếng than thở, sau đó ánh mắt vẫn không có tiêu cự từ từ chuyển động. Nhìn Chu Kỳ trước mặt, khóe miệng Lý Lệ nứt ra một nụ cười khổ, lời nói ra cũng là tự giễu: "Kỳ Kỳ, em có phải cũng hoài nghi chị hay không? Em cảm thấy chị sẽ làm ra những loại chuyện đó?"

Nụ cười trên mặt Chu Kỳ cứng đờ, nhịp tim cũng liền gia tốc. Không hiểu nổi tại sao, đột nhiên cảm thấy Lý Lệ trước mắt này nhìn mảnh mai nhưng ánh mắt bén nhọn, giống như có thể nhìn thấu tâm tư của cô. Chu Kỳ không tìm được chỗ che giấu, cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vào mắt Lý Lệ. Chu Kỳ lúng túng cười một tiếng: "Chị dâu, chị đừng nghĩ quá nhiều. Em tin tưởng chuyện kia anh trai sẽ điều tra rõ ràng, một ngày nào đó sẽ chứng minh được sự trong sạch của chị."

Lý Lệ nhìn Chu Kỳ cúi đầu, ánh mắt phẫn hận chợt lóe lên, nhưng giọng nói vẫn như cũ nhẹ nhàng, mang theo giọng điện khiến người khác đau lòng: "Đúng vậy, thời gian sẽ chứng minh, chị cần gì phải……" Lời còn chưa hết liền dừng, giống như không biết kế tiếp có thể nói gì, ánh mắt khô khốc gian nan thêm tầng nước mắt. Nhìn Chu Kỳ nom nom giữ bình giữ nhiệt, tinh quang trong mắt lóe lên, nhìn người đứng ở bên ngoài, Lý Lệ yếu ớt cười nói: "Kỳ Kỳ, chị đột nhiên muốn ăn chút điểm tâm nhẹ, có thể hay không đi mua giúp chị một chút. Mua chén cháo là tốt rồi, không cần quá nhiều, chị cũng không có khẩu vị."

Vốn Chu Kỳ không biết làm sao đối mặt với Lý Lệ, nghe thấy cô ta nói như vậy đột nhiên cảm thấy mình như được giải phóng, ngẩng đầu lên nhìn Lý Lệ gật đầu nói: "Vâng, em sẽ đi ngay bây giờ." Dứt lời liền buông những gì ở trong tay xuống.

Nhìn bóng lưng Chu Kỳ chạy trối chết, ánh mắt yếu ớt lập tức không nhìn thấy. Cô ta làm sao không biết tâm tư Chu Kỳ hiện tại rất rối. Cô ta chính là muốn Chu Kỳ khó chịu, như vậy cô ấy mới không biết đối mặt với mình như thế nào, như vậy càng có lợi cho việc cô ta lợi dụng Chu Kỳ.

Chu Kỳ vừa đi ra ngoài, Lý Lệ yếu đuối tựa vào giường, nhìn không ra có bất kỳ điều gì không ổn. Vốn cô ta vô sự, chỉ là nhà họ Chu yêu cầu bác sĩ không cho cô ra khỏi bệnh viện mà thôi, nhà họ Chu……

Lý Lệ nhìn kim tiêm cắm trên tay mình, tròng mắt híp lại, nhẫn tâm đưa tay nhổ hết ra, sau đó đi xuống giường ra khỏi phòng bệnh, khi mở cửa nhìn thấy tên vệ sĩ cúi đầu cung kính. Lý Lệ lạnh lùng mở miệng:

"Người tới?"

Người đàn ông kia cung kính cúi đầu nói: "Chị dậu, người đã đến, đang chờ chị."

Lý Lệ lạnh nhạt gật đầu: "Đã biết, anh đi canh chừng, ngộ nhỡ Chu Kỳ trở về sớm thì phải tìm biện pháp kéo dài."

Trong phòng bệnh VIP cùng tầng, Triệu tổng cau mày quan sát bốn phía. Nơi này thật xúi quẩy, người đàn bà kia muốn gặp lại còn khiến hắn đi tới nơi này nhìn một cô gái yếu ớt?

Nếu không phải vì mặt mũi của Lý Duệ Thần, cộng thêm người đàn bà tên Lý Lệ có hai phần thủ đoạn, với danh hiệu Triệu tổng của hắn hô phong hoán vũ ở thành phố A, cần gì phải để ý một cái tên Lý Lệ nho nhỏ?

Trên tay cầm cốc trà tên đàn em mới mang vào, nhìn hơi trà vẫn còn bốc lên, Triệu tổng ghét bỏ nhíu mày, trực tiếp đứng lên đi đến bên cửa sổ nhìn người đi lại ở phía dưới. Chợt, có một bóng dáng hấp dẫn sự chú ý của hắn, nhìn kỹ, không phải là con vịt thiếu chút nữa đưa đến miệng hay sao? Nhìn Chu Kỳ uốn éo vặn vẹo cái mông, cái eo nhỏ nhắn, cặp mắt của triệu tổng vẫn không kiên nhẫn trong nháy mắt nhấp nhoáng ánh sáng.

Lúc Lý Lệ tiến vào vừa lúc nhìn thấy Triệu tổng đứng bên cửa sổ, đôi mắt tham lam nhìn vào một chỗ, khóe miệng còn mơ hồ lưu lại nước miếng.

Trong mắt Lý Lệ lóe lên một tia giễu cợt, lặng lẽ đẩy cửa đi vào. Nhìn theo tầm mắt của Triệu tổng, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng Chu Kỳ. Nhếch miệng cười cao thâm, nhẹ giọng lên tiếng: "Triệu tổng thực sự thích Kỳ Kỳ?"

Vốn đang vui Triệu tổng bị tiếng nói đột nhiên vang lên làm cho sợ hết hồn, thân thể run lên, không vui quay đầu lại. Lại không nghĩ rằng nhìn thấy Lý Lệ, ánh mắt không lập tức bị biến đổi: "Ai u, Lý tiểu thư, không đúng, phải là Chu phu nhân, đã lâu không gặp."

Lý Lệ cười qua loa: "Đúng vậy, Triệu tổng muốn gặp em?" Lý Lệ nửa đùa nhìn Triệu tổng.

Triệu tổng nghe vấy sững sờ, sau đó quan sát Lý Lệ một thân quần áo bệnh nhân, hơi nghi vấn cau mày: "Chu phu nhân sao vậy? Tôi nhìn em khí sắc không tốt lắm, cô bị bệnh?"

Lý Lệ kẽ mỉm cười, giống như không bị sao cả: "Đúng vậy, không cẩn thận bị ngã, chuyện đột nhiên xảy ra, lúc này mới tìm người xin Triệu tổng tới bệnh viện, thật là ngại quá."

Triệu tổng cũng thông suốt. Nhìn Lý Lệ mặc quần áo bệnh nhân, sắc mặt tái nhợt, cũng đoán được ít nhiều vấn đề. Cộng thêm mấy ngày nay người của nhà họ Chu một người cũng không tìm tới hắn, hắn cũng đoán được nhà họ Chu có vấn đề.

Nghe được lời áy náy của Lý Lệ, Triệu tổng cười ha ha, không sao cả nói: "Không có việc gì, nếu Chu phu nhân có chuyện không thể tìm tới tôi, vậy tôi sẽ tìm tới em nha. Đều giống nhau cả, em thấy có đúng không?" mắt Triệu tổng khẽ hếch lên, đôi mắt tham lam khẽ nhìn Lý Lệ.

Lý Lệ cười đến cong cả mắt, nhìn ánh mắt Triệu tổng coi như không nhìn thấy, xoay người ngồi vào sô pha nhìn Triệu tổng, nhàn nhạt nói: "Triệu tổng, thời gian của em không có nhiều, chúng ta phải nắm bắt thời gian."

Triệu tổng hơi sững người rồi sau đó cười ha ha, đi đến ngồi bên cạnh Lý Lệ: "Được, Chu phu nhân, vậu chúng ta sẽ nói tiếp chủ đề hôm trước. Về chuyện kế hoạch xây dựng vùng giải phóng cũ, tôi là tình thế bắt buộc, tôi tin tưởng hai nhà sau lưng Chu phu nhân cũng muốn lấy được hạng mục này."

Nghe vậy Lý Lệ khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu: "Không sai, chúng ta muốn có được. Nhưng hiện tại có biến, Chu thị thối lui."

Triệu tổng nghe vậy sững sờ, Chu thị thối lui? Chu thị không phải công ty chồng Lý Lệ? Triệu tổng đổi ánh mắt, cẩn thận nhìn tình hiện tại của Lý Lệ, sau đó suy nghĩ một chút. Lần này Lý Lệ nằm viện, chẳng lẽ giữa vợ chồng xuất hiện vấn đề?

Nhìn Triệu tổng sửng sốt, Lý Lệ khẽ mỉm cười: "Thế nào? Triệu tổng có ý kiến?" Về điểm này, Lý Lệ khẳng định lão hồ ly sẽ không có ý kiến gì. Lỳ Lệ đại biểu hai trong ba nhà cùng nhau tiến hành, đến lúc đó tiền phải chia làm ba. Hiện tại Lý Lệ xuất một phần lực không nhỏ, nhưng không duyên không cớ thiếu một nhà, đến lúc đó đối với hai công ty còn lại đều có lợi. Lão hồ ly này không có lý do phản đối.

Triệu tổng nhìn vẻ tự tin của Lý Lệ, khẽ mỉm cười: "Lý tiểu thư nên hiểu lập trường kinh doanh, vốn là cả ba nhà cùng nhau gánh vác, tiền sẽ không khỏi thiếu một phân, nhưng hiện tại thiếu một nhà thì sẽ nhiều hơn một phần tiền, chuyện như vậy tôi sẽ không phản đối. Ha ha, Lý tiểu thư buông tay ra là tốt rồi, tôi nhất định sẽ là trợ thủ lớn nhất."

Lý Lệ lấy được kết quả mình mong muốn, hài lòng gật đầu. Đứng lên bắt tay với Triệu tổng: "Hợp tác vui vẻ, còn về việc nhà họ Chu không ở trong phạm vi hợp tác của chúng ta em không muốn người nhà họ Chu biết, Triệu tổng nên biết phải làm sao chứ?"Nói xong câu này Lý Lệ nháy mắt mấy cái, giống như đang nói một câu chuyện dí dỏm với Triệu tổng.

Triệu tổng sững sờ, chợt hiểu ý tứ của Lý Lệ, cô ta chính là muốn cho bên nhà họ Chu vẫn tưởng mình còn trong dự án hợp tác, đem lợi dụng người nhà họ Chu hết mức có thể, sau đó sẽ qua cầu rút ván?

Từ trong bệnh viện ra, trên trán Triệu tổng có tầng mồ hôi mỏng. Không thể không nói, người phụ nữ tên Lý Lệ này quá ngoan độc, đối với chồng mình còn có thể ác như vậy, người đàn bà này không thể đắc tội.

Khi Lý Lệ trở về phòng bệnh của mình vệ sĩ vẫn đang ở bên ngoài canh Chu Kỳ. Khi đi vào phòng bệnh, khom lưng lấy điện thoại từ dưới sàn nhà, gọi điện thoại cho Tống Quốc Bằng.

Bên kia Tống Quốc Bằng thấy có số lạ thì nhướng mày, vừa định cắt đứt nhưng lại nghĩ chỉ có người quen mới biết số riêng của hắn, người ngoài không thể? Do dự một chút mới ấn phím nghe: "Alo, xin chào."

Lý Lệ một tay cầm điện thoại một tay ôm ngực, mắt nhìn những thứ hoa cỏ ở bên ngoài cửa sổ: "Tống tổng, cháu là Lý Lệ, cháu tìm chú chuẩn bị trả giá, công ty chúng ta muốn tham dự hạng mục đó của chính phủ."

Tống Quốc Bằng sững sờ, Lý Lệ? Cô ta vừa nói cái gì? "Nhưng là, hạng mục đó rất lớn, công ty chúng ta căn bản không thể. Sơ sót một cái sẽ bị hạng mục này cắn trả. Đến lúc đó vốn lưu động của công ty không đủ, sợ rằng sẽ xảy ra vấn đề lớn."

Lý Lệ chắc chắn: "Chú cứ làm theo là tốt rồi, chuyện còn lại cứ giao cho cháu. Cháu đã liên lạc với bạn hợp tác, là Triệu tổng. Cháu tin hai công ty nhà chúng ta hợp tác, nhất định có thể."

Điện thoại cắt đứt, Lý Lệ nhìn Chu Kỳ đang chậm rãi đi từ dưới lầu lên, nhếch miệng cười, giống như một ác ma.

Chu Kỳ đi lên liền phát hiện ngoài phòng bệnh không có ai, rất nghi ngờ, ai? Vệ sĩ coi chừng ở đây đã đi đâu?

Không biết đi nơi nào, Chu Kỳ cau mày đi vào, thấy Lý Lệ đang ngồi ở bên cửa sổ nhìn ra ngoài, mà kim truyền cũng đã bị rút ra ném sang một bên.

Chu Kỳ kinh hãi: "Chị dâu, làm sao chị có thể xuống giường? Bác sĩ nói chị nên ở trên giường nghỉ ngơi thật tốt, không thể đi xuống, mau trở về nghỉ ngơi đi." Chu Kỳ nhanh chóng buông bình cháo trong tay, cẩn thận đi lên đỡ Lý Lệ, chỉ sợ cô sơ ý một chút khiến gãy xương.

Lý Lệ yếu ớt cười một tiếng: "Không có chuyện gì, chị suốt ngày nằm trên giường, cảm thấy xương đã tê rần. Xuống hoạt động một chút, chỉ mới đi hai bước mà thôi. Không có chuyện gì, em không cần quá lo lắng như vậy."

Chu Kỳ nhìn sắc mặt Lý Lệ không khỏe, trong lòng bất đắc dĩ thở dài. Thật sự không hiểu nối giữa những người này đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là nên tin người nào? Nhìn Lý Lệ mềm mại yếu ớt, tuyệt đối không thể là loại người như vậy.

Chu Kỳ cẩn thận đút cháo cho Lý Lệ, sau đó không làm gì được nữa. Không biết tại sao gần đây cô và Lý Lệ ở cạnh nhau rất gian nan. Bình thường không có chuyện gì cô sẽ tìm chuyện gây sự, nhưng chuyện một khi làm xong lại không biết làm gì nữa. Càng ngày cô càng cảm thấy Lý Lệ giống như cá khô đã lâu rất dọa người, nhất là cặp mắt kia, cứ có cảm giác thỉnh thoảng phát ra ánh sáng đáng sợ.

Chu Kỳ cảm thấy tay chân không biết nên đặt nơi nào, xoa xoa tay nhìn bầu trời bên ngoài. Đôi mắt nhất thời sáng lên, sau đó xin lỗi nhìn Lý Lệ: "Hắc hắc, chị dâu, sắc trời không còn sớm, em còn có chút chuyện phải làm. Bằng hữu kia đã thúc giục em nhiều lần, em phải đi trước. Tối nay mình chị ở đây không sao chứ?" Chu Kỳ nói vẻ rất quan tâm Lý Lệ, chỉ sợ cô ta một mình ở đây sẽ sợ. Kỳ thực cô sợ ở chỗ này qua đêm với Lý Lệ, trong lòng cô ít nhiều vẫn biết sợ, nghĩ tới Lý Lệ có thể hay không lần nữa bán cô?

Lý Lệ nằm trên giường, điều chỉnh cái gối đầu một chút, sau đó gật đầu một cái: "Ừm, em đi nhanh đi, đừng để người ta sốt ruột chờ, mau đi đi." Lý Lệ yếu ớt nhìn Chu Kỳ, nhưng trong lòng từng cỗ khí lạnh dâng lên. Cô ta hiểu rất rõ Chu Kỳ, khi nào thì nói xạo? Trên căn bản nha đầu này khinh thường người nói láo..., bị người nhà làm hư hì làm sao có thể vì bận tâm cảm thụ của người khác mà nói láo?

Dĩ nhiên là không thể nào, vậy cũng chỉ còn lại một khả năng, Chu Kỳ đang sợ cô. Nhưng là bởi vì không thể không đối mặt với cô, cho nên cô sẽ dùng chiêu nói láo này. Nhìn gương mặt cười ngoan ngoãn của Chu Kỳ, tỏng lòng dâng lên từng đợt khí lạnh.

Chu Kỳ, đều tại cô cả.

97. Chương 98

Chu Kỳ ra khỏi phòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, người vệ sĩ trước cửa đã trở lại, nhìn thấy Chu Kỳ ra ngoài còn liếc mắt nhìn. Chu Kỳ tức giận trừng một cái: "Nhìn cái gì vậy, tôi hỏi anh, anh vừa rồi đi đâu hả?" Trong lòng Chu Kỳ bị Lý Lệ khiến cho dựng hết cả lông mao lên, không rõ nguyên nhân, chính là cảm thấy Lý Lệ rất kinh khủng. Cô cảm thấy cô phải tìm một hai người phát hỏa, nếu không đoán đừng chỉ có mình cô, cô sẽ bị lửa giận đốt cho chết cháy.

Vệ sĩ không lên tiếng, nhìn chằm chằm phía trước. Một quyền đánh này của Chu Kỳ như đánh vào bông, thái độ càng thêm khó coi. Người ta như một pho tượng không để ý tới cô, cô tự chọc tức mình, quay đầu bước đi cho xong.

Trong khi Chu Kỳ dậm chân đi, Lý Lệ mở cửa phòng ra nhìn bóng lưng Chu Kỳ, tay ôm ngực ung dung tựa vào bên cửa. Chu Kỳ bị cha mẹ chiều từ nhỏ thành hư rồi. Thật ra thì cô nghĩ gì người sáng suốt một chút đều có thể nhìn ra.

Chu Kỳ quẹo vào trước thang máy dùng sức bấm. Trong lòng cô buồn bực nhưng cô không để ý bên cạnh có treo một tấm biển, nói thang máy hư rồi. Chu Kỳ vẫn dùng sức bấm, kết quả càng bấm càng buồn bực. Nhấn lâu như vậy không được, quay đầu nhìn lại thấy tấm bảng kia, ngươi hỏi đến thời điểm này cô sẽ không thấy?

Chu Kỳ cảm thấy hôm nay mình rất xui xẻo, thật may đây là lầu sáu, không cao lắm. Chu Kỳ dậm chân, sau đó xoay người đi cầu thang bộ, vừa đi xuống liền không nhịn được nhớ tới ánh mắt kia của Lý Lệ. Có lẽ trong lòng có biến, hiện tại cô đã cảm thấy ánh mắt kia của Lý Lệ, thời điểm nói chuyện ánh mắt nhẹ nhàng nhíu lại như muốn ăn thịt người vậy.

Chu Kỳ càng nghĩ càng thấy sợ, cuối cùng không nhịn được co tay lại. Tại sao lại cảm thấy trong cầu thang có gió lạnh vậy? Sẽ không có chuyện gì đi! Chu Kỳ kinh hoảng nhìn, không phát hiện dị thường, nhưng cảm thấy có cái gì không đúng, trên người nổi một tầng da gà, cảm thấy sau lưng có một đôi mắt xấu đang nhìn chằm chằm mình.

Chu Kỳ luống cuống vội vàng chạy xuống, giày cao gót của cô giẫm xuống bậc cầu thang tạo thành từng tiếng vang truyền vào lỗ tai cô, khiến đau đau màng nhĩ. Chợt lỗ tai bén nhạy ,cảm thấy giống như sau lưng có tiếng bước chân, trong lòng cảm thấy dự cảm xấu càng ngày càng mãnh liệt. Chân bất tri bất giác bước càng nhanh.

Tên vệ sĩ vốn phải canh chừng Lý Lệ lại xuất hiện ở cầu thang, hắn tính toán tầng lầu, hiện tại là tầng bốn, Chu Kỳ đang ở dưới tầng ba. Hắn chỉ bước xuống một bước là tốt rồi, ở đây cũng sẽ không có những người khác xuất hiện, rất thuận tiện để xuống tay.

Chu Kỳ sử dụng toàn bộ sức lực chạy xuống, vừa nhìn lên trên liền thấy tên vệ sĩ, Chu Kỳ sững sờ. Chợt nhớ tới lúc nãy cô không nhìn thấy tên vệ sĩ này, sau đó lại nghĩ tới thần thái của Lý Lệ không thích hợp,

một ý niệm không tốt xuất hiện ở trong đầu. Ai nói Chu Kỳ đần chứ, trong đầu Chu Kỳ chuyển tương đối nhanh, lập tức nghĩ tới tên vệ sĩ này có quan hệ với Lý Lệ.

"A……" Theo bản năng Chu Kỳ không quản nữa, hét lên một tiếng rồi vắt chân lên cổ mà chạy. Nhưng cô đang đi giày cao gót, chạy không thể nhanh, mắt thấy lầu ba đã tới, phía sau người nọ sắp đến gần, biết bản thân không thể chạy tiếp, Chu Kỳ vội vàng hướng lầu ba chạy. Trên tầng lầu này không còn người, hơn nữa hiện tại cũng đã mười giờ tối, trong viện lúc này ở đâu còn có người chứ? Chu Kỳ luống cuống, liều mạng chạy về phía trước, lúc này chỉ cần xuất hiện một người cũng tốt.

Tên vệ sĩ cũng không ngờ tới bình thường Chu Kỳ rất đần, làm sao lại phát hiện sự xuất hiện của hắn? Mặc kệ, nhìn thấy Chu Kỳ chạy được ba bước hắn cũng xông lên. Chu Kỳ mới chạy ra cầu thang được hai bước, tên vệ sĩ liền đuổi theo. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Nam nữ chênh lệch rất lớn, Chu Kỳ lại là tiểu thư ăn sung mặc sướng từ nhỏ, tên vệ sĩ là người luyện võ, kết quả dĩ nhiên là có thể biết trước.

Chu Kỳ hét lớn: "Anh làm gì vậy, buông tôi ra, cứu mạng a. ……" Phụ nữ ở thời khắc nguy hiểm âm thanh rất lớn, khi tên vệ sĩ khống chế được cô, vừa vặn lỗ tai cách miệng cô quá gần. Kết quả âm thanh của Chu Kỳ lập tức xông vào màng nhĩ của hắn !@#$^()*(*$#

Tên vệ sĩ cảm giác lỗ tai mình lập tức ong ong, đột nhiên cảm thấy đầu mình có sao trong nháy mắt muốn ngất, mắt cũng một mảnh hắc ám. Chu Kỳ vẫn đang giãy giụa, tên vệ nhất thời lỏng tay, Chu Kỳ được tự do, vội vàng chạy đi.

Kết quả tên vệ sĩ kia lập tức khôi phục lại, nhìn bóng đen Chu Kỳ chạy ở phía trước, không thể cho người này chạy thoát, trực giác phải chộp lấy bóng của chu kỳ, kết quả còn chưa tới, ngược lại cảm thấy phủ thêm một cánh tay thô sáp.

Chỉ trong nháy mắt, mắt tên hộ vệ khôi phục, cũng coi như nhìn thấy rõ dáng vẻ người nọ, nhìn rất quen mắt, là người nào? Không biết, chỉ là trực giác nói nhiệm vụ không thể hoàn thành, nhưng không được, nhiệm vụ không thành trở về chị dâu sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn, như vậy hắn liền xong đời.

Cố Tiêu vốn là người nghiện thuốc lá, ở trong phòng Nghiêm Hi hút thuốc Lãnh đại gia sẽ thi hành bạo lực. Hắn không chịu nổi, liền lén chạy ra ngoài, ai biết được sẽ gặp chuyện này, Cố Tiêu rất bất đắc dĩ nha.

Một tay thuận tiện ngăn trở con dao của tên vệ sĩ bổ tới, vừa bất đắc dĩ quay đầu nhìn Chu Kỳ đang hoang mang hoảng sợ. Cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, quay đầu nhìn tên vệ sĩ, chằm chằm liếc mắt nhìn người nọ: "Tôi nói này người anh em, đây là chuyện gì xảy ra?" Cố Tiêu hỏi với bộ dạng cà lơ phất phơ, giống như nhìn thấy hai người đánh nhau trên đường, chỉ thuận tiện không nhìn nổi nên xen vào.

Tên vệ sĩ sững sờ, sau đó thu hồi tay của mình. Nhìn dáng dấp người này xem ra là đã hiểu lầm, như vậy tốt hơn. Tên vệ sĩ nghĩ kế, đứng ngay ngắn nhìn Cố Tiêu: "Tiên sinh chớ hiểu lầm. Tôi là vệ sĩ của nhà họ Chu, ông cụ ra lệnh đưa tiểu thư về nhà. Tiểu thư ở bên ngoài gây chuyện, ông cụ rất tức giận, hai bên rất huyên náo, cho nên……" Cho nên tiểu thư mới có thể nhìn thấy mình đuổi theo gây ra động tĩnh lớn như vậy. Tên vệ xí vẻ mặt bất đắc dĩ, giống như chính mình đang nhức đầu với vị tiểu thư này.

Cố Tiêu nghe, im lặng nhắm chặt mắt, quay đầu lại cười như không cười nhìn Chu Kỳ. Chu Kỳ biết Cố Tiêu, lần trước người cứu cô là Cố Tiêu. Mới vừa còn tưởng rằng mình coi như xong rồi, ai biết nửa đường Cố Tiêu xuất hiện, vốn tâm đang hoang mang sợ hãi trong nháy mắt kinh hỉ thay thế. Chu Kỳ giống như chộp được cây cỏ cứu mạng, đôi tay bé nhỏ gắt gao nắm lấy ý phục của Cố Tiêu. Nghe tên vệ sĩ trợn mắt nói mò, Chu Kỳ kích động: "Anh nói láo, rõ ràng không phải là như vậy." Sau đó chỉ sợ Cố Tiêu tin thật, cộng thêm cô cho Cố Tiêu ấn tượng không tốt, hiện tại Cố Tiêu có cứu cô hay không? Chu Kỳ không nghĩ nhiều, gắt ao léo ống tay áo Cố Tiêu, có chút khẩn trương: "Anh đừng nghe hắn nói càn, thật sự không phải như vậy. Hắn là người của Lý Lệ, Lý Lệ muốn hại tôi."

Cố Tiêu vốn rất bất đắc dĩ bởi vì cô níu lấy ống tay hắn, cau mày dùng sức hất đôi tay kia ra, lại không nghĩ mình nghi được cái tên Lý Lệ, Lý Lệ hại cô ta?

Cố Tiêu mặt mày giãn ra, mắt đảo một vòng, hình như nghĩ tới điều gì đó, nở nụ cười, quay đầu lại nhìn tên vệ sĩ không phản ứng kịp liền nói: "Tôi nói nha, Chu Kỳ khi nào lại đắc tội với Lý Lệ?" Cố Tiêu chính là cố ý, cố ý nói ra tên của Chu Kỳ và Lý Lệ, tên hộ vệ này có ngu hơn nữa chắc cũng biết.

Quả nhiên sắc mặt tên vệ sĩ biến đổi: "Anh……" Nhìn Chu Kỳ đang núp ở phía sau Cố Tiêu, chẳng lẽ người đàn ông này biết Chu Kỳ? Sắc mặt tên hộ vệ không tốt lắm, biết nói như vậy là xong rồi, khẳng định hôm nay không thể hoàn thành nhiệm vụ rồi. Suy nghĩ một chút, đôi mắt đảo qua hành lang trống rỗng, không có bất kỳ ai, tên vệ sĩ đổi mắt, có chút ác độc.

Nếu là như vậy, vậy thì giải quyết hai người này cùng lúc. Dù sao một cũng là làm, hai cũng là làm. Đàn ông thì như thế nào, hắn đối với bản lĩnh của mình tương đối tự tin.

Cố Tiêu híp mắt cười nhìn người này, nhìn trong mắt hắn lóe lên tia ác độc trên mặt lại càng cười tươi hơn: "Tôi nói, Lý Lệ đã không nói với anh biết, biết tôi là ai không?" Cố Tiêu dù bận vẫn ung dung nói, Chu Kỳ ở phía sau có chút nóng nảy, nhìn ánh mắt của tên vệ sĩ kia, hắn nghĩ muốn hại cả hai người, như vậy sao được? Thật vất vả mới gặp được một người, tại sao cứ để như vậy?

Chu Kỳ có chút sợ hãi, Cố Tiêu không sợ, hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng sợ cái gì. Tên vệ sĩ nhìn một nam một nữ ở trước mắt, sắc mặt liền thay đổi. Giống như vẻ mặt của một xã hội đen, dữ tợn cười một tiếng: "Tôi nói anh nên thức thời một chút, nếu không đừng trách tôi không khách khí."

Cố Tiêu trả lời bằng cách trực tiếp mở hai nút áo ở áo khoác tây trang.

Tên vệ sĩ cười gằn, đột nhiên ra tay, cú đấm liền tới. Cố Tiêu từ bộ dạng cà lơ phất phơ trong nháy mắt sát khí đằng đằng, hất Chu Kỳ cản trở ở sau lưng ra, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không. Kết quả ra tay có chút nặng, Chu Kỳ không cẩn thận ngã xuống. Nhưng hiện tại cô không có thời gian để ý những thứ này, lập tức bò dậy nhìn cuộc chiến bên này. Cố Tiêu lưu loát tránh thoát chiêu thức của tên vệ sĩ, nhân tiện khi lui về phía sau liền tung ra một cước, trúng ngay bụng tên vệ sĩ. Hai người liền có qua có lại bắt đầu đánh.

Chu Kỳ nhìn, trong nhất thời không nhìn ra ai thắng ai thua. Lòng của cô co lại, nhưng chớp mắt một cái không biết nghĩ tới điều gì, lập tức lặng lẽ chạy hướng bàn y tá.

Hai người đang đánh nhau nhìn thấy được, mắng thầm một tiếng. Tên vệ sĩ liền đuổi tới, nếu không nhiệm vụ không thể xong. Nhưng người đàn ông trước mặt này là mới là phiền phức nhất, lập tức tung một quyền chào hỏi. Cố Tiêu thấy Chu Kỳ chạy, trong lòng lửa giận bùng phát. Ngươi nói ta cứu ngươi nên ta đánh, tỷ tỷ ngươi không giúp được một tay ta cũng không trách nhưng tối thiểu ngươi cũng phải đứng ở một bên xem. Ngộ nhỡ ân nhân cứu mạng của ngươi không cẩn thận bị thương thì sao. Nhưng mà Chu Kỳ cô đượclắm, trực tiếp chạy. Điều này khiến Cố Tiêu tức giận không nhẹ, trong lòng có lửa, người đối diện đúng lúc có thể là nơi trút giận, lại đúng lúc đánh tới?

Cố Tiêu ra tay ngoan, từng quyền từng quyền, tất cả đều đánh vào chỗ yếu. Tên vệ sĩ không đứng lên nổi, Cố Tiêu lúc này mới đứng lên, chỉnh sửa quần áo của mình một chút, nhìn người đàn ông đang nằm trên mặt đất, không nhịn được nói tục: "Mẹ nó, có chút bản lĩnh như vậy mà cũng đòi thu thập đại gia ta? Về nhà luyện thêm đi!"

Cố Tiêu thật sự nổi giận, người phụ nữ tên Chu Kỳ này!

Kết quả vừa định nâng chân người phụ nữ kia liền xuất hiện, không phải có một mình, phía sau có một đoàn phụ nữ đang cầm cầm, có y tá có bệnh nhân, đủ loại quần áo.

Một đám phụ nữ người cầm chổi người cầm cây lau nhà, có người trực tiếp cầm gối chạy đến. Cố Tiêu không nhịn được đạp tên kia một cước, chân vừa thu lại liền thấy một màn kia, ngẩng đầu lên nhìn đám người bị hắn làm cho sợ hãi lui về hai bước. Nhìn thấy người cầm đầu là Chu Kỳ, Cố Tiêu không nhịn được mở miệng: "Cô cũng có ý tốt nha, tôi vì cô mà ra mặt đấy."

Chu Kỳ không ngờ được khi trở lại thấy được một cảnh như vậy, đối mặt với vẻ giận dữ của Cố Tiêu, cô bày tỏ uất ức. Nhìn tên vệ sĩ nằm trên đất như chó chết, Chu Kỳ trong nháy mắt hết ý kiến, thì ra Cố Tiêu có bản lĩnh như vậy, thật sự không nhìn ra.

Các y tá bên cạnh nhìn thấy Cố Tiêu và Chu Kỳ đồng nhất suy nghĩ. Cố Tiêu tức giận bất bình, bởi vì khi hắn đánh nhau Chu Kỳ lại chạy. Nhưng Chu Kỳ lại không chạy, cô chỉ đi tìm đồng bào phái nữ tới trợ giúp thôi.

Đám y tá lộn xộn nói, khóe miệng Cố Tiêu nhất thời co giật. Cô nói hai người đàn ông đánh nhau cô tìm một đám phụ nữ đến thì có ích lợi gì?

Hắn nhìn Chu Kỳ vẫn không dám ngẩng đầu lên, Cố Tiêu trực tiếp không nói gì. Một đám phụ nữ vẫn đứng tại chỗ lầm bẩm: "Đối với thục nữ anh phải có lễ phép." Cố Tiêu trong lòng cười lạnh, thục nữ? Chu Kỳ? Thôi đi. Nếu Chu Kỳ là thục nữ, vậy Cố Tiêu hắn tình nguyện cả đời không thấy thục nữ.

Trực tiếp cởi áo khoác tây trang giắt lên cổ tay, trong quá trình vật lộn bộ tây trang này đều có nếp nhăn rồi. Thôi, không thể mặc nữa, ảnh hưởng đến hình tượng của hắn. Nhìn một đám phụ nữ, Cố Tiêu cảm thấy mắt mình đau, nhức đầu day day mi tâm, ngươi nói tại sao trước kia ngươi không phát hiện Chu Kỳ ngây thơ như vậy?

Cố Tiêu xoa mi tâm một lúc, một đám phụ nữ thấy Chu Kỳ cúi đầu như tiểu tức phụ bị ức hiếp cũng đều không nói gì, chào hỏi nhau một tiếng rồi giải tán.

Trong lòng Chu Kỳ vẫn sợ hãi, vừa rồi là Cố Tiêu cứu cô, nhìn Cố Tiêu phải đi, lập tức nghiêng đầu đi theo sau. Cố Tiêu đi trước thấy đủ nhức đầu rồi, lại nhận thấy Chu Kỳ đi theo sau lại càng đau hơn, quay đầu lại tức giận nói: "Tên kia đã nằm như vậy, cô bây giờ đã an toàn. Hắn ta sẽ không tỉnh ngay được, nhưng tôi sẽ kêu bác sĩ châm cho hắn môt mũi, đảm bảo hắn sẽ ngủ một giấc đến sáng mai. Cô cứ thoải mái đi thôi." Nói xong quay đầu tiếp tục đi.

Chu Kỳ vẫn lộc cộc đi theo, nói như thế nào cũng không nghe. Cô sợ, ngộ nhỡ trong bệnh viện này còn nhiều tên vệ sĩ như thế này thì sao? Hiện tại đi theo Cố Tiêu an toàn được một chút, tối thiểu trước khi anh trai đến phải đi theo Cố Tiêu, nếu không ai biết được còn có chuyện gì xảy ra nữa.

Nhìn Cố Tiêu tức giận, Chu Kỳ cảm thấy mình nên giải thích một chút: "Cái đó, vừa rồi tôi sợ anh gặp chuyện không may, tôi không phải là chạy trốn, tôi là chạy đi tìm người giúp một tay……"

"Tìm đến một đám đàn bà cầm chổi? Thôi đi, cô không sợ tên kia sẽ dùng một quyền đánh ngã những người kia?"

Cố Tiêu cảm thấy người phụ nữ này thật không có đầu óc, dù là cầu cứu cũng nên tìm mấy người đàn ông tới chứ, đàn ông tối thiểu cũng đánh đấm được, tìm đến một đám phụ nữ, đây không phải là muốn bị đánh đó sao?

Chu Kỳ lập tức sửng sốt, sau đó lắp bắp giải thích: "Tôi…… Vào thời gian này không có những người khác, tôi…tôi cũng gấp, cũng chưa có……" Không tìm được từ, điều cô muốn nói vẫn chưa hết. Cố Tiêu trước mặt đột nhiên quay đầu lại, đầu đau nhức: "Tôi……" Cố Tiêu muốn nói, "Tôi có thể đánh?" Thế nào kỳ quái vậy?

Chu Kỳ nói đến cuối rồi lại nghẹn trở lại, ngậm chặt miệng, mắt mở to giống như một con thỏ nhỏ đáng thương. Không thích ứng, không thể thích ứng, trước kia Chu Kỳ là một tiểu thư con đại gia điêu ngoa bướng bỉnh, khi nào thì gặp cảnh khốn cùng như vậy?

"Tôi nói này, Chu đại tiểu thư, cô có thể không cần có bộ dáng này không. Tôi nhìn tôi chỉ muốn vả vào miệng mình một cái, tôi không hề ngược đãi cô, có thể hay không đừng để lộ vẻ bị uất ức kia có được không? Tôi không thích ứng được, tôi vẫn nhìn quen bộ dáng trước kai của cô hơn." Cố Tiêu không hề nói dối, hắn đã quen nhìn thấy Chu Kỳ là một đại tiểu thư ngang ngạnh rồi, Chu Kỳ trước mắt, hắn không quen chút nào.

Chu Kỳ bị hắn nói cảm thấy rất xấu hổ, làm sao bây giờ? Lúc trước cô vì Lý Lệ mà đắc tội với không ít người, trên căn bản người có thể đắc tội hay không thể đắc tội cô đều đã đắc tội cả. Bây giờ nghĩ lại thấy mình thật ngu, vì Lý Lệ đáng giá không?

Bao nhiêu xấu hổ đều lộ trên mặt, bị Cố Tiêu nói như vậy Chu Kỳ trực tiếp cúi đầu, nâng không lên: "Thật xin lỗi, tôi trước kia là sai lầm rồi. Tôi bị Lý Lệ lừa, tôi còn tưởng rằng……" Chu Kỳ nhớ tới mình phí tâm vì Lý Lệ, cuối cùng đổi lại được kết quả như vậy. Cô thật muốn khóc, không đáng giá.

Cố Tiêu nhìn Chu Kỳ sắp khóc, đưa tay lau mặt một cái, nhìn kiểu này tối nay hắn không thể thoát được rồi.

"Được rồi, cô đừng khóc, đi thôi đi thôi, tôi dẫn đi gặp bạn học cũ. Ngẫu nhiên, hai người các cô coi như là có duyên rồi, có thể cùng nhau nhập viện." Cố Tiêu mang theo Chu Kỳ đi đến phòng bệnh của Nghiêm Hi.

Chu Kỳ vốn còn đang suy nghĩ là ai, người nào nhập viện?

Kết quả vừa nhìn, thì ra là Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi đã sớm tỉnh, cô thật ra không có việc gì, một vết thương cũng không có. Chỉ có chút sợ, Lãnh Diễm trực tiếp tìm bác sĩ y tá....tất cả đều đến kiểm tra toàn thân cho cô. Kết quả chính là như vậy, không có việc gì, chỉ là bị kinh sợ mà thôi.

Thời gian vẫn còn sớm, Chu Kỳ đi vào trước, Lãnh Diễm vẫn luôn nửa nằm nửa ngồi ôm Nghiêm Hi thì thầm. Giường vốn nhỏ, cộng thêm một đại nam nhân như Lãnh Diễm, một giường hai người, có chút chen lấn. Nhưng chen cũng tốt, một đôi thương nhau không cần không gian quá lớn, càng chen càng nóng, cho nên Lãnh đại gia vẫn luôn nhẹ nhàng nhỏ giọng nói chuyện.

"Phanh" Cố Tiêu không khách khí đẩy cửa phòng đi vào, ánh mắt vẫn ẩn tình của Lãnh Diễm lập tức rét lạnh, căm căm nhìn hướng cửa. Kết quả thấy Chu Kỳ sau lưng Cố Tiêu, dáng dấp ỉu xìu không chút tinh thần, không hề giống Chu Kỳ trước kia.

Lãnh Diễm cau mày, chợt nhớ tới chuyện Cố Tiêu nói lần trước, Lý Lệ thế nhưng lại dùng Chu Kỳ để thu tầm mắt của Triệu tổng. Nhớ tới chuyện này lại nhìn Chu Kỳ bây giờ, không giống như con bò đực đang tức giận như khi ở thành phố G, cả người mờ nhạt, không chút tinh thần.

Nghiêm Hi nhìn thấy Chu Kỳ thì sững sờ, nhìn vẻ mặt Cố Tiêu không chút kiên nhẫn, Chu Kỳ đi đằng sau cúi đầu không nói lời nào, chuyện gì đã xảy ra?

Nghiêm Hi đẩy đẩy Lãnh Diễm ý bảo anh đi xuống, kết quả Lãnh đại gia giả bộ hồ đồ không hiểu, ánh mắt mờ mịt nhìn Nghiêm Hi, nhếch miệng cười một tiếng hỏi: "Bảo bối, em làm sao vậy? Khát nước?"

Nghiêm Hi trợn mắt nhìn Lãnh Diễm, không thèm nói chuyện. Lãnh Diễm mờ mịt nhìn lại, chính là ỳ một chỗ bất động.

Cố Tiêu nhìn thấy, đưa tay vỗ vai Lãnh Diễm, giọng điệu giống như quả bóng xì hơi: "Ai, người anh em, được rồi, cái bộ dạng này của cậu dùng để đối phó với vợ con được." Nói xong không khách khí ngồi xuống sô pha.

Chu Kỳ nhìn Nghiêm Hi nằm ở trong ngực Lãnh Diễm, sắc mặt trắng bệch. Cô rất muốn hỏi Nghiêm Hi, nhưng lại nghĩ tới mọt hành động trước kia của mình, Chu Kỳ ngượng ngùng mở miệng, đầu lại càng cúi thấp, giống như một đứa bé làm sai chuyện. Cố Tiêu nhìn chân mày càng nhíu lại.

Mà trên giường Nghiêm Hi và Lãnh Diễm nhìn thấy có chút không đúng, Chu Kỳ trước kia thấy mặt là làm rùm beng hết lên, hôm nay sao lại như một đứa bé làm sai vậy? Ý thức được mình sai rồi?

Hai người nhìn nhau một hồi, sau đó nhất trí nhìn Cố Tiêu đang ngồi trên sô pha, ý tứ hỏi thăm: Chuyện gì xảy ra?

Cố Tiêu khó chịu, trên mặt viết một câu: Hai người nhìn đi, mình biết ngay là như thế mà, mình biết ngay mà.

Sau đó bất đắc dĩ đứng lên, cả khuôn mặt đều nhăn lại, nhìn Chu Kỳ vẫn cúi đầu trầm mặt, sau đó không chịu được liền mở miệng: "Tôi nói đại tiểu thư, đừng như vậy nữa được không? Tôi không phải đã cứu cô rồi sao, cô còn muốn làm gì nữa?"

Chu Kỳ bị Cố Tiêu rống, càng cảm thấy phải xin lỗi Nghiêm Hi, hàm răng cắn chặt môi dưới, sau đó khẽ ngẩng đầu len nhìn Nghiêm Hi, do dự chốc lát, lúc này mới chậm rì rì đi lên hai bước, nhìn Nghiêm Hi nói: "Nghiêm Hi, trước kia thật xin lỗi, là mình hiểu lầm cậu, mình bây giờ mình gặp ác báo rồi, thật xin lỗi."

Chu Kỳ vẫn cúi đầu, suy nghĩ lại, mình trước kia thật sự quá ác. Nếu đổi lại là Nghiêm Hi, sẽ không tha thứ cho người như mình rồi. Thật sự rất ngu, vì một người mà như vậy, tại sao?

Nghiêm Hi không hiểu, chuyện là thế nào? Chu Kỳ có phải bị kích thích hay không? Nhất thời không tiếp thụ được dáng vẻ như vậy của Chu Kỳ, giống như Cố Tiêu, bọn họ tương đối quen với Chu Kỳ ương ngạnh trước kia hơn, nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Nghiêm Hi không hiểu, cho nên không thể có phản ứng thích hợp được, cho nên cũng không có cho đáp án. Khi đợi câu trả lời của Nghiêm Hi, Chu Kỳ càng lo lắng: "Nghiêm Hi, mình thật sự biết sai rồi, tha thứ ình đi. Mình hiểu rõ, trước kia cậu bị Lý Lệ vu oan."

Nghiêm Hi nhìn Lãnh Diễm một cái, khóe miệng Lãnh Diễm treo một nụ cười bâng quơ. Nghiêm Hi khẽ cau mày, sao lại cười như vậy, thật đáng nghi. Tầm mắt lại chuyển qua Cố Tiêu, khẽ mỉm cười: "Cố Tiêu, chuyện gì xảy ra?" Chu Kỳ đột nhiên thay đổi, chắc chắn là không thể không có chuyện. Trước kia Chu Kỳ chán ghét cô như vậy, lần này Chu Kỳ lại nhận lỗi với cô, chuyện này rất trọng đại, khẳng định rất nghiêm trọng, như vậy mới khiến Chu Kỳ luôn kiêu ngạo chủ động xin lỗi.

Cố Tiêu nhìn Chu Kỳ, vô tội nhún nhún vai, lời ít mà ý nhiều: "Bởi vì Lý Lệ nhiều lần lợi dụng khuôn mặt đẹp của Chu Kỳ để hấp dẫn lão sắc lang Triệu tổng, bị Chu Kỳ biết, Chu Kỳ đau lòng, biết diện mạo thật của cô ta, cho nên liền……" Cố Tiêu không nói thêm, bởi vì thấy được Chu Kỳ càng ngày càng cúi thấp đầu. Cảm thấy nói như vậy đối với tiểu cô nương cũng không dễ dàng, suy nghĩ chính là đơn thuần cho nên mới bị người lợi dụng, điều này cũng khó trách. Cảm thấy không nên nói nữa, đưa tay vuốt vuốt nhìn Nghiêm Hi, ý nói: em hiểu được!

Nghiêm Hi đã hiểu, nhìn Chu Kỳ. Cô không ngờ Lý Lệ vì đạt được mục đích của mình, thậm chí ngay cả Chu Kỳ cũng lợi dụng. Cũng thật may không có chuyện gì. Nhìn động tác của Chu Kỳ và Cố Tiêu vừa rồi, đoán chừng còn có chuyện khác. Nghiêm Hi cũng không hỏi nhiều, vừa định đưa tay kéo Chu Kỳ, lúc này mới chú ý bàn tay Lãnh Diễm rực tiếp nhốt chặt thân thể mình. Tay không thể động, Nghiêm Hi trừng mắt: "Đi xuống."

Lãnh Diễm biết mình không thể làm gì nữa, liền ngoan ngoãn đi xuống. Nhìn Cố Tiêu vẫn ngồi trong phòng, Lãnh Diễm nhướng mày. Đang chuẩn bị bước đi liền quay lại, cẩn thận đắp kín chăn cho Nghiêm Hi, xác định không lộ chút gì, lúc này mới lôi Cố Tiêu đi ra ngoài.

Cố Tiêu trong lòng không vui, hắn mới vừa rồi bỏ nhiều công sức, hiện tại rất mệt mỏi, tại sao lại không thể để cho hắn nghỉ ngơi một chút?

"Ai ai ai, Lãnh đại gia, mình rất mệt, để ình nghỉ một chút có được không?"

Lãnh Diễm trực tiếp mở miệng cười nói, mang theo sát khí: "Được, cậu muốn nằm như thế nào?"

Sau đó Cố Tiêu liền ngoan ngoãn mặc cho Lãnh Diễm đẩy hắn đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng, Cố Tiêu lập tức khôi phục bộ dạng ban đầu, vẻ mặt Lãnh Diễm cũng nhàn nhạt. Bộ dáng kia của Cố Tiêu là cố ý, muốn không khí hòa hoãn chút mà thôi.

Lãnh Diễm cau mày nhìn bên trong một cái: "Chuyện gì xảy ra?'

Cố Tiêu suy nghĩ một chút, lên tiếng giễu cợt: "Cậu nói người đàn bà Lý Lệ kia một chút, thật đúng là quá độc ác. Người nào có thể cô ta liền lợi dụng. Nhưng cô ta cũng ngu, dùng người cũng không biết người ta có giá trị bao nhiêu, trực tiếp tiện tay lấy ra dùng, mình thực sự quá phục cô ta."

Vẻ mặt Lãnh Diễm vẫn là thờ ơ, đối với những người râu ria, anh không cần quan tâm, chỉ cần biết là tốt rồi. Chỉ là, nghe lời của Cố Tiêu,……khóe miệng Lãnh Diễm chậm rãi nâng lên: "Thế nào? Đã nghĩ đến phương án phản kích?"

Cố Tiêu nghe vậy khóe mắt cong lên, làm vẻ cao thâm, cười cười: "Cậu cứ chờ xem, chuyện này, có lẽ chúng ta sắp có việc vui."

Lãnh Diễm trực tiếp cười lớn, bốn người bọn họ không có ý đồ gì tốt. Người bên trong vẫn còn đang khóc chết đi sống lại, bọn họ đang ở bên ngoài tìm thú vui, đây thật là……

98. Chương 99

Trong phòng bệnh, Nghiêm Hi một tay kéo Chu Kỳ, hỏi rõ nguyên do rồi khẽ than thở. Không ngờ, Lý Lệ có thể làm ra chuyện như vậy.Trước kia Chu Kỳ một lòng một dạ đối với Lý Lệ, không ngờ Lý Lệ lại có thể ngoan như vậy với Chu Kỳ.

Chu Kỳ càng khóc càng thảm, Nghiêm Hi từ đầu đến cuối một câu cũng không có, cũng không muốn nói. Vốn khi ở trường học cô với Chu Kỳ tình cảm cũng không phải rất tốt, coi như không có Lý Lệ cũng không được tốt. Đối với chuyện gặp Chu Kỳ như thế này, Nghiêm Hi không biết nói gì, không có lập rường, chẳng lẽ giúp đỡ Chu Kỳ nói Lý Lệ?

Dù sao bây giờ Lý Lệ cũng là thiếu phu nhân nhà họ Chu, là chị dâu Chu Kỳ. Chuyện của nhà người ta, người ngoài ít nhúng tay thì tốt hơn, dù sao người ta mới là người một nhà. Nói không chừng hôm nay Chu Kỳ ở trước mặt cô khóc lóc rối rít, ngày mai về nhà liền hết chuyện. Như vậy hôm nay ở đây cô nói bất kỳ một câu gì cũng sẽ trở thành lý do Lý Lệ nhằm vào mình ngày sau.

Nghiêm Hi không nói gì, Chu Kỳ khóc đến sưng cả hai mắt, Chu Khải nhận được điện thoại của Cố Tiêu liền chạy tới. Thấy Lãnh Diễm và Cố Tiêu đang đứng ở ngoài phòng bệnh hút thuốc, do dự một chút rồi đi lên phái trước chào hỏi.

Lãnh Diễm đã sớm nhìn thấy Chu Khải, nhưng mí mắt cũng không động, nhả khói, giống như không thấy. Ngược lại Cố Tiêu đưa lưng về phía bên kia thang máy, Cố Tiêu nhìn thấy Lãnh Diễm lạnh lùng, quay đầu nhìn sang, quả nhiên Chu Khải đã tới. Nói cho cùng, còn có ai có thể khiến người luôn bình tĩnh như Lãnh Diễm lại lộ ra bộ mặt thối như vậy.

Cố Tiêu tắt thuốc lá trong tay, ném xuống đất, sau đó nhấc chân nghiền hai cái, xoay cười lại nhìn Chu Khải cười ha ha: "Chu tiên sinh, trùng hợp thật, anh cũng tới đây khám bệnh? Vào giờ này rồi chắc là cấp tính?"

Chu Khải đi đến trước mặt hai người đàn ông này, nghe Cố Tiêu nói, cảm giác lỗ tai mình đau, có chút kích động, trực tiếp đi lên chặn lại miệng Cố Tiêu. Chu Khải khẽ mỉm cười, đi lên phía trước hai bước, tới trước mặt Cố Tiêu nói: "Tối nay cám ơn anh đã cứu Kỳ Kỳ."

Chu Khải muốn nói tiếp, nhưng lại nghĩ tới trước kia bọn họ như thế thì có cái gì? Giao tình không có, ngược lại có một chút chuyện không vui, liền câm miệng không nói thêm. Nhìn cửa phòng bệnh khép chặt, sau đó nhìn Lãnh Diễm: "Kỳ Kỳ có phải đang ở bên trong?"

Lãnh Diễm hít một hơi khói, sau đó khẽ ngửa đầu thở ra từng vòng khói mờ mịt. Sương mù từ từ lên cao, khuếch tán quanh người Chu Khải, chóp mũi quanh quẩn mùi nhàn nhạt của thuốc lá, có chút nhè nhẹ.

Khóe miệng Lãnh Diễm chậm rãi nâng lên, đôi mắt nhìn Chu Khải nhưng vẫn không nói chuyện, môi mím có chút dãn ra, chớp mắt một cái, nhìn cửa phòng bệnh, nhang nhạt nói: "Tôi hi vọng Chu tiên sinh tự mình xử lý tốt chuyện nhà mình. Chúng tôi với anh cũng không có giao tình, lần sau gặp lại Chu Kỳ, sẽ không ra tay nữa. Anh là anh trai của cô ấy, có nghĩa vụ cũng như trách nhiệm bảo vệ em gái của mình. Nếu như không được, cũng xin đừng gây ra ở trước mặt chúng tôi."

Cố Tiêu thật bội phục Lãnh Diễm, nhìn gương mặt đó, nhìn sự lạnh lùng và xa cách mà Lãnh Diễm phát huy một cách vô cùng tình tế kia, lại nhìn gương mặt của Chu Khải, lúng túng không giống như hắn, mặt cũng xệ xuống.

Cố Tiêu vui vẻ: "Được rồi được rồi, về sau chắc Chu tiên sinh sẽ bảo vệ em gái mình ở trong nhà không cho ra ngoài, mâu thuẫn trong nhà cũng sẽ giải quyết tốt. Mình nói nha lão Lãnh, cậu cứ thoải mái đi. Người ta sẽ không vì chuyện nhà ình mà phiền đến vợ chồng son các cậu." Cố Tiêu hôm nay muốn đi nhậu, mới vừa vẫn còn bực mình, không giải thích được tại sao Chu Kỳ xuất hiện nữa. Nhưng mà không có việc gì, vừa mới hung hăng một trận, buồn bực trong lòng đã hết. Hiện tại thấy Lãnh đại gia như vậy với Chu Khải, càng thấy thú vị. Hắn cảm thấy trước kia đi học y học có chút tiếc nuối, nghe Tiểu Thâm nói, mấy năm này Lãnh Diễm là mấy năm Lãnh Diễm hoạt bát nhất. Lãnh Diễm và Nghiêm Hi hai người giống như hai con bò đực tức giận vậy, người tới ta đi rất náo nhiệt.

Chu Khải hiểu ám hiệu của Lãnh Diễm, nghĩ đến bên trong có Nghiêm Hi, hiện tại trong lòng Chu Khải đã có chút phai nhạt, không còn mãnh liệt như trước.Thời gian thật đáng sợ, hắn có thể vì Nghiêm Hi trực tiếp rời đi trong hôn lễ, nhưng bây giờ lại bởi vì một nhà bị Lý Lệ làm cho ngổn ngang, tình cảm đốivới Nghiêm Hi đã phai nhạt.

Khóe miệng khẽ cay đắng, Chu Khải khẽ mỉm cười: "Tôi hiểu."

Lãnh Diễm miễn cưỡng chớp mắt, sau đó tắt thuốc lá trong tay, trực tiếp đẩy cửa đi vào. Khi tiến vào mắt Chu Kỳ vẫn còn hồng hồng, cùng với hai hàng nước mắt, nhìn thật đáng thương. Nghiêm Hi liền lạnh lùng, cô thật sự mệt mỏi, vừa mới bị kích thích, ban ngày cảnh sát còn tới hỏi theo lệ, có thể nói hoạt động cả một ngày, cô cảm thấy mí mắt của mình đang đánh nhau. Nếu không phải hiện tại Lãnh Diễm đột nhiên đi vào khiến cơn buồn ngủ của cô bị dọa chạy, đoán chừng cô đã cắm đầu ngã trên ngối ngủ mất rồi.

Chu Khải đi vào thấy một màn như vậy, nhìn Chu Kỳ khóc đến đỏ ngầu hai mắt, Chu Khải rất đau lòng, tiến lên ôm Chu Kỳ: "Kỳ Kỳ, không sao, anh tới đón em về."

Chu Kỳ vừa nhìn là anh trai mình, nước mắt vừa mới ngừng liền bắt đầu rơi, nhào tới khóc: "Anh……"

Chu Kỳ khóc đến người khác nhìn vào liền thấy thương, khóc đến khi thấy thoải mái. Cơn buồn ngủ của Nghiêm Hi liền bị hù chạy, tỉnh nhưng vẫn có chút mơ hồ, trợn tròn mắt nhìn Chu Khải, đầu óc phản ứng chậm nửa nhịp. Nghĩ tới, người này vì sao lại tới?

Lãnh Diễm trực tiếp đen mặt vượt qua mặt hai anh em đang ôm nhau khóc, đi thẳng đến mép giường của Nghiêm Hi ngồi xuống, ôm bả vai Nghiêm Hi, vỗ nhè nhẹ, giống như trấn an cô đột nhiên có người đến náo giấc ngủ, dịu dàng không thể tưởng được. Nghiêm Hi ngẩng đầu nháy nháy mắt, mắt có chút mê mang.

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười, cúi người hôn nhẹ lên môi cô một cái, nhẹ nhàng nói: "Mệt mỏi thì nằm xuống ngủ đi. Anh ở nơi này." Nghiêm Hi nháy nháy mắt, nhưng thật sự không chịu nổi, trục tiếp gật đầu, đầu óc cũng đã ngừng hoạt động, không quản được nhiều như vậy trực tiếp đi ngủ.

Chu Khải đứng ở một bên, vừa nhìn thấy cảnh Lãnh Diễm nhu tình dỗ Nghiêm Hi đang mệt mỏi, khóe mắt không nhịn được lộ ra khổ sở. Chu Khải đưa tay vỗ vỗ Chu Kỳ khóc đến đau lòng: "Không sao, đi thôi, anh sẽ xử lý tất cả, sẽ không để cho em chịu uất ức. Đi thôi."

Chu Kỳ thút thít nức nở, nhìn giống như không thở được, mặt cũng đỏ bừng lên. Nghe được lời nói của Chu Khải, cô cũng vừa khóc vừa gật đầu một cái, dáng dấp nhìn vào thật đau lòng.

Chu Kỳ vừa mới bước được một bước, không biết nghĩ đến cái gì, quay đầu lại nhìn Cố Tiêu: "Cám ơn anh cứu tôi, đây là lần thứ hai cứu tôi rồi." Chu Kỳ hiện tại cảm thấy lúc trước mình rất ngu, vì sao vì Lý Lệ mà không phân biệt tốt xấu đối đãi với những người này như vậy?

Hai anh em họ Chu đi, Cố Tiêu vẻ mặt như táo bón, ánh mắt trước khi Chu Kỳ rời đi là như thế nào, làm sao nhìn như vậy….Rất?

Lãnh Diễm lạnh lùng nói: "Phụ nữ, không thể đối tốt với họ, cậu cứu cô ta một lần thì may, hôm nay lại cứu cô ta lần hai, không chừng trong lòng cô ta đã có biến hóa rồi. Về sau thấy cô ta nên trốn đi." Thanh âm Lãnh Diễm lành lạnh, giống như là đang xem kịch vui, nét mặt kai khiến Cố Tiêu rất buồn bực.

Thật ra thì khi Chu Kỳ quay đầu nhìn Cố Tiêu, trong lòng Cố Tiêu có chút hồi hộp. Quá dọa người rồi, không biết tại sao lại có cảm giác như vậy chứ?

Nhưng nhìn Lãnh Diễm như vậy, Cố Tiêu rất dễ nổi nóng. Chẳng lẽ đường đường là Cố Tiêu mà phải sợ một Chu Kỳ nhỏ nhỏ?

Lý Lệ đứng ở cửa sổ nhìn xuống dưới, Chu Kỳ đã đi được một tiếng đồng hồ rồi, tên vệ sĩ còn chưa về. Xem ra là đã thất bại.

Điện thoại trên tay vang lên, Lý Lệ trực tiếp ấn nút nghe, nhàn nhạt nói một câu: "Alo."

Bên kia, Tống Quốc Bằng nhìn chằm chằm cửa phòng làm viejc, thân thể mệt mỏi tựa ra đằng sau: "Lý tiểu thư, vụ kia dường như rất khó làm. Thời gian có chút gấp, có thể hay không cho tôi thêm hai ngày."

Lý Lệ nghe vậy, mắt chậm rãi nhìn lên bầu trời đêm, chợt phát hiện ra ở góc độ này nhìn thật đẹp, tầm mắt rất tốt. Cảm giác kinh hãi lập tức biến mất, nói vào điện thoại: "Chú Tống, cháu gọi chú một tiếng chú, nhưng không có nghĩa chú có quyền phủ quyết yêu cầu của cháu. Cháu nói vụ này quan trọng như thế nào chú không phải không rõ ràng, phương án chậm một giây chúng ta liền mất đi hạng mục này. Chú Tống quản lý Thánh Đức nhiều năm như vậy, không thể không rõ điểm này?"

Tống Quốc Bằng hoàn toàn sửng sốt, không tin lời vừa rồi Lý Lệ nói ra được, đầu óc nhanh chóng chuyển, nhớ lại trước kia Nghiêm Hi có nói, xem ra bản tính Lý Lệ chính là như vậy.

Hơi trầm ngâm, Tống Quốc Bằng khẽ cắn răng: "Được, tôi sẽ đốc thúc người sớm giao ra."

Lý Lệ khẽ mỉm cười: "Chú Tống, Cháu khiến chú vất vả rồi."

Khóe miệng Tống Quốc Bằng khẽ vẽ ra nụ cười, than thở mà nói: "Không khổ cực, cô trưởng thành, tôi cũng đã già rồi, chắc vị trí của tôi phải nhanh chóng nhường lại rồi." Tống Quốc Bằng ngoài miệng nói như vậy, trong lòng quả thật có lãnh khí, Lý Lệ người này……

Lý Lệ không thấy được nét mặt của Tống Quốc Bằng, cũng không hoài nghi: "Sao chú Tống lại nói vậy."

Cúp điện thoại, Tống Quốc Bằng hai tai chống lên bàn làm việc, nhìn điện thoại ngẩn người. Nghĩ một lát, quyết định cầm điện thoại lên gọi cho Nghiêm Hi,

Khi điện thoại reo lên Nghiêm Hi đang ngủ ngon, Lãnh Diễm cẩn thận bảo hộ bên người cô. Bỗng cảm thấy điện thoại trong túi có tiếng chuông, sợ ảnh hưởng khiến Nghiêm Hi tỉnh, vội vàng lấy ra xem, thì ra là điện thoại của Nghiêm Hi. Khi Nghiêm Hi nằm viện, cô không cầm điện thoại, ý tá tịch thu điện thoại di động của cô, thuận tay đưa cho Lãnh Diễm. Liếc mắt nhìn tên người, chân mày Lãnh Diễm nhăn lại. Liếc mắt nhìn Nghiêm Hi còn đang ngủ say, rón rén xuống giường. Nhẹ nhàng đóng cửa, trước khi đóng còn cẩn thận liếc mắt nhìn. Nghiêm Hi đang ngủ như heo chết, không một chút ảnh hưởng, Lãnh Diễm cười bất đắc dĩ.

Đóng kín cửa: "Alo, ông là ai?"

Đây là lần đầu tiên Lãnh Diễm và Tống Quốc Bằng nói chuyện, Lãnh Diễm biết Tống Quốc Bằng, là phó tổng bên Thánh Đức. Khi Lý Duệ Thần ở trong tù mười năm, Thánh Đức đều do Tống Quốc Bằng quản lý. Hơn nữa quản lý rất tốt, những năm gần đây mới dời tổng bộ sang thành phố A.

Nhưng Tống Quốc Bằng tìm Nghiêm Hi làm gì?

Nghĩ đến kế hoạch mà Nghiêm Hi nói, khóe môi Lãnh Diễm mím thật chặt, giống như đang chờ đối phương ình một câu trả lời thích đáng.

Nghe âm thanh không chút khách khí, Tống Quốc Bằng cũng hơi sững sờ, tại sao lại là đàn ông? Mấy năm này Tống Quốc Bằng luôn quan tâm cuộc sống của Nghiêm Hi, lập tức nghĩ tới người đàn ông cao ngạo tên Lãnh Diễm. Thời gian trước khi Nghiêm Hi trở lại thành phố A, coi như có tình cảm ổn định, như vậy hiện tại điện thoại của Nghiêm Hi do Lãnh Diễm nhận thì cũng không tính là quá ngoài ý muốn.

Tống Quốc Bằng do dự một giây, lập tức mở miệng: "Tôi tìm Nghiêm Hi, có thể hay không để cho cô ấy nghe điện thoại."

Lãnh Diễm hơi híp mắt lại nhìn Nghiêm Hi ở trong phòng, khóe miệng chậm rãi nâng lên: "Nghiêm Hi bị tai nạn xe cô, đang ở trong bệnh viện nghỉ ngơi. Nên để cho cô ấy nghỉ ngơi cho tốt hơn."

Ánh mắt vốn dịu dàng củaTống Quốc Bằng nghe được bốn chữ tai nạn xe cộ trợn to lên, không dám tin: "Tai nạn xe cộ? Chuyện gì xảy ra?"

Tống Quốc Bằng không ngờ, chỉ có vài ngày ông không nói chuyện với Nghiêm Hi thôi mà, làm sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy được?

Lãnh Diễm nhếch miệng, nụ cười càng ngày càng rõ, ý xấu cười, anh chính là cố ý nói như vậy. Hôm nay Tống Quốc Bằng gọi tới thật trùng hợp, Chu Kỳ mới vừa được Chu Khải đưa về nhà, Lý Lệ ở lầu sáu đã biết kế hoạch thất bại, như vậy sẽ làm sao?

Lúc này Tống Quốc Bằng gọi tới, như vậy đã rõ. Mục tiêu của Lý Lệ là khóa tập đoàn Thánh Đức, mà đoán chừng Tống Quốc Bằng có kế hoạch với Nghiêm Hi. Cho nên sau khi Lý Lệ gọi tới Tống Quốc Bằng liền gọi cho Nghiêm Hi.

Nếu là như vậy, vậy để cho anh đi phía sau đốt lên một ngọn lửa đi, không thể không nói kế hoạch của Nghiêm Hi rất nghiêm mật, mặc dù hiện tại anh vẫn không nghĩ ra rốt cuộc là gì, nhưng khẳng định kết cục nhất định sẽ rất đặc sắc. Nhưng phải phối hợp với kế hoạch của anh để tăng nhanh, anh không muốn tiếp tục lãng phí thời gian tại phương diện này, chuyện này kéo dài như vậy là quá đủ rồi, kiên nhẫn của anh đã hết.

"Cô ấy chút nữa là bị một chiếc xe đụng, chiếc xe kia rất đáng nghi. Hiện tại cảnh sát đang điều tra, đoán chừng sẽ có đầu mối." Lãnh Diễm luôn nói lập lờ nước đôi, mình hiểu mình nói gì, nhưng vào lỗ tai người khác liền đổi ý.

Chính là có người muốn hại Nghiêm Hi, Tống Quốc Bằng nhớ tới tai nạn xe cộ trước kia của Nghiêm Hi khi ở thành phố G, Chẳng lẽ lại là Lý Lệ ra tay?

Tống Quốc Bằng thu kiễm tròng mắt tự hỏi, nhìn thủ hạ bên ngoài: "Lãnh tiên sinh, kết quả như thế nào, xin nói cho tôi biết, có thể không?"

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười: "Tống Tổng, tôi hết sức tò mò, ông và Hi Hi có quan hệ như thế nào? Tôi biết ông là người của Thánh Đức, mặc dù Nghiêm Hi là con ruột của Lý Thánh Đức, nhưng tình cảm của bọn họ chưa đạt đến mức quan tâm như vậy? Ông thân là phó tổng của Thánh Đức, bình thường quản lý một công ty, tại sao lại lén lút quan hệ rất tốt với Nghiêm Hi?"

Tống Quốc Bằng hơi sững người, nên nói như thế nào? Lãnh Diễm rất thông minh, anh hỏi như vậy đoán chừng đã nghĩ đến điều gì đó, nhưng ngộ nhỡ anh ta không nghĩ đến thì sao? Tuy Nghiêm Hi quan hệ rất thân với Lãnh Diễm, nhưng vấn đề này hay là để hai người họ nói chuyện với nhau thôi.

"Lãnh tiên sinh, tôi tin tưởng anh đã biết một chút, không ít thì nhiều. Xin tha thứ cho tôi, chờ Nghiêm Hi muốn nói sẽ tự mình nói cho anh nghe. Tôi không phải là Nghiêm Hi, không thể thay Nghiêm Hi nói chuyện, anh nói có đúng không?'

Lãnh Diễm cười cười: "Được, vậy hôm nay ông tìm Nghiêm Hi là có chuyện? Tống tiên sinh, chúng ta đều là người thông minh, có lời gì cũng không cần giấu giếm, ông thấy sao? Hi Hi không muốn nói cho tôi bởi vì cô ấy cho rằng đây là chuyện của cô ấy. Vô luận cô ấy đối với nhà họ Chu, nhà họ Lý làm gì, cũng là trong nhà mình. Cô ấy không muốn tôi nhúng tay. Nhưng tôi lại không nghĩ như vậy, chuyện này ngày một ngày hai không giải quyết, Hi Hi liền một ngày không được an tâm. Tôi không muốn Hi Hi tiếp tục vì những chuyện như thế này mà phí tâm. Tôi muốn nhúng tay, tôi muốn giúp cho nhanh tiến triển, tôi không muốn đợi thêm nữa. Tống tiên sinh hiểu chứ?"

Tống Quốc Bằng sững sờ tại chỗ, suy nghĩ một chút, gật đầu một cái: "Hiểu."

Lãnh Diễm hài lòng cúp điện thoại, quay đầu nhìn Nghiêm Hi, khóe miệng chậm rãi nâng lên. Anh rất tò mò, kế hoạch của Nghiêm Hi là gì?

Chu Khải mang Chu Kỳ về nhà, ông Chu vừa nghe liền kinh hãi, Lý Lệ thậm chí có thể khiến vệ sĩ trong nhà thành người của mình, cần thủ đoạn như thế nào mới thần không biết quỷ không hay. Thật ra ông Chu không ngờ chính là, thật ra vệ sĩ trong nhà ban đầu đều là do Lý Lệ tìm tới, người Lý Lệ tìm chính là côn đồ, người của mình trong nhà càng nhiều cô ta càng có lợi. Ban đầu ông cụ giao chuyện này cho Lý Lệ, Lý Lệ liền đem thuộc hạ bản lĩnh không tệ mang tới cho nhà họ Chu.

"Đồ khốn kiếp, người đàn bà kia càng ngày càng quá rồi, cô ta vẫn muốn Kỳ Kỳ? Lần này tính toán muốn Kỳ Kỳ làm gì? À?" Ông Chu thật sự không ngờ, Lý Lệ càng ngày càng quá đáng. Nhìn gần ở trong bệnh viện ngoan ngoãn một câu cũng không nói, ông ta còn tưởng dù sao cũng chỉ là phụ nữ, cũng đã bị nhốt ở bệnh viện, không cho phép gọi điện thoại cũng không cho người ngoài vào thăm. Còn tưởng rằng như vậy sẽ mất liên lạc với bên ngoài, thật không ngờ còn có thể muốn làm gì thì làm.

Ngày thứ hai, Triệu tổng trực tiếp gọi điện cho Chu Khải. Chu Khải kinh ngạc, Triệu tổng gọi đến làm gì? Hành động kia đối với Chu Kỳ bọn họ còn không truy cứu, còn tưởng rằng Triệu tổng biết thức thời, ai biết

da mặt dày như vậy.

Triệu tổng trong điện thoại trực tiếp nói: "Chu tổng, chuyện lần trước là ngoài ý muốn, uống nhiều quá, đầu óc không rõ ràng. Thật xin lỗi. Hôm nay tôi gọi tới muốn thương lượng kỹ chuyện hợp tác của hai nhà. Kế hoạch xây dựng vùng giải phóng lớn như thế nào chắc Chu tiên sinh hiểu. Tôi một mình ăn không hết, nhưng người khác lại không muốn cùng hợp tác, khẩu vị bọn họ quá lớn. Ngày hôm đó Chu phu nhân đã nói với tôi, tôi cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy hai nhà chúng ta hợp tác là tốt nhất."

99. Chương 100

Lời này của Triệu tổng khiến Chu Khải rất buồn bực. Cầm điện thoại trong tay buồn bực ngẩng đầu lên nhìn ông Chu, ông Chu lập tức nhìn sang.

"Triệu tổng." Chu Khải nói khẩu hình miệng, ông Chu vừa nhìn, tâm trạng hạ xuống, nhìn chằm chằm Chu Khải. Triệu tổng có ý gì, bọn họ không hiểu.

Chu Khải cẩn thận mở miệng: "Triệu tổng muốn cùng chúng ta theo hạng mục đó?" Chu Khải hỏi rất thận trọng, trong lòng hắn không xác định ý tứ của Triệu tổng. Mấy ngày trước làm chuyện đó với Chu Kỳ, tại sao hôm nay lại đột nhiên muốn hợp tác?

Triệu tổng bên kia đoán chừng cùng nghĩ tới suy nghĩ của nhà họ Chu, liền cười hắc hắc: "Ai u, Chu tổng, con người của tôi trên phương diện làm ăn mọi người biết đấy. Tôi hiểu chuyện mấy ngày trước đối với em gái cậu là tôi không phải, tôi cũng đã nói xin lỗi, các cậu muốn thế nào thì thế đó. Nhưng hạng mục này tôi không thể một mình nuốt trọn, Chu phu nhân cũng đã nói, hai nhà chúng ta đều có nhược điểm trí mạng, nhưng Thánh Đức hiện nay tương đối mạnh, ban đầu chúng ta đã nói rồi, muốn ba nhà cùng nhau hợp tác, không biết Chu tổng cảm thấy như thế nào?"

Trước kia đã nghe đến Triệu tổng, trên phương diện làm ăn hắn là người tuyệt đối không thể bắt bẻ. Nhưng người này duy nhất có một điểm không tốt, chính là cuộc sống riêng quá phóng túng, nhưng chuyện này cũng không trở ngại cho việc buôn bán. Hôm nay Triệu tổng chủ động gọi điện tới mời cùng hợp tác, tuyệt đối không phải là ý tưởng bộc phát, hoặc giả nói hắn với nhà họ Chu ghi hận trong lòng. Triệu tổng mặc dù hoa danh, nhưng trên phương diện làm ăn uy tín tuyệt đối không có vấn đề.

Chu Khải nghe, có chút động tâm. Người nào mà không biết Chu Khải gần đây vì hạng mục này mà chạy khắp nơi. Nhưng vừa nghĩ tới đối phương là Triệu tổng. Chu Khải có chút lo lắng. Cúp điện thoại, Chu Khải vẫn còn buồn bực, cũng không nói chuyện.

"Chuyện gì xảy ra? Triệu tổng gọi điện thoại tới làm gì" Ông Chu nhìn thấy bộ dáng trầm mặc của con trai, không nhịn được mở miệng hỏi.

Chu Khải trầm ngâm một hồi, ngẩng đầu nhìn cha mình, do dự một lúc mới lên tiếng nói: "Triệu tổng muốn hợp tác với công ty chúng ta, vụ kế hoạch đấu thầu xây dựng vùng giải phóng cũ."

Ông Chu nghe vậy sững sờ, chân mày nhíu lại: "Nhân vật này không đơn giản, tại sao lại muốn hợp tác c với nhà họ Chu chúng ta? Hắn nói như vậy?"

Chu Khải xiết chặt chân mày, nhớ tới lời vừa nói cảu Triệu tổng cảm thấy có chút vấn đề, hơi nghi ngờ trả lời: "Không, hắn nói là Lý Lệ đã nói trước, hai người đã thương lượng xong. Triệu tổng trở về nghiêm túc suy nghĩ lại, cảm thấy không có việc gì lớn mới gọi cú điện thoại này."

Ông Chu nghe vậy chân mày nhíu chặt hơn, hai người kai, một là Triệu tổng có ý đồ bất chính với Chu Kỳ, một Lý Lệ vì mục đích của mình ba lần bốn lượt làm ra chuyện độc ác. Hai nhân vật này đồng hời tìm đến nhà họ Chu bàn chuyện hạng mục?

Ông Chu đã trải qua mấy chục năm chịu gió bão trên thương trường, cảm thấy chuyện này bất thường: "Con cảm thấy chuyện này như thế nào?" Loại chuyện như vậy, dù sao lợi ích cũng quá mê người, Chu thị vừa mới tiến vào thị trường thành phố A, chân còn chưa đứng vững. Kế hoạch này là một cơ hội cực lớn, chuyện này tới tay, không chirlaf vấn đề kiếm tiền mà còn có khả năng khiến Chu thị nổi danh ở thành phố A.Như vậy kế hoạch tiến quân vào thành phố A tất cả sẽ thuận lợi rồi.

Nhưng thời cơ này đến quá đúng dịp, hơn nữa đối tượng lại còn là hai người kia.

Chu Khải cau mày không nói lời nào, ích lợi của chuyện này quá lớn, giống như người nuốt vào một miếng thịt. Mà miếng thịt đó lại vô cùng béo bở lại không thể ăn, không dám ăn, loại cảm giác này thật sự rất khó chịu được.

"Không thể đồng ý." Hai cha con đang ngồi trong phòng khách suy tính, Chu Kỳ trên cầu thang lập tức nói tới. Không thể tưởng tượng được hai người này bình thường thông minh lại vì một cái hạng mục mà do dự. Chu Kỳ sợ, Rất sợ. Ngươi nói cô hôm qua chăm sóc Lý Lệ ở bệnh viện, cô cũng không làm cái gì, Lý Lệ lại hạ độc thủ với cô. Ngày hôm qua Lý Lệ đối với cô như vậy mà không ai biết, có lẽ trực tiếp giết cô rồi? Như vậy thật không có đọa lý, cô cũng không biết bao nhiêu bí mật của Lý Lệ, có phải cô ta nghĩ tới trực tiếp hạ thuộc mê ném cô lên giường Triệu tổng?

Tối hôm qua cả đêm Chu Kỳ không ngủ, nghĩ tới nghĩ lui dường như chỉ có thể như vậy. Vừa rồi cha và anh cô thương lượng cô nghe được tất cả, Triệu tổng tự dưng tìm đến nhà họ Chu bàn chuyện làm ăn? Làm sao có thể tốt bụng như vậy, trừ phi có mục đích gì.

Ông Chu vốn đang khổ não, Chu Kỳ nói như vậy càng thêm nhức đầu, cau mày hỏi: "Làm sao con dậy sớm như vậy, trở về ngủ thêm chút nữa đi. Chuyện làm ăn cha và anh con sẽ xử lý tốt. Con đi vào." Một cô gái, trông nom gì nhiều như vậy. Về sao sẽ thành như thế nào?

Chu Kỳ không vui khi nghe lời này, trước kia cô rất nghe lời, nhưng gần đây cô phát hiện cô để tâm quá ít. Tại sao? Đó là vì bình thường cô tiếp xúc với quá ít người. Nếu cô đi theo anh trai mình ở đằng sau làm chút chuyện buôn bán, những thứ khác không nói, mỗi ngày sẽ nhìn thấy nhiều dạng người hơn. Tận mắt thấy sẽ tốt hơn nhiều, tâm tư cũng sẽ khác, như vậy làm sao còn có thể bị người khác lừa?

Cho nên hiện tạo Chu Kỳ muốn đi theo Chu Khải học một ít những phương diện này. Nhưng hình như cô quên mất, Chu Khải và ông Chu gặp qua nhiều người như vậy mà vẫn bị Lý Lệ lừa. Chuyện này không tồn tại việc gặp nhiều người hay không nhiều người, mấu chốt chính là bình thường Chu Kỳ để tâm ít, luôn ở nhà tính tình làm cho người ta nhức đầu. Ngươi cảm thấy người lần đầu tiên đã gặp chuyện này liền lui về sau, thật là nhức đầu.

Chu Kỳ đem ý tưởng của mình nói với bọn họ, ông Chu cảm thấy nhức đầu. Ông ta nghĩ, bọn họ quen biết gặp mặt nhiều người, không phải còn bị Lý Lệ lừa?

Nhưng là không thể.

Ông là người lớn, là cha, mà lại nói như vậy trước mặt con mình? Đây không phải là tự hạ thấp mình hay sao.

"Kỳ Kỳ, coi như về sau con thấy ích lợi khi gặp nhiều loại người đi. Con yên tâm, cha nhất định sẽ tìm cho con một chỗ tốt để gả đi, sẽ không để cho con bị thiệt. Con hãy yên tâm đi, con đấy nha, nên ở nhà, lòng người bên ngoài rất loạn." Ông Chu nói mấy lời trấn an.

Nhưng Chu Kỳ không vui, trực tiếp không khách khí nói: "Cha, đến cha Lý Lệ cũng lừa, còn có Triệu tổng, hai người nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ sẽ hợp tác với bọn họ? Đừng quên, tối hôm qua Lý Lệ cho người bắt con, không chừng Lý Lệ hiện giờ đã biết chuyện của mình bị bại lộ. Hai người suy nghĩ một chút, tên vệ sĩ kia chính là người của cô ta, nói cách khác cô ta ở trong bệnh viện cũng có thể làm bất cứ chuyện gì, cô ta làm chuyện gì chúng ta có biết không? Nói không chừng chuyện này Lý Lệ và Triệu tổng cùng chung một lồng đấy."

Ông Chu và Chu Khải nghe vậy liền sững sờ, sau đó liếc mắt nhìn nhau. Trong mắt đối phương ít nhiều đã có chút khiếp sợ, chính là, điều Chu Kỳ tại sao họ lại không nghĩ tới? Hiện tại Chu Khải có chút sợ hãi, mình cưới một người đàn bà dạng gì vậy, cô ta có thể vì mục đích của mình mà làm bất cứ chuyện gì, người như vậy……

Trên trán Chu Khải chảy ra mồ hôi lạnh, ngẩng đầu nhìn ông Chu. Chu Kỳ nhìn hai người đàn ông nhà mình, không hiểu trong mắt họ đang nói gì. Dù sao cũng là bọn họ hiểu mà cô không hiểu, Chu Kỳ bực mình: "Hai người đừng có mà ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta mãi vậy, nói gì đi, chuyện này phải làm sao?"

Chu Khải thở dài, trong lòng lại nghĩ tới một người, Lãnh Diễm!

Nghiêm Hi xuất viện, cuối cùng cô cũng được xuất viện. Ở trong bệnh viện ba ngày, bởi vì chuyện kỳ quặc, cũng sợ người nhà lo lắng, Lãnh Diễm liền nói với người trong nhà là đem Nghiêm Hi đi chơi hai ngày, chính anh cũng không tới công ty, cả ngày sống trong bệnh viện. Nghiêm Hi còn thú vị nói, anh xem một chút vị lão bản này, cả ngày không ở công ty, làm sao có thể, cẩn thận thuộc hạ không thành thật len lén móc rỗng công ty mất.

Lãnh Diễm cười rất tự tin, lông mày nhướng lên nhìn Nghiêm Hi: "Em cho rằng mấy năm nay anh không lăn lộn hay sao? Tiểu Tam đã trấn giữ ở công ty, chuyện gì cũng sẽ gọi điện thoại cho anh ngay, không có việc gì."

Nghiêm Hi mở to hai mắt giả bộ mù, mắt lấp lánh: "Anh nói anh đi, cả ngày lười biếng mà còn có thể kiếm ra tiền, dáng dấp lại đẹp mắt như vậy. Ai nha nha, không được không được, em phải có dự định, tiết kiệm cho đến lúc đó người nào đó bị đào trụ mất." Vừa nói tay chân còn đập đập lên người Lãnh Diễm, sau đó lại lôi kéo. Cô bất giác lôi kéo trên người Lãnh Diễm, Lãnh Diễm đưa tay nắm lấy cô, một tay cẩn thận ôm Nghiêm Hi, mắt cong cong cười, cả mặt đều tràn ngập sủng ái.

"Tốt, nếu không hôm nay chúng ta đi công chứng đi, như vậy trên người anh đều là của em rồi, như thế nào?" Tâm can của anh kích động, chớ nhìn bề ngoài anh không có phản ứng gì, nhưng khi nhắc đến vẫn đền công chứng trái tìm nhỏ liền đập nhanh cấp tốc.

Nghiêm Hi cười hì hì nhìn Lãnh Diễm. Cô hiện tại dựa vào người anh, nhìn gương mặt anh tuấn không có phản ứng gì, nhưng cô cảm thấy tim người nọ đập nhanh lên vài nhịp.

"Anh thật sự muốn kết hôn với em? Nghiêm Hi thận trọng, giống như trước mắt mình người này chưa từng thấy qua. Khiến cho Lãnh Diễm tức không nói được gì. Làm ơn, chuyện cưới cô anh chờ đã lâu rồi, nghe được Nghiêm Hi hỏi như vậy trong lòng kích động, có cửa?

Lãnh Diễm lập tức tỏ thái độ: "Thật thật thật, em nên đồng ý đi thôi." Lãnh Diễm nói rất đáng thương, thuận thế cọ cọ vào ngực Nghiêm Hi. Đầu tựa vào hõm vai cô, giọng nói đáng thương, ánh mắt long lanh, nhìn như sắp khóc. Mọi người nói cô nương hận không thế ngay lập tức gả, Lãnh đại gia hắn trực tiếp hận không thể ngay lập tức cưới.

Nghiêm Hi im lặng nhìn Lãnh Diễm giả bộ nũng nịu trước mặt, trước kia đúng là như vậy sao?

Nghiêm Hi cau mày nhớ lại thời gian trước kia cùng sống với Lãnh Diễm, không nhớ rõ là như như vậy nha. Trước kia cô còn nhỏ, trên căn bản luôn được Lãnh Diễm cưng chiều, luôn là cô với đôi mắt to long lanh nhìn Lãnh Diễm, sau đó Lãnh Diễm nhìn cô với đôi mắt bồ câu, cảm thấy rất đáng thương. Hết cách rồi, cô yêu cầu gì anh cũng không quyết tâm phản đối được.

Lãnh Diễm nằm ở hõm vai của cô khóe miệng len lén toét ra một nụ cười. Trước kia cưng chiều cô, nhưng hiện tại không giống nhau, dĩ nhiên là việc làm nũng cũng phải là tiên hạ vi cường. Nếu không đến lúc đó Nghiêm Hi không muốn kết hôn thì anh phải làm như thế nào bây giờ?

Nghiêm Hi im lặng: "Hiện tại kết hôn hay không thì có gì khác biệt đâu." Nghiêm Hi cảm thấy mặt có chút nóng, không biết có đỏ hay không?

Người này cũng thật là, cứ nũng nịu đòi cưới như vậy, chính anh một chút thành ý cũng không có, cô mới không cần đồng ý.

Lãnh Diễm cũng bất đắc dĩ, nhất quyết không tha giống như một oán phụ: "Không giống nhau, anh cảm giác hiện tại giống như ra cửa không phải là chồng của em, ta không có thân phận nha nha nha. Anh muốn thân phận, tiểu tức phụ, anh muốn thân phậnnnnnnnnnnnn" Lãnh Diễm ngẩng đầu gầm thét.

Tròng mắt Nghiêm Hi híp lại, nháy mắt mấy cái, không nói lời nào.

Trong thời điểm quan trọng này Tiểu Thâm không biết sống chết lại xuất hiện, hi hi ha ha bước vào, vừa vào cửa liền nhìn thấy Nghiêm Hi ngồi trên đùi Lãnh Diễm, hai người mắt to trừng mắt nhỏ. Hắn cười ha ha: "Ai nha, ha người đúng là chán quá rồi, chuyện vợ chồng tốt như thế nào thì cũng đừng như vậy nha. Mình nhìn nhìn anh anh em em như vậy làm sao chịu nổi, các cậu làm như vậy mình làm sao chịu nổi!"

Lãnh Diễm buồn bực, anh vất vả lắm mới bực được Nghiêm Hi nói đến câu cuối cùng, cái tên Tiểu Thâm không có mắt hay sao mà làm hỏng vậy? Mang theo đôi mắt oán hận bắn thẳng đến, mí mắt Tiểu Thâm nhay nhảy, đây là chuyện gì?

Phong Trác Hạo ở phía sau không biết khi nào thì cũng đi vào, so với Tiểu Thâm mờ mịt không biết, Phong Trác Hạo ôm con trai xem cuộc vui. Bởi vì thật sự ngại vì lúc này động tác của Lãnh Diễm và Nghiêm Hi có chút không nên, Phong Trác Hạo phải một tay ôm một tay che mắt cho Nhục Đoàn Tử.

Sau đó Nhục Đoàn Tử cũng không vui lòng, méo mó kêu loạn: "Lão Phong, cha buông mắt con ra, con muốn nhìn, con muốn xem!'

Phong Trác Hạo cười cười nhìn hai người bọn họ, đối với phản kháng của tiểu bất điểm trong lòng không đáp lại một chút.

Nghiêm Hi nghe âm thanh non nớt nhìn ra cửa. Trời, không chỉ Tiểu Thâm làm bóng đèn, còn nhìn thấy Phong Trác Hạo đang che mắt Nhục Đoàn Tử, thế này mới ý thức được mình vẫn đang ngồi ở trên đùi Lãnh Diễm. Lập tức buông lỏng cô tay Lãnh Diễm, sau đó trượt xuống.

Một nhóm người tiến vào, ngoài miệng điều mang nụ cười bắt gian tại trận, gương mặt không có ý tốt. Nghiêm Hi da mặt mỏng, ngượng ngùng ngẩng đầu. Mặt Lãnh Diễm thổi lại, như bị đánh, rất không thoải mái.

Tiểu Thâm biết nguyên nhân, lại mừng rỡ nhìn thấy bọ dáng này của Lãnh Diễm, liền làm bộ không biết ha ha cười nói: "Tiểu Hi Hi, chúc mừng hôm nay em xuất viện. Về sau đi bộ cần cẩn thận một chút, nhìn thấy mấy cái xe kỳ quái thì nên đi đường vòng. Có biết hay không?" Tiểu Thâm nói giọng dụ dỗ tiểu hài tử.

Phong Trác Hạo bế con đến, người này thật là, một bộ trang phục nam tính, còn đeo mắt kính, kết quả lại bế một đứa trẻ trong ngực. Hình tượng này coi như là giảm bớt nhiều. Chỉ là, nhìn thế nào cũng thấy rất hài. Hoặc là người này lớn lên đẹp trai, cộng thêm trong ngực anh có một tiểu chính thái, hai người đều là nhân vật xinh đẹp anh tuấn, nhìn dưỡng mắt vô cùng.

Nghiêm Hi rất muốn bế tiểu chính thái, đưa tay muốn ôm, kết quả tiểu chính thái quay ngoắt mông một cái, không để ý tới cô. Ngược lại nhìn Lãnh Diễm ngồi trên giường, đôi mắt nhìn chằm chằm anh, giống như cảm thấy rất hứng thú, một đôi mắt mặc ngọc chớp chớp tò mò, sau đó đưa đôi tay nhỏ bé của mình ra, đưa tay muốn Lãnh Diễm bế.

Nghiêm Hi nhìn thật hâm mộ, kết quả Lãnh Diễm không thèm để ý tới, đối mặt với tiểu chính thái Lãnh Diễm còn lạnh lùng hơn, giống như tiểu chính thái vừa làm với Nghiêm Hi, nghiêng đầu không để ý tới nó. Tiểu chính thái mắt long lanh, uất ức chu môi.

Phong Trác Hạo cũng không nguyện ý nhìn con trai mình thấy nam nhân xinh đẹp liền kích động muốn ôm. Đây là chuyện gì xảy ra, cau mày vỗ một cái lên người Nhục Đoàn Tử: "Chuyện gì xảy ra, ta là cha ruột của con, làm sao con còn có thể nhìn thấy nam nhân xinh đẹp này liền có hứng thú muốn ôm?" Phong Trác Hạo rất nhức đầu, mẹ của đứa trẻ giải thích qua, trước kia đứa bé chưa từng thấy qua cha của mình, tạo thành một thói quen, hễ thấy nam nhân xinh đẹp liền nhổm lên nhìn, muốn nhìn xem có phải hay không giống bản thân sau này, muốn biết người nọ có phải cha của mình hay không.

Khi nghe được như vậy Phong Trác Hạo rất thương tâm, đứa nhỏ này sinh ra ở bên ngoài, từ nhỏ đã không có cha, mình nhất định sẽ đau lòng.

Nhìn Nhục Đoàn Tử đáng thương như vậy, Nghiêm Hi đưa tay đẩy Lãnh Diễm: "Anh ôm nó một chút thì có sao đâu."

Khóe miệng Lãnh Diễm vểnh lên, khốc khốc nói một câu khiến mọi người đồng loạt phun ra: "Ngực của anh chỉ có thể cho em, dù về sau sinh con cũng không ôm."

Lời này khi ở thời điểm theo đuổi lão bà thì chính là lời thề son sắt, ai biết sau khi sinh ra đứa bé ôm nó còn nhiều hơn Nghiêm Hi ôm, Nghiêm Hi nghĩ tới lời này ngày hôm nay cảu Lãnh Diễm không nhịn được khóe miệng co quắp.

Một nhóm người coi như trùng trùng điệp điệp mừng Nghiêm Hi xuất viện. Về đến nhà, Phong Trác Hạo đem Nhục Đoàn Tử đưa cho Nghiêm Hi trông, lôi Lãnh Diễm và nhóm người vào trong thư phòng.

Trong thư phòng, Phong Trác Hạo vẻ mặt khó coi, nhìn một nhóm người nằm ngổn ngang trên sô pha, Phong Trác Hạo mở miệng: "Hôm nay tôi nhận được một tin, nghe nói Triệu tổng đã bắt tay vào thực hiện rồi. Kế hoạch bên kia là một vong tiếp một vòng. Tôi không rõ, Triệu tổng hình như là muốn hợp tác cùng Lý Lệ còn có cả Chu thị. Chu thị và Thánh Đức bên Lý Lệ làm sao có thể để cho Triệu tổng có ý định này? Nếu muốn tìm công ty hợp tác, phải tìm những công ty lực lượng tương đương nhau. Lý lệ cũng là kỳ nhân, nhưng có thể thuyết phục Triệu tổng luôn luôn bắt bẻ kia, cô ta dùng biện pháp gì đây?"

Lãnh Diễm nửa tựa vào ghế da sau bàn đọc sách, cái ghế còn không có việc gì chuyển hai vòng, nghe được lời của Phong Trác Hạo, khóe miệng Lãnh Diễm nâng lên, cười cười không lên tiếng. Ngược lại Tiểu Thâm một bên nói: "Mình nói cô ta thật giỏi, cậu nói cô ta giả bộ lâu như vậy mà không mệt mỏi? Hay nói là cô ta cảm thấy chính mình có bộ dạng như vậy?"

Cố Tiêu cười theo, liếc mắt nhìn Lý Duệ Thần không nói gì, đưa tay đẩy một cái: "Mình nói, hai em gái này, cậu thích cô ta hơn à?"

Lý Duệ Thần miễn cưỡng giương mắt nhìn lên, lời này của Cố Tiêu là tùy ý hỏi, nhưng lại dẫn tới chú ý của mọi người, lỗ tai cơ hồ mở rộng hơn. Lý Duệ Thần cười cười: "Cậu cảm thấy nếu như mình nghiêng về Lý Lệ, hiện tại mình còn ngây ngô ở chỗ này?"

Cố Tiêu cười ha ha, cười có chút không kiềm chế được, nửa đùa nói: "Ai, không nhất định như vậy nha. Lý Lệ thật sự là bò a, nói không chừng cậu chính là người mà cô ta cài bên người bọn mình nha." Cố Tiêu thành thật nói, càng nghĩ càng thấy khả năng này lớn, miệng từ từ mím lại, sau đó lầm bầm lầu bầu gật đầu một cái: "Ừ, phát hiện của mình có thể tồn tại."

Lý Duệ Thần trực tiếp phục, ngồi tại chỗ thở dài: "Cảm tạ, trí tưởng tượng của đại gia ngài thật phong phú, tại hạ cam bái hạ phong."

Cố Tiêu bị Lý Duệ Thần khôi hài chọc cho cười ha ha, khóe miệng Phong Trác Hạo và Lãnh Diễm cũng khẽ nâng.

Phong Trác Hạo lập tức nghiêm chỉnh lại, nhìn Lãnh Diễm: "Em rể, đã nghĩ nên xử lý như thế nào rồi?"

Lãnh Diễm một tay nâng cằm mắt nhìn Phong Trác Hạo, khóe miệng chậm rãi câu lên, kéo ra một nụ cười thần bí: "Vấn đề này các anh không cần hỏi, người phụ nữ bên ngoài so với chúng ta còn mạnh hơn. Tiểu cô nương này của chúng ta, có thể gọi là phụ nữ rồi."

Mọi người nghe vậy có chút giật mình, một người phụ nữ tự mình xử lý chuyện này?

Lãnh Diễm đối mặt với ánh mắt tò mò của mọi người chỉ cười không nói, chỉ nói: "Chuyện này Nghiêm Hi sẽ xử lý tốt. Mình cũng không cần lo lắng. Hiện tại mình quan tâm nhất là làm sao có thể lấy người phụ nữ cường hãn này về nhà. Đến đây, các cậu cho thêm ý kiến?"

Mọi người vừa nghe đến chuyện này, dường như còn đáng xem hơn chuyện Nghiêm Hi làm thế nào đánh ngã Lý Lệ, lập tức ồn ào lộn xộn nói.

Bên ngoài, Nghiêm Hi và Nhục Đoàn Tử chơi rối tinh rối mù lên, điện thoại vừa vang lên, Nghiêm Hi cẩn thận dặn dò tiểu bảo bối: "Bảo bối, một mình chơi một lúc nha, a di đi nghe điện thoại, ngoan ngoãn nha."

Vừanhìn vào màn hình điện thoại, thấy là Chu Khải, Nghiêm Hi lập tức thấy mơ, đây là tình huống gì, gần đây cô và người nhà họ Chu phản xung?

Thế nào lại như vậy trước mặt cô, Chu Khải trước kia cũng chưa bao giờ gọi điện, lần này là như thế nào?

"A lô?" Nghiêm Hi cố gắng nói như bình thường, không để lộ bất kỳ tâm tình nào khác, ngay cả một ý nghi ngờ cũng không xuất hiện.

Chu Khải đang đứng ở trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cú điện thoại này nên hay không nên gọi? Hắn đã nghĩ thật lâu, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được gọi đến, đã bao lâu hắn không chủ động gọi điện thoại

rồi? Kể từ khi hai người chia tay, hiện tại lại gọi điện thoại, hình như cũng không có ngọt ngào như trước kia. Đây chính là hiệu quả của thời gian, bất kỳ quan hệ ngọt ngào nào, thời gian lâu dài, liền phai nhạt.

"Hi Hi, đã lâu không gặp, có thời gian cùng đi uống một chén chứ?"

Khóe miệng của Nghiêm Hi không nhịn được co quắp, cô rất muốn nói, đa lâu không gặp? Tối hôm qua không phải là mới vừa thấy qua hay sao? Nhưng người ta nói như vậy, co lại nói ra thì không tốt, như vậy là không cho người ta chút mặt mũi. Nhưng tại sao lại muốn gặp mặt?

"Có chuyện gì không? Anh cũng biết, anh đã kết hôn rồi, hiện tại bên cạnh em cũng có Lãnh Diễm. Những chuyện đã xảy ra, hiện tại lại gặp mặt……" Có chút không tiện?

100. Chương 101

Chu Khải nghe Nghiêm Hi nói như vậy trực tiếp ngây ngẩn cả người. Hắn rất muốn nói cho Nghiêm Hi có thể hay không không nên coi hắn như ôn dịch mà tránh né.

Nhưng lời đã đến cổ họng nhưng không phát ra được, Chu Khải hiểu, kể từ khi chuyện kia xảy ra hắn và Nghiêm Hi đã xong rồi. Thấy Nghiêm Hi bên cạnh Lãnh Diễm, hắn cũng biết đã không còn có khả năng. Nhưng trong lòng vẫn luôn tránh né vấn đề này mà thôi, giống như tự tê dại mình, tự len lén nói với mình, dù như thế nào trước kia hắn và Nghiêm Hi cũng có chút tình cũ, về sao vẫn có thể giao thiệp, mình vẫn có thể thấy Nghiêm Hi.

Nhưng hôm nay Nghiêm Hi vô cùng thẳng thắn nói cho anh biết, không có khả năng.

Một câu nói chặn ở cổ họng Chu Khải nhả không ra mà nuốt cũng không trôi, giống như mắc xương cá vậy, hơn nữa còn khiến hắn đau.

"Ha ha, Nghiêm Hi, anh chỉ có chuyện muốn hỏi em mà thôi." Âm thanh của Chu Khải đã có chút khổ sở, hắn cảm thấy âm thanh của mình có chút run rẩy. Không biết Nghiêm Hi có hiểu không, hoặc là chính là lòng của hắn đang run rẩy.

Nghiêm Hi hiểu, âm thanh bên kia có chút khác thường. Nhưng hiện tại trong lòng cô trừ Lãnh Diễm ra thì không có ai, không có Chu Khải, không muốn gặp, không muốn gặp không có nghĩa là không bỏ được. Ngược lại Nghiêm Hi đã sớm buông xuống vào ngày Chu Khải kết hôn, cô từ trước đã như vậy, lấy được bỏ được. Đại não cũng có thể tính toán được, đoạn tình cảm này mình muốn bỏ xuống, do vậy dù trong lòng của cô có chút không bỏ được, đại não cũng sẽ chi phối thân thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Âm thanh cô nhàn nhạt: "Chu Khải, có chuyện gì nói qua điện thoại đi, em đang giúp người trông trẻ, thật sự không tiện." Nghiêm Hi nói với âm điệu bình thường, giống như nhận điện thoại của một người bình thường, không có chút cẩn thận hoặc lén lén lút lút, thoải mái để mấy người mới ra khỏi thư phòng nghe được.

Chu Khải?

Khóe miệng Tiểu Thâm kéo lên xem kịch vui, tà khí câu lên, nhìn Lãnh Diễm ra cuối cùng, ai biết được biểu hiện của Lãnh Diễm vẫn là lạnh nhạt. Hắn từng thấynét mặt muôn màu muôn vẻ của Lãnh Diễm khi ở cùng một chỗ với Nghiêm Hi. Tiểu Thâm buồn bực, cảm thấy Lãnh Diễm quá mạnh mẽ, vô luận ở trước mặt người nào cũng chỉ có một gương mặt, vẻ mặt nhàn nhạt, có chút lạnh lẽo, có chút cao thâm khó lường, làm cho người ta không nhìn ra được trong lòng đang nghĩ cái gì. Nhưng khi đối mặt với Nghiêm Hi Lãnh đại gia lại có thể phát huy vô cũng tinh tế tất cả nét mặt.

Vậy cũng không phải là một loại bản lãnh.

Lãnh Diễm chỉ nhìn lướt qua Nghiêm Hi, sau đó đem tầm mắt khóa trên người Nhục Đoàn Tử, đi tới ngồi xuống ôm nó, chơi đùa với nó. Nhục Đoàn Tử rất vui mừng, chú đẹp trai rốt cuộc tới chơi đùa với nó rồi. Nhục Đoàn Tử rất thích Lãnh Diễm, cảm thấy Lãnh Diễm rất tuấn tú, đẹp trai hơn cha nó nhiều, biểu hiện trên mặt cha nó luôn như vậy, rất khó coi. Nhưng mẹ đã nói, trên thế giới này cha là người đẹp nhất, ngay cả nó cũng không sánh bằng. Những lần này Nhục Đoàn Tử xì mũi coi thường, chẳng lẽ đây chính là vương bát nhìn hạt đậu trong truyền thuyết, nhìn thuận mắt?

Nhục Đoàn Tử lôi kéo tay áo Lãnh Diễm, chớp chớp mắt: "Chú, dì Hi Hi nói chuyện với người đàn ông khác, người không tức giận sao?"

Lời này vừa nói ra, mọi người cười ngất!

Đứa nhỏ này mới mấy tuổi à? Nghe nói là chưa tới bốn tuổi, bây giờ người cũng lợi hại như vậy. Nó biết những thứ kia là gì nha? Cáo già cáo già. Hiện tại đứa bé kia cũng không dọa được, một đứa bé lanh lợi.

Phong Trác Hạo im lặng, ngươi nói đứa nhỏ này vừa mới trở về bên cạnh hắn không lâu, đứa nhỏ này biết những vấn đề này?

Rất dễ nhận thấy chính là do mẹ đứa bé truyền thụ, ngươi nói mẹ đứa bé như thế nào.

Ngược lại Lãnh Diễm vẫn ung dung nhìn viên cầu nhỏ, khóe môi câu lên, một đôi mắt xinh đẹp cùng với cặp mắt to đen nhánh của Nhục Đoàn Tử nhìn nhau. Mắt hai người này rất đẹp, đều thật to, tròn trịa, mắt hai mí,... lông mi cong dài giống như một cái quạt. Trước kia Lãnh Diễm chớp mắt một cái, Nghiêm Hi đã cảm thấy người đàn ông này sao lại đẹp mắt hơn cả cô, thật sự là bất công. Chẳng lẽ anh sinh ra vì để đả kích mình?

Lãnh Diễm nhếch miệng nhìn Nhục Đoàn Tử: "Dì Hi Hi của cháu là tán gẫu chuyện công với người khác, không nghe thấy giọng nói của cô ấy à? Giọng này cùng với giọng khi nói với cháu có bất đồng không, đã hiểu chưa?"

Nhục Đoàn Tử nghi ngờ nhíu mày, sau đó mới bừng tỉnh hiểu ra. A, hóa ra là như vậy, lần này Nghiêm Hi nói chuyện có chút cứng, không giống bình thường mềm mại, giọng trước kia còn có thể nghe thấy mùi vị nũng nịu, nhưng lần này rõ ràng là công thức hóa.

Tiểu Thâm phục Lãnh Diễm, thật không hổ là nàng dâu nuôi từ nhỏ. Từ lời nói hình dáng có thể nhận diện được thân phận của người nọ. Con dâu nuôi từ nhỏ rất có tác dụng nha, nhưng hắn thế nào giờ, hắn cũng muốn nuôi một người. Nhưng hiện tại hắn đã 28 rồi, nuôi một đứa bé năm tuổi?

Đây không phải là nuôi con dâu từ nhỏ mà là nuôi khuê nữ?

Thôi, hắn vẫn nên nuôi con dâu, về sau sinh con trai thì nhét cho nó, mình không hưởng thụ được thì để phúc lợi cho con tai mình hưởng thụ.

Nghiêm Hi cúp điện thoại nhìn đám người kia: "Cũng nói chuyện phiếm xong? Hôm nay ở lại ăn cơm đi, thuận tiện em cũng gọi Chu Châu tới, như thế nào?"

Mọi người nghĩ cũng tốt, hiện tại cũng gần trưa rồi, toàn gia đi đón Nghiêm Hi xuất viện, sẽ không qua công ty. Hiện tại qua công ty cũng không tiện, vậy thì dừng ở đây, thuận tiện nhìn tài nghệ nấu ăn của nhà Lãnh đại gia như thế nào.

Nghiêm Hi nằm viện mấy ngày coi như đã quên hoàn toàn tới Chu Châu. Vừa nghĩ tới chuyện ăn cơm mới chợt nhớ tới Lưu Thế Hiền. Lưu Thế Hiền tay nghề rất tuyệt, từ Lưu Thế Hiền mới nghĩ tới Chu Châu.

Khi Nghiêm Hi gọi điện thoại cho Chu Châu thì Chu Châu đang cùng Lưu Thế Hiền hô to gọi nhỏ chơi đùa, âm thanh kia truyền vào rong lỗ tai Nghiêm Hi, Nghiêm Hi lập tức ngây ngẩn người, đoán một chút cô nghe thấy gì?

Bên kia Chu Châu đang bị Lưu Thế Hiền lột sạch, điện thoại gọi tới, Lưu Thế Hiền có chút khó chịu. Thật vất vả mấy ngày Chu Châu mới an phận một chút, Chu Châu vừa nhìn là điện thoại của Nghiêm Hi lập tức nửa đường kêu dừng, nắm điện thoại như bảo bối. Kết quả Lưu Thế Hiền khó chịu liền dùng sức, thiếu chút nữa đem Chu Châu lên đỉnh giường. Chu Châu có chút thê thảm, giận dữ hô to: "Anh làm gì vậy, đi xuống, em đang nói chuyện điện thoại với Nghiêm Hi đấy."

Kết quả chính là, Lưu Thế Hiền không đi xuống, Chu Châu cũng không để ý hắn trực tiếp dừng lại tán gẫu với Nghiêm Hi.

"Ok ok, một lát nữa chúng mình tới nhà cậu ăn chực."

Kết quả khi Lưu Thế Hiền đến nhà Nghiêm Hi gương mặt rất thúi, Nghiêm Hi còn muốn Lưu Thế Hiền giúp một tay, người ta đi vào cho Nghiêm Hi một cái liếc mắt. Nghiêm Hi sờ mũi một cái, nhớ tới lúc gọi

điện thoại cho Chu Châu thì trong điện thoại truyền tới âm thanh không hài hòa kia, Nghiêm Hi nghĩ, lại nhìn Lưu Thế Hiền, liền ngượng ngùng cười cười. Có chút ngượng ngùng xin lỗi người ta.

Lưu Thế Hiền và Lãnh Diễm cũng là lão huynh đệ, nhớ năm đó Lãnh Diễm tá túc ở nhà Chu Châu, chính là lúc Lưu Thế Hiền cầm muôi, tài nghệ rất cao, bữa ăn kia Lãnh Diễm rất vui vẻ.

Nghiêm Hi nhìn một phòng đại gia cộng thêm một tiểu đại gia gặp khó khăn, biết người duy nhất lại không cẩn thận chọc phải, bây giờ làm sao đây?

Chu Châu thấy cô nhìn chằm chằm Lưu Thế Hiền thì buồn bực: "Cậu nhìn anh ta làm gì?"

Nghiêm Hi cảm thấy mí mắt mình rút ra, âm thanh của Chu Châu lớn như vậy, mấy đại gia kia nhìn tới. Nghiêm Hi nhếch miệng cười một tiếng: "Hắc hắc, mấy vị đại gia, trong các người ai sẽ là người nấu cơm?"

Mọi người coi như hiểu, là không biết làm cơm, vậy vừa nãy còn sảng khoái mời? Bọn họ còn nghĩ tới để biết thức ăn nhà Lãnh đại gia, nhìn như vậy, nhà Lãnh địa gia không có thứ ăn gì rồi.

Lãnh Diễm híp mắt cười nhìn một vòng, mọi người giật mình một cái, trực giác cảm thấy không ổn, Tiểu Thâm trực tiếp lấy cớ chạy, lời còn chưa nói ra, Lãnh Diễm đã khai mở kim khẩu: "Chúng ta nơi nào cũng đều đã đi qua, nhưng mà chưa có đi qua phòng bếp. Được, đi thôi, cùng nhau nhìn xem."

Lãnh Diễm đang đau lòng lão bà của mình, nhưng người khác đâu? Lãnh đại gia, ngươi nghĩ đau lòng lão bà của ngươi, có thể hay không tha cho chúng ta?

Cuối cùng bữa cơm đó rất thảm, thiếu chút nữa gây ra án mạng. Lưu Thế Hiền cũng không quản, chỉ đứng một bên nhặt rau. Cuối cùng cơm cũng không được ăn ngược lại Tiểu Thâm thấy máu. Mười đầu ngón tay kia của Tiểu Thâm được hình dung như không dính nước dương xuân cũng không quá, vừa mới hạ đao liền chảy máu. Nghiêm Hi nhìn mà toát mồ hôi, cảm thấy da mấy người đàn ông trong phòng còn mảnh mai hơn nhiều so với mình.

Náo cả buổi trưa, nhìn một phòng bừa bãi, Lãnh Diễm không nhìn nổi: "Ai, xem ra các cậu cũng chỉ có thể mất tiền rồi, đi đi đi không chết đói, đi ra ngoài ăn đi." Nói xong ôm bộ mặt bất đắc dĩ của Nghiêm Hi ra ngoài. Còn dư lại mấy người nhìn nhau vội vàng đi theo.

Chu Khải không ngờ Nghiêm Hi sẽ như vậy đối với mình, trong lòng không còn cảm giác. Ông Chu đi tới hỏi: "Như thế nào? Bên kia nói như thế nào, chuyện này có vấn đề gì không?" Chu Khải lừa gạt cha mình nói hắn gọi điện hỏi mấy người bằng hữu, kết quả ông Chu ở trên lầu thấy Chu Khải gọi điện xong liền hỏi.

"Nha…… Bọn họ nói không có vấn đề gì." Trong đầu Chu Khải còn đang nghĩ tới chuyện tình trước kia của Nghiêm Hi, ông Chu hỏi như thế nào, căn bản đầu óc của Chu Khải không phản ứng kịp là chuyện gì, theo phản xạ có điều kiện nói: không có vấn đề gì.

Cứ như vậy, vấn đề cả nhà họ Chu lo lắng được giải quyết sau một câu nói vô tình của Chu Khải. Ông Chu vừa nghe không thành vấn đề, không thành vấn đề thật tốt. Thật ra thì trong lòng ông ta còn hi vọng hạng mục này không có vấn đề. Thương nhân ư, trong lòng ít nhiều đều mong tiền tới tay có thể nắm.

Mấy ngày kế tiếp, Chu Khải một mực nghĩ tới vấn đề của Lý Lệ, rất muốn ly hôn, nhưng hiện tại cơ hội còn chưa tới.

Ông Chu trầm ngâm mở miệng: "Con nói, Triệu tổng đã thương lượng xong với Lý Lệ, vậy tạm thời mà nói, con không thể ly hôn với Lý Lệ. Đợi thêm một thời gian nữa đi, chờ khi chúng ta kéo được Triệu tổng về bên cạnh mình rồi hãy nói."

Chu Khải cau mày, hiện tại chuyện hăn muốn làm nhất là đi tìm Lý Lệ nói chuyện ly hôn, nhưng hiện tại tình huống này không cho phép. Nhìn ông Chu tích cực chuẩn bị hạng mục cạnh tranh, trong lòng Chu Khải không nói ra cảm giác gì, ngày đó cũng không biết chuyện gì xảy ra liền thuận miệng nói ba chữ không thành vấn đề.

Lý Lệ xuất viện, lấy tư thái cao nhất tiến vào, hầu ở bên cạnh Triệu tổng, hai người nói nói cười cười trước mặt người khác.

Bên Lãnh Diễm cũng rất an tĩnh, giống như thật sự ổn thỏa, Nghiêm Hi cũng án binh bất động, trên căn bản chỉ có nhà họ Chu và Lý Lệ hành động. Gần đây Lý Lệ và trên dưới nhà họ Chu đả thông quan hệ, phương án đấu thầu trong tay cũng vô cùng thuận lợi.

Mấy ngày nay cơ hồ ngày nào Lý Lệ cũng yêu cầu Tống Quốc Bằng phải có phương án tốt hơn, hiện tại Lý Lệ đã công khai xuất hiện trong nội bộ công ty Thánh Đức. Mọi người đều biết là đại tiểu thư của công ty, đối với Lý Lệ tương đối cung kính.

Tuy nói Nghiêm Hi là con gái ruột của Lý Thánh Đức, Lý Lệ chỉ là con nuôi, nhưng mọi người đều rất dễ nhận thấy càng hy vọng nhìn thấy đại tiểu thư chính thức_Nghiêm Hi.

Trong nhà vệ sinh từ trước tới giờ đều là chỗ tập hợp bí mật, mấy nữ nhân viên lén lút ở trong này trang điểm lại. Nhớ tới Lý Lệ vừa mới nghênh ngang ở trong công ty vênh mặt hất hàm sai khiến người khác, các nhân viên nữ khinh thường nói: "Cô xem một chút đại tiểu thư này, rõ ràng chỉ là được nhận nuôi, lại vẫn nghĩ tới công ty. Tôi xem, mục đích của cô ta chính là lấy được công ty nha. Chuyện trước kia cô ta làm ai mà không biết, hiện tại tất cả người trong thiên hạ đều biết đại tiểu thư chân chính của chúng ta Nghiêm Hi. Nghiêm tiểu thư còn chưa chạy đến công ty, con gái nuôi lại chạy tới trước. Có cái gì nha, vừa nhìn đã không phải là chính thất. Chính thất giống như Nghiêm Hi cao cao tại thượng kia kìa, như vậy có phải vui hơn không."

Một nữ nhân viên khác cũng phụ họa: "Đúng vậy, Nghiêm tổng đã nói, công ty chúng ta có lẽ sẽ hợp tác với R&D. Thế nhưng Lý Lệ lại không cần đại công ty R&D mà lại hợp tác với Triệu thị, thật là không hiểu nổi suy nghĩ mà." Cô nhân viên này rất giận dữ, cảm thấy Lý Lệ là loại phượng hoàng nữ, không phải là khi còn bé số tốt được người nhận thôi ư, được thu nhận mới được như thế này. Đoán chừng là mệnh trung mang sát, nếu không sao cha mẹ ruột lại chết, thật vất vả được nhận nuôi, tưởng rằng có những ngày dễ chịu hơn, ai ngờ mẹ nuôi chết, cha nuôi bị oan uổng vào tù, thiên kim đại tiểu thư chân chính Nghiêm Hi nếu không phải gặp được Lãnh tiên sinh, đoán chừng hiện tại cũng đã bị khắc chết. Đây chính là cách nói đặc biệt lưu hành của công ty Thánh Đức gần đây, đều nói Lý Lệ số mệnh không tốt, khắc mình thì không sao, lại còn khắc cha mẹ nuôi. Cũng thật là, không hiểu nổi đổng sự trưởng Lý Thánh Đức nghĩ như thế nào nữa, con gái ruột của mình thì không cần lại cần con gái nuôi là Lý Lệ.

Một nhân viên nữ khác lại nói, thần thần bí bí cười cười: "Tôi nghe nói, tại sao Lý Lệ cố ý muốn hợp tác với Triệu thị? Nghe nói cô ta và lão già Triệu tổng kia……"

"À? Không thể nào, Triệu tổng của Triệu thị già như vậy rồi, như thế nào?"

"Ai u, làm sao không biết chứ, cô không biết là Lý Lệ đã bị nhà chồng đuổi ra khỏi cửa hay sao? Nếu không phải cô ta thuyết phục được Triệu tổng hợp tác với Chu thị hạng mục này, đoán chừng nhà họ Chu đá sớm không lời nào trực tiếp đuổi ra khỏi nhà rồi, có cái loại con dâu như vậy thật mất thể diện."

"Ai u, cô nói cuộc sống xã hội thượng lưu thật sự kỳ quái nha."

"Ha ha, đúng vậy đúng vậy."

Sau khi hai nhân viên nữ rời đi, Lý Lệ từ từ mở cửa phòng bên cạnh ra, mặt tương đối thối, lại là cách nói này? Thật tức chết, đây không phải là lần đầu tiên cô ta nghe thấy tin tức này rồi.

Nghiêm tổng?

Hai người phụ nữ kia nói Nghiêm tổng rất ít thấy, cô ta mới tới công ty không bao lâu, hiện tại chức vị gì cũng không có, cũng chỉ là giám đốc tiến hành kế hoạch vùng giải phóng cũ. Cũng nghe thấy nhiều về Nghiêm tổng kia, người nọ trẻ tuổi có tài, là người đàn ông độc thân hoàng kim hiếm có, tất cả nhân viên nữ trong công ty đều bị hắn mê xoay vòng vòng, tên gì?

Nghiêm Thăng?

Hình như là cái tên này, họ Nghiêm. Mặc dù cô ta đã cẩn thận điều tra, người này không có bất kỳ quan hệ gì với Nghiêm Hi, nhưng hiện tại Lý Lệ rất ghét người họ Nghiêm.

Nghiêm Hi, thân phận thật của cô là Lý Nghiêm Hi? Quả nhiên không giấu được lâu!

Trong phòng họp, Nghiêm Hi hai chân vắt chéo nhìn một lớp người, một đôi mắt từ trên cao nhìn xuống những thứ này, càng xem càng cảm thấy không thoải mái. Thật là một nhóm người đáng ghét, chỉ biết đi theo chủ tử về phía trước, cũng không biết nhìn về hai bên hay sao. Không trách được công ty Thánh Đức mấy năm gần đây phát triển chậm như vậy.

Mi mắt miễn cưỡng nháy một cái, âm thanh tức giận: "Các người cảm thấy hạng mục này chúng ta hợp tác với Triêu thị càng thêm có lực?" Nghiêm Thăng nói chuyện lông mày khẽ nhếch lên, thoạt nhìn giống côn đồ, rõ ràng không nói với một người nào, thế nhưng lại cảm thấy uy nghiêm, không dám nhìn thẳng.

Khi Lý Lệ đi vào liền nghe thấy câu này của Nghiêm Thăng, tức giận trong lòng nhất thời nổi lên: "Nếu như Nghiêm tổng rất thích cùng R&D hợp tác, vậy chúng ta không có bất kỳ ý kiến gì. Mấu chột anh phải hiểu rằng người ta có để một cửa cho công ty nhỏ không. Anh phải biết tôi đã bỏ công phu rất lớn để thuyết phục được Triệu tổng, anh có thể thuyệt phục được bàn tay vàng R&D? Nếu như anh nói anh có thể, như vậy chúng ta không có bất kỳ ý kiến gì!"

Đám người kia chính là người của Lý Lệ, Lý Lệ là đầu của bọn họ, tự nhiên bọn họ không có ý kiến gì rồi.

Nghiêm Thăng nghe vậy nhíu mày: "Cô nói?" Lúc nói còng đưa đầu ngón tay của mình chỉ vào Lý Lệ, giống như khiêu khích.

Lý Lệ khẽ mỉm cười, trong mắt Lý Lệ, Nghiêm Thăng như một đứa bé bị làm hư, cô ta dùng sự dung túng của mình tha thứ cho người bạn nhỏ cố tình gây sự. Nhìn một màn như vậy, những người bên cạnh càng cảm thấy Nghiêm Thăng chính là một tên nhóc con nâng lên không nổi. Lựa chọn giữa đại tiểu thư tập đoàn và quản lý vừa mới tới một tháng, ai cũng đều chọn Lý Lệ. Dù sao sau lưng Lý Lệ còn có nhà họ Chu, trừ nhà họ Chu còn có cha nuôi Lý Thánh Đức. Tuy nói trước mắt thân phận của Lý Lệ có chút quái dị, nhưng tóm lại vẫn còn là con dâu nhà họ Chu. Dù có ly hôn với Chu Khải, sau lưng người ta còn không phải có một cục trưởng cục thuế đó sao, công ty này chính là của nhà người ta mà.

Khóe miệng Nghiêm Thăng nâng lên: "Được, quyết định, các ngươi chờ xem." Nói xong liền đứng lên, sửa sang tây trang của mình, khi xoay người liếc nhìn Lý Lệ một cái, khóe miệng từ từ kéo ra một nụ cười quái dị, lúc này mới đi ra ngoài.

101. Chương 102

Nghiêm Thăng vào phòng làm việc của mình, cà lơ phất phơ cởi áo khoác ném sang một bên, sau đó cầm điện thoại di động gọi điện.

'Em nói anh rể này, chuyện không sai biệt lắm, khi nào anh cho em chiếc xe kia."

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười: "Chiếc xe kia đã được chuyển tới, cậu chờ một chút, từ xưởng chở tới đây cần chút thời gian."

Nghiêm Thăng nghiêng đầu nghĩ cũng đúng: "Được rồi, vậy cứ như vậy đi." Nói xong liền cúp.

Bên ki Lãnh Diễm nghênh ngang ngồi trên ghế sô pha nhà mình, Nghiêm Hi đứng bên cạnh cầm một đĩa hoa quả và các món thịt nguội, liền hỏi: "Nghiêm Thăng?"

Lãnh Diễm không lên tiếng, mắt lười biếng liếc món thịt nguội trên tay Nghiêm Hi, sau đó lười biếng vươn tay cầm một miếng đưa vào trong miệng, lúc này mới gật đầu một cái, đến 'ừ' cũng lười nói.

Nghiêm Hi cũng không quản anh, phối hợp ăn một miếng: "Anh nói anh đưa Nghiêm Thăng vào Thánh Đức thì sao, tiểu tử kia mỗi lần tới nhà họ Nghiêm đều nhìn em không vừa mắt, em cảm thấy Nghiêm Qua đáng tin hơn nhiều."

Lãnh Diễm ăn xong trái cây rồi lau miệng, sau đó liền cười: "Em cảm thấy Nghiêm Thăng không được? Anh thấy chưa chắc, tiểu tử này mặc dù nhìn người hơi không vừa mắt nhưng năng lực của nó không thể khinh thường. Hiện tại nó còn nhỏ, về sau kinh nghiệm nhiều hơn, em sẽ thấy tiểu tử này không còn như vậy." Lãnh Diễm cảm thấy trên người tiểu tử Nghiêm Thăng này có một cỗ sức lực, mặc dù bình thường nhìn là đứa bé không hiểu chuyện, nhưng đó là nó không dụng tâm. Ai biết được khi đụng phải thứ nó thích nó sẽ làm ra chuyện như thế nào? Tiềm lực khổng lồ nha!

Nghiêm Hi suy nghĩ một chút, dường như phát hiện tiểu tử Nghiêm Thăng kia thật không giống. Nhìn Lãnh Diễm tự tin như vậy, cũng không còn biện pháp, Lãnh Diễm nhìn nhiều người, ánh mắt dĩ nhiên sẽ nhìn thấy nhiều thứ mà người khác không nhìn thấy được, đây chính là xứng cho chứ lão bản? Nghiêm Hi cảm thấy trên phương diện này mình thật sự không bằng Lãnh Diễm.

Công ty Thánh Đức gần đây xuất hiện nhiều hiện tượng kỳ quái, Lý Lệ vào công ty mặc dù không có chức vụ cụ thể nhưng cả công ty bao gồm cả Tống Quốc Bằng cũng đối với Lý Lệ nói gì nghe nấy. Một người ngoại lai, không có chức vị như Lý Lệ ngược lài trở thành lão đại, ngay cả Nghiêm Thăng vừa tới công ty cũng không động được.

Trong công y liền bắt đầu truyền rằng công ty này sắp phải đổi chủ. Nghĩ một chút cũng thấy, trừ Lý Lệ là con nuôi, sau lưng còn một Lý Thánh Đức đâu rồi. Chủ nhân chân chính của công ty này là Lý Thánh Đức, khi công ty này bắt đầu khởi nghiệm là do Nghiêm Tử Hoa_vợ của Lý Thánh Đức và Tống Quốc Bằng quản lý. Sau đó Nghiêm Tử Hoa gặp chuyện không may, Lý Thánh Đức cũng bị đi tù, công ty hoặc ít hoặc nhiều rơi vào trong tay Tống Quốc Bằng. Từng ấy năm tới nay, Tống Quốc Bằng cũng cẩn trọng vì công ty, mà nhóc con Lý Lệ này nói đến là đến, ít nhiều cũng khiến hội đồng quản trị bất mãn, nhưng bọn họ không có biện pháp. Lại nói cũng là người, Tống Quốc Bằng có phải hay không ngu như vậy, tất cả mọi người hiểu chuyện đều vì hắn mà không đồng ý với Lý Lệ. Hắn thì tốt rồi, trở thành người hầu của Lý Lệ, Lý Lệ nói gì hắn cũng hoàn thành, còn không một câu oán hận.

Bới bì Nghiêm Thăng không đồng ý với kế hoạch xây dựng lại vùng giải phóng cũ, hắn chủ trương công ty hợp tác với công ty của Lãnh Diễm. Dù sao so với công ty củ Triệu tổng, thực lực của R&D vô cùng cường hãn, thành viên hội đồng quản trị cũng có ý này. Nhưng Tống Quốc Bằng thật sự giống một kẻ ngu, ý của Lý Lệ là ý của hắn, mặc kệ những chuyện khác, hắn nguyện ý ngu thì cứ ngu đi, nhưng không thể làm rở ngại lợi ích của bọn hắn. Bọn hắn đồng ý với phương án kiếm được nhiều tiền nhất.

Trên dưới cãi nhau như vậy đã làm cho công ty Thánh Đức rối tinh rối mù. Cổ đông ủng hộ phương án của Nghiêm Thăng ở thế yếu, bọn họ rất tin tưởng R&D vì ở đó có Lãnh Diễm. Lãnh Diễm ai mà không biết, có thể có quan hệ buôn bán với Lãnh Diễm không kiếm bộn thì cũng không hể lỗ. Vì tránh cho nguy hiểm, toàn gia ủng hộ Nghiêm Thăng. Mà Lý Lệ rất tự tin, nếu như Nghiêm Thăng có thể thuyết phục đại thần Lãnh Diễm, cô ta sẽ hảo hảo thi hơi.

Lúc này Lý Lệ rất hả hê, người nào mà không biết Lãnh Diễm và Nghiêm Hi rất hận Lý Thánh Đức. Nói hận cũng không thích hợp nhưng khẳng định là không muốn gặp, chuyện lần này bên kia không có khả năng đồng ý.

Nhưng lúc xế chiều Nghiêm Thăng dẫn một nhóm người đi vào phòng họp của Thánh Đức, nghe bước chân rất nhiều người, Lý Lệ cau mày không vui nhìn người mới tới, sau đó lông mày liền nhíu chặt hơn. Hiện tại cô ta đang ngồi ở chỗ của Tống Quốc Bằng, người sáng suốt liền biết công ty này muốn đổi chủ.

Nghiêm Hi đi trước đoàn người, mặc trên người là bộ đồ công sở cao cấp màu trắng, tóc thẳng dài được uốn quăn phong tình, tùy ý buông sau lưng. Một đôi giày cao gót màu đen tạo thành âm luật theo nhịp trên đá cẩm thách, mơ hồ mang theo sự tự tin.

Nghiêm Hi vừa đến tất cả mọi người trong phòng họp đều nổ tung, người kia là ai? Ai mà không biết Nghiêm Hi, một thời gian trước coi như cô cũng có danh tiếng, cộng thêm chuyện có dính dáng tới Thánh Đức, tất cả đều quan tâm tới vị đại tiểu thư chính thức này?

Nhưng hôm nay đại tiểu thư tới để làm gì? Mọi người thấy Nghiêm Hi đầu tiên là cả kinh, sau đó theo thói quen quay qua nhìn Lý Lệ. Quả nhiên, Lý Lệ nhìn thấy trong mắt mọi người hoặc ít hoặc nhiều đều là muốn xem kịch vui. Cô ta không hiểu, mình ở Thánh Đức diễn tập tới lui làm chi?

Muốn lấy Thánh Đức từ trong tay cô ta?

A!

Nghiêm Hi cô cũng quá ngây thơ đi, công ty này là của Lý Thánh Đức. Nghiêm Hi cô mặc dù là con ruột của Lý Thánh Đức, tôi là con nuôi thì như thế nào? Hiện tạicô và Lý Thánh Đức giống như kẻ thù, tôi làm sao phải sợ cô? Cô còn tưởng rằng cô có thể nắm lấy công ty?

Lý Lệ cười cười đứng lên, chỉ động bắt tay Nghiêm Hi, ngoài miệng cười nói: "Nghiêm tiểu thư, đã lâu không gặp, không biết cô tới Thánh Đức của chúng tôi là có chuyện gì?" Khóe miệng Lý Lệ nâng lên nụ cười rất thỏa đáng. Dù sao xông xáo lâu trong giới thượng lưu lâu như vậy, ít nhiều cũng đã mưa dầm thấm đất, vì vậy cử chỉ của cô ta coi như là rất tự nhiên. Chỉ là lúc đứng dậy cho người ta cảm thấy cô ta đang cố giả bộ ưu nhã.

Vóc dáng của Nghiêm Hi vốn cao hơn Lý Lệ một chút, Lý Lệ phải khẽ ngẩng đầu, có chút cao cao tại thượng, mắt nhìn xuống khiến Lý Lệ vô cùng khó chịu. Hoàn cảnh từ nhỏ của cô ta khiến cho cô ta rất nhạy cảm với ánh mắt xem thường của người khác, thậm chí có tố chất khuynh hướng thần kinh.

Khóe miệng Nghiêm Hi chậm rãi nâng lên một nụ cười thần bí khó lường, cười nhìn Lý Lệ: "Chu phu nhân thật là thích nói giỡn, không phải các ngươi tìm người của công ty R&D hợp tác?" Lời nói của Nghiêm Hi rất nhạt, cố ý giễu cợt, hình như nói Lý Lệ biết rõ còn hỏi. Lời vừa nói ra giống như là Lý Lệ làm kiêu, chính cô tìm người mời tôi tới, kết quả người đến cô lại hỏi người ta tại sao lại tới địa bàn của cô ta?

Thứ người như vậy khiến cho người khác ghét.

Trong nháy mắt sắc mặt Lý Lệ thay đổi, hơi khó coi, nhưng vẫn còn bên trong phạm vi nhẫn lại. Nhìn Nghiêm Thăng đứng sau Nghiêm Hi, Lý Lệ hiểu, tiểu tử này đúng thật là đi tìm R&D?

Trong lòng Lý Lệ không nhịn được cười nhạo Nghiêm Thăng tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, ngươi nói ngươi đi trước cũng không hỏi thăm một chút, không biết ân oán giữa hai nhà. Tài nghệ của Nghiêm Thăng khiến Lý Lệ nói không ra lời, nhưng đồng thời cô ta lại rất vui vẻ. Rõ ràng cho thấy Nghiêm Thăng không phục mình, cậu ta đứng phía đối lập với bản thân. Đối với Nghiêm Thăng và Nghiêm Hi cùng họ Nghiêm, Lý Lệ từng có hoài nghi. Nhưng lần này Nghiêm Hi tìm tới, có thể hay không không có quan hệ gì. Lần thọ yến trước của nhà họ Nghiêm, Nghiêm Thăng đang gây họa ở bên ngoài, Lý Lệ không gặp qua Nghiêm Thăng. Nhưng trước kia điều tra người nhà họ Nghiêm, biết tôn tử của nhà họ Nghiêm là nghiêm qua, trừ lần đó ra thì không tra được gì.

Về điểm này còn phải nói đến bản lĩnh gây họa của Nghiêm Thăng, bởi vì hay gây họa, nhà họ Nghiêm không muốn cho người ngoài biết Nghiêm Thăng có quan hệ với nhà họ. Trừ người nhà họ Nghiêm, cũng không ai biết nhà họ Nghiêm còn có một ngôi sao gây rối, quá mất mặt rồi. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Lãnh Diễm cho Nghiêm Thăng tiến vào công ty. Thân phận của Nghiêm Thăng, Tống Quốc Bằng cũng biết đến, về chuyện này hắn sẽ không nói, hắn chính là ở bên Nghiêm Hi, đã từ nhiều năm trước.

Lý Lệ cười một cái: "Đúng vậy, cô xem đầu óc của tôi đấy, mời ngồi." Vẫy tay mời, Nghiêm Hi hạ liễm, có chút cao ngạo nhìn đoàn người phía sau, sau đó mắt khẽ câu, ý bảo những người đó ngồi xuống. Những người đó rất có thực lực nha, Lãnh Tiểu Tam xác định Nghiêm Hi lúc này rất có khí thế nữ vương, giống như Lãnh Diễm. Trước tiên đem khí thế mình đưa người ta xuống, khí thế tài trí hơn người, thủ đoạn này trước kia Lãnh Diễm thường dùng trên bàn đàm phán.

Lãnh Tiểu Tam mang tất cả tinh anh của R&D ra sân đàm phán, cả đoàn năm sáu người, cung màu giày tây, một trợ lý giúp Nghiêm Hi sửa sang tài liệu. Từ lúc đoàn người đi vào cũng chưa hề cho đám người Thánh Đức một sắc mặt tốt, nhìn cũng không nhìn một cái, không nhìn thẳng, đây chính là một vũ nhục lớn nhất cho Lý Lệ người phụ nữ tự cao này. Nhìn trong mắt những người này không có ai khiến Lý Lệ không nói ra được cơn giận, nhưng lại không tiện phát tác, chỉ có thể cười khan mở miệng nói chuyện.

Nghiêm Hi trực tiếp cắt đứt: "Chu phu nhân, thời gian của chúng tôi có hạn, trực tiếp vào chủ đề đi. Về kế hoạch hợp tác, cô cảm thấy như thế nào?" Hôm nay Nghiêm Hi cố ý nói như vậy, kết quả đàm phán trong nội tâm của cô và Lý Lệ đều rõ, nhưng cô muốn là khí thế, đây không phải là có hai phe hay sao? Kết quả thất bại có hai loại, điều bọn họ muốn làm chính là bỏ phương án của Thánh Đức.

Hôm nay Nghiêm Hi tìm tới Lãnh Tiểu Tam nói, mục đích đi tới Thánh Đức vô cùng đơn giản, chỉ có một, đó chính là nhục nhã.

Kết quả này quá rõ ràng, nếu đã tiêu diệt, vậy các cậu có thể tự tạo sức lực đi. Không sợ, có thể làm thế nào khiến đối phương nổi giận thì cứ việc làm.

Lúc Lãnh Tiểu Tam nhận được được mệnh lệnh này thì vô cùng hưng phấn, đã làm thì phải làm cho đã nghiền. Dưới tay cậu ta là một lũ tiểu tử chuyên đàm phán, bình thường toàn bị Lãnh Diễm chèn ép, trên

bàn đàm phán cũng có chút cố kỵ, chỉ sợ một câu nói sai khiến đối phương lấy được nhược điểm mà mất hợp đồng. Nhưng lần này không giống nhau, phía trên cũng đã có lệnh rồi, lần này chính là để bọn họ phát huy miệng thúi của mình, làm cho cuộc đời thêm tức.

Cũng có nghĩa là tới đây để Lý Lệ tức giận. Vốn là Nghiêm Hi đột nhiên dẫn người tới, nhưng Lý Lệ cũng tạm thời tìm người, những người đó chuẩn bị chưa đủ, tài nghệ cũng không bằng bên Nghiêm Hi. Kết quả R&D hạ Thánh Đức, đấu cũng không nổi, không có bất kỳ khả năng hợp tác.

Chuyện này khiến Lý Lệ tức giận, cô ta vốn vẫn cho rằng tốt lắm, nghĩ R&D trước khi đến đã chuẩn bị xong rồi, muốn người mình sẽ hạ R&D một bữa, kết quả trái ngược.

Sắc mặt Lý Lệ xanh mét, nhưng bên Nghiêm Hi thì càng nói càng được. Bọn họ vốn sẽ nói, cộng thêm chưa từng có lần nào nói sảng khoái như vậy, vô cùng sảng khoái.

Tin tức vừa có, thành viên bên hội đồng quản trị đã biết. Bọn họ biết, công ty mình nhỏ như vậy, lại còn so sánh với R&D, chính là bị từ chối. Ặc, dù so mục đích của bọn họ chính là tiền, bị khinh bỉ cũng không phải là bọn họ, trông nom nhiều làm gì. Nhưng miếng thịt béo R&D này không thể để chạy, mọi người đều muốn. Nghiêm Hi là con ruột của Nghiêm Tử Hoa, khi Nghiêm Tử Hoa còn sống cũng có cổ phần trong công ty, sau khi Nghiêm Tử Hoa chết cổ phần này không ai động tới, sau đó có người nghĩ tới, Nghiêm Tử Hoa và Lý Thánh Đức là vợ chồng liền chuyển cổ phần của Nghiêm Tử Hoa sang cho Lý Thánh Đức.

Nhưng chuyện này chuyển tới chuyển lui cũng có rất nhiều người phản đối, tiến hành cũng không thuận lợi. Hôm nay chuyện này vừa vặn xảy ra, đã có người nói, Nghiêm Hi vẫn là vợ chưa cưới của Lãnh Diễm, nhưng Nghiêm Hi cũng là còn là con gái ruột của Nghiêm Tử Hoa. Như vậy chuyển cổ phần của Nghiêm Tử Hoa cho Nghiêm Hi, có thể nói công ty này là của Nghiêm Hi, cô sẽ giúp công ty của mình kiếm lợi. Bằng vào quan hệ giữa Nghiêm Hi và Lãnh Diễm, Lãnh Diễm còn không phải nghe theo Nghiêm Hi hay sao?

Người khác nghe có lý, đúng vậy, bọn họ tại sao lại không nghĩ tới chứ. Tới sớm như vậy không phải rất khéo hay sao, toàn bộ thành viên hội đồng thừa dịp Nghiêm Hi vẫn còn ở đây, đem trình tự làm cho xong, chỉ chờ Nghiêm Hi ký tên.

Một nhóm người của Nghiêm Hi mặt mày hồng hào đi ra, nhìn thấy một nhóm lão gia cản đường. Nghiêm Hi khẽ gật đầu cười một tiếng, lễ phép với nhóm người. Vừa định đường vòng rời đi, người ta liền mở miệng.

"Nghiêm tiểu thư, cổ phần của Nghiêm nữ sĩ khi còn sống chúng tôi đã chuẩn bị xong, cô thân là con gái ruột duy nhất của bà ấy, tôi cảm thấy cổ phần này phải do cô thừa kế." Nghiêm Hi vừa bước được hai bước liền có một người ngăn trở.

Nghiêm Hi cảm thấy không giải thích được, tốt như vậy rồi chợt muốn cho cô thừa kế cổ phần?

Nghiêm Hi nghi ngờ nhìn ông ta, tìm tòi nghiên cứu. Lý Lệ ở phía sau nghe được liền khiếp sợ, vậy làm sao có thể, bọn lão già này có ý định gì cô ta vừa nghĩ đã biết. Những người này vốn có khuynh hướng về R&D, hiện tại càng muốn lợi dụng thân phận của Nghiêm Hi để đạt được mục đích của mình.

Cô ta vẫn luôn muốn cổ phần này, ai biết là lộ ra thân phận thật của Nghiêm Hi. Lý Thánh Đức biết cũng không tiện nói gì, mình còn phải cố gắng duy trì thân phận con gái tốt, cũng không thể nói quá mức.

Nhưng trong lòng Lý Lệ không được như vậy, tại sao, tại sao Nghiêm Hi có thể dễ dàng lấy được như vậy?

Lý Lệ rất muốn đi lên giật lấy đống tài liệu trên tay mấy lão già xé rách, nhưng cô ta tự nói với mình là không được, phải nhịn. Dù sao cổ phần này cho Nghiêm Hi cũng không cách nào thay đổi được, Thánh Đức và Triệu thi hợp tác là ván đã đóng thuyền, ai cũng không thay đổi được.

Ông ta chỉ vào tài liệu nói: "Cô nhìn này, chỉ cần cô ký tên lên đây là được rồi. Đây là của mẹ cô, chỉ có thể là của cô, hãy nhận đi."

Nghiêm Hi nhìn một chút, vừa nghĩ, dù sao cũng là mẹ của mình, làm sao mà không cầm. Cô cầm lấy tài liệu nhìn kỹ một chút, chớp mắt thấy Lý Lệ tái xanh mặt mũi, nháy mắt một cái, khóe miệng Nghiêm Hi chậm rãi nâng lên một đường cong nhàn nhạt, không nìn kỹ tuyệt đối không thể nhận ra.... Nhưng cốp tình là Lý Lệ lại thấy rất rõ ràng.

Nghiêm Hi xoay đầu cười cười, ánh mắt nhìn Lãnh Tiểu Tam. Lãnh Tiểu Tam lập tức cung kính lấy bút của mình đưa tới, giống như Nghiêm Hi là mootju nữ vương. Thấy vậy đám thành viên hiểu chuyện kia cảm thấy, đi theo sau mông (cái này là do tác giả viết nhá) Nghiêm Hi, rất có tiền đồ.

Nghiêm Hi mở nắp bút, ngẩng đầu nhìn về phía ông lão cười cười, rất dứt khoát ký tên của mình.

Toàn đổng sự nhìn thấy, vui mừng quá đỗi, vốn nghĩ là rất khó để Nghiêm Hi ký tên hay không ký tên, có khi họ phải uốn ba tấc lưỡi để thuyết phục.

Kết quả Nghiêm Hi một câu cũng không nói liền trực tiếp ký tên, rất dứt khoát.

Ký xong Nghiêm Hi mỉm cười nhìn thành viên hội đồng quản trị, liếc mắt nhìn cười khó coi của Lý Lệ. Tại sao Lý Lệ không ngăn cản, phải chăng biết mình không cản được?

Dĩ nhiên không phải, lấy hiểu rõ Lý Lệ của Nghiêm Hi, Lý Lệ hiện tại đoán chắc chắn sẽ lấy toàn bộ công ty Thánh Đức, lấy được công ty rồi, một ít cổ phần dĩ nhiên sẽ không đặt ở trong mắt nữa.

Nghiêm Hi thu hồi tầm mắt, khóe miệng luôn duy trì nụ cười nhạt.

Một người tiến tới híp mắt cười, nhìn chằm chằm vào Nghiêm Hi nói: "Nếu đã như vậy Nghiêm tiểu thư cũng coi như là người của công ty Thánh Đức rồi. Vì lợi ích nhà mình, Nghiêm tiểu thư liền hao tâm một chút đi. Ở trước mặt Lãnh tiên sinh nói tốt một chút, chúng tôi rất hy vọng có thể hợp tác với Lãnh tiên sinh."

Sau khi nghe xong, nụ cười của Nghiêm Hi vẫn không thay đổi, trong đầu nhanh chóng chuyển, nhìn người đàn ông trước mắt. Thì ra đám người này có chủ ý đối với Lãnh Diễm nên dùng cô, xem ra thật sự là không có cơm trưa miễn phí.

Nghiêm Hi quét mắt một lượt, sau đó tỏ vẻ khó khăn: "Cái này……"

Mấy người này chỉ sợ Nghiêm Hi cự tuyệt, trực tiếp nói: "Nghiêm tiểu thư, công ty này năm đó đều là tự tay mẹ cô gây dựng, cô cũng không muốn nhìn công ty càng ngày càng lớn mạnh hay sao? Tôi nghĩ, đây cũng là nguyện vọng của mẹ cô." Lão từ ái nói.

Nghiêm Hi nghe thật là xấu hổ, đám người này vì kiếm nhiều tiền một chút mà không từ thủ đoạn. Biết Nghiêm Hi vừa mới làm cho Lý Lệ tức giận ở bên trong, biết dùng lợi ích để nói chuyện, trực tiếp dùng lá bài tình cảm của Nghiêm Hi và Nghiêm Tử Hoa.

Vô gian bất thương a.

Nghiêm Hi chuyển mắt, thấy mặt của Lý Lệ càng ngày càng đen, mắt Nghiêm Hi đột nhiên sáng lên. Ngươi nói, nếu như cô tự ra tay, nói Lãnh Diễm đồng ý với hội đồng quản trị, như vậy Lý Lệ sẽ làm gì? Đến lúc đó nếu như Lý Lệ phá hư, đám lão già coi tiền như mạng này sẽ tha thứ cho Lý Lệ?

Nghiêm Hi mong mỏi, nụ cười trên khóe miệng càng ngày càng tà ác.

102. Chương 103

Nghiêm Hi chớp mắt một cái, quay đầu nhìn ông ta, khóe miệng khẽ câu, nhẹ nói: "Được, nhưng chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn. Bên Lãnh Diễm tôi sẽ nói qua, tôi đoán là sẽ không có vấn đề gì."

Có những lời này của Nghiêm Hi, đoàn người coi như là yên tâm, cơ hồ là hô vạn tuế tiến Nghiêm Hi ra khỏi cửa. Một số nhân viên thấy được, nhìn đám người trước mặt Nghiêm Hi, chợt trong lòng sinh ra một loại kính sợ. Thật lòng cảm thấy người như vậy tới quản lý bọn họ, vậy thì quá hạnh phúc rồi. Nhìn Lý Lệ ở phía sau đám người, lại cảm thấy Lý Lệ coi như xong, khí chất này kém xa với Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi vừa đi, đám người kia liền cười ha hả. Nhìn mấy người đằng sau lưng Lý Lệ đầu đầy bụi đất, mấy người tức giận nói một tiếng: "Còn đứng ở đây làm gì, từng người từng người không có bản lĩnh đi làm việc hay sao? Còn không mau đi chuẩn bị một chút, Nghiêm tiểu thư vừa nói, sẽ về nói với Lãnh tiên sinh. Chuyện này nếu Nghiêm tiểu thư đã ra tay, đó chính là ván đã đóng thuyền, chạy không thoát. Còn không mau về chuẩn bị một chút."

Mấy người bị khiển trách, mặt mày đám trẻ tuổi càng thêm xanh mét, cơ hồ là cắn răng chịu đựng mấy con hồ ly già này ra oai, len lén liếc Lý Lệ một cái. Săc mặt Lý Lệ cũng khó coi, thấy thủ hạ nhìn mình, nháy mắt bảo bọn họ về trước.

Chờ thủ hạ rời đi, Lý Lệ cười cười, đi tới lão già quyền uy nhất đưa tay đỡ hắn, dáng vẻ rất khéo léo: "Ông Tần, ngài đừng nóng giận. Hôm nay may mà có các ông ra mặt, nếu không, dự án hợp tác với R&D cứ như vậy mà bị tôi vất bỏ. Cảm ơn ngài nha."

Ông già có chút cậy già lên mặt, luôn nghĩ mình là nguyên lão của công ty, không hề thích Lý Lệ tuổi trẻ, cũng là xem thường. Có thể làm cho hắn bội phục, trừ Nghiêm Tử Hoa thì không có mấy người. Ông ta liền mở mồm: "Cô còn trẻ, năng lực đó chưa đủ để khẳng định, nhưng vẫn là không tệ, sẽ có lòng tin với bản thân. Đều là người trẻ tuổi, không có việc gì không có việc gì." Nói xong liền vỗ vỗ mu bàn tay Lý Lệ, ôn tồn an ủi.

Lý Lệ khéo léo cười, trong mắt lóe lên một mảnh hận ý rồi biến mất, giống như chưa từng có.

Nghiêm Hi về nhà tâm tình rất tốt, luôn cười cười. Lãnh Tiểu Tam đang lái xe nhìn Nghiêm Hi ngồi ở phía sau nói: "Tiểu Hi Hi, anh thật sự phục em rồi. Em không thấy vừa rồi biểu hiện của em tuyệt như thế nào đâu, quá mạnh mẽ. Anh thật sự bội phục."

Lãnh Tiểu Tam không ngờ Nghiêm Hi từ nhỏ được hắn nhìn lớn lên lại lợi hại như vậy? Hắn càng ngày càng thích bộ dạng này của Nghiêm Hi, có phong phạm của Lãnh Diễm, cao cao tại thượng ngạo thị quần hung, vừa nhìn đã khiến người ta sinh lòng sợ hãi, còn có cam tâm tình nguyện thuần phục dưới chân cô.

Nghiêm Hi nghe vậy cười một tiếng, cô hôm nay rất vui vẻ, tại sao? Bởi vì thấy được sắc mặt xanh mét của Lý Lệ đáng ghét.

Khi về đến nhà Nghiêm Hi liền đem suy nghĩ của mình nói cho Lãnh Diễm. Lãnh Diễm vừa nghe lông mày giương lên, trong mắt léo lên ánh sáng kỳ dị. Anh vừa nghĩ, Nghiêm Hi tiểu muội muội làm sao vậy, ở nhà vẫn nhún nhún nhảy nhảy, hóa ra là nghĩ tới chuyện hại người.

"Đến đây bảo bối, em nói một chút xem em muốn làm gì." Lãnh Diễm vẫy tay gọi, giống như gọi một đứa trẻ. Trong mắt tất cả đều là bộ dáng đương gia, giống như trước mắt anh Nghiêm Hi là một đứa trẻ đang chuẩn bị làm chuyện xấu.

Nghiêm Hi nghiêng đầu nhìn Lãnh Diễm, Lãnh Diễm cười vẻ mặt lương thiện, cười mị mị giống như đem tiểu bách thỏ tiến vào ổ sói xám lớn, chỉ còn thiếu đuôi dài lắc tới lắc lui ở sau lưng mà thôi.

Nghiêm Hi nháy mắt mấy cái, dáng vẻ thiên chân vô tá, mắt to vụt sáng, giống như cục cưng tò mò: "Làm sao?" Gần đây tâm tình Nghiêm Hi rất tốt, thỉnh thoảng liền lộ ra bộ dạng thuần khiết vô tội. Nhưng Lãnh Diễm biết, mỗi một lần gương mặt này xuất hiện sẽ khiến người nào đó chờ xui xẻo.

Khóe miệng Lãnh Diễm vẫn còn nụ cười ấm áp, cũng không nói chuyện, phất tay một cái nói với Nghiêm Hi: "Em qua đây." Động tác giống như dỗ một đứa bé.

Nghiêm Hi nháy mắt mấy cái, nghẹo đầu, vui vẻ cọ tới, ôm cổ Lãnh Diễm làm một hớp, giả bộ ngoan manh hỏi: "Làm sao?"

Lãnh Diễm nhướng mày hỏi: "Em nghĩ chỉnh như thế nào?"

Nghiêm Hi mắt chuyển một vòng rồi sau đó ôm cổ Lãnh Diễm, cười cười: "Thì anh gọi điện cho lão đầu kia chứ sao."

Lãnh Diễm không nói lời nào, nhìn Nghiêm Hi, đôi mắt tràn đầy thú vị.

Nghiêm Hi lúng túng khụ khụ, nhẹ nhàng nói tiếp: "Anh nói với hắn, em nể mặt em hợp tác với hắn, sau đó sẽ không còn chuyện của anh, được không?" Nghiêm Hi ôm cổ Lãnh Diễm, vẻ mặt van xin, mắt khẽ cong cong, giống như một chú chó nhỏ đáng thương, Lãnh Diễm nhìn đặc biệt buồn cười.

Lãnh Diễm nhịn kích động muốn cười của mình, đôi mắt xác định Nghiêm Hi, không nhúc nhích nhìn cô chằm chằm. Nghiêm Hi bị nhìn trong lòng thấy hoang mang, anh có ý gì? Tốt hay không tốt?

Lãnh Diễm nhìn vẻ mặt rối rắm của Nghiêm Hi, thật sự nhịn không được, kéo miệng cười cười, nhịn rất vất vả: "Tốt, chỉ một cú điện thoại mà thôi, nhưng là em thấy tốt hả? Ngộ nhỡ Lý Lệ thật sự sẽ đồng ý thì làm như thế nào? Đến lúc đó em thật sự sẽ hợp tác, vậy em sẽ không có đường lui." Lãnh Diễm chăm chú nhìn vẻ mặt Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi nhìn vẻ mặt Lãnh Diễm nghiêm túc, đột nhiên cảm thấy mình như một đứa bé làm sai chuyện, hết cách rồi, nháy mắt mấy cái, vẻ mặt cợt nhả dần dần chuyển về bình thường, nhìn Lãnh Diễm nói: "Anh yêm tâm, em nắm chắc rồi, Lý Lệ chán ghét em như vậy sẽ không đồng ý hợp tác với chúng ta. Dù Lý Lệ muốn tính kế, em cũng có lòng tin khiến người bên cạnh Lý Lệ nói ra kế hoạch của cô ta. Em có lòng tin này." Nghiêm Hi nói nghiêm túc khác thường, hết cách rồi, Lãnh Diễm nghiêm túc nha. Khi Lãnh Diễm nghiêm túc đôi mắt trở lên đặc biệt đen, giống như bảo thạch, nhìn rất chói mắt, rất đẹp. Mắt người này vốn đã đẹp, lúc này là đẹp nhất, không trách được đều nói đàn ông nghiêm túc luôn có mị lự lớn nhất.

Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi, không nhịn được bật cười, nha đầu ngốc này……

Nghiêm Hi vốn còn một chút khẩn trương, bị ánh mắt lạnh lùng làm cho bối rối, chợt thấy khóe mắt Lãnh Diễm có ánh gian trá, trong nháy mắt Nghiêm Hi nổi giận, miệng chu lại, nhéo một cái lên người Lãnh Diễm: "Làm sao anh lại như vậy, em còn lo lắng gần chết, anh cứ như vậy, thật quá hư."

Nghiêm Hi dùng sức níu lấy trên người Lãnh Diễm, Lãnh Diễm cũng không sợ nhột, đưa tay bắt lấy tay đang quấy rối của Nghiêm Hi. Chợt anh kéo đến bên cạnh mình, chóp mũi cọ cọ chóp mũi nhỏ của cô nhỏ giọng nói: "Em nói em sợ cái gì? Em sợ anh? Sợ anh cái gì?"

Nghiêm Hi bị buộc nhìn vào mắt anh, không chịu nổi, không biết vì sao chính là không chịu nổi. Hai người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, Nghiêm Hi quay đi, vừa đúng có thể nhìn thấy bóng dáng mình trong mắt Lãnh Diễm, mở đôi mắt thật to, trong mắt mang theo chút ngượng ngùng, đây là cô?

Nghiêm Hi dùng sức đẩy một cái, làm như một đứa bé làm sai, âm thanh rất thấp, nếu như không phải Lãnh Diễm nhích tới gần Nghiêm Hi sợ rằng nghe không hiểu, Nghiêm Hi nói: "Em biết em sai rồi, anh đừng dựa vào em như vậy."

Lãnh Diễm liền cười: "Em lỗi cái gì? Sai chỗ nào, hả? Nói cụ thể một chút." Lãnh Diễm và Nghiêm Hi ngày ngày trình diễn màn này, trong phóng khách Tiểu Yêu đang ngồi chơi khẽ nhẹo đầu nhìn bọn họ. Một đôi mắt thật to lóe mê hoặc, cảnh tượng này nó nhìn thấy rất nhiều, nhưng bọn họ làm gì vậy?

Tiểu Yêu đơn thuần không hiểu là không hiểu, hiện tại nó mới được mấy tháng tuổi mà thôi, còn chưa tới tuổi lấy vợ, tự nhiên sẽ không hiểu,

Kết quả, Lãnh Diễm gọi điện, lão Tần lập tức triệu tập hội đồng quản trị, trừ Nghiêm Hi tất cả mọi người đều đến đông đủ, tại sao Nghiêm Hi lại không đến? Bởi vì không có thông báo, dù sao Nghiêm Hi cũng là người của Lãnh Diễm, mặc dù đem chuyên cổ phần của Nghiêm Tử Hoa cho Nghiêm Hi nhưng cũng không thể loại bỏ Nghiêm Hi nói chuyện cho bên Lãnh Diễm, chuyện liên quan đến ích lợi của công ty, đổng sự môn tự nhiên không để Nghiêm Hi xuất hiện.

Trên người Lý Thánh Đức cũng có cổ phần, tự nhiên cũng xuất hiện, Lý Lệ thân là người toàn quyền phụ trách hạng mục cũng hiển nhiên có mặt.

Lão Tần già nhất quét tại chỗ một vòng, cất giọng nói: "Tốt lắm, Lãnh tiên sinh vừa mới gọi điện thoại tới, nói rồi, hai công ty có thể hợp tác. Nhưng bọn họ muốn xem xét kỹ càng kế hoạch của chúng ta, Quốc Bằng, kế hoạch đã chuẩn bị xong chưa?"

Tống Quốc Bằng nghe vậy đứng lên, đưa tới phần tài liệu trong tay: "Đã chuẩn bị xong, ngài yên tâm. Chu Quá đã phân phó những thứ này đã sớm chuẩn bị ổn cả. Vì lần này hợp tác thuận lợi với R&D, tôi còn tự mình sửa đổi mấy chỗ."

Lão Tần nghe vậy thỏa mãn gật đầu: "Ừ, sợ rằng công ty hai nhà sẽ có những lợi ích khác nhau, các ngươi nhớ, vô luận bọn họ có yêu cầu gì, cũng không thể động khí. Người ta chính là đại công ty, lần này có thể coi trong công ty chúng ta hoàn toàn là nhờ phúc của Nghiêm Hi. Lần này hợp tác cùng với R&D, chỉ cần bọn họ không yêu cầu quá đáng, chúng ta sẽ kiếm nhiều hơn so với hợp tác với Triệu thị nhiều. Các ngươi phải nhớ lấy lợi ích của công ty làm chủ, hiểu chưa?" Lão Tần nói lời này là hướng về đám người trẻ tuổi

đàm phán với Nghiêm Hi lần trước, những người này cơ hồ đều là thủ hạ của Lý Lệ. Lần đó họ chọc giận Nghiêm Hi mà mất hợp đồng khiến hội đồng quản trị vô cùng bất mãn.

Nhưng lần này chính miệng lão Tần nói, Lý Lệ ngồi ở phía trên sắc mặt không thay đổi, thủy chung mang theo nụ cười thản nhiên: "Tần lão, ngài cứ yên tâm, chuyện này chúng ta sẽ toàn lực ứng phó. Mặc kệ trước kai ân oán như thế nào, chúng ta đều rất chuyên nghiệp. Sẽ không bởi vì chuyện tư dẫn đến lợi ích của công ty bị tổn hại, ngài cứ yên tâm."

Lão Tần nhìn Lý Lệ vui mừng cười cười: "Được, chuyện này liền giao ấy người trẻ tuổi các ngươi."

Sau khi thành viên hội đồng quản trị rời đi, chỉ còn sót lại đám người của Lý Lệ. Lý Thánh Đức cũng không đi mà nhìn Lý Lệ trầm tư, thật lâu mới mở miệng hỏi: "Con và nhà họ Chu xảy ra chuyện gì? Làm sao lại biến thành như vậy? Còn nữa, Chu Khải nói chuyện kia là chuyện gì xảy ra?"

Lý Lệ vốn vẫn cười đưa mắt nhìn nhữn đổng sựi môn, nghe được vấn đề Lý Thánh Đức hỏi liền cứng lại. Cô ta đưa lưng về phía Lý Thánh Đức, cho nên Lý Thánh Đức không thấy rõ được bộ dạng của nàng. Lý Lệ nhìn cửa chính phòng họp, đợi đến người cuối cùng rời đi, lúc này mới yên tâm thả lỏng giọng. Cô ta không sợ Lý Thánh Đức biết chuyện kia, chính là sợ mấy lão gia hỏa trong hội đồng quản trị này biết được. Trước mắt mấy lão gia hỏa này còn cung kính coi Nghiêm Hi là địa tiểu thư. Không nói những thứ khác, chỉ bằng vào việc mẹ đẻ của Nghiêm Hi là Nghiêm Tử Hoa cũng đã đủ rồi, nhưng lão gia hỏa kia từ trước đến giờ đều tôn kính Nghiêm Tử Hoa, dĩ nhiên cũng sẽ không xem thường con gái của bà.

Lý Lệ trì hoãn tâm tình của mình, từ từ xoay người nhìn Lý Thánh Đức. Ánh mắt có chút không biết nói gì, dù sao xác định có chút ai uyển, nhưng bên trong lại có tâm tình khác, nhìn không hiểu.

Lý Thánh Đức vốn tức giận lập tức mềm nhũn, có chút hối hận. Hắn làm sao có thể quên Lý Lệ là một đứa bé mềm yếu nha.

Lý Thánh Đức mềm hóa tâm tình của mình: "Lý Lệ a, chuyện kia là chuyện gì, có thể hay không cẩn thận nói một chút?"

Lý Lệ nhìn Lý Thánh Đức, sau đó nhìn những người sau lưng Lý Thánh Đức, trong công ty còn rất nhiều người đang ở đây, ánh mắt kia của Lý Lệ nói chuyện nhà không nên nói ở chỗ này. Lý Thánh Đức liếc mắt nhìn Lý Lệ, cũng nhìn thấy ánh mắt kia của cô ta, hiểu, quay đầu liếc mắt những người sau lưng.

Thở dài mang theo Lý Lệ về phòng làm việc, vừa vào cửa Lý Thánh Đức đã nói: "Có phải hay không có ẩn tình? Ngày hôm qua Chu Khải gọi điện nói muốn ly hôn? Chuyện gì đã xảy ra? Một thời gian trước không phải nói con sẽ không để nhà họ Chu muốn ly hôn sao? Vậy làm sao hiện tại lại như vậy? Lý Lệ, nói cho cha biết, chuyện kia là sao, tại sao con lại muốn tổn thương Hi Hi?" Nếu như nói âm điệu của Lý Thánh Đức tương đối chậm khi nói với Lý Lệ, cuối cùng nhắc đến Nghiêm Hi có chut nặng nề, trong âm thanh lộ là chút chất vấn không thể tha thứ.

Lý Lệ dùng đôi mắt khổ sở nhìn Lý Thánh Đức, nhưng trong nội tâm khẽ lạnh lại. Mặc kệ trước kia Lý Thánh Đức đối với Nghiêm Hi như thế nào, đều không thể bỏ được máu mủ thâm tình, nên quan tâm vẫn quan tâm. Dù Nghiêm Hi đã hận hắn đến mức không muốn gặp mặt, hận đến tất cả mọi người đều biết thân phận nhưng không dám nhắc đến.

Lý Lệ khẽ mỉm cười, có chút khổ sở, nhưng lại che dấu một tia hả hê. Lý Thánh Đức, ông một lòng bảo vệ con gái hận ông như vậy, bây giờ ông còn có ích lợi gì sao?

"Cha, về chuyện của Nghiêm Hi thật sự không phải con. Chuyện kia con đã điều tra, con biết rõ kết quả nhưng lại không thể nói. Về phần Chu Khải nói, căn bản là không phải. Ngày đó con mang Chu Kỳ đi tiệc rượu, chính cô ta đi trêu chọc Triệu tổng, Chính cô ta gây lên rồi đổ lên người con. Cha, cha là cha con, cô ta tự nhiên muốn cha bảo vệ. Lão tử nhà họ Chu vì con gái mình tìm đến cha, vậy cha thật sự tin con gái người khác mà không tin tưởng con hay sao?"

Lý Lệ bi thương nói, nói đặc biệt đau lòng, trong mắt tràn đầy uất ức, giống như là nhận hết uất ức về mình mà không cách nào nói được với hắn. Lý Thánh Đức nhìn rất đau lòng, cực kỳ đau lòng.

103. Chương 104

Lý Lệ lúc này vẻ mặt bi thương nói, cô ta biết Lý Thánh Đức sẽ đau lòng, tại sao vậy, bên cạnh Lý Thánh Đức còn dư lại cái gì? Vợ mình chết mười bảy năm trước, ben cạnh một người thân cũng không có, con nuôi Lý Duệ Thần không để ý đến hắn, con gái ruột Nghiêm Hi thấy hắn như thấy kẻ thù, hiện tại bên cạnh hắn trừ Lý Lệ còn có ai?

Lý Thánh Đức tin: "Vậy tại sao Chu Khải chắc chắn chuyện kia là do con làm?" hắn tin tưởng Lý Lệ là một chuyện, nhưng chuyện kia quan hệ đến Nghiêm Hi. Mặc kệ nói như thế nào Nghiêm Hi cũng là con ruột của hắn. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Lúc vừa ra tù hắn vẫn còn nghĩ, con gái mình có thể hay không không chết. Nhưng sau này Lý Lệ nói sau nhiều năm vẫn tìm nhưng không tìm được, đoán chừng là chết rồi. Lúc này mới khiến Lý Thánh Đức đem áy náy của mình toàn bộ đặt trên người Lý Lệ.

Hiện tại thì tốt rồi, thân phận Nghiêm Hi rõ, Nghiêm Hi chính là con gái ruột của hắn. Nhưng mà vô dụng, trước đó hắn vì hôn nhân của Lý Lệ hết sức cay nghiệt với Nghiêm Hi, Nghiêm Hi còn có thể tha thứ cho hắn?

Đứa nhỏ này sớm biết thân phận mọi người, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn. Nghĩ lại mình và Lý Lệ ở trước mặt con trình diễn mấy tiết mục từ ái kia trong lòng Lý Thánh Đức rất khổ sở. Chắc chắn trong lòng đứa bé rất khó chịu, tận mắt thấy chaminhf ủng ái cô gái khác, lại không tốt đối với mình.

Lý Thánh Đức thẹn với Nghiêm Hi, cho nên muốn bồi thường. Nhưng Nghiêm Hi đã không cho cơ hội, cho nên liền muốn làm vài chuyện nhỏ. Hôm nay chuyện của Lý Lệ làm cho hắn khiếp sợ, một đứa con nuôi vẫn ngoan ngoãn ở bên cạnh mình, một là máu mủ đã thẹn nhiều năm, tin tưởng ai cũng không biết phải làm sao.

Lý Lệ đi tới đỡ Lý Thánh Đức, trong mắt lóe lên đau lòng: "Cha, cha cũng không thể tưởng, tài liệu Chu Khải có được thật trùng hợp. Vâng, chuyện tại nạn xe cộ Nghiêm Hi gặp phải ở thành phố G con biết rồi, nhưng vì sao vì sụ tình gì mà chân tướng qua hơn nửa năm mới điều tra được? Mà thôi chỉ cho là tài liệu Chu Khải điều tra được, điều này nói rõ lên cái gì? Lại không nói chuyện này thật sự không phải do con làm, tài liệu kia tại sao lại được giao đến tay Chu Khải?"

Âm điệu Lý Lệ rất yêu ớt, một câu nói một câu qua hoài nghi của mình, cô ta nói rất nhiều, cuối cùng ngầm kết lại, bọn họ cũng trúng kế.

Lý Thánh Đức nghe, càng nghĩ càng thấy Lý Lệ nói có lý, chuyện này tại sao lại xuất hiện đúng dịp vậy? Xuất hiện trong lúc mấu chốt này, khiến quan hệ của Lý Lệ và nhà họ Chu tan vỡ, vừa đúng chuyện kia của Chu Kỳ, nhà họ Chu coi như hoàn toàn thất vọng với Lý Lệ.

Nhớ tới chuyện của Chu Kỳ, Lý Thánh Đức chợt nghĩ đến một chuyện, ngẩng đầu vội vàng hỏi: "Buổi tối Chu Kỳ gặp chuyện không may, người nào cứu con bé?"

Lý Lệ nhing vẻ mặt rất nghiêm túc của Lý Thánh Đức, trong lòng thở phào một hơi, thấp thỏm trong lòng rốt cuộc cũng được buông xuống. Cuối cùng Lý Thánh Đức cũng không đa nghi với cô ta, cô ta liền chụp mũ vào người khác. Trong mắt léo lên một tia, nhìn không rõ ý tứ, Ở trong mắt Lý Thánh Đức, nghĩ ánh mắt kia của Lý Lệ vốn nên có.

Như vậy Lý Thánh Đức nghĩ như thế nào? Đó chính là tất cả mọi chuyện đều do Nghiêm Hi giở trò, đầu tiên bắt gặp Chu Kỳ gặp chuyện không may xuất hiện kịp thời ra tay cứu giúp khiến Chu Kỳ có hảo cảm đối với bọn họ. Sau đó gửi thư điện tử cho Chu Khải, khiến nhà họ Chu nghi ngờ Lý Lệ. Sau đó Chu Kỳ trở về nói, tự nhiên Chu Khải sẽ nghĩ xấu cho Lý Lệ. Hai chuyện trước sau như vậy, Lý Lệ rốt cuộc là người như thế nào, cho nên nhà họ Chu liền giam lỏng Lý Lệ.

Lý Thánh Đức nghĩ như vậy, trong lòng hắn cả kinh, tại sao Nghiêm Hi lại có lòng dạ độc ác như vậy? (mình muốn chửi bậy =.=) Nhìn như vậy chuyện Nghiêm Hi bị tai nạn xe cộ rất có thể không đơn giản nha. Có thể hay không khi đó Nghiêm Hi đã bắt đầu bố trí xong kế hoạch?

Chẳng lẽ khi đó nó biết mình sẽ tới? Lý Thánh Đức càng nghĩ càng kinh hãi, đó là con gái ruột của mình, nhưng con gái ruột lại lập kế hại ngươi... trong lòng ngươi sẽ đau xót như thế nào.

Lý Lệ nhìn khuôn mặt Lý Thánh Đức trải qua khổ sở, trong lòng có chút hài lòng. Ngươi nói trước kia các ngươi lợi hại như thế nào, thiên hạ còn không phải có những người trẻ tuổi như cô ta. Già rồi thì phải chịu già, nếu không làm sao có Lý Thánh Đức bị cô ta lợi dụng mà không biết, điểm này không oán người khác được, có trách thì chỉ trách bản thân không có bản lĩnh.

Hai công ty hợp tác, coi trọng nhất là hội đồng quản trị Thánh Đức. Khai báo một phen, Lý Lệ tự mình dẫn đội đi tới tòa lầu R&D. Khi đó Nghiêm Hi đã đứng ở đó chờ, ngoài miệng treo một nụ cười thản nhiên. Thấy Lý Lệ liền mỉm cười chào hỏi, Lý Lệ cũng mỉm cười, giữa hai người như chưa từng có xung đột.

Kết quả có thể nghĩ, Nghiêm Hi đã sớm biết một nhóm Lý Lệ tới đây là sẽ có ý kiến nho nhỏ. Trên đường Lý Lệ tới thì đã gọi cho hội đồng quản trị, R&D dù sao cũng là một công ty lớn, lợi ích nhất định phải đứng đầu, khiến hội đồng quản trị hảo hảo tốn hơi. Kết quả hội đồng quản trị bên kia cười ha hả nói với Nghiêm Hi, cô cứ yên tâm, phương án họ đã xem qua, sẽ không có vấn đề gì, yêu cầu của R&D họ hoàn toàn chấp nhận.

Kết quả không biết người nào trong đám đàm phán Lý Lệ mang theo nói thêm một câu, R&D liền tóm lấy. Người hai phe đối chối gay gắt với nhau, mặt đỏ tía tai, cuối cùng Lý Lệ dẫn đầu trở mặt, không chịu nổi nha. Lúc này rồi, thực lực nhân viên hai công ty có chút khác biệt, bên Nghiêm Hi người nào cũng dày dạn kinh nghiệm, sớm biết tính toán của Nghiêm Hi, cuối cùng dùng miệng ép Lý Lệ trở mặt.

Sau khi Lý Lệ trở về lập tức bị hội đồng quản trị triệu họp, khi cơ hồ tất cả mọi người đều nghĩ Lý Lệ sẽ buông hạng mục rời khỏi công ty, Lý Lệ sắc mặt tức giận xanh mét, tự ái trước hội nghị đứng lên nói: "Các vị đổng sự, rất dễ nhận thấy R&D căn bản không có thành ý, bọn họ là đang trêu chọc chúng ta."

Nghiêm Hi miễn cưỡng ngồi ở trong, nghe Lý Lệ nói như vậy liền nổi giận, tại chỗ đứng lên vỗ bàn chỉ vào mũi Lý Lệ nói: "Chu phu nhân, nói chuyện trước sau phải suy nghĩ đến hậu quả, cô biết tôi đã khuyên Lãnh Diễm trong bao lâu không? Nếu thực sự R&D muốn hạng mục đó căn bản là không cần người hợp tác, nếu không phải tôi nể mặt mũi của mẹ mình tôi sẽ không tìm Lãnh Diễm nói chuyện. Để Lãnh Diễm đồng ý đã không quá dễ dàng, chính là muốn Lãnh Diễm bỏ tiền từ trong miệng ra cho Thánh Đức, người bình thường ai nguyện ý? Lãnh Diễm có thể chia ra như vậy đã đủ nể mặt tôi, kết quả một đám người các cô đi nói cái gì, nói chúng tôi lấy lớn hiếp nhỏ? Nói chúng tôi không có thành ý hợp tác? Chu phu nhân, các người tự hỏi lòng mình đi, cô nghĩ theo R&D chúng tôi hợp tác kiếm được nhiều tiền hay là hợp tác với Triệu tổng nhiều tiển, tôi không nhắc đến mọi người cũng quá hiểu rõ. Nhưng tại sao Chu phu nhân không cần lợi ích bên này mà muốn đi tìm Triệu thị? Chu phu nhân, có phải hay không vốn dĩ cô không muốn hợp tác với chúng tôi?"

Nghiêm Hi nói lời này rất khí thế, mọi người trong hội đồng quản trị chưa từng thấy khí thế này xuất hiện ở một người phụ nữ, trừ Nghiêm Tử Hoa mười bảy năm trước. Tất cả dường như xuất hiện một ảo giác, giống như trước mắt bỗng dưng xuất hiện cảnh Nghiêm Tử Hoa mười bảy năm trước mang theo bọn họ xông xáo khắp nơi. Khi đó trong phòng họp cũng có dáng vẻ như vậy, khí thế cao quý bẩm sinh trên người Nghiêm Tử Hoa đã trấn áp tất cả bọn họ.

Lý Lệ bị Nghiêm Hi chỉ vào mặt như vậy trong đáy lòng cảm thấy rất khó chịu, chuyện gì đã xảy ra? Trận đấu của cô ta và Nghiêm Hi vốn là được tiến hành dưới mặt bàn, hiện tại Nghiêm Hi lại ở trước mặt mọi người trực tiếp nói ra chuyện này, đó chính là Nghiêm Hi phá quy tắc trò chơi rồi. Nhưng cô ta đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, chỉ một giây đồng hồ liền bị Nghiêm Hi thừa cơ, một giây cũng đủ để Nghiêm Hi đẩy Lý Lệ vào địa ngục.

Sắc mặt Lý Lệ vô cùng khó coi, cô ta nhìn mấy đổng sự kia cũng đã khó nhìn rồi. Vốn nghe được câu nói này của Nghiêm Hi bọn họ vốn còn nghi ngờ, nhưng nhìn sắc mặt biến đổi của Lý Lệ thì biết là đúng rồi, Lý Lệ thực sự không muốn hợp tác cùng với R&D. Lần đầu Nghiêm Hi đến thuộc hạ của Lý Lệ đã bừa bãi rồi, hiện tại lần này vẫn như vậy, cuối cùng bọn họ đã biết, thì ra không phải R&D người ta không cho bọn họ cơ hội kiếm tiền, mà là người ta đã cho cơ hội, nhưng nội bộ bọn họ đã xảy ra lục đục trước rồi, sao lại như thế này?

Đổng sự môn sắc mặt rất khó coi, tiền tới tay liền bị Lý Lệ một tiểu nha đầu làm chạy mất, ai sẽ vui lòng?

Sẽ không ai hào phóng tha thứ như vậy, trước khi Lý Lệ đi R&D bọn họ vẫn lạc quan tính toán lần này có thể kiếm từ bên Lãnh Diễm bao nhiêu tiền, túi tiền sẽ căng phồng, ai biết cuối cùng lại bị Lý Lệ lấy mất.

Mọi người sắc mặt không vui nhìn Lý Lệ.

Lập tức Lý Lệ có chút hoảng hốt, đã bỏ lỡ cơ hội cứu vãn tốt nhất, đợi khi cô ta tỉnh hồn lại, các thành viên hội đồng quản trị đã tự định tội của Lý Lệ ở trong lòng.

Trong thời gian ngắn nhất Lý Lệ ổn định lại tinh thần, bình tĩnh nhìn mọi người, sau đó đứng nhìn Nghiêm Hi, ngữ điệu nhàn nhạt: "Nghiêm tiểu thư, tôi tin tưởng hôm nay đổi lại là cô…. Cô cũng sẽ không làm ra chuyện tình như như vậy đi, ai sẽ vì râu ria của người mà tổn hại lợi ích của mình? Hoặc là nói, Nghiêm tiểu thư cảm thấy tôi chính là hạng người như vậy sao?"

Nghiêm Hi mắt mang theo tia cười, nhìn dáng vẻ này của Lý Lệ. Thật ra Lý Lệ vẫn rất lợi hại, Nghiêm Hi nghĩ, nếu như hồi bé hai người hảo hảo chung sống, cùng nhau lớn lên, tâm ý hiểu nhau, có thể hay không hiện tại thuận theo thiên địa rồi?

Nhưng việc đời khó liệu.

Nghiêm Hi nhìn Lý Lệ, ha ha cười hai tiếng: "Chu phu nhân, thật ra có vài người coi tiền không là gì, không hề để những tục nhân chúng ta ở trong mắt, cô nói đúng không?"

Lý Lệ nghe liền cười nhìn Nghiêm Hi nói: "Vậy cũng đúng, trên thế giới này nhiều người có tiền, một hai tờ tiền như vậy cũng không để ở trong mắt. Huống chi đối với cô căn bản không có lợi ích gì, tại sao lại muốn phí sức mà không có kết quả tốt?"

Nghiêm Hi nghe lời nói mang theo trào phúng của Lý Lệ sắc mặt liền thay đổi, mím thật chặt miệng của mình, đôi tay ôm ngực nhìn Lý Lệ, khẽ ngửa cao đầu mang theo chút kiêu căng nhìn Lý Lệ, giống như người vừa mới cười nói căn bản là không phải là cô. Ở bên cạnh Lãnh Diễm lớn lên đã nuôi thành kiêu ngạo không cho người khác xâm phạm, đột nhiên giống như một cỗ khí lưu xông ra bao quanh cô, đem mọi người cách xa vạn dặm, bảo vệ kiêu ngạo cao cao tại thượng của cô, như một nữ vương duy nhất bễ nghễ nhìn Lý Lệ.

"Chẳng lẽ theo lời của Chu phu nhân, Nghiêm Hi tôi đi tìm Lãnh Diễm giúp Thánh Đức là tùy tiện? Đừng quên cái công ty này là của mẹ tôi, tôi muốn làm chút chuyện cho công ty này hoàn toàn là nể mặt mũi của mẹ tôi, nếu không cô còn tưởng rằng chỉ bằng cô có thể để cho tôi xuất ngựa? Có lúc mình cảm thấy mình tốt quá cũng là một chuyện hài hước, Chu phu nhân, cẩn thận bảo vệ cái miệng của cô, cẩn thận họa từ cái miệng mà ra."

Lúc Nghiêm Hi nói lời này vẻ mặt vô cùng giận dữ, nhìn những đổng sự kia hết hồn hết vía, rối rít không hiểu nhìn Lý Lệ, trong lòng liền nghĩ, ngươi nói nha đầu này là chuyện gì xảy ra? Chính ngươi muốn cùng hợp tác với người ta, mặc kệ ngươi ở nơi này nói gì cũng là đại biểu cho thái độ của công ty Thánh Đức. Bọn họ thân là đổng sự của Thánh Đức cũng không muốn đắc tội với người phụ nữ tên Nghiêm Hi này. Lại không nói Nghiêm Hi là người phụ nữ có năng lực, chỉ cần nói đến người đàn ông đứng sau Nghiêm Hi đã khiến bọn họ ước gì bám vào bắp đùi của người ta.

Hôm nay rất có thể vì Lý Lệ mà đứt con đường tài lộ sau này của họ rồi, có một đổng sự không nhìn nổi, vừa muốn đứng lên khiển trách Lý Lệ, kết quả Nghiêm Hi nói một câu nói liền rời đi. Nghe câu nói kia, ánh mắt đổng sự nhìn Lý Lệ càng thêm tức giận.

Nghiêm Hi nói: "Các vị đổng sự, vốn chuyện này tôi cũng đã nói với Lãnh Diễm rồi, Lãnh Diễm cũng đã nói R&D đã kiếm rất nhiều tiền, hạng mục này cũng không cần nữa. Vì mẹ tôi, anh ấy nguyện ý hợp tác lâu dài với Thánh Đức, vốn tôi rất vui mừng, nhưng thật sự hôm nay hình như không phải như vậy, đây cũng không phải là công ty của mẹ tôi. Tôi là con gái của người nên cũng không thích hợp đứng tại đây nữa. Sau này hội nghị cổ đông nếu không cần thiết tôi cũng sẽ không xuất hiện nữa. Các vị, gặp lại sau." Nói xong cầm áo khoác của mình cao ngạo bước đi, mặc kệ những đổng sự kia giữ lại, Nghiêm Hi cũng chính là mặt đen thui đi ra ngoài.

Lúc này sắc mặt của Lý Lệ đen thùi lùi rồi, cuối cùng cũng biết mục đích của Nghiêm Hi, thì ra là chờ mình nhảy vào hố. Nhìn vẻ mặt muốn ăn thịt người kia của đám đổng sự, Lý Lệ rất muốn nói tục mắng bọn họ một trận. Nhưng không được, trên người cô ta không có một chút cổ phần của công ty, mấy lão gia hỏa này có thể triệu tập hội đồng quản trị trục xuất cô ta ra khỏi công ty. Vì sau này, nhịn, chỉ là……

Lý Lệ nhìn cửa Nghiêm Hi mở ra chưa kịp đóng lại, tròng mắt híp lại, lóe ra một tia hung ác. Nghiêm Hi cô điên rồi, thì ra vẫn lưu lại cho ta một cái hố ở nơi này, ngoan độc.

Nghiêm Hi mặt đen thui ra khỏi công ty Thánh Đức, vào xe của mình xong không nhịn được cười phá lên. Ngẩng đầu nhìn tầng lầu của Thánh Đức, khóe miệng mở thật to, khởi động chân ga trực tiếp đi. Trên dọc đường đi, vừa đi vừa hát mắt nhìn bốn phía lái xe.

Kết quả khi về đến nhà không ngờ Lãnh Diễm có ở nhà, trên mặt Nghiêm Hi còn mang theo nụ cười vui mừng, nhào qua ôm cổ Lãnh Diễm nũng nịu hỏi: "Sao hôm nay anh về sớm như vậy, không phải có chuyện gì chứ?"

Không phải là Nghiêm Hi đa nghi, thật sự Lãnh Diễm cho tới bây giờ chưa bao giờ rảnh rỗi như vậy. Lúc này mới mấy giờ a, buổi sáng mãi muộn mới ra khỏi nhà, không có đạo lý anh sẽ trở lại sớm. Nhìn đồng hồ, bây giờ mới mười giờ trưa, ôm cổ anh hỏi: "Có chuyện gì muốn nói với em à? Anh cứ nói đi!"

Lãnh Diễm bất đắc dĩ ôm eo cô, tiết kiệm một đôi tay treo trên cổ của mình, nhéo mũi Nghiêm Hi nói: "Em thật thông minh, nhanh thu dọn một chút, chúng ta sẽ đi Nhật Bản mấy ngày. Em cùng đi với anh."

Nghiêm Hi vừa nghe đến Nhật Bản đã cảm thấy mặt mình tràn đầy hơi nóng, ngất a. Chuyện gì xảy ra, nhìn Lãnh Diễm đã sớm chuẩn bị hành lý xong, Nghiêm Hi nhức đầu vội vàng kêu dừng: "Đợi đợi đợi đợi, mà đi chỗ nào ở Nhật Bản? Này còn không phải ác mộng sắp bắt đầu sao?"

Nghiêm Hi từ nhỏ đến lớn đã không có cảm giác với Nhật bản, không biết vì sao nữa, khi học tiếng Nhật cô đã biết, đời này cô vô duyên với Nhật Bản. Hôm đó rõ ràng là đã được chuyển sang tiếng Hán rồi, vì sao viết ra cô có thể hiểu nhưng khi nghe từ trong miệng người Nhật Bản thì cô nghe lung tung lộn xộn lên?

Khi còn bé cô đi theo sau Lãnh Diễm rất dễ dàng học được các loại ngôn ngữ khác, có thể tính là mưa dầm thấm đất. Khi đó những thứ tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Pháp cô cũng không học nghiêm túc, chỉ nhìn Lãnh Diễm học theo, coi như cô cũng khá, bất tri bất giác sẽ biết. Nhưng không thể học được tiếng Nhật, khi đo Nghiêm Hi buồn bực không chịu được, tính tình quật cường nổi lên, mời một thầy dạy tiếng Nhật về. Kết quả tiếng không học đợc, ba năm sau Nghiêm Hi liền buông tha cho ngôn ngữ cao thâm này. Quá buồn bực vì vậy cô trực tiếp ghét Nhật Bản, vừa nghĩ vừa liền buồn bực.

Lãnh Diễm đã sớm biết chuyến đi Nhật Bản này không thuận lợi, đã nghĩ xong đối sách, ôm eoNghiêm Hi dụ dỗ: "Em không phải thấy còn có anh đi cùng hay sao? Chủ yếu là bên Nhật Bản có mấy đơn đặt hàng lớn, cần tự anh ra tay. Nhưng còn em lại bắt đầu với Lý Lệ, mặc dù không nói là quá gay cấn nhưng hôm nay cũng coi như là em đã công khai nói đúng không. Em nói trước kia em vẫn luôn giả vờ là người yếu ớt cô ta còn có thể ba lần bảy lượt xuống tay với em, như vậy lần này thì sao? Em đã nói rõ lập trường của mình rồi, em đã công khai với Lý Lệ, em cảm thấy Lý Lệ cứ để như vậy mà xong? Vì để an toàn của em cho đến khi anh tở lại, cũng vì để cho anh khỉ ở Nhật Bản yên tâm, ngoan, đi cùng anh, được không?"

Nghiêm Hi nhíu mày thật chặt, tai sao lại cố tình đi vào lúc này? Hôm nay mới làm Lý Lệ tức chết, cô muốn xem hành động tiếp theo của cô ta. Không muốn đi a không muốn đi, nhưng chuyện Lãnh Diễm đã quyết định ai……

Nghiêm Hi ăn vạ, đưa cánh tay vắt lên cổ Lãnh Diễm, đầu cọ cọ vào cổ anh, quệt miệng không nói lời nào. Lãnh Diễm nhìn cô bắt chước Tiểu Yêu làm nũng ăn vạ, khóe miệng giật giật, sau đó đưa tay xoa xoa đầu của cô, tràn đầy bất đắc dĩ than thở nói: "Được rồi, đưng có làm nũng nữa, em biết chuyện mà anh nói đó, chuyện khác em nghĩ gì anh mặc kệ, nhưng chuyện này em phải nghe anh. Ngoan, chớ giống như Tiểu Yêu, em nhìn một chút cái ánh mắt, cái miệng của mình nào, có phải giống như chị của Tiểu Yêu hay không, làm sao lại giống như vậy chứ? Lãnh Diễm rõ ràng là đang chơi đùa, Nghiêm Hi biết, nhưng thật ra thì bị Lãnh Diễm chơi và đùa cũng rất thú vị.

Dùng mũi của mình cọ trên cổ anh, vẫn không quên ngửi một cái. Có lúc cô rất buồn bực, Lãnh Diễm thích nhất là cổ của cô, không hiểu tại sao, cổ đặc biệt thơm? Nghiêm Hi ngửi cổ anh một cái, hương sữa tắm cũng không có nha, vậy tại sao người đàn ông này lại thích cổ của cô? Hay là nói, trên cổ thịt mềm?

Nghĩ tới đây Nghiêm Hi hoa hoa lệ lệ toàn thân chấn động, co quắp.

Cuối cùng Nghiêm Hi không muốn nhưng vẫn bị Lãnh Diễm lôi kéo đi Nhật Bản. Khi bước vào sân bay cô

liền ỉu xìu não cũng không muốn động, kết quả ra khỏi sân bay cô liền phát hiện thế nhưng mình không có thấy hành lý?

Hơi hơi bi thống, hành lý của cô và Lãnh Diễm cùng nhau gửi vận chuyển, chỉ là hành lý của cô không có, có phải hay không bi thống a!

Thêm sự kiện hành lý này, càng khiến Nghiêm Hi thêm xác định, mình thực sự không thích hợp đến Nhật Bản.

Lãnh Diễm nhìn đôi mắt nhỏ bất bình cùng tức giận của cô bất đắc dĩ cười cười. Ai biết lầu đầu tiên kéo cô đến Nhật Bản lại thực sự xui xẻo như vậy. Anh đã gọi điện cho người phụ trách sân bay, người ta cũng đã nói, nhất định sẽ tìm hành lý về. Nhưng trên mặt Nghiêm Hi còn không vui, cô chắc chắn rồi, mình đến Nhật Bản nhật định sẽ xui xẻo. Từ nhỏ cô đã không hợp với Nhật Bản, ngay cả đối với Lãnh Diễm mà nói tiếng Nhật cô học ba năm cũng không được, cô thật sự không có hảo cảm với Nhật Bản. Vì vậy, chưa ra khỏi sân bay Nghiêm Hi liền kích động ôm Lãnh Diễm khóc mãi.

Lãnh Diễm không rõ chân tướng, cho là cô đau lòng vì mất hành lý, thật ra thì không phải. Nghiêm Hi khóc nói: "Đại gia nha, ta trở về thôi, lần tới anh muốn đi nước Anh Pháp Đức gì thì tùy anh chọn. Lúc này lão ngài tha cho em đi, trực giác của em rất chuẩn, lần này tới Nhật Bản nhất định sẽ xảy ra chuyện. Anh nhìn xem em vừa mới bước lên đất Nhật Bản mọt bước hành lý của em liền mất, người anh cũng chưa ném a, không có đạo lý đen đủi như vậy, đại gia a~"

Lãnh Diễm bị Nghiêm Hi kêu nhức đầu, một tay lôi kéo hành lý một tay nâng Nghiêm Hi giống như một con chó nhỏ đi về phía trước, đưa đến ánh mắt người trong sân bay thấy Nghiêm Hi muốn sống muốn chết còn tưởng Lãnh Diễm lừa bán phụ nữ. Nếu không phải thấy Lãnh Diễm một thân quần áo đắt tiền, nhìn đồng hồ nổi tiếng trên cổ taylà bản số lượng có hạn, thật sự sẽ có người đến giải cứu Nghiêm Hi.

Chuyến đi Nhật Bản này là lần đầu Nghiêm Hi đi Nhật, vẫn tin tưởng trực giác của mình, Nghiêm Hi hoang mang rối loạn, mi mắt vẫn giật không ngừng, sẽ không an phận. Nghiêm Hi bị hù không dám ra cửa, Lãnh Diễm mang cô vào khách sạn cũng chưa có ra cửa, Lãnh Diễm còn muốn thừa dịp chuyến đi Nhật Bản này để cho cô an tĩnh, ai biết cô cả người chán ghét Nhật Bản ngây ngây ngô ngô như chim sợ nỏ.

104. Chương 105: Chương 44105

Lãnh Diễm sắp xếp lịch trình ở Nhật Bản năm ngày, trong đó ba ngày dành cho công ty, mà Nghiêm Hi giống như con chim non bị hoảng sợ, cả ngày núp trong khách sạn không ra khỏi cửa. Lãnh Diễm trong ba ngày vội vàng chuyện công ty không có biện pháp để ý đến cô, nhưng cũng biết Nghiêm Hi cả ngày ở trong khách sạn không ra khỏi cửa. Lãnh Diễm cũng không có cách nào.

Biết cô không có ấn tượng tốt với Nhật Bản, nhưng cũng không cần như vậy chứ. Vội vàng đem công việc trong bốn ngày giải quyết tỏng ba ngày, vào phòng nghỉ liền nhìn thấy cô cô đơn đứng ở cửa sổ khách sạn nhìn phong cảnh bên ngoài, bóng dáng cô đơn kia khiến Lãnh Diễm thật thương tâm.

Không có biện pháp, mặc dù học tiếng Nhật mấy năm, nhưng cô không hiểu chút nào. Xem ti vi? Nghe không hiểu cũng không biết những người kia đang cười cái gì? MC cũng đang cười đến không nói lên lời, nhưng Nghiêm Hi trợn to hai mắt lắng nghe cũng không nghe được gì, bọn họ đang nói cái gì?

Buồn bực như vậy, ra ngoài? Không cần, nhìn cô đi, vừa tới Nhật Bản, chân vừa dẫm lên đất Nhật Bản liền mất hành lý. Ngày đầu tiên tới nơi này đã không thuận lợi, cuối cùng Lãnh Diễm đưa cô vào trong cửa hàng mua quần áo để mặc. Thật sự là không chịu nổi, cái gì mà đến đây chơi, là cực hình thì có.

Nghe được tiếng mở cửa, ánh mắt Nghiêm Hi hiện ra tia vui mừng, rốt cuộc cùng trở lại. Thấy Lãnh Diễm miệng liền vểnh lên, đừng nhắc đến nhiều uất ức, thật sự là không chịu nổi, không muốn tiếp tục ở chỗ này. Bọn họ đều nói điểu ngữ, nghe không hiểu a.

Lãnh Diễm bất đắc dĩ nhìn bộ dáng đáng thương của Nghiêm Hi, ném cặp công văn xuống, cởi áo khoác tùy tiện ném trên ghế sô pha, sau đó đi tới ôm cô nhẹ nhàng dụ dỗ: "Sao vậy?"

Nghiêm Hi thỏ con như chịu uất ức, vùi vào bả vai anh quệt miệng nói: "Em không thích nơi này, chúng ta trở về đi thôi." Âm thanh đáng thương, càng giống mờ ám, đưa tay bé nhỏ níu lấy Lãnh Diễm, giống như chỉ sợ Lãnh Diễm sẽ đột ngột biến mất.

Lãnh Diễm bất đắc dĩ đưa tay vỗ về lưng cô, giống như dỗ tiểu hài tử: "Mình ở đây chơi hai ngày được không? Anh giúp em, sẽ không xảy ra chuyện gì. Ngoan, chẳng qua vì hồi bé em không học được tiếng Nhật thôi, thật ra thì Nhật Bản rất thú vị. Chuyện công ty đã xong, còn dư lại chút thời gian anh dẫn em ra ngoài một chút, có được hay không?" Đối với Nghiêm Hi lúc này Lãnh Diễm chỉ có thể dùng sách lược dụ dỗ, mặc kệ là cô như thế nào, hiện tại Nghiêm Hi khiến anh đau lòng, dụ dỗ một chút có sao.

Nghiêm Hi không vui: "Không cần, anh nhìn đi, vừa tới Nhật Bản em liền mất hành lý, điều đó nói rõ em với Nhật Bản không hợp nhau nha. Lãnh Diễm~ anh đã xong việc rồi, chúng ta về nha!" Khi gọi tên Lãnh Diễm Nghiêm Hi kéo dài âm thanh, nghe mềm nhũn, rất thoải mái, khiến Lãnh Diễm thư tâm, cũng rất hưởng thụ phương thức làm nũng này của Nghiêm Hi.

Lãnh Diễm không có biện pháp, hôn khẽ gương mặt của cô, dùng gò má của mình vuốt ve gương mặt Nghiêm Hi, dịu dàng nói: "Không có việc gì, còn có anh ở bên cạnh em, không phải em muốn mỗi quốc gia đều đi một lần hay sao? Lần này anh liền dẫn em đi Nhật Bản xem một chút, chẳng lẽ em muốn sau này quốc gia nào cũng đi qua duy chỉ có Nhật Bản là không hay sao?"

Lời của Lãnh Diễm vòng qua đầu Nghiêm Hi một vòng, suy nghĩ một chút, không thể cả đời không nhìn phố xá Nhật Bản, tối thiểu cũng phải biết mấy nơi đẹp của Nhật Bản có dạng gì. Nghĩ nghĩ một chút, Nghiêm Hi thò đầu ra từ trong hõm vai Lãnh Diễm, không xác định nhìn Lãnh Diễm: "Anh sẽ đi cùng với em?" Nếu bây giờ Lãnh Diễm nói không, cô lập tức quay đầu đi, đến sân bay đặt vé, cũng không quản là đi đâu, tóm lại là rời khỏi Nhật Bản trước rồi lại tính. Dù sao ngôn ngữ các quốc gia khác cô cũng biết, trừu Nhật Bản.

Mắt Lãnh Diễm hơi cong, khóe miệng cười đến dịu dàng, mang theo chút cưng chiều: "Vâng, em xem chuyện công ty anh đã xử lý xong, vốn nghĩ dẫn em tới nơi này chơi hai ngày. Hiện tại thời gian còn lại đều là của em cả, vui mừng không?"

Chiều cao chênh lệch, khi Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi đều phải cúi đầu. Nghiêm Hi khẽ ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Diễm, ở góc độ này có thể thấy được khuôn mặt hoàn mỹ của anh, cằm cương nghị, mũi thẳng, khóe môi mỏng khẽ câu một đường cong. Nghiêm Hi không nhịn được đưa hai tay lên mặt anh, đôi mắt Lãnh Diễm lộ ra tinh quang, chăm chú nhìn Lãnh Diễm, nhón chân lên nói: "Lãnh Diễm, dung mạo anh thật đẹp mắt." Từ nhỏ đến lớn, cô đi theo Lãnh Diễm đã gặp qua không ít nam nhân tuấn tú, liền lấy Cố Tiêu và Tiểu Thâm mà nói, dáng dấp hai người kia cực đẹp, còn có người anh Lý Duệ Thần, từ nhỏ đã là một tiểu thân sĩ, sau khi lớn lên lại cực đẹp trai, mặc quần áo gì cũng lộ rõ phẩm vị của mình. Nhưng cô luôn cảm thấy Lãnh Diễm bất đồng với bọn họ, Lãnh Diễm tuấn tú, nhưng rất cương nghị, giống như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ. Không xinh đẹp giống Tiểu đại mỹ nhân, cũng không thân sĩ như Lý Duệ Thần, anh chính là anh, đặc biệt là anh, sử dụng phương thức của riêng mình hấp dẫn chú ý của Nghiêm Hi.

Lãnh Diễm nghe được hai chữ đẹp mắt này khóe miệng không nhịn được co quắp hai cái, sau đó mắt nhảy lên, nửa đùa giỡn nói: "Em không phải biết không thế dùng đẹp mắt để hình dung đàn ông hay sao?"

Mắt Nghiêm Hi nhìn có chút mê muội, mê ly, nhẹ nhàng hôn hên cằm anh một cái, lúc này mới chậm rãi nói: "Không biết, anh chính là đẹp mắt, không ai giống, độc nhất vô nhị." Đây là cảm thụ chân thật nhất của Nghiêm Hi, Lãnh Diễm thật sự đẹp, đẹp nhất trên thế giới, độc nhất vô nhị.

Khóe miệng bên phải của Lãnh Diễm từ từ kéo lên, khóe miệng bên trái duy trì bất động, hình như anh đã hiểu rõ ý tứ của Nghiêm Hi. Đẹp mắt, không phải anh giống phụ nữ, mà là diện mạo của anh mê hoặc cô gái nhỏ này?

Lãnh Diễm càng nghĩ càng buồn cười, không nhịn được cười hai tiếng, sau đó đưa tay véo cái mũi nhỏ của Nghiêm Hi, bất đắc dĩ nói: "Tốt lắm, anh hiểu, vậy chiều nay chúng ta có thể đi ra ngoài chưa?"

Nghiêm Hi dí dỏm le lưỡi, sao đó méo mó nhìn Lãnh Diễm: "Vâng." Nói xong cười hì hì buông Lãnh Diễm ra. Chợt nghĩ đến một vấn đề quan trọng, mặt biến đổi chỉ vào Lãnh Diễm nói: "Đã nói rồi đấy, anh phải một mực ở bên cạnh em đó."

Lãnh Diễm bất đắc dĩ: "Vâng vâng vâng, em nói có lúc nào anh không ở bên em không?"

Nghiêm Hi vừa nghe, nghĩ đến từ trước đến nay, dường như Lãnh Diễm vẫn luôn đi theo bên minh. Không phải cẩn thận che chở thì chính là ở bên cạnh chọc cô chơi. Rất tốt, nhớ lại, thật là uất ức cho anh vô cùng, thấy rất ấm áp. Khóe miệng Nghiêm Hi chậm rãi nâng lên, sau đó xoay người lôi tay Lãnh Diễm kéo ra ngoài, khóe miệng cũng đã được mở rộng trở thành một bể cá thật to.

Hai người nắm tay đi dạo dọc theo đường cái bốn phía khách sạn. Nghiêm Hi nghe không hiểu những người kia nói gì nên cũng không để ý họ nói cái gì, dù sao đi tới chỗ nào cũng có bàn tay ấm áp của anh lôi kéo, trong lòng Nghiêm Hi liền ấm áp, cảm giác lòng mình tràn đầy hạnh phúc.

Trong nước, Lý Lệ bị tập thể thành viên của hội đồng quản trị bài xích, tất cả mọi người đều muốn khai trừ Lý Lệ, nhưng cuối cùng do Lý Thánh Đức và Tống Quốc Bằng hai người tăng cường đề cử, phản đối của đá lão già trong hội đồng bị vô hiệu.

Ra khỏi phòng họp, Lý Lệ xanh mắt đi theo sau Lý Thánh Đức vào phòng làm việc, phía sau một đám đổng sự vây quanh Tống Quốc Bằng, cả đám này trước mặt chủ tịch Lý Thánh Đức không dám nói lời nào, vậy Tống Quốc Bằng là phó tổng phải chịu trách. Một nhóm người đi lên liền chất vấn Tống Quốc Bằng, tại sao phải giúp Lý Lệ ở lại công ty. Có vài người đã cảm thấy Tống Quốc Bằng thật không có tiền đồ, Lý Thánh Đức mặc dù là chủ tịch công ty nhưng hắn là nhân viên chính phủ, thân phận công chức khiến hắn không thể nhận chức ở công ty Thánh Đức, nhiều nhất chỉ có thể là đổng sự mà thôi. Nhưng Lý Lệ đi vào công tu là bất đồng, mặc dù cô ta là con nuôi, nhưng dù sao cũng là đại tiểu thư của Thánh Đức. Hiện tại đại tiểu thư chính thức là Nghiêm Hi không thuận, cho nên Lý Lệ chính là người thừa kế thứ nhất rồi.

Đem Lý Lệ đuổi ra đi có nghĩa là Tống Quốc Bằng sẽ thành công tiếp nhận công ty, nhưng thế nhưng lúc này Tống Quốc Bằng lại làm chuyện như vậy? Bọn họ nhất trí đồng ý yêu cầu Lý Lệ rời đi hắn cần bày tỏ tốt một chút, cũng không cần hắn làm nhiều, nhưng chẳng những hắn không đứng cùng phía, lại còn kịch liệt phản đối!

Điểm này khiến mọi người hận không thể tả được.

Tống Quốc Bằng cũng không nói chuyện, như tùy tiện để mặc đám người bọn họ nói. Dù sao hiện tại nếu Lý Lệ ra khỏi công ty, vậy hắn sẽ không biết được Lý Lệ sẽ làm ra chuyện gì. Ngược lại, nếu Lý Lệ tiếp tục lưu lại công ty, như vậy chuyện gì hắn cũng biết vô cùng rõ ràng. Thay vì khiến Lý Lệ đi ra ngoài khiến hắn không nắm bắt được tình hình, không bằng để Lý Lệ ở dưới tầm mắt của hắn.

Lý Lệ đi theo Lý Thánh Đức vào phòng làm việc, Lý Lệ lập tức an vị trên ghế sa lông, cảm giác tốt cô cùng. Vừa rồi thật may là có Lý Thánh Đức và Tống Quốc Bằng xen vào, nếu không, thật không biết sẽ có chuyện gì.Suy nghĩ một chút, nếu như cô ta bị hội đồng quản trị công ty bác bỏ, như vậy bao cố gắng lâu nay của cô ta thật sự uổng phí.

Lý Thánh Đức cũng thở dài một hơi, làm sao chuyện lại thành như vậy, hắn cũng không hiểu. Bình thường Lý Lệ rất cơ trí đáng tin, ai biết sẽ làm ra chuyện này.

"Con nói một chút, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Chuyện kia không phải con đã nói với Triệu thị hay lắm sao? Hiện tại như thế nào lại bị đám người kia nói con không để ý lợi ích công ty?"

Lý Lệ vừa nghe, vốn còn chút trấn định bỗng nhiên mặt như sắp khóc, mắt càng ngày càng chua, càng nghĩ càng thấy mình uất ức. Nghiêm Hi, thế nhưng chỉ cần vài ba lời liền bức cô ta vào tình cảnh này, cô ta khóc như một đứa bé bị uất ức, nhìn Lý Thánh Đức bất đắc dĩ.

"Cha, người biết không? Con là bị Nghiêm Hi chụp vào, cha biết cô ta cơ trí như thế nào không? Con không ngờ cô ta lại làm như vậy đối với con. Tại sao, nói như thế nào con cũng là chị của cô ta, tại sao cô ta không để cho con có đường lui?" Lý Lệ ngoài miệng nói mình uất ức, nhưng trong lòng đang oán giận. Cô không muốn thừa nhận chính mình thua Nghiêm Hi. Nghiêm Hi là ai, khi còn bé cô có thể bằng vào năng lực của mình đưa Nghiêm Hi vào bệnh viện thần kinh. Khi đó Nghiêm Hi không thông minh như vậy. Hiện tại thì tốt rồi, trả đũa xong liền đem tất cả chuyện không tốt để lại cho cô, cô ta đứng ở đối diện cao cao tại thượng quan sát mình, loại cảm giác như con kiến nhỏ làm Lý Lệ ghét thấu xương.

Lý Thánh Đức nhìn Lý Lệ khóc kể lể, chợt ngây ngẩn cả người, là Nghiêm Hi?

"Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ lần này lại là Nghiêm Hi đứng sau lưng giở trò?"

Lý Lệ hít hít mũi, nhìn dáng vẻ nóng nảy của Lý Thánh Đức, đột nhiên cảm thấy lời mình vừa nói không nên là lời của một người con nuôi nên nói, mắt né tránh, sau đó liền do dự nói: "Không có việc gì, cha không cần con nói lung tung, mới vừa….. Mới vừa đầu óc con hỗn loạn, chính mình không biết đang nói gì. Cha…cha chớ để ý." Lý Lệ nói đến đây, bộ dạng càng uất ức, giống như hình tượng một người con gái nuôi bị áp bức, cũng không dám ở trước mặt Lý Thánh Đức nói không tốt về Nghiêm Hi, ngược lại cô ta luôn ở trước mặt Lý Thánh Đức nói tốt về Nghiêm Hi. Chỉ là cô ta luôn dùng những phương pháp xử lý vẻ mẳ như bị uất ức, từ đó Lý Thánh Đức luôn cảm thấy những sai lầm kia là do Nghiêm Hi, là Nghiêm Hi đứng sau lưng làm chuyện quá phận, nhưng Lý Lệ vì không muốn mình đau buồn nên nhẫn nhịn.

Lý Thánh Đức nổi giận: "Con nói tốt cho nghịch tử đó làm gì!"

Lý Lệ rối rắm nhíu lông mày lại, khuôn mặt ảo não, ngẩng đầu do dự liếc mắt nhìn Lý Thánh Đức, rồi sau đó có chút không tiện mở miệng nói: "Cha, thật sự không có chuyện gì, cha cũng không cần đoán bậy." Nói xong giống như chỉ sợ Lý Thánh Đức sẽ tiếp tục hỏi tới, đứng dậy rời khỏi đi vào chỗ phòng làm việc tạm thời của mình.

Lý Thánh Đức thấy dáng vẻ như vậy của Lý Lệ càng thêm khong vui, con gái ruột của mình, Nghiêm Hi, cái gì gọi là máu mủ tình thâm con biết không? Tại sao con lại hận cha của mình như vậy?

Nếp nhăn trên mặt Lý Thánh Đức cơ mồ dồn hết về một chỗ, trong đầu nghĩ tới lúc Nghiêm Hi nhìn hắn với vẻ cao cao tại thượng. hắn hiểu, Nghiêm Hi khi nhìn hắn trong đôi mắt kia không ít thì nhiều sẽ xuất hiện hận ý, mà đại đa số thời điểm, Nghiêm Hi đều mang theo thái độ coi thương mà đối mặt với ông, tại sao lại coi thường?

Thậm chí, tại sao muốn hận? Chẳng lẽ bởi vì hắn mười bảy năm trước vứt bỏ cô? Hoặc là chuyện trước kia, hắn vì Lý Lệ mà chanh chua với cô?

Thật ra Lý Thánh Đức không hiểu, hắn cảm thấy, nếu mình là cha ruột của Nghiêm Hi, như vậy Nghiêm Hi nên đứng chung một chỗ với hắn. Nhưng thật sự không phải như vậy, sự thực là Nghiêm Hi hận hắn, hận hắn cứ như vậy đến chết mới thôi.

Khuôn mặt khóc đầy nước mắt của Lý Lệ khẽ chuyển sang nụ cười hả hê.

Khi Lý Lệ nghênh ngang xuất hiện tại nhà họ Chu, Chu Kỳ có chút không chịu nổi, trực tiếp đi lên chỉ mặt Lý Lệ hỏi: "Chị tới đây làm gì? Nơi này là nhà họ Chu, đã không phải là nhà của chị nữa rồi, mời đi ra ngoài!"

Lý Lệ không ngờ thái độ của Chu Kỳ lập tứu thay đổi như vậy, gương mặt bi thương cùng đau thương, trong mặt lộ ra sự yếu ớt: "Kỳ Kỳ? Làm sao em lại thay đổi thành như vậy?" Lý Lệ nắm lấy tay Chu Kỳ, nhưng sắc mặt Chu Kỳ lạnh lẽo, nghiêng đầu lui lại đằng sau một bước.

Sau đó không lưu tình nói: "Lý Lệ, người thủ đoạn như chị, tôi thật sự không hiểu, làm sao chị cứ diễn trò như vậy? Chị nên xông vào giới nghệ thuật mới đúng. Chị không biết, tôi vì chị đắc tội với tất cả mọi người, kết quả lại phát hiện chị đối xử với tôi như vậy, cứ như vậy mà muốn nắm được hạng mục? Vì lấy được hạng mục đó, vì kiếm được ít tiền thậm chí không tiếc đẩy tôi cho lão già kia? Tôi thật đúng là thấy rõ con người chị, chị điên rồi!" Chu Kỳ nghĩ lại đối đãi trước kia của mình với Lý Lệ chuyện kia xuất phát từ nội tâm, làm sao cuối cùng lại thành nhưu vậy? Chu Kỳ không hiểu, lòng người ra sao?

Lý Lệ thở dài, liếc mắt nhìn Chu Kỳ đang tức giận, ánh mắt yếu owys, như bị uất ức rất lớn, sau đó lại thở thật dài: "Kỳ Kỳ, chị hiểu rõ tất cả mọi chuyện đều đổ về phía chị, nhưng Kỳ Kỳ, em không cảm thấy chuyện này kỳ quái hay sao? Nơi đó là địa bàn của Tiếu Thâm, từ khi chúng ta bước vào Tiếu Thâm, Cố Tiêu đã biết. Chị sau này mới biết vậy, em nghĩ kỹ một chút nha……"

Đáng tiếc, lần này Chu Kỳ giống như ăn đòn nhớ lâu rồi, cô không ngốc nữa. Kể từ khi cô biết chuyện Lý Lệ làm đã suy nghĩ thật lâu, cô cũng nghĩ có phải hay không Lý Lệ bị người hãm hại. Nhưng sự thật khiến cô kinh hãi, khi cô đi ra từ trong chuyện kia mới giật mình, mình là thế nào tin tưởng Lý Lệ? Khách quan mà nói, Lý Lệ bắt được nhược điểm hay mềm lòng của cô, trực tiếp liền lợi dụng cô lỗ mãng. Biết cô và Nghiêm Hi không hợp nhau, cho nên mới như vậy, lợi dụng cô đơn thuần để hãm hại Nghiêm Hi.

Đúng, cô không thích Nghiêm Hi, bởi vì Nghiêm Hi vào trường học vẫn luôn đè ép mình. Nhưng cô không muốn hại người, chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng tại sao Lý Lệ lại làm như vậy?

Mắt lý lệ vô lực buông xuống, khóe miệng mang theo một nụ cười khổ: "Kỳ Kỳ, chị hi vọng em có thể lý trí, suy nghĩ một chút. Bởi vì em gặp chuyện ngày đó, em bị kinh sợ hù dọa, cộng thêm anh trai em có tài liệu chị hại Nghiêm Hi. Chưa nói đây không phải là chuyện chị làm, chỉ nói nguồn gốc của tài liệu kia? Các ngươi cứ như vậy xác định tài liệu kia là thật? Nhìn chị hiện tại, lại nhìn thái độ của em bây giờ với chị, chẳng lẽ em không hoài nghi? Tại sao lại không nghĩ tới chuyện này có lẽ là mưu lế của bên Nghiêm Hi? Lấy tài lực của R&D, muốn làm ra một tài liệu giả cũng không khó."

Ánh mắt Chu Kỳ lạnh lùng không chớp, nhưng trong lòng quả thật bị lời Lý Lệ nói mà lung lay, nhưng trên mặt vẫn không có phản ứng gì.

Chu Kỳ không biết từ khi nào đứng trên cầu thang lạnh lùng nhìn Lý Lệ diễn trò, đứng tại chỗ cười thành tiếng, hết sức không cho Lý Lệ mặt mũi, liền nói: "Lý Lệ, cô cảm thấy chúng tôi còn ngu để cho cô lừa nữa ư? Chuyện khác tôi không dám nói, nhưng chuyện tai nạn xe của Nghiêm Hi tôi khẳng định là cô. Cô nhìn lại chiếc xe kia đi, chẳng lẽ cô không thấy quen mắt ư? Chiếc xe kia chính là khi cô gả đến nhà họ Chu mang tới, cô nói nha trước khi cô muốn hại người tối thiểu cũng nên đổi một chiếc xe khác chứ, màu trắng này nhìn có quen mắt không? Nhìn một chút đi." Chu Khải lắc lắc tấm hình trong tay trước mặt Lý Lệ.

Lý Lệ nhìn thấy những bức hình kai, sắc mặt khó coi. Thật không nghĩ tới, lúc ấy phía sau núi ở thành phố G căn bản không có camera, như thế nào lại có thể? Nhưng tấm hình này……

Nhìn chiếc Bentley trắng, Lý Lệ cảm thấy có chút gai sợ, đám ngu ngốc kia, làm sao lại trực tiếp dùng xe của cô ta đi làm chuyện này? Hơn nữa lại làm không sạch sẽ trực tiếp để người ta chụp được, thật là làm hỏng chuyện nhiều hơn là thành công.

Thật ra nhắc tới hình thì rất đơn giản, lúc ấy Lãnh Diễm phái người lén đặt máy theo dõi trên người Bảo Bảo, rất nhỏ, dù nhìn kỹ cũng không ra. Bởi vì khi đó tính cảnh giác của Nghiêm Hi rất cao, bọn họ không giám thị được Nghiêm Hi. Nhưng Bảo Bảo cơ hồ ngày ngày đều theo sau Nghiêm Hi, vậy trực tiếp cài cho Bảo Bảo. Kết quả ngày đó vừa vặn máy trên người Bảo Bảo chụp được, góc độ đúng vào phía trước xe, cả xe không bỏ sót cái gì, ngay cả tài xế trong xe cũng nhìn mơ hồ thấy được, nhưng cũng không khó nhìn ra là ai, là người đã đụng không thành vào Nghiêm Hi khi ở thành phố A.

Chu Khải nhìn Lý Lệ không nói lời nào, cười lạnh: "Lý Lệ, cô có phải cảm thấy mọi người đều là kẻ ngu không? Lại thật sự đối với cô nói gì nghe nầy? Cô nói như thế nào hả? Cô thật sự quá tự tin, có lúc người quá tự tin cũng không tốt, cô nói có đúng không?" Chu Khải tin tưởng, lấy năng lực của Lãnh Diễm, hắn thật sự biết người hại Nghiêm Hi là ai. Nếu quả thật không phải là Lý Lệ, như vậy Lãnh Diễm tuyệt đối sẽ không rảnh mà làm giả chuyện này. Điểm này mặc kệ Lãnh Diễm hay là hắn, đều kiên trì một nguyên tắc, phàm là chuyện liên quan đến Nghiêm Hi, cũng không tổn thương một chút, làm giả nửa điểm.

Nhưng rất dễ nhận thấy, ở tên phương diện này Lãnh Diễm làm rất tốt, còn hắn quá kém. Không những làm tổn thương Nghiêm Hi, còn khiến Nghiêm Hi tổn thương sâu vô cùng.

Đây là lần đầu tiên Chu Kỳ nhìn thấy những tấm hình này, nhìn hình bị vứt trước mặt Lý Lệ, Chu Kỳ có chút không dám tin cầm lên. Nhìn góc độ từ mặt bên, sau đó trực tiếp ở trước mặt, trong hình vừa vặn Nghiêm Hi kinh ngạc phát hiện chiếc xe phía sau, còn có thể thấy tốc độ chiếc xe kia không chút do dự đâm người, chỉ nhìn hình cũng có cảm giác chiếc xe kia lập tức đụng tới.

Chu Kỳ không dám tin, chiếc xe kia cô biết, là của cô.

Bỗng chốc lập tức ngẩng đầu lên nhìn Lý Lệ, trong nháy mắt ánh mắt sắc bén, âm thanh có chút lạnh: "Lý Lệ, chiếc xe này là tôi đưa cho chị, nhưng giấy tờ đều là tên tôi, thì ra chị khi đó liền muốn lợi dụng tôi? Chị dùng xe của tôi đụng Nghiêm Hi! Tôi muốn hỏi chị, nếu không phải trên đường kai có camera, cũng không ai thấy, ngộ nhỡ thấy được thì sao đây? Khi đó chị có nghĩ tới hay không tôi sẽ bởi vì chiếc xe này mà bị chị hại ngồi tù!"

Chu Khải không ngờ, chiếc xe này là của Chu Kỳ sao? Chu Kỳ từ trước đến giờ đều yêu thích xe, mua xe gì cũng không hề nói, nếu như chiếc xe này là của Chu Kỳ, như vậy……

Chu Khải nhìn ánh mắt hốt hoảng của Lý Lệ, Chu Khải liền cười: "Thật là lợi hại, Lý Lệ, chuyện này, tôi đã định!"

105. Chương 106

Ánh mắt Lý Lệ chợt lóe, trong lòng xác minh một chuyện xem ra thân phận của mình ở nhà họ Chu như thế nào cũng không vãn hồi được rồi, lâu như vậy coi như xong?

Nhìn phòng ốc lớn nhỏ của nhà họ Chu, đột nhiên cảm thấy ánh sáng từ trên cửa sổ có chút chói mắt, khóe miệng Lý Lệ mang theo một nụ cười tính toán, cứ như vậy? Chu Khải, anh nghĩ quá dễ dàng rồi.

"Ha ha ha……" Lý Lệ phát ra tiếng cười như điên, ánh mắt có chút mờ ảo nhìn Chu Khải, vẻ bi thương trên mặt đã không giấu được, nhìn như là nàng dâu nhỏ bị nhà chồng bức đến tuyệt cảnh, nhìn Chu Khải nói: "Chu Khải, mặc kệ nói thế nào, trong cuộc chiến này, không phải là tôi thua. Tôi đã thua bởi Nghiêm Hi, Nghiêm Hi thắng. Cho dù hôm nay cái gì tôi cũng không làm, chỉ cần Nghiêm Hi cho anh một chút tài liệu liên quan tới tôi, anh sẽ tin tưởng cô ta mà không tin tưởng tôi đúng không? Cho nên, lên án vừa rồi của anh tôi không thừa nhận. Nhưng Chu Khải, anh tự vấn lòng mình, khi anh xửa lý chuyện này, trong lòng anh có thiên lệch không, có đặt tôi và Nghiêm Hi cân bằng hay không? Chu Khải, tôi biết rõ anh vẫn yêu Nghiêm Hi, nhưng anh đối với tôi như vậy công bằng sao?" Lý Lệ đau đớn, nhìn người đàn ông mình gả đến bây giờ vẫn yêu Nghiêm Hi như vậy, Lý Lệ rất đau lòng, tại sao? Không hiểu, cô ta kém Nghiêm Hi ở chỗ nào? Chuyện gì cũng không bằng Nghiêm Hi rồi, tại sao giống như đàn ông khắp thiên hạ đều muốn yêu Nghiêm Hi, tại sao?

Lý Lệ nói xong, ai oán nhìn Chu Khải, thoạt nhìn giống như một người vợ đang trách cứ chồng ở bên ngoài có người khác. Nhìn khiến Chu Khải cũng không nhịn được nghĩ, rốt cuộc bây giờ Lý Lệ thật vẫn coi những chuyện kia cô ta làm là đúng?

Ánh mắt Lý Lệ buồn bã lại quật cường, vẫn luôn nhìn Chu Khải, cuối cùng thật sự không nhịn được nữa, đau xót, để lại vài giọt nước mắt. Chu Khải nhìn thấy rõ, khi giọt lệ kia nhỏ xuống trên mặt Lý Lệ lập tức hồi hồn, giống như bị phỏng, có chút sợ lập tức nghiêng đầu sang một bên không nhìn Chu Khải nữa, cũng không xoa đi, âm thanh quyết tuyệt: "Chu Khải, anh muốn ly hôn, tôi đồng ý, tôi sẽ cho luật sư đến giải quyết." Nói xong không chút lưu luyến rời đi.

Chu Khải nhìn bóng lưng Lý Lệ rời đi, tròng mắt híp lại, ngược lại Chu Kỳ thấy vậy chân mày cau lại, nhìn Lý Lệ thật sự không giống loại người làm ra chuyện đó, làm sao biết chứ? Ban đầu cô có ý dựa dẫm vào Lý Lệ, thậm chí có suy nghĩ coi chị dâu này như chị ruột của mình. Chiếc xe kia cô mua chưa được mấy ngày, bởi vì sau khi dùng vài ngày thấy hình dạng nó khó coi, trực tiếp muốn ném vào bãi đậu xe báo phế, nhưng khi đó đúng lúc Lý Lệ xuất hiện tại nhà họ Chu, khi đó Chu Khải và Nghiêm Hi vẫn chưa chia tay, cô đặc biệt ghét Nghiêm Hi, liền đối với đại tiểu thư của Thánh Đức Lý Lệ xuất hiện trong tầm mắt nhà họ Chu đặc biệt tốt.

Tại sao vậy chứ? Một là Lý Lệ nhìn nhu nhu nhược nhược không giống Nghiêm Hi chút nào, khi đó nhìn Nghiêm Hi xinh đẹp nhưng đôi mắt luôn cảm thấy sâu không thấy đáy, luôn có thể tinh xảo xử lý bất cứ chuyện gì, giống như không giống con người vậy. Tính tình như vậy trên người nam sinh có lẽ trở thành mị lực của người đàn ông, nhưng một khi xuất hiện trên người một nữ sinh thì người khác sẽ không nghĩ như vậy. Xã hội này ưa thích cô gái đơn thuần như nước, người nào nguyện ý đối mặt với một cô gái rất đẹp nhưng ánh mắt lại nguy hiểm giống đầm sâu?

Chu Kỳ cũng không thích Nghiêm Hi như vậy, cảm giác trong đầu khi đó Nghiêm Hi cong cong quẹo quẹo, không thích loại người quá thông minh. Với lại trước kia Chu Kỳ đều là nhân vật gây phong vũ trong trường học trung học, nhưng ai biết lên đại học lại thay đổi, đây là chuyện gì xảy ra?

Bây giờ nghĩ lại một chút, Chu Kỳ cảm thấy mình thật sự không có kiến thức, loại trình độ không có kiến thức này đã khiến cho cô không cách nào dễ dàng tha thứ, nói ngươi không có kiến thức thì thôi, tại sao lại còn bị người lợi dụng.

"Anh, anh sẽ ly hôn sao?" Chu Kỳ nghiêm túc hỏi. Cô biết gần đây trong công ty có được nhiều đơn đạt hàng lớn đều bởi vì quan hệ của Lý Lệ. Nếu ly hôn lúc này những đơn hàng Lý Lệ tranh thủ được đoán

chừng sẽ nguy hiểm.

Chu Khải buông mắt xuống dưới, thở thật dài, nhìn vẻ mặt lo lắng của Chu Kỳ, khẽ mỉm cười: "Không có việc gì, chuyện của công ty anh sẽ xử lý tốt. Nhiệm vụ của em bây giờ là bảo vệ mình cho thật tốt, hiểu chưa?" Không phải Chu Khải nhỏ mọn, thật sự Lý Lệ có chủ ý đánh vào Chu Kỳ hai lần, hiện tại hắn cùng Lý Lệ trực tiếp đối mặt rồi, khó bảo toàn Lý Lệ sẽ tiếp tục xuống tay với Chu Kỳ.

Chu Kỳ gật đầu một cái: "Em hiểu rõ, anh yên tâm."

Ông Chu không biết khi nào đứng ở sau hai người, chợt trầm giọng nói: "Chu Khải, con theo ta vào thư phòng." Nói xong trợn mắt nhìn Chu Kỳ một cái, không lớn không nhỏ, trong nhà hiện tại hỗn loạn như vậy, nha đầu này lại còn có thể nhảy nhảy cộc cộc, thật không có mặt mũi mà.

Chu Khải quay đầu liếc mắt nhìn bóng lưng của cha mình, sau đó đưa tay vỗ vỗ Chu Kỳ đang lo lắng: "Không có việc gì, anh đi qua đó một chút, em trở về phòng đi, mặc kệ nghe thấy âm thanh gì cũng không được ra ngoài, biết không?" Chu Khải nhẹ nhàng nói, nhưng Chu Kỳ lại có thể cảm thấy, lần này Chu Khải nói chuyện như có vẻ không yên lòng.

Chu Khải nghĩ, mình mới vừa rồi nhất thời xúc động, trực tiếp nói chuyện ly hôn với Lý Lệ, điều này làm sao bây giờ? Bởi vì quan hệ của Lý Lệ, Chu thị bị Triệu tổng của Triệu thị liệt vào đối tượng hợp tác, nhưng Lý Lệ và Triệu tổng quan hệ rất tốt, thật sự khó có thể tưởng tượng được, một khi Lý Lệ đi nhà họ Chu sẽ làm sao?

Quả nhiên, vào thư phòng ông cụ đập một cái gạt tàn thuốc tới, Chu Khải quay đầu đi, tránh thoát nhưng cái gạt tàn thuốc vẫn bị đập vào trên cửa, phát ra một âm thanh mạnh, sau đó từ không trung rơi xuống đất vỡ tan tành.

Chu Khải liếc mắt nhìn cía gạt tàn vỡ vụn, quay đầu lại nhìn cha mình đang phẫn nộ, tiến lên hai bước nhìn ông: "Cha, con hiểu cha đang tức giận, nhưng mà thật sự con và Lý Lệ không diễn trò nổi nữa rồi."

Ông Chu lạnh lùng cười một tiếng: "Diễn trò? Con nói tại sao ta lại sinh ra một đức con như con vậy, con không phải biết lúc này là thời điểm quan trọng nhất cạnh tranh hạng mục? Có biết hay không ba công ty hợp tác như thế nào? Công ty chúng ta có thể hay không phát triển ở thành phố A, cũng chỉ vì một câu ly hôn của con sẽ phá hủy cả công ty! Chu Khải, con nhìn thật kỹ đi, xem một chút con đã làm những gì! Con thật không làm ta tức chết thì không cam lòng đúng không?"

Ông Chu tức vô cùng, thật sự không ngờ người phá hủy dự án này lại là con trai mình, đứa con trai vừa sinh ra đã biểu hiện xuất chúng, ông rất hài lòng, nhưng không ngờ gặp phải vấn đề tình cảm lại càng hỗn loạn. Khi đó ông Chu nhìn thấy Nghiêm Hi liền có trực giác, biết mình tuyệt đối không thể nào thích Nghiêm Hi. Nhưng không ngờ Nghiêm Hi lại là con trai của Nghiêm Tử Hoa?

Ông yêu Nghiêm Tử Hoa, nhưng lại hận con gái Nghiêm Tử Hoa. Vì cô gái nhỏ, mình vĩnh viễn không tới gần được nữ thần mình muốn. Không trách được lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêm Hi ông đã không thích đứa bé này, thì ra những trực giác kia đều đúng. Khi đó đã cảm thấy, Nghiêm Hi nhất định sẽ trở thành sát tinh của nhà bọn họ.

Bây giờ nhìn lại, chính là như vậy?

Nghiêm Hi không chỉ phá hủy Chu Khải, mà còn phá hủy cơ hội Chu thị tiến quân vào thành phố A.

Ông Chu nhìn Chu Khải cúi đầu không nói, trầm tư một chút, sau đó mới quyết định tựa như ra lệnh chỉ vào Chu Khải: "Con đi tìm Lý Lệ xin lỗi, phải nhận lỗi với nó.Ta mặc kệ con dùng thủ đoạn gì, chỉ cần khiến Lý Lệ không còn có ý định ly hôn nữa là được. Chuyện khác mặc kệ, trước hết con đem Lý Lệ về sống vài ngày, không thể bởi vì quan hệ giữa hai con mà phá hư đại sự giữa hai công ty được."

Chu Khải biết cha mình rất coi trọng hạng mục này, dù sao cái hạng mục đó qua lớn. Hiện tại Chu thị đang cố gắng tiến quân vào thành phố A, hạng mục này đối với nhà họ Chu tuyệt đối vô cùng hữu ích. Không khoa trương mà nói, làm xong hạng mục này Chu thị có thể rút ngắn thời gian một năm trực tiếp vững chân tại thành phố A, như vậy hạng mục này ông Chu không thể bỏ qua.

Chẳng lẽ bởi vì vấn đề giữa Chu Khải và Lý Lệ mà từ bỏ?

Tuyệt đối không thể nào.

Liền nói: "Con nghe, con cũng biết hạng mục này đối với chúng ta có ý nghĩ như thế nào. Chuyện khác ta không nói, con chỉ cần nhớ, phải làm cho Lý Lệ tiêu trừ ấn tượng không tốt của Lý Lệ đối với nàh chúng ta. Các con là vợ chồng, phụ nữ a, con hò hét là tốt, biết không? Tốt lắm, con có thể đi ra ngoài." Ông Chu nói xong những trọng điểm mình phải nói, trực tiếp đuổi người ra ngoài.

Chu Khải bất đắc dĩ đứng tại chỗ, muốn nói nhưng những điều đó bị ngăn ở cổ họng, không ra được. Bị chặn lại khó chịu, Chu Khải không biết cảm giác của mình như thế nào nữa. Trước kia cảm thấy cha mình quá chấp nhất với vấn đề lợi ích, nhưng khi đó ông Chu vẫn lấy gia đình làm trọng, chưa bao giờ vì kiếm tiền mà tổn hại lợi ích của người nào trong nhà. Nhưng những năm gần đây ông dần dần thay đổi, ông Chu bắt đầu ép buộc Chu Khải cưới Lý Lệ, mục đích là Thánh Đức mang tiền bạc đến cho Chu thị.

Cuối cùng Chu Khải vẫn nghe lời, chẳng lẽ không nghe lời? Vậy sẽ phải trơ mắt nhìn vương quốc cả đời của cha mình bị hủy trong chốc lát, hắn không đành lòng thấy cha đau lòng khổ sở. Cho nên hắn nghe lời, hắn chia tay Nghiêm Hi cùng với Lý Lệ, nhưng hiện tại thế nào? Nhìn chiếc xe phóng nhanh trong ảnh, Chu Khải nhắm chặt mắt lại, cái chuyện khốn kiếp lúc đó, thật sự không ngờ bởi vì chính minhg, Nghiêm Hi đang bị mình bỏ rơi lại bị tai nạn đó.

Còn nhớ rõ khi nhìn thấy Lãnh Diễm ở thành phố G, Lãnh Diễm đứng trong phòng đổng sự trưởng, từ trên cao nhìn xuống nói: "Anh biết tại sao Nghiêm Hi nuôi Tiểu Yêu không?"

Khi đó không biết, sau mới biết, Bảo Bảo chết rồi, nguyên nhân tử vong hắn nghe thật lâu nhưng không có ai biết. Nhưng hiện tại hắn đã biết, Bảo Bảo, nó đã cứu Nghiêm Hi trong trận tai nạn xe đó.

Hi Hi! Thật may, thật may là em còn có Bảo Bảo, thật may.

Khi Lý Lệ đi ra khỏi nhà họ Chu liền xuất hiện một vết rách, nước mắt còn mơ hồ tồn tại, cô ta cắn chặt hàm răng, cô ta ẩn nhẫn, Nghiêm Hi Nghiêm Hi Nghiêm Hi Nghiêm Hi…….

Tất cả đều là Nghiêm Hi, tại sao?

Nghiêm Hi, cô bây giờ đang hạnh phúc chứ? Bên cạnh cô có Lãnh Diễm, có Lý Thánh Đức, ngay cả Chu Khải cũng ở đây yêu cô, nhớ cô… cô nói cô không có lòng tham, cô có một là đủ rồi. Vậy tại sao đàn ông khắp thiên hạ đều chạy đến bên cô, tại sao?

Trong mắt Lý Lệ lóe lên tia nguy hiểm, nhìn rất đáng sợ. Cô ta trực tiếp chạy vào xe của mình, sau đó chạy như đua một đường trở lại nhà trọ mình thuê, giống như điên lục tung tìm kiếm, cuối cùng ở ngăn kéo cuối cùng bên đầu giường ngủ tìm được một túi tài liệu.

Ánh mắt Lý Lệ lúng túng sau đó liền cười, giống như điên cầm túi giấy, lấy ra những tấm hình bên trong xác nhận một lần, sau đó khóe miệng từ từ rộng ra, sau đó từ từ vặn vẹo.

※※※

Ban đêm tới, Nghiêm Hi đang bị Lãnh Diễm lôi kéo đi dạo lung tung ở Nhật Bản. Tối hôm qua sau khi Nghiêm Hi đi dạo phố mua đồ phái nữ, coi như hoàn toàn bị Lãnh Diễm câu dẫn. Sáng sớm hôm nay Lãnh Diễm vẫn còn trong chăn chưa tỉnh ngủ, Nghiêm Hi giống như cắn thuốc lắc bò dậy, khi ra khỏi toilet vẫn thấy Lãnh Diễm đang ngủ. Anh không được, biết Nghiêm Hi đi dạo dọa người như thế nào không, tối hôm qua không dễ dàng gì nửa đêm mới về, anh trực tiếp ngủ như chết.

Nghiêm Hi liền phịch phịch leo lên nắm mũi anh, sao đó Lãnh Diễm liền ai oán nhìn cô, uất ức nói: "Tiểu tức phụ, hô nay cho anh ngủ thêm một chút đi, tối rồi lại đi dạp phố. Buổi tối ở Nhật Bản rất tuyệt." Sau đó anh vươn đôi tay dài trực tiếp ôm Nghiêm Hi áp lên giường: "Ngủ đi, phụ nữ nên ngủ thêm một lát." Nói xong cũng ngủ tiếp.

Nghiêm Hi rất bất đắc dĩ, khi nào hai người lại ngược lại như vậy. Trước kia ở trong nước đều là cô ngủ thẳng đến khi Lãnh Diễm giày vò phải tỉnh, hiện tại ngược lại thành cô có ý làm tỉnh cái người này.

Vì để Lãnh Diễm tỉnh lại, Nghiêm Hi dĩ nhiên phải lao lực một chút, cuối cùng chính là trước tiên đem đánh thức tiểu Lãnh Diễm dễ xao động vào sáng sớm, sau đó đại Lãnh Diễm mở mắt ra tràn đầy lửa nóng nhìn

Nghiêm Hi, cuối cùng sói xám lớn nhào tới tiểu bạch thỏ, sau khi chiến đấu hăng hái một phên, rốt cuộc Lãnh đại gia mới coi như thần thái sáng láng tỉnh táo.

Đến ban đêm, Nghiêm Hi nhìn ánh đèn nê ông từng chiếc từng chiếc sáng lên trên đường phố Nhật Bản, đột nhiên cảm thấy đường Nhật Bản mặc dù nhiều người, nhưng cảm giac này rất tốt.

Lãnh Diễm ngồi trong quán cà phê nhìn bộ mặt Nghiêm Hi hâm mộ ở đối diện, cười cười không nói lời nào. Nghiêm Hi nhìn một chút liền nói: "Thật ra thì hiện tại em cảm thấy Nhật Bản cũng không tồi. Anh nhìn một chút đường Tokyo vào ban đêm, mặc dù nhiều người, nhưng em lại cảm thấy náo nhiệt như vậy cũng rất tốt, dù sao cũng tốt hơn là không có ai ở trên đường cái. Anh thấy có đúng không?" Sau đó Nghiêm Hi nhìn Lãnh Diễm mới phát hiện mình trở thành cảnh vật trong mắt Lãnh Diễm.

Nghiêm Hi có chút không tự nhiên khi bị vây trong ánh mắt mê luyến của anh, cảm thấy trên mặt mình rất nóng. Ở trong quán cà phê cũng có không ít người, nghe tiếng Nhật có chút xa lạ, giống như ma tước, ngay từ khi học tiếng Nhật ở mấy năm trước cô đã nói, tiếng Nhật nghe như ma tước gọi, kỷ kỷ tra tra rất ồn ào.

Bây giờ nghe những âm thanh ma tước này, ngược lại Nghiêm Hi cảm thấy rất náo nhiệt.

Khóe miệng Lãnh Diễm nâng lên, vẽ ra một đường thật mỏng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt dần đỏ ửng, Lãnh Diễm không nhịn được đưa tay nhẹ nhàng phủ lên gò má của Nghiêm Hi, giống như vuốt ve bảo bối, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi không dám nhìn anh, tập trung nhìn cà phê trên bàn, trên mặt cảm thụ nhiệt độ ấm áp truyền từ bàn tay của anh.

Khóe miệng Lãnh Diễm vẫn giữ nguyên nụ cười, nhìn Nghiêm Hi càng ngày càng xấu hổ, Lãnh Diễm bỗng nhiên bắt lasy bàn tay của Nghiêm Hi, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Nghiêm Hi kéo cô đi, đi hai bước mới nhớ tới mình còn chưa tính tiến, móc ra hai tờ nhân dân tệ liền đi. Nghiêm Hi cẩn thận quay lại liếc mắt nhìn nhân viên phục vụ, sau đó hỏi Lãnh Diễm: "Ở đây thu nhân dân tệ?"

Không phải là cô quá cẩn thận, thật sự trong lòng cô vẫn cảm thấy thận trọng với Nhật Bản. Không thể vì hai ngày cui chơi liền buông tha ấn tượng không tốt đối với quốc gia Nhật Bản này. Lãnh Diễm trực tiếp ném nhân dân tệ trên bàn, ngộ nhỡ nhân viên phục vụ kỳ thị người Trung Quốc thì sao?

Lãnh Diễm trực tiếp lôi kéo Nghiêm Hi đi ra cửa, vừa đi vừa nói: "Tiệm này tiền giấy gì cũng thu."

Sau đó trong nháy mắt Nghiêm Hi có chút cứng ngắc, Lãnh Diễm trước mặt cảm thấy liền quay đầu lại, ai biết Nghiêm Hi đặc biệt lạnh đến buồn nôn run sợ cả người, sau đó có chút ngốc cười hề hề: "Có thu tiến âm phủ không?"

Trong nháy mắt Lãnh Diễm hóa đá, chân đang bước đều không tự giác dừng lại, sau đó khóe miệng liền không nhịn được giật hai cái, đặc biệt bất đắc dĩ đưa tay vỗ nhẹ đầu Nghiêm Hi một cái: "Em nói trong đầu cái nha đầu ngốc này nghĩ gì vậy?"

Nghiêm Hi len lén le lưỡi, sau đó quệt miệng nói: "Là anh nói, tiền giấy gì cũng thu, tiền âm phủ cũng là tiền giấy nha."

Lãnh Diễm im lặng cười cười.

Lôi kéo Nghiêm Hi đến ánh đèn rực rỡ trên đường phố, sau đó nhìn Nghiêm Hi nói: "Em nói ngày hôm nay ánh đèn nhìn có được không?"

Nghiêm Hi nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn ánh đèn hai bên tòa nhà, sáng chói giống như bầu trời đầy sao, gật đầu một cái: "Rất đẹp mắt."

Sau đó Lãnh Diễm buông Nghiêm Hi ra, ngoài miệng như dụ dỗ đứa trẻ: "Chúng ta chơi trốn tìm chứ? Lần này anh trốn, em tìm, tìm được sẽ có quà, nhưng không thể ăn vạ như khi em còn bé nha."

Trong nháy mắt Nghiêm Hi hết ý kiến, đã lớn như vậy, khi còn bé anh không bồi cô chơi coi như xong, hôm nay người cũng đã lớn như vậy, chợt ý thức được khi còn bé có lỗi với cô rồi hả?

Nghiêm Hi vừa định cười Lãnh Diễm như đứa trẻ, nhưng Lãnh Diễm trực tiếp che mắt cô dụ dỗ nói: "Ngoan, nhắm mắt lại, từ từ bắt đầu đếm đến 100 rồi đi tìm anh. Nhất định phải tìm được anh, nếu không anh sẽ không xuất hiện bên cạnh em, quà tặng của em cũng sẽ không có."

Trong lòng Nghiêm Hi đột nhiên có chút hồi hộp, tại sao lại nói như vậy. Hơn nữa tại sao lại muốn dùng giọng nói giỡn như vậy, không giống như lời Lãnh Diễm nói?

Nghiêm Hi lo lắng trực tiếp đưa tay kéo tay của Lãnh Diễm: "Lãnh Diễm, anh phải đi đâu?" Nói rất đáng thương, rất lo lắng, rất cẩn thận, lộ ra sự lo lắng trong lòng cô.

Sau đó bên tại truyền đến tiếng cười trầm thấp của anh, nhưng Nghiêm Hi cảm thấy anh cười không vui vẻ, không giống như thật lòng vui thích mà cười. Trong lòng Nghiêm Hi cảm thấy khôn ổn: "Anh đã đồng ý, ở Nhật Bản mấy ngày này anh sẽ không rời em nửa bước, anh không thể nói mà không giữ lời."

Lãnh Diễm đứng sau lưng Nghiêm Hi ánh mắt khẽ tối, sau đó suy nghĩ một chút nói: "Đúng, anh đồng ý qua, cho nên nhất định em phải tìm thấy được anh, biết không?"

Nghiêm Hi há mồm muốn nói chuyện, cô không nghĩ, thật không muốn đột nhiên chơi loại trò chơi này, không muốn Lãnh Diễm rời đi nửa bước, không muốn chút nào.

Nhưng Lãnh Diễm đã mở miệng trước cô một bước: "Tốt lắm, chúng ta bắt đầu?" Lãnh Diễm có chút thử dò xét, cũng có chút ngây ngô, không giống như Lãnh Diễm quyết thắng như trước, nơi nào còn nửa điểm tự tin.

Nghiêm Hi nhếch miệng, cô sợ, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu: "Ừm!" đồng ý.

Sau đó nhắm mắt lại, Nghiêm Hi cảm thấy, đôi tay quen thuộc dần rời ra khỏi mắt mình, cô cũng từ từ cảm thụ được nhiệt độ dần rời đi, trong lòng có chút kích động, trực tiếp muốn gắt gao bắt được Lãnh Diễm, cô hỏi: "Lãnh Diễm, anh phải đi đâu?"

Nhưng ngoài dự liệu của cô, cô không vươn tay, bởi vì tay chân trên người cô giống như không phải là của cô, không thể khống chế. Hiện tại cô chỉ có thể khống chế được đại não của chính mình.

Một, hai, ba, bốn, năm……, chín tám, chín chín,……

Đến 99 rồi hả?

Nghiêm Hi ngoan ngoãn đứng ở ven đường nhắm chặt mắt lại, hình như có thể cảm thấy trái tim mình đang đập bịch bịch, thật sự không có dũng khí đem mấy chữ 100 nói ra.

Lãnh Diễm, rốt cuộc anh đang làm gì? Tại sao tự dưng lại như vậy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?

Nghiêm Hi nhắm thật chặt mắt lại, sau đó thở phào một hơi, 100!

Nghiêm Hi ở trong lòng tự động viên, Lãnh Diễm chính là Lãnh Diễm, anh không phải là người khác, sẽ không như người khác vì một chuyện nhỏ mà rời khỏi cô, sẽ không.

Nhưng dù là như vậy, Nghiêm Hi không dám mở mắt.

Ngay lúc này, bên cạnh Nghiêm Hi chợt truyền tới tiếng còi xe chói tai, Nghiêm Hi nghe được tiếng vang liền nhớ tới tai nạn xe lần trước, theo bản năng liền mở mắt lui về phía sau hai bước, nhìn chiếc xe có chút xiêu xiêu vẹo vẹo rời đi, trái tim Nghiêm Hi chợt buông lỏng. Sau đó nhìn người hai bên đường, Nghiêm Hi mới ý thức được mình đã mở mắt.

Nhưng cô nhìn xung quanh một vòng nhìn nơi người kia vừa mới tồn tại.

Nghiêm Hi chu mỏ, thật là muốn khóc, đôi mắt thêm tầng sương mù, con đường trước mắt đều thấy không rõ.

Cô tự nói, Nghiêm Hi, đừng khóc, đừng khóc, Lãnh Diễm còn đang ở nơi nào đó nhì mình, anh đang chờ cô tìm ra anh, nhanh lên nghĩ một chút, anh sẽ ở đâu chờ cô?

Nghiêm Hi cẩn thận tìm từng chỗ, cô cũng không dám đến nơi xa tìm, bởi vì cô sợ mình lại đường, cũng biết Lãnh Diễm biết cô sẽ lạc đường cho nên sẽ không trốn ở xa. Đầu tiên Nghiêm Hi đi theo dọc đường cái phía trước tìm khoảng 100m, sau đó lại lui lại phía sau tìm 100m.

Phía sau cây, bên lề đường, từng cửa hàng, cô đều cẩn thận tìm. Cuối cùng vẫn không thấy bóng dáng của Lãnh Diễm. Khóe miệng Nghiêm Hi mân càng ngày càng gấp, không nhịn được nữa liền rơi lệ.

Ven đường người đến người đi, người nào mới là Lãnh Diễm cô phải tìm.

106. Chương 107: Vui Nhiều Buồn Nhiều

Chợt Nghiêm Hi cảm thấy mới vừa rồi những người Nhật Bản kia khả ái hóa thành lạnh lùng, hình như những người kia nhìn cô với ánh mắt bài xích nồng nặc. Không có Lãnh Diễm, cô liền cảm thấy luống cuống.

Tìm nhiều lần ở tấ cả mọi nơi, nhìn những khuôn mặt xa lạ mang theo ánh mắt lạnh lùng, ven đường còn có mấy những con gấu người phát ra truyền đơn.

Chợt Nghiêm Hi không nhịn được ngồi chổm hổm trên đất khóc, không thích loại cảm giác trống rỗng này. Lãnh Diễm, anh đang ở đâu, em không cần phải xa anh.

Một trong những con gấu người màu vàng nhạt giật giật, Lãnh Diễm rất bất đắc dĩ, vốn hảo hảo chơi trò chơi tìm người, thế nhưng cô gái nhỏ lại không có tính nhẫn lại trực tiếp khóc rồi. Đưa cánh tay mập mập vỗ vỗ đầu gấu của mình, đôi mắt xuyên thấu qua mắt gấu nhìn Nghiêm Hi ngồi chổm hổm trên đất khóc giống như đứa bé, bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn trời, tim của anh đúng là quá mềm, nhìn cô rơi lệ liền không được, xem ra sau này nhất định trở thành người bị vợ quản nhất tộc mất.

Có chút khó khắn nện từng bước chân đi qua, sau đó khom lưng cúi xuống xoa đầu Nghiêm Hi. Vốn Nghiêm Hi đang khóc đến lợi hại cảm thấy có người chụp đầu mình, trong nội tâm liền vui vẻ, ánh mắt hiện ra vui mừng. Ý thức được tay bắt được một cánh tay lông xù, chợt ngây ngẩn cả người. Cảm giác rất không đúng, đây là bắt được cái gì nha, liền sợ hãi lập tức ném đi. Ngẩng đầu lên nhìn, bị giật mình ngã người về sau khi nhìn thấy một con thú đầy lông lá.

Sau đó Lãnh Diễm liền bất đắc dĩ đưa tay ra kéo cô, nói một tiếng: "Chỉ đi tìm người thôi mà em cũng có thể khóc."

Nghiêm Hi nghe được âm thanh rất quen, sau đó nhìn chằm chằm gấu lớn, ánh mắt chăm chú, cảm thấy ánh mắt bất đắc dĩ cùng cưng chiều của ai đó, cô chầm chậm mở to mắt: "Lãnh Diễm?" tiếng của cô rất đáng thương, thận trọng thăm dò.

Lãnh Diễm bất đắc dĩ, Nghiêm Hi liền nhìn thấy gấu lớn gian gật đầu một cái, vừa gật đầu vừa nghe được âm thanh của Lãnh Diễm: "Em nói ngộ nhỡ một ngày anh bị vu bà sử dụng ma pháp bị biến thân, đoán chừng dù là anh đứng ở trước mặt em em cũng không nhận ra mất."

Mắt Nghiêm Hi long lanh nhìn Lãnh Diễm, càng nhìn càng kích động, thật tốt, cô tìm được Lãnh Diễm rồi sao? Sau đó lập tức nhảy dựng lên ôm gấu lớn Lãnh Diễm.

"Lãnh Diễm, em sai lầm rồi, từ nay về sau anh cũng không cần loại trò chơi này, em cũng không cần anh rời đi…… Anh mãi sống bên cạnh em có được không?"

Lần này Nghiêm Hi đã trải qua đại bi đại hỉ, tâm tình kỳ cục đến cỡ nào rồi. Đầu tiên là bi thương nhìn dòng người khóc đến ruột gan đứt từng khúc, sau đó lại xuất hiện làm cho người ta kinh ngạc, Lãnh Diễm, anh thật khiến cho người ta vừa yêu vừa hận.

Gấu lớn Lãnh Diễm dang rộng hai tay ôm Nghiêm Hi để phòng ngừa cô ngã xuống. Nghiêm Hi dùng sức lấy đầu gấu trên đầu Lãnh Diễm xuống, sau đó liền thấy Lãnh Diễm bên trong mồ hôi sớm chảy đầy mặt, tóc bị mồ hôi dính chặt, từng giọt từng giọt. Trên mặt vì nóng bức cũng xuất hiện một tầng đỏ ửng, Nghiêm Hi nhìn không nhịn được bật cười. Lãnh Diễm đời này luôn xuất hiện với hình tượng cao quý bức người, có khi nào có bộ dạng này.

Lãnh Diễm nhìn nụ cười của Nghiêm Hi, dáng vẻ ta đây hả hê, sau đó liền im lặng trừng mắt một cái, hiện tại em cười, rồi đợi đến khi em cười không nổi nữa.

Nghiêm Hi liếc nhìn gấu lớn Lãnh Diễm dùng tay móc vào bụng, móc thật lâu, sau đó trong ánh mắt tò mò của Nghiêm Hi móc ra một hộp nhung nhỏ màu đỏ. Nghiêm Hi nhìn bộ dáng kia, lập tức ngây dại, không thể nào?

Lãnh Diễm dùng đôi tay gấu của mình vất vả mở hộp nhung ra, sau đó một chiếc nhẫn kim cương tám cara tỏa sáng lấp lánh xuất hiện ở trước mặt Nghiêm Hi. Hình dáng chiếc nhẫn vô cũng đơn giản, trên vòng tròn khắc hoa văn đơn giản, ở giữa hoa văn đính một viên kim cương thật to. Viên kim cương kia lại rất đặc biệt, hình trái tim xinh đẹp.

Chiếc nhẫn kia rất đẹp, khiến cho Nghiêm Hi có cảm giác không thành thật, sau đó nhìn khóe miệng Lãnh Diễm chứa một nụ cười nhẹ nhàng quỳ một chân xuống đất nói: "Hi Hi, anh yêu em, từ lúc bắt đầu em xuất hiện trước mặt anh, anh đã yêu em 17 năm. Mười bảy năm này anh khi dễ em, cưng chiều em, đều nói lên một điều rằng anh yêu em. Dù em có bỏ đi trong bốn năm, anh vẫn yêu em. Gả cho anh đi, xin em cho con đường theo đuổi vợ trong mười bảy năm của anh một dấu chấm trọn vẹn."

Nghiêm Hi trực tiếp ngây dại, nhìn ánh mắt tràn ngập nghiêm túc của Lãnh Diễm, Nghiêm Hi biết, Lãnh Diễm chưa bao giờ dùng ánh mắt đó để nói giỡn, nhưng tại sao lại là hôm nay?

Không hiểu nổi, cũng không muốn hiểu, lúc này trên đường Tokyo một chàng trai anh tuấn đẹp trai cầm chiếc nhẫn kim cương đắt giá cầu hôn, chuyện này lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người. Có người còn trực tiếp lấy điện thoại di động ra lưu lại khoảnh khắc này.

Cũng cùng chứng kiến là người yêu xinh đẹp của chàng trai anh tuấn này.

Tầm mắt của Nghiêm Hi dần dần mờ đi, hôm nay chuyện gì xảy ra? Thế nào lại luôn muốn khóc đây? Đột nhiên Nghiêm Hi cảm thấy hôm nay nước mắt của mình nhiều không thể tưởng tượng được, không hề giống mình chút nào.

Mọi người vây quanh bọn họ đồng loạt nói tiếng Nhật mà cô không hiểu: "Gả cho hắn đi."

Khóe miệng Lãnh Diễm nhếch lên cười thành tiếng phiên dịch cho cô: "Bọn họ đang nói..., em hãy gả cho anh."

Nghiêm Hi không nhịn được dùng ánh mắt cáu giận liếc Lãnh Diễm, dáng vẻ thẹn thùng vô hạn. Lãnh Diễm liền cười, trực tiếp lấy cầm chiếc nhẫn kia ra, lại chợt nhận ra hiện tại tay mình là tay gấu, không lấy ra được chiếc nhẫn nhỏ nhắn, bất đắc dĩ nhìn Nghiêm Hi, trực tiếp đưa tay ra sau lưng kéo khóa ra, giải phóng chính mình, cầm chiếc nhẫn kim cương do anh tỉ mỉ thiết kế đeo vào ngón tay của Nghiêm Hi.

Sau đó nhẹ nhàng hôn lên bàn tay trắng noãn của Nghiêm Hi, thâm tình khẩn thiết nhìn Nghiêm Hi nói: "Em hiện tai đã chấp nhận lời cầu hôn của anh rồi, không cho phép đổi ý."

Nghiêm Hi cười cười nhìn chiếc nhẫn kia, gật đầu một cái, hiện tại cô không thể nói thành lời.

Người bên cạnh có lẽ không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng nhìn thấy Nghiêm Hi đeo chiếc nhẫn kia cũng biết cầu hôn thành công, vỗ tay chúc mừng.

Hiện tại Lãnh Diễm nóng sắp chết rồi, Nghiêm Hi đeo nhẫn xong, Lãnh Diễm trực tiếp nhảy ra khỏi da gấu. Mọi người lúc này mới thấy được đại suất ca đẹp trai bức người trước mắt thì ra cũng là một thân sĩ thành công đi giày tây.

Đêm đã khuya, Nghiêm Hi bị Lãnh Diễm nắm tay đi dạo lung tung ở đương phố Tokyo. Khi trở lại khách sạn Nghiêm Hi trực tiếp vào toilet, ngồi trên bồn cầu ngẩn nười nhìn chiếc nhẫn trên tay, càng nhìn càng thích. Đây là nhẫn Lãnh Diễm tự tay thiết kế, viên kim cương này là khi Lãnh Diễm tuần tra ở châu Phi vô tình phát hiện được. Chiếc nhẫn này trực tiếp đại diện cho Lãnh Diễm thật lòng với cô. Nghiêm Hi nhìn chiếc nhẫn ngẩn người, nụ cười trên khóe miệng càng lớn.

Chờ lúc đi ra bất tri bất giác đã trôi qua hai giờ rồi. Tối nay không biết Lãnh Diễm đang làm gì, đặc biệt có kiên nhẫn. Nghiêm Hi ở bên trong khi tỉnh hồn lại phát hiện đã qua nửa giờ, nhanh chóng tắm qua rồi đi ra liền nhìn thấy Lãnh Diễm đang ngồi trước máy tính ngẩn người.

Nghiêm Hi cảm thấy buồn bực, Lãnh Diễm có khi nào ngẩn người?

Đi tới mới phát hiện ra anh đang nhìn một tấm hình, trên hình là……

Chu Khải?

Nghiêm Hi nhìn thấy tấm hình kai không tự chủ nhíu mày lại, bởi vì trên tấm hình kia không chỉ có Chu Khải, còn có một người phụ nữ có động tác thân mật với Chu Khải, người đó đang nghiêng mặt, không phải là cô thì là ai?

Nghiêm Hi không dám tin, ảnh này sao lại có ở trong máy tính của Lãnh Diễm, chuyện gì vậy?

Phóng đại hình lên, cũng không nhận ra bộ dạng của cô?

Nhưng nhìn Chu Khải trần trụi nửa người trên nằm ở phía sau cô gái dáng vẻ nỗ lực, bộ mặt cô giá đó nhìn thật là chói mắt. Nghiêm Hi càng nhìn càng kinh hãi, nhìn vài tờ, mỗi tờ đều là người phụ nữ kia cùng Chu Khải kích tình. Bối cảnh hình như là trong một khách sạn, hai người cứ như vậy trống trơn ở chung một chỗ thân mật như người tình.

Phản ứng đầu tiên của Nghiêm Hi là nhìn Lãnh Diễm, đầu lập tức nghiêng nhìn anh, có chút vội vàng, vội vàng nghĩ hỏi ý tứ của anh, có tin người phụ nữ kia không phải là cô hay không?

Lãnh Diễm híp mắt lại nhìn hỉnh ảnh trước mắt, không biết đang nghĩ cái gì, cũng không nhìn ra ý tưởng trong lòng anh, vậy làm sao bây giờ?

Nghiêm Hi trực tiếp chỉ vào người phụ nữ trong màn hình: "Anh cảm thấy người bên trong này là em?"

Lãnh Diễm híp mắt nhìn hình, hồi lâu sau mới thở dài, xoay đầu lại nhìn Nghiêm Hi: "Em cảm thấy là ai gửi cho anh loại hình này?"

Lãnh Diễm thật sự rất muốn vỗ đầu Nghiêm Hi nói cho cô biết: Hi Hi, trong óc em đều là nước tương hay sao?

Nhưng anh không có nói. Anh đã nghĩ rất lâu, ai gửi loại hình này cho anh vừa nhìn cũng biết, nhưng làm sao lại gửi hình này cho anh? Có mục đích gì, có phải hay không muốn anh nhìn thấy hình ảnh Nghiêm Hi và Chu Khải thân mật, chính là muốn bỏ Nghiêm Hi?

Nghiêm Hi vừa nghe liền hiểu, trong lòng cô thở một hơi dài, vì Lãnh Diễm tin tưởng mà khai tâm:

"Cám ơn anh Lãnh Diễm, cám ơn anh đã nguyện ý tin tưởng em."

Lãnh Diễm bất đắc dĩ nhìn Nghiêm Hi như vậy, đưa tay vỗ đầu Nghiêm Hi như vỗ Tiểu Yêu. Thật ra thì loại chuyện này suy nghĩ một chút liền hiểu, trên thế giới này có bao nhiêu người dáng dấp giống nhau, nhưng tại sao mấy tấm hình này chỉ có mặt bên của người phụ nữ kia?

Có phải nói lên người phụ nữ này có mặt bên cực kỳ giống Nghiêm Hi hay không?

Lãnh Diễm không ngốc, lúc đầu khi nhìn thấy hình này anh có tức giận, sau đó đại não liền hoạt động, đầu tiên gửi hình cho Lãnh Tiểu Tam điều tra thời gian cụ thể. Bởi vì những hình này đều là thật, cho nên sẽ xuất hiện một số tin thật. Lãnh Tiểu Tam căn cứ từ những thông tin của hình tìm được địa chỉ, tra được thời gian được chụp. Lãnh Diễm kết luận, mấy ngày đó Lãnh Diễm và Nghiêm Hi như hình với bóng, chưa từng thấy Chu Khải.

Sau đó điều tra khách sạn biết được, ngày đó đúng là Chu Khải có mang theo một người phụ nữ đến, chỉ là không rõ là ai. Một loạt thông tin được điều tra rõ, đại não Lãnh Diễm bắt đầu hoạt động, là do Lý Lệ làm?

Mục đích?

Dĩ nhiên là muốn anh vì hành động không kiểm soát của Nghiêm Hi mà vứt bỏ cô, hai người sau một buổi tối thương lượng liền quyết định tương kế tựu kế.

Sáng sớm ngày thứ hai, Nghiêm Hi một mình một người mang theo một cái mắt kính lớn xuất hiện ở sân bay thành phố A, không ít ký giả truyền thông không biết từ đâu nghe được thông tin đã mai phục ở sân

bay từ sớm. Mọi người đều chờ đợi chuyến bay sớm nhất từ Nhật Bản đến thành phố A, chờ nhìn thấy Nghiêm Hi và Lãnh Diễm xuất hiện.

Nghiêm Hi vẻ mặt tái nhợt tóc tùy ý khoác lên đầu vai, đeo mắt kính có thể che phân nửa khuôn mặt xuất hiện, đám ký giả lập tức xông tới.

Nghiêm Hi sợ hết hồn khi nhìn thấy trận chiến này, cô muốn nói tại sao ư? Cô không phải minh tinh, dù tình cảm của cô và Lãnh Diễm thật sự có vấn đề thì như thế nào?

Bọn họ cũng chỉ là người bình thường, làm sao lại khiến mọi người chí ý đến đời sống tình cảm của hai người?

"Nghiêm tiểu thư, nghe nói cô và Lãnh tiên sinh cùng đi Nhật Bản, tại sao lại không cùng trở lại?"

"Nghe nói tình cảm giữa cô và Lãnh tiên sinh xuất hiện rạn nứt, có phải có tiểu tam xuất hiện hay không?"

"Nghiêm tiểu thư, thực không dám dấu diếm, chúng tôi nhận được thông báo cô với bạn trai cũ Thiếu gia Chu Khải của Chu thị tro tàn lại cháy, xin hỏi có phải thật sự là như vậy không? Đã có nhân chứng chứng thực chính mắt nhìn thấy cô cùng Chu Khải xuất hiện ở bên ngoài, có hành động thân mật. Nghiêm tiểu thư cô không phải đã biết Chu Khải đã kết hôn rồi sao? Xin hỏi, cô có cảm thụ gì khi bây giờ trở thành người thứ ba trong hôn nhân của người khác?"

"Nghiêm tiểu thư, nghe nói trước kia cô và Chu Khải lui tới trong hai năm. Sau lại bị Lý Lệ nhúng tay vào, nhưng vậy hành động bây giờ của cô là trả thù hay sao? Nghiêm tiểu thư mời cô nói tâm tình của mình lúc này!"

"Nghiêm tiểu thư, Lãnh tiên sinh có phải rất thất vọng về cô?" hay không

Nghiêm Hi cảm giác mình bị đám ký giả này làm phiền đến chết rồi, thật sự rất muốn nói với đám ký giả lắm mồm này một câu: "Tình cảm của chúng tôi XXX các ngươi chuyện gì?"

Nhưng không được, Nghiêm Hi nhịn, những ký giả kia vẫn chụp hình, ánh đèn chiếu vào mặt Nghiêm Hi,Nghiêm Hi theo bản năng giơ tay lên ngăn lại, tránh cho bản thân bị ánh đèn quá sáng quá mà đâm mù mắt. Kết quả giơ tay lên khiến mọi người thấy trên ngón tay vô danh của Nghiêm Hi có một viên kim kim cương sáng láng kia.

Đám ký giả chợt dừng lại, các loại vấn đề sắc bén lại được đưa ra: "Nghiêm tiểu thư, cô đã nhận nhẫn cầu hôn của Lãnh tiên sinh sao? Vậy sao cô còn chưa từ bỏ ý định nhúng tay vào hôn nhân của Chu Khải và Lý Lệ? Nghiêm tiểu thư không sợ Lãnh tiên sinh vì vậy mà bỏ cô hay sao?"

Nghiêm Hi trực tiếp coi như không nghe thấy, cái gì cũng thế, còn là người thứ ba nhúng tay vào? Cô? Người thứ ba?

Đùa gì thế, Lý Lệ thật sự vì lợi ích của cô ta mà không chừa thủ đoạn nào nha, còn có ký giả càng lớn mật, trực tiếp đưa ra câu hỏi: "Nghiêm tiểu thư, xin hỏi chiếc nhẫn cô đang đeo là Lãnh Diễm đưa hay là Chu Khải đưa?"

Cũng không thể trách những ký giả này tò mò, bởi vì từ chiếc nhẫn này thật sự không nhìn ra được là ai đưa, cô nói là Lãnh Diễm đưa, đối với Lãnh Diễm mà nói, đưa viên kim cương tám cara có chút nhỏ? Đối với Chu Khải mà nói giá trị con người Chu Khải lại có chút không bằng, rốt cuộc là ai đưa? Hoặc là nói, căn bản không phải là của hia người đàn ông này đưa, nghe nói bên ngoài Nghiêm tiểu thư còn rất nhiều đàn ông mà.

Nghiêm Hi thật vất vả mới rời khỏi được sân bay, cô vừa mới ra khỏi sân bay những ký giả kia liền bị an ninh chạy tới ngăn cản kịp thời, sau đó Nghiêm Hi liền vào trong xe đã được chuẩn bị sẵn, đóng kín cửa. Nhìn những ký giả vẫn còn vỗ ở bên ngoài, Nghiêm Hi bất đắc dĩ thở dài, sau đó nói với tài xế trước mặt: "Lái xe, đi đến nhà họ Nghiêm."

Tài xế trước mặt đeo một mắt kính thật to, toàn thân màu đen anh tuấn, thấy bộ dáng Nghiêm Hi như trút được gánh nặng liền không nhịn được cười, hắng giọng mở miệng: "Trận chiến như vậy mà đã mệt mỏi?"

Nghiêm Hi vẫn còn đang cử động cái cổ cứng ngắc của mình, vừa nghe âm thanh của Lãnh Diễm có chút không dám tin, nằm ở trên ghế nhìn tài xế đang lái xe, sau đó liền hét lên một tiếng: "Lãnh Diễm!"

Làm sao anh có thể tới thành phố A trước cô được? Hơn nữa còn tự mình giả làm tài xế tới đón cô?

Lãnh Diễm vừa lái xe vừa quan sát một đám chó săn phía sau, sau khi bỏ rơi tất cả ký giả anh mới giảm tốc độ nói: "Anh hôm qua bay đến Hongkong, sau đó bay thẳng về. Anh lo lắng em sẽ không ứng phó được, dù sao đám chó săn này chỗ nào cũng nhúng tay vào." Bây giờ nhìn lại, đúng là anh tới đúng rồi, mặc dù chỉ có thể nhìn Nghiêm Hi bị đám lý giả kia vây quanh, nhưng dầu gì mình cũng ở bên người cô, như vậy tối thiểu có thể cho anh một chút lòng tin.

Nghiêm Hi ở phía sau nghe thấy liền cảm động, ngồi máy bay như vậy rất mệt mỏi, trực tiếp xoa bóp bả vai anh, đau lòng nói: "Anh khổ cực rồi, trước không phải nói tốt lắm hay sao, anh theo kế hoạch công tác, ngày mai mới trở về mà. Hôm nay em một mình trở lại là tốt rồi."

Lãnh Diễm cười cười: "Không có việc gì, trước hết tối nay em vẫn nên ở nhà họ Nghiêm, hôm nay ký giả còn rất nhiều, đoán chừng là đợi tin truyền ra, mấy ngày gần đây em cứ ở nhà họ Nghiêm nha. Anh tin tưởng, những ký giả to gan cũng không dám tới nhà họ Nghiêm chặn em."

Nghiêm Hi liền cong môi không vui: "Làm gì mà để cho em tới nhà họ Nghiêm, ký giả không dám nhìn chằm chằm vào nhà họ Nghiêm chẳng lẽ bọn họ không dám nhìn chằm chằm nhà họ Lãnh? Tại sao không để cho em tới ngây ngô ở nhà họ Lãnh, tại sao vậy?" Nghiêm Hi cách ghế ngồi kéo lấy cổ áo của Lãnh Diễm bắt đầu tra hỏi.

Lãnh Diễm kịp thời dừng lại: "Đó không phải là vì để cho kẻ địch của chúng ta càng thêm tin tưởng hay sao? Em mà ở nhà họ Lãnh kẻ địch sẽ hoài nghi, em trực tiếp trở về nhà họ Nghiêm không phải sáng tỏ việc giữa hai chúng ta có vấn đề hay sao?"

Nghiêm Hi biết, nhưng Nghiêm Hi không vui chút nào, buông Cổ áo Lãnh Diễm ra, ngồi lại ghế sau thở dài: "Anh nói thế lực của chúng ta cũng đủ rồi, nhưng bây giờ lại vì một Lý Lệ mà diễn trò, rõ là……,có đáng giá không?"Nghiêm Hi thật sự không muốn cùng Lý Lệ làm ầm ĩ lên như vậy, cô chỉ muốn chém Lý Lệ một đao, sau đó coi như chuyện gì cũng không tồn tại. Nhưng hiện tại không được, tại sao?

Bởi vì trong lòng Lãnh Diễm muốn chơi, anh cũng muốn lập tức chém chết Lý Lệ, nhưng đối với người như vậy, một đao chém chết không dễ dàng, còn phải diệt trừ tận gốc của cô ta. Anh cũng muốn lập tức cưới Nghiêm Hi, hơn nữa có thể ở trước mặt công chúng không cố kỵ biểu đạt cô là người yêu của mình. Nhưng Hi Hi vợ anh thật đáng yêu, có rất nhiều con gián đáng chết ước ao ghen tỵ, vẫn lượn quanh bên người cô. Điều này làm cho anh_thợ săn theo đuổi con mồi_Hi Hi hết sức khó chịu. Anh tình nguyện tạm thời không ăn, trước hết xử lý sạch sẽ những con gián ghê tởm kia đi đã, sau đó có thể vô cùng yên tâm mà ăn đến mức xương cật không còn.

Lý Lệ đã sớm biết sáng nay Nghiêm Hi sẽ về, vấn đề xảy ra giữa Nghiêm Hi và Lãnh Diễm là do cô ta tiết lộ. Gần đây các đại mình tinh không nhiều, xì căng đan cũng không nhiều, các ký giả rất nhàn nhã. Quả nhiên cô cung cấp tin này khiến cho bọn họ như chó ngửi thấy mùi thịt, gấp gáp bổ nhào tới.

Lý Lệ ngồi ở trong phòng làm việc của mình nhàn rỗi nhàm chán tin tức mới nhất của thành phố A, Nghiêm Hi mới trở lại được một canh giờ đã trở thành tiểu tam bị tất cả thị dân thành phố A truy đuổi. Lý Lệ nhìn lời nói phía dưới của ký giả, càng đọc càng thoải mái. Nghiêm Hi, không phải cô nói tôi là tiểu tam hay sao? Cô khiến tôi khó chịu, vậy hiện tại tôi liền ném cho cô danh hiệu tiểu tam, cô cứ chầm chậm mà hưởng thụ.

Hội đồng quản trị của Thánh Đức nghe được tin tức, cũng nửa tin nửa ngờ đối với cái tin tức này, chuyện gì đã xảy ra?

Lý Lệ tìm mấy đổng sự thương lượng chuyện Thánh Đức hợp tác với Triệu thị, nhưng mấy lão gia này còn đang suy nghĩ Lãnh Diễm sẽ vì mặt mũi của Nghiêm Hi mà hợp tác với Thánh Đức. Đối với tin tức đột nhiên truyền ra của hôm nay, bọn họ nguyện ý ôm thái độ đứng nhìn, xem trước một chút, không được liền trực tiếp hợp tác với Triệu thị.

Lý Lệ nhìn mấy người kia trầm tư, cười lạnh trong lòng. Những đổng sự này, mấy ngày trước đều vì chuyện của Nghiêm Hi mà nói những lời cay nghiệt với cô ta, hiện tại thì tốt rồi, Nghiêm Hi xảy ra chuyện, núi lớn

làm chỗ dựa sau lưng của cô ta cũng không còn. Nhưng mấy lão gia này vẫn còn muốn đứng nhìn. Vẫn còn ôm kỳ vọng địa vị của Nghiêm Hi trong lòng Lãnh Diễm, thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Lý Lệ cười cười, nhẹ nói: "Vậy cũng tốt, chính tôi sẽ nói chuyện với người phụ trách bên Triệu thị một chút."

Sau khi ra khỏi phòng làm việc móng tay dài của Lý Lệ cắm chặt vào lòng bàn tay của cô ta, Nghiêm Hi, xem ra thường ngày hình tượng của cô trong lòng người khác tốt thật? Vậy tôi sẽ hủy diệt hình tượng của cô trong lòng bọn hắn.

Ngày thứ hai, nguyên bản là ngày Lãnh Diễm quyết định trở về, trải qua chuyện ngày hôm qua Nghiêm Hi trở về cùngtin tức hai người tình được truyền bá, sớm hôm nay ký giả chạy đến sân bay chặn Lãnh Diễm tăng gấp đôi. Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Lãnh Diễm chưa từng xuất hiện. Tất cả ký giả đều không chết tâm vẫn đứng chờ ở sân bay, đã đến mười một rưỡi rồi, một đồng nghiệp cắm điểm tại cao ốc R&D mới báo tin: "Lãnh Diễm đã sớm trở lại tổng bộ R&D rồi."

Tin tức vừa truyền ra, tất cả ký giả lại nhanh chóng chạy tới cao ốc R&D. Kết quả sau khi tới lại bị chặn ở bên ngoài không vào được. Tất cả ký giả liền ôm cây đợi thỏ, cắm điểm ở các đầu đường của cao ốc R&D. Kỳ quái là ngồi xổm tới mười giờ tối, mọi người đều đã về hết, cao ốc cũng đã đóng cửa, đại suất ca trong truyền thuyết Lãnh Diễm cũng không xuất hiện, mọi người lúc này mới giật mình bị Lãnh Diễm đùa giỡn.

Buổi trưa Lãnh Diễm rời khỏi công ty cũng không trở lại, người của anh làm chuyện kia rất vừa lòng, công ty cực kỳ lớn nhưng đều có nhân tài trấn giữ, tổng tài anh chỉ cần dùng điện thoại di động quản lý tài liệu, sau đó phê bình, sau đó ký tên là được. Ai nói lão bản nhất định phải ở trong công ty làm việc giống như chó?

Lãnh Diễm anh cũng không, một đường lái xe trở lại nhà trọ thu thập vài món vật phẩm Nghiêm Hi thường dùng, mang theo Tiểu Yêu, thay đổi hình dạng mình một phen, sau đó liền đổi một chiếc Audi tiện nghi ra cửa.

Nghiêm Hi sống ở nhà họ Nghiêm đang tiếp nhận Nghiêm Thăng khi dễ.

Cô có chút buồn bực, ngươi nói tiểu tử Nghiêm Thăng này có tật xấu gì, cậu ta nói cậu nhìn mình không vừa mắt, tại sao khi nói chuyện với mình miệng luôn có gai?

Nghiêm Thăng cũng không biết tại sao, chính là thấy vị chị họ kém tuổi này không vừa mắt, cứ như vậy khiến bản thân mình gọi cô là chị, tại sao?

Gần giống như dân châu Phi chạy nạn, thật là không có bản lĩnh, Nghiêm nhị gia liền xác định ghét bỏ Nghiêm Hi nói: "Cô nhìn cô một chút, bình thường không thấy cô trở lại ở, lúc này thì tốt lắm rồi, bị người đàn ông từ bỏ, mới biết nhà mẹ mình tốt lắm, sớm đi chỗ nào rồi, cô không sợ người nhà mẹ cô đã sớm bị cho cái người tính tình lãnh huyết kia làm bị thương rồi, ai dám lưu cô?"

Nghiêm Hi ngồi xếp bằng trên ghế sô pha xem TV, không hề có chút xíu gì dáng vẻ người bị vứt bỏ, ngược lại rất hưởng thụ, toàn bộ mái tóc dài được cuộc lại kẹp trên đầu, sau đó cầm một quả táo gặm, một tay cầm điều khiển TV chuyển kênh. Nghiêm Thăng nhing cô không vừa mắt không phải một hai lần, lần này rõ ràng bị Nghiêm Hi coi như tiếng kêu của Tiểu Yêu, bình thường khi ở nhà Tiểu Yêu kêu thì làm như thế nào?

Phương pháp xử lý của Lãnh Diễm chính là không để ý tới, Nghiêm Hi đau lòng, nhưng sau một thời gian dài liền phát hiện ta, tiểu tử này quá khôn khóe, không phải nói không thoải mái ở chỗ nào, chính là đang giả bộ, muốn Nghiêm Hi vuốt ve mà thôi.

Dần dà Nghiêm Hi liền luyện thành bản lĩnh, cô muốn nghe liền nghe, không muốn nghe liền không nghe, lỗ tai của cô cũng có thể tự động loại bỏ, không hề kém Nghiêm Thăng nửa điểm.

Nghiêm Thăng ở nhà họ Nghiêm nổi danh chanh chua, bình thường với cái miệng của hắn, ai cũng không chịu nổi. Không nhịn được liền nói đôi câu có gai, cho nên đai gia Nghiêm Thăng hắn trước nay chưa từng có người nào dám nhìn thẳng. Lúc này thì tốt rồi, Nghiêm Hi trực tiếp coi như không nhìn thấy, nói chuyện với hắn cô không thích nghe cô có thể trách bạn, vậy cô trực tiếp không nghe chứ sao.

Nghiêm Thăng không chịu nổi, hắn bị coi là không khí?

Tại sao!

Vừa muốn mở miệng tiếp tục không ngừng cố gắng, Nghiêm Hi không biết trách, hưng phấn ném điều khiển ti vi chạy ra ngoài, chờ Nghiêm Thăng phục hồi tinh thần nhìn qua thì phát hiện, Lãnh Diễm tới.

Nhưng mà nhìn một thân hiện tại của Lãnh Diễm, nhiều tiện nghe a, quả thật chính là một thân quần áo thể thao 100 đồng bán ở trên đường, ngược lại mắt đeo một cái kính to, nhưng nhìn tiếp Nghiêm Thăng thiếu chút nữa muốn ném đi. Không phải đeo mắt kính a, đó chính là một khối nylon màu đen, trên đường cái khắp nơi đều bán, 10 đồng liền có thể tùy tiện chọn.

Nghiêm Thăng nhìn toàn thân Lãnh Diễm trước mắt không quá 110 đồng, lại nhìn cỗ xe rách nát Audi kia của Lãnh Diễm, sau đó không nhịn được ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời hạ hồng vũ rồi hả?

Hay là R&D phá sản?

Nếu không tại sao một người luôn một thân hàng hiệu trong nháy mắt liền trở thành một người không quá 100 đồng?

Nghiêm Hi cũng nhìn thấy, nhưng không thèm để ý. Hiện tại một thân đồng nhất của Lãnh Diễm đẹp trai ngây người, thấy Lãnh Diễm liền vui sướng chạy tới.

Cô cũng biết là Lãnh Diễm mà, cái này gọi là cái gì, cái này gọi là tâm ý tương thông nha.

Lãnh Diễm cười ha hả trực tiếp chạy như bay đến bên Nghiêm Hi, cảm thấy kể từ buổi tối Nghiêm Hi không tìm được mình khóc nức nở, cô đối với tình cảm bản thân biểu đạt càng thêm rõ ràng, là bởi vì khi tìm người đột nhiên phát hiện ra hay sao? Đột nhiên cô phát hiện thật ra thì cô không thể rời bỏ anh nha! Cho nên quyết định về sau nhất định ngoan ngoãn ở bên cạnh anh?

Khóe miệng Lãnh Diễm câu nụ cười vui mừng, nếu như là vậy, không tồi.

Sau đó Tiểu Yêu vui vẻ xuất hiện, dùng sức cọ giữa hai người, tại sao chỉ hai người ôm nhau, nó cũng muốn. Nghiêm Hi bất đắc dĩ, Tiểu Yêu đang dùng sức quấn lấy ống quần cô.

Khom lưng ôm qua loa Tiểu Yêu, sau đó liền đứng lên lôi kéo Lãnh Diễm đi vào bên trong, khi đi qua Nghiêm Thăng Nghiêm Hi trực tiếp cao ngạo không để ý tới hắn. Thôi đi, hiện tại đại gia nhà ta tới, ta mới không để ý tới ngươi.

Lãnh Diễm phát hiện Nghiêm Hi không thích hợp, thấy Nghiêm Thăng mí mắt sắp rút gân, không nhịn được liền cười. Nhưng cũng không quản nhiều, tùy Nghiêm Hi đi, Nghiêm Thăng đúng thật là cần ăn đòn.

Lãnh Diễm đi vào phòng của Nghiêm Hi liền trở tay ôm lấy, ngửi mùi thơm nhàn nhạt quen thuộc trên người cô, anh tràn đầy hoài niệm nói: "Rất nhớ em a, vợ bé nhỏ, em mới ở đây một đêm anh liền nhớ tới en, em nhìn tơ máu trong mắt anh đi, tối hôm qua anh một đêm không ngủ, luôn mở mắt chờ trời sáng nha. Không có em thế giới thật không có ý nghĩa."

Nghiêm Hi nhìn ký mắt của Lãnh Diễm, đúng vậy, tia máu kia rất nghiêm trọng, liền đau lòng nói: "Tối hôm qua em ngủ cũng không ngon, hiện tại em cũng rất mệt, vừa ở bên cạnh anh em liền an tâm."

Sau đó người người một đêm không ngủ chỉ đơn giản ôm nhau ngủ cả một buổi chiều. Đáng thương cho những ký giả ở bên ngoài đang lật tung toàn bộ thế giới cũng không tìm thấy Lãnh Diễm và Nghiêm Hi.

Tin tức Lãnh Diễm trở về nước bị hội đồng quản trị Thánh Đức biết, có người đề nghị, trực tiếp liên lạc với tổng tài R&D.

Có người phản đối, dù sao hiện tại Thánh Đức là nhà mẹ đẻ của Nghiêm Hi, có chút quan hệ. Trước kia quan hệ hai người tốt, dĩ nhiên Thánh Đức sẽ sử dụng tầng quan hệ này, nhưng đồng dạng, ngộ nhỡ quan hệ của hai người thật sự như bài báo của đám ký giả vậy phải làm như thế nào?

Lãnh Diễm còn có thể cho bọn họ buôn bán?

Không vì ái sinh hận muốn thu mua lại Thánh Đức là không tệ rồi.

Lý Lệ thờ ơ lạnh nhạt nhìn mấy lão gia hỏa này tranh chấp, cuối cùng nhìn đồng hồ, lười biếng nói một câu: "Được rồi, hiện tại thời gian không còn sớm, đã qua giờ tan việc rồi, cũng nên về thôi. Về vấn đề này, ngày mai lại bàn tiếp."

Khi ra khỏi phòng họp Lý Lệ liền cười, ngày mai bàn tiếp? Tốt, vậy ngày mai chờ xem kịch vui đi!

Ngày thứ hai trang đầu vẫn là chuyện của Nghiêm Hi, mấy ngày nay mỹ nữ xinh đẹp Nghiêm Hi coi như là đã chiếm hết trang đầu các tờ báo lớn rồi, vậy hôm nay là cái gì?

Sặc, đây không phải là hình khiêu dâm của Nghiêm đại mỹ nhân hay sao? Người nào thất đức như vậy, trực tếp đem hình như vậy đăng lên.

Theo thứ tự là Chu Khải và 'Nghiêm Hi", hình ảnh và góc độ được xử lý rất tốt. Lúc này Chu Khải đưa lưng về ống kính, nhưng vấn đề là 'Nghiêm Hi' trong tấm hình vừa đúng dùng vẻ mặt mê loạn quay đầu lại, làm cho người nhìn biết là động tác kích tình.

Cả thành phố sôi trào, Nghiêm Hi trước nayluôn là hình tượng tiên nữ cao cao tại thượng lập tức biến thành bộ dáng dơ bẩn không chịu nổi.

Sau đó hội đồng quản trị Thánh Đức sáng nay đặc biệt thuận lợi thông qua kế hoạch của Lý Lệ. Loại hình ảnh này của Nghiêm Hi bị lộ ra, có thể thấy những chuyện kia là thật, như vậy bên R&D thật sự không còn hi vọng rồi.

————lời ngoài mặt————-

Vui nhiều buồn nhiều không đơn thuần nói về nghiêm hi, còn cả sự kiện kia. Hiện tại Lý Lệ đang có trạng thái mừng rỡ, sau này đại bi…….

107. Chương 108

Sau khi sự kia hình kia được đăng lên, các tờ báo kia rối rít truy đuổi Nghiêm Hi và Lãnh Diễm, hiện tại tự nhiên Chu Khải cũng trở thành danh nhân của thành phố A.

Chu Khải không biết tại sao hình này bị truyền đi như thế nào, cũng không biết làm thế nào lại nói hắn cùng Nghiêm Hi? Hiện tại tất cả những tờ báo truyền thông kia chỉ sợ thiên hạ không loạn, chỉ cần có một chút quan hệ với Nghiêm Hi liền trở thành trang đầu của báo. Lãnh Diễm nhìn báo nói giỡn: "Hiện tại em còn nổi danh hơn các ngôi sao lớn kia."

Trên các tờ báo lớn đều nói đến sự kiện kia của Nghiêm Hi, ở một tờ báo khác lại hiện ra một mẩu tin tức, phía trên dán hình ảnh tự tin của Lý Lệ, Thánh Đức và Triệu thị chính thức hợp tác dự án, người phụ trách chính là Lý Lệ. Tờ báo này nói lên Lý Lệ bị tiểu tam xuất hiện, nói hôn nhân của Lý Lệ bị Nghiêm Hi phá hủy, nhưng trên sự nghiệp lại thắng Nghiêm Hi. Trang báo còn dẫn ra mấy dẫn chứng những vấn đề mâu thuẫn trước kia của Lý Lệ và Nghiêm Hi, nhà báo này đặc biệt lấy góc độ dưới con mắt mọi người, cho nên trong nháy mắt lượng têu thụ tăng rất nhiều.

Nghiêm Hi nhìn Lý Lệ qua báo chí, bất đắc dĩ mà lắc đầu, trực tiếp ném trên mặt đất. Tiểu Yêu tò mò nhìn những tờ báo này, vui vẻ chạy tới nhìn nhìn Lý Lệ đang cười rực rỡ ở trên đó, Tiểu Yêu nghẹo đầu, đây là ai? Nó không biết, nhưng tại sao lại cảm thấy đáng ghét vậy?

Sau đó Tiểu Yêu liền vươn móng vuốt ra đâm đâm, giống như nhìn thấy kẻ địch, còn gâu gâu hai tiếng, nó thật lòng không thích người phụ nữ này.

Nghiêm Hi xác định chính nó đang chơi ở đâu, sau đó điện thoại liền vang lên, liếc mắt nhìn.

Bên kia Tống Quốc Bằng liếc mắt nhìn cửa phòng làm việc đang khép chặt, sau đó mở miệng nói: "Hi Hi, chuyện gì đang xảy ra?"

Nghiêm Hi đưa tay xoa đầu Tiểu Yêu, sau đó nhếch miệng cười một tiếng: "Chú Tống, người đừng lo lắng, hiện tại con với Lãnh Diễm rất tốt, chuyện kia chỉ là một kế mà thôi, người đừng quá lo lắng, hiện tại người cứ chăm sóc Lý Lệ tốt là được."

Tống Quốc Bằng vừa nghe liền yên tâm: "Được, hiện tại Thánh Đức và Triệu thị đã ký hiệp ước, Lý Lệ là người phụ trách, con cứ yên tâm, chú sẽ nhìn cho thật kỹ."

Sau khi Nghiêm Hi để điện thoại xuống suy nghĩ một chút, sau đó cầm điện thoại lên gọi cho Lãnh Diễm. Bên kia Lãnh Diễm đang họp, thấy người gọi tới lập tức kêu dừng, đứng dậy đi ra ngoài nhận điện thoại, lưu lại một đám quản lý cao cấp nhìn nhau, giống như là gặp quỷ nhìn Lãnh Diễm ra ngoài, sau đó tầm mắt đồng loạt nhìn về phía trợ lý tổng tài Lãnh Tiểu Tam. Lãnh Tiểu Tam nhìn bóng lưng có chút nóng nảy của Lãnh Diễm, khóe miệng giật giật, cười ha hả với mọi người: "Ha ha, các vị tiếp tục, tiếp tục, ha ha...!"

Nghiêm Hi cảm thấy lần đợi điện thoại này hơi dài, lập tức hỏi anh: "Hiện tại anh rất bận ạ?"

Lãnh Diễm quay đầu liếc mắt nhìn phòng họp, sau đó lập tức phủ nhận: "Không có, không có việc gì, làm sao vậy? Nhớ anh à?" Khóe miệng từ từ nâng lên nụ cười nhất mạt.

Nghiêm Hi cười cười, thở dài nói: "Đúng vậy nha, em nhớ anh lắm, rõ ràng anh đã nói anh có năng lực xử lý Lý Lệ, tại sao còn muốn cho em bị như vậy?"

Lãnh Diễm nghe Nghiêm Hi giống như đang tức giận, sau đó liền cười: "Em vẫn còn để ý những vấn đề này? Anh còn tưởng em đã sớm có chủ ý của mình rồi?"

Nghiêm Hi cười cười: "Hiển nhiên em tự có chủ ý của mình, nhưng em lại không ngờ cuối cùng lại đem danh dự của mình đánh đổi nha." Nghiêm Hi quệt miệng nói. Cô thật sự là không nghĩ tới, những điều này mặc dù cô không thèm để ý tới nhưng cô cũng muốn biết suy nghĩ trong lòng của Lãnh Diễm. Có thể để ý hay không, có thể vì những cách nói của người bên ngoài mà không kiên nhẫn hay không, có tức giận hay không, những thứ này cô đều muốn biết.

Lãnh Diễm giật giật khóe miệng: "Bảo bối, em là muốn biết anh suy nghĩ như thế nào đúng hay không? Hiện tại anh không thể nói cho em được, về sau em sẽ biết." Lãnh Diễm người này, anh không cảm thấy mình là người tốt, cũng không hề có cảm nhận là nam nhân nên có lòng dạ rộng lượng. Anh chỉ để ý một vòng, trong vòng này anh có để ý mấy người, trùng hợp, Nghiêm Hi chính là trung tâm của cái vòng đó, chính là nhân vật trong trái tim anh, khi dễ người của anh còn có thể thuận lợi mà sống?

Không bằng là đi nằm mơ đi.

Nghiêm Hi cũng không gấp, liền cười cười: "Trước kia không phải nói tốt lắm hay sao, chuyện này tự em xử lý, tại sao anh lại muốn nhúng tay? Anh cũng đừng nói với em rằng Lý Lệ đi tới bước này không phải là do anh bày mưu đó nha." Mấy ngày nay Nghiêm Hi ở nhà rảnh rỗi, không có chuyện gì liền cẩn thận suy nghĩ một chút chuyện mấy ngày nay, chợt phát hiện mình cũng trở thành con rối trong tay Lãnh Diễm rồi. Anh dùng Nghiêm Hi cô để bức Lý Lệ dùng chiêu độc.

Nghiêm Hi cảm thấy bất đắc dĩ, người đàn ông này đang làm gì vậy, trước kia đều nói anh sẽ không quản mà. Lãnh Diễm cũng nhíu mày: "Trước kai anh nói rồi, lúc cần thiết anh cũng sẽ quản, em nói hiện tại em vẫn không chủ động đánh, anh sẽ làm thay em. Chuyện này không xử lý xong em sẽ không an tâm gả cho anh, em không gả cho anh vậy chuyện này chính là vấn đề của anh đấy, anh phải nghĩ cách kết thúc chuyện này. Em lại mặc kệ, anh cũng không có cách, nhưng anh lại có thể từ phía sau thúc đẩy chuyện này thôi. Em thấy có đúng không?"

Nghiêm Hi cúp điện thoại, đầu óc có chút hỗn loạn, chuyện này đúng là Lãnh Diễm vẫn làm vì cô?

Cô không thể nghĩ ra được, nhìn Tiểu Yêu chơi rất vui vẻ ở bên cạnh, Nghiêm Hi có chút buồn bực trực tiếp đánh vào cái mông to của Tiểu Yêu: "Em nói tại sao anh ấy lại hư hỏng như vậy? Vốn đã nói là để mình chị làm, kết quả lại dùng một chút thủ đoạn nho nhỏ chọc giận người kia rồi, em nói làm sao cái người này lại keo kiệt vậy ?"

Tiểu Yêu không hiểu làm sao bị đánh vào mông, không hiểu, thò đầu lại cắn y phục của Nghiêm Hi, nó còn tưởng rằng Nghiêm Hi đang muốn chơi với nó đây.

Công ty Thánh Đức hợp tác rất tốt với Triệu thị, tất cả người ngựa nối nghiệp đều thay nhau ra trận, toàn bộ đều trông cậy vào dự án này. Bên nội bộ chính phủ cũng không thiếu tin tức, sau đó Lý Lệ liền căn cứ theo những thông tin này đả thông con đường đi trong chính phủ.

Chuyện này phát triển rất nhuận lợi, Lý Thánh Đức nhìn con gái, ông ta rất hài lòng, vô cùng hài lòng, người con này của ông rất thông minh, về sau công ty Thánh Đức giao cho cô là ổn nhất.

Cũng trong ngày này, ký giả cũng chụp được hình ảnh Nghiêm Hi ngọt ngào kéo Lãnh Diễm đi ra ngoài ăn cơm. Mọi người buồn bực, chuyện này là là chuyện gì?

Tại sao một thời gian biến mất khỏi thế gian, hôm nay liền cùng nhau cao hứng hiện ra như vậy?

Không ít ký giả cắm điểm ở nhà họ Chu, nhưng Chu Khải cũng bởi vì hợp tác cùng Triệu thị và Lý Lệ, cơ hồ ngày nào hắn cũng cùng xuất hiện với Lý Lệ, thấy như vậy truyền thông lập tức thay đổi chiều gió.

Bên này truyền thông nói Lãnh Diễm và Nghiêm Hi đẹp nam mỹ nữ, bên kia nói hai người thanh mai trúc mã vô tư.

Nghiêm Hi nhìn những tờ báo kia không nhịn được tặc lưỡi hít hà, cô tốt như vậy sao?

Chu Vận Uyển chứng kiến tình cảm của Nghiêm Hi và Lãnh Diễm, bà biết giữa hai người không xuất hiện vấn đề gì. Trong lúc này lại xuất hiện một Lý Lệ, vòng quan hệ này ít nhiều bà cũng biết một chút, biết Lý Lệ và Lý Thánh Đức có quan hệ gì, cũng biết Lý Lệ, Chu Khải, Nghiêm Hi có quan hệ gì.

Nhưng hai ngày trước truyền thông xôn xao chuyện của Nghiêm Hi, Chu Vận Uyển bắt đầu quan sát cẩn thận Lãnh Diễm. Khi đó Lãnh Diễm ở nhà cũng không coi ai ra gì goi điện ** với Nghiêm Hi. Chu Vận Uyển liền biết, chuyện này sợ rằng Lãnh Diễm đứng đằng sau giở trò, không biết đang tính toán cái gì.

Chu Vận Uyển cầm lấy tờ báo trong tay Nghiêm Hi, tùy tiện lướt qua sau đó ném lên bàn. Hiện tại bà không cảm thấy những chuyện này là hạnh phúc, ngược lại bà cảm thấy thú vị hơn nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên tay Nghiêm Hi, nhìn kỹ đến mỏi mắt, sau đó không nhịn được cười.

Nghiêm Hi buồn bực hỏi: "Mẹ, người cười cái gì, chiếc nhẫn này có gi không đúng ạ?"

Chu Vận Uyển cười duyên, kéo lấy tay Nghiêm Hi vuốt vuốt, sau đó liền nói: "Viên kim cương này mấy năm trước khi con rời đi Lãnh Diễm đi châu Phi tìm được, khi đó sự nghiệp của Lãnh Diễm cũng đang bị đả kích, nó liền lựa chọn đến châu Phi khai thác mỏ. Nghe nó nói, viên kim cương này nó nhặt được vào trong lúc tản bộ khi không ngủ được. Con nói đứa nhỏ này, người ta nhặt được tiền cũng quá may rồi, ngược lại nó lại tùy tiện nhặt được kim cương."

Nghiêm Hi im lặng cười cười, sau đó giơ tay lên nhìn chiếc nhẫn, không nhịn được vươn tay cẩn thận vuốt vuốt.

Ngày hôm sau chính phủ công khai đấu thầu, đoàn người Lý Lệ mang theo lòng tin tràn đầy trả giá, đây là vòng đấu thầu đầu tiên, cuối cùng còn lại hai công ty. Đối với phương án mình bày ra, Lý Lệ rất hài lòng. Triệu tổng cũng rất hài lòng, hiện tại hắn có vài phần kính trọng với Lý Lệ. Trước kia chỉ thấy bè ngoài của Lý Lệ, hiện tại hắn mới thấy được nội tâm bên trong của người phụ nữ này.

Dã tâm của người phụ nữ này rất lớn.

Triệu tổng hài lòng với Lý Lệ đồng thời bắt đầu cẩn thận phòng bị. Lý Lệ người này không dễ chọc, hắn liền nghi kỵ. Cộng thêm động cơ tìm đến hắn hợp tác không thuần khiết, người phụ nữ này ngay cả em chồng của mình cũng có thể tính toán thì có gì mà cô ta không làm được?

Thánh Đức, Triệu thị còn có Chu thị ba công ty tạo thành một đoàn mang theo dự án của mình tiến vào, tất cả mọi người lòng tin tràn đầy. Triệu tổng nói với ông Chu: "Ông Chu, ngài khỏe chứ, sao ông lại xuống tay trước tôi cơ chứ, nếu tôi gặp được Chu phu nhân sớm hơn, vậy tôi đã dành cho con trai mình rồi, như vậy có thể được con dâu giúp nhiều rồi."

Ông Chu nghe liền cười nói: "Đúng vậy, cô con dâu của tôi đúng là hơn hẳn đứa con trai không tiền đồ của tôi rồi."

Ngoài miệng hai người cười cười nói nói, nhưng trong lòng đều có tính toán riêng của mình. Triệu tổng nghĩ, người đàn bà Lý Lệ này cũng tính toán trên đầu ông rồi, ông còn nịnh nọt người ta, thật không biết cái gì, chết đến nơi còn không biết. Thứ người như thế thật đáng thương. Nhưng đồng thời Triệu tổng lại cần

thận nhắc nhở chính mình phải cẩn thận, về sau có thể hợp tác cũng không hợp tác với người đàn bà này, tránh ột ngày cô ta cũng tính toán trên đầu mình.

Ông Chu liền nghĩ, trong lòng Lý Lệ nghĩ gì ông cũng không hiểu đâu, thôi ông lấy được dự án này liền chạy lấy người thôi, người đàn bà này thật đáng sợ.

Khóe miệng Lý Lệ mang theo nụ cười yếu ớt, xác định hai lão hồ ly này chỉ thấy ngươi tới ta đi, giống như nhìn cuộc vui mà thôi.

Hôm nay rất náo nhiệt, vòng cạnh tranh đầu tiên, tất cả các công ty đều xuất hiện. Nhưng khi ba công ty kia cùng xuất hiện, ký giả liền chấn động, giống như điên cuồng rồi.

Hôm nay có chuyện gì đây? Không phải ở trên cao diễn cảnh oan gia tụ đầu à?

Lãnh Diễm xuất hiện, không chỉ mình Lãnh Diễm xuất hiện, Nghiêm Hi cũng xuất hiện. Hia người dắt tay nhau mang nụ cười ngọt ngào trên mặt xuất hiện trước mắt mọi người. Nụ cười trên mặt Lãnh Diễm không thể nói là ngọt nhưng tuyệt đối là lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng. Lần trước trong dạ yến Lãnh Diễm công khai tỏ tình với Nghiêm Hi cũng không như thế. Cho nên tuyệt đại đa số ký giả mà nói, hôm nay coi như là nhìn thấy mặt khác của Lãnh Diễm, không chỉ gặp được mà còn chứng kiến được nụ cười khiến người ta giật mình.

Đại gia hỏa này có phần cuồng chụp a.

Sau khi đi vào một nhóm người liền tụ đầu, Lý Lệ nhìn Nghiêm Hi đã có một cảm giác cao ngạo, tại sao lại không cao ngạo được chứ? Nghiêm Hi hiện tại chính là một người phụ nữ táng tận lương tâm, tiểu tam cướp chồng phá hư gia đình người ta, mình là phu nhân chính thất, hơn nữa còn biến thành là một người bị hại.

Hiện tại hình tượng trước công chúng của cô ta rất tốt, mọi người chỉ thấy cô ta luôn cười cười tiếp nhận phỏng vấn, nói chuyện cũng dịu dàng không tức giận, một chút cũng không giống một nữ cường nhân trước mặt mọi người. Tất cả mọi người đều thích người phụ nữ bình dị gần gũi này.

Nghiêm Hi nhìn trong mắt Lý Lệ xuất hiện tia khinh thường, trong lòng không nhịn được cười lạnh, Lý Lệ a Lý Lệ……

Lãnh Diễm trực tiếp hơn, anh cho kẻ địch lớn nhất một cú đả kích, không thèm nhìn kẻ địch.

Cuối cùng kết quả cạnh tranh cũng có, còn dư lại hai công ty là bên Lý Lệ và bên Lãnh Diễm. Kết quả này Lý Lệ đã sớm đoán được, nhưng kết quả cuối cùng thì sẽ như thế nào?

Thời điểm Lý Lệ nghe kết quả cuối cùng ánh mắt liền nhìn sang bên kia, lại thấy Lãnh Diễm và Nghiêm Hi đang chơi trò chơi trên đầu ngón tay nhau, Lãnh Diễm treo nụ cười nhạt trên khóe miệng, nhìn giống như là không có chút nào để ý đến kết quả cuối cùng. Một chút kích động trong lòng trong nháy mắt biến mất.

Thái độ của hai người này không đúng, bọn họ quá mức tự tin cái dự án này sẽ rơi vào tay bọn họ?

Hay là nói R&D tài khí quá mạnh, không cần coi trọng dự án này?

Lý Lệ nghe nhìn Lãnh Diễm, ánh mắt càng ngày càng mờ, cô ta nhìn không ra người đàn ông này, giống như một điều bí ẩn vậy. Rõ ràng nhìn giống một người đàn ông bình thường vây lượn quanh Nghiêm Hi, nhưng hiện tại Lý Lệ lần đầu tiên chính thức suy nghĩ về người đàn ông này.

Quá trình tiến vào giai đoạn thứ hai, hội đồng quản trị Thánh Đức vô cùng vui mừng, lập tức liền mở ra một lễ chúc mừng. Cùng có người lo lắng, không phải lúc trước truyền thông nói giữa Nghiêm Hi và Lãnh Diễm xảy ra vấn đề hay sao?

Taih sao hôm nay hai người lại cùng nhau xuất hiện ở trong trường hợp quan trọng này?

Không ít thành viên trong hội đồng quản trị vẫn muốn R&D. dù sao, Nghiêm Hi là người của công ty mình, trước kia cảm thấy hành động của cô bất chính, chuyện này lộ ra khẳng định sẽ bị Lãnh Diễm bỏ, nhưng không nghĩ tới hai người hiện tại lài hòa hảo rồi?

Không ít người trong lòng bắt đầu nghĩ tới lần này mình đã bỏ lỡ tiền tài, đối với cái vấn đề này Lý Lệ biết, nhưng cô ta vẫn giả vờ không biết. Dù sao lần hợp tác này là tình thế bắt buộc, bọn hắn phản đối cũng vô dụng, ba công ty đã ký kết hiệp ước, lúc này mà bội ước sẽ phải bồi thường gấp mười lần tiền.

108. Chương 109

Bởi vì đấu thầu thành công, Triệu tổng liền đề nghị cho Lý Lệ làm một buổi tiệc chúc mừng. Tất cả mọi người đều rất vui mừng, nhất là những người trẻ tuổi kia, cũng thích chơi, liền ồn ào lên.

Lý Lệ cười cười, khước từ nói: "Vẫn không nên vui mừng, hiện tại đối thủ của chúng ta là R&D, chúng ta không nắm chắc được sẽ có được hạng mục này."

Su đó Lý Thánh Đức lienf nói: "Không có việc gì, ta thấy chúng ta có thể loại bỏ được nhiều công ty lớn như vậy để bước vào vòng hai coi như là chúng ta đã rất may mắn, mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, hôm nay trận này chúng ta thắng rất đẹp, chúng ta cũng rất hài lòng, tiệc chúng mừng này con phải làm."

Cuối cùng Lý Lệ khước từ không được, bất đắc dĩ lắc đầu đi theo một đám người ham náo nhiệt.

Hôm nay gần như tất cả mọi người tham dự hạng mục này đều đi, nhưng Chu Khải không đi. Hiện tại hắn không muốn thấy Lý Lệ, hắn vừa mới bước xuống lầu một của công ty Thánh Đức liền bị một ký giả đuổi kịp. Người phóng viên kia vừa nhìn liền nghĩ đây không phải là vai nam chính trong vụ xôn xao lần trước Chu Khải hay sao, cơ hội tốt như vậy làm sao có thể bỏ qua được?

Người phóng viên kia lập tức nắm lấy cơ hội chạy tới.

"Chu tiên sinh, về sự kiện của thời gian trước anh có gì muốn nói không?"

Người phóng viên này là người mới học nghề, văn phong rất hạn chế, không hề sắc bén như những tiền bối trong nghề. Cũng bởi vì cô ta là tay mới cho nên mới bị phải tới nơi này cắm điểm, ở nơi này bình thường không có tình huống để phỏng vấn, nhưng hôm nay chính là vận may của cô ta rồi, đúng lúc đụng phải Chu Khải đi ra.

Hiện tại trong lòng Chu Khải không muốn nghĩ tới Lý Lệ, nghe thấy vấn đề ký giả hỏi liền suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng: "Thân là ký giả phải nói sự thật, người phụ nữ trên tấm hình kia các người thấy được? Chỉ một mặt bên cũng khẳng định là Nghiêm Hi, tôi thật sự phục các người rồi. Giữa tôi và Lý Lệ có rất nhiều vấn đề, cũng không phải bởi vì Nghiêm Hi. Về phần Nghiêm Hi, tôi có thể nói rằng hiện tại cô ấy rất hạnh phúc." Sau đó suy nghĩ một chút lại cảm thấy mình nói qua thẳng, hắn nói như vậy có hay không khiến người phóng viên này cảm thấy mình đang che giấu?

Nhưng lời vừa nói không thể thu lại, Chu Khải thoáng ảo não, ký giả kia cũng không phải là lành nghề, Chu Khải nhìn tiểu cô nương trước mắt, sau đó nói một câu: "Nghề phóng viên muốn làm thì phải có chứng cớ và sự thật. Vô bằng vô cớ lôi chuyện của người khác lên trang đầu, nhưng chính điều đó trở thành vết thương trí mạng cho người ta rồi đó." Nói xong Chu Khải liền nhìn thật sâu vào mắt người phóng viên kia, trong mắt như bao hàm vô số lời nói, một giây say liền thu hồi tầm mắt của mình, không quay đầu mà bước đi.

Người ký giả như nằm mộng, chuyện gì đã xảy ra? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Chẳng lẽ người phụ nữ đó không phải là Nghiêm Hi? Khẩu khí kia của Chu Khải hình như là không sai a! Thật vất vả mới phản ứng được thì Chu Khải đã đi xa, cô phóng viên nhỏ nghĩ đến mình còn chưa kịp chụp bức hình nào, vội vàng cầm máy ảnh chạy về phía trước, nhưng cũng không dám tới quá gần. Đến khi đến bãi đậu xe, thấy Chu Khải bước vào xe lập tức liền chụp mấy tấm rõ ràng.

Gần đây giữa Chu Vận Uyển và Lãnh Dật Lăng xuất hiện một vấn đề nho nhỏ, từ sau lần trước giữa họ vẫn khó có được sự hòa hảo như mong muốn, Lãnh Dật Lăng áy náy nhưng cũng không duy trì hòa hảo được lâu. Dù sao giữa hai người cũng là không có tình cảm, bình thường chỉ cần xuất hiện một chút chuyện cũng sẽ gây gổ, những điều này Chu Vận Uyển cũng không muốn nhắc tới, cảm giác cùng chung sống với Lãnh Dật Lăng luôn phải thận trọng, rất mệt mỏi, tâm cũng mệt mỏi theo.

Có lúc suy nghĩ thật không muốn tiếp tục níu giữ cuộc hôn nhân này, dù sao Lãnh Dật Lăng cũng bắt đầu từ mười mấy năm trước, cả tâm đều không có ở đây, còn có cần thiết duy trì không?

Lãnh Dật Lăng gần đây vẫn luôn ở trong nhà, cũng ngủ cùng một phòng với Chu Vận Uyển. Nhưng cuối cùng vẫn không được, cảm thấy giữa hai người có một lớp màng ngăn cách, thế nào cũng không phá vỡ được.

Một ngày, Nghiêm Hi đi theo Lãnh Diễm trở lại nhà họ Lãnh, ông cụ đã ngồi chờ từ sớm ở phòng khách, thấy Lãnh Diễm ôm Nghiêm Hi đi vào khẽ hừ một tiếng, đối với lời chào của Lãnh Diễm không để ý tới.

Nhưng Nghiêm Hi không biết, còn tưởng rằng mình cũng bị ông cụ ghét bỏ không muốn gặp, đôi mắt nhỏ len lén liếc nhìn Lãnh Diễm, có chút đau thương, giống như đang nói…xem đi, em bị anh liên lụy rồi.

Kết quả ông cụ dựa vào thành ghế rống lên: "Lấy móng vuốt của cháu ra."

Một tiếng rống này khiến cho Nghiêm Hi và Lãnh Diễm đồng thời ngây dại một giây, sau đó Nghiêm Hi mới hiểu được, thì ra không phải là không chào đón mình à? Sau đó nghiêng đầu nhìn Lãnh Diễm, Lãnh Diễm vẫn còn dáng vẻ muốn chết, không chút hoang mang, tính mặc kệ sao? Anh ôm nàng dâu của mình đâu có lỗi?

Ông cụ thấy anh vẫn không buông tay, trong lòng vô cùng tức, hướng về phía Lãnh Diễm rống lớn: "Ngươi ở bên ngoài làm ăn kiểu gì thế hả? Hi Hi bị những tờ báo truyền thông kia nói oan uổng như vậy mà ngươi không che chở, ngươi có phải là đàn ông không? Đàn ông nhà họ Lãnh là như vậy sao? Ta thật sự phải…. Ta đánh chết thằng cháu khốn nạn này." Nói xong liền chống gậy lên muốn đánh, Lãnh Diễm hiểu, thì ra ông cụ bởi vì chuyện này. Nhìn ông cụ đi tới, Lãnh Diễm không thể phản kháng, lập tức buông Nghiêm Hi ra nhanh chân mà bỏ chạy.

Nghiêm Hi liền sống chết mặc bay, ai bảo chuyện này đúng là do Lãnh Diễm có lỗi trước. Nhìn ông cụ cầm gậy đuổi theo khắp nơi, Lãnh Diễm giống như con khỉ khắp nơi trốn, trong miệng còn ầm ầm ĩ ĩ nói: "Ông nội, lão ngài nên có chừng mực, cẩn thận trật eo a!"

Sau đó ông cụ càng tức hơn, chính Lãnh Diễm giống như con khỉ ầm ĩ không có dáng vẻ biết sai mới khiến ông cụ tức giận như vậy.

Đuổi theo một hồi, dù sao người đã già, thể lực không tốt như trước, ném gậy xuống đứng tại chỗ thở mạnh, nhìn Lãnh Diễm càng ngày càng xa mình, ông cụ tức giận run run giơ ngón tay lên: "Ngươi nói, tiểu tử ngươi làm ăn kiểu gì vậy, danh dự của một cô gái nhà người ta quan trọng như thế nào cháu có biết không? Đừng có nói chuyện xảy ra ngày đó ngươi không kịp thời xử lý?"

Lão gia gia vô cùng hiểu rõ tính của cháu mình, người khác không biết nhưng chính tôn tử của ông thì rất rõ ràng, khi nào thì tiểu tử này chịu thua thiệt, ngậm bồ hòn làm ngọt tuyệt đối không phải là chuyện Lãnh Diễm sẽ làm, nhưng tại sao anh lại mặc kệ? Chuyện này liên quan đến Nghiêm Hi, Lãnh Diễm không có lý do không quan tâm. Chỉ có một lý do, chuyện này tên tôn tử khốn kiếp này biết.

Đã sớm biết, cho nên khi ký giả viết tin nó không hề làm gì, không biết là trong đầu đang có ý đồ gì đây.

"Ta cho ngươi biết, người kia có tâm tư không đúng đắn thì đánh hướng khác đi, ta tuyệt đối không cho phép người khác té nước dơ lên người Hi Hi. Tiểu tử ngươi trở về thì tra rõ ràng cho ta, chuyện này không thể bỏ qua."

Bởi vì một câu nói của ông cụ, Lãnh Diễm liền hề hề muốn dẫn Nghiêm Hi trở về ổ của mình, nhưng ông cụ lại lên tiếng: "Chính ngươi đi là được, hôm nay Hi Hi ở lại đây, lúc nào ngươi xử lý tốt chuyện kia ở cho đón Hi Hi về."

Sau đó Lãnh Diễm im lặng, không dám tin nhìn gia gia của mình: "Gia gia, có đến mức như vậy không? Cháu mới là cháu trai ruột của ngài, tại sao ngài lại hướng về Nghiêm Hi?" Lãnh Diễm cảm giác được cuộc sống sau này của mình coi như xong rồi, nếu về sau Nghiêm Hi hư phát nổi loạn, nói không chừng trở về nhà họ Lãnh nói lung tung, đến lúc đó mình sẽ rơi vào tình huống gì đây?

Đoán chừng đến lúc đó mình liền bị già trẻ lớn bé nhà họ Lãnh xử lý mất.

Lãnh Diễm xoay người rời khỏi nhà họ Lãnh, ánh mắt vốn đang cười hì hì đột nhiên nghiêm chỉnh lóe ra một tia nguy hiểm, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, trong nháy mắt, khóe miệng Lãnh Diễm chậm rãi câu lên nụ cười nhất mạt, nhìn giống như là mà quỷ từ địa ngục, cười như sấm dậy.

Gần đây Chu Khải trực tiếp tìm Lý Lệ nó chuyện ly hôn. Mặc dù cha hắn không cho phép nhưng hắn vẫn tìm cơ hội, hắn đến phòng làm việc của Lý Lệ, thư ký bên ngoài nói Lý Lệ đang nói chuyện với Triệu tổng, muốn Chu Khải chờ một chút.

Tâm tình của Chu Khải vốn không được tốt, bởi vì những thủ đoạn nhỏ gần đây của Lý Lệ hắn chịu đủ rồi. Nhìn nam thư ký bộ dáng muốn nói lại thôi, trong lòng Chu Khải liền xuất hiện nhiều tức giận từ trước tới nay, tính khí đại thiếu gia lập tức nổi lên.

"Anh là thứ gì, Lý Lệ cho đến bây giờ vẫn là vợ của tôi, tôi tiến vào phòng làm việc của vợ mình còn phải chờ ngươi thông báo? Chuyện cười! Tránh ra." Nói xong liền vung tay lên đẩy tay thư ký ra, giống như thổ phỉ tiến vào.

Kết quả sau khi tiến vào Chu Khải liền ngây ngẩn cả người, đây là tình huống gì?

Bên trong Lý Lệ vẫn còn trần truồng nằm ở bên trên Triệu tổng tiến hành vận động dữ dội theo kiểu nữ trên nam dưới. Vừa mở cửa ra không khí mờ ám đầy tình dục xông thẳng vào mũi, theo bản năng Chu Khải liền cau mày, sau đó lần nữa lỗ tai bị nhiễm độc, âm thanh càn rỡ cùng tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông truyền vào lỗ tai trong Chu Khải. Đầu tiên Chu Khải sửng sốt trong ba giây, sau đó liền bình tĩnh, thậm chí khóe miệng còn kéo ra một nụ cười lạnh lùng.

Được a, Lý Lệ nhìn rất thuận mắt a, lớn mật mà phóng đãng, ít nhất so sánh với Lý Lệ luôn cười đến ôn nhu mềm mại, Chu Khải cảm giác bây giờ mình thấy được Lý Lệ không mặc quần áo cùng thêm chân thật.

Bởi vì Lý Lệ đưa lưng về phía cửa, sau khi nghe được tiếng vang cũng không xác định được người đi vào. Động tác của Lý Lệ thoáng dừng lại một chút, vốn đầu óc vẫn trong say mê trong nháy mắt thanh tỉnh. Triệu tổng ở bên dưới thấy cô ta dừng lại động tác cũng không vui lòng. Hắn hiện tại đang nằm ở trên ghế sa lông, Lý Lệ cưỡi trên người hắn khiến cho hắn vô cùng thoải mái, quả nhiên hắn không nhìn lầm Lý Lệ a, tiểu yêu tinh mê người như vậy không giống như trước kia hắn nghĩ ư? Chính là trời sinh khiến đàn ông mê muội.

Ngoài cửa quả thật có người đến, nhưng hắn là ai a, hắn làm chuyện này hơn nửa đời người rồi, tình huống gì mà chưa trải qua? Hắn nghĩ, đây là phòng làm việc của Lý Lệ, người tiến vào tất nhiên chính là nhân viên trong công ty hoặc là nam thư ký bên ngoài. Dù sao cũng không sợ, ai dám nói cấp trên mình? Không ai dám nói, hắn không sợ, nhìn Lý Lệ dừng lại, hắn bị kìm nén đến khó chịu, đưa tay lên nắm hông cô ta kéo xuống dưới, trong miệng còn không ngừng nói ra những ngôn ngữ dơ bẩn: "Tiểu mỹ nhân, đừng ngừng a, ca ca ta còn chưa thoải mái đủ đâu đấy."

Bởi vì bên dưới lại bắt đầu, tư tưởng của Lý Lệ trong nháy mắt bị đá bay, lại bắt đầu ân ân a a.

Chu Khải đứng ở cửa cười lạnh, cũng không quấy rầy bọn họ, hắn sẽ đứng chờ, xác định đến lúc nào thì một đôi này phát hiện phía sau mình còn có một người sống sờ sờ.

Nam thư ký cũng đã sớm biết chuyện này, dù sao hai người này làm những chuyện này cũng không phải một lần hai lần, thỉnh thoảng bên trong còn phát ra tiếng vang lớn, mình ở bên ngoài còn có thể nghe thấy được những thứ kia làm cho người khác tưởng là tiếng kêu phóng hỏa đấy.

Khi đó hắn còn nghĩ, nhìn Lý Lệ bình thường dáng vẻ yếu đuối, không ngờ, cuộc sống riêng lại như vậy? Chỉ là biểu hiệncuar người phụ nữ này ở trên giường thật đúng là là cho lòng người ngứa ngáy.

Lúc này nếu không bởi vì Chu Khải, mình thật đúng là không biết khi nào mới có thể trực tiếp xem hiện trường cuộc chiến. Nhưng bây giờ nhìn bộ dáng Chu Khải lại cảm thấy có gì không đúng, mình dù sao cũng là thư ký của Lý Lệ, bên kia cũng tận mắt nhìn xác định rồi, nhìn cũng nhìn đủ rồi, dù sao giải trí cũng không quan trọng bằng công việc, Chu Khải không lên tiếng thân là thư ký hắn không thể không mở miệng.

Đầu tiên nam thư ký nhìn Chu Khải vài lần, sau đó chuẩn bị mở miệng liền lặng lẽ quay lưng lại, làm bộ lúng túng ho khan một cái: "Khụ khu, Chu phu nhân, cái đó,...có khách tới."

Một tiếng này, trong nháy mắt Lý Lệ cảm thấy không ổn, phản xạ có điều kiện trực tiếp quay đầu nhìn sang, vừa hay nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Chu Khải. Chỉ là Lý Lệ cũng đủ trấn định, mình cùng người đàn ông khác làm chuyện này bị chồng bắt được, vào người khác thì sẽ hoảng loạn. Cũng không phải

là không hoảng hốt, hiện tại trong lòng Lý Lệ thật ra cũng rất hoảng hốt, nhưng trên mặt không biểu hiện ra mà thôi, chuyện này là như thế nào?

Cô ta còn từng ở trước mặt huynh đệ làm chuyện đó với Thiên ca, những điều đó đều là ở trên đường. Thiên ca trải qua bao nhiêu phụ nữ, nhưng từ khi phá thân cô ta khi cô ta mười lăm tuổi, sau đó đối với cô muốn mà không ngừng được, tại sao?

Còn không phải là vấn đề kỹ thuật, mà chính là ở sự cam đảm và vấn đề đầu óc.

Lý Lệ thấy Chu Khải, cô ta cứ như vậy ngồi trên Triệu tổng không động đậy nữa, cũng không sợ mình bị thấy, trực tiếp mở miệng nói: "Mã thư ký, anh ra ngoài trước, đừng cho người khác vào nữa là được rồi. Nếu như còn có người tùy tiện vào, anh có thể đi."

Nam thư ký gật đầu một cái: "Đã biết, Chu...Lý tiểu thư." Hắn thuận miệng muốn nói 'Chu phu nhân' nhưng lại nghĩ không đúng, Lý Lệ làm chuyện này trước mặt Chu Khải như vậy, đoán chừng cái danh hiệu Chu phu nhân này cũng không thuộc về cô ta.

Thư ký đóng kỹ cửa lại, lúc này Lý Lệ mới chống hai tay lên bụng Triệu tổng đứng dậy. Bởi vì ma sát, hai người lại phát ra âm thanh rên rỉ. Lý Lệ cắn răng nhịn không được rên lên, ngay trước mắt hai người đàn ông mặc áo dài vào, áo lót bên trong cũng không không mặc, sau đó quay đầu lại bình tĩnh nhìn Chu Khải nói: "Nhìn đủ rồi?"

Trong nháy mắt Chu Khải cảm thấy bội phục Lý Lệ, nhìn lướt qua Triệu tổng vẫn nằm trên ghế, lại nhìn Lý Lệ tùy tiện khoác một cái áo, lông mày nhướng lên, cô ta muốn tiếp tục?

Chu Khải liền cười, cười rất lạnh, ánh mắt sắc bén: "Lý Lệ, thì ra cô chính là người như vậy nha. Tôi tới cũng không có đại sự gì, chính là tới đưa cho cô giấy thỏa thuận ly hôn." Sau đó ném giấy vào người Triệu tổng: "Nếu cô không có vấn đề gì thì ký nhanh thôi."

————lời ngoài mặt————-

Thân phận Lý Lệ dần dần sáng rõ…….

109. Chương 110

Lý Lệ cười cười, vươn tay cầm lấy đơn thỏa thuận, tùy ý liếc mắt, sau đó lại ném lên người Chu Khải: "ĐƯợc rồi, tôi đã nhìn, nhưng anh xác định?"

Lý Lệ cười cười nhìn Chu Khải, đôi mắt hàm chứa nụ cười. Cô ta biết, trước mắt dự án của họ vừa mới tiến vào giai đoạn hai, với tình huống như bây giờ, ông Chu sẽ không cho phép ly hôn.

Chu Khải cũng biết Lý Lệ nghĩ chuyện gì, nhưng hắn không hiểu, tại sao Lý Lệ không muốn ly hôn?

Trước mắt cuộc hôn nhân này cả hai người đều không muốn duy trì nữa, nhưng tại sao Lý Lệ lại không muốn ly hôn?

"Đây là vấn đề của tôi, Lý tiểu thư không cần phải biết." Nói xong Chu Khải trực tiếp đi ra ngoài.

Lý Lệ dù bận vẫn ung dung nhìn hắn rời đi, cuối cùng còn nói một câu: "Giúp một tay đóng cửa lại được không?"

Chu Khải đóng một tiếng rất lớn, trực tiếp đi ra ngoài, trong lòng hắn nghĩ, lần này có thể ly hôn?

Bên kia Lãnh Tiểu Tam ngồi ở ngoài phòng làm việc cảm thấy rất kỳ quái. Sáng sớm hôm nay đến, phát hiện phòng làm việc của tổng tài bị đập, bên trong cũng gần như vậy, là tình huống gì? Một tuần gần đây ngày nào cậu cũng phải gọi người bên dưới lên dọn dẹp phòng làm việc của tổng tài. Những đồ dùng trong phòng đã được chuẩn bị sớm để ở trong kho, cậu chỉ sợ một ngày kia lão đại đập nát đồ cậu sẽ không có cái thay vào.

Cậu rất muốn nói, lão đại, anh thật đáng trách, nhưng không dám. Mấy lần hội nghị của công ty, lão đại xuất hiện với vẻ mặt vô cùng khó chịu, giống như là có người thiếu anh vậy. Chẳng lẽ Nghiêm Hi có mâu thuẫn với lão đại?

Nhưng không đúng, hai người này không phải tối hôm qua mới vừa về nhà họ Lãnh hay sao?

Không nghĩ ra, ngày hôm qua khi tan việc Lãnh Diễm cười đặc biệt dịu dàng gọi điện thoại cho Nghiêm Hi. Cậu còn tưởng rằng hôm nay đi làm việc nhất định sẽ vô cùng tốt, ai biết được, khi Lãnh Tiểu Tam vừa mở cửa phòng làm việc ra liền thấy một mảnh hỗn độn.

Tất cả bình hoa, điện thoại đều bị rơi vỡ, ngay cả ghế sa lon cũng bị người đạp vài nhát. Lãnh Tiểu Tam đứng ở cửa phòng làm việc bất đắc dĩ chống nạnh thở dài, sau đó thuận tay lấy điện thoại ra gọi cho người mang tất cả đồ mới lên. Cúp điện thoại sau đó nhìn vào phòng nghỉ, đúng lúc này Lãnh Diễm liền mở cửa ra, cặp mắt đỏ ngầu, như là bị lửa thiêu. Gần đây lửa này của Lãnh Diễm rất lớn, bốc lửa, mỗi lần rời giường vào buổi sáng đã cảm thấy mình đau họng đến lợi hại.

Lãnh Tiểu Tam gì cũng không nói, trực tiếp đi đến chỗ của mình. Cậu cảm thấy buồn bực, sau đó lấy ra hành trình của mình, phát hiện Lãnh Diễm bắt đầu ném đồ vật từ khi Nghiêm Hi bị gièm pha, sau đó Lãnh Tiểu Tam bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra là nhưu vậy.

Sau đó suy nghĩ nhìn của đóng chặt kia, bình thường giống như là không sao, ai biết, còn tưởng rằng anh đã dự liệu sớm chuyện này lên không thèm để ý, ai biết ban đêm sẽ thành như vậy. Đối với tâm tư của Lãnh Diễm, Lãnh Tiểu Tam cảm thấy rất kỳ quái, đây là một người? Xem ra, người như vậy không thể coi là người, tính khí như vậy, tại sao còn tỏ ra không sao?

Cũng là, người phụ nữ mình yêu bị người như vậy ai nguyện ý? Nhưng là ý định của Lãnh Diễm đến cùng là gì? Rốt cuộc anh có suy nghĩ gì đây?

Một nhóm người tiến vào cũng thấy nhưng không thế trách, mấy ngày nay đều như vậy. Lần đầu tiên tiến vào còn có thể nghĩ là bị trộm sao? Sau đó ngày ngày đều như vậy liền biết không phải, ngược lại duy trì thuần thục, một hồi nhanh chóng đem phòng làm việc trở lại như cũ.

Lãnh Diễm ngồi vào ghế da mới của mình, đưa tay kéo kéo cà vạt, sau đó dựa vào ghế chống cằm suy nghĩ, thật lâu sau liền gọi điện thoại ột người phụ nữ. Người phụ nữ này chính là người trực tiếp tra được lần Nghiêm Hi bi tai nạn xe cộ, điện thoại thông Lãnh Diễm cũng không khách khí trực tiếp nói ra yêu cầu của mình. Người phụ nữ là ai anh cũng không biết, chỉ biết cô ta tra tìm đồ đặc biệt tốt. Có chút lạnh lùng, lúc nói chuyện mũi hướng lên trời, bình thường Lãnh Diễm gọi cô ta là "Đồng".

"Lão bản lớn, lại cho ta tiền à?" Bên kia người phụ nữ cười giỡn, cô ta đặc biệt dùng điệu bộ trang nhã để nói đùa.

Tâm tình hôm nay của Lãnh Diễm không tốt, chính xác mà nói, tâm tình của anh gần đây vẫn luôn không ổn, khi gặp Nghiêm Hi mới có tâm tư nói giỡn một chút với cô, trực tiếp lạnh lùng nói: "Đem người phụ nữ trong hình kia tìm ra, giá tiền tùy cô."

Bên kia người phụ nữ nghe thấy nhíu mày, đây chính là buôn bán lớn nha, lão bản ra tay đủ rộng rãi, lại hỏi một câu: "Anh nói thật? Giá tiền là tự tôi ra?"

Lãnh Diễm lạnh lùng trả lời: "Không sai."

Sau đó người phụ nữ kia liền sảng khoái cúp điện thoại, cô ta đã hợp tác nhiều lần với Lãnh Diễm, chưa từng hỏi nhiều, chỉ cần đến lúc đó đưa tiền, chuyện khác cô ta không quản.

Bởi vì đấu thầu đến giai đoạn cuối, Lý Lệ và ba công ty đặc biệt coi trọng. Lần này thì khỏi nói, vì làm tốt dự án này, ba công ty gần như dừng tất cả các dự án khác lại, toàn lực để làm, bọn họ đang liều mạng. Lý Lệ còn nhưng có như không nói ý tưởng trong lòng mình, R&D là công ty lớn, nhưng không có tác dụng gì nếu như dự án không tốt, cuối cùng cón không phải là thất bại hay sao?

Hội đồng quản trị Thánh Đức mở hội nghị, kết quả cuối cùng chính là toàn bộ đồng ý, cho Lý Lệ toàn quyền xử lý hạng mục lần này. Bên Chu thị cũng điều một lượng tiền lớn cho hạng mục lần này. Dù sao bên Triệu thị tài lực cũng lớn, thêm tiên cũng không tính toán. Nhưng hắn vẫn có nghi ngờ, không thể lấy toàn bộ gia sản của mình ra, ai biết kết quả cuối cùng là gì. Đối với chuyện này, hắn cảm thấy Chu thị và Thánh Đức rất kỳ quái, vì một hạng mục chưa xác định mà vội lấy ra nhiều tiền như vậy đưa cho Lý Lệ, các ngươi yên tâm?

Triệu thị cũng đưa tiền, nhưng mà không nhiều bằng Chu thị và Thánh Đức, chẳng qua đối với thực lực công ty mình mà nói, thật ra tiền hoàn toàn coi như là không ít.

Ông Chu cũng rất lo lắng, tiền cứ giao ra hết?

Đó đương nhiên không thể, công ty bọn họ muốn ký hiệp ước, có hiệp ước bảo đảm, ông Chu mới yên tâm.

Về đến nhà nói với Chu Khải, Chu Khải có chút sửng sốt, không xác định liền hỏi: "Cha, người nói cái gì? Người nói người đem hết tiền bạc của công ty giao cho Lý Lệ rồi hả?"

Ông Chu nói: "Đúng vậy, không có chuyện gì đâu, con yên tâm. Con xem, không riêng gì ta đưa, ngay cả Thánh Đức cũng đưa, còn có bên Triệu thị nữa, chúng ta cứ yên tâm đi."

Chu Khải lập tức cảm thấy cha mình quá ngu rôi, nhanh chóng đứng lên rống: "Cha, lão ngài hồ đồ rồi. Chuyện này làm sao đơn giản như vậy được, chủ ý của Lý Lệ ngài còn chưa rõ liền đưa tiền cho cô ta, ngộ nhỡ Lý Lệ nuốt tiền của chúng ta làm của riêng, vậy chúng ta làm như thế nào?"

Ông Chu lập tức sửng sốt, ông ta nói: "Sẽ không, chúng ta ký hợp đồng rồi, ba công ty cùng ký, sẽ không có vấn đề gì."

Chu Khải có chút lờ mờ phát giác ra, người cha trước mắt này, lúc nào thì ngây thơ vậy? Có cái gì không đúng, trước kia người này thông minh như vậy, tại sao gần đây càng ngày càng không bình thường?

Chu Khải cứ như vậy nhìn cha mình, giống như là muốn nhìn thấu trong lòng ông nghĩ gì. Ông Chu không hiểu, đây là thế nào? Tại sao con trai mình lại nhìn mình như vậy?

Chu Khải trước sau nghĩ thật lâu, cảm thấy chuyện này có cái gì không đúng, liền hỏi ông Chu đưa hợp đồng nhìn kỹ lại, nhưng không có bất kỳ vấn đề gì.

Chu Khải rất muốn đổi ý, nhưng hợp đồng đã ký rồi, nếu phía kia đổi ý dù gì cũng đã ký kết, không thể sửa lại. Chu Khải nghĩ… hết cách rồi, cũng chỉ có thể nhắm mắt tiếp tục hợp tác thôi.

Bên này khí thế ngất trời, ba công ty đều cử những tinh anh trên phương diện này đến, tạm thời lập thành một tổ nhỏ. Tổ này cơ hồ ngày ngày đều đi họp, mỗi người cũng đến khuya mới về nhà, đến cuối cùng dứt khoát không về nhà. Những người này là người nào, đều là những tinh anh của công ty, lúc nào gặp được một lão bản trẻ tuổi như vậy? Nhất là Lý Lệ ngày ngày đều khiến bọn họ phiền vô cùng, quả thật chính là tìm xương trong trứng gà.

Bên này coi trọng, bên kia Lãnh Diễm tương đối an tĩnh. Người ta bên này còn lập tổ dự án, bên Lãnh Diễm lại giống như một người bình thường, hạng mục cũng không có gì khác biệt, nhân viên không bị áp lực, người người phát huy ưu thế của mình, dự án này không được liền đổi, điều này có thể là đại sự gì đâu?

Lãnh Diễm cũng thoải mái nhàn nhã không động thanh sắc, nhưng ngày ngày đều sai Lãnh Tiểu Tam đi mua báo. Tờ báo này nói xấu Nghiêm Hi, Lãnh Diễm quét mắt tên tòa soạn, sau đó yên lặng nhớ kỹ trong lòng. Gần đây tin tức của Nghiêm Hi không có nhiều bởi vì nhóm truyền thông phát hiện ra một mục tiêu mới.

Bên thành phố G phát hiện ra một người phụ nữ, người phụ nữ này giống y Nghiêm Hi. Làm sao lại có thể giống như vậy được?

Có ký giả cầm báo trong tay, nhìn mặt bên người phụ nữ phía trước, càng nhìn càng giống, liền không nhịn được vỗ nhẹ nhẹ bả vai người phụ nữ đó. Ai biết được người phụ nữ kia giống như sợ quá độ, trực tiếp hét lên hai tiếng. Ký giả bị dọa sợ, không hiểu chuyệ gì xảy ra.

Nhìn bóng lưng chạy trối chết của người phụ nữ kia, vừa chạy vừa ôm bụng mình, ký giả không hiểu, hắn đã làm gì? Âm thầm suy nghĩ một chút, gì cũng chưa làm, vì sao người phụ nữ kia phản ứng lớn như vậy?

Giống như thần kinh có bệnh vậy. Ký giả cũng chỉ kịp vỗ vỗ lên vai người phụ nữ kia, kinh hoảng nhanh chóng chụp hình, chụp được mặt bên, trở lại viết bài liền phát tài rồi. Sau đó một nhóm người cũng nhớ tới lời nói của Chu Khải với một ký giả khác, mọi người liền biết, thì ra người trong hình đúng là không phải là Nghiêm Hi. Nhưng bọn họ đều đã viết rồi, bây giờ có thể làm gì? Chính là phải rửa sạch sự trong sạch của Nghiêm Hi, dù sao sau lưng Nghiêm Hi còn có Lãnh Diễm, trong khi tin tức kia xuất hiện hai người này

còn thân thiết hơn xuất hiện trước mắt công chúng, vậy cũng khiến ọi người biết được tình cảm hai người rất tốt.

Kết quả gần như tất cả ký giả bên thành phố A chạy tới thành phố G, đám người này không biết địa chỉ của người phụ nữ kia cho nên như không có chuyện làm đi dạo đầy đường.

Lãnh Diễm nhìn tờ báo trong tay, sau đó lền nhận được điện thoại của "Đồng", rất đơn giản: "50 vạn, trực tiếp gửi vào tài khoản của tôi."

Lãnh Diễm cũng không hề ngập ngừng: "Tốt." Cúp điện thoại liền ném tờ báo kia xuống không nhìn nữa rồi sai Lãnh Tiểu Tam gửi 50 vạn cho "Đồng". Tiểu Tam nghe vậy liền gọi điện thoại nhạo báng "Đồng" : "Ai, tôi nói nha Lãnh mỹ nhân, tiền cũng đã tới tay, thế nào, mời khách đi."

Bên kia "Đồng" đặc biệt như trâu bò nói: "Tôi kiếm tiền mua sữa bột cho con trai tôi, anh nhất định phải cướp à? Như vậy tôi liền mời anh tới uống sữa bột nha. Ai, tôi nói với anh nha, kỹ thuật hòa sữa bột của tôi rất khá đó." Lãnh mỹ nhân nói xong liền cúp điện thoại, Lãnh Tiểu Tam vừa nghe liền ngây người, có con trai? Trên mặt có chút ngượng ngùng, dạo này cô gái tốt đều là hoa đã có chủ rồi a.

Bên thành phố G không biết người nào cho địa chỉ, có ký giả len lén cắm điểm ở đó. Phần lớn bọn họ đều là người ngoại tỉnh, căn bản cũng không biết rõ nơi này. Sau lại trong lúc vô tình liền biết được nơi này là hang ổ hắc đạo lớn nhất thành phố G, bọn họ vừa nghe liền có chút sợ, tình huống này là như thế nào?

Người phụ nữ kia ở nơi này, vậy… Cô ta bị hắc đạo bao nuôi hả?

Nhưng sau đó lại có ký giả chụp được một tấm hình, người phụ nữ giống Nghiêm Hi bị ngược đãi ở bên trong. Hình vừa xuất hiện, Chu Khải liền thấy. Hắn thấy người phụ nữ kia rất quen, ấn tượng được khắc sâu, nhưng người phụ nữ này làm sao lại chạy tới nơi này?

Hắn không hành động, hắn chờ xem tình huống bên kia, bên này cugnx tìm người len lén điều tra.

Nghiêm Hi thấy tờ báo này, vừa nhìn một cô gái tốt mà lại bị đánh thành như vậy, những người này không phải là người a. Lúc Lãnh Diễm trở lại cô liền mở miệng hỏi: "Cô bé này là do anh tìm được?"

Lãnh Diễm thản nhiên thay dép, không phủ nhận chính là thừa nhận. Nghiêm Hi cầm tờ báo lên: "Anh nhìn cô bé này rất thảm nha, người như vậy tại sao lại bị người đánh?"

Lãnh Diễm chậm rãi uống một hớp nước, sau đó mới nói một câu: "Bởi vì lớn lên giống em."

Nghiêm Hi sững sờ, có chút hiểu, chẳng lẽ là do Lý Lệ? Nhớ tới tờ báo trước, Nghiêm Hi không tiếng động thở dài.

Qua vài ngày, bên Chu Khải điều tra tin tức truyền về, tin không chỉ có những chuyện của cô gái kia mà còn có một số vấn đề liên quan đến Lý Lệ của năm bảy năm trước, Chu Khải lập tức nổi giận, đây là……

Lý Lệ mười lăm tuổi liền bị lão đại hắc đạo Thiên ca ở thành phố G nhìn trúng rồi nuôi dưỡng ở bên cạnh. Bởi vì Lý Lệ thông minh, rất nhiều chuyện cô ta đều chạm tay, cả chuyện buôn bán ma túy cũng……, có một vụ Thiên ca gặp chuyện không may, chuyện tình trong bang Lý Lệ trực tiếp tự tay tiếp quản, sau đó khi Thiên ca trở lại càng thêm coi trọng Lý Lệ.

Chu Khải cũng nhớ tới lần mình uống rượu say với Lý Lệ, một lần liền có đứa bé. Khi đó hắn có chạm hay không chạm vào Lý Lệ, Chu Khải không biết, chỉ nhớ rõ ngày đó hắn say lợi hại, rốt cuộc chuyện gì xảy ra hắn không hề biết. Về phần có phải hay không là lần đầu tiên của Lý Lệ thì càng không có cách nào xác nhận, chỉ nhớ lúc đó khi mình tỉnh lại tay hắn đang ôm Lý Lệ, toàn thân Lý Lệ bầm tím, dâu vết rõ ràng, phía dưới cũng nhìn thấy mà hoảng, trên giường còn có chút máu, mà Lý Lệ ngủ thẳng tới trưa mới thức dậy.

Sau đó cứ như vậy mà kết hôn. Bây giờ nhìn thấy tài liệu này, đột nhiên Chu Khải thấy lạnh toàn thân. Người đàn bà này thật có tâm cơ đùa bỡn nhà mình.

Tiếp tực nhìn tiếp, liền thấy hình cô bé kia bị đánh. Hình này thấy được mặt mũi sưng hết của cô bé, trong lòng Chu Khải vô cùng khiếp sợ, cô bé này tại sao lại bị đánh? Vốn đang ở thành phố A rất tốt, chẳng nhẽ cô bé này cùng phe với Lý Lệ?

Tiếp tục nhìn tay Chu Khải không ngừng run lên, cô bé kia vốn đang học đại học ở thành phố A, đang tốt tự dưng làm đơn xin tạm nghỉ học, sau đó tất cả mọi người đều không tìm được cô. Trên tài liệu viết, nghi ngờ rằng cô bé đã có thai ba tháng, nhưng vì an toàn của đứa bé, cô bé kia còn len lén chạy nhiều lần, nhưng đều bị bắt lại. Dường như chuyện đứa nhỏ vẫn chưa có người nào biết, bởi vì trong thời gian dài dinh dưỡng không đủ, cộng thêm đứa bé vô cùng ngoan ngoãn, căn bản không có người nào phát hiện ra.

Chu Khải nhìn một chút, nước mắt liền rơi trên giấy, rất nhanh làm ướt nó. Tính toán thời gian, đứa nhỏ này có trong khi đó? Chẳng lẽ là của hắn?

Nhìn đâu cũng thấy cô bé này đang bị giam lỏng, mất đi tự do sau đó mặc cho người khác đánh mắng. Chu Khải suy nghĩ thông suốt tất cả mọi chuyện, trước kai cô bé gặp hăn ở trong quán rượu, hai người say rượu mất đi lý trí, sau đó bị chụp hình, sau đó gửi hình về nhà họ Chu uy hiếp tống tiền, những chuyện này đều do Lý Lệ làm.

Chu Khải cúi đầu nghĩ, đột nhiên cảm thấy mình không thở nổi, thở hồng hộc, lần đó chuyện tiếp theo là gì? A đúng rồi, cuối cùng phải trả một trăm vạn, chẳng lẽ chính vì tiền?

Chu Khải không nhịn được cười, cười nhìn rất khó coi. Hắn nghĩ mà thấy sợ, hắn chung giường chung gối với Lý Lệ bấy nhiêu thời gian, ngày ngày nằm bên cạnh, tùy thời có thể như ác lang cắn rách bụng hắn.

Lâu như vậy trước mặt người ta còn nói tốt lắm, một chuyện liền lợi dụng hai lần. Muốn tiền không nói, còn có thể dùng cái này phá hủy danh dự của Nghiêm Hi, thật là lợi hại. Chu Khải hắn……bội phục.

Cứ như vậy còn phải duy trì hôn nhân? Nghĩ gì thế, không biết trong lòng người phụ nữ kia còn tính toán cái gì. Chu Khải cảm thấy hiện tại mình khó cởi xuống rồi, làm thế nào?

Tiền đã mang đi, cầm về thế nào đây? Vì hợp đồng nên không lấy lại được tiền, chẳng lẽ tiếp tục? Nói không chừng còn có mấy phần hi vọng, Chu Khải lập tức cảm giác mình tự tay phá hủy mình.

Bên kia, Tống Quốc Bằng cũng bắt đầu hành động, quyền quản lý của ba công ty đều đã rơi vào tay Lý Lệ, Tống Quốc Bằng cảm thấy thời cơ đã tới. Nghiêm Hi muốn cho Lý Lệ có được tất cả chợt mất đi toàn bộ, bò càng cao ngã càng đau. Cô nghe Tống Quốc Bằng nói trong điện thoại, gật đầu một cái: "Được, không sai biệt lắm, bắt đầu thu lưới đi. Chú Tống, mấy ngày nay vất vả cho chú rồi."

Tống Quốc Bằng cười cười, nói: "Hi Hi, trên người con có bóng dáng mẹ con, chú không ngờ con có thể ẩn nhẫn lâu như vậy, Chú thật sự già rồi."

110. Chương 111

Hiện tại Chu Khải cảm thấy có điểm lạ, không rõ lạ ở chỗ nào, chính là cảm thấy tình huống không đúng, nhưng lại không hể tìm được đầu mối. Theo bản năng, Chu Khải làm chút chuyện để gạt ông Chu.

Hiện tại đồ của hắn ai cũng không đưa, trực tiếp cầm lấy khóa chặt trong két bảo hiểm trong nhà. Sau khi khóa kỹ đồ hắn liền nhớ tới cô bé kia, đứa bé kia có chuyện gì không? Hắn cảm thấy mình cần thiết phải cứu cô bé ra, trước không nói đến cô bé kia, chỉ nói đến cô bé đã từng cho hắn một đêm khó quên, hắn phải cứu cô bé. Nhìn lại mọi tình huống, cô bé kia bị đưa đến thành phố G hoàn toàn là do chuyện buổi tối hôm đó.

Trước khi Chu Khải đi thành phố G đã cẩn thận dặn dò Chu Kỳ, mấy ngày nay hắn muốn trở về bên thành phố G, cô phải ở nhà không được ra ngoài. Sau đó lại nhìn ông Chu, nói ông Chu gần đây không tốt lắm, Chu Kỳ phải cẩn thận một chút.

Thật ra thì ban đầu Chu Khải muốn cùng Chu Kỳ về, nhưng lại nghĩ tới nếu Chu Kỳ đi rồi, khẳng định Lý Lệ sẽ hoài nghi. Dù sao Chu Kỳ cũng không giống hắn, hắn có thể đi công tác, đó là chuyện bình thường, nhưng người nhàn nhã như Chu Kỳ cũng đi theo thì không được. Cho nên dù ở đây không yên tâm, Chu Khải cũng chỉ có thể để Chu Kỳ ở lại.

Sau khi Chu Khải đi trực tiếp đến địa chỉ được nói đến trong tài liệu, sợ mình bứt dây động rừng, liền tìm một khách sạn gần đó, thỉnh thoảng nhìn sang bên này. Sau đó lại phát hiện thấy người ở nơi này rất nhiều,

Chu Khải cũng không dám tùy tiện lộn xộn. Hắn nghĩ tới phương án một mình hắn làm như thế nào để cứu người ra ngoài?

Hắn ngẩn ngơ ở nơi này trong ba ngày, trong ba ngày này bên thành phố A có nhiều thay đổi. Lý Lệ bắt đầu gây khó dễ, đầu tiên cô ta nói Chu thị hợp tác không có thành ý, nếu không tại sao ba ngày nay đều không có đại biểu tới họp? Chu Kỳ biết anh trai mình là cán sự, nhưng cũng không thể nói chuyện được với những người này. Điện thoại trong nhà lại vang lên một lần nữa, mấy ngày nay ông Chu cũng không ổn, không biết làm sao, giống như là bị ngu, nói chuyện cũng bắt đầu hồ đồ. Cả nhà chỉ có một mình Chu Kỳ chống, trong nhà thì chịu đựng được, còn bên công ty thì sao?

Cho tới bây giờ cô chưa từng có kinh nghiệm quản lý công ty, hết cahcs rồi, hiện tại trừ cô ra người của nhà họ Chu ở bên ngoài cũng không thể tới. Nhìn vẻ mặt Lý Lệ cao ngạo, kiêu căng, Chu Kỳ hận không thể bước tới xé nát cái mồm của cô ta ra. Nhưng không được, bọn họ nếu muốn đẩy công ty mình ra thì cô không ngăn nổi. Hiện tại bọn họ chưa ra tay hoàn toàn vì không tìm được chỗ trống, một khi cô làm không tốt bên kia sẽ ra tay đối với Chu thị ngay.

Gọi điện thoại cho Chu Khải, Chu Khải sững sờ, không ngờ Lý Lệ xuống tay nhanh như vậy. Nhưng bên này mới có chút đầu mối, thật sự không thể buông tay như vậy được, liền nói với Chu Kỳ: "Kỳ Kỳ, em cố gắng một ngày nữa, một ngày là đủ. Chỉ được phép ở trong nhà, đừng để ý người đàn bà kia nữa, ngày mai anh sẽ trở lại. Ngoan."

Hiện tại Chu Kỳ cũng muốn điên rồi, nhưng sau chuyện lần trước cô muốn mình mạnh mẽ hơn, không phải lần này vừa vặn là một cơ hội sao? Mặc dù cái gì cô cũng không hiểu, nhưng chỉ cần chống lại được đến ngày mai anh trai trở lại là tốt rồi.

Lý Lệ gây khó dễ với Chu thị, Nghiêm Hi đều biết được hết. Cầm điện thoại trong tay không nói một câu. Hiện tại nói gì được, cũng không muốn nói cái gì. Bọn họ không phải là cùng một nhóm hay sao, nhà họ Chu, nếu như không có bản lãnh vậy thì chỉ có thể nhận kết quả cuối cùng kia rồi.

Lãnh Diễm thấy Nghiêm Hi một mình một người ngơ ngác ngẩn người liền hỏi: "Sao vậy?"

Nghiêm Hi định thần lại nhìn anh một cái, sau đó lắc đầu: "Không có gì, em chỉ nghĩ tới nhà họ Chu, tình huống của họ như thế nào rồi?"

Lãnh Diễm cười, sau đó dịu dàng nhìn Nghiêm Hi nói: "Hi Hi, không phải là muốn giúp đỡ nhà họ Chu chứ?" NHìn Nghiêm Hi có dáng vẻ thất hồn lạc phách, trái tim Lãnh Diễm có cảm giác không nói ra được, đây là cảm giác gì? Không biết, chính là trong lòng buồn buồn, không nói được, tóm lại khiến cho anh không thoải mái.

Nghiêm Hi ngẩng đầu nhìn Lãnh Diễm ngồi trên bàn làm việc, sau đó lông mày dần dần giương lên, trong mắt toát lên tia nghịch ngợm, chân không đứng dậy từng bước từng bước đi tới gần Lãnh Diễm. Bởi vì Nghiêm Hi thích đi chân không ở trong phòng làm việc của Lãnh Diễm, cho nên lần thứ hai Nghiêm Hi bước vào phòng làm việc liền thấy trong phòng có thêm một lớp thảm dày. Cô rất thích thảm này, mềm mại, giống như lông của Tiểu Yêu, dẫm lên rất mềm rất thoải mái.

Nghiêm Hi trực tiếp vòng qua bàn làm việc đi tới trước ghế rồi đứng lại, một đôi mắt nghịch ngợm nhìn anh, sau đó như hỗn thế tiểu ma nữ đưa ma trảo của mình níu lấy cà vạt của Lãnh Diễm, gương mặt không có ý tốt, như nhìn thấy tiểu mỹ nam, học bộ dáng cố ý giở trò lưu manh: "Tiểu gia, cười một cái cho bản tiểu thư xem nào."

Lãnh Diễm dựa lưng vào ghế, khẽ ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hi đứng trước mặt, sau đó lông mày nhướng lên, có chút ngoài ý muốn, thì ra nàng dâu còn có tính này a. Sau đó thừa dịp Nghiêm Hi không chú ý trực tiếp lôi Nghiêm Hi tiến vào lồng ngực của mình, miệng tiến tới cần cổ của cô: "Vài ngày rồi chưa thu thập em. Lá gan lớn rồi hả?"

Lúc này miệng Lãnh Diễm vẫn từ từ thân ái ở trên cần cổ của cô, Nghiêm Hi cũng muốn, dù sao nơi này là phòng làm việc của anh, Nghiêm Hi cũng không nghĩ nhiều như vậy trực tiếp nói: "Lá gan em đâu lớn, em không có."

Nhìn bộ dạng của Nghiêm Hi, Lãnh Diễm không nhịn được liền cười. Hôm nay việc tương đối nhiều, nghĩ

tới, thôi đi, liền để bữa cơm này đến khuya về nhà lại nói, lập tức ôm Nghiêm Hi bắt đầu làm việc. Nghiêm Hi bất động ở trong ngực Lãnh Diễm chơi trò chém hoa quả, Lãnh Diễm liền an tâm ôm Nghiêm Hi.

Lúc Lãnh Tiểu Tam tiến vào vừa đúng nhìn thấy cảnh này, sau đó liền không nhịn được nghĩ, hai người có thế hay không đừng xấu hổ như vậy?

Các người không biết quy định nhân viên trong công ty không được yêu nhau hay sao? Vì sao thân là người ở trên tầng cao nhất lại có đặc quyền? Các người không biết trong công ty tỉ lệ nam nữ mất cân đối nghiêm trọng hay sao? Các người không biết người ở dưới len lén yêu cũng làm bộ coi như không quen biết đau khổ như thế nào?

Còn có điều quan trọng nhất là các người có thể hay không đừng ** ở trước mặt người độc thân là tôi được không?

Hiện tại cậu ta cảm thấy, làm thư ký của người này con mẹ nó thật bi thống.

"Cốc cốc cốc……" Lãnh Tiểu Tam lễ phép gõ cửa, nhắc nhở hai người bên trong chú ý một chút, có người muốn vào.

Kết quả Nghiêm Hi chỉ tùy ý liếc cậu ta một cái, sau đó lại chém hoa quả. Lãnh Diễm còn tệ hơn, đầu cũng không ngẩng rực tiếp nói: "Vào."

Lãnh Tiểu Tam cũng không còn cách nào khác, đây có phải là người không?

Ho khan một cái, sau đó tiến vào. Người ta da mặt dầy như vậy còn không sợ thì ngươi sợ cái gì? Sau khi Lãnh Tiểu Tam đi vào cố gắng bỏ qua lão đại có điểm khó chịu nhìn tài liệu, sau đó trực tiếp nói.

"Nhóm tổ đặc biệt làm dự án hạng mục xây dựng lại vùng giải phóng cũ đã hoàn thành, chỉ chờ quyết định cuối cùng của anh."

Lãnh Diễm gật đầu một cái, đưa tay cầm tài liệu Lãnh Tiểu Tam đưa tới. Lãnh Tiểu Tam cung kính đưa, sau đó mặt tràn đầy mong đợi nhìn Lãnh Diễm. Dù sao hạng mục này cũng là tự tay cậu ta nhận được nha, có chút mong đợi. Nào biết Lãnh lão đại ném tài liệu vào trong ngực người nào đó đang chơi chém hoa quả. Tại sao anh tân tân khổ khổ làm việc kiếm tiền nuôi gia đình cô lại nhẹ nhõm như vậy.

Nghiêm Hi sững sờ, Lãnh Tiểu Tam ngu, tình huống gì đây? Cho tới nay phàm là công việc cần Lãnh Diễm làm anh sẽ không cho phép người nào nhận.

Nhưng hiện tại……

Nghiêm Hi chu mỏ, biết Lãnh Diễm bụng dạ hẹp hòi, trong nháy mắt hết sức khi dễ người đàn ông này, sau đó liền mở tài liệu kai ra, cẩn thận nhìn qua một lượt, càng nhìn mắt càng phát sáng. Cuối cùng Nghiêm Hi nhấm nháp cái miệng nhỏ nhắn, ném cho Lãnh Diễm một câu: "Không tệ, rất tốt." Nói xong lại tiếp tục trò chơi của mình, nhưng lại bị thống phát hiện mình đã bị nổ tung rồi.

Lãnh Diễm gì cũng không nói, thậm chí nhìn cũng không nhìn một cái trực tiếp ký tên trả lại Lãnh Tiểu Tam: "Được rồi, trực tiếp thi hành."

Chuyện này……Lãnh Tiểu Tam thiếu chút nữa ngã xuống, bọn họ trải qua bao nhiêu ngày lẫn đêm hoàn thành, làm sao chỉ một câu của Nghiêm Hi liền được?

Lãnh Diễm nhìn Tiểu Tam còn không đi, liền ngẩng đầu hỏi: "Còn có việc?"

Trong nháy mắt Lãnh Tiểu Tam hóa đá, nhìn Nghiêm Hi trong ngực Lãnh Diễm, sau đó bất đắc dĩ trợn mắt một cái. Được rồi, sau này sẽ là nửa lão bản, cô là lão bản của lão bản, vậy cô là lão bản lớn nhất.

Về sau nếu có việc gì thì tới tìm Nghiêm Hi thôi.

"Cái đó, Chu thị và Thánh Đức xảy ra chuyện, em hoài nghi bọn họ vì hạng mục bắt đầu hành động rồi, hơn nữa đường dây cũng không bình thường."

Lãnh Diễm nghe vậy lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, nhưng cũng không nói chuyện, đôi mắt đen tỏa sáng, giống như ánh sáng nào đó đang nhấp nháy, nhìn Tiểu Tam nhưng lại không phải nhìn cậu ta. Lãnh Tiểu Tam không xác định, chỉ cảm thấy Lãnh Diễm đang suy nghĩ.

Ba giây sau Lãnh Diễm gật đầu một cái, vẻ mặt không có biến hóa gì: "Đã biết, trước tiên cậu cứ quan sát kỹ, cẩn thận không cần đi dò tin."

Sau khi Lãnh Tiểu Tam đi ra ngoài Lãnh Diễm liền ôm Nghiêm Hi nhìn điện thoại trong tay cô, trái cây bị chém soàn soạt soàn soat, tương đối thành thục, cũng có thể thấy bình thường cô nàng này nhàn chán cỡ nào: "Bên kia đã bắt đầu mắc câu, đại tiểu thư, em định làm gì?"

Nghiêm Hi dừng tay lại, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Diễm: "Trước tiên anh giúp Chu Khải cứu cô bé kia ra đã."

Sau đó gương mặt của Lãnh Diễm tối lại, quặm mặt nhìn Nghiêm Hi. Nghiêm Hi một chút cũng không sợ quay lại nhìn anh. Lãnh Diễm thật sự không có cách nào với Nghiêm Hi, sau đó hỏi: "Lý do!"

Nghiêm Hi nháy mắt mấy cái, cười cười, ghé vào lỗ tai của Lãnh Diễm bắt đầu to nhỏ. Cuối cùng cô cười lăn lộn như con chuột nhỏ núp ở trong ngực Lãnh Diễm, Lãnh Diễm cũng hết sức im lặng.

111. Chương 112

Gần đây ông Chu cũng cảm thấy mình không bình thường, nhưng người này khí phách một đời, nơi nào cho phép người khác nói mình không bình thường. Nhìn con gái mình cả ngày ra ngoài liền khóa cửa lại, trong lòng ông ta tức giận, chờ Chu Kỳ trở lại ông ta liền làm khó dễ. Chu Kỳ là một cô gái sức không bằng Chu lão đại, bàn tay Chu lão đại vừa vung Chu Kỳ liền ngã trên đất rồi, đợi khi cô hồi phục tinh thần cha cô đã chạy ra ngoài.

Chu Kỳ nhanh chóng dậm chân, lúc này ông Chu đi ra ngoài bị Lý Lệ biết nhất định muốn dẫn người đến cửa. Chu Kỳ nhìn trạng thái của ông Chu quả thật có gì đó không đúng. Chu Kỳ liền đi giày đuổi theo, vừa đuổi theo vừa gọi cho Chu Khải. Chu Khải vừa nghe liền cảm thấy có cái gì không đúng, vội vàng cũng không quản chuyện bên này nữa lập tức chạy ra sân bay.

Chu Kỳ ra ngoài chậm một bước, nhìn ông Chu lái xe phía trước, Chu Kỳ kiền lái xe đuổi theo. Chu Kỳ rất gấp, với tình trạng này của ông Chu mà lái xe được?

Có thể gặp chuyện không may hay không? Kết quả đèn đỏ trước mặt chặn Chu Kỳ lại, cảnh sát giao thông vừa vặn đứng ở bên cạnh cô, Chu Kỳ không dám phóng đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn ông Chu lái xe đi về phía trước.

Chờ đèn đỏ vừa qua, ông Chu đã không thấy đâu. Chu Kỳ thấy không ổn, lập tức gọi điện cho Chu Khải. Chu Khải cũng rất may mắn, thuận lợi đi tới sân bay trực tiếp mua đua vé, đã vào khu vực an toàn. Điện thoại di động bị tắt, căn bản Chu Kỳ không gọi được. Chu Kỳ dừng xe ở bên đường suy nghĩ, ông Chu sẽ đi đến đâu?

Hiện tại chuyện Chu Kỳ sợ nhất chính là ông Chu xuất hiện tại Thánh Đức, đến lúc đó Lý Lệ vừa nhìn thấy ông Chu xuất hiện, ông Chu chính là chủ tịch của Chu thị, ngộ nhỡ lúc này khiến ông Chu quyết định cái gì thì coi như xong rồi. Lập tức đạp ga, đánh tay lái hướng công ty Thánh Đức, kết quả đi tới liền thấy chiếc xe của ông Chu!

Chu Kỳ thấy chiếc xe kia cả người như nằm mộng, sau đó xe cũng không kịp khóa chạy vào. Suy nghĩ một chút với sự thông minh của Lý Lệ, khẳng định sẽ biết tình trạng của ông Chu không ổn, ngộ nhỡ,...ngộ nhỡ……

Chu Kỳ liều mạng chạy vào bên trong.

Thật ra khi Chu Kỳ chưa về tới nhà, Lý Lệ gọi một cuộc điện thoại cho nhà họ Chu. Cô ta ở trong nhà họ Chu đã lâu, biết mã số của mỗi bộ điện thoại trong nhà, lập tức gọi tới điện thoại trong thư phòng của ông Chu, ý tứ rằng Chu Kỳ căn bản không trấn giữ được công ty, các người làm sao có thể để một tiểu cô nương ra mặt, các người rõ ràng không coi trọng chúng ta, hạng mục này các người có muốn làm hay không nha.

Sau khi cúp điện thoại ông Chu mới bừng tỉnh hiểu ra, không trách được hai ngày nay hai đứa bé kia đều không thấy bóng người. Thì ra lại muốn đoạt quyền của ông ta. Không được, công ty ông ta xây dựng hơn

nửa đời người, tại sao có thể để cho hai tên khốn kiếp lộng tẩu, tuyệt đối không được. Cho nên khi Chu Kỳ trở lại ông ta liền tát một cái.

Trong phòng họp ba người, Lý Lệ, Triệu tổng và ông Chu. Trên tay ông Chu còn cầm bút không biết ký cái gì, Lý Lệ cùng Triệu tổng nhìn nhau cười một cái, sau đó Lý Lệ ưu nhã đi tới, rút hợp đồng trong tay ông Chu, cẩn thận nhìn một chút, sau đó khóe miệng chậm rãi nâng lên.

Chờ Chu Kỳ vào liền thấy một màn này, Chu Kỳ nhìn không khí giữa ba người này có gì không đúng, không phải có chuyện gì xảy ra rồi chứ?

Chu Kỳ thở hổn hển đi tới trước ông Chu, nhìn ông Chu đờ đẫn cười khúc khích, Chu Kỳ ngây ngẩn cả người, dùng sức lay oogn Chu: "Cha, cha!"

Sau đó ông Chu chậm rãi chuyển tầm mắt, cúi đầu nhìn bút trên tay, sau đó nhìn Lý Lệ và Triệu tổng cầm tài liệu cười hài lòng, ông Chu liền tát một cái vào mặt mình, xem ông ta làm những gì rồi, con mẹ nó thật ngu xuẩn.

Trái tim Chu Kỳ lập tức đập mạnh, bỗng chốc đôi mắt đỏ lên, rống lên với Lý Lệ: "Tiểu tiện nhân, cô đã làm gì với cha tôi?"

Lý Lệ cũng lười giả bộ, cầm tài liệu trong tay vô tội nhún nhún vai, sau đó dùng nét mặt "không liên quan gì đến ta" nhìn Chu Kỳ: "Cha cô đột nhiên xông vào phòng làm việc mắng tôi.Tôi liền nói, nếu như không có thành ý hợp tác vậy thì đừng hợp tác nữa, ai biết cha cô lại làm như vậy, lập tức lấy giấy bút ra viết hợp đồng hủy bỏ hợp tác, chuyện này có liên quan gì đến tôi?"

Chu Kỳ không thể tin được, chuyện này..... Sau đó nhìn vẻ mặt hối tiếc của ông Chu, sắc mặt Chu Kỳ lập tức chuyển đổi, Nhìn Lý Lệ bên kia, trong mắt tất cả đều là hận ý: "Lý Lệ, cô không phải là người, làm sao cô có thể đối xử như vậy với nhà của tôi? Chúng tôi đã bạc đãi cô sao? Cô có lương tâm hay không?"

Nghe được hai từ "lương tâm", Lý Lệ không nhịn được cười: "Ha ha, lương tâm? Tôi từng có, tôi chân thành đối đãi với các người, nhưng Chu Khải thì sao? Anh ta thì sao? Coi như không yêu tôi tôi cũng không thèm để ý, chỉ cần anh ta có thể một lòng với tôi là tốt rồi. Nhưng anh ta đã làm những gì? Ngày kết hôn cũng vì Nghiêm Hi mà trực tiếp bỏ tôi lại mà chạy đi, quất thẳng một roi vào mặt tôi trước mặt mọi người. Chu Kỳ, đừng trách tôi lòng dạ độc ác, tôi chính là một người hẹp hòi, cô hoài nghi tôi, vậy tôi sẽ để cho tất cả các người phải xuống địa ngục, không thể đứng lên được. Các người không phải vẫn luôn xem thường tôi sao? Vậy tôi sẽ khiến cho các người ở địa ngục không thể lật người."

Chu Kỳ nghe tức giận run cả người: "Lý Lệ, sẽ không có kết quả tốt." Sau đó mắt mở thật to chịu đựng lửa giận, liếc mắt nhìn Triệu tổng ngồi một bên xem trò vui: "Ông cũng đừng quá đắc ý, Lý Lệ chính là một con sói đội lốt người, ông nhìn nhà họ Chu tôi đi, chúng tôi nuôi cô ta bao lâu cuối cùng lại bị hại thành ra như vậy, ông cảm thấy cô ta sẽ không đối xử như vậy với ông? Triệu tổng, xem ra trước kia thật đúng là tôi coi trọng lầm người." Nói xong liền lôi kéo ông Chu ra cửa, không thể không nói, trên người Chu Kỳ lúc này có một loại khí thế, mặc dù đứng trước mặt người muốn giết cô, cô cũng có thể cười nói với người đó.

Cũng không thể không nói, chuyện này ảnh hưởng rất lớn đối với Chu Kỳ, cô cũng được coi là trưởng thành rồi. Thế nhưng chuyện này cũng đả kích rất lớn với Chu thị, chờ Chu Khải trở lại liền nghe Chu Kỳ nói, lập tức bối rối. Đây chính là toàn bộ tiền bạc của Chu thị, không có tiền Chu thị không thể hoạt động dù chỉ một ngày, làm như thế nào đây?

Chu Kỳ cũng biết chuyện lần này quá lớn, nhưng kỳ quái lần này Chu Kỳ không khóc, một giọt nước mắt cũng không có. Ngược lại cô bình tĩnh đứng lên nói với anh trai mình: "Anh, không có việc gì, không phải chỉ tiền thôi sao, không phải chỉ có tiền mới có thể giải quyết mọi việc. Rồi cũng sẽ qua đi, không có việc gì, không có việc gì." Ngoài miệng Chu Kỳ nói như vậy nhưng sau khi trở về phòng cô liền tức giận thổ huyết rồi, một hơi không nói nổi, cảm thấy cổ họng mình ngọt ngọt, lập tức phun ra. Chu Kỳ cũng sợ đến choáng váng, ở bên ngoài Chu Khải vừa muốn về phòng liền nghe thấy động tĩnh, liền gõ gõ cửa: "Kỳ Kỳ, không sao chứ?"

Chu Kỳ có chút mộng, đây là thế nào? Cô không phải là sắp chết? Sau đó ngơ ngác quay đầu lại nói: "Anh, em không sao, anh yên tâm."

Hiện tại Chu Khải cũng mệt chết đi được, cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp trở về phòng. Ngược lại Chu Kỳ ở bên trong cảm thấy mình hài lòng hơn nhiều, cô sắp chết? Vậy cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy!

Sau một đêm Chu thị liền xong đời, cả công ty sụp đổ. Cũng không biết người nào lộ tin tức ra ngoài, ngày thứ hia sau khi ông Chu ký hợp đồng, tất cả mọi ký giả đều chạy đến nhà họ Chu chặn người. Ba người nhà họ Chu đều núp ở trong phòng không ra, hiện tại đi ra ngoài cũng vô ích, công ty cũng xong rồi. Nói ra thật muốn cười, cũng chỉ vì một hợp đồng, công ty cả đời ông Chu phấn đấu liền xong.

Bên thành phố G Chu mẫu nghe được tin đồn, lập tức gọi điện thoại tới. Điện thoại vừa thông liền liên tiếp mắng chửi, mắng ông Chu và mắng Chu Khải, hai người đàn ông này làm ăn cái gì không biết, công ty đang tốt mà cứ như vậy xong đời?

Ban đầu khi hai người hùng tâm tráng chi đi thành phố A , rồi như thế nào, trực tiếp đem công ty phá hủy. Cuối cùng Chu mẫu còn tặng thêm một câu: "Ly hôn, cái nhà này tôi không sống được nữa." Nói xong liền cúp điện thoại. Chu mẫu thừa dịp bên ngoài còn chưa có người tìm đến vội vàng dọn dẹp những đồ trang sức của mình chạy đi. Kết quả một đường chạy vào phòng của Chu Khải và Chu Kỳ, vơ vét toàn bộ, châu báu trang sức của Chu Kỳ, đồng hồ đeo tay quý giá của Chu Khải, còn có mấy chiếc xe nổi tiếng, tất cả đều bị Chu mẫu lấy đi.

Vốn bà ta còn muốn bán biệt thự đi nhưng cuối cùng ảo não phát hiện, biệt thự không phải tên của bà ta. Bà ta thấy hối hận, bình thường tại sao bà ta lại không nghĩ đến chuyện này a.

Chu thị sụp đổ, Lý Lệ cũng có động tĩnh, lấy khoan dung xuất hiện trước mặt cổ đông của Chu thị nói, cô ta muốn mua lại Chu thị. Kết quả những cổ đông kia nhìn nhau, cảm thấy người phụ nữ trước mặt có phải bị bệnh thần kinh hay không?

Chu Khải không biết những suy nghĩ của các cổ đông, hắn an vị ngồi tại chỗ nhìn Lý Lệ phách lối. Lý Lệ cũng lẳng lặng nhìn hắn, sau đó lấy một phần tài liệu từ trong túi xách ra, chậm rãi ném xuống trước mặt Chu Khải, từ trên cao nhìn xuống nói với Chu Khải: "Giấy thỏa thuận ly hôn tôi đã ký, những điều kiện bên trong của anh tôi hoàn toàn đồng ý. Anh nói tiền nuôi dưỡng hàng năm tôi sẽ tự quyết định, đây chính là anh nói." Sau đó Lý Lệ chớp mắt một cái, có chút xin lỗi nhìn Chu Khải: "Chỉ là, nhìn tình huống trước mắt, tôi sợ là anh sẽ không chịu nổi. Được rồi, tôi liền cắt cái này đi, tiền nuôi dưỡng tôi không cần, anh trả tự do cho tôi là tốt rồi."

Chu Khải nhìn Lý Lệ, hiện tại hắn giận muốn chết rồi, nhưng trên mặt không biểu hiện tức như vậy, đứng lên nói, rất phong độ cười cười với Lý Lệ: "Lý tiểu thư, sợ rằng công ty này không phải cô muốn thu mua là có thể thu mua nha. Tôi đã quyết định, tôi tìm tới luật phá sản, sẽ đấu giá, cho nên, chỉ sợ cô muốn thu mua công ty chúng tôi cũng phải cạnh tranh với người khác đó nha." Nói xong cũng thân sĩ gật đầu: "Thật xin lỗi, tôi còn có chuyện." Nói xong cũng bước nhanh rời khỏi phòng họp.

Lý Lệ vừa nghe, luật phá sản? Hahaaaaa……?

Dù phá sản thế nào, dù cạnh tranh như thế nào, Chu thị như vậy ai nguyện ý bỏ ra một số tiền lớn để mua? Chỉ có cô ta nguyện ý mà thôi. Thật đúng là tưởng rằng Chu thị là một công ty tốt ư, còn tưởng là miếng mồi ngon, người người đều muốn cướp?

Ngu xuẩn!

Lý Lệ không phải không quan tâm đến tiền, chỉ là cô ta lấy được tiền của Chu thị cũng đủ để mua công ty này rồi. Hiện tại cô ta nhưng khi không vớ được một công ty a.

Kết quả khiến Lý Lệ không ngờ chính là đến cuối cũng cô ta cũng không có được công ty này, tiền trong tay chỉ mua được một đống cổ phiếu của Chu thị mà thôi.

Lý Lệ tái xanh mặt nhìn Nghiêm Hi đang đứng trước mặt cô ta cười không ngớt, cứ nhìn chằm chằm như vậy, sau đó liền cười, cười rất lễ phép hỏi: "Nghiêm tiểu thư đây là như thế nào? Làm sao lại tới những chỗ như thế này hả?" Tại hội nghị thu mua Chu thị, cô ta đã chuẩn bị kỹ càng, những cổ phiếu của các cổ đông đều đã ở trong tay cô ta. Nhưng hiện tại Nghiêm Hi xuất hiện làm gì?

Nghiêm Hi cười cười, cười rất tao nãh, hoàn toàn đối lập với sắc mặt xanh mét của Lý Lệ. Nghiêm Hi nói: "A, Lý iểu thư không cần có áp lực, hôm nay tôi chỉ nhận được thông báo của cấp dưới, tới đây tham dự hội nghị mà thôi, cô làm gì thì cứ làm đi." Nói xong cũng ưu nhã đi, khi đi qua Chu Khải Nghiêm Hi còn cười chào hỏi. Chu Khải cũng cười rất tự nhiên, hoàn toàn không nhìn ra cái gì không đúng.

Lý Lệ nhìn hai người kai, càng nhìn càng thấy hai người này không bình thường. Đều là người đã chia tay, vẫn còn ở công cộng cười nói? Thật là buồn cười!

Nhưng lo lắng trong lòng của cô ta càng lúc càng lớn, tại sao vậy? Bởi vì mỗi lần Nghiêm Hi xuất hiện trước mặt cô ta thì sẽ không có chuyện gì tốt cả, lần này thu mua có thể không thuận lợi?

Lý Lệ lấy tài liệu mà thư ký đã chuẩn bị xem lại một lần, cuối cùng cũng cảm thấy yên tâm. Cô ta có 45% cổ phần, Chu thị không giống các công ty khác, ngay cả đổng sự trưởng là ông Chu cũng chỉ có 10%, hiện tại cô ta cs 45% vậy là đủ rồi. Trên tài liệu ghi rõ, cổ phần của Chu thị hiện nay là 0.8, còn dư lại 20% căn bản không biết trong tay ai, nói không chừng người này chết rồi. Cổ phần của cô ta tương đương với 51% trở lên, cô ta đứng đầu, sợ cái gì.

Nghĩ tới đây, Lý Lệ khôi phục lại tự tin của mình, cười nhạt một tiếng nhìn Chu Khải và Nghiêm Hi ở bên kia.

Nghiêm Hi xuất hiện ở nơi này, Chu Khải cũng cảm thấy kỳ quái. Mấy ngày nay tâm ý của hắn đã sớm nguội lạnh, tin đồn bên ngoài có rất nhiều, nói Chu thị thiếu nợ một đống lớn, người chơi cổ phiếu sợ hãi bán thốc bán tháo, cổ phiếu của Chu thị giảm mạnh. Thật ra tin tức này hoàn toàn không đúng, Chu thị không hề có vấn đề nợ nần, cũng chỉ là thiếu tiền mà thôi. Chu Khải cũng đã tìm mấy công ty tốt khuyên bọn họ nhập cổ, nhưng người ta đã nói rõ, lần này đứng sau lưng Lý Lệ là Triệu tổng. Hết cách rồ, lực của bọn họ không đủ, không thể giúp anh.

Những người đó nói rất mờ mịt, nhưng Chu Khải vẫn hiểu, chính Lý Lệ đứng sau lưng gây áp lực cho các công ty giao hảo với Chu thị. Mắt Chu Khải như đao kiếm muốn đâm thẳng vào người Lý Lệ, nhưng cũng chẳng có ích lợi gì. Lý Lệ thấy được, vô tội nháy nháy mắt, sau đó liền cười. Bây giờ nhìn Chu Khải giống như là đang nhìn một kẻ ngu vậy.

Nghiêm Hi nhìn Chu Khải, không nhịn được xem thường. Coi như là anh ta hận chết Lý Lệ, đâm Lý Lệ, nhưng có hữu dụng không?

Tất cả mọi người cũng đã chuẩn bị xong, hội nghị dần dần đi vào vấn đề chính. Ở bên ngoài phòng họp, Chu Kỳ hít một hơi sâu, nắm dao trong tay, sau đó cửa cũng không gõ trực tiếp đi vào.

Mọi người đột nhiên thấy người đi vào liền nhìn sang, Lý Lệ cũng giống như vậy. Chu Khải cười cười với mọi người, sau đó nhìn Lý Lệ, đôi môi đỏ mọng qua hồi lâu mới mở miệng: "Lý Lệ, cô đừng quá hả hê, trên thế giới này không phải cái gì cũng theo kế hoạch của cô."

Nghiêm Hi ngồi một bên nhàn nhạt nhìn Chu Kỳ, cảm thấy có chỗ là lạ. Một đôi mắt giống như tia X quang chằm chằm nhìn Lý Lệ, sau đó liền ngừng ở cái bao Chu Kỳ vẫn nắm chặt, lại nhìn nét mặt kia của Chu Kỳ, chợt mở to mắt.

Chu Kỳ nhìn thẳng Lý Lệ, vô cùng bình tĩnh, một chút khác thường cũng không nhìn ra. Lý Lệ cứ như vậy quay đầu nhìn cô, sau đó khinh thường cười cười, xoay người an vị tại chỗ. Đối với loại người chỉ biết nói ngoan dà không có đầu óc như Chu Kỳ, Lý Lệ khinh thường. Nhưng cô ta quên mất một chuyện, người thông minh như thế nào đi nữa, người đần bị ép tới đường cùng sẽ gây ra chuyện lớn,

Trong khi Lý Lệ xoay người sang chỗ khác trong nháy mắt Chu Kỳ lấy con dao gọt trái cây trong túi ra, cô hét lớn một tiếng: "Lý Lệ, ngươi đi chết đi!" sau đó đâm vào người Lý Lệ.

Tất cả mọi người bị hành động này của Lý Lệ dọa sợ, mở mắt thật to không có cách nào phản ứng kịp. Trong khi mọi người ngây người, trong nháy mắt Nghiêm Hi đạp cái bàn qua, loại động tác này gây khó khăn với cô sao?

Không có chút nào, khi còn bé cô ngày ngày bị Lãnh Diễm chọc tức cầm bàn chạy đuổi theo Lãnh Diễm a. Trong lúc loạn như vậy một cước đá vào cổ tay Chu Kỳ, cũng không biết là có đá phải huyệt vị gì ở tay,

cánh tay của Chu Kỳ lập tức tê rần, dao gọt trái cây cũng theo đó rơi xuống đất phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Tất cả mọi người sợ choáng váng, chuyện gì xảy ra? Không ai sẽ nghĩ tới Chu Kỳ làm chuyện này, nhưng không ai hiểu, Chu Kỳ đã thông suốt, dù sao buổi tối hôm đó cô cũng hộc máu, trên ti vi nói hộc máu khẳng định chính là mắc bệnh nan y. Cô sắp chết thì còn sợ cái gì, còn không bằng trước khi chết lôi tai họa Lý Lệ này theo, tiết kiệm sức cho cha và anh ở trên này.

Nghiêm Hi đứng ở trên bàn từ trên cao nhìn Chu Kỳ, cứ nhìn cô ta, trong đầu cô cũng nghĩ, thật may là hôm nay cô mặc quần, nếu như cô mặc váy thì công lực sẽ không phát huy hết được, chỉ là cô phát hiện tốc độ động tác đoán chừng đã chậm rồi.

Thật may thật may, Nghiêm Hi hô to thật may, mọi người cũng hô to thật may, thật may là động tác của Nghiêm Hi nhanh, nếu không hôm nay phải chứng kiến án giết người rồi?

Chu Khải cũng hoảng sợ trực tiếp đứng lên, hô to một tiếng: "Kỳ Kỳ." Sau đó chạy tới nhìn từ trên xuống dưới em gái bảo bối của mình: "Không sao chứ, không có bị thương chứ?"

Sau đó Lý Lệ liền tức giận mắt trắng dã, cô ta sắp bị những người này làm tức chết rồi, cô ta liền kêu: "Được rồi, cô ta muốn giết tôi, các người mắt mù à!"

Đối với lời nói của Lý Lệ, không ai để ý, người phụ nữ này nên bị giết, trực tiếp một đao cho cô ta chết là có lợi cho cô ta lắm rồi. Các đổng sự đều về bên Chu Kỳ, khi cảnh sát tới, những đổng sự kia nhất trí nói: "Không có a, chính là tiểu cô nương này hỏa khí lớn, trực tiếp tát cho Lý Lệ một cái, làm gì có chuyện muốn giết người chứ, không có không có."

Nhưng Lý Lệ mặc kệ, Chu Kỳ muốn giết cô ta, chuyện này tất cả mọi người đều thấy tạ sao lại nói láo vậy? Sau đó co tam chuyển tầm mắt nhìn đến camera, hô to một tiếng: "Cảnh sát, các người nhìn máy quay đi, nhất định là có."

Cảnh sát thấy người phụ nữ trước mắt này có phải bị bệnh hay không? Cả phòng trừ cô ta và nam thư ký của cô ta thì không ai nói Chu Kỳ cầm dao giết người, sau đó rất xin lỗi nhìn Chu Khải: "Thật xin lỗi Chu tiên sinh, chúng ta cần kiểm tra video giám thị của các người."

Sau đó Chu Khải nói: "Không thành vấn đề." Kết quả hôm nay Lý Lệ xui xẻo, giám thị an ninh hôm qua uống qua nhiều, sáng nay vẫn còn mơ hồ. Lúc cảnh sát tới kiểm tra, kết quả bi thảm phát hiện tất cả camera trong công ty đều không mở.

Chu Khải liền nổi giận, mắng tên nhân viên an ninh kia: "Anh làm việc kiểu gì vậy, tôi bỏ tiền mời anh tới bảo vệ an toàn cho công ty chúng tôi, thế nhưng anh lại làm như thế này, anh có còn muốn mà nữa hay không?"

Nhân viên an ninh kia đã muốn khóc: "Thật xin lỗi Chu tổng, tôi thật sự không biết cái gì, tôi nhớ rõ ràng là đã mở, kết quả, ai biết là chưa mở."

Chu Khải giận đến không thở nổi, sau đó chỉ vào cái nút màu vàng: " Anh ấn cái nút màu vàng, không phải là anh không mở được mà anh còn đem toàn bộ camera của công ty đóng lại."

Sau đó tên an ninh kia bị hù phải nuốt nước miếng: "Thật xin lỗi lão bản, tôi thật sự sai lầm rồi."

Lý Lệ vô cùng tức giận, cô ta từ xa xôi chạy tới tổng bộ Chu thị ở thành phố G không phải là tới để nhìn đám người này diễn trò, rõ ràng là những người này đều đã thông đồng với nhau.

Khi cảnh sát hỏi những đổng sự kia đã nói Lý Lệ là sói đội lốt người. Thật xin lỗi nha, nhà họ Chu ở thành phố G tương đối có danh vọng, những người cảnh sát này nào dám làm gì với Chu Kỳ, lại nhìn Lý Lệ, càng nhìn càng cảm thấy Lý Lệ là loại người không có việc gì gây chuyện……

Một nhóm người trở lại phòng họp, liền nhìn thấy Chu Kỳ tay cầm dao gọt trái cây cười nói gọt trái cây với Nghiêm Hi. Bên cạnh là một đám đổng sự trở thành thành viên, còn có mấy người mặc cảnh phục cảnh sát tham gia vào cuộc trò chuyện.

Chu Kỳ cười vô cùng đơn thuần, một cô gái như vậy căn bản sẽ không dám giết người.

Lý Lệ kêu lên: "Chính là con dao trong tay cô ta, chính cô ta cầm con dao kia tới muốn giết tôi."

Sau đó Chu Kỳ liền ngây dại, một đôi mắt mở to nhìn Lý Lệ, sau đó không dám tin giơ con dao trong tay mình lên: "Cô nói tôi dùng con dao này giết cô?" Sau đó giống như bị dọa sợ, như thấy con dao trong tay mình dính máu người, mặt trắng bệch, phản xạ có điều kiện vứt con dao xuống đất.

112. Chương 113

Chu Kỳ ném dao xuống đất, sao đó giống như rất sợ hãi dùng sức lau tay, sau đó cau mày ghét bỏ nhìn Lý Lệ: "Cái người này thật kỳ quái, nói cái gì vậy, cái gì mà giết người...Đừng dọa người như vậy chư!"

Một nhóm người ở bên cạnh đều cười thành tiếng, bọn họ là cổ đông của Chu thị, mặc dù Chu thị không trụ nổi, nhưng những năm này Chu thị cũng đã giúp bọn họ kiếm nhiều rồi. Hơn nữa thân phận của bọn họ không đơn giản chỉ là cổ đông của Chu thị, tại sao lại sợ Lý Lệ? Rất dễ nhận thấy những người này ở trên thương trường nửa đời người rồi, làm sao có thể không nhận ra Lý Lệ. Nơi này là thành phố G chứ không phải là thành phố A, thế lực của Triệu tổng còn chưa tới được đây. Cho nên nói, ai sẽ sợ Lý Lệ?

Lý Lệ không chịu nổi, nhìn vẻ mặt Chu Kỳ như không có chuyện gì, lại nhìn Nghiêm Hi dù bận vẫn ung dung. Lý Lệ hiểu, hôm nay những người này chính là cố ý, cố ý tra tìm. Suy nghĩ một chút cũng cảm thấy những người này thật buồn cười, công ty không giữ được mà còn ở đây làm càn. Cô ta sẽ lập tức trở thành chủ nhân mới của Chu thị, sau này bọn họ còn muốn lăn lộn nữa hay không?

Lý Lệ liếc một vòng, trong lòng liền tự nói với mình, Lý Lệ, ngươi phải nhớ những người này, về sau sau khi lấy được công ty phải khai đao với tất cả! Cũng không phải là cô ta lòng dạ độc ác, ai bảo những người này mắt mù, đứng không đúng chỗ.

Cảnh sát nhìn lướt qua Lý Lệ, sao đó liền nói, chứng cớ không có, chỉ có hai người hai miệng, vậy cũng không có biện pháp lập án. Sau đó Lý Lệ liền mở miệng: "Tôi hiểu, thôi, chuyện này tôi không truy cứu, các người có thể đi."

Hiện tại Lý Lệ hiểu, nhà họ Chu không sao bọn họ liền theo nhà họ Chu chứ gì? Vậy thì tốt, ta liền khiến nhà họ Chu sụp đổ, xem đến lúc ấy các ngươi sẽ có sắc mặt gì với ta. Lòng người lạnh ấm, từ lớn Lý Lệ đã hiểu rất rõ.

Hội đồng quản trị tiến hành theo lẽ thường, hiện tại Lý Lệ đã ở đây một ngày, chuyện ở nơi này phải giải quyết cho xong, cô ta cũng không có thời gian rảnh rỗi để lãng phí.

Hội nghị có thể nói là hoàn toàn do một mình Lý Lệ làm người chủ đạo, cuối cùng thư ký của cô ta liền đem tài liệu photo chứng minh cổ quyền của cô ta lần lượt phát ọi người. Mọi người vừa nhìn, 45% a, sau đó một nhóm người nhìn nhau, Lý Lệ coi như đã đả thông cửa ải cổ đông lớn thứ hai của Chu thị rồi, trực tiếp mua toàn bộ cổ phiếu của người kia, mấy cổ đông hôm nay không tới cũng đã bán cổ phiếu cho Lý Lệ. Hơn nữa cô ta đã sớm góp nhặt những cổ phiếu lẻ trên thị trường, cứ như vậy mà nhiều hơn.

Trong lúc gay gắt nhất, cả phòng họp một âm thanh cũng không có. Lý Lệ nhìn đám người kia liền cười, cười rất tự hào rất hả hê, lúc nói chuyện cặp mắt ngạo nghễ nhìn những người này, cô ta nói: "Các vị, các người còn muốn đi theo nhà họ Chu?"

Mọi người hiểu, lời này của Lý Lệ là uy hiếp, nhìn đi, các người có muốn chọn lại không? Có người bắt đầu do dự, dù sao chuyện liên quan đến lợi ích của mình, trên thương trường không có bằng hữu. Mấy đổng sự liền trầm mặc.

Nghiêm Hi nghiêng đầu nhìn Lý Lệ, Chu Kỳ ngồi ở bên cạnh cô tức giận thở mạnh. Tại sao vừa rồi mình không chém chết con tiện nhân kia chứ, bây giờ thì lửa đến chân rồi.

Ngược lại Chu Khải lại khá thoải mái, giống như việc không liên quan đến mình, cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì, dù như thế nào hắn cũng đã biết, cùng lắm thì công ty này xong đời. Dù sao đây là của cha hắn chứ không phải của hắn, đổ đi, đến lúc đó mình lại tay trắng dựng nghiệp, không có gì lớn lao.

Lý Lệ nhìn sắc mặt do dự của những người kia, sau đó liền cười: "Các vị, các người cảm thấy có lỗi với nhà họ Chu? Cái này thì có gì đâu, nhà họ Chu không cách nào mang lợi ích đến cho các vị được, vậy các vị tự

mình lựa chọn thôi. Nhà họ Chu không thể trách người nào, chỉ trách bọn họ không có năng lực, các vị nói đi chứ?"

Lý Lệ nói rất khó nghe, bọn họ đều là đại lão gia ở trên thương trường hơn nửa đời người rồi, lúc nào lại bị một con oắt con xem thường? Ông Chu đem Chu thị phát triển thành công ty lợi hại nhất trong thành phố G nói lên ông Chu lợi hại như thế nào, bọn họ cũng không đuổi kịp được. Lý Lệ trước mặt bọn họ nói ẩu nói tả, nói ông Chu không có năng lực chẳng phải đánh vào thể diện bọn họ hay sao?

Đám người kia liền nổi giận, một người vỗ bàn chỉ vào mặt Lý Lệ mà mắng, mắng vô cùng khó nghe, những người còn lại ngươi một câu ta một câu, mắng rất sung sướng. Lý Lệ giống như không nghe thấy, ung dung chờ bọn họ mắng xong sau đó thoải mái nhàn nhã một câu: "Mắng xong rồi hả? Mắng xong thì bắt đầu chuyện chính đi, thời gian của tôi quý báu, không muốn ở đây lãng phí."

Lý Lệ ngồi xuống liền bắt đầu vấn đề chính: "Các vị đã rất rõ ràng rồi, hiện tại cổ phần của tôi lớn nhất, tôi hoàn thoàn có quyền yêu cầu công ty đổi thành tên của tôi. Nếu như các vị không có ý kiến gì vậy coi như đã xong."

Nghiêm Hi nhìn Lý Lệ lầm bầm lầu bầu nói, căn bản không để cho người khác nói, Nghiêm Hi cũng từ từ đứng lên nói: "Chờ một chút."

Một tiếng này thu hút toàn bộ tầm mắt của cả phòng. Nghiêm Hi cứ đứng như vậy, sau đó nhìn Lý Lệ: "Thật xin lỗi, trong tay tôi có 25% cổ phần của công ty." Nghiêm Hi cũng chỉ nói một câu này, sau đó người phía dưới liền ngây dại, từ đâu có 25%?

Lý Lệ cũng ngây dại, làm sao lại như vậy? Chẳng lẽ Nghiêm Hi mua lại những cổ phiếu kia hay sao? Vậy thì có làm sao, còn không bằng lượng cổ phiếu của cô ta? Sau đó Lý Lệ liền xin lỗi cười cười: "Ngại quá Nghiêm tiểu thư, trong tay tôi có 45%, mà cô chỉ có 25%. Thật sự xin lỗi, cuối cùng quyền khống chế công ty vẫn đang ở trong tay tôi."

Thật ra thì Chu Khải có chút mộng, Nghiêm Hi lấy đâu ra 25%? Suy nghĩ một vòng, hiện tại mấy cổ đông đang ngồi đây có 20%, trong tay nhà họ Chu bọn họ có 10%, tính tổng lại, cộng thêm Lý Lệ có 45%…….

Sau đó Chu Khải liền ngây dại, vừa đúng 100%? Chẳng lẽ……

Chu Khải không dám tin nhìn Nghiêm Hi, nếu như giờ phút này trong tay Nghiêm Hi thực sự có 25% cổ phiếu, như vậy……

Nhìn bộ dáng kia của Lý Lệ, Nghiêm Hi liền cười, cười rất tao nhã, rất đúng mực. Cô cố ý nghỉ ngơi thật tốt để đối mặt với Lý Lệ, không phải cô ta vẫn cảm thấy mình không tốt hay sao? Cô sẽ dùng trạng thái tốt nhất làm bật chân Lý Lệ ra, đừng nói Nghiêm Hi không hiền hậu, đã có ưu thế đương nhiên phải phát huy đến mức tốt nhất chứ!

"Lý tiểu thư, ý của tôi là, trong tay tôi có 25%." Nghiêm Hi cố ý nhấn mạnh ba chữ 'trong tay tôi'.

Lý Lệ không hiểu nhìn Nghiêm Hi, bệnh thần kinh, 25% thì làm được gì?

Nhưng những đổng sự kia liền kích động, bọn họ nghe rõ, bởi vì bọn họ biết mình không đem cổ phiếu của mình bán cho Nghiêm Hi, cho nên rất ngạc nhiên khi Nghiêm Hi đột nhiên có 25% cổ phiếu. Chu Khải cũng hiểu, những cổ phiếu của Nghiêm Hi chính là của vị thần bí khi công ty mới được sáng lập.

Nghiêm Hi không quan tâm đến Lý Lệ, nghiêng đầu nhìn Chu Khải và nhóm đổng sự, sau đó mở miệng cười nói: "Các vị đã nghĩ kỹ chưa, muốn giao công ty cho ai?"

Lý Lệ vẫn không hiểu, Nghiêm Hi nhìn cô ta cười, cười rất thoải mái, sau đó lấy tài liệu trong túi mình ra: "Ở đây là tài liệu chứng minh mẹ tôi để lại cho tôi 20% cổ phiếu của Chu thị, còn có 5% khác là Lãnh Diễm đưa cho tôi để tôi mua đồ chơi." Nghiêm Hi mở to mắt nhìn Lý Lệ, giống như đang mong chờ vẻ mặt của cô ta.

Lý Lệ vừa nghe liền rối loạn, đây là…… Thật không thể tin được, chỉ kém một bước, làm sao lại không nghĩ tới 20% kia luôn luôn ở trong tay Nghiêm Hi!

Sau khi Lý Lệ hiểu được ánh mắt dần dần hiện lên tia oán hận, giống như độc thối nhìn Nghiêm Hi. Nghiêm Hi cũng không để ý, nói tiếp: "Hiện tại dưới tình huống này, đoán chừng Lý tiểu thư sẽ không có biện pháp lấy được quyền khống chế công ty?"

Cuối cùng trong hội nghị này Lý Lệ thất bại, khi đi ra khỏi Chu thị cô ta tức phát run lên, Nghiêm Hi!

Tại sao mỗi lần đều gặp phải Nghiêm Hi. Sau đó cô ta từ từ xoay người nhìn Chu thị, đôi mắt giống như rắn độc dọa người, nam thư ký đi sau cô ta cũng run hết cả người.

Nghiêm Hi ngồi ở trong phòng hội nghị nhìn Chu Khải, sau đó gì cũng không nói liền bước đi.Chuyện này không có gì để nói, cũng đã bảo vệ công ty giúp hắn, chuyện còn lại tùy vào hắn thôi. Nếu như hắn không có năng lực vậy coi như xong. Công ty sẽ bị Lý Lệ tàn phá.

Khi Chu Khải mang theo Chu Kỳ trở về nhà họ Chu ở thành phố G cả hai đều không dám tin. Chu mẫu đã lấy đi tất cả những thứ đáng giá trong nhà, Chu Kỳ cũng cảm thấy thế giới của mình đã bị phá hủy. Thì ra diện mạo thật của mẹ cô chính là như vậy. Người chị dâu cô móc tâm móc phổi ra vì tiền, mẹ của cô cũng vì tiền. Chu Kỳ ngã ngồi xuống đất, cái thế giới này là thế nào, tiền quan trọng như vậy sao?

Chu Kỳ mặc dù được nhà họ Chu nuôi hư, nhưng cô cũng không thèm để ý đến vấn đề tiền bạc. Từ nhỏ đến lớn cô không thiếu tiền cũng tốt mà nói cô không cần quan tâm đến tiền cũng tốt, nhưng thật sự cô không thèm để ý đến tiền. Thế nhưng thực tế lại rất vô tình, Chu Kỳ hiểu, phải có tiền. Ngươi không có tiền không có việc gì, nhưng khi đó bên cạnh ngươi sẽ không có người. bây giờ Chu Kỳ nghĩ, mẹ cô yêu tiền như vậy?

Chu Khải ngồi xuống an ủi cô nói: "Không có việc gì, tiền thôi mà, chúng ta sẽ cùng nhau kiếm, về sau hai anh em ta cùng nhau là tốt rồi."

Sau đó khi Chu Khải đi ra ngoài liền nhìn thấy bên cạnh nhà họ Chu có một người phụ nữ đang nằm. Chu Khải và Chu Kỳ liếc mắt nhìn nhau, sau đó Chu Khải bước tới, Chu Kỳ sợ, cái việc chết tiệt này là sao? Cô không dám đi qua, đứng ở phía sau dài cổ nhìn qua.

Chu Khải vừa qua nhìn, lập tức cảm thấy khẩn trương, ôm người kia vào trong lòng ngực mình. Đầu tiên là đưa tay thăm dò hơi thở, còn có thở, sau đó ôm ngang cô bé kia vào trong nhà. Chu Kỳ nhìn anh trai mình kích động như vậy, có chuyện gì?

Trên người cô bé tất cả đều là vết thương, cả lớn cả nhỏ, cả mới cả cũ. Chu Kỳ nhìn thấy mà hoảng, cũng không nhẫn tâm nhìn. Nhưng Chu Khải còn nhắm mắt bôi thuốc cho cô bé kia, Chu Kỳ liền nói: "Để cho em, anh…Anh không phải nên…" Chu Kỳ cảm thấy người ta thế nào cũng là một cô gái, nhìn tuổi còn chưa lớn, anh trai mình làm như vậy rất không thích hợp. Nhưng Chu Khải biết, hắn biết mình sẽ lấy người con gái này. Trước không nói vấn đề đứa bé trong bụng người con gái này, chỉ vì cô bị anh liên lụy rồi, anh phải chăm sóc thật tốt.

Chu Khải nhìn những vết thương kia, chân mày đặc biệt nhíu chặt.

Ở sân bay ở thành phố A, Nghiêm Hi chạy tới ôn Lãnh Diễm đã chờ lâu, cô nhẹo đầu tựa vào bả vai Lãnh Diễm liền cười: "Anh nói dáng vẻ lần này của Lý Lệ là gì, đoán chừng sẽ bị tức đến hộc máu đi."

Lãnh Diễm đeo một cái mắt kính lớn, nghe được lời nói của Nghiêm Hi liền cười. Anh cảm thấy hiện tại Nghiêm Hi chính là một người phụ nữ nhỏ mọn. Sau đó liền mở miệng: "Hi Hi, em biết anh có cảm giác gì khi em ở thành phố G không?"

Nghiêm Hi không hiểu, đang tốt tại sao lại nhắc đến chuyện đó, nhưng khi đó mình như thế nào? Nghiêm Hi nghĩ, không biết, khi đó chính mình cũng không biết mình làm gì, nơi nào còn có ý định muốn nghĩ những thứ này nha.

Khóe miệng Lãnh Diễm treo một nụ cười, nhàn nhạt nói: "Khi đó nhìn em giống như thánh mẫu Maria vậy. Khi đó anh liền nghĩ, nha đầu này khi nào có bộ dạng gặp cảnh khốn cùng vậy? Trong ký ức của anh, Nghiêm Hi khi đó chính là một cô bé nhỏ mọn. Nếu như ai khi phụ em, đừng nói để khi phụ em, chính em sẽ ra tay trước…… Em khi đó, khi những người khi dễ em không cầu xin tha thứ tuyệt không dừng tay lại, nhưng hiện tại em lại như vậy? Anh rất buồn bực!"

Nghiêm Hi nghe Lãnh Diễm nói, sau đó nhẹo đầu nghĩ, mình trước kia như vậy sao?

Lãnh Diễm nhìn cũng không nhìn cô cũng biết hiện tại cô giống như bộ dạng nghi ngờ của Tiểu Yêu, liền đưa tay xoa xoa đầu cô, tiếp đó nói: "Anh không khoa trương chút nào, Nghiêm Hi khi đó làm sao rộng lượng như vậy chứ? Không đẻ người chỉnh đến chết cũng không tệ rồi, còn học người ta rộng lượng, từ rộng lượng này không thích hợp với em……" Nghiêm Hi hiểu, hắn đây là đang vì mình tìm kiếm thương hại, sau đó Nghiêm Hi đưa tay níu lấy hông của Lãnh Diễm, ác ngoan nói: "Anh khen em còn muốn khen mình à? Tất cả khuyết điểm của em, đó không phải là do ở chung lâu ngày với anh bị uất ức hay sao? Anh ở cugnf em cũng bị uất ức đúng không?" Sau đó tay trên hông bắt đầu xoay quanh.

Lãnh Diễm bị đâu, lông mày nhíu lại, cắn chặt răng. Chỉ trong chớp mắt lại bắt đầu nói đùa: "Đâu có, anh đang hưởng thụ nha."

Lãnh Diễm thực sự cảm thấy cả đời này có thể đã tìm được một người ưa bạo lực, nhưng lại cam tâm tình nguyện hơn nữa cũng cảm thấy hưởng thụ, thật sự là quá khó khăn rồi.

Đầu tiên Nghiêm Hi nhìn Lãnh Diễm, vẫn nhìn, nhìn một lúc liền cảm thấy lời nói của Lãnh Diễm quá nghiêm túc. Bộ mặt nghiêm túc kia chọc cười Nghiêm Hi, vẫn vặn eo anh, sau đó đưa tay xoa xoa, trong miệng còn đau lòng nói: "Em xoa cho anh nha, đau chứ?"

Trong nháy mắt Lãnh Diễm hết ý kiến. Vì sao hai người ở chung một chỗ liền như hai đứa trẻ vậy? Nghiêm Hi cũng thế, hoàn toàn đem bộ dáng dụ dỗ Tiểu Yêu tới dụ dỗ anh?

Khi Lý Lệ tức giận mang theo thư ký xuống sân bay liền bắt gặp cảnh này, nhìn hai người chàng chàng thiếp thiếp, Lý Lệ đặc biệt không muốn gặp quay đầu bước đi.

Nhưng Nghiêm Hi cũng thấy Lý Lệ nha, cúi đầu nhìn thời gian, sau đó ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng Lý Lệ cười nói: "Ai u, Lý tiểu thư, thật đúng lúc nha, chúng ta lại gặp mặt? Hội nghị đã kết thúc lâu, chúng ta đi dạo ở thành phố G một lúc mới về. Tại sao Lý tiểu thư lại bay chuyến bay trễ vậy, không phải có chuyện gì chứ?"

Trong mắt người khác hoàn toàn thấy hai người tình cờ gặp nhau, nhưng khi Lý Lệ nghe lại không giống, Lý Lệ mới vừa đi chỗ nào hả? Đương nhiên là Thiên ca xảy ra chuyện, Lý Lệ ra khỏi công ty Chu thị liền đi tới sân bay, nhưng nửa đường lại nhận được tin này, lập tức sai tài xế quay đầu.

Chờ đến khi Lý Lệ nhớ tới, mình lại trực tiếp mang thư ký trở lại, nhưng Lý Lệ nghĩ một chút, người này còn đáng tin, liền trực tiếp tiến vào. Sau khi đi vào nam thư ký liền trợn tròn mắt, nhìn thấy rất nhiều đại hán vạm vỡ a? Mỗi người đều rất cung kính gọi Lý Lệ một tiếng chị dâu đấy.

Nam thư ký này là một người rất tinh, hắn đi theo Lý Lệ đi vào biệt thự, dọc đường đi những tên xã hội đen kia đều nhìn hắn với ánh mắt căm thù, trong lòng hắn có một chút sợ hãi, nhưng vẫn đi theo Lý Lệ. Sau đó nam thư ký liền hiểu, lão bản của hắn không đơn giản, ở thành phố G đã sớm là người người của lão đại hắc bang!

Đến nơi Thiên ca nói, cô bé kia đã bị người cứu đi. Bởi vì cô bé đó mình còn mất ba huynh đệ. Người tới thủ pháp lão luyện, không thương tổn đến tính mạng nhưng đem cắt bỏ tất cả tay chân họ đi, mệnh còn nhưng khẳng định không giữ được. Hơn nữa người nọ vô cùng tàn nhẫn, đều chọn bên phải, mấy huynh đệ còn nhiều chỗ khác biệt để dùng, nhưng tay phải không có, ngươi còn có thể làm gì? Trên cái thế giới này không có mấy người thuận tạy trái a!

Lý Lệ nghe tiếng cười của Nghiêm Hi ở phía sau, nghĩ tới chuyện cô bé kia, sau đó chậm rãi xoay đầu lại nhìn Nghiêm Hi. Nghiêm Hi bị nhìn liền không hiểu, một đôi mắt nhìn cô như nhìn kẻ ngu, sau đó liền đưa ty sờ sờ mặt mình, dùng giọng điệu tức chết người nói "Trên mặt ta có vết bẩn hay sao?" Sau đó liền đưa tay lau mặt.

Lý Lệ cười lạnh một tiếng: "Nghiêm Hi, cô ở trước mặt tôi như vậy là có ý gì?" Ban đầu Lý Lệ còn nghĩ không có người nào có năng lực cứu người trong tay Thiên ca, huống chi, thân phận của cô bé kia là gì a, tại sao có thể vị cô ta mà đắc tội với Thiên ca? Chu Khải? Trước không nói Chu Khải có biết sự tồn tại của cô bé này không, hắn cũng không có năng lực cứu người từ trên tay Thiên ca.

Nhưng hiện tại cô ta hiểu, chuyện này chính là Nghiêm Hi làm. Lãnh Diễm rõ ràng đi cùng Nghiêm Hi đến thành phố G, tại sao hai người không cùng xuất hiện tại Chu thị? Xem ra Nghiêm Hi họp với cô ta ở Chu thị, sau đó Lãnh Diễm mang người đi đến chỗ Thiên ca, còn về phần nguyên nhân?

Lý Lệ cười cười, Nghiêm Hi cũng cười theo. Chỉ là Nghiêm Hi cười Lý Lệ nhìn thế nào cũng như muốn gây hấn với cô vậy. Hiện tại cô ta xác định Nghiêm Hi cố ý nói như vậy. Cô chính là muốn Lý Lệ biết cô cứu người ra, người ta cứu người ngươi có thể tính sao?

Lãnh Diễm biết nàng dâu của mình cố ý chọc giận người ta, nhưng lão công thì sao! Cũng không hay là tại thời điểm thích hợp hiện thân trợ uy giúp lão bà hay sao?

Lý Lệ tức giận nói với Nghiêm Hi: "Nghiêm Hi, cô như vậy ở trước mặt tôi có ý gì?" Sau đó Lãnh Diễm liền có thể ra tay?

Sắc mặt Lãnh lão đại lạnh lẽo, lấy giọng điệu uy nghiêm của tổng tài nói: "Lý tiểu thư, nói chuyện xin chú ý một chút, cô coi người khác đều giống cô sao? Những người kia không có bản lãnh mới giả bộ, người giống Nghiêm Hi muốn thực lực có thực lực muốn lão công có lão công cần? Chuyện cười! Về sau nói chuyện nên chú ý một chút, đừng tưởng rằng người khác đều là kẻ ngu, cẩn thận một ngày kia cô há mồm khạc ra lời tôi không thích nghe, đến lúc đó cô nên cẩn thận suy nghĩ mình làm như thế nào giữ được đầu lưỡi của mình!"

Lý Lệ tức không chịu được, nhưng Lãnh Diễm nói đùng, hiện tại nếu cô ta không chịu đựng, chỉ bằng Lãnh Diễm, muốn bóp chết cô ta như bóp một con kiến là chuyện vô cùng đơn giản!

Lý Lệ chỉ có một người, thư ký đằng sau không phải là người trong cuộc khó mà nói, huống chi nam thư ký này cũng có mắt nhìn người, rõ ràng biết Lý Lệ đang khiêu chiến với người nào. Là ai? Đó là đại gia của cả thành phố A, trong thành phố A không có mấy người dám khiêu chiến với Lãnh Diễm đâu. Biết đối thủ là Lãnh Diễm, nam thư ký này càng không dám ra mặt vì Lý Lệ.

Hai vợ chồng Lãnh Diễm đều không phải là người tốt bụng, hai vợ chồng cùng nói có thể đem người sống nói thành chết, người chết có thể lập tức sống lại. Có thể nghĩ cuối cùng Lý Lệ đầy bụng hỏa nhưng không có chỗ phát.

Khi về tới thành phố A đã là buổi chiều, Lý Lệ trực tiếp đến công ty, vào phòng làm việc liền suy nghĩ. Thư ký bên ngoài không dám nói lời nào, liền cẩn thận làm công việc của mình. Bọn họ đi một ngày, công việc còn rất nhiều nha.

Lý Lệ ở bên trong đập phá trong lòng càm thấy tốt hơn nhiều, nhấn nội tuyến nói với thư ký: "Anh đi vào một chút."

Nâm thư ký liền run tại chỗ, nghe Lý Lệ nói có cái gì không đúng a, rất lạnh, rất dọa người.

Kết quả khi thư ký đi vào liền bị người đẩy ngã xuống đất. Lý Lệ lập tức nhào tới, giống như sói xám vậy. Nam thư ký hoàn toàn ngu dại, hắn cũng không phải chưa từng có phụ nữ, ngược lại hắn ở bên ngoài chơi đùa không ít. Nhưng lần này Lý Lệ như vậy khiến hắn bị dọa hết sạch, phía dưới vẫn ỉu xìu. Điều này khiến Lý Lệ tức giận, nhưng thủ pháp của cô ta không tệ, lại trong tình huống này, thật vất vả mới làm cho thư ký có phản ứng, liền phát tiết hạ xuống. Kết quả đoán chừng nam thư ký không có trạng thái tốt, chưa tới mười phút liền phóng.

Lúc Lý Lệ đi hoàn toàn không nhìn hắn một cái, giống như đang cười nhạo vậy. Sau khi Lý Lệ đi nam thư ký mới phản ứng được, mình bị một người phụ nữ…….

———lời ngoài mặt———-

Khụ khụ, xin chú ý, không phải vì tôi viết Lý Lệ bẩn, mà là cô ta có bệnh. Dù sao cô ta mười lăm tuổi đã tiếp xúc với chuyện đó, tâm lý của cô ta cũng dần dần thay đổi. Phần sau sẽ có…….

113. Chương 114

Lúc đi ra Lý Lệ đã cảm thấy muộn khí của đang trào dâng trong lòng đã giảm đi nhiều, ngẩng đầu liếc nhìn lá cây ven đường, sau đó khóe miệng từ từ nâng lên nụ cười nhất mạt. Nghiêm Hi, cô cứ chờ xem……

Nam thư ký từ từ đứng dậy, mặc quần áo lại, ở nơi này làm chuyện này, đây quả thực là bị Lý Lệ cắn cho hả giận. Miệng bị cô ta cắn cũng ác thật, đã chảy ít máu. Nam thư ký hơi tức giận, người đàn bà này đúng là không nhìn ra được, lại còn làm cả chuyện này!

Chuyện nhà họ Chu đã được giải quyết, Nghiêm Hi không phải vì muốn giúp nhà họ Chu. Theo ý cô nhà họ Chu không có gì cả, nhưng Lý Lệ nhìn trúng, Lý Lệ vì lấy được Chu thị khẳng định sẽ quăng tiền ra. Nếu như Lý Lệ thực sự lấy được quyền khống chế Chu thị, quả cân trong tay Lý Lệ lại nặng thêm một phần, Nghiêm Hi làm sao có thể để chuyện đó xảy ra? Dĩ nhiên không được, Nghiêm Hi mới nhúng tay vào. Coi như Lý Lệ trộm gà không được còn mất nắm gạo, chẳng những không lấy được Chu thị, ngược lại mang tiền đầu tư vào đó hơn nửa. Tuy nói là đầu tư nhưng lấy hiện trạng của Chu thị, muốn lấy tiền về là không thể nào.

Hiện tại Lý Lệ đang thiếu tiền, cô ta cúi đầu nhìn tay mình, vốn dĩ đôi tay này nắm giữ rất nhiều tiền, nhưng hiện tại vì Nghiêm Hi mà mất đi. Hạng mục xây dựng vùng giải phóng cũ kia còn cần rất nhiều tiền, mà tiền trong tay cô ta lại mất đi hơn nửa. Lý Lệ cúi đầu nghĩ tới chuyện của mình, khong chú ý tới một người đàn ông đang đứng trước mặt mình. Lý Lệ cúi đầu đi tiếp, chợt bị cánh tay của người đàn ông kia kéo lại.

Lý Lệ cả kinh, sau đó nhìn người đàn ông này, chợt phục hồi tinh thần lại kêu lớn: "Anh là ai, buông tay nếu không buông tay tôi sẽ kêu lên."

Người đàn ông kia đầu đội mũ lưỡi trai, đôi mắt lạnh lùng nhìn Lý Lệ, nhìn thật lâu, miệng mân chặt, như đang rất tức giận, mắt như một khối băng nhìn người đàn bà này. Người đàn ông này chính là người muốn giết Nghiêm Hi khi trong bệnh viện ở thành phố G, gọi là Hoàng Vĩ. Sau chuyện kia Lận Khiêm cũng không chỉnh hắn, ngược lại đưa đến quân đội tiếp thu huấn luyện chính quy, sau đó được giữ lại bên cạnh anh đến bây giờ.

Đối với Lãnh Diễm, Hoàng Vĩ không biết nên nói gì. Hắn có cảm giác mình thật có lỗi với người ta, người ta đối tốt với hắn như vậy mà hắn còn muốn hại người. Nhưng mà đối với Lý Lệ, hắn cũng không bỏ được, dù là khi đó Lãnh Diễm để cho hắn tận mắt chứng kiến mấy chuyện, để cho hắn thấy rõ diện mạo thật của Lý Lệ. Hoàng Vĩ vẫn có chút khó tiếp nhận nhưng hắn hiểu được, mình yêu người đàn bà này. Lòng của của cô ta so với xà hạt còn ác hơn, hắn biết, nhưng chính là không bỏ được.

Hoàng Vĩ nhìn Lý Lệ thịnh khí lăng nhân trước mắt, chợt không nhịn được nhếch miệng nở một nục cười lạnh, đối mắt lạnh lùng nhìn Lý Lệ, sau đó nói: "Lý Lệ, cô thật sự không nhớ tôi hay là đang giả bộ vậy? Tôi thấy thời gian này cô thật biết giả bộ, cô nói hiện tại cô không nhận ra tôi là thật hay giả đây?" Thật ra trên đường đời Hoàng Vĩ cùng thường thấy những bộ mặt hắc ám kia, cho nên lúc nói chuyện ít nhiều cũng màng một chút âm u máu tanh, thậm chí khi người này đang đùa ngoan, đối thủ cũng có thể nghe thấy được vị huyết tinh trên người hắn, người như vậy rất đáng sợ.

Mũi Lý Lệ cũng ngửi thấy huyết tinh khiến cô ta khó chịu muốn nôn mửa, mắt mở to, nhìn người đàn ông trước mắt này giống như nhìn thấy ma quỷ máu me be bét khắp người. Lý Lệ giùng giằng kêu: "Anh ở đây nói nhăng nói cuội gì vậy, anh là ai? Mau buông tay, tôi kêu người, cứu mạng a!" Lý Lệ đã sớm quên người tên Hoàng Vĩ rồi, hơn nữa trước kia hai người chỉ thấy qua mấy lần, liên lạc với hắn cũng chỉ qua điện thoại, ai biết được người này trông thế nào.

Lần này Hoàng Vĩ tới không đơn thuần muốn hỏi Lý Lệ còn nhớ hắn hay không, thật ra thì hắn biết Lý Lệ không nhận ra mình, hắn chính là muốn tận mắt biết một chút về diện mạo thật của Lý Lệ mà thôi, sau khi nhìn thấy hắn sẽ chết tâm.Thật ra trong cảm nhận của hắn Lý Lệ và người đàn bà trước mắt này không giống nhau chút nào. Thì ra, đoạn tình cảm này của hắn đúng như Lãnh Diễm nói, cũng không thể gọi là tình cảm, bởi vì đối phương hoàn toàn chính là biểu diễn giả dối bên ngoài mà thôi. Nhân vật hư cấu, từ đầu đến cuối chỉ là một đoạn tình cảm hư ảo mà thôi.

Hoàng Vĩ nghĩ, người đàn bà như vậy, có cái gì tốt mà không bỏ được. Nghĩ lại trước kia mình thật đúng là ngu thật, nghĩ đi nghĩ lại, Hoàng Vĩ bật cười, thật ra nụ cười kia ít nhiều cũng còn chút khổ sở. Hắn cứ như vậy nắm lấy Lý Lệ, sau đó Lý Lệ liền cứng người lại, càng nhìn càng thấy người này giống bệnh thần kinh, không phải là chạy từ bệnh viện thần kinh ra chứ?

Lý Lệ cảm giác mình làm sao mà xui xẻo vậy, hôm nay cô ta đã đủ xui xẻo lắm rồi, tiền của mình bị lấy

mất, hạng mục kia cô ta còn không biết phải làm như thế nào đây. Làm sao bây giờ, vốn nghĩ hiện tại tan việc, đi tìm Lý Thánh Đức nghĩ biện pháp, ai biết bị một tên bị bệnh thần kinh cản lại chứ.

Trong nháy mắt tâm Lý Lệ hoảng, sau đó chợt nhớ lại đây là đầu đường, cô ta cần gì phải sợ. Lý Lệ trấn định lại, hắng giọng kêu lên một tiếng: "Người đâu mau tới, cứu mạng a."

Hoàng Vĩ cảm thấy Lý Lệ này thật ngây thơ, hơi dùng sức trên tay, kéo Lý Lệ vào trong lòng ngực gắt gao ôm, người bên ngoài nhìn vào còn tưởng rằng hai người yêu nhau đang giận dỗi. Hoàng Vĩ lạnh lùng nhìn lướt qua những người đi đường, lập tức những ánh mắt tò mò của người đi đường không dám nhìn tới nữa, cô ta còn trông cậy vào bọn họ tới cứu người?

Miệng Hoàng Vĩ dán vào lỗ tai Lý Lệ: "Cô nhìn cô một chút đi, đừng nói bọn họ muốn đến cứu cô, dù bọn họ tới cũng sẽ không cứu cô. Cô cho rằng xã hội này còn có người tốt xen vào việc của người khác ư? Cô cho rằng trong những người này ai là người chân chính muốn tới giúp cô? Cô cảm thấy, nếu như hiện tại tôi trực tiếp kéo vào trong xe, sẽ có người báo cảnh sát giúp cô không?"

Lý Lệ nghe những lời này trong nháy mắt ngây dại. Đúng vậy, bây giờ con người là như vậy, dù hắn ta ở trên đường cái trói người thì như thế nào? Coi như cô ta hét lên thì sao, sẽ không có người đi lên cứu cô ta, ai sẽ vì một người xa lạ mà đi đắc tội với hung thần ác sát này? Cuối cùng người bị bắt đi, đoán chừng cũng không có người nào đi báo cảnh sát.

Trong nháy mắt Lý Lệ liền ngoan ngoãn, không kêu không làm khó, hiện tại trong đầu cô ta cũng không nhàn rỗi, vừa rồi người đàn ông này nói gì? Chẳng lẽ biết ô ta? Cẩn thận nghĩ lại bộ dạng của người đàn ông này, sau đó trong đầu dùng sức tìm tòi, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có chút ấn tượng mơ hồ, cái gì cũng không rõ.

Hoàng Vĩ liền cười, nhìn dáng vẻ cau mày khổ não của cô ta, cười lạnh: "Hiện tại mới biết sợ? Giờ mới biết nghĩ có biết tôi hay không? Không cảm thấy hơi trễ rồi sao?" Sau khi nói xong lập tức bỏ Lý Lệ ra, Lý Lệ bị một lực lớn đẩy ra, giày cao gót bị trật, sau đó kêu thảm một tiếng, chỉ có cảm giác mắt cá chân mình đau nhói như bị kim châm, sau đó cả thân thể liền ngã trên mặt đất.

Hoàng Vĩ đứng từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt tràn ngập sự coi thường: "Lý Lệ, tôi chờ kết quả của cô." Nói xong cũng đi, vừa quay người về phía sau lại giống như nhớ tới cái gì đó, lại quay đầu nhìn cô ta nói: "Đúng rồi, lần tới nhìn thấy tôi xin đi đường vòng, nếu không tôi không biết sẽ làm chuyện không tốt gì đâu. Bởi vì gương mặt này, dáng dấp này quá kinh tởm, tôi nhìn thấy sẽ nổi giận." Nói xong liền đi thẳng.

Vốn Lý Lệ còn tưởng rằng người này muốn đi, cô ta ở nằm rên mặt đất trước cửa công ty như thế này bị người ta nhìn thấy rất không tốt, lập tức muốn bò dậy. Ai biết đột nhiên hắn xoay người, Lý Lệ vốn bị trật chân, lại bị kinh động, trên chân lại nhéo một cái. Lý Lệ nhìn người nọ đi xa, rên trán đã chảy đầy mồ hôi.

Thử hoạt động chân một lần, liền cảm thấy chân giống như không phải là của mình. Hết cách rồi, trực tiếp gọi điện chon am thư ký vẫn còn ở trong công ty, điện thoại vừa thông Lý Lệ cũng không khách khí trực tiếp phát ra mệnh lệnh: "Anh đi xuống một chuyến." Nói xong trực tiếp cúp máy.

Ở trước cửa chính Thánh Đức, na thư ký nhìn Lý Lệ té một bên không đứng dậy nổi liền cười, cười rất sung sướng. Đau đi, đau chết cô ta đi, người đàn bà như vậy nên bị đàn ông chà đạp. Con mẹ nó cô ta bị bệnh rồi, lão già cô ta cũng mặc cho người ta chơi, nhiều đàn ông như vậy còn không thể thỏa mãn cô ta? Lại dám đem hắn……

Nam thư ký núp ở một bên khoảng mười phút, cắn răng nghiến lợi nhìn Lý Lệ bị đau không động được trong mười phút, sau đó mới giả bộ gấp gáp từ trong cao ốc chạy ra nhìn xung quanh. Cuối cùng vẫn là Lý Lệ lên tiếng trước, vừa đau vừa mắng trong lòng, tên thư ký này có còn muốn làm hay không, thế nào mà động tác chậm như vậy!

Nam thư ký vừa nhìn thấy Lý Lệ ngồi dưới đất liền ngây dại, sau đó lập tức chạy đến muốn đỡ cô ta, kết quả Lý Lệ gào khóc kêu lên: "Anh bị mù à, không thấy chân tôi bị thương hay sao, còn không mau một chút đưa tôi đến bệnh viện."

Nam thư ký bị chửi, trong lòng bất mãn lạnh lùng khẽ hừ, trên mặt lại rất nghe lời, lúng túng nhìn Lý Lệ. Ngượng ngùng nói một câu: "Lý tiểu thư, tôi lập tức…." sau đó liền ôm ngang Lý Lệ lên xe rồi chạy thẳng

tới bệnh viện.

Người vừa đi, một chiếc bố già chầm chầm chạy lại tới hướng Hoàng Vĩ vừa đi, một đoạn sau liền nhìn thấy bóng dáng của Hoàng Vĩ. Hoàng Vĩ đang đứng ở ven đường hút thuốc lá, thấy chiếc xe liền ném điếu thuốc trên miệng xuống, không nói một tiếng liền mở cửa tay lái đi vào.

Lãnh Diễm vừa nổ máy vừa nhìn Hoàng Vĩ ở tay lái phụ, giống như đùa giỡn hỏi: "Buông tay?" Vừa rồi Hoàng Vĩ lôi kéo cùng Lý Lệ, anh ở trong xe nhìn thấy rất rõ ràng. Nếu không phải Hoàng Vĩ thật sự buông tay, sẽ không xuống tay với Lý Lệ. Thấy dáng vẻ bị đau của Lý Lệ, Lãnh Diễm liền nghĩ, đoán chừng rất đau. Sau đó lại liếc mắt nhìn giày cao gót 10 phân trên đôi chân kia, trong miệng chậc chậc không dứt. Hoàng Vĩ này đúng là không biết thương hương tiếc ngọc gì cả, biết rõ phụ nữ mang giày cao gót mà trẹo chân thì là nghiêm trọng nhất, kết quả hắn còn thiếu thận trọng dùng khí lực lớn như vậy, thiệt là……

Lý Lệ đến bệnh viện liền gọi điện thoại cho Lý Thánh Đức, hiện tại cô ta có chút sợ hãi. Khi Lý Thánh Đức đến liền dặn dò nam thư ký đi mua đồ ăn, sau đó nhìn Lý Lệ nằm trên giường không nhúc nhích được hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra?"

Lý Lệ lập tức oa oa khóc, khóc đến rất đau lòng. Cô ta níu lấy tay áo Lý Thánh Đức nói: "Con không biết, người kia đột nhiên xuất hiện. Hắn còn uy hiếp con, con phải thối lui khỏi hạng mục đấu thầu kia, nếu không sẽ không khách khí với con. Cha, con rất sợ hãi, ô ô ô,…." Lý Lệ nhào vào ngực Lý Thánh Đức, cặp mắt lại như có độc, rõ ràng một đôi mắt như rắn độc đang rình mồi, nhưng âm thanh lại run rẩy sợ hãi.

Lý Thánh Đức vừa nghe, phản ứng đầu tiên chính là Nghiêm Hi làm, liền tức giận bừng bừng. Thật quá đáng, Nghiêm Hi muốn giết người? Tại sao có thể làm như vậy chứ, quả nhiên đứa con gái này giống mẹ của nó, mẹ con đều độc ác như vậy, một chút đường sống cũng không lưu lại cho người khác.

Lý Lệ còn nói tiếp: "Cha, vốn hôm nay con phải đi đến thành phố G, con muốn công ty đã sụp đổ Chu thị, dù sau trước kia ta cũng hợp tác với Chu thị, Chu thị sụp đổ đối với dự án của chúng ta không có lợi, con còn muốn sau khi thu mua Chu thị tiếp tục để cho nhà họ Chu quản lý. Nhưng là……Nhưng là……" Lý Lệ há miệng một hôi, mắt cũng không dám nhìn thẳng Lý Thánh Đức, trốn tránh không dám nói lời nào.

Lý Thánh Đức liền nói: "Nhưng là cái gì, con nói!" Ngược lại hắn muốn nhìn một chút, con gái của hắn còn có cái gì nó làm không được!

Lý Lệ nói: "Nhưng là, ban đầu mọi thức đều tốt, rất thuận lợi. Kết quả Nghiêm Hi liền xúi giục Chu Kỳ cầm dao tới giết con. Ở đó chỉ cón thư ký là người của con, cuối cùng cảnh sát tới một phòng toàn bộ mọi người đều trợn mắt nói mò. Bọn họ nói đều là lỗi của con, căn bản Chu Kỳ không cầm dao giết người." Thật ra chuyện này cũng không phải Lý Lệ nói càn, trong lòng cô ta ít nhiều cũng biết, chuyện này không có quan hệ gì với Nghiêm Hi. Nếu không phải Nghiêm Hi phản xạ không điều kiện đá con dao trên tay Chu Kỳ xuống, có lẽ nên nói, Nghiêm Hi không muốn bởi vì cô ta mà khiến Chu Kỳ gánh vác tội danh giết người.

Nhưng đây là sự thật, cô ta nói chuyện thật thì có lỗi gì? Cô ta chỉ nói ra, Lý Thánh Đức nghĩ như thế nào là chuyện của Lý Thánh Đức, cô ta mặc kệ.

Lý Thánh Đức nghe xong trực tiếp nhớ tới Nghiêm Tử Hoa. Khi đó không phải Nghiêm Tử Hoa cũng có lúc muốn giết hắn ư, nhưng dầu gì Nghiêm Tử Hoa cũng tự thân động thủ. Hiện tại thì tốt rồi, không hổ là con gái của Nghiêm Tử Hoa, thủ đoạn so với Nghiêm Tử Hoa còn cao siêu hơn, trực tiếp lợi dụng những người ngu nốc kia mượn dao giết người. Tốt, rất tốt!

Lý Thánh Đức qua thật lâu mới nuốt được cục tức này, hắn nghĩ, tại sao đứa con gái duy nhất của mình lại như vậy? Tại sao cố tình giống như mẹ nó, độc ác như vậy cái gì cũng dám làm?

Lý Thánh Đức cảm thấy đứa con gái này của mình vĩnh viễn sẽ không trở lại, giống như Nghiêm Tử Hoa năm đó, không về được. Không chỉ không thể trở về, còn phải biến mất khỏi thế giới này. Nghiêm Tử Hoa năm đó hắn không thể không bỏ qua, nhưng kết quả như thế nào? Kết quả cái mạng của hắn thiếu chút nữa mất trong tay Nghiêm Tử Hoa, người phụ nữ độc ác đó, thậm chí ngay cả chồng của mình cũng dám giết!

Hiện tại Nghiêm Hi cũng giống như vậy hắn không thể để cho bất kỳ một sơ hở nào để cho những người kia lợi dụng tổn thương người của hắn, không thể để lại một khe hở nào.

Đây là lần đầu tiên Lý Lệ nhìn thấy trên mặt Lý Thánh Đứcxuất hiện vẻ mặt thần chết khát máu. Không đúng, buổi chiều hôm nay mới thấy một, nhưng không giống người kia, vẻ mặt Lý Thánh Đức có chút vặn vẹo, hình như là đã nghĩ thông suốt chuyện nào đó sau đó vặn vẹo khoái cảm.

Trong lòng Lý Lệ chợt sợ hãi, vẻ mặt kia không giống thuộc về loại người, giống như dã thú trong đêm khuya ra ngoài bắt người. Nụ cười khoái cảm của bọn họ chính là như vậy, vặn vẹo dọa người như vậy.

Lý Lệ thận trọng đẩy Lý Thánh Đức một cái: "Cha, cha?"

Cũng bởi vì tiếng gọi này, Lý Thánh Đức giống như đang ở nơi nào đó bước ra ngoài, nhìn Lý Lệ như nhìn Nghiêm Tử Hoa năm đó cầm dao muốn chém hắn, trong nháy mắt trong mắt Lý Thánh Đức đều đỏ lên, Lý Lệ bị sợ trực tiếp ôm đầu thét chói tai. Y tá vừa lúc đi qua, vội vội vàng vàng đẩy cửa vào hỏi: "Làm sao vậy?"

Lúc này Lý Thánh Đức mới phục hồi tinh thần lại, sau đó nhìn y tá, xin lỗi cười cười: "Không có việc gì, con gái của tôi bị kinh sợ, tôi an ủi một chút là được rồi, làm phiền cô rồi."

Y tá nhìn thái độ Lý Thánh Đức rất tốt, liền cười cười: "Không có việc gì, có chuyện báo chúng tôi là được." Nói xong liền đi ra ngoài.

Lý Thánh Đức nhìn Lý Lệ, đoán chừng nét mắt vừa rồi của mình thật sự hù dọa người, liền đưa tay vỗ vỗ bả vai Lý Lệ: "Không có việc gì không có việc gì, cha vừa mới nhớ lại một chuyện không vui, đừng sợ."

Lý Lệ vừa nghĩ, mười bảy năm trước không biết đã có chuyện gì xảy ra, hơn nữa Lý Thánh Đức cũng ở trong tù 17 năm, trong thâm tâm không thể nào không có hận. Nói không chừng cũng bởi vì thấy cô ta bị uất ức mà nhớ lại những thứ ngày trước mình phải chịu.

Lý Lệ cẩn thận gật đầu một cái.

Lý Thánh Đức trực tiếp bỏ qua chuyện này hỏi: "Chuyện hạng mục phải nhanh chóng hoàn thành, có vấn đề gì nan giải con cứ tìm tới ta."

Lý Lệ suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu nhìn Lý Thánh Đức, ấp a ấp úng: "Cái đó, vốn tiền bạc đã đủ, nhưng bởi vì muốn mua Chu thị, hơn nửa số tiền trong tay của con đã mua cổ phiếu của Chu thị, trong thời gian ngắn không thể lấy lại được."

Thật ra thì về vấn đề tiền, Lý Lệ luôn muốn đi tìm Lý Thánh Đức, tại sao vậy? Hiện tại chức vị của Lý Thánh Đức là cái gì, chỗ ngồi như vậy không thể nào không kiếm được một xu. Lý Thánh Đức mới lên chức nửa năm, trước kia đoán chừng đó là vì không ra tay. Nhưng Lý Lệ từ đầu đến cuối đều cảm thấy, vị trí tốt như vậy, không với lấy thì thật đáng tiếc.

114. Chương 115

Triệu tổng có chút buồn bực, tiền trong tay Lý Lệ không phai đã bị lấy sao? Tại sao đột nhiên lại có thể có nhiều như vậy?

Nhưng Triệu tổng không hỏi, dù sao tiền đã đưa cho cô ta, bên ông ta không có bất cứ vấn đề gì rồi. Hiện tại hắn không cần quản tiền từ đâu tới, chỉ cần có thể cho hắn thuận lợi thu lại là ổn.

Hạng mục này vừa bắt đầu đã lớn, bên Lãnh Diễm không những lo lắng ngược lại không quá để ý đến hạng mục này. Nghiêm Hi có chút buồn bực, cô rất muốn hỏi anh, anh vì sao không gấp chút nào vậy?

Nhưng cuối cùng Nghiêm Hi cũng không đế ý nữa, Lãnh Diễm kiếm tiền vì cô, anh không vội cô gấp làm gì, Nghiêm Hi nghĩ, vẫn là nên nhịn.

Lý Lệ một người ngồi ở trong phòng làm việc xem văn kiện, đột nhiên điện thoại gọi tới, liền nhận lấy nghe. Lý Thánh Đức gọi điện thoại tới nói: "Chuyện tiền bạc, con cứ làm đi, có chuyện gì đều có cha ở đây, không cần quá lo lắng. Cha không có điều gì khác để nói, duy nhất là con phải mạnh mẽ, mục tiêu của con không phải là Chu thị nho nhỏ này mà là Lãnh Diễm."

Lý Lệ sửng sốt một chút, sau đó mắt chầm chậm nheo lại, nở nụ cười. Thật không ngờ, Lý Thánh Đức lại nổi lên ý định với Lãnh Diễm. Lý Lệ liền cười cười, sau đó nói: "Cha, chuyện này, cha quyết định?"

Lý Thánh Đức nhìn hình Nghiêm Tử Hoa trên bàn làm việc của mình, sau đó đưa tay úp hình xuống, trịnh trọng mở miệng: "Không sai, cha đã quyết định. Nhưng hiện tại thực lực của chúng ra vẫn chauw đủ, phải cẩn thận, Lãnh Diễm, không phải là người dễ đối phó."

Lý Lệ cười cười, Lãnh Diễm có đối phó được hay không trong lòng cô ta nắm chắc, sẽ không ngu mà đi tìm phiến phức với Lãnh Diễm, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn: "Cha, con hiểu, cha yên tâm."

Lý Lệ ra lệnh một tiếng, tất cả công ty bắt đầu vào tiến trình thực hiện dự án, liên tục làm thêm giờ, lần này còn lợi hại hơn, có vài người trực tiếp ở lại qua đêm trong công ty.

Lý Thánh Đức cũng tìm đường đi dễ dàng hơn cho Lý Lệ, dự án này bọn họ đã bỏ ra công phu rất lớn, không thế vứt bỏ. Chẳng những không thể ném đi, mà còn là cơ hội tốt để xử lý vài chuyện.

Lý Thánh Đức ở trong cục thuế gần đây triển khai một hội nghị, quan viên phía dưới cầm tài liệu tố cáo trong tay nhìn lẫn nhau, sau đó cũng không nói gì. Ai cũng không ngờ, Lý Thánh Đức nhận chức hơn nửa năm, thanh tam hỏa mới bắt đầu đốt. Nguyên bổn nhìn Lý Thánh Đức an tĩnh mấy tháng, còn tưởng rằng cứ như vậy. Ai biết a……

Lý Thánh Đức nhìn phía dưới, nhẹ nhàng nói: "Tài liệu này tất cả mọi người đều đã đọc rõ? Bên trong cục thuế chúng ta khẳng định tồn tại lỗ hổng, những lỗ hổng này là do một số công ty tạo ra. Chúng ta kiên quyết không cho phép sự tồn tại của những người này. Những người này là ai, chúng ta phải đặc biệt điều tra những người đó ở trong cục, phải tra cho kỹ, không được để có lỗ hổng." Cục trưởng đã phân phó, người phía dưới liền luống cuống, đây là muốn bắt đầu cải chỉnh?

Nói thật, người ở trong cục thuế này, có người nào là trong sạch? Mọi người nhìn tài liệu tố giác trong tay, sau đó ở trong đầu bắt đầu nghĩ kế sách.

Lãnh Tiểu Tam đột nhiên nhận được tin tức này, chuyện gì đã xảy ra? Muốn tới kiểm toán?

Đùa gì thế! Lãnh Tiểu Tam ngồi ngây tại chỗ, cúp điện thoại suy nghĩ một chút, phải nói chuyện này với lão đại. Lãnh Tiểu Tam vội vội vàng vàng chạy vào phòng làm việc của Lãnh Diễm. Lãnh Diễm nghe Lãnh Tiểu Tam nói xong, từ đầu đến cuối chỉ duy trì một bộ dáng. Sau khi Lãnh Tiểu Tam nói xong, Lãnh Diễm suy nghĩ một chút, cũng không biết đang nghĩ gì, sau đó nhìn Lãnh Tiểu Tam, không hề thấy chút hốt hoảng nào, lẳng lặng nói: "Tôi biết rồi, cậu đi làm việc đi."

Lãnh Tiểu Tam nhìn bộ dáng này của Lãnh Diễm liền cảm thấy an tâm, mười năm này cái gì cũng không gặp qua, cuối cùng còn không phải là hóa giải?

Sau khi Lãnh Tiểu Tam đi ra ngoài đôi mắt Lãnh Diễm liền lạnh đi, nhìn cửa phòng làm việc của mình, mắt giống như đã trải qua một trận gió lớn. Qua một hồi lâu, cầm điện thoại di động lên bấm một chuỗi số, cười nói: "Bên của các người có người nào không hài lòng với tôi, chuyện gì đã xảy ra?"

Cũng không biết người bên kia nói gì, sắc mặt Lãnh Diễm lạnh lùng, cuối cùng quẳng xuống một câu: "Được rồi được rồi, tôi mặc kệ đây là cố ý hay là ngoài ý muốn, tôi chỉ muốn kết quả cuối cùng, tự ông làm." Nói xong trực tiếp đặt điện thoại xuống.

Cầm chặt điện thoại trong tay, sau đó dựa vào ghế nghĩ. Lý Thánh Đức lợi hại, thậm chí anh cao thấp như thế nào còn chưa biết rõ mà dám ra tay? Chuyện cười! Lửa giận trong lòng dâng lên, nhớ tới Nghiêm Hi, người này còn là cha ruột của Nghiêm Hi không, cha ruột cũng có thể làm như vậy? Chuyện năm đó anh đã không nhắc đến, ở tong tù 17 năm mà vẫn chưa tỉnh ngộ, có phải là một người cha nữa không? Thật không thể tin được.

Cảm giác lửa giận trong lòng quá lớn, Lãnh Diễm đưa tay kéo kéo cà vạt trên cổ mình, cuối vẫn cảm thấy bực mình không chịu nổi, liền hất tay rơi vỡ điện thoại di động.

Đối với việc R&D trốn thuế không phải là một phần hai phần, đột nhiên cũng bị đào lên. Vốn trong tay Lý Thánh Đức chỉ có một tin tố giác, sau đó liền tóm lấy, dùng sức đào móc, đã đem toàn bộ những thông tin tố giác của mấy năm này đào lên. Những thủ hạ kia nhìn sửng sốt, những tin này bất quá chỉ là những tin

tố giác bình thường, là một công ty thì sẽ có người tố cáo, những người tinh tường liếc mắt nhìn cũng biết là của những công ty đối địch hoặc là của những người nhàn rỗi không có chuyện gì làm. Nhưng Lý Thánh Đức thì không, những người trải đời biết những tin này là giả, nhưng người dân thì không biết. Nếu những tin này lộ ra, đoán chừng những người dân kia sẽ vô cùng thất vọng với R&D. Công ty này cực kỳ có tiếng trong thành phố A, công ty không chỉ có thực lực cường đại, mà tổng tài cũng có mị lực rất lớn. Như thế rất tốt, nội bộ công ty này bị gièm pha, Lãnh Diễm còn có thể tiếp tục không lo lắng nữa hay sao?

Những báo cáo này đều được công bố, trong khoảng thời gian ngắn khiến Lãnh Diễm nổi danh, đồng thời cũng làm Lý Thánh Đức nổi danh, nhưng thanh danh của hai người này là bất đồng. Trước đây Lãnh Diễmluôn xuất hiện ở thành phố A với hình tượng người đàn ông thành công, mặc dù số lần xuất hiện không nhiều lắm nhưng tên của anh ai cũng biết đến, chẳng qua mọi người chưa nhìn thấy mà thôi. Lúc này thì tốt rồi, người đang thành danh này khiến mọi người biết là như thế nào rồi, hình tượng của Lãnh Diễm cũng bị gièm pha, mọi người tranh nhau bàn tán bình phẩm.

Trong một thời gian các loại tin tức của Lãnh Diễm tràn ra không dứt.

Mà Lý Thánh Đức lại có danh tiếng quan cao của chính phủ. Mọi người đều cảm thấy vị quan này rất tốt, đặc biệt tìm ra những loại vi phạm pháp luật này. Chỉ có người quan này mới vì nhân dân làm việc…….

Nghiêm Hi nhìn tờ báo, càng nhìn càng cảm thấy không thể tin được. Nhìn bộ dạng của Lý Thánh Đức qua báo chí, trong lòng khó chịu ghê tởm. Ném tờ báo xuống đất, lại nhìn Lãnh Diễm với dáng vẻ không sao cả kia, Nghiêm Hi há hốc mồm muốn hỏi rốt cuộc anh nghĩ như thế nào.

Kết quả Nghiêm Hi còn chưa mở miệng cửa phòng làm việc bị người thô lỗ đẩy ra. Nghiêm Hi sững sờ, phòng cửa tổng tài khi nào bị người trực tiếp đẩy ra?

Nghiêm Hi cảm thấy không ổn, quay đầu lại nhìn, thấy một đám người ăn mặc đồng phục trực tiếp tiến vào, phía sau còn có ký giả, đèn flash không ngừng soàn soạt lóe sáng khiến mắt Nghiêm Hi đau. Nghiêm Hi không vui híp mắt nhìn những người kia, trực tiếp mở miệng: "Các người làm gì vậy? Cẩn thận tôi gọi an ninh!"

Ai biết cô không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng liền bị những ký giả kia điên cuồng chụp không dứt. Hiện tại những hành động của những ký giả này thật điên rồ, ai biết chuyện gì đã xảy ra, Lãnh Diễm trốn thuế bị kiểm tra, tin tức này lớn bao nhiêu. Nếu cướp được tít trang đầu, tiền thưởng cuối năm liền có.

Kiên nhẫn của Nghiêm Hi bị những người kia làm cho biến mất, suy nghĩ một chút, những ký giả này gần đây liều mạng chĩa ống kính vào Nghiêm Hi, làm cho Nghiêm Hi lui bước, cuối cũng thối lui đến góc tường bất động, liền rống lên: "Các vị tới đây làm gì, nơi này là công ty, không phải là đường cái để cho các vị tùy ý chụp. Các người ở tòa soạn nào, cẩn thận tôi tố cáo các vị làm cản trở công ty chúng tôi hoạt động."

Những ký giả kia càng thêm hung hăng ngang ngược, cảm thấy Nghiêm Hi nói chuyện quá không khách khí, đây điển hình là sắc mặt của người có tiền, nói cũng không dừng, những người này càng thêm điên cuồng chụp.

Lãnh Diễm thoải mái nhàn nhã đứng lên nhìn mấy người mặc đồng phục, những người này đều là người hiểu biết rõ Lãnh Diễm. Việc ngày hôm nay bọn họ không muốn làm, người nào không biết thế lực nhà họ Lãnh như thế nào. Cái gì nói đến là có thể đến, không phải chỉ là nhận được một chút tin tố giác thôi sao, căn bản không có gì đáng ngạc nhiên.

Lãnh Diễm cũng biết mình không có việc gì, Lý Thánh Đức chơi chiêu này anh hiểu, Lý Thánh Đức không phải muốn kiểm tra anh, Lý Thánh Đức không ngốc, biết đánh ngã anh. Đoán chừng mục đích của Lý Thánh Đức chính là dự án kia, ngày mai chính là ngày đấu thầu cuối cùng. Hiện tại anh gặp chuyện không may, cổ phiếu của công ty sẽ biến động. Lý Thánh Đức nắm bắt thời gian quá chuẩn, nhưng ông ta lại trực tiếp sử dụng quyền lợi trong tay mình, nếu như chuyện này bị nói ra ngoài, tất cả mọi người không phải là người ngu. Không phải ông ta nói cái gì cũng được, một mệnh quan triều đình lại dám lợi dụng quyền lực trong tay mình lấn áp lương dân, ông ta không sợ xảy ra chuyện hay sao?

Mấy nhân viên bất đắc dĩ mở miệng, ý tứ rất rõ ràng, hiện tại anh cần phối hợp điều tra. Lãnh Diễm nhìn trận chiến trong phòng làm việc của mình, sau đó khẽ nhếch môi cười nói: "Tốt." Sau đó tầm mắt xẹt qua

Nghiêm Hi bị ký giả vây quanh, cất giọng nói: "Các vị, không phải các người muốn phỏng vấn tôi sao?" Một câu nói này của anh khiến cho các ký giả hồi phục tinh thần, sau đó lập tức bổ nhào về phía Lãnh Diễm.

115. Chương 116

Nghiêm Hi nhìn những ký giả điên cuồng kia, trong mắt có chút lo lắng. Chứng kiến những người mặc đồng phục mang Lãnh Diễm đi, Nghiêm Hi không nghĩ trực tiếp nhào vào, lôi y phục của Lãnh Diễm không cho đi, giống như gà mẹ che chở gà con nhìn những người đó, đôi mắt căm tức nhìn nhóm người quấy rối: "Các người làm cái gì vậy, không có bất kỳ chứng cớ nào liền muốn dẫn người đi, có vương pháp hay không!"

Nhân viên tư pháp cảm thấy thật khó khăn, chuyện này chính là không có chứng cớ, nhưng người ở trên đã nói, dẫn người đi chỉ là hình thức để phối hợp điều tra mà thôi, căn bản không gọi là bắt người. Một người giải thích với Nghiêm Hi, nhưng giải thích vô dụng, Nghiêm Hi cảm thấy không thể cứ để cho những người này mang Nghiêm Hi đi như vậy.

Ký giả bên cạnh vừa chụp vừa ghi chép lại tình huống trong này, có người trực tiếp nói Nghiêm Hi nổi tính đại tiểu thư, làm trở ngại nhân viên tư pháp làm việc.

Nghiêm Hi cũng không quản những người kia nói gì, chỉ lôi kéo Lãnh Diễm không buông tay. Hôm nay nếu muốn cô buông tay, trừ phi Lãnh Diễm không đi.

Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi lúc này, trên mặt vẫn là nhàn nhạt, khi anh đối mặt với người ngoài luôn là vẻ mặt nhàn nhạt này, không tỏ ý gì.

Nghiêm Hi nhìn Lãnh Diễm bị những người đó mang đi, nhìn Lãnh Diễm đi với thần thái nhàn nhã phía trước, một chút cũng không lộ vẻ nhếch nhác. Nghiêm Hi không nháy mắt nhìn người người đó biến mất ở ngoài của, đám ký giả kia vẫn không ngừng chụp. Cửa phòng làm việc bị đóng lại trong nháy mắt, Nghiêm Hi giống như không có chuyện gì xảy ra xoay người nhìn những ký giả kia, chậm rãi cười nói: "Các vị, đến lúc này rồi các người còn muốn ở đây chụp cái gì? Nếu không đi tôi liền gọi an ninh!"

Một đám ký giả đều như Tôn Ngộ Không, nhìn Nghiêm Hi một cô gái bé bỏng nhưng không vì Lãnh Diễm mà lộ ra một chút lo lắng, trong lòng bọn họ liên kinh ngạc trước người phụ nữ này. Một người phụ nữ, mạnh mẽ như thế nào mới có làm như vậy?

Nhìn máy ảnh trong tay lại nhìn bản ghi chép của mình, nên chụp cũng đã chụp, nên hỏi cũng đã hỏi, bọn họ không còn lý do nào ở chỗ này nữa rồi. Còn không bằng dứt khoát rời đi, anh nình R&D cũng không phải là người bình thường để chống lại, điều này cả thành phố A đều biết.

Giống như lúc tới, một đám ký giả ầm ầm kéo tới, lại ầm ầm rời đi, giống như cơn mưa nặng hạt vậy. Trong giây lát phòng làm việc khôi phục lại yên tĩnh, nhưng lại quá yên tĩnh. Nghiêm Hi một mình đứng ở trong phòng làm việc, mắt kinh ngạc nhìn cửa phòng làm việc đóng chặt, một lúc lâu cũng không phản ứng gì.

Lãnh Tiểu Tam từ bên ngoài đi vào liền nhìn thấy Nghiêm Hi như vậy, giồng như một bức tượng, mỹ lệ nhưng không có tức giận.

"Hi Hi? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Không phải lo lắng, anh ấy ở trên thương trường mười năm nay cái gì mà không gặp qua, chuyện này chỉ là một chuyện nhỏ, không phải lo lắng."

Làm sao Nghiêm Hi không biết chứ, nhưng lần này cô tận mắt thấy, một lần duy nhất. Lãnh Diễm là ai, ở trong lòng Nghiêm Hi cô, Lãnh Diễm nên cao cao tại thượng ngồi ở một chỗ cho người khác ngưỡng mộ, tiếp nhận mọi người quỳ bái. Nhưng lần này không phải như vậy!

Nghiêm Hi định thần lại, sau đó nhìn Lãnh Tiểu Tam lên tiếng: "Chuyện này không lớn, em hiểu, anh không phải lo lắng cho em, nên làm gì thì là đi."

Sau khi Lãnh Tiểu Tam đi ra ngoài Nghiêm Hi liền gọi cho Lý Duệ Thần, nói ý của mình, giúp cô điều tra, nhất định bên chính phủ có người muốn đánh ngã Lãnh Diễm, chuyện này trừ Lý Thánh Đức ra không có ai dám làm. Dù sao chuyện thuế vụ kia, không có công ty nào trong sạch ở mặt này cả. Nhưng Lãnh Diễm xử lý rất cẩn thận ở mặt này, tại sao lại chỉ vì một hai phong thư tố giác liền bị mang đi?

Lý Duệ Thần cũng nói, chuyện này anh sẽ tra, Nghiêm Hi trong khoảng thời gian này phải thật cẩn thận khi xử lý chuyện công ty, ổn định cổ phiếu. Người quản lý cao nhất của công ty là Lãnh Diễm bị điều tra, chuyện này nói lớn là lớn nói nhỏ là nhỏ, sơ ý một chút liền bị lợi dụng, cổ phiếu sẽ xuất hiện biến động lớn. Đến lúc đó dù công ty không làm gì, chỉ cần một chút tin tức linh tinh dẫn đến thị trường chứng khoán biến động, như vậy sẽ tạo thành đả kích trí mạng của R&D rồi.

Sau khi Lãnh Diễm bị mang vào liền trở thành đại gia rồi, cấp trên bên kia tự mình tiếp đãi, tuy nói là phối hợp điều tra nhưng bên trong những người này biết, chỉ là mời Lãnh Diễm tới uống trà tâm sự, sau đó thuận tiện lưu Lãnh Diễm ở chỗ này một đêm mà thôi. Lãnh Diễm giống như đại gia ngồi trên ghế sô pha, hai chân nhếch lên, tứ thái cao nhã nhìn người quản lý. Anh nhìn người nọ cười, cười có chút lạnh lẽo. Người ngồi đối diện trên trán đổ mồ hôi hột, hắn do một tay ông cụ Lãnh nuôi dưỡng, coi như cùng thế hệ với Lãnh Dật Lăng. Theo lý thuyết, hắn chính là trưởng bối của Lãnh Diễm, nhưng không hiểu tại sao mỗi lần hắn nhìn thấy Lãnh Diễm trong lòng đều thấy chột dạ. Hắn không chỉ kiêng kỵ thế lực của nhà họ Lãnh, mà càng kiêng kỵ người trẻ tuổi trước mắt này. Ngay cả ông cụ cũng không biết tôn tử của mình ở bên ngoài mười năm này, phát triển thế lực của mình như thế nào, hắn có thể không sợ?

Lãnh Diễm cười cười nhìn hắn: "Chú, chú là người quản lý của cả thành phố A này, chuyện này chú không nhận được tin?"

Sắc mặt người tái đi, chuyện này thật sự hắn không nhận được tin gì. Lý Thánh Đức đột nhiên làm khó dễ, hắn cũng không nhận được tin gì trước đó, điều này hắn cũng rất tức giận. Cái tên Lý Thánh Đức kia, ngây người ở trong tù mười năm vất vả lắm mới đi ra được, làm sao có thể đàng hoàng ngồi ở vị trí kia? Cái người này muốn làm gì vậy, lại còn đặc biệt chui vào trong miệng cọp để nhổ răng?

Lý Thánh Đức chính là sợ trước đó sẽ có người tiết lộ tin tức này ra ngoài, như vậy Lãnh Diễm sẽ có chuẩn bị, hắn sẽ không thể thuận lợi đi vào bắt Lãnh Diễm, đi vào hay không đi vào khác biệt rất lớn.

Người tiến vào, phóng viên chụp ảnh, chuyện sẽ lớn lên, dân chúng sẽ biết. Người ta biết ngươi tiến vào, ai quản ngươi có phối hợp điều tra hay không, bọn họ mặc kệ. Tin tức truyền thông chen vào, nước dơ này sẽ thành công dội lên trên người Lãnh Diễm. Không phải Lãnh Diễm có thể nhịn ư, ông ta liền xem xem anh ta có bao nhiêu khả năng.

Lãnh Diễm bị bắt, bên ngoài liền nháo nhào, thị trường chứng khoán rung chuyển đó là không tránh được. Ông cụ Nghiêm nhìn tin tức, một hồi khóe miệng câu lên, cười lạnh. Nhục Đoàn Tử ở bên cạnh nhìn thấy, níu lấy miệng ông cụ và cha nhọc: "Ba ba, người xem ông nội cũng cười giống ba." Trước kia đứa bé nhìn thấy cha mình cười như vậy, cảm thấy rất có khí thế, nhóc cũng từ từ cười theo, nhưng mẹ nhóc lại phê bình, nói: "Con chuyện tốt không học lại đi học chuyện xấu?"

Hiện tại nhóc rất hưng phấn, ông nội cũng cười như vậy.

Phong Trác Hạo tiến vào liền thấy vậy, hiện tại hăn đổi gọi thành 'ông cụ' rồi. Dù sao bối phận của Nghiêm Hi với bọn họ có chút rối loạn, dứt khoát gọi là ông cụ thôi: "Ông cụ, người thấy gì?" Dưới tình huống bình thường, ông cụ rất ít khi lộ ra nụ cười này, mà sau khi ông cụ về hưu ở nhà lại càng ít hơn, một khi lộ ra kiểu cười này, có phải hay không đang tức giận?

Nghiêm Đình ném tờ báo trong tay cho hắn nhìn: "Tên Lý Thánh Đức này thật bướng bỉnh, ban đầu nếu không phải ta tò mò Nghiêm Hi muốn làm gì, ta thật sự không nên đem người này cứu ra ngoài."

Phong Trác Hạo cúi đầu nhìn báo cáo, sau đó cười cười, không chút nào để ý nói: "Lãnh Diễm cũng không đơn giản, không cần chúng ta lo lắng." Không phải hắn không quan tâm, thật sự Lãnh Diễm vốn cũng không phải là nhân vật đơn giản. Lãnh Diễm còn nhỏ tuổi hơn mình mà đã ngồi vào chỗ lớn nhất ở thành phố A, đại thiếu tiền nhiệm của thành phố A là hắn xem ra là nên về hưu thôi.

Nghiêm Đình nghiêm túc nói: "Ta hiểu rõ đứa bé kia không cần ta lo lắng, nhưng chuyện này không liên quan gì đến lo lắng hay không lo lắng, là tên Lý Thánh Đức kia!"

Lãnh Diễm bị mời đi uống trà, công ty dĩ nhiên là do Nghiêm Hi trấn giữ. Cô ngồi ở trong phòng là việc của Lãnh Diễm, đọc những tài liệu kia không nói một lời. Sau khi Lãnh Diễm đi thì gọi điện thoại cho cô, nói đừng lo lắng, anh bảo ngày mai trở lại chính là ngày mai trở lại. Hiện tại trong đầu Nghiêm Hi chỉ có tức giận, tức giận Lý Thánh Đức, tức Lý Lệ. Những người này đúng là không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Nếu không phải vì mẹ hiện tại cô đã sớm giết chết những người đó, làm sao có thể để cho bọn họ ở dưới mí mắt của cô mà nhảy lên nhảy xuống chứ, thật sự là tức chết mà.

Cầm điện thoại lên gọi cho Tống Quốc Bằng, Nghiêm Hi nói chuyện rất kiên quyết, không cho cự tuyệt: "Chú Tống, chú bắt đầu chuẩn bị từ hôm nay đi, ngày mai cháu muốn thấy kết quả cuối cùng."

Tống Quốc Bằng nghe mà sững sờ, hắn cũng vừa mới biết chuyện của Lãnh Diễm, nhưng hiện tại Nghiêm Hi nói như vậy có phải hay không có chút nóng nảy. Hắn liền khuyên thử: "Hi Hi, nhất định phải như vậy sao? Bây giờ chưa phải là thời cơ tốt nhất." Kế hoạch của Nghiêm Hi, từ đầu đến cuối hắn đều biết, thậm chí còn giúp đỡ Nghiêm Hi chỉnh sửa vài điểm. Cái kế hoạch kia vô cùng tàn nhẫn đối với Lý Lệ và Lý Thánh Đức, nếu thực hiện kế hoạch này tốt thì bọn họ không có bất kỳ cơ hội nào xoay mình, nhưng hiện tại……

Giọng điệu Nghiêm Hi kiên định: "Không sai, hiện tại cháu muốn bắt đầu, cháu không thể để bọn họ làm như vậy trước mắt mình, cháu không còn tính nhẫn nại nữa rồi. Dù kế hoạch vẫn còn cần thêm chút lửa cháu cũng mặc kệ, tối thiểu khi đó bọn họ không hề ghê tởm cháu được."

Tống Quốc Bằng thở dài, cũng được, dù sao Lãnh Diễm cũng sẽ không bỏ qua ấy người kia. Nhưng hắn vẫn còn có chút lo lắng, liền hỏi: "Vậy chuyện của mẹ cháu, cháu xác định như vậy cũng có thể tra rõ?"

Khi nghe tới lời này Nghiêm Hi vốn dĩ đang thấp đầu trong nháy mắt ngẩng lên, mắt trầm xuống, giống như hãm sâu xuống: "Dạ, cháu xác định."

Cúp điện thoại, Lãnh Tiểu Tam liền gõ cửa tiến vào, đi theo phía sau có một số người. Nhìn Nghiêm Hi trầm mặt, Lãnh Tiểu Tam sững sờ, chủ yếu là chưa từng thấy qua trên mặt Nghiêm Hi xuất hiện dáng vẻ này. Nghiêm Hi ngẩng đầu nhìn bên này, nhìn Lãnh Tiểu Tam một giây, tầm mắt liền chuyển qua những người đứng sau cậu ta. Rất dễ nhận ra những người này đều là trong chính phủ, Lãnh Diễm vừa mới bị mang đi công ty bắt đầu bị kiểm tra rồi.

Nghiêm Hi đứng tại chỗ nhìn ba người phía sau ôm chồng chất sổ sách, Lãnh Tiểu Tam cũng đứng ở phía sau bọn họ. BÌnh thường Lãnh Diễm quản lý tương đối rõ ràng, rất dễ để kiểm tra. Nhưng chẳng cũng là nói tương đối dễ dàng thôi, tỉ mỉ tra một đống sổ sách một chút liền hoa mắt rồi.

Trong ba người này có một là thân tín của quản lý cấp cao, ý tứ của hắn là anh ta chỉ kiểm tra qua là được. Tên thân tín này coi như là lãnh đạo trong ba người, hai người khác là do Lý Thánh Đức phái tới, trước khi tới Lý Thánh Đức đã cẩn thận phân phó, vô luận như thế nào, nhất định phải tra ra vấn đề ẩn trong đó. Hắn rất vất vả mới giam được Lãnh Diễm lại, nếu lần này Lãnh Diễm được thả ra vậy sau này muốn chỉnh anh thì càng khó khăn hơn. Coi như lần này không chỉnh chết anh tối thiểu cùng khiến thực lực công ty Lãnh Diễm tổn thất, chờ khi R&D khôi phục được nguyên khí đoán chừng phải mất một đoạn thời gian dài rồi. Trong khoảng thời giảm xoc này, Lý Lệ và Triệu tổng đã có thể vững bước đi lên, đến lúc đó thực lực đã có, Lãnh Diễm cũng không thể làm gì được. Cho nên lần này chính là một cơ hội.

Nhưng hai người kiểm toán này nhìn một đống giấy tờ trước mắt, lại nhìn nhau, cái gì cũng không nói được. Hai người này không có năng lực mạnh như nhân viên thân tín kia tầm mắt nhất trí nhìn về anh ta, chỉ hi vọng người quản lý cấp cao phái xuống có thể giúp họ điều tra vấn đề. Quan hệ giữa quản lý cấp cao và Lãnh Diễm, mấy người này không biết, cho nên Lãnh Diễm cười Lý Thánh Đức, cười ông ta không tra rõ lai lịch của anh mà trực tiếp ra tay. Hiện tại thì tốt rồi, người phe của ông ta giao trách nhiệm nặng nề là bắt được cái đuôi của Lãnh Diễm vào trong tay người của anh, như thế này còn gì tốt hơn?

Đến nửa đêm, ba người sức cùng lực kiệt, cái gì cũng không tra ra, nhân viên thân tín ra vẻ bị nhục, hận không thể nói: "Mẹ nó, thế nhưng cái gì cũng không tra được."

Hai người còn lại căn bản bản lãnh không bằng hắn, hiện tại hắn đã nói như vậy, cái gì cũng không tra được. Trương mục rõ ràng như vậy, hiển nhiên bọn họ càng không có năng lực tìm ra sơ hở rồi. Nhớ tới những thứ trong tay cục trưởng bọn họ, hai người này có chút hối hận. Đã sớm nghe nói cục trưởng và Lãnh tổng tài có ân oán, chẳng lẽ lần này cục trưởng bọn họ lấy việc công báo thù tư? Cố ý muốn gây tổn thất cho Lãnh Diễm?

Hai người này ngồi tại chỗ nhìn nhau, chất vấn về Lý Thánh Đức càng tới càng nặng.

Đêm đã sớm về khuya, Lãnh Tiểu Tam sợ Nghiêm Hi không chịu được nên đã bảo Nghiêm Hi đi vào phòng

nghỉ của Lãnh Diễm ngủ một lúc, tự cậu ở chỗ này nhìn chằm chằm ba người kia rời đi, vẻ mặt mệt mỏi nhưng lại mang theo một loại thần thái kỳ dị. Qua nửa giờ sau, liền vội vàng lấy điện thoại gọi cho tên nhân viên thân tín kia: "Hảo tiểu tử, giả bộ cũng giống thật đấy."

Người nọ cũng vừa về đến nhà, sau đó liền cười: "Anh nói tự tôi làm sổ sách giả rồi để tự tôi tới tra, thật đúng là có duyên phận thật."

Lãnh Tiểu Tam cũng cười, cuối cùng nói: "Được rồi, tiền cũng đã sang tên cho cậu rồi, cẩn thận xử lý một chút." Nói xong cũng cúp, vừa rồi người nọ tới kiểm toán, tại sao quản lý cấp cao của thành phố A lại phái cậu ta tới? Bởi vì hắn là kế toán giỏi nhất thành phố A, đồng dạng hắn cũng được Lãnh Diễm bồi dưỡng từ nhỏ mà lớn lên. Hắn làm Giáo sư ở Newyork Wall Street nửa năm liền bị Lãnh Diễm triệu hồi, mặc dù công việc hiện tại không kiếm nhiều được như trước nhưng Lãnh Diễm khiên cho hắn vui hơn nhiều, vả lại công việc ở chính phủ cũng rất nhẹ nhõm. Hiện tại hắn tự tại nhàn nhã, tiền kiếm không ít công việc lại thoải mái, tại sao lại không làm chứ?

Những hạng mục của công ty Lãnh Diễm đều qua tay hắn xử lý, điểm này không ai biết, ngay cả quản lý cấp cao của R&D cũng không. Biết sự hiện hữu của hắn ngoài Lãnh Diễm cũng chỉ có Lãnh Tiểu Tam, cho nên an toàn của hắn hoàn toàn không đáng lo.

Trong phòng làm việc của tổng tai, Lãnh Tiểu Tam cầm điện thoại gọi cho người nọ xong, đặt điện thoại xuống xoay người lại liền nhìn thấy Nghiêm Hi đang ôm ngực nhìn cậu ta, khóe miệng còn treo nụ cười như không cười.

Lãnh Tiểu Tam nhìn nụ cười này của Nghiêm Hi, càng ngày càng cảm thấy giống Lãnh Diễm, có cảm giác đại sự của thiên hạ đều ở trong tay ta vậy. Lãnh Tiểu Tam không tự nhiên lắc đầu mổ cái sau đó nhìn Nghiêm Hi nói: "Sao đã tỉnh rồi? Ngủ thêm một chút đi, hiện tại mới ba giờ, em đi ngủ tiếp đi."

Nghiêm Hi giữ nguyên đường cong nơi khóe miệng sau đó gật đầu một cái, tay vẫn ôm ngực nhìn Lãnh Tiểu Tam, còn nghiêng đầu một cái, mắt to vụt sáng nhìn cậu ta, làm ra vẻ đáng yêu tò mò hỏi: "Chẳng lẽ anh không có chuyện gì muốn nói với em hay sao?"

Lãnh Tiểu Tam không biết vì cái gì, cậu ta nhìn thấy Nghiêm Hi như vậy trong nháy mắt run lên một cái, giống như Nghiêm Hi đáng sợ như hung thần ác sát vậy. Nghiêm Hi cũng không quản thân thể run lên kia của cậu ta, cô chu mỏ sau đó liền đi, tự mình mất mặt. Chỉ có điều trong khi chầm chậm xoay người khóe miệng cũng từ từ nâng lên. Lãnh Tiểu Tam dựa vào tường nghĩ, Lãnh Diễm a Lãnh Diễm, đúng là cái gì cũng không chạy thoát khỏi tầm tay anh.

Ngày hôm sau trời vừa rạng sáng, Nghiêm Hi mở mắt liền nhìn ra ngoài trời. Mặt trời mới mọc với mặt trời mọc cao không giống nhau, rất dịu, cảm giác thật tốt. Đột nhiên hắt xì một cái, mũi giống như có người bịt lại, làm thể nào cũng không thông được. Không bao lâu sau Nghiêm Hi liền bị kìm nén đến khó chịu, vừa xoa mũi vừa đi ra ngoài. Sau đó liền nhìn thấy Lãnh Diễm đứng ở bên ngoài từ sớm, Nghiêm Hi sững sờ, không kịp phản ứng, chuyện này……

Lãnh Diễm ngồi ở bàn làm việc của mình, mùi cà phê nồng nặc xông vào mũi, hưởng thụ dáng vẻ Nghiêm Hi cho là mình đang nhìn lầm, sau đó đí về phía trước hai bước nhìn anh, đưa tay chỉ thẳng, lời nói không lưu loát: "Anh…Anh trở lại?"

Lãnh Diễm lười biếng đọc báo sáng nay, đối với việc Nghiêm Hi nói không rõ ràng hành động rất đáng đánh đòn, trực tiếp phát âm thanh từ mũi: "Ừ." Sau đó cảm thấy âm thanh của Nghiêm Hi có cái gì không đúng, giống như có chút buồn buồ, sau đó ngẩng đầu lên hỏi Nghiêm Hi: "Tiếng em sao vậy?" Đồng thời ngẩng lên mới phát hiện, không chỉ mũi Nghiêm Hi có vấn đề, mặt cũng đỏ không hề bình thường chút nào.

Nghiêm Hi day day mũi nói: "Không biết, chắc là bị cảm, em uống nhiều nước một chút là được rồi, một hồi là hết thôi." Nói xong liền ngơ ngác đi ra ngoài, là lạ ở chỗ nào? Nghiêm Hi chớp chớp mắt, không nghĩ ra.

Lãnh Diễm hoàn toàn không ngờ, ban đầu còn tưởng rằng mình xuất hiện cô sẽ vui mừng thét chói tai, ai biết người ta phản ứng gì cũng không có, hơn nữa dáng vẻ như bị cảm, chuyện gì đã xảy ra? Không phải anh chỉ không có mặt ở đây một đêm thôi sao, làm sao lại bị cảm!

Nghiêm Hi vừa ra khỏi cửa, sau đó nhìn thấy Lãnh Tiểu Tam, đầu óc cô dừng lại, chuyện này…. Buồn bực chỉ vào Lãnh Tiểu Tam hỏi: "Anh tới nhà tôi làm gì?"

Lãnh Tiểu Tam trực tiếp bị Nghiêm Hi làm cho bối rối, nhà? Lãnh Tiểu Tam quay đầu lại nhìn bàn làm việc của cậu, sau đó vô cùng xác định quay đầu lại nói với Nghiêm Hi: "Nghiêm Hi, em hồ đồ rồi, ở đây là công ty."

Nghiêm Hi vừa nghe, miệng há ra, có chút ngoài ý muốn, sau đó đầu óc bắt đầu hồi hồn, nhớ lại tối qua mình thức đêm theo kiểm toán, nhớ lại tối qua mình ngủ ở công ty, còn nhớ tới sáng ngày hôm qua Lãnh Diễm bị mang đi, bị mang đi?

Nghiêm Hi hậu tri hậu giác nhớ tới, ngày hôm qua không phải Lãnh Diễm bị mang đi hay sao?

Sau đó hét lên một tiếng, vọt thẳng vào phòng làm việc nhào vào ngực Lãnh Diễm. Vốn còn tưởng rằng mình sẽ hưng phấn hét chói tai, ai biết hiện tại cô chỉ muốn rúc ở trong ngực Lãnh Diễm, một câu cũng không nói. Mũi của cô vốn hít thở không thông, lại úp sấp trong ngực Lãnh Diễm, càng trở lên khó thở. Khi tách ra mới bắt đầu thở mạnh, Lãnh Diễm cau mày: "Tối hôm qua ngủ đá chăn hả?"

Nghiêm Hi nghe vậy, người này bị sao vậy: "Anh mới đá chăn đấy."

Lãnh Diễm lắc đầu một cái, hiện tại anh khẳng định, nhất định cô ngủ đá chăn cho nên giờ bị cảm lạnh rồi. Anh im lặng, trước kia khi hai người ngủ cùng nhau anh đều ôm Nghiêm Hi, nhưng dù là như vậy đến nửa đêm cô vẫn có thể len lén đá chăn rơi xuống đất. Vì vậy đến nửa đêm anh thường có thói quen mặc kệ ngủ sâu hay nông cũng có thể với tay đắp chăn lại cho cô. Hiện tại thì tốt rồi, qua một tối không có anh ở bên, cô liền bị cảm.

"Bây giờ là cuối mùa thu rồi, em lại không thể ngủ đàng hoàng một chút, đắp chăn cẩn thận hay sao? Thời tiết lạnh, em cho rằng thân thể của mình là gì, không sợ lạnh hay sao?" Lãnh Diễm bắt đầu giáo huấn người, Nghiêm Hi ở phía au tiếp nhận khiển trách.

Sau đó không nhịn được mở miệng hỏi: "Tại sao anh lại được thả? Nhanh như vậy sao? Anh ở bên trong như thế nào, có phải chịu khổ hay không?" Lãnh Diễm liền không vui: "Cái gì mà ở bên trong? Anh là đi uống trà, em cho rằng anh đi ngồi tù chắc, nói lời không nên nói, thật ngốc!"

Nghiêm Hi nghĩ cũng phải, lời này đúng là không tốt thật, liền trực tiếp hỏi: "Vậy tại sao anh lại trở lại sớm như vậy, làm sao bọn họ thả người?"

Lãnh Diễm cười cười: "Bọn họ kiểm tra, không tra được gì, chẳng lẽ còn tiếp tục giữ anh lại ăn cùng gọi bọn họ uống cũng gọi bọn họ hay sao? Anh cho em biết nha, bọn họ rất keo kiệt, anh muốn ăn thịt bò bít tết uống rượu của đầu bếp khách sạn, kết quả bọn họ tiết kiệm tiền, trực tiếp mua xiên thịt dê ven đường cho anh. Anh muốn uống Laffey, kết quả bọn họ cho anh uống rượu trắng. Em nói chuyện này…… Nói thế nào đều là người chính phủ đúng không, lạ đại biểu hình tượng của quốc gia, làm sao lại keo kiệt như vậy chứ?" Lãnh Diễm làm ra nét mặt khó giải thích nói đến cuộc sống tốt đẹp, còn rất ghét bỏ nói qua mình ở trong đó phải ăn uống như thế nào.

Nghiêm Hi âm thầm trợn trắng mắt, người này đúng là, người ta người nào còn có thể vào trong đó ăn ăn uống uống như vậy. Kể từ sau sự kiện lần này, Nghiêm Hi hiểu được một sự thật, nếu ai muốn mời Lãnh Diễm đi uống trà người đí chính là tự mình đi tìm ngược, phục vụ vị đại gia này……

Hai người tắm rửa xong liền sai Lãnh Tiểu Tam đi mua đồ ăn. Hai người ở trong phòng làm việc uống cà phê ăn điểm tâm, Lãnh Diễm nói, hiện tại đi ra nhưng trước tiên anh vẫn phải giấu mình ở trong phòng làm việc. Chuyện anh ra ngoài trừ anh và quản lý cấp cao thì không ai biết, đoán chừng bên Lý Thánh Đức cũng không biết được. Cũng không phải sợ, thật sự anh và Lý Thánh Đức đang chơi trò mèo vờn chuột, phải chơi cho đã mới ra tay, tìm một cơ hội tốt nhất để bắt người.

Sáng nay đi họp tâm tình Lý Lệ rất cao nhưng vừa nhìn thấy chỗ ngồi của Tống Quốc Bằng trống không cô ta liền không vui lòng. Tống Quốc Bằng đã xảy ra chuyện gì, không biêt hôm nay là hội nghị cấp cao cuối cùng cho ngày mai hay sao? Muốn náo nên trễ!

Chỉ là hiện tại nhìn cổ phiếu của R&D đang có xu thế hỗn loạn, chỉ cần đến ngày mai cổ phiếu của bọn họ sẽ mất giá rất mạnh. Chính phủ cũng sẽ không đem một dự án quan trọng như vậy ột công ty trốn thuế.

Hạng mục này bọn họ chắc chắn sẽ được, sẽ không phải vì một hai người mà thay đổi được.

Hội nghị đã qua một nửa thời gian, Tống Quốc Bằng cũng không xuất hiện, lửa giận trên mặt càng ngày càng rõ. Khi cô ta muốn tiếp tục nói thì cửa phòng họp đột nhiên bị thư ký của cô ta mở ra, vẻ mặt của anh ta có chút lo lắng nhìn Lý Lệ, vừa định nói chuyện nhưng lại kiêng kỵ liếc mắt nhìn những nhân viên trong phòng. Lý Lệ trực tiếp bộc phát, vỗ bàn rống lên: "Có chuyện gì xảy ra, không biết chúng ta đang họp hay sao?"

Thư ký do dự một chút, lặng lẽ đi tới nói với Lý Lệ: "Phát sinh chuyện đột xuất, mời ra ngoài một chút ạ." Thật ra thì thư ký cảm thấy chuyện kia xảy ra khiến cho hắn vô cùng sảng khoái, làm sao lại khiến cho hắn sảng khoái như vậy? Lần này hắn biết rõ, Lý Lệ sẽ gặp rắc rối rồi. Hiện tại hắn cảm thấy Lý Lệ vô cùng ghê tởm, dạng phụ nữ này lại còn dám đụng tới hắn? Buổi tối hôm đó sau khi hắn về tới nhà liền hết sức chà xát ình, xoa xoa chà chà, thiếu chút nữa là lột một lớp da rồi.

Lý Lệ nhìn vẻ mặt nóng ruột của nam thư ký, cô ta hơi nghi ngờ, lúc này còn có thể phát sinh chuyện gì. Nói với người trong hội nghị mootjt iếng, rồi đi ra ngoài theo thư ký.

Trong phòng làm việc Lý Lệ ngồi trầm mặc trên ghế, thư ký bên cạnh cũng không nói gì nhìn Lý Lệ. Thật lâu sau, Lý Lệ nói: "Đi gọi Tống Quốc Bằng đến cho tôi."

Thư ký vừa nghe liền muốn cười, cô ta không biết hiện tại mình như thế nào hay sao, rất dễ nhận thấy Tống Quốc Bằng tự mình lập vua rồi. Cô ta ình là ai chứ, cô ta cho rằng cô ta gọi là người ta sẽ tới? Thư ký cảm thấy Lý Lệ rất ngây thơ nha, trước kia đúng là không nhìn ra.

Tuy vậy nhưng thư ký vẫn ngoan ngoãn gật đầu đi tìm người. Sau khi hắn đi, quả nhiên thái độ của Tống Quốc Bằng như hắn nghĩ, anh gọi tôi tới tôi phải tới?

Thư ký nói xong, Lý Lệ lập tức nổi giận, nhanh điên mất rồi, cảm giác máu trong người mình chảy ngược, trực tiếp vọt lên trên óc rồi. Cô ta cảm thấy váng đầu muốn ngất, đột nhiên đứng lên vỗ bàn, hất hết tài liệu trên bàn xuống đất, một mảnh hỗn loạn. Nam thư ký nhìn giấy tờ đầy trên đất, mí mắt không nhịn được giật giật. Cô ta bị chọc tức tìm nơi tức giận, hắn lại phải sửa sang lại tài liệu một lần rồi. Ặc như vậy phiền toái vô cùng.

Lý Lệ cửa cùng không gõ trực tiếp đẩy cửa phòng làm việc của Tống Quốc Bằng tiến vào, vừa lúc trong phòng làm việc của hắn đang có người họp. Thấy Lý Lệ tức giận xuất hiện, mọi người đều không hiểu có chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn bộ dáng của Lý Lệ như vậy cũng lắc đầu. Nơi nào còn giống một đại tiểu thư chứ, so với thổ phỉ trên đường thì không khác biệt lắm, lễ phép cơ bản nhất cũng không hiểu.

Tống Quốc Bằng cứ như vậy nhìn Lý Lệ, cũng không nói gi, cũng không nói mấy người trong phòng đi ra ngoài trước… Không nói, chỉ ngẩng đầu nhìn Lý Lệ, vẻ mặt rất buồn bực, giống như hắn cũng không biết tại sao Lý Lệ làm như vậy. Nhìn Lý Lệ nổi giận, đưa tay chỉ mấy nhân viên không hiểu chuyện ra lệnh: "Các người đi ra ngoài trước, tôi có lời muốn nói với Tống tổng." Cô ta gằn từng chữ chữ 'Tống tổng', như là muốn cắn xé người Tống Quốc Bằng ra thành trăm mảnh, cắn răng nghiến lợi trông rất dữ tợn.

Mấy quản lý vừa nhìn liền cảm thấy có điểm không đúng, mấy người đứng lên nhìn Tống Quốc Bằng nói: "Tống tổng, chúng tôi ra ngoài trước, lát sau chúng ta lại bàn tiếp." Hai đại boss của công ty tranh đấu, bọn họ thân là con tôm nhỏ nên trốn xa thì tốt hơn, vạn nhất bị lửa đạn giữa hai người bắn phải, vậy thì bọn họ chết chắc?

Mấy người đứng lên đi ra ngoài, ai biết Tống Quốc Bằng không sợ vội vàng nói: "Các anh ngồi xuống." Âm thanh này một chút ra lệnh cũng không có, giống như đang nói chuyện với bằng hữu bình thường, sau đó đôi mắt không chứ bất kỳ một chút công kích nào nhìn Lý Lệ nói: "Lý tiểu thư, dự án của chúng ta tương đối gấp gáp, đối thủ của công ty đang chờ đợi thời cơ, cô xem cô có thể đợi không, trước hết để cho chúng tôi xử lý xong công việc đã?" Tống Quốc Bằng nói giọng thương lượng với Lý Lệ, người bên ngoài nghe cảm thấy như trưởng bối đang lấy lòng vãn bối vậy. Trong nháy mắt bọn họ đều bất mãn với Lý Lệ, hơn hai mươi năm qua Tống Quốc Bằng vì công ty mà ra sức, cũng chưa bao giờ dùng kiểu cách nhà quan đối với mọi người. Nhưng Lý Lệ thì lại không giống vậy, dáng vẻ cô ta lớn lối, nhân viên nhìn mà thấy buồn bực, cảm thấy Lý Lệ là người không có tư cách tự cao tự đại nhất trong công ty.

Tống Quốc Bằng chính là trực tiếp cho Lý Lệ một cái tát, trong nháy mắt Lý Lệ cảm thấy trên mặt mình ** cay, người khác lại không thấy, cô ta còn có thể làm sao? Cô ta tức muốn phát nổ, muốn nổ tung tất cả những tức giận mình đang có. Lý Lệ đã nói qua, cô ta ghét nhất người khác xem thường, không nhìn thấy mình. Hiện tại Tống Quốc Bằng vừa lúc làm như vậy, Lý Lệ không nhịn được bộc phát: "Tống Quốc Bằng, tôi gọi ông một tiếng Tống tổng đã là cho ông mặt mũi rồi, ông tưởng ông không là cái gì, mau đuổi những nhân viên này ra ngoài mau."

116. Chương 117

Tống Quốc Bằng nhàn nhạt nhìn Lý Lệ, sau đó quay đầu không nhìn nữa, trực tiếp nói với mấy người kia: "Các anh ngồi xuống đi, nói tiếp chuyện hạng mục……"

Lý Lệ muốn điên rồi, Tống Quốc Bằng, Tống Quốc Bằng lúc nào thì đối với cô ta như vậy, cho đến bây giờ chưa từng có, tại sao lại như thế này? Trong đầu cô ta nghĩ lại, bốn năm trước cô ta học đại học, Tống Quốc Bằng tự mình tìm đến cô ta, nói cô ta chính là con gái duy nhất của nhà họ Lý, dĩ nhiên cô ta chính là đại tiểu thư của Thánh Đức, thân là phó tổng của Thánh Đức, Tống Quốc Bằng hắn nên vì nhà họ Lý nuôi Lý Lệ cho tốt……

Nhưng hiện tại…… Lý Lệ hận trừng Tống Quốc Bằng, trên gương mặt đó đâu còn nửa điểm dangsver khi nhìn thấy cô ta lúc trước. Hiện tại nhìn thấy cô ta, trên mặt còn một tia chán ghét. Lý Lệ cắn chặt răng của mình, gắt gao cắn, chính là không muốn nói. Tốt, cô ta muốn nhìn một chút, Xem Tống Quốc Bằng rốt cuộc muốn làm cái gì!

"Được, cứ như vậy đi, các anh trở về xử lý cho tốt." Nói xong những người này trực tiếp đi ra ngoài, Lý Lệ một mình ngồi ở trong góc nhìn đối phương như muốn phun lửa. Cô ta an vị ở trong ghế sô pha, cũng không đứng lên tìm Tống Quốc Bằng nói chuyện mà chỉ nhìn chằm chằm vào ông. Tống Quốc Bằng nhìn về phía Lý Lệ, không thấy cô ta có ý định đi tới, vậy coi như xong, lại cúi đầu làm chuyện của mình. Lý Lệ nhìn Tống Quốc Bằng lại cúi đầu, trong nháy mắt trừng lớn. Tống Quốc Bằng quả thật không giống trước, vốn cô ta còn nghĩ, tối thiểu Tống Quốc Bằng kết thúc chuyện của mình sẽ đi tới hỏi côm ai biết, người ta trực tiếp không nhìn mình.

Tống Quốc Bằng nghĩ, cô ta tới tìm hắn nói chuyện, vậy cô ta phải tới tìm hắn, hắn nghe là được. Nhưng hiện tại Lý Lệ tự cao tự đại bất động, vậy hắn cũng bất động thôi. Mấy ngày nay Lý Lệ ở trước mặt hắn giả bộ đáng thương trong lòng hắn đã vô cùng tức giận, hiện tại vất vả lắm Nghiêm Hi mới quyết định, không cần tiếp tục gải bộ nữa, vậy hắn còn cần gì đặt Lý Lệ trong mắt nữa? Cô ta có muốn tới hay không, hắn cũng ước gì cô ta đừng tới tìm hắn gây phiền toái.

Lửa giận trong lòngLý Lệ càng lớn, cô ta cố nén lại trong lòng, từ từ đứng lên, đi tới trước bàn làm việc của Tống Quốc Bằng lẳng lặng nhìn, hàm răng cắn chặt lấy nhau, chỉ sợ mình không nhịn được liền chửi mắng. Đầu tiên cô ra hít sâu một hơi, tận lực để cho tâm bình khí hòa rồi nói: "Chú Tống, cháu mới nhận được thông báo. Chú muốn thay mặt Thánh Đức thối lui khỏi đấu thầu lần này?" Lý Lệ nói chuyện cuối cùng cũng không nhịn được cất ấy âm sắc.

Lý Thánh Đức nhìn Lý Lệ, thẳng thắn nhìn lại, sau đó nói: "Không sai, chúng ta đã quyết định rồi, hạng mục này nếu như thật sự ở trong tay chúng ta, trước không nói tới tiền lời, chỉ cần nói đến lần đấu đầu công ty chúng ta đã không có đủ tiền vốn, đây là chuyện chúng ta tuyệt đối không được có. Muốn tương lai công ty phát triển, tôi quyết định, phải làm như vậy."

Lý Lệ mở to mắt nhìn Tống Quốc Bằng, thật lâu, sau đó bắt đầu cười, cười rất châm chọc, đôi mắt mang theo sự khinh thường quét mắt Tống Quốc Bằng một cái, sau đó nói: "Chú Tống, chú đừng quên, thân phận của chú là gì. Công ty này cha cháu là đổng sự trưởng, ông ấy còn chưa nói gì, sao chú lại vậy? Chú Tống, cháu gọi chú một tiếng chú, đó là cháu tôn trọng chú, cảm tạ bốn năm trước chú trợ giúp cháu. Cháu cũng cảm tạ bốn năm trước chú tìm được cháu giúp cháu đi học đại học. Nhưng cái này cũng không đại biểu chú có thể nắm giữ công ty này. Công ty này họ Lý, mà chú họ Tống, nói đúng ra, chẳng qua chú là đi làm công cho nhà họ lý chúng cháu, chú có tư cách gì." Lý Lệ chống tay lên bàn làm việc, cả thân nửa nghiêng nhìn Tống Quốc Bằng. Cô ta đứng, Tống Quốc Bằng ngồi, cho nên có chút dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống.

Tống Quốc Bằng hơi híp mắt lại khé ngẩng đầu nhìn Lý Lệ, nghe xong lời Lý Lệ nói không chỉ không nổi giận mà ngược lại lại cười, cười rất nhẹ, sau đó nhìn Lý Lệ nói: "Lý Lệ, đừng quên, công ty này tôi quản lý 17 năm rồi, đối với tôi mà nói, người chấp chưởng cao nhất ở công ty này vẫn chính là tôi. Trong mười bảy năm qua tôi vẫn là người quyết định trong hội đồng quản trị, hiện tại tôi chính là lãnh đạo tối cao của công ty này, cô cảm thấy cô có thân phận gì trong cái công ty này? Đại tiểu thư của Thánh Đức? Cô thật sự cho rằng mình chính là thiên kim đại tiểu thư? Nghiêm Hi khinh thường chức vị đó mà cô vui lòng duy trì? Lý Lệ, làm người quan trọng nhất là phải hiểu được biết đủ. Nhưng cô nhìn mình đi, khẩu vị của cô càng ngày càng lớn, thậm chí ngay cả R&D và một số công ty khác cô cũng dám tính toán, có phải hay không cảm thấy mình đặc biệt thông minh? Trên thế giới này chỉ có mình cô thông minh còn người khác đều là người ngu đúng không?"

Lý Lệ nhìn Tống Quốc Bằng, mắt dần dần bình thường lại. Cô ta có cảm giác, Tống Quốc Bằng hôm nay có cái gì không đúng, là lạ ở chỗ nào? Không nhìn ra, hình như nơi nào cũng không giống trước kia. Trước kia khi nói chuyện chưa từng có loại giọng điệu quái lạ này, lần này trực tiếp nhín Lý Lệ bằng ánh mắt nhìn người ngu ngốc vậy. Lý Lệ chăm chú nhìn Tống Quốc Bằng, Tống Quốc Bằng liền nói: "Được rồi, không cần nhìn chằm chằm tôi như vậy, tôi đã không còn gì để nói với cô. Chỉ là Lý Lệ à, tôi muốn khuyên cô một câu cuối cùng, không nên quá thông minh, cẩn thận thông minh sẽ phản lại đó." Nói xong trực tiếp đuổi người: "Được rồi, chuyện này tôi đã quyết định cô không cần phải nói thêm gì nữa ất công, tôi còn rất nhiều việc cần hoàn thành, trong thời gian cô mò mẫm chỉ huy khiến cho nghiệp vụ công ty hỗn loạn hết lên, tiền bạc cũng giảm đi nhiều. Được rồi, cô không có việc gì thì đi ra ngoài đi, không có chuyện gì lớn thì đừng có tìm tôi." Nói xong cúi đầu làm tiếp công việc của mình.

Nêu như câu trước Tống Quốc Bằng nói đến thân phận của Lý Lệ, câu sau hắn nhẹ nhàng trực tiếp nói rằng năng lực của Lý Lệ không được. Ý rất rõ ràng, cô ta muốn hắn cấp chỗ ngồi của người nắm quyền cao nhất cho cô ta ngồi hai ngày, hắn còn muốn xem thực lực của cô ta là như thế nào, kết quả cô ta không kiếm được tiền cho công ty còn chưa tính, ngược lại làm mọi chuyện rối loạn hết lên. Chẳng những không kiếm được tiền, ngược lại muốn hại công ty lâm vào tình cảnh mất hết tiền bạc.Đến nước này còn muốn hắn nói tốt gì cho cô ta nữa đây.

Lý Lệ có chút choáng váng hồ đồ, chuyện gì đã xảy ra? Đến khi cô ta trở về phòng làm việc của mình mới nhớ tới, vừa rồi Tống Quốc Bằng trực tiếp xóa tên cô ta ra khỏi công ty. Nhưng Lý Lệ không cam lòng, tại sao chứ!

Đoán chừng bên Triệu tổng cũng đã nhận được tin tức, trực tiếp đẩy cửa tiến vào, sau đó liền thấy Lý Lệ đang ngẩn người ngồi ở chỗ của mình. Trong lòng hắn đang rất vội, nơi nào còn nhớ được Lý Lệ có thoải mái hay không thoải mái, cho tới bây giờ tiền của hắn chính là quan trọng nhất, nhưng thứ khác đều là giả hết.

"Lý Lệ, cô phải cho tôi một lời giải thích hợp lý, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tôi nhận được tin tức, nói Tống Quốc Bằng đột nhiên quyết định Thánh Đức rút tiền? Thối lui khỏi hạng mục đó? Lý Lệ, cô phải giải thích cho tôi." Hiện tại hắn sắp điên rồi mặc dù hắn quăng tiền vào hạng mục kia tỷ lệ so với ba công ty thì không nhiều, nhưng số tiền kia cũng không phải là ít. Mặc dù không hại công ty phải đóng cửa, nhưng vẫn sẽ khiến Triệu thị rung chuyển, như vậy không biết đến khi nào mới khôi phục lại được, làm sao hắn có thể không vội được?

Hai mắt Lý Lệ trở nên u ám, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, vô cùng nhập thần, ngay cả Triệu tổng nói gì cô ta cũng nghe không rõ ràng. Cuối cùng Triệu tổng không nhịn được tát một cái lên gương mặt trắng mịn của Lý Lệ, tiếng vang cùng với cảm giác kim châm đau đớn khiến Lý Lệ trong nháy mắt phục hồi lại tinh thần. Bởi vì trên mặt bị Triệu tổng đánh mạnh một cái, hai bên tóc mai của Lý Lệ xốc xếch che kín mặt cô ta, đồng thời cũng chặn lại ánh mắt hiếu chiến, muốn đánh nhau, muốn gây gổ trong mắt Lý Lệ. Lý Lệ bắt đầu cừ động, động tác rất chậm, giống như được quay chậm lại vậy, từ từ vươn tay sửa lại tóc của mình, sau đó nghiêng đầu nhìn Triệu tổng. Vừa định mở miệng liền cảm thấy khóe miệng mình vô cùng đau đớn, duỗi tay sờ sờ, cảm thấy dinh dính, vừa nhìn, trên ngón tay mình dính một ít máu đỏ tươi. Lý Lệ nhẹ nhàng vuốt vuốt khóe miệng bị rách da, sau đó nhìn Triệu tổng cười cười nói: "Triệu tổng, ông gấp cái gì, ông nói Tống Quốc Bằng là gì chứ, hai công ty hợp tác chính là do hội đồng quản trị quyết định, chỉ bằng vào một phó tổng như ông ta nói không hợp tác là không hợp tác? Triệu tổng, chúng ta có hợp đồng giấy trắng mực đen, ông cảm thấy những lão gia hỏa Thánh Đức ngu như vậy mà bội ước ư? Vậy

tiền bọn họ có muốn hay là không muốn? Ngài nói đi!"

Triệu tổng vừa nghe, cảm thấy rất có đạo lý, chẳng lẽ công ty lớn như vậy liền quyết định bởi lời nói của một phó tổng nho nhỏ? Triệu tổng nhìn khóe miệng Lý Lệ, cười cười ngượng ngùng, rất đau lòng híp mắt dụ dỗ nói: "Ai ô ô em xem tôi thật thô bạo, bình thường tôi không hề như vậy đâu, kết quả vì không cẩn thận, dùng sức hơi lớn một chút, tôi thật không ngờ sức lực lại lớn như vậy, bảo bối, làm đau em chứ?"

Lý Lệ cười cười, cười có chút khổ sở nhìn Triệu tổng nói: "Chớ giả bộ, tôi hiểu rõ ông không thật lòng yêu thương tôi. Đừng nói là lần này Thánh Đức hợp tác với ông, dù cuối cùng hai công ty không hợp tác, tôi cũng là người thừa kế duy nhất của Thánh Đức, chẳng lẽ tôi cứ ở đằng sau mông của ông, tùy ông đánh chửi hả?" Lý Lệ nói rất đau lòng, cuối cùng còn không nhịn được khóc lóc, từng giọt từng giọt rơi xuống làm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta, nhìn thật đáng thương.

Bình thường Triệu tổng là người ham sắc, cũng không phải hắn có nhiều yêu thích đối với Lý Lệ, chỉ là người này, bình thường tự xưng là thương hương tiếc ngọc, luôn muốn thưởng thức muôn hoa đua sắc. Bây giờ nhìn đóa hoa Lý Lệ mềm mại khóc đến đau lòng như vậy, hắn làm sao còn có lòng dạ cứng rắn trách cứ Lý Lệ chứ, dĩ nhiên là thuận theo lời nói của mỹ nhân rồi: "A đúng đúng, toàn là lỗi của tôi, là tôi quá kích động, thật xin lỗi mỹ nhân, tôi sai lầm rồi."

Trong lòng Lý Lệ cười lạnh, nhưng nghĩ lại lời Tống Quốc Bằng vừa nói với cô ta, trong lòng cô ta cảm thấy hơi sợ hãi, Tống Quốc Bằng rốt cuộc có ý gì?

Một lúc sau thư ký đột nhiên gõ cửa, sau khi đi vào thấy Triệu tổng cũng sững sờ, sau đó liền hồi phục tinh thần nhìn Lý Lệ nói: "Lý tiểu thư, đột nhiên muốn triệu khai hội đồng quản trị, Tống tổng vừa gọi điện thoại mong cô tới một chuyến, còn nói nếu như Triệu tổng có ở đây, vậy thì cùng đi luôn."

Giọng điệu thư ký cứng rắn nói xong, Lý Lệ nhìn Triệu tổng, Triệu tổng cũng nhìn Lý Lệ. Đối với tin tức vừa rồi, trong lòng hai người đã dậy sóng, đều nghĩ, ngày mai dự án sẽ có kết quả cuối chắc lúc này sẽ không có vấn đề gì đấy chứ.

Kết quả khi hai người cùng đi tới phòng họp Lý Lệ liền ngây dại, tại sao lại là Nghiêm Hi?

Trong đầu Lý Lệ nhớ lại hội nghị của Chu thị ở thành phố G, cũng là cảnh tượng như thế này, cũng là cô ta tràn đầy tự tin ra sân, sau đó thấy Nghiêm Hi liền giật mình và khó chịu.

Cảm giác xấu đột nhiên xuất hiện, Lý Lệ hiểu, chuyện này là do Nghiêm Hi giở trò quỷ. Được, cô ta sẽ chờ, xem xem Nghiêm Hi cô có thể làm ra chuyện gì.

Nghiêm Hi đã sớm an vị ở trong phòng hội nghị, thân là cổ đông công ty, Nghiêm Hi xuất hiện ở nơi này không có bất kỳ người nào chất vấn, ngay cả Lý Thánh Đức cũng bị gọi tới. Lý Thánh Đức nhìn vẻ mặt tự nhiên của Nghiêm Hi thì cười lạnh một tiếng, sau đó không nhìn thêm một cái. Lãnh Diễm đã bị mang đi, cô vẫn còn có ý định tới tham gia một hội nghị nho nhỏ của công ty hắn? Bởi vì chuyện xảy ra đột xuất, tin tức Tống Quốc Bằng bội ước vẫn chưa tới tai Lý Thánh Đức, hội nghị cũng đã bắt đầu.

Sau khi nhân viên đến đông đủ, Tống Quốc Bằng an vị tại chỗ ngồi của mình mở miệng: "Thời gian trước chúng ta có đầu tư vào hạng mục kia, chúng ta thực sự không bỏ ra nổi số tiền đầu nhập, tôi đề nghị, chúng ta từ bỏ vụ đấu thầu ngày mai."

Lời vừa nói ra, trừ mấy người đã biết từ trước, tất cả các đổng sự còn lại đều ồ lên. Chuyện gì đã xảy ra„ còn có muốn cho bọn họ kiếm tiền không vậy? Không thể hợp tác với bên Lãnh Diễm, hiện tại lại còn muốn buông tay bên Triệu tổng?

Lý Lệ ngồi tại chỗ nở nụ cười: "Xin hỏi Tống tổng, tôi muốn hỏi ông một chuyện. Xin hỏi ông có quyền gì tuyên bố giải trừ hợp tác?" Thật ra lời này của Lý Lệ không lễ phép, nhưng đúng là nói ra tiếng lòng của mọi người, cô ta có quyền lợi, dầu gì cũng là con gái của đổng sự trưởng.

Lý Thánh Đức cũng là lần đầu tiên nghe được tin tức này, lúc ấy thiếu chút nữa bị sặc không khí. Hắn biết, hắn luôn biết, lúc ấy Lý Lệ vui mừng nói cho hắn Tống Quốc Bằng đối tốt với cô như thế nào. Hắn liền nghĩ, Tống Quốc Bằng si tình với Nghiêm Tử Hoa như vậy, làm sao có thể bỏ qua để giúp đỡ hắn? Khi đó hắn đã nghĩ, phải chăng Tống Quốc Bằng có âm mưu gì đó không, hiện tại xem ra, quả nhiên là như vậy.

117. Chương 118

Lý Thánh Đức trực tiếp mở miệng bày tỏ mình không đồng ý, đứng tại chỗ vỗ bàn chỉ vào mặt Tống Quốc Bằng: "Anh là người thế nào, anh có quyền gì nói buông tha liền buông tha? Ban đầu đã ký hiệp ước, giấy trắng mực đen vô cùng rõ ràng, tiền kia đừng nghĩ cầm về dù chỉ một phần, hiện tại anh lại nói công ty Thánh Đức không hợp tác nữa? Anh vẫn luôn nói vì muốn tốt cho công ty hay là muốn công ty giống như Chu thị trực tiếp phá sản? Anh có tâm tư gì?"

Lời này của Lý Thánh Đức khiến mọi người nhớ lại chuyện của Chu thị mấy ngày trước, công ty đó vẫn luôn tốt, không phải là bởi vì việc tiền đầu tư vào không lấy được ra mới xảy ra cơ sự đó hay sao? Mọi người bắt đầu phản đối đề nghị của Tống Quốc Bằng.

Nhưng sắc mặt Tống Quốc Bằng vẫn thủy chung như cũ, cũng không thấy trên mặt ông gấp gáo cái gì, chỉ là chậm rãi quét mọi người một vòng, sau đó nói: "Hiệp ước kia không biết mọi người có xem qua không, trong đó đều là chữ ký tên tuổi của Lý Lệ, điều này có thể nói rõ?"

Vốn Lý Lệ thấy mọi người chất vấn Tống Quốc Bằng như vậy, trong lòng cô ta còn nhìn Tống Quốc Bằng chê cười. Nhưng nghe được câu nói kia của Tống Quốc Bằng liền sửng sốt một chút, trong nháy mắt nhớ tới lời Tống Quốc Bằng vừa nói, sắc mặt lập tức thay đổi. Cô ta đã hiểu rõ Tống Quốc Bằng có chủ ý gì.

Tống Quốc Bằng không có cho bất kỳ người nào có thời gian phản ứng, trực tiếp nhìn cha con Lý Lệ và Lý Thánh Đức, ánh mắt lạnh lùng: "Người đại diện cho công ty này là Tống Quốc Bằng tôi, đổng sự trưởng là Lý Thánh Đức tiên sinh, như vậy Lý Lệ ký hợp đồng coi như là của công ty chúng ta? Cho nên tôi nói phần hiệp ước này căn bản không có tác dụng gì. Tôi đã hỏi luật sư rồi, phần hiệp nghị này không có bất kỳ giá trị gì cả. Nói cách khác, đây chỉ là giấy vụn mà thôi, không có tác dụng gì cả." Tống Quốc Bằng nói xong trực tiếp đem tài liệu trong cặp ra xé tan.

Mọi người xôn xao, là như vậy? Hiện tại mới liếc nhìn Lý Lệ, đúng vậy, lúc ấy để cho cô ta toàn quyền quản lý, đúng là do hội đồng quản trị thông qua, nhưng đó là miệng nói mà thôi, bởi vì chuyện gấp nên cũng không tìm luật sư tới ... chứng kiến. Bây giờ nhìn lại, cô ta không có bất kỳ chức vị nào ở trong công ty, không có bất kỳ cổ quyền nào, không có gì để chứng minh thân phận gì đó của cô ta. Hiệp ước do cô ta ký cũng không có giá trị gì cả!

Trong nháy mắt Lý Lệ luống cuống, ánh mắt cầu cứu nhìn Lý Thánh Đức. Lý Thánh Đức là đổng sự trưởng của công ty, chuyện này sợ rằng chí có Lý Thánh Đức ra sân mới có thể giải quyết thôi.

Lý Thánh Đức đứng lên nói: "Anh nói Lý Lệ không có tư cách làm địa diện cho công ty ký hợp đồng? Vậy thì tốt, hiện tại tôi ký hiệp ước với Triệu tổng, chắc là tôi có cái quyền này chứ?" Lý Thánh Đức dùng đôi mắt sắc bén nhìn Tống Quốc Bằng. Hiện tại hắn chán ghét Tống Quốc Bằng rồi, lúc còn trẻ thì vây quanh Nghiêm Tử Hoa, khi đó hắn nhìn đã không vừa mắt, ai biết bây giờ lại còn tìm tới phiền toái.

Tống Quốc Bằng cũng cười nhìn Lý Thánh Đức, cười có chút quái lạ, sau đó nói: "Lý tiên sinh, tôi hôm nay thông báo cho ông tới thật ra thì có một chuyện muốn báo cho ông, hi vọng sau khi ông nghe được không nên quá kích động."

Lý Thánh Đức và Lý Lệ vừa nghe, cau mày lại. Lý Lệ nghĩ tới hôm nay Tống Quốc Bằng như thế này tuyệt đối không phải là trùng hợp, không chừng đều là tính toán trong một thời gian dài rồi. Hiện tại cô ta đã bị lừa, rồi lại muốn nổ súng nhằm vào Lý Thánh Đức?"

Nhưng lại nghĩ lại, Lý Thánh Đức là chủ tịch của công ty, là chuyện mà mười bảy năm trước đã định. Tống Quốc Bằng hắn còn định giở trò gì? Lần này dự án hợp tác cô ta đã đi vào quá sâu, tiền cũng đầu tư rất nhiều, không thể nói rút ra là rút ra ngay được. Mặc kệ như thế nào, hạng mục này phải thành công, mà rất dễ nhận thấy Tống Quốc Bằng chính là chướng ngại vật của dự án rồi!

Lý Lệ ác độc nhìn Tống Quốc Bằng, mà Tống Quốc Bằng cũng không nhìn cô ta một cái. Lý Lệ là bốn năm trước hắn tìm được, tự nhiên biết Lý Lệ như thế nào. Thân phận của cô ta hắn đã sớm biết, cho nên đối với đôi mắt âm lãnh kia không hề thấy kỳ quái.

Ngược lại hắn vẫn nhìn Lý Thánh Đức, trì hoãn một lúc rồi nói: "Lý tiên sinh?"

Lý Thánh Đức nghĩ đến mình có nhược điểm gì bị Tống Quốc Bằng nắm được? Nhưng nghĩ một vòng, không có, hắn an tâm, trực tiếp nhìn Tống Quốc Bằng nói: "Có việc gì cứ nói thẳng, đừng ở chỗ này mập mập mờ mờ."

Tống Quốc Bằng cười cười, tầm mắt vẫn nhìn Lý Thánh Đức, sau đó nói: "Thật ra thì công ty này vào mười bảy năm trước đã đổi chủ nhân, không phải là công ty của ông nữa rồi!"

Một câu nói này trực tiếp là một quả bom dội xuống, mặt đất bằng phẳng dậy sóng, mọi người ngây dại, nhìn chằm chằm Lý Thánh Đức, lại nhìn Tống Quốc Bằng vẫn mỉm cười, cũng không biết chuyện gì xảy ra nhưng vẫn ăn ý lựa chọn im lặng. Cứ như vậy nhìn chờ biện pháp giải quyết.

Lý Thánh Đức kinh ngạc, nửa ngày mới phản ứng được cười cười nhìn Tống Quốc Bằng nói: "Tôi nói nha Tống Quốc Bằng, anh điên rồi hay sao, chuyện này anh cho rằng anh nói người khác sẽ tin?" Lý Thánh Đức cảm thấy người này nói chuyện thật ngu, hắn ta vừa nói cái gì? Nói Lý Thánh Đức hắn không phải là chủ nhân của công ty Thánh Đức?

Thật khôi hài!

Chỉ cười cười, Lý Thánh Đức nhìn Tống Quốc Bằng đối diện vẫn thủy chung giữ nụ cười trên mặt kia, cũng không cười nổi nữa. Hắn như thế nào lại quên mất, công ty này năm đó là do Nghiêm Tử Hoa sáng lập, dù cho Lý Thánh Đức hắn danh hiệu đổng sự trưởng trên danh nghĩa, cũng không thể nói rõ đổng sự trưởng hắn không thể bị công ty đuổi việc. Dù sao công ty này không phải của hắn, hắn cũng chưa từng quan tâm tới cái công ty này.

Lý Thánh Đức có chút không dám tin, Nghiêm Hi ngồi một bên liền đứng lên, mang trên môi là nụ cười nhàn nhạt, trực tiếp rút ra một đống tài liệu cũ kỹ trong túi xách, tuyên bố trước mặt mọi người: "Đây là di chúc trước khi mất mẹ tôi để lại, vẫn luôn ở bên chỗ luật sư, hiện tại tôi mới lấy về, đợi lát nữa luật sư sẽ tới tuyên bố với mọi người chuyện này."

Mọi người ngây dại, có người đã kịp phản ứng, Nghiêm Hi mới chân chính là người nắm giữ công ty đứng sau lưng Tống Quốc Bằng. Mọi người liền nhớ lại, Tống Quốc Bằng là phó tổng cũng bởi vì khi còn trẻ đi theo Nghiêm Tử Hoa sáng lập lên công ty này, cho nên mọi người liền cảm thấy, hắn danh chính ngôn thuận tới quản lý công ty. Nhưng bây giờ nhìn lại hoàn toàn không phải, chỗ dựa sau lưng người ta chính là chân chính đại tiểu thư.

Đồng thời, những người này kịp phản ứng lại, đây là tranh đấu giữa các gia tộc? Hai bên nhân mã ngươi tới ta đi, người nào ló đầu ra lập tức bị đối phương đánh cho không kịp trở tay rồi.

Thật ra thì đây chính là chuyện nhà người ta, chẳng qua vừa vặn lôi ra trong hội nghị trường kỳ của công ty mà thôi. Đối với chuyện này, tất cả mọi người đều ăn ý lựa chọn đứng xem, hai bên đều không thể giúp ai được, ở giữa có thái độ trung gian vậy. Cuối cùng, chuyện này đối với bọn họ, làm như vậy là cách lựa chọn tốt nhất.

Cuối cùng luật sư tới, chứng minh di chúc trên tay Nghiêm Hi là thật, cũng đồng thời chứng minh hiệp ước mà Tống Quốc Bằng vừa xé không có giá trị gì cả. Triệu tổng nghĩ đến số tiền mình đầu tư vào, tiền đã đầu tư vào, hiện tại mới nói chuyện này, vậy tiền của hắn thì làm như thế nào đây?

Nghiêm Hi nhướng mày nhìn Triệu tổng nói: "Thật xin lỗi Triệu tổng, người cầm tiền của ngài là Lý Lệ không phải là người của công ty, trước khi tới tôi đã hỏi kế toán rồi, tiền của ngài đều là tự tay Lý Lệ tiếp quản, cũng không có trong tài khoản của công ty. Cho nên nếu ngài muốn tiền thì hãy bàn với Lý Lệ. Chuyện này đơn thuần là hành động cá nhân của Lý Lệ, không hề liên quan đến công ty chúng tôi. Nếu ngài không tin có thể tới ngân hàng điều tra."

Lý Lệ ngây người, số tiền kia? Số tiền kia hơn một nửa đã đầu tư vào hạng mục kia, hiện tại hạng mục đã bỏ, tiền đã đầu tư làm sao có thể lấy về?

"Ha ha ha." Lý Lệ bắt đầu điên cuồng cười trong phòng họp, cười rất điên khùng, giống như bị bệnh thần kinh vậy. Cười đủ rồi liền nhìn Nghiêm Hi: "Nghiêm Hi, quả nhiên cô thật ngoan độc, tôi không ngờ cô lại chờ tôi ở đây từ lâu, cô và Tống Quốc Bằng khi nào bắt tay với nhau? Tống Quốc Bằng chủ động liên lạc với tôi, bốn năm trước đã liên lạc. Nhưng cô thật giỏi, cô mới xuất hiện mấy ngày lại có thể kéo Tống Quốc

Bằng về bên cạnh cô, chắc không phải cô dùng biện pháp bí mật không thể cho ai biết đấy chứ, ha ha ha. Tôi nghe nói trước kia Tống Quốc Bằng yêu mẹ cô, vậy bây giờ? Thế nhưng ông ta lại chạy tới bên cạnh cô, cô nói chuyện này……Ha ha……"

Trong miệng Lý Lệ không ngừng nói ra những lời khó nghe, những đổng sự kia nghe thấy sắc mặt đều nhìn vô cùng khó coi. Thế nhưng đương sự Nghiêm Hi lại không hề đổi sắc, trực tiếp phân phó: "Gọi an ninh."

Cuối cùng Lý Lệ bị an ninh đuổi đi, ai có thể tưởng tượng, buổi sáng Lý Lệ bước vào công ty tất cả mọi người đều khom lưng chào một tiếng 'Lý tiểu thư", cô ta như một công chúa cao ngạo đến nhìn một cái cũng không thèm nhìn… Hiện tại thì tốt rồi, vừa đúng lúc tan việc, mọi người đều nhìn thấy Lý Lệ bị an minh kéo ném ra ngoài cửa lớn công ty, Lý Thánh Đức và Triệu tổng ở phía sau sắc mặt tái xanh nhìn cũng không nhìn Lý Lệ một cái. Lý Lệ như người điên, luôn mồm mắng, mắng Nghiêm Hi, mắng Tống Quốc Bằng, những người nhân viên đi ngang qua ngươi nghe được một câu ta nghe đến một câu, sau lại xúm lại nói với nhau, chuyện này liền loạn thất bát nháo lên.

Lý Lệ đi, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì lúc trước ba công ty cùng đầu tư, Lý Lệ vì để cho Lý Thánh Đức giữ lại thực lực nên không thông báo cho kế toán chi tiền, ngược lại tiền đầu tư ban đầu cho hạng mục kia đều dùng của Triệu tổng và của nhà họ Chu. Hiện tại Lý Lệ bị Nghiêm Hi lộng tẩu, cũng coi như không có tổn thất gì lớn, chỉ khiến ọi người buồn bực trong lòng mà thôi. Tổ tinh anh mà lúc trước Lý Lệ lập ra, người của nhà họ Chu đã chạy trước rồi, hiện tại Lý Lệ và Thánh Đức xảy ra chuyện, người của Triệu tổng cũng không cần thiết giữu lại nữa. Lý Lệ buổi trưa bị đuổi đi, buổi chiều người của Triệu tổng liền thu thập đồ trở về công ty của mình.

Triệu tổng ngồi ở trong phòng làm việc của mình buồn bực, người phụ nữ Lý Lệ kia lại lấy tiền của hắn bỏ vào túi riêng? Hắn len lén lấy tiền để đầu tư cho hạng mục này, vậy mà bây giờ bên Thánh Đức lại nói như vậy, Lý Lệ không có bất kỳ quan hệ gì với bọn họ, hắn hợp tác với cá nhân Lý Lệ, không hề quan hệ với công ty bọn họ. Nếu hắn muốn tiền vậy thì đi tìm Lý Lệ mà đòi, chớ đến đòi bọn họ.

Nghiêm Hi đã sớm thiết kế bẫy chờ Lý Lệ nhảy vào, điểm này ngay từ lúc nghe được lời của Tống Quốc Bằng nói hắn liền hiểu. Nhưng hiểu là hiểu, cũng không thay đổi được gì rồi. Hiện tại trên người cô ta thiếu một số tiền lớn.

Lý Lệ đi theo Lý Thánh Đức về nhà điện thoại di động liền vang lên: "Lý tiểu thư, xin chào, tôi là luật sư đại diện cho Chu thị, hiện tại muốn khởi tố cô tội lừa gạt buôn bán. Nếu như Lý tiểu thư không muốn ra tòa, xin nhanh chóng trả lại tiền Chu thị đã đầu tư trước đó, cám ơn."

Ngữ điệu vô tình của người luật sư kia giống như một thanh kiếm sắc bén đâm vào khiến Lý Lệ thở không nổi. Cô ta sững sờ tại chỗ thật lâu không phản ứng kịp, thở cũng không thở, một hồi kìm nén đến sắc mặt đỏ bừng. Chuyện này……Nghiêm Hi!

Hiện tại Lý Lệ đã rõ, Nghiêm Hi thật sự rất thủ đoạn. Trước tiên cố ý chờ cô ta lấy được tiền, rồi mới nghịch chuyển, trực tiếp nói, Lý Lệ chình là một kẻ điên, người mà bọn họ ký kết không phải người của công ty Thánh Đức, các người đều bị gạt.

Lý Lệ thở gấp, kìm nén đến khó chịu. Lý Thánh Đức nhìn thấy sợ hết hồn, vội vàng đi tới dùng sức vỗ lưng cô ta. Lý Lệ đau sốc bắt đầu điên cuồng ho, cũng may là thở lại được. Lý Thánh Đức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng an ủi: "Không có việc gì, không có việc gì, không phải còn có cha ở đây hay sao, đừng sợ."

Lúc ấy thật sự Lý Lệ sắp hỏng mất, nghĩ đến nhiều tiền như vậy, số tiền có thể khiến một công ty lớn như Chu thị phá sản, hiện tại lại dồn hết lên đầu cô ta, chỉ một mình cô ta. Hiện tại cô ta phải làm sao đây, nhiều tiền như vậy, làm sao mà trả được.

Lý Lệ bắt đầu lặp lại: "Nhiều tiền như vậy, nhiều tiền như vậy…" Nói xong còn biết khóc nấc lên hai tiếng. Lý Thánh Đức cũng không còn cách nào, trực tiếp nhốt Lý Lệ ở trong phòng tự mình náo. Hiện tại hắn cũng rất phiền, trước kia hắn có thể giúp Lý Lệ ít tiền, nhưng hiện tại thì như thế nào? Trước kia là chủ tịch công ty Thánh Đức, ít nhiều còn có thể rút một ít tiền của công ty ra, nhưng hiện tại……

Ai! Hắn đơn thuần chỉ là một cục trưởng cục thuế thôi nha.

Sau khi Lý Thánh Đức khóa Lý Lệ ở trong phòng, Lý Lệ cũng không náo loạn, một đôi mắt rất nhanh

thanh tỉnh, nhìn cửa lớn đóng chặt, chợt cười, cười không lên tiếng... Cười, cười có chút vặn vẹo, sau đó lại nhìn cửa sổ khép chặt nghĩ, Nghiêm Hi, xem như cô lợi hại, chúng ta chờ coi.

Công ty coi như là thuận lợi trở về tay Nghiêm Hi, Nghiêm Hi cùng Tống Quốc Bằng đi vào phòng làm việc của Tống Quốc Bằng, ngồi trên ghế sa lông Nghiêm Hi trực tiếp nói với Tống Quốc Bằng: "Lần này trên người Lý Lệ sẽ có rất nhiều món nợ, trong thời gian ngắn sẽ khiến cô ta đau đầu. Đoán chừng vu đấu thầu ngày mai sẽ không có chuyện gì, sau khi đấu thầu xong cháu sẽ an bài công ty chúng ta nhận một phần hạng mục, mọi người cứ chuẩn bị trước đi ạ."

Tống Quốc Bằng vừa nghe, gật đầu một cái: "Chú biết rồi, thời gian trước Lý Lệ vẫn để cho chúng ta chuẩn bị dự án, trên căn bản mọi người đã đủ quen thuộc dự án này, mọi chuyện sẽ rất thuận lợi."

Nghiêm Hi gật đầu một cái, Tống Quốc Bằng nói: "Hi Hi, cháu xác định chuyện này đã đủ đả kích với Lý Lệ và Lý Thánh Đức? Mặc dù hiện tại nhìn thấy Lý Lệ trở tay không được, nhưng đừng quên, Lý Lệ lớn lên trong hoàn cảnh nào, thứ người như thế cháu ép cô ta như vậy, nói không chừng sẽ có chuyện."

Nghiêm Hi nhìn Tống Quốc Bằng sau đó cười cười: "Yên tâm đi, mặc dù kế hoạch lần này không như trước, nhưng mà cháu tin tưởng Lý Lệ không thể bay khỏi được, coi như cô ta lợi hại cùng không thể."

Ngày hôm sau đấu thầu dự án, ký giả lần này còn nhiều hơn so với lần trước. Bởi vì lần trước có nhiều nhân vật lớn tới cạnh tranh cho nên các tòa soạn càng thêm coi trong lần đấu thầu này. Ai biết chờ cả ngày cũng không thấy ai, một giây trước khi phiên đấu thầu bắt đầu Lãnh Tiểu Tam xuất hiện. Ký giả vừa nhìn, đây chỉ là một trợ lý nho nhỏ mà thôi, Lãnh Diễm đâu? Mọi người nhìn xung quanh không tìm được người, còn có người nghĩ có phải hay không chuyện hôm trước Lãnh Diễm bị mang đi rất nghiêm trọng? Chẳng lẽ tới hôm nay vẫn chưa được ra ngoài?

Phiên đấu thầu chính thức bắt đầu, nhân viên công vụ cũng rất khó xử, tại sao vậy? Bên Lý Lệ không ai tới, hết cách rồi, cuối cùng R&D không chiến mà thắng. Các ký giả thấy Lãnh Diễm coi như là không đến rồi, liền đồng loạt xông lên muốn hỏi Lãnh Tiểu Tam. Kết quả Lãnh Tiểu Tam vào trong rồi không đi ra, ngay cả kết quả cuối cùng cũng là một nhân viên nhỏ mang về, ký giả vừa tiến đến vừa tìm người đâu?

Lần giao chiến này coi như Nghiêm Hi toàn thắng. Tất cả mọi người bắt đầu tò mò tại sao bên Lý Lệ không xuất hiện? Dự án tới tay, R&D mở một buổi họp báo nho nhỏ, ký giả có mặt đều hưng phấn, đều nghĩ, hôm nay Lãnh Diễm có xuất hiện hay không?

Có ký giả trong lòng đang đánh bảng cửu chương rồi, nếu Lãnh Diễm xuất hiện tại nơi này vậy hắn phải hỏi những vấn đề gì.

Sau khi bắt đầu Lãnh Tiểu Tam xuất hiện, vô cùng chi tiết trả lời những vấn đề liên quan đến hạng mục. Đến phút cuối cùng của buổi họp báo Lãnh Diễm mang theo Nghiêm Hi xuất hiện. Anh xuất hiện làm cho ký giả luống cuống tay chân, một bụng câu hỏi đều hỏi Lãnh Tiểu Tam hết rồi, ngay cả những suy nghĩ vừa chuẩn bị sẵn trong đầu đều quên hết, không nghĩ tới buổi họp báo sắp kết thúc chính chủ mới xuất hiện.

Lãnh Diễm và Nghiêm Hi hai người đã sớm nghĩ xong, chính là muốn thừa dịp những ký giả này hỗn loạn đi ra. Bọn họ loạn thì sẽ không hỏi những vấn đề khó. Hai người ra ngoài nói đôi câu rất đơn giản, cuối cùng Lãnh Diễm nói: "Hôm nay tới đây thôi, hôm nào hôn lễ của tôi với Hi Hi kính xin các vị tới mừng!"

Nói xong cũng không quản phía dưới có nghe thấy hay không, trực tiếp lôi kéo Nghiêm Hi đang ngây người trở về. Phía dưới các ký giả ngây người ba giây đồng hồ, sau đó có người phục hồi tinh thần lại, nhìn hai chính chủ bỏ chạy. Lời còn chưa rõ ràng liền chạy một nhóm người liền nhanh chóng cầm máy ảnh chụp lia lịa.

Nghiêm Hi cũng bị một câu nói kia của Lãnh Diễm làm cho bối rối, anh vừa nói cái gì? Kết hôn?

Sau khi vào trong Nghiêm Hi kéo Lãnh Diễm lại, nhìn chằm chằm anh hỏi: "Anh mới vừa nói gì?"

Lãnh Diễm cười cười: "Anh nói chờ khi chúng ta kết hôn mong bọn họ tới mừng."

Lãnh Diễm nói như không có gì, Nghiêm Hi nhất thời không rõ, liền nhẹo đầu suy nghĩ, nói như vậy là có ý gì?

Lãnh Diễm quay đầu lại nhìn cô một cái, sau đó khóe miệng cười cười. Nghiêm Hi nghĩ lại đoạn đối thoại vừa rồi có gì đó không đúng, trong tình huống đó, bọn họ nói mấy câu với ký giả, sau đó Lãnh Diễm nói "hôm nào chúng tôi kết hôn". Anh nói là hôm nào nha!

Điều này khiến người ta nghe còn tưởng rằng mấy ngày nữa, mà trên thực tế chính là như vậy. Đám ký giả kia sau khi trở về đều quên hết những chuyện Lãnh Diễm nói, báo cáo trọng điểm chính là hôn lễ của Lãnh Diễm và Nghiêm Hi, thậm chí còn có người càng thêm khoa trương sớm thấy được người nào đó bí mật tới Trung Quốc, sau đó lại liên hệ đến chuyện Lãnh Diễm và Nghiêm Hi cùng nhau xuất hiện gần đây, ám chỉ người nào đó tới tham dự hôn lễ của Nghiêm Hi và Lãnh Diễm.

Nghiêm Hi nhìn không còn gì để nói rồi, trí tưởng tượng của những người này thật phong phú?

Ở một tờ báo khác, ánh mắt bất đắc dĩ của Nghiêm Hi đột nhiên trở lại bình thường, đọc kỹ tờ báo, trong báo nói mấy câu, nhưng hình ảnh vô cùng rõ. Chu Khải cẩn thận đỡ một cô gái trẻ tuổi đi tản bộ khu phụ cận nhà họ Chu ở thành phố G. Mặt bên của cô gái kia cực giống Nghiêm Hi, phía dưới còn có hình chính diện của cô gái đó, nhìn chính diện thì không giống cô nhiều lắm.

Một tay cô gái đặt lên bụng của mình, ngoài miệng treo một nụ cười nhàn nhạt. Chu Khải cũng một tay ôm hông cô gái, một tay kia đặt lên tay trên bụng cô. Hai người đều nhìn về bụng cô gái, khóe miệng đều mang nụ cười ấm áp mừng rỡ.

Nghiêm Hi nhìn cười cười, sau đó ở phía dưới trang báo nhìn thấy hình của Lý Lệ. Phía trên có vài ba lời nói chuyện của Lý Lệ, ngòi bút ngắn gọn vô cùng nhưng từng chữ từng chữ đều là châu ngọc. Nói ra vấn đề trong hôn nhân của Lý Lệ và Chu Khải, là chủ mưu của sự kiện dội nước bẩn lên người Nghiêm Hi kia, chân tướng sự tình toàn bộ hiện ra ở trước mặt đại chúng.

Nghiêm Hi đọc xong rồi lắc đầu, lại lật trang báo. Tờ báo này không nói nhiều đến hôn sự của Nghiêm Hi và Lãnh Diễm, ngược lại thông tin chuyện ly hôn của Lý Lệ và Chu Khải nói rất nhiều. Phía trên còn có ảnh cô gái kia và Chu Khải cười nồng tình ý mật, lại có hình ảnh trước kai Lý Lệ và Chu Khải cùng xuất hiện, so sánh hai hình ảnh, mọi người đều cảm thấy khi đó giữa Lý Lệ và Chu Khải không được bình thường. Không biết vì sao tờ báo này đặc biệt cặn kẽ, ký giả của báo này nói đã từng thân chinh tới biệt thự của thủ lĩnh hắc đạo ở thành phố G, tận mắt thấy cô gái kia bị mấy người đàn ông đánh đập. Sau đó cô bé được cứu, Chu Khải vẫn đang chăm sóc cô. Sau lại truyền ra, cô bé đã có thai mấy tháng, cuối cùng ký giả còn nói một câu: "Ký giả nghĩ vấn đề trước kia giữa Nghiêm Hi và Chu Khải, bây giờ nghĩ lại chính là truyền thông bị người có lòng lợi dụng.Hình kia cho thấy cô gái trong ngực Chu Khải chính là cô bé kia, nhưng mọi người nghĩ một chút, tại sao khi đó chúng ta luôn cho rằng đó là Nghiêm Hi?"

Lời nói của ký giả giống như một câu hỏi, nhưng Nghiêm Hi liếc mắt một cái liền hiểu người phóng viên này đang ám chỉ cái gì. Ngẩng đầu nhìn Lãnh Diễm vẫn đau chơi trò chơi trên máy tính, Nghiêm Hi cười cười, vo tờ báo thành hình cầu, sau đó hỏi: "Có phải hay không anh uy hiếp ký giả?"

Đầu ngón tay của Lãnh Diễm vẫn một mực di con chuột, mắt nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính, sợ mình sơ ý một chút liền bị kẻ địch thừa cơ, thật lâu sau khi nghe Nghiêm Hi hỏi mới phản ứng nói: "Đầu óc em có bị bệnh không, anh uy hiếp ký giả làm gì, anh ăn no rỗi việc hả?"

Nghiêm Hi nhẹo đầu nhìn bộ dạng anh không rời khỏi màn hình vi tính, sau đó nhảy lên chạy tới xem cuộc chiến, thì ra là đang chiến đấu. Bình thường Nghiêm Hi không chơi trò chơi, đối với mấy trò này không có hứng thú, chỉ nhìn Lãnh Diễm bọ dạng sau mê kia. Nghiêm Hi bĩu môi, tịch thu chuột trong tay anh, sau đó một bộ "thành thật khai báo" nhìn Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm trơ mắt nhìn nhân vật trong trò chơi của mình đứng sừng sững ngơ ngác tại chỗ, đang chiến đấu a, anh cứ ngơ ngác đứng như vậy, kẻ địch ngươi một đao ta một đao, sau đó ầm ầm ngã xuống đất. Lãnh Diễm hít vào một ngụm khí lạnh, giống như anh thật sự là người chết, sau đó dùng nét mặt tráng sĩ bị bóp cổ nhìn Nghiêm Hi: "Anh chết, em phải phụ trách đối với anh!"

Khóe miệng Nghiêm Hi không nhịn được khẽ giật giật, sau đó bỏ lại con chuột tự mình buồn bực bỏ đi.

Nhận lấy con chuột, Lãnh Diễm như đươc đại xá lập tức sống lại, sau đó vừa đánh trò chơi vừa phát ra kỹ năng. Mắt còn len lén nhìn Nghiêm Hi mấy lần, sau đó len lén cười, cười giống như mèo trộm được cá vậy.

Thật ra thì anh không có uy hiếp ký giả, thật sự không có, nhưng không phải mấy tòa soạn kia trước đó nói xấu Nghiêm Hi sao? Khi đó chuyện giữa Chu Khải và Nghiêm Hi vô cùng huyên náo, ngẩng đầu lên chính là mấy tòa soạn đó. Sau đó anh mua mấy tòa soạn kia, trở thành tài sản tư nhân của anh, người phóng viên kia còn dám nói xấu lão bản mình? Tự nhiên không dám, chuyện lần này hắn liền ám chỉ cho xã trưởng các tòa soạn báo, chuyện này là thực, nhưng thật ra chỉ có như vậy thôi!

Thật ra cái gì anh cũng không nói, thật sự.

Người tình thật sự của Chu Khải lộ ra ngoài ánh sáng, ký giả tranh nhau viết về bọn họ, ngoài ra còn có Lý Lệ, dù sao Lý Lệ cũng được coi là đối thủ cuối cùng trong sự kiện đó. Không ít ký giả đã nói viết về Nghiêm Hi như vậy là do nhận được tin tức từ Lý Lệ. Có hình ảnh có nhân chứng, người phụ nữ trong ảnh dĩ nhiên là Nghiêm Hi rồi.

Mọi chuyện được nói rõ ràng, báo cũng đã đăng tin, dân chúng lại bắt đầu ồ lên, không ít ký giả theo phong trào đều đuổi theo Lý Lệ phỏng vấn.

Nhưng mà người không tìm được, cho nên ký giả liền phát huy bản năng chó săn của mình, toàn thế giới đi tìm Lý Lệ, kết quả tìm ra vụ Lý Lệ lừa gạt vu khống trong kinh doanh.

Chuyện này vốn không ai nói ra, nhưng bởi vì mọi người xúm lại, ký giả liền biết. Người phụ nữ như vậy, quả thật không nghĩ đến, thật không có đạo đức, tùy ý, không minh bạch, hiện tại lá gan càng lớn, trực tiếp lừa tiền người khác.

118. Chương 119

Lý Lệ len lén trốn ra khỏi nhà Lý Thánh Đức không ngờ thấy được bên ngoài có một đám ký giả. Mọi người thấy Lý Lệ đi ra giống như kiến thấy mật đường, vây quanh cô ta, đèn flash không ngừng chụp. Đám ký giả không ngừng hỏi những vấn đề khác nhau, trong nháy mắt một sự khó chịu không hề nhẹ dâng lên đại não Lý Lệ.

Sự khó chịu ngày hôm nay người nào gây cho cô ta? Đương nhiên là Nghiêm Hi!

Lý Thánh Đức ở trong phòng làm việc nhận được điện thoại vội vàng trở về. Hiện tại ký giả vẫn còn chưa làm phiền tới Lý Thánh Đức hắn, dù sao Lý Thánh Đức là quan viên chính phú, bình thường đều là Lý Lệ xuất trận, hiện tại Thánh Đức mới là đối tượng dân chúng bàn tán.

Gần đây Lý Lệ thường bị ký giả truy tung, đuổi kịp liền hỏi vô số vấn đề, vô cùng sắc bén. Lúc này có ký giả đào ra được một số chuyện lúc trước. Sau đó mọi người phát hiện ra một vấn đề, phàm là nơi nào Lý Lệ xuất hiện, Nghiêm Hi tiểu thư nhà họ Nghiêm nhất định sẽ bị nói không phải là người tốt. Mọi người bắt đầu buồn bực, sau ký giả điều tra theo tin tức này, lại phát hiện ra ân oán giữa Lý Lệ và Nghiêm Hi. Còn đào ra được chuyện của Nghiêm Hi xảy ra ở trường học khi ở thành phố G. Thậm chí còn có hình ảnh Nghiêm Hi và Chu Khải ở chung một chỗ cười vui vẻ với nhau. Trên đó viết Nghiêm Hi và Chu Khải mến nhau hai năm, sau lại bị Lý Lệ hoành đao đoạt ái, chỉ sau một tháng liền tiến vào nhà họ Chu, tốc độ này quá nhanh. Ký giả còn nói, tìm được bạn cùng khóa tốt nghiệp với bọn họ ở thành phố G, vừa nhắc tới Nghiêm Hi những người bạn học đó miệng đầy ca ngợi, khi nhắc tới Lý Lệ có vài người nghi ngờ, lắc đầu một cái nói: "Tôi không biết."

Nhưng đồng thời cũng có mấy người biết người phụ nữ Lý Lệ này, mấy nam sinh quen biết cười một tiếng, sau đó khinh người nói: "Người kia a, cô ta làm làm sao có thể so sánh với Nghiêm Hi được chứ. Nghiêm Hi được công nhận là hoa khôi của cả trường học, tuyệt đối không phải hữ danh, tối thiểu tác phong không thành vấn đề. Nhưng còn Lý Lệ, căn bản một tháng đổi bạn trai một lần, không có tiền cô ta không thèm nhìn một cái. Chỉ cần có tiền dù dung mạo có khó nhìn hơn nữa cô ta cũng có thể tươi cười với bọn họ, loại phụ nữ này tôi thật sự không muốn nhiều lời."

Khi ký giả nghe vậy có chút ngây người, chuyện gì xảy ra vậy?

Sau khi báo xuất bản mọi người bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra là như vây. Hiện tại tất cả mọi người đều hoài nghi Lý Lệ. Chuyện kia của Nghiêm Hi một thời gian trước căn bản Lý Lệ là người duy nhất được lợi. Bởi

vì sự kiện kia trong sạch của Nghiêm Hi không còn, nhưng hiện tại bộ mặt thật của Lý Lệ bị lộ ra, mọi người mới hiểu được, thì ra mọi người đều bị người phụ nữ Lý Lệ này lừa gạt.

Lý Lệ không chịu nổi ký giả thành phố A quấy rầy, chạy về biệt thự của Thiên ca ở thành phố G tạm lánh. Bởi vì chuyện cô bé kia được cứu, Thiên ca rất coi trọng đến sự an toàn của mình, lại cho tăng thêm một số người tuần tra bảo vệ sự an toàn quanh biệt thự.

Lý Lệ nửa nằm trong ngực của Thiên ca, đầu ngón tay vẽ vòng vòng trên ngực hắn. Thiên ca được thoải mái, sau đó bắt đầu nói vào chính sự, không chút để ý hỏi: "Em nói những tờ báo ở thành phố A có chuyện gì vậy, những ký giả kia ăn no rỗi việc hả?"

Lý Lệ che giấu Thiên ca rất nhiều chuyện, hiện tại Thiên ca chỉ biết Lý Lệ muốn nắm được công ty Thánh Đức, nhưng đọc báo thì thấy không giống. Trước kia Lý Lệ còn muốn thu mua Chu thị, Thiên ca có chút bất mãn với người phụ nữ này, cô ta lúc đi thì nói rất sảng khoái, nói là sau khi lấy được công ty Thánh Đức hai người bọn họ có thể không cần tiếp tục ở trong hắc đạo nữa, khi đó bọn họ không cần làm gì cũng không bị chết đói.

Nhưng hiện tại Lý Lệ nói dối, sự thật chứng minh, Lý Lệ không riêng gì muốn Thánh Đức, cô ta còn muốn khống chế Chu thị, điều này Lý Lệ không nói với Thiên ca, cô ta len lén làm ở thành phố A. Khi đó Lý Lệ nghĩ rất tốt, cũng không có nghĩ đến hậu quả biến thành như bây giờ. Nhưng hiện tại chuyện đã xảy ra rồi, hơn nữa cô ta muốn trốn ở chỗ Thiên ca, chuyện kia nhất định phải nói rõ.

Lý Lệ nhìn Thiên ca cười cười, cười có chút đau khổ: "Ban đầu em còn nghĩ muốn làm chuyện gì đó khiến anh kinh ngạc, cuối cùng lại không nghĩ rằng……" Sau đó dừng không nói tiếp.

Thiên ca cẩn thận nhìn Lý Lệ, người này chính là như vậy, rất đa nghi, bất kỳ chuyện nhỏ nào cũng khiến hắn hoài nghi có phải Lý Lệ có dị tâm hay không. Nhưng nhìn Lý Lệ như vậy, suy nghĩ một chút, từ khi Lý Lệ ở bên cạnh hắn đến bây giờ chưa từng có dị tâm.

Lý Lệ trốn ở nơi này, ký giả không tìm được nhưng Lãnh Diễm biết. Lãnh Tiểu Tam được người báo, khi nói cho Lãnh Diễm biết vị trí của Lý Lệ. Lãnh Diễm liền cười. Lãnh Tiểu Tam hỏi: "Chúng ta có cần tăng hỏa lực không?"

Lãnh Diễm nhẹ nhàng lắc đầu: "Chuyện này là chuyện của Hi Hi, cô ấy muốn như thế nào liền xử lý như thế. Hi Hi không phải đã nói rồi sao, làm cho Lý Lệ gặp chuyện sợ rằng mục đích của cô ấy không phải như vậy. Được rồi, cậu cứ báo cho bọn họ biết, phải theo dõi thật sát. Nói cho Hoàng Vĩ biết, hiện tại hắn muốn làm gì thì làm cái đó đi, đừng quá tay là được."

Lãnh Tiểu Tam nghe Lãnh Diễm nói cũng nhớ tới người luôn mang theo lãnh khí kia, gật gật đầu nói biết sau đó đi ra ngoài.

Gần đây Nghiêm Hi rất rảnh rỗi, báo chí nói, không tìm được Lý Lệ!

Không tìm được?

Từ ngữ thật kỳ quái. Vứt bỏ tờ báo trong tay dắt Tiểu Yêu ra ngoài đi dạo. Nửa đường lại nhớ tới một chuyện, ngày hôm đó Lãnh Diễm vô tình nói một câu kết hôn trước mặt các ký giả.

Nghiêm Hi lập tức dừng lại, kết hôn?

Tiểu Yêu cảm thấy hiếm khi Nghiêm Hi tự mình mang mình đi chơi, liền muốn chạy khắp nói. Nhưng trên cổ có một sợi dây, điều này nó không vui. Sau lại đi tới đi lui cảm thấy Nghiêm Hi không đi nữa, chuyện gì xảy ra?

Tiểu Yêu quay đầu lại nghi hoặc Nghiêm Hi ngây ngốc, không hiểu Nghiêm Hi đang suy nghĩ gì.

Bên nhà họ Lãnh gần đây mâu thuẫn giữa Lãnh Dật Lăng và Chu Vận Uyển hoàn toàn bộc phát. Đầu tiên hai người tranh cãi ầm ĩ, sau đó tỉnh táo lại, Chu Vận Uyển nói "Ông đã như vậy chúng ta ly hôn đi." Nhưng kỳ quái là lần này Lãnh Dật Lăng nói không. Mặc kệ Chu Vận Uyển nói gì cũng không ly hôn làm cho Chu Vận Uyển rất rối rắm.

Hiện tại chuyện gì ông cụ cũng không quản nữa, buổi tối liền gọi điện gọi Lãnh Diễm và Nghiêm Hi tới dùng cơm. Trên bàn cơm Nghiêm Hi cảm thấy không khí rất lạ, nhìn gương mặt kia Lãnh Dật Lăng, lập tức quay đầu, thật sự là không muốn nhìn. Sau đó lại nhìn Chu Vận Uyển cười duyên: "Mẹ, gần đây bận một chút chuyện, cho nên hôm nay chúng con mới trở lại. Mẹ không trách bọn con chứ?'

Chu Vận Uyển nhìn Nghiêm Hi như đứa bé đang làm nũng, cười cười: "Không có việc gì. Chuyện của các con cũng huyên náo lợi hại, trận này các con đánh rất đẹp."

Nghiêm Hi liền cười, cười rất vui vẻ.

Lãnh Dật Lăng ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hi một cái, sau đó liền hỏi: "Trước kia mẹ con lập di chúc?" Lãnh Dật Lăng không hề nghĩ tới vấn đề này, tại sao trẻ tuổi như vậy đã lập di chúc? Đã sớm biết mình sẽ chết? Vậy tại sao lại không tới tìm hắn?

Nụ cười trên mặt Nghiêm Hi cứng lại, sau đó liếc mắt nhìn Lãnh Dật Lăng. Nói thật ra cô không biết phải đối mặt như thế nào với Lãnh Dật Lăng, thậm chí trong lòng cô có chút không tin tưởng Lãnh Dật Lăng. Điều này Lãnh Diễm đã sớm biết, nhưng Lãnh Diễm rất bất đắc dĩ, không hiểu tại sao Nghiêm Hi có thể như vậy.

Nghiêm Hi chun mũi nhìn Lãnh Dật Lăng, sau đó không tình nguyện mở miệng: "Đúng vậy ạ, khi trưởng thành con mới biết được. Nếu không phải chú Tống Quốc Bằng tìm được con... con thật sự không biết những chuyện kia."

Lãnh Dật Lăng nghe vậy liền cau mày: "Tống Quốc Bằng?"

Nghiêm Hi gật đầu một cái, tiếp tục cúi đầu ăn cơm trong chén của minh, không hề để ý Lãnh Dật Lăng nữa. Lãnh Dật Lăng nhìn nha đầu này rõ ràng sau khi được Lãnh Diễm tìm từ thành phố G về thì không giống trước nữa. Nha đầu này rời khỏi nhà họ Lãnh bốn năm, trong bốn năm này đã xảy ra những chuyện gì? Những bài báo kia hắn đều xem qua, càng nghĩ càng thấy chuyện của Lý Lệ chính là do Nghiêm Hi làm. Tại sao lại không phát hiện được đứa nhỏ Hi Hi này cũng có tâm kế đây?

Ông cụ không hài lòng với con trai mình: "Ăn cơm ăn cơm, đừng nói chuyện này nói ở trên bàn ăn." Ông cụ lên tiếng, Nghiêm Hi rất biết điều cúi đầu ăn cơm của mình. Nhưng gần đây Lãnh Dật Lăng mâu thuẫn rất lớn với Chu Vận Uyển, trong lòng hơi giận, tính khí cũng nóng nảy, quăng đũa xuống.

Ông cụ nhìn càng tức giận hơn, vỗ bàn kêu: "Ngươi cho ta cái sắc mặt gì vậy, lời nói của ta ngươi không muốn nghe nữa phải không? Chuyện kia đã bao nhiêu năm rồi nhưng ngươi vẫn không vâng lời. Hiện tại thì tốt rồi, hôn nhân của chính ngươi cũng không giữ được!"

Ở lời ông cụ, chính là đáng đời con trai ông. Chuyện kia của tiểu nha đầu nhà họ Nghiêm cũng đã buông ra, không thì cũng không có Nghiêm Hi tồn tại ngày hôm nay. Nhưng lại nói con trai ông lại không bỏ được, đúng là không có tiền đồ.

Bên nhà họ Chu, Chu Khải phát hiện gần đây ông cụ càng ngày càng không ổn, trực tiếp đưa ông cụ vào bệnh viện kiểm tra. Kết quả kiểm tra cuối cùng có, bác sĩ lắc đầu một cái, Chu Khải vội vàng hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Bác sĩ nói: "Bề ngoài thì là bệnh của người già."

Chu Khải càng gấp hơn: "Cái gì mà bề ngoài, vậy còn có chuyện gì?"

Bác sĩ có chút do dự, nhưng vẫn không dám xác định. Nhìn kỹ lại báo cáo kết quả lần nữa, cuối cùng nói: "Tôi cũng không dám chắc, anh nên mang ông cụ tới thành phố A, bên đó có chuyên gia về não bộ, để bọn họ xem một chút, có lẽ có phát hiện mới."

Sau khi trở về Chu Kỳ trực tiếp hỏi Chu Khải: "Như thế nào?"

Chu Kỳ cũng cảm thấy có gì không đúng, làm sao ba của cô lại thành ra như vậy?

Chu Khải lắc đầu một cái, trực tiếp gọi điện thoại tìm chuyên gia nước ngoài, trong nước vẫn không bằng chuyên gia nước ngoài được.

Sau khi có kết quả, Chu Khải tức không chịu được, dược vật khiến thoái hóa trí nhớ: "Dược vật?'

Bác sĩ nói, dược vật này không dễ dàng lấy được, đây chính là loại thuốc cấm, nhưng mà trong hắc đạo vẫn có người lấy được. Vừa nhắc tới hai chữ 'hắc đạo' sắc mặt cô gái kia liền tái mét, thật sự chỗ Thiên ca đã để lại bóng ma quá lớn trong lòng cô, hiện tại nhắc tới hai chữ này toàn thân cô đều phát run như vậy.

Chu Khải nghĩ ngay đến Lý Lệ, trước kia Lý Lệ còn ở trong nhà vẫn luôn phụ trách sữa uống cho ông cụ. Ông cụ có một thói quen, mỗi đêm đều phải uống một cốc sữa tươi. Kể từ khi Lý Lệ tới nhà họ Chu, sữa tươi đều do Lý Lệ chuẩn bị.

Chu Kỳ nghĩ cũng không muốn nghĩ liền khẳng định là Lý Lệ, ra khỏi bệnh viện Lý Lệ không nhịn được hô to: "Không trách được, không trách được khi đó cha ký hợp đồng kia, thì ra đều là do Lý Lệ làm."

Chu Khải cũng muốn đến nơi này một chuyến. Bởi vì chuyện của Lý Lệ gần đây, trước cửa nhà họ Chu cũng có một ít ký giả cắm điểm. Kết quả thấy người nhà họ Chu như có chuyện chạy vào bệnh viện, hai người canh giữ ở bên ngoài cũng nhanh chóng trở thành chiến hữu rồi. Khi hai người đang nói chuyện trên trời dưới biển liền nghe thấy Chu Kỳ ở trước cửa bệnh viện kêu lên như vậy, hai người nhìn nhau, sau khi nghe rõ toàn bộ chuyện xảy ra, gương mặt trở lên thận trọng. Người phụ nữ Lý Lệ này, còn có phải là người nữa không?

Hiện giờ trên người Lý Lệ tội lớn tội nhỏ không ít, sau khi sự tình bùng nổ dân chúng đã không thở nổi, còn có thể tức đến đâu nữa.

Nhưng hiện tại thật sự Lý Lệ rất xui xẻo, cô ta bị tòa án gọi rồi. Trước đó nhà họ Chu kiện cô ta tội buôn bán lừa gạt, sau Triệu tổng phát hiện không thấy Lý Lệ cũng hướng tòa án tìm người. Bây giờ ký giả lại tuôn ra chuyện này, Lý Lệ chắc chắn phải ngồi tù nhiều năm.

Nhưng cha cô ta làm quan trong chính phủ, mọi người liền rối rít suy đoán lần này Lý Thánh Đức có giống như những quan viên khác liều mình che chở con mình phạm pháp không?

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Lý Thánh Đức không có một động tác gì. Hiện tại Lý Lệ chạy, không biết trốn đến nơi nào, chính Lý Thánh Đức cũng không biết, chỉ nhận được một cú điện thoại của Lý Lệ nói cô ta hiện tại vô cùng tốt, không cần lo lắng.

Sau đó Lý Thánh Đức thực sự không lo lắng gì, Lý Lệ nói như vậy chính là cô ta không có việc gì rồi, hắn tin tưởng năng lực của Lý Lệ. Hơn nữa, dù Lý Lệ có muốn hắn nhúng tay hắn cũng không thể, hiện tại toàn bộ truyền thông đều coi chừng hắn, cơ hồ tất cả ánh mắt của mọi người đều nhắm vào hắn, đương nhiên hắn không thể có động tác gì rồi, hành động bây giờ không phải là tự đưa mình vào họng súng hay sao?

Ký giả cũng theo dõi, nhưng Lý Thánh Đức không có động tĩnh gì, qua một thời gian mọi người liền không có kiên nhẫn nữa liền dời sự chú ý đi. Vào lúc này Lý Thánh Đức lặng lẽ bắt đầu tìm Lý Lệ, nhưng hành động cũng rất nhỏ, không dám có động tác quá lớn.

Lý Thánh Đức vừa hành động quản lý cấp cao của thành phố A liền biết, sau đó lạnh lùng cười.

Nghiêm Hi không biết hôn sự của mình được quyết định khi nào, dù sao hôm nay trưởng bối hai nhà Lãnh Nghiêm chính thức gặp mặt rồi. Lãnh Diễm cũng cảm thấy nếu chuyện của Lý Lệ tạm thời kết thúc, vậy coi như tảng đá trong lòng Nghiêm Hi đã rơi xuống, lúc này không kết hôn chẳng lẽ còn chờ chuyện khác phát sinh nữa hay sao?

Như vậy thì còn phải đợi đến khi nào nữa, cho nên ngày trưởng bối hai nhà nói chuyện, Lãnh Diễm cực kỳ hài lòng. Thật ra thời gian được định như thế nào Lãnh Diễm biết, bắt đầu từ ban đầu đều là do Lãnh Diễm định, đêm hôm đó anh vô tình nói một câu: "Ông nội, người cảm thấy ngày cuối tháng sau như thế nào?"

Ông cụ biết ý tứ của cháu trai, sau đó gọi điện thoại bắt đầu thương lượng với Nghiêm lão.

"Cuối tháng sau?" Nghiêm Hi không nhịn được nói ra ngoài, có cần vội vã như vậy không?

Ông cụ Lãnh híp mắt nhìn Nghiêm Đình, sau đó gật đầu nói: "Lão bằng hữu, hai ta rất lâu rồi chưa có gặp mặt nha, ông xem, hôn sự này là cơ hội tốt nhất cho hai ta nha."

Nghiêm Đình cũng cười ha hả gật đầu, sau đó hai ông lão liền ngươi một câu ta một câu bắt đầu nói chuyện, hôn lễ này chúng ta cứ làm như vậy làm như vậy tương đối tốt……

Nghiêm Hi trực tiếp sững sờ, đây là tình huống gì đây?

Ông cụ Lãnh và ông cụ Nghiêm ngươi một câu ta một câu, tự nhiên Lãnh Diễm nắm lấy tay của Nghiêm Hi, sau khi mang thức ăn lên bắt đầu gắp thức ăn cho Nghiêm Hi. Nghiêm Hi còn có chút không phản ứng kịp, mắt nhìn hai lão gia gia, sau đó thật sự không nhịn được mở miệng nói: "Cái đó, hôn lễ cũng không cần vội vã như vậy, hơn một tháng nữa, có phải hay không không cần……."

Nhưng đáng tiếc cô còn chưa nói hết, hai lão gia gia liền mở miệng: "Ai nha, việc của hai cháu, chúng ta không có việc gì chuẩn bị giúp một tay thôi, các cháu hoàn toàn có thể yên tâm. Hi Hi, cháu cứ chờ làm cô dâu của cháu là được rồi."

Mồ hôi trên mặt Nghiêm Hi lập tức rơi xuống, cứ như vậy còn thoải mái? Cảm giác như đang ép cưới vậy.

Lãnh Diễm híp mắt cười nhìn Nghiêm Hi, vươn tay ôm Nghiêm Hi nói: "Ngoan, không cần lo lắng, thật ra thì kết hôn với không kết hôn không khác nhau lắm, em không cần con đó là gánh nặng trong lòng." Sau đó ngẩng đầu nhìn hai lão gia gia: "Về sau hai người ít nói chuyện kết hôn trước mặt Nghiêm Hi đi ạ, hiện tại không phải có vài người sợ hãi trước khi kết hôn hay sao, cháu không muốn dọa sợ Hi Hi." Nói xong còn cúi đầu gắp thức ăn cho Nghiêm Hi: "Ăn nhiều một chút, chuyện bên Thánh Đức làm em mệt chết rồi."

Nghiêm Hi nhìn Lãnh Diễm, sau đó híp mắt cười: "Vâng." Khi cúi đầu liền thay đổi sắc mặt, giống như muốn ăn sạch Lãnh Diễm vậy.

Hai lão gia gia không phải không phát hiện được hai đứa nhỏ liếc mắt đưa tình, nhưng hai lão hồ ly coi như cái gì cũng không thấy híp mắt cười cùng nhau cụng ly.

Bởi vì Lý Thánh Đức không động, vụ án của Lý Lệ dần dần lắng xuống, một số xì căng đan của minh tinh xuất hiện, sự chú ý của mọi người cũng dần dần dời đi.

Cuối cùng Chu Khải vẫn mang theo một già một trẻ tới thành phố A, chủ yếu nhất chính là khám bệnh cho ông Chu, dù sao ngành y của thành phố A vẫn tốt hơn. Cũng bởi vì kết quả trước của ông Chu, hiện tại vẫn có hai ký giả đi theo sau bọn họ, Chu Khải cảm thấy phiền phức nhưng lại không thể đuổi người. Những người này giống như ruồi nhặng vậy, đánh cũng không đi, cuối cùng vẫn theo vợ mình nói, thôi đùng để ý đến bọn họ là được rồi.

Trước đây không lâu Chu Khải cùng cô gái kia đi đăng ký kết hôn. Chu Khải không biết mình có tình cảm gì với cô, nhưng cô đã mang thai đứa con của hắn. Giống như đối với Lý Lệ khi đó, Chu Khải còn có chút do dự, nhưng có lẽ là cô có phần giống Nghiêm Hi, cuối cùng Chu Khải vẫn cưới cô.

Ở trong bệnh viện ngẫu nhiên gặp được Lý Thánh Đức đi thị sát, theo sau Lý Thánh Đức có một nhóm người. Chu Khải ra khỏi phòng bệnh VIP liền nhìn thấy một màn này, thấy người này nên nói như thế nào đây, tâm tình của hắn có chút phức tạp. Nhưng trực giác nói hắn không muốn gặp lại Lý Thánh Đức, cho nên Chu Khải trực tiếp đi thẳng.

Lý Thánh Đức thấy Chu Khải có chút ngoài ý muốn, không phải Chu Khải về thành phố G rồi sao? Làm sao lại xuất hiện ở đây?

Hôm nay Lý Thánh Đức tới bệnh viện kiểm tra chính là ngoài ý muốn, một cục trưởng cục thuế như hắn lại tới kiểm tra bệnh viện? Nhưng gần đây không biết phía trên làm sao rồi, muốn hắn làm việc này. Vậy thì hắn đi, dù sao cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Chỉ không ngờ lại gặp Chu Khải ở chỗ này, hắn liền quay đầu hỏi: "Người trẻ tuổi vừa rồi nhìn quen quen, cậu ta tới nơi này làm gì, bị bệnh à?"

Người bị hỏi chính là một bác sĩ hơi lớn tuổi. Bởi vì vụ án của Lý Lệ quá lớn, hắn cũng biết. Khi Chu Khải tới hắn liền nhớ tới hình như Chu Khải có chút quan hệ với Lý Thánh Đức. Nhưng câu hỏi của Lý Thánh Đức lập tức trở thành chuyện cười trong lòng vị bác sĩ này. Chuyện xấu kia cũng không phải do ông ta làm, ông ta gặp con rể mình ở trong bệnh viện thì có chuyện gì đâu?

"A, Chu Khải, cha anh ta bị con dâu bỏ thuốc, kết quả bị mắc chứng si ngốc của người già. Ông nói cô gái kia nha, tâm tính của cô ta thật độc. Không biết cha mẹ cô ta giáo dục như thế nào lại có một người

con gái như vậy chứ, ông nói một chút……." Vị bác sĩ này chính là cố ý nói như vậy, không phải ông giả bộ không biết ư, ông không biết thì những gì tôi nói đều không quan hệ gì tới ông đúng không!

Ý tá đi đằng sau thật sự không biết chuyện tình, nhưng nghe lời của vị bác sĩ kia nói lòng đầy căm phẫn nói: "Thượng bất chánh hạ tắc loạn, dạng cha mẹ nào thì có con như vậy, tôi xem cha mẹ cô ta cũng không phải là người tốt gì."

Bác sĩ nghe được lời này liền thấy vui mừng, len lén liếc nhìn sắc mặt của Lý Thánh Đức, sau đó liền tán đồng gật đầu: "Cô nói rất đúng, dạng cha mẹ nào thì có con như vậy, đều đúng cả!"

Lập tức sắc mặt của Lý Thánh Đức trở lên khó coi, nhìn lướt qua y tá đang cười ha hả, âm thầm nghĩ, hắn ta cũng xuất hiện trên báo mấy lần? Không đến nỗi không biết mà đả kích hắn như vậy chứ?

Sắc mặt Lý Thánh Đức không tốt, giống như gan heo vậy. Sau khi kiểm tra xong liền nói hai tiếng bảo mấy người đi theo trở về trước. Đợi mọi người đều đi rồi hắn liền xoay người đi vào bệnh viện, len lén đi lên tầng lầu vừa gặp Chu Khải, sau đó liền thấy người ở trong phòng bệnh kia.

Hiện tại ông Chu hoàn toàn giống như một đứa trẻ, một mình nằm ở trên giường bệnh gặm quả táo. Bên cạnh Chu Kỳ bất đắc dĩ ngồi nhìn, ông Chu chảy nước miếng liền đứng dậy lau cho ông Chu, giống như là muốn lấy quả táo đi. Ông Chu không cho, giống như một đứa bé che chở đồ chơi, làm như thế nào cũng không buông.

Lý Thánh Đức nhìn, mắt cảm thấy căng căng. Đây là do Lý Lệ làm? Thuốc này từ đâu? Thật ra ông Chu với hắn quan hệ không tệ lắm, khi hắn ra tù không phải là vào nhà họ Chu ở hay sao. Mặc dù lúc trẻ hai người có mâu thuẫn, nhưng khi già rồi lại trở thành bạn nha.

Lý Thánh Đức không trở về cục làm việc nữa mà trực tiếp đi về nhà, có chút vô lực ngồi xuống sô pha, Lý Lệ a…….

Lý Lệ ở bên Thiên ca chính là đại tỷ, người người đều rất tôn kính cô ta.

"Lý Lệ, chúng ta đi ra ngoài một chút, có vụ buôn bán lớn, đi thôi." Thiên ca đi vào trực tiếp nói lời này.

Lý Lệ cũng muốn ra cửa, lúc đầu còn rất vui mừng nhưng vừa nghĩ tới ký giả bên ngoài chưa yên, lập tức lại nằm trên giường nản lòng, nản chí nói: "Thôi, em đi ra ngoài nếu để ký giả thấy, đến lúc đó chẳng những không giúp được anh, ngược lại lại dẫn ký giả tới. Thôi, chính anh đi đi, em ở đây chờ anh."

Thiên ca đang ở một bên thay quần áo, một thân quần áo da đen bó sát người, trên cổ đeo vòng vàng, trên mặt đeo kính đen to. Nhìn từ trên xuống dưới cũng ổn, nhưng vấn đề Thiên ca ngày ngày ăn uống ca hát, cái bụng kia sớm đã có khuynh hướng lồi ra. Cứ như vậy, quần áo Thiên ca dần không vừa rồi. Người ta mặc quần áo để che đi khuyết điểm của mình, nhưng nhìn hắn ta thì lại mặc để lộ rõ khuyết điểm của mình ra.

Về điểm này Lý Lệ đều đã nói, nhưng chính hắn cảm thấy như vậy rất dễ nhìn, vậy cô ta liền mặc kệ.

"Bảo bối, không có việc gì, anh ở bên cạnh em mà, ai dám chọc tới em."

Sau đó Lý Lệ nửa nằm trước ngực Thiên ca cười cười, vươn đôi tay ra ôm cổ Thiên ca dùng sức kéo hắn xuống hôn một cái.

Cuối cùng Lý Lệ vẫn đi theo, Thiên ca là người cực kỳ cẩn thận, kêu lái xe lái vài vòng quanh phố lớn ngõ nhỏ của thành phố G, sau đó mới đi tới địa điểm cần tới. Khi đến nơi còn nửa giờ nữa mới đến thời gian hẹn, bọn họ ngồi trong xe chờ.

Lý Lệ nhìn chung quanh hoang vu, ngoài cỏ dại thì không có cái gì khác.

"Người nào định địa điểm vậy, tại sao lại ở chỗ này?" Nơi hoang vu này thật lạnh lẽo.

Thiên ca nhìn chung quanh liền cười cười, sau đó kéo đầu Lý Lệ lại nói: "Anh nói này bảo bối, có phải em an nhàn bối năm lâu quá rồi phải không, loại chuyện này lại giao dịch trên đường cái chắc? Thật buồn cười!" Nói xong có chút tức giận vung tay một cái. Hiện tại hắn cảm thấy đầu óc Lý Lệ đúng là bị bệnh, bệnh thần kinh, thật sự coi mình là đại tiểu thư ở giữa ban ngày?

Lý Lệ nhìn bộ dáng kia, biết Thiên ca đã tức giận rồi. Người này chính là như vậy, tính khí rất khó chịu, lập tức dụ dỗ: "Ai nha, không phải em có ý này, anh biết mà, thật đáng ghét!"

Thiên ca còn chưa biết làm thế nào với Lý Lệ thì có một chiếc xe BMW màu đen đi tới. THiên ca lập tức ngồi nghiêm chỉnh, Lý Lệ nghi ngờ, Thiên ca chưa từng như vậy bao giờ. Hắn chính là lão đại hắc đạo ở thành phố G, người khác đều sợ hãi khi thấy hắn, khi nào thì hắn lại như thế này?

"Hôm nay là vụ buôn bán lớn, đối phương là người của Thanh bang ở nước ngoài. Em biểu hiện cho tốt, ngộ nhỡ người nọ không hiểu tiếng Hán em phiên dịch cho tốt, nếu xảy ra chuyện gì xem chút nữa anh thu thập em như thế nào."

Khóe miệng Lý Lệ liền câu lên một nụ cười lạnh, hóa ra là như vậy, không trách được sống chết muốn cô ta đi.

Thế nhưng khi dáng vẻ âm lãnh máu tanh của đối phương xuất hiện trước mặt Lý Lệ thì cô ta sững sờ, theo bản năng trong lòng liền sợ hãi.

119. Chương 120

Hoàng Vĩ một thân áo da màu nâu bó sát người, đeo kính đen trên mặt, giống cách ăn mặc của Thiên ca nhưng khí thế trên người kia lập tức áp đảo Thiên ca lép vế.

Lý Lệ không ngờ sẽ là người này. Thấy mặt người này Lý Lệ liền cảm thấy không ổn, cũng không nói lên lời. Dù sao nhìn người này rất quen mắt, có phải trước đó đã từng gặp qua?

Lần mua bán này hàng hai bên giao dịch là ma túy, số lượng rất lớn, ít nhất là đối với Thiên ca mà nói là vô cùng lớn. Khi giao dịch Thiên ca lôi Lý Lệ xuống xe, Lý Lệ cúi đầu không dám ngẩng lên nhìn Hoàng Vĩ, chỉ sợ hắn nhận ra mình, gây phiền toái cho cô ta thì hỏng bét.

Người của Hoàng Vĩ kiểm tra chất lượng ma túy, hai bên một đầu, không có vấn đề liền trực tiếp đưa tiền. Trước khi đi còn ý vị sâu xa nhìn Lý Lệ một cái rồi nói: "Thiên ca thật có diễm phúc." Nói xong liền đi. Thiên ca nhìn Lý Lệ, sau đó lại nhìn Hoàng Vĩ, Hoàng Vĩ lưu lại một ánh mắt ý vị thâm trường chi hắn.

Sau khi trở về Lý Lệ trực tiếp đi vào phòng mình không đi ra ngoài, trong đầu đều nghĩ tới những câu nói kia của Hoàng Vĩ.

Buổi tối ngày hôm sau khi cô ta bị Thiên ca đưa vào khách sạn liền hiểu, đứng ở trước cửa khách sạn nhìn bên trong khí phái kia, Lý Lệ tràn đầy lãnh khí nói: "Thật sự anh muốn em làm như vậy?" Thiên ca không sao cả nhìn Lý Lệ, sau đó cười cười dặn dò nói: "Bảo bối, em hầu hạ vị đại gia kia cho thật tốt, phục vụ tốt về sau chúng ta mới kiếm được nhiều tiền. Em thấy đúng không, về sau anh tuyệt đối sẽ không bạc đãi em, em yên tâm."

Lý Lệ cười lạnh rồi tiến vào. Sau khi Lý Lệ đi vào vẻ mặt của Thiên ca liền biến đổi, lập tức phái người đi qua giám thị.

Sau khi Lý Lệ đi vào bên trong phòng tối đen như mực, muốn đưa tay lên vách tường tìm công tắc đèn lại phát hiện sờ tới thân thể một người, rất nóng, không mặc quần áo: "A!" Lý Lệ hét lên một tiếng, người ở bên ngoài nghe trộm sững sờ, nhanh như vậy đã làm?

Trong bóng tối, Hoàng Vĩ cười lạnh, sau đó bắt được đôi tay của Lý Lệ dùng sức xé rách quần áo của cô ta.

Lần này Lý Lệ trực tiếp bị ngược rồi, sau khi xong chuyện người nọ vẫn lạnh lùng khẽ hừ, từ đầu đến cuối một câu cũng không nói, mặc quần áo vào liền đi. Hai người ở bên ngoài nghe trộm nghe được tiếng kêu của Lý Lệ liền cười trộm, thầm nghĩ người này còn lợi hại hơn cả lão đại, khiến cho người phụ nữ này kêu rên như vậy. Khi nghe bên trong không còn động tĩnh gì cũng biết đã xong chuyện, sớm rút lui trước.

Lý Lệ trực tiếp ngất đi, cái gì cũng không biết. Nhưng Lý Lệ cũng biết, căn bản người nọ không đụng cô ta, chỉ cầm công cụ trực tiếp chơi mình, giống như cô ta giống như có tám đời thù hận với hắn vậy. Rõ ràng không phải làm thật, nhưng người nọ vẫn khiến cô ta làm đủ các tư thái. Lý Lệ cảm thấy rất nhục nhã, coi cô ta là gì, chê cô ta bẩn nên chẳng đáng đụng vào? Nhưng tại sao lại muốn hành hạ người như vậy!

Cô ta vừa đi, người nọ lập tức lấy điện thoại di động ra chụp vài bức, sau đó lập tưc thu điện thoại lại.

Lúc Lý Lệ trở lại Thiên ca đang cầm điện thoại chơi điện tử, nhưng vẻ mặt vô cùng khó coi. Thiên ca nhìn giường lớn xốc xếch, làm sao hắn có thể dễ nhìn? Rõ ràng những vết ố kia chính là đánh thẳng vào mặt hắn, nhưng khi nhìn thấy Lý Lệ trên mặt mặt hắn liền biến đổi cười lớn ôm Lý Lệ thân ái sờ sờ nói: "Bảo bối, em đã trở lại?" Lý Lệ tức giận đẩy Thiên ca lạnh lùng nói một câu: "Em mệt mỏi, đi nghỉ ngơi thôi."

Thiên ca cảm thấy rất kỳ quái, tối hôm qua hai người kia trở về báo tin, Lý Lệ rất sảng khoái, so với lúc làm với hắn thoải mái hơn nhiều. Lại nhìn bộ dáng trên giường kia, Thiên ca không biết có tư vị gì nữa. Bình thường người phụ nữ này đều ở bên dưới mình, hiện tại thì tốt rồi, thành của người khác rồi. Mặc dù Thiên ca không có tình cảm gì với Lý Lệ, nhưng hắn có một tật xấu đó chính là ở phương diện này hắn thích sự sạch sẽ, phụ nữ người khác chạm qua hắn không muốn nữa. Lý Lệ vẫn luôn đi theo hắn, cho nên không rõ ràng lắm, nhưng hiện tại trong lòng Thiên ca xác thực có chút ghét bỏ Lý Lệ.

Sau khi Lý Lệ lên lầu trực tiếp mệt ngã ở trên giường, cảm thấy rất kỳ quái với hành động của người nọ trong buổi tối ngày hôm qua, làm cái gì vậy?

Trong khi cô ta đang mơ mơ màng màng Thiên ca lại bắt đầu cọ cọ từ phía sau. Tối hôm qua Lý Lệ bị người giằng co cả một đêm, hiện tại mệt chết đi được, lạnh lẽo nhìn Thiên ca. Thiên ca nhìn bộ dáng kia càng thêm tức giận, hắn nghĩ rằng Lý Lệ tối hôm qua bị người đàn ông kia làm cho thoải mái. Thiên ca cảm thấy Lý Lệ tối hôm qua bị người khác làm, liền bắt đầu so sánh sự đối lập giữa hai người đàn ông, so năng lực của hai người thì hắn không bằng người kia rồi.

Một người đàn ông bị nghi ngờ năng lực của mình, tự nhiên Thiên ca không thoải mái, lập tức cởi y phục của Lý Lệ ra. Lý Lệ quýnh lên hô một tiếng: "Anh làm gì vậy?" Hiện tại cô ta thực sự không chịu nổi làm lần nữa, đau không chịu nổi rồi.

Tiếng kêu kia khiến cho hỏa khí của Thiên ca bùng nổ, sắc mặt thay đổi, lao tới. Lý Lệ lập tức gục bất động ở trên giường, khóe miệng mở rộng. Bởi vì tối hôm qua bị người làm qua, Thiên ca cảm thấy Lý Lệ rất dơ bẩn, không muốn nhìn thấy mặt. Nhưng hắn vẫn xé rách quần áo của Lý Lệ, sau đó kéo chân cô ta liếc mắt nhìn. Nơi đó vừa đỏ vừa sưng, đến bây giờ cẫn còn nhìn thấy dấu vết rõ ràng, đủ để tưởng tượng tối qua kịch chiến như thế nào.

Lý Lệ cảm thấy Thiên ca đang nổi giận, lập tức không dám cử động nữa, ngoan ngoãn nằm ở trên giường mặc cho hắn loay hoay. Nhưng cô ta cảm thấy vô cùng nhục nhã, nếu vào bốn năm trước cô ta không cảm thấy, nhưng trong bốn năm này cô ta đều sống cuộc sống đại tiểu thư. Mặc dù không được khá lắm, nhưng tối thiểu là có tôn nghiêm, chưa từng bị người làm như vậy. Lý Lệ ngoan ngoãn mềm thân thể, quả đấm lặng lẽ dùng sức siết lại, móng tay thật dài cắm vào da thịt ngược lại khiến cô ta cảm thấy rất sung sướng, hận không được rút hai bàn tay của người đàn ông này ra.

Nhưng cô ta không thể, tình hình này cô ta phải nhịn. Lý Lệ biết rõ tình cảnh hiện tại của mình, bên ngoài cảnh sát vẫn còn đang tìm cô ta, đối với cô ta mà nói, bây giờ nơi này là an toàn nhất.

Khi Thiên ca đóng cửa đi Lý Lệ vẫn nhìn, trong đầu nghĩ tới, đoán chừng lần này những ngày tốt ở bên Thiên ca sẽ chấm dứt. Nghĩ tới người tối hôm qua, trong đầu chợt nhớ tới một âm thanh, Lý Lệ cẩn thận nghĩ lại, chợt nhớ lại người kia, chuyện này……

Là người kia?

Lần đó Lý Lệ tìm Hoàng Vĩ xuống tay với Nghiêm Hi ở trong bệnh viện, xong chuyện liền nói hắn trốn một thời gian, sau đó người này chưa từng xuất hiện nữa, cô ta còn tưởng rằng người nọ trốn ra nước ngoài, ai ngờ….

Nhưng lần này trở về làm sao lại như vậy? Giống như đặc biệt hận cô ta, trước kia không phải như vậy nha.

Hoàng Vĩ mang người trở lại chỗ ở tạm thời ở thành phố G, huynh đệ bên cạnh liền vỗ bờ vai hắn nhạo báng: "Người anh em, không tệ nha. Thì ra làm lính còn có thể giả bộ lưu manh, ha ha."

Hoàng Vĩ nhìn người anh em cười cười: "Trước khi tôi vào bộ đội là lưu manh đó, các cậu không biết à? Hơn nữa người đàn bà kia có thù oán với tôi, toàn bộ cũng coi như là xả giận."

Người nọ cũng hiểu cười cười, sau đó nói: "Giọng điệu của cậu chính là có người giúp cậu ra khỏi hả? Biết không, anh em nằm vùng nói với chúng tôi biết, tên lão đại kia cả ngày đánh người đấy."

Hoàng Vĩ nghe vậy chỉ cười, cuộc sống của Lý Lệ như thế đã sớm thành thói quen, sẽ không quá để ý những điều kia. Đối phó với Lý Lệ, quan trọng nhất chính là hủy mọi chỗ dựa của cô ta đi.

Về hôn lễ của Nghiêm Hi và Lãnh Diễm, hiện tại đã trở thành tin tức trang đầu của các tòa soạn. Các tòa soạn lớn đều xếp hàng phỏng vấn hai người. Những sự kiện trong một thời gian trước, hiện tại hai người lại muốn kết hôn, tin tức này lại càng lớn.

Cùng với chuyện hôn sự của Lãnh Diễm, bên Lý Thánh Đức bắt đầu có hành động lớn. Hắn nghĩ, hiện tại truyền thông bị hấp dẫn bởi hôn lễ của Nghiêm Hi và Lãnh Diễm, lúc này giúp Lý Lệ là lúc tốt nhất. Nếu không thời gian kéo dài lâu, không biết sẽ còn xuất hiện chuyện gì khác nữa.

Lãnh Diễm làm sao lại làm lớn chuyện kết hôn của mình như vậy? Bình thường chính là một người thích yên tĩnh, vì sao lại như vậy? Một nguyên nhân là muốn nhanh chóng cưới Nghiêm Hi về, như vậy thiên hạ đều biết, tình cảm của anh với Nghiêm Hi không hề thay đổi. Nguyên nhân khác chính là hấp dẫn ánh mắt của ký giả để khiến Lý Thánh Đức hành động.

Không khiến Lý Thánh Đức làm nhiều chuyện phạm pháp, đến lúc đó làm thế nào khiến hắn vào tù vĩnh viễn không ra được?

Lý Lệ ở thành phố G gọi điện thoại cho Lý Thánh Đức, cô ta biết hiện tại chú ý của mọi người đã dời đi, cho nên cô ta mới dám gọi điện thoại. Sau khi điện thoại thông Lý Lệ nói: "Cha, hiện tại chuyện của con không phải rất lớn, chỉ cần đem tiền trả lại là hết chuyện. Những chuyện khác không phải do con làm, nhà họ Chu đang cố tình gán tội cho con. Cha phải tin tưởng con, chuyện này chỉ là suy đoán của bọn họ, cắn bản không phải là sự thật."

Lý Thánh Đức không xác định: "Thật sự con không bỏ thuốc?" Lý Thánh Đức cảm thấy chuyện bỏ thuốc người khác thực sự là rất thiếu đạo đức, tại sao lại có thể như vậy? Nhưng Lý Lệ nói không phải không có đạo lý, tại sao nó phải bỏ thuốc ông Chu? Khi đó ông Chu vẫn rất yêu thương Lý Lệ nha.

Lý Thánh Đức có chút hồ đồ, nhưng Lý Lệ đảm bảo đi đảm bảo lại hắn liền tin tưởng.

Sau mấy ngảy Lý Thánh Đức có những hành động lớn, bởi vì chuyện có chút gấp, hắn nhận được tin tức bên tòa án đã bắt đầu tra xét. Bây giờ chủ yếu là trả lại tiền, nhưng đây không phải là số tiền nhỏ nha.

Lý Thánh Đức suy nghĩ, đem tất cả tài sản của mình móc ra, tính toán một chút, tiền hắn để dành cộng thêm tiền hơn nửa năm này mới đủ một nửa. Hết cách rồi, Lý Thánh Đức lại tác động vào mấy công ty khác, hắn là cục trưởng cục thuế, thuế vụ của công ty nào trong sạch?

Tự nhiên có một nguồn lợi lớn ở bên trong.

120. Chương 121

Gần đây chuyện Lý Thánh Đức làm rất thuận lợi, nhưng không nghĩ tới hôm nay lại xuất hiện vị khách ít đến.

Nghiêm Hi đứng ở bên ngoài phòng làm việc nhìn hắn, khẽ mỉm cười nhưng không nói gì.

Lý Thánh Đức ngẩng đầu lên, sửng sốt một chút. Muốn mở miệng nhưng không biết nói gì, hiện tại cái gì cũng không nói được rồi.

Nghiêm Hi trực tiếp đi vào, từ trong túi xách lấy ra thiệp mời của mình. Lý Thánh Đức nhìn thiệp mời đỏ sẫm kia, sững sờ nhận lấy. Mở ra liếc mắt nhìn, kinh ngạc phát hiện là thiệp mời Lãnh Diễm và Nghiêm Hi kết hôn.

"Chuyện này……" Dĩ nhiên Lý Thánh Đức biết đây là gì, nhưng không hiểu tại sao Nghiêm Hi muốn đưa thiệp mời ình? Hai người bọn họ mặc dù là cha con nhưng quan hệ thực sự không khác kẻ thù là mấy, tại sao bây giờ lại đưa thiệp mời?

"Thiệp mời." Nghiêm Hi nhàn nhạt nói ra hai chữ này, sau đó liền xoay người rời đi. Thật sự không cần thiết nhiều lời, cô tự mình đến đưa, về phần người này có tới hay không, vậy thì không phải là chuyện của cô.

Nghiêm Hi từ bên trong đi ra, bước vào trong xe Lãnh Diễm đỗ ở bên đường. Sau khi đóng cửa lại nhìn Lãnh Diễm, có chút buồn bực hỏi: "Tại sao anh muốn mời người kia, nếu như em nhớ không lầm, anh còn ghét bọn họ hơn cả em?"

Lãnh Diễm cười cười, khóe miệng khẽ câu, cười có chút vô lại, cũng không có ý tốt.

Lãnh Diễm chỉ cười nhưng không nói gì liền khởi động chân ga, Nghiêm Hi buồn bực, người này đang làm gì vậy.

Lãnh Diễm trực tiếp mang Nghiêm Hi trở về nhà họ Lãnh. Hiện tại lớn nhỏ nhà họ Lãnh rất bận rộn, trừ Lãnh Dật Lăng. Không biết vì sao Lãnh Dật Lăng nhìn tất cả mọi người bận rộn chuyện hôn sự của con trai hắn và Nghiêm Hi, hắn lại nghí tới khi hắn còn trẻ cùng Nghiêm Tử Hoa bị mọi người phản đối. Khi đó cơ hồ toàn bộ đều phản đối, nguyên nhân là hắn đã có gia thất.

Nhìn Nghiêm Hi cùng Lãnh Diễm hai người cười cười nói nói, Lãnh Dật Lăng hoảng hốt nghĩ tới thời điểm hắn và Nghiêm Tử Hoa yêu nhau.

Hôm nay đại gia đinh nhà họ Nghiêm đều tới nhà họ Lãnh, người hai nhà cũng náo nhiệt thương lượng hôn sự hai đứa bé. Bởi vì chuyện của Lãnh Dật Lăng và Nghiêm Tử Hoa, nhà họ Nghiêm nhà họ Lãnh đã nhiều năm không lui tới. Nhưng trưởng bối hai nhà đều là bạn tốt của nhau, lần này qua hôn lễ này coi như người hai nhà bắt đầu quan hệ.

Phong Trác Hạo trước sau như một ôm Nhục Đoàn Tử của mình, người bên nhà kia nói gì hắn cũng không nghe, chỉ chuyên tâm uy cho con trai mình ăn cái gì. Nhưng Nhục Đoàn Tử mở to mắt tròn nhìn Lãnh Diễm, rất rõ ràng, tiểu tử này đang so sánh với cha mình, càng thêm thích Lãnh Diễm trai đẹp.

Nghiêm Đình cùng ông cụ Lãnh nói chuyện phiếm. Nhìn tôn tử tôn nữ của mình kết hôn, đây cũng là một chuyện khiến hai người bạn già vui mừng.

Một lúc sau đột nhiên chuông cửa vang lên, mọi người ban đầu còn không chú ý, sau đó lúc người kia tiến vào, Nghiêm Hi nhìn sang, Lý Thánh Đức đứng ở trước cửa cũng đang nhìn một phòng đầy người.

Tất cả mọi người có chút buồn bực, vì sao người này lại tới?

Nghiêm Hi đứng lên nhìn Lý Thánh Đức, Lãnh Diễm đi theo, một tay ôm hông cô, một tay đút túi quần của mình, kiêu căng nhìn Lý Thánh Đức.

Nghiêm Đình là người kích động nhất, tại chỗ quát: "Anh tới đây làm gì, ai cho anh tới?"

Lý Thánh Đức lạnh lùng nhìn lướt qua Nghiêm Đình, tự nhiên đi tới. Nghiêm Hi lạnh lùng mở miệng: "Xin dừng bước, ông có gì muốn nói đứng ở đó nói cũng được, không cần thiết đi vào."

Lý Thánh Đức sững sờ, rũ mắt thấp xuống suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn mọi người: "Thật ra thì tôi đã muốn tới từ lâu, chuyện này tôi đã nghĩ thật lâu, hiện tại phải để tôi hỏi cho rõ." Sau khi nói xong nhìn Nghiêm Đình hỏi: "Xin cho tôi biết nguyên nhân cái chết của Tử Hoa."

Nghiêm Đình nghe đầu tiên sửng sốt một chút, sau đó giận dữ nói: "Tên khốn khiếp, nó chết như thế nào anh là người rõ nhất!"

Những người khác cũng sửng sốt, ngược lại Nghiêm Hi chỉ sửng sốt một giây, sau đó liền nhìn phản ứng của mọi người xung quanh, cô thấy rõ ràng. Lãnh Dật Lăng cũng có dáng vẻ không nghĩ tới, sau đó nhíu chặt chân mày không biết nghĩ cái gì.

Bởi vì Chu Vận Uyển nghe Lý Thánh Đức nhắc tới Nghiêm Tử Hoa, cũng phản xạ có điều kiện nhìn Lãnh Dật Lăng. Nhìn phản ứng của hắn thì lạnh lùng cười một tiếng, chính là không bỏ được, thậm chí nghe được tên của cô ta cũng có phản ứng này.

Trên mặt Lãnh Diễm không có phản ứng gì, tay ôm Nghiêm Hi không tự chủ tăng thêm mấy phần.

Lý Thánh Đức bị rống, cũng không có phản ứng lớn gì, trực tiếp nói với Nghiêm Đình: "Tôi biết rõ ông bởi vì chuyện của Tử Hoa một mực trách tôi, nhưng tôi vẫn có lời muốn nói. Ông vẫn cho rằng tôi hại chết Tử Hoa, nhưng tôi phải nói rõ ràng, chuyện kia không phải do tôi làm."

Bởi vì chuyện này là chuyện của nhà họ Nghiêm, người nhà họ Lãnh không nên biết quá nhiều. Nhưng hiện tại dưới tình huống này, thực sự là muốn tránh cũng không tránh được. Ông cụ quay đầu trừng mắt liếc Lãnh Dật Lăng, Chu Vận Uyển thấy, đưa tay kéo kéo Lãnh Dật Lăng, muốn lôi Lãnh Dật Lăng lên lầu. Dù sao chuyện này có liên quan đến Nghiêm Tử Hoa, tốt nhất là Lãnh Dật Lăng nên tránh đi trước. Nhưng Lý Thánh Đức vừa nhìn thấy liền cười nói: "Chờ một chút, ai biết được cho đến cùng chuyện xảy ra như thế nào?"

Lãnh Dật Lăng nghe xong cảm thấy có cái gì đó không đúng, quay đầu lại trợn mặt nhìn: "Lời của anh có ý gì, ý của anh là tôi hại cô ấy? Lý Thánh Đức, ăn ở phải có lương tâm, anh nghĩ một chút từ sau khi Tử Hoa qả cho anh thì cô ấy được cái gì? Tất cả đều không có, ngược lại còn ngược đãi cô ấy như vậy!" Lãnh Dật Lăng nhớ tới cô gái xinh đẹp đó liền đau lòng, từng nuông chiều cô ấy như thế nào, người đàn ông kia nên nâng niu trong tay cẩn thận che chở. Nhưng anh ta thì sao?

Lý Thánh Đức cười lạnh: "Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, ai biết anh chỉ một chút chuyện này anh liền bị kích thích, điều này ai biết được?"

"Anh……" Lãnh Dật Lăng không khống chế được trực tiếp vung một quả đấm. Hai người đánh nhau lực tay không hề nhỏ, lúc còn trẻ đều là người luyện võ, mặc dù lớn tuổi rất ít động thủ thế nhưng không không phải là không có bản lĩnh. Hai người ngươi tới ta lui không ai bước vào khuyên can, ngay cả bình hoa lớn ở trước cửa cũng bị hai người vật lộn mà đổ bể.

Nghiêm Hi và Lãnh Diễm đứng ở xa không quản, chỉ lạnh lùng nhìn. Chuyện này, tóm lại là nên giải quyết.

Cuối cùng hai nhà vui mừng tụ hội bởi vì một Lý Thánh Đức xuất hiện mà rối tung rối mù. Hai ông cụ lạnh lùng nhìn, cũng không cho những người khác can, chờ cho hai người đánh xong khắc dừng.

Nhục Đoàn Tử cực kỳ vui sướng ở trong lòng cha mình nhìn, quả đấm nhỏ siết chặt bộ dáng học hỏi nắm quyền của bọn họ.

Trên đường trở về Lãnh Diễm vừa lái xe vừa nhìn Nghiêm Hi ngồi ở tay lái phụ. Nghiêm Hi thoáng nhìn, sau đó nửa đùa nói: "Đột nhiên cảm thấy em rất đẹp?"

Lãnh Diễm đang lái xe liền bật cười: "Đúng vậy, rất đẹp!"

Nghiêm Hi 'cắt' một tiếng, quay đầu ra ngoài nhìn phong cảnh bên ngoài. Lãnh Diễm ngồi một bên nở nụ cười nhìn đường xá trước mặt, sau đó chờ đúng lúc Nghiêm Hi quay đầu liền vươn tới hôn. Nghiêm Hi bị giật mình, mắt mở thật to, một giây sau mới phản ứng được anh đang lái xe, trừng trừng nhìn đường xá: "Lái xe!"

Lãnh Diễm trộm hương thành công, cũng không dám làm tiếp, tập trung lái xe.Nghiêm Hi bất đắc dĩ lườm anh một cái, chó chút oán trách, nhìn Lãnh Diễm ha ha cười không ngừng.

"Nói thật đi, về chuyện mẹ của em, có phải em đã biết cái gì đó?"

Nghiêm Hi sững sờ, sau đó cười cười. Đã sớm biết sau khi trải qua một màn kia anh sẽ hỏi, cho nên Nghiêm Hi cũng không quá kinh ngạc, nhếch miệng mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng nói: "Có lẽ là vậy, em cũng không rõ ràng lắm." Hiển nhiên là không muốn nhiều lời. Lãnh Diễm liếc nhìn, cũng không hỏi thêm gì.

Sau một tháng đầu óc của ông Chu hoàn toàn không dùng được nữa, Chu Khải rất bất đắc dĩ. Tìm rất nhiều bác sĩ, sau khi hỏi đều nói, loại thuốc này không có biện pháp chữa trị.

Chu Khải chỉ có thế an bài ông Chu ở trong bệnh viện, mời một chuyên viên trông chừng chăm sóc.

Hiện tại công ty Chu thị thậ vất vả mới trở lại quỹ đạo cũ, nghĩ tới công ty dĩ nhiên không tránh được nhớ tới Nghiêm Hi ngày đó, trong lòng Chu Khải tự hỏi, suy nghĩ hiện giờ của hắn thiếu nợ Nghiêm Hi không ít. Nhưng bây giờ hắn có thể làm cái gì đây? Cái gì cũng không làm được, điều duy nhất chỉ có thể an tâm sống cuộc sống của mình, không đi quấy rầy cuộc sống của cô.

Gần đây Lý Lệ không tốt lắm. Không biết vì nguyên nhân gì, gần đây Thiên ca không hề đụng cô ta, nhưng mỗi lần đều muốn tra tấn cô ta một lần. Lý Lệ nhìn gương mặt có chút sưng đỏ của mình, từ từ vươn tay ra, lại nhìn vết thương trên khóe miệng, Lý Lệ nở một nụ cười lạnh.

Những người đàn ông này……

Đột nhiên ngoài cửa có một người xông tới, Lý Lệ nhìn từ trong gương người đột nhiên xông vào, lạnh lùng liếc một cái: "Ai cho ngươi tiến vào, cút ra ngoài cho ta!"

âm thanh của Lý Lệ rất lớn, có thể không lớn được ư? Lấy trước kia không ai dám làm như vậy với cô ta, bây giờ lại……

Người đàn ông kia vâng vâng dạ dạ, không dám nhìn Lý Lệ. Dù sao lúc trước Lý Lệ là đại tẩu của bọn hắn. Hiện tại tuy nói hình như lão đại không thích Lý Lệ nữa, nhưng ai biết được lão đại nghĩ như thế nào, bây giờ lại hạ cho hắn loại lệnh này.

Lý Lệ lạnh lùng nhìn người nọ, đột nhiên vỗ bàn đứng lên: "Lá gan trở lên lớn rồi hả? Lời của ta đều không nghe được hay sao? Cút ra ngoài!"

"Ai u, tiểu mỹ nhân của anh, người nào lại làm cho em kích động như vậy?" Tiếng của Thiên ca ở bên ngoài vang lên, mắt Lý Lệ chợt lóe, âm thanh tức giận nhanh chóng biến mất, cười xoay người đến kéo Thiên ca, âm thanh ngọt ngào: "Ai u Thiên ca, anh nhìn người huynh đệ này đi, một chút quy củ cũng không có."

Thiên ca nhìn Lý Lệ cười cười: "Đúng vậy, hiện tại những người này càng ngày càng không có quy củ rồi."

Lý Lệ nghe vậy cười cười, cười nhìn một nhóm người phía sau Thiên ca, ánh mắt kia như tuyên bố, về sau biết điều một chút, không nên đắc tội với người không nên đắc tội!

Thiên ca xoay người đạp cho người kia một bước: "Lời của lão tử ngươi nghe không hiểu đúng không, tao sai mày vào làm cái gì, hả?" Nói xong lại đạp ột phát. Người nọ bị Thiên ca làm như vậy rống to, thân thể run lên, sau đó nhìn Lý Lệ một chút rồi nhanh chóng thu hồi lại tầm mắt, cẩn thận một chút, rồi lại nhìn Thiên ca mở miệng: "Em……Em……."

Thiên ca trực tiếp đạp ột cước: "Tao con mẹ nó ghét nhất chính là đàn em của tao vâng vâng dạ dạ, một chút khí khái nam nhi cũng không có, tao sai mày làm chuyện khó làm hay sao? Có muốn tao lấy mạng mày không?"

Người nọ không dám nhìn Lý Lệ, chuyện này trước kia vẫn có, nhưng giờ thì không giống, Lý Lệ…….

Cuối cùng người nọ cũng bị Thiên ca đạp ra ngoài. Lý Lệ nở nụ cười nhìn Thiên ca, vươn tay ôm thân thể hắn cười lấy lòng: "Thiên ca, thôi, chính là một đứa không hiểu chuyện mà thôi, không cần giận hư thân thể, chúng ta uống một ngụm trà." Nói qua liền lấy một cốc trà đưa cho Thiên ca.

Thiên ca nhìn Lý Lệ lấy lòng, cầm lấy cốc trà cười cười: "Cái người tiểu yêu tinh này……" Nói xong liền uống một hớp, cặp mắt lóe lên dị quang.

Sau khi uống cốc trà xong, Lý Lệ cười cười, vươn tay tiếp nhận cốc trà. Nhưng khi tay cô ta cách cốc trà một cm Thiên ca liền buông tay, cốc trà không tới tay, trực tiếp rơi xuống đất vỡ tan.

Lý Lệ sững sờ, cúi đầu nhìn cốc trà vỡ, sau đó ngẩng đầu chú ý ánh mắt khác thường của Thiên ca.

Thiên ca không chút thương tiếc nhìn Lý Lệ, vẻ mặt nồng nặc chán ghét, đưa tay cầm lấy khăn tay của người phía sau đưa tới, dùng sức xoa xoa tay, sau đó nói: "Mấy người các ngươi nghe không hiểu lời của ta hả?"

Lý Lệ nhìn những người này, càng nhìn càng cảm thấy không đúng. Mấy người kia từ từ đi tới gần Lý Lệ, Lý Lệ vừa nhìn liền thấy không được bình thường: "Các ngươi muốn làm gì!"

Thiên ca liền cười, móc một đống hình ảnh ở trong túi quần ra, vất thẳng vào mặt Lý Lệ: "Cô nhìn cô là loại gì đi, thì ra còn có phương diện như thế này a Lý Lệ. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Cô còn nói mặc dù cô gả cho Chu Khải nhưng cho tới nay không có lên giường. A, tôi biết cô không có, nhưng đó là cô chưa? Tôi đã điều tra, cô không chỉ một lần muốn leo lên giường Chu Khải, còn có đứa con của tôi, cô dám cố ý rơi xuống hồ để mất con của tôi! Lá gan của cô thật không nhỏ a Lý Lệ!"

Lý Lệ bị hình nện vào, sau đó cúi đầu nhìn những tấm hình kia. Những hình ảnh kia đều là hình khiêu dâm của cô ta với Lý Lệ, vẻ mặt của cô ta rất hưởng thụ. Sau khi Lý Lệ nhìn lập tức liếc nhìn Thiên ca, thân thể bắt đầu phát run, cảm thấy người trước mặt mình càng ngày càng âm lãnh. Lý Lệ cúi đầu không dám nói lời nào.

Bỗng nhiên Thiên ca thò tay bóp cổ Lý Lệ: "Cô muốn đàn ông thế ư? Cô nhìn hình dáng những người đàn ông kia đi, ít nhất là muốn một người chứ? Còn nữa, cô nói cô nắm chắc lấy được Chu thị, còn nói mang theo con của tôi gả vào nhà họ Chu, hiện tại thì như thế nào? Lý Lệ, tôi vô cùng bội phục cô, lá gan của cô còn lớn hơn tôi, bởi vì cô dám khiêu chiến hỏa khí của tôi!"

Nói xong liền quay lưng ngoắc tay đi, mấy người phía sau lập tức đi tới, vây Lý Lệ ở giữa tiến tới xé rách ý phục Lý Lệ. Lý Lệ dùng sức giãy giụa hô to: "Các ngươi muốn làm gì!"

Thiên ca đưa lưng về phía bên này liền cười: "Không phải cô không thể thiếu đàn ông hay sao? Không có việc gì, bên chúng ta cái gì cũng không thiếu, chỉ là không thiếu đàn ông. Không phải cô muốn hay sao? Tôi cho cô, cung ứng vô hạn!"

121. Chương 122

Cuối cùng Lý Lệ một thân tàn tạ, nằm trên mặt đất cái gì cũng không nói được, trực tiếp ngất đi. Thiên ca nhổ một ngụm nước bọt lên người cô ta, sai đó đạp lên đống ảnh kia đi ra ngoài.

Sau khi nhóm người đi ra ngoài, mắt Lý Lệ liền mở ra, mang theo ý hận vô biên nhìn ra cửa, sau đó liều mạng chịu đựng đau đớn đứng dậy mặc quần áo tử tế. Đối với thủ vệ ở nơi này cô ta rất rõ ràng, cầm một số tiền mặt lớn nhét vào trong quần áp, sau đó tay không đi ra ngoài. Lý Lệ trấn định đi ra ngoài, tận lực tránh người mà đi. Nhưng cuối cùng đến trước cửa chính vẫn bị người nhìn thấy.

Người nọ vừa thấy Lý Lệ, liền rất cung kính kêu một tiếng: "Chị dâu khỏe!" Biểu hiện trên mặt Lý Lệ không thay đổi, chỉ là trên trán chảy ra ít mồ hôi lạnh, lạnh lùng nói: "Mở cửa, tôi ra ngoài một chút, lát trở lại."

Người nọ có chút khó khăn, xin lỗi Lý Lệ nói: "Thật ngại quá chị dâu, đại ca đã hạ lệnh, ai cũng không cho phép ra ngoài!"

Vẻ mặt của Lý Lệ vẫn như cũ, khẽ nâng cằm nhìn người nọ: "Thiên ca phân phó tôi đi ra ngoài gặp một người, ngươi cảm thấy đây không phải là Thiên ca cho phép?"

Người nọ nghĩ một chút, đúng thế, tóm lại Lý Lệ là người phụ nữ bên cạnh lão đại, không suy nghĩ nhiều nữa, trực tiếp mở cửa thả người.

Nhưng cảnh cửa chưa mở ra, một người từ phía sau tát một nhát vào mặt tên gác cửa. Lý Lệ có chút hốt hoảng nhìn Thiên ca đột nhiên xuất hiện, ánh mắt tràn đầy lo lắng. Hiện tại cô ta rất sợ, bình thường Thiên ca không phải là người dễ nói chuyện, nếu là trước kia, vậy coi như xong, dù sao giữa cô ta và Thiên ca còn chút tình cảm. Nhưng hiện tại……

Sắc mặt Thiên ca nhìn rất khó chịu, quay đầu lại nhìn Lý Lệ cười cười, cười có chút gắt, rất khủng bố: "Cô muốn đi đâu?" Câu hỏi này rất dịu dàng, giống như trước kia ở trên giường với Lý Lệ vậy. Nhưng thân thể Lý Lệ lại không nhịn được bắt đầu run lên.

Thiên ca nhìn tên gác cổng, sau đó cười cười: "Cô ta muốn mày mở cửa?"

Người nọ không hiểu hai người này đang xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu một cái.

"Cô ta muốn mày mở cửa mày liền mở hả, có biết cô ta là ai không, một con cave, mày thả cô ta ra làm gì? Muốn làm bẽ mặt tao?" Nói xong đạp thêm một cước

Vừa đạp tên kia, đạp luôn Lý Lệ. Hoàng Vĩ đứng ở trên tầng hai lẳng lặng nhìn phía dưới, giống như là đang xem kịch vui, nhìn một lúc rồi mới nói: "Thôi đi, không phải chỉ là một người phụ nữ thôi hay sao, cô ta như thế nào mà chọc anh vậy?"

Lý Lệ nghe được âm thanh này liền sợ hãi, còn có hận ý. Nếu không phải là người này, cô ta cũng không phải luân lạc tới tình trạng này, đều là do người này hại.

Hoàng Vĩ khẽ híp mắt nhìn phía dưới, vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt phẫn hận của Lý Lệ, sau đó liền cười.

Thiên ca cũng dừng chân lại, làm sau lại quên mất người đàn ông này đang làm khách ở đây chứ. Người đàn bà này Hoàng tiên sinh này muốn, nhưng ngàn vạn lần không thể để cho Hoàng tiên sinh biết mình đang đánh chứi Lý Lệ hoàn toàn vì cô ta bị hắn cấp cho hắn ta.

Thiên ca ngẩng đầu cười cười nhìn Hoàng Vĩ: "Khiến ngài chê cười."

Hoàng Vĩ cười không nói lời nào, xoay người vào phòng khách uống trà. Thiên ca nhìn mặt Lý Lệ, may mắn là vừa rồi không đụng vào mặt cô ta: "Nhanh đi đổi một bộ khác, xuống phục vụ người cho tôi." Nói xong cũng nhanh chóng đi lên lầu hai.

Hoàng Vĩ vừa tới nơi này, vốn Thiên ca còn muốn hành hạ Lý Lệ một lát nhưng ai biết được vị này đột nhiên tới. Hết cách rồi, chỉ có thể tạm thời bỏ qua cho Lý Lệ ra ngoài tiếp khách.

Hoàng Vĩ nhìn Thiên ca vừa lên, cười ha hả mở miệng: "Vì một người phụ nữ, không đáng giá để tức giận như vậy."

Thiên ca cẩn thận liếc nhìn nét mặt của Hoàng Vĩ, cũng không nhìn ra có gì dị thường, yên tâm bắt đầu quở trách Lý Lệ như thế nào.

Sau khi Lý Lệ trang điểm lại cẩn thận liền đi vào. Hoàng Vĩ nhìn sang, trong nháy mắt kinh ngạc, vừa lúc lại bị Thiên ca thấy được, con ngươi đảo một vòng, liền nghĩ tới chuyện khác.

"Lý Lệ, nhanh đi tới đây phục vị Hoàng tiên sinh cho tốt!" Thiên ca đặc biệt ân cần, Lý Lệ thản nhiên nhìn hắn một cái, sau đó cười cười, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Hoàng Vĩ không nói gì. Mặc kệ Thiên ca nháy mắt như thế nào, Lý Lệ đều coi như không nhìn thấy.

Mấu chốt là hiện tại cô ta không hiểu thái độ của Hoàng Vĩ. Trước kia cô ta nói cái gì chính là cái đó, nhưng không thể hiểu được tại sao Hoàng Vĩ lại thay đổi thành thân phận hiện tại như thế nà. Nếu trước kia sớm biết thân phận của Hoàng Vĩ, thì cô ta cũng không cần nhiều tâm cơ tính toán người khác như vậy. Dù sao khi đo Hoàng Vĩ đối với cô ta rất tốt, cô ta tin tưởng cuộc sống về sau của mình rất tuyệt.

Nhưng đáng tiếc, trước kia nhìn lầm, còn tưởng rằng người đàn ông này không ra gì. Bây giờ nhìn lại tất cả đều sai lầm rồi, trong lòng Lý Lệ có chút hối hận.

Hoàng Vĩ tự mình một cốc trà từ từ uống. Lý Lệ ngoan ngoãn đặt tay lên bàn, không nhúc nhích chút nào. Cô ta đang đợi người đàn ông này chủ động nói chuyện. Nhưng hôm nay Hoàng Vĩ như ăn quả câm vậy, một câu cũng không nói.

Thiên ca không biết quan hệ giữa hai người, nhưng hiện tại hắn đã có chủ ý, chỉ hận không được có thể đem người đàn bà này lợi dụng lần nữa. Nhưng bây giờ nhìn hai người này tại sao lại không phối hợp?

Lý Lệ làm sao không biết trong lòng Thiên ca đang có ý đồ gì, nhưng bây giờ Lý Lệ cũng nghĩ, có lẽ Hoàng Vĩ chính là cơ hội cuối cùng của cô ta. Chỉ cần nghĩ biện pháp với Hoàng Vĩ, vậy thì cô ta lại có một người để dựa vào rồi. Chỉ cần có thể thuận lợi giữ được cái mạng này, không sợ cô ta không thể trở về tính sổ với Nghiêm Hi.

Hoàng Vĩ coi như mình không thấy tâm tư của hai người này, uống trà xong liền đứng lên sửa sang lại y phục của mình sau đó nhìn hai người này nói: "Tốt lắm, cũng không còn sớm, tôi cũng phải trở về rồi."

Lý Lệ và Thiên ca há hốc mồm. Lý Lệ cảm thấy mình không nên bị động trước mặt Hoàng Vĩ, trước kia Hoàng Vĩ đuổi cô ta chạy, tại sao hiện tại lại thay đổi đây?

Hoàng Vĩ trực tiếp đi, đầu cũng không quay lại. Thiên ca cũng có chút buồn bực, chẳng lẽ con đường này không thông? Quay đầu lại nhìn Lý Lệ đang sững người, Thiên ca cười cười: "Cô còn tưởng rằng mình là tiên nữ ư, người người thấy cô đều yêu hả? Coi như xong."

Sau khi trời tối, Lý Lệ ngồi ở trong phòng mình, vết thương trên người còn mờ mờ ảo ảo đau đớn. Cô ta cũng không kịp xử lý, đợi đến khi đêm xuống Lý Lệ lặng lẽ đứng dậy. Vòng qua cửa sổ, theo hàng rào bò xuống dưới, những động tác này quá dễ dàng với cô ta.

Cũng giống như ban ngày, lòng vòng một hồi mới lặng lẽ đi tới một góc, nhìn chung quanh một lượt, xác định không có người Lý Lệ liền bắt đầu trèo tường. Thật ra bản lĩnh của Lý Lệ không tệ lắm, tay chân hợp tác liền thuận lợi bò ra. Sau khi ra được bên ngoài đầu tiên Lý Lệ cẩn thận quan sát bốn phía, không có ai, sau đó nhanh chóng chạy về phía trước.

Một chiếc xe đỗ ở trong góc, Hoàng Vĩ nhìn Lý Lệ đang chạy khóe miệng khẽ câu, sau đó từ từ nổ máy đi tới phía trước.

Lý Lệ càng chạy càng cảm thấy có gì đó không đúng. Cảm thấy có người theo sau mình liền dừng bước lại, có chút nghi ngờ quay đầu lại nhìn. Kết quả Hoàng Vĩ liền bật đèn xe lên chiếu về phía Lý Lệ.

Lý Lệ bị đèn xe làm chói mắt, quay đầu lại híp mắt nhìn bên này.

Gần đây quản lý cấp cao của thành phố A rất bận, tại sao vậy, hắn cũng không hiểu. Tiểu tử Lãnh Diễm kia đang muốn tính toán gì đây, ngày ngày đều tìm người của hắn đi làm việc, làm cho cấp dưới oán than dậy đất. Một lần hắn tò mò hỏi mấy người bị Lãnh Diễm mượn đi, 'Lãnh Diễm tìm các cậu làm cái gì?'

Kết quả cũng không biết Lãnh Diễm cho bọn họ cái gì, hỏi thế nào cũng không nhả ra, chỉ đồng thanh nói: "Đây là bí mật, đến lúc đó ngài sẽ biết."

Gần đến hôn lễ, kỳ quái là tài liệu trong tay Lãnh Diễm càng ngày càng dầy. Những thứ này đều là tài liệu anh điều tra Lý Thánh Đức. Những người đó quả nhiên đều là những nhân viên điều tra chuyên nghiệp, anh muốn tài liệu gì đều có thể mang qua được.

Nghiêm Hi cũng biết gần đây Lãnh Diễm đẩy nhanh kế hoạch. Cô làm bộ như không biết, quả thật những chuyện này không thích hợp để cô làm, dù sao trên người cô cũng có dòng máu của Lý Thánh Đức.Trước kia khi Lý Thánh Đức mới ngồi lên vị trí này không phải như vậy, khi đó Lý Thánh Đức vẫn là quan thanh liêm, có lẽ ông ta vừa mới từ trong tù ra nên không dám có hành động gì lớn.

Nhưng gần đây cô nhận được tin tức, khẩu vị của Lý Thánh Đức càng ngày càng lớn. Không đơn thuần là trả tiền cho hai công ty thay Lý Lệ, gần đây còn mua một khu nhà cao cấp, giá trị xa xỉ. Những thứ này đều cần tiền, mà ông ta mới ngồi lên cái ghế kia được bao lâu? Làm sao có thể có được nhiều tiền như vậy? Thật ra thì cũng không phải chỉ một mình Lý Thánh Đức muốn có tiền, mặt khác Lãnh Diễm cũng đặc biệt cấp tiền cho ông ta. Có chuyện gì đều an bài lãnh đạo một số công ty nhỏ đưa cho Lý Thánh Đức.

Lý Thánh Đức ở trong tù 17 năm, thật ra đầu óc đã không theo kịp được với thời đại này rồi. Hắn không biết hiện tại cơ cấu trong chính phủ như thế nào, cũng không biết hành động của hắn đều có người theo dõi. Hiện tại hắn vẫn nghĩ giống mười bảy năm trước, một chút hành động kia không tính là gì. Chỉ có chút khiến hắn cảm thấy kỳ quái là tiền vào lúc này quá nhiều. Mười bảy năm trước lấy đâu ra hơn tỷ, mấy ngàn mấy vạn cũng không tệ lắm rồi. Dần dần trong mắt Lý Thánh Đức không có khái niệm đúng về tiền, hắn cảm thấy những người dân trước mắt mình không làm cũng có tiền, tự nhiên khẩu vị càng lúc càng lớn.

Trước hôn lễ của Nghiêm Hi một tuần, Lý Thánh Đức tiếp một vị khách quý ở trong phòng làm việc. Quản lý cấp cao đích thân đến, hắn bắt tay Lý Thánh Đức cười cười: "Chúc mừng ông nha. Tôi vừa mới biết, thì ra Nghiêm tiểu thư là con trai của ông. Lão Lý, ông thật có phúc khí a, ban đầu có một Lý Lệ hiện tại có một Nghiêm Hi, con gái của ông đều không phải là nhân vật đơn giản."

Lý Thánh Đức cười cười không nói lời nào, trong lòng buồn bực nghĩ lão đại tới thăm hắn làm gì nha. Sau đó lão đại liền thay đổi sắc mặt móc giấy tòa án ra cho Lý Thánh Đức nhìn. Lý Thánh Đức vừa nhìn thấy mặt liền biến đổi, cả người ngây ra, không thể tin được ngẩng đầu nhìn lão đại: "Chuyện này……"

Quản lý cấp cao vẻ mặt trầm trọng: "Lão Lý, tôi thật không ngờ khẩu vị của ông lớn như vậy. Tôi hiểu rõ ở chỗ này không có người nào trong sạch, trước kia cũng thế nhưng tôi cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng mà ông, ông thật lợi hại, lại lên một lượt như vậy. Sao ông lại hồ đồ như vậy, ông thu ít một chút cũng được, nhưng tại sao ông lại có thể thu nhiều như vậy!"

122. Chương 123

Lý Thánh Đức trực tiếp bị mang đi, hiện tại chứng cớ xác thực nên tiết kiệm được thời gian điều tra. Lý Thánh Đức ở bên trong không hề xa lạ, hắn vừa mới từ nơi này ra chưa được một năm, không ngờ lại đi vào. Những bạn hữu ở trong tù gặp được hắn cũng trêu ghẹo nói giỡn: "Ai u, làm sao vậy, anh mới đi ra ngoài mà, không bỏ được chúng tôi nên đi vào xem một chút ư?"

Người bên cạnh nghe được cũng hò hét cười, có người nói: "Lão Lý a, ông thật vất vả lắm mới ra ngoài được lại đi phạm tội ư? Ông nói một chút đi, ông đã ngồi ở trong này 17 năm, cũng hơn nửa đời người, ông không cần đi ra ngoài nữa hay sao, hay là ông không thích ứng được xã hội này? Tôi nghe được từ mấy người anh em mới vào nói, xã hội hiện tại không giống với 17 năm trước, nhân tâm khó dò, ông cứ ngu như vậy mà làm ư, vậy khẳng định sẽ thua thiệt đó."

Tên còn lại liền bĩu môi khinh thường nhìn Lý Thánh Đức, giọng điệu không tốt: "Các ngươi thật sự cho rằng người này phạm vào tội nhỏ mà bị vào đây ư, sau này còn có thể ra ngoài? Nghĩ lại tại sao hắn ngồi ngây người ở đây 17 năm mới được người cứu ra? Còn cần phải suy nghĩ sao? Đoán chừng lần này chó cũng không đổi được đi ăn cứt, bệnh cũ lại tái phát thôi."

Lý Thánh Đức coi như không nghe thấy nằm ở trên giường mình ngủ. Những người kia cười một lúc lâu mới ngừng, ánh mắt nhìn Lý Thánh Đức đều mang theo vẻ cười nhạo. Người đàn ông này, vốn phán án hai mươi năm tù, ngồi ở trong đây 17 năm, còn ba năm mới được thả ra. Ở trong này 17 năm mới được người cứu ra, lại còn ột chức quan cao, khi bọn họ nghe được thiếu chút nữa bị tức chết. Tại sao Lý Thánh Đức này lại có vận sỗ tốt như vậy, hắn đi ra ngoài còn được người ta nói bị oan uổng 17 năm nha. Hiện tại thì tốt rồi, mới đi ra ngoài được một năm lại phạm tội, xem đến lúc này còn có thể có ai có thể đem hắn ra ngoài nữa đây. Dù có ra được thì cũng trở thành một lão già họm hẹm rồi, vĩnh viễn chỉ ngồi ở dưới đáy tầng xã hội này mà thôi.

Nghiêm Hi thấy tin tức kia chỉ lẳng lặng nhìn, giống như là nhìn một chuyện xưa của một người xa lạ. Nhưng ngày hôm sau Nghiêm Hi vẫn phải đi vào trong trại giam thăm Lý Thánh Đức.

Gần đây Lý Thánh Đức cảm thấy rất kỳ quái, tại sao lần này lại trực tiếp ném hắn vào đây, giống như tòa án đã xử từ sớm vậy. Nhưng ngày hôm qua quản lý mới tới bắt hắn cơ mà? Thật ra thì bên viện kiểm soát vẫn còn chưa bắt đầu điều tra, nhưng hắn vẫn bị đưa vào đây. Lý Thánh Đức nghĩ, hắn bị người tính toán.

Khi Nghiêm Hi vào thăm Lý Thánh Đức, cười cười, sau đó dĩ nhiên là bảo lãnh Lý Thánh Đức ra. Vốn chuyện này không thể bảo lãnh, nhưng quản lý cấp cao vừa nghe là Nghiêm Hi, thôi, người ta nguyện ý bảo lãnh vậy thì cho bảo lãnh vậy.

Sau khi Lý Thánh Đức đi ra bên ngoài đã có một đám ký giả chờ, khi nhìn thấy Lý Thánh Đức liền xông tới. Thật vất vả hai người mới gian nanthoát khỏi đám ký giả vào trong xe, Nghiêm Hi lái xe chạy đi, từ trong kính chiếu hậu nhìn ra, phía sau còn có mấy chiếc xe bám theo.

Nghiêm Hi cười cười, Lý Thánh Đức nhìn Nghiêm Hi trước mặt, chợt cảm thấy hắn và con gái mình là oan gia, đặc biệt sinh ra để đối nghịch với hắn.

"Chuyện của ta đều là do con ở phía sau giở trò quỷ!" Mặc dù Lý Thánh Đức hỏi, nhưng hắn vô cùng chắc chắn. Nhìn Nghiêm Hi không nháy mắt, mặc dù không thấy được nét mặt của Nghiêm Hi, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào bóng lưng cô.

Nghiêm Hi lộ nhàn nhạt cười: "Tôi muốn làm cũng phải do ngài cho cơ hội đúng không? Ngài làm nhiều chuyện như vậy, tham nhiều tiền như vậy, là tôi khiến ngài tham?"

Lý Thánh Đức ngồi ở sau nghe những lời này trực tiếp tức giận phát run toàn thân: "Con…Cái đồ khốn khiếp, nói thế nào ta cũng là cha con." Lý Thánh Đức nói xong cũng không chế được nhào tới bóp cổ Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi nhất thời chưa chuẩn bị, bởi vì cổ bị người ta bóp nên không chuyên tâm lái xe, xe bắt đầu chạy hình chữ S trên đường.

Mấy ký giả đi theo sau có chút buồn bực, chuyện gì vậy: "Lái nhanh một chút, chạy tới xem có chuyện gì xảy ra. Nói không chừng có chuyện!"

Nghiêm Hi bị bóp vô cùng khó chịu, nhưng lo lắng tiếp tục như vậy thật sự sẽ xảy ra chuyện, liền trực tiếp đạp thắng xe.Xe lập tức dừng lại, hai người theo quán tính va vào phía trước, nhưng Lý Duệ Thần vẫn nhất nhất bóp cổ Nghiêm Hi: "Ta bóp chết ngươi súc sinh, làm sao ngươi có thể làm như vậy với cha mình."

Khi ký giả đằng sau đuổi tới liền nhìn thấy một màn kia, đầu tiên mọi người kinh ngạc, không phải là cha con hay sao? Tại sao lại muốn bóp chết con gái mình?

Nhưng kế tiếp điên cuồng chụp ảnh, vài người muốn cứu người, lúc này mới có mấy ký giả nam đi lên kéo hai người ra, có ký giả trực tiếp gọi điện về tổng bộ, cái tin tức này trực tiếp phải thông báo về.

Khi Lãnh Diễm đến bệnh viện mặt đã tối sầm, trực tiếp đi vào phòng bệnh của Nghiêm Hi. Nghiêm Hi đang nghỉ ngơi, nhìn thấy mặt lạnh của anh, cũng biết người này tức giận thật, kéo tay anh lặng lẽ nói một câu: "Không có việc gì, không phải em không có chuyện gì sao?"

Lãnh Diễm cẩn thận đắp kín chăn cho cô, khi đắp chăn liền thấy dấu vết trên cổ Nghiêm Hi, mặt càng tối. Sau khi đi ra ngoài nhìn Lý Thánh Đức bị đám ký giả vây quanh. Lãnh Diễm không nói hai lời xông lên vung mạnh quả đấm, ngay trước mặt ký giả đập xuống: "Con mẹ nó ông cũng ngoan(độc ác) thật, ở trong đó là con gái ruột của ông đó. Năm đó ông tự tay ném Nghiêm Hi vào trong rừng cây kia có nghĩ cô ấy sẽ mất mạng không? Hiện tại không dễ dàng sống sót, ông lại muốn bóp chết cô ấy, ông xúng làm cha ư?" Ký giả vừa nghe chuyện này, chuyện này…. Đây cũng quá con mẹ nó không phải là người rồi, quả thật không hề nghĩ tới. Các ký giả vừa nghe vừa chụp ảnh, tin tức trực tiếp được truyền ra ngoài, chuyện này huyên náo khắp thành đều biết.

Lý Thánh Đức kia còn là con người sao? Hắn có thể làm ra chuyện đem vứt bỏ con gái năm tuổi của mình, còn có tính người hay sao? Mọi người nhớ tới trước đây Nghiêm Hi không lễ phép với Lý Thánh Đức, lúc này mới biết được nguyên nhân. Người như thế còn nhận thức làm gì, phải bỏ tù vĩnh viễn không ra được mới phải.

Bởi vì chuyện này, nhà họ Nghiêm nhà họ Lãnh đều xuất hiện ở bệnh viện. Lần này không giống với lần trước, lần trước là Lãnh Diễm cố ý gạt, nhưng lần này ký giả đều đã biết, cho nên nhanh chóng truyền ra. Dù anh muốn ngăn cũng không ngăn được. Chớ nói đến là hắn cũng không muốn ngăn, chuyện này cho náo đi, càng huyên náo càng tốt.

Chờ sau khi hai nhà đến, ký giả đã bị ngăn ở bên ngoài. Hiện tại Nghiêm Đình vừa nhìn thấy Lý Thánh Đức liền muốn quát hắn. Có thể không được hay sao, hại chết con gái ông, bây giờ lại còn muốn hại cháu gái ông nữa.

"Ngươi nên ngồi trong ngục tối đó, ngươi không nên ra ngoài. Ban đầu nếu ta không nghe Hi Hi nói, ngươi đã không ra ngoài như bây giờ. Ngươi… Ngươi cái gì cũng không biết, khi đó Nghiêm Hi nhỏ như vậy cũng đã biết ẩn danh để ta đưa ngươi ra ngoài, nhưng ngươi ra ngoài lại hại Hi Hi? Ngươi là cái đồ lang tâm cẩu phế!"

Lý Duệ Thần vốn dĩ đang thấp đầu lập tức ngẩng lên, mắt tràn đầy lửa giận nhìn Nghiêm Đình, âm thanh khàn khàn nói: "Tôi là do ông đưa ra?"

Nghiêm Đình vừa nhìn thấy ánh mắt này liền biết người này lại hiểu lầm rồi, vô cùng đau đớn, lắc đầu hận không thể giết chết được Lý Thánh Đức: "Lý Thánh Đức a Lý Thánh Đức, ta biết ngay ánh mắt bạch nhãn lang nhìn kẻ địch của ngươi mà. Đúng là ban đầu không nên giúp ngươi, ngươi nghĩ bản thân mình đi, lại nhìn người cứu mình với ánh mắt như vậy!"

Ngược lại Lý Thánh Đức càng ngày càng có bộ dạng oán hận, hai mắt đỏ ngầu, nhìn Lãnh Diễm âm trầm nói: "Chắc anh cũng biết? Ha ha, các người đã sớm tính toán xong hết, khi tôi sắp thụ án xong thì đưa tôi ra, sau đó tính toán đưa tôi vào lần nữa, cả đời ngây ngốc ở bên trong đó đúng không? Được, thật tốt, ngoan độc! Thật không hổ là con gái của Nghiêm Tử Hoa, không khác chút nào!"

Hiện tại Lý Thánh Đức nghĩ như vậy, rốt cuộc cũng hiểu rõ chuyện này không đúng ở chỗ nào, nhưng đã chậm, hắn đúng là ngu mà.

Lãnh Diễm lạnh lùng nhìn Lý Thánh Đức, không lên tiếng, chỉ nhìn mà thôi. Thật ra anh cũng hiểu rõ chủ ý của Nghiêm Hi, tính tình của cô anh hiểu. Cô muốn chỉnh người nhưng không muốn chỉnh cho họ không còn đường sống. Nhưng anh cảm thấy còn chưa đủ. Tại sao Lý Thánh Đức còn sống chứ, nên chỉnh cho đến chết.Người này hại Hi Hi không phải chỉ một lần, tại sao hại con gái mà hắn còn có thể bình an mà sống được?

Lãnh Dật Lăng cũng kích động, Lý Thánh Đức một câu mắng hai người phụ nữ, trong đó có ca Nghiêm Tử Hoa. Nghiêm Tử Hoa ở trong lòng Lãnh Dật Lăng tốt đẹp như một nữ thần, lại bị Lý Thánh Đức nói thành chủng loại phụ nữ kia, Lãnh Dật Lăng liên tục đấm vào Lý Thánh Đức nói: "Nếu ngươi đã cưới Tử Hoa thì nên bảo vệ cô ấy, hiện tại chẳng nhưng không bảo vệ được ngươi còn nói cô ấy như vậy, Tử Hoa thật là không đáng giá."

Cứ như vậy, hai người nhà họ Lãnh thay phiên nhau tới đấm Lý Thánh Đức, chỉ trong chốc lát mặt mũi Lý Thánh Đức sưng vù, nhưng những người bên cạnh trông thấy cũng không ai tới can ngăn, cũng cảm thấy Lý Thánh Đức này đáng đánh đòn. Nhìn hai người đánh hắn tất cả mọi nười đều cảm thấy hả giận.

Lúc này Nghiêm Hi từ bên trong đi ra, có chút yếu ớt nhìn bên ngoài. Có lẽ đồng phục bệnh nhân quá lớn, mặc ở trên người cô càng lộ ra vẻ bệnh yếu. Lãnh Diễm không nhịn được tiến tới đỡ vai cô, Nghiêm Hi nhìn Lãnh Diễm cười cười, sau đó quay đầu nhì Lý Thánh Đức bị đánh, nhàn nhạt mở miệng: "Được rồi, dừng tay thôi."

Lãnh Dật Lăng cũng đã đánh đã, trực tiếp dừng tay.Sau khi dừng tay mới phát giác chính mình vì đánh người mà đau tay, thử hoạt động gân cốt một chút, sau đó nghiêng đầu đứng ở phía sau, cũng không nhìn Lý Thánh Đức một cái.

Nghiêm Hi nhìn Lý Thánh Đức: "Có phải hay không cảm thấy tôi đặc biệt hư? Có phải hay không cảm thấy tôi chính là cố ý hại ông? Tâm cơ nặng như vậy, thậm chí ngay cả cha ruột của mình cũng thính toán?"

Lý Thánh Đức cười lạnh, giương mắt nhìn Nghiêm Hi, sau đó nói: "Cô cảm thấy như thế nào? Chính cô nghĩ gì cô hiểu." Lý Thánh Đức giương mày nhìn Nghiêm Hi, sau đó cười cười, cười rất lạnh.

Nghiêm Hi cũng cười nhìn Lý Thánh Đức: "Chẳng lẽ ông làm một người cha tốt? Vậy tôi đã gặp không biết bao nhiêu người tốt đây? Năm đó khi tôi năm tuổi ông vứt bỏ tôi ở trong rừng cây, ông cảm thấy mình là một người cha tốt hay sao? Đúng vậy, ông là một người cha tốt, nhưng mà là đối với Lý Lệ. Ông căn bản không phải là cha của tôi? Cha của tôi làm sao có thể coi tôi là kẻ thù còn coi loại người như Lý Lệ là ruột thịt? Thật là buồn cười. Không chỉ có thế, có phải ông cảm thấy mình rất vô tội? Ông vô tội hay là mẹ tôi chết oan mới vô tội? Năm đó ông vì đứa bé kia đánh chửi mẹ con tôi, mẹ con tôi sai ở chỗ nào? Thế mà ông còn ra tay ngoan độc như vậy."

Khi Nghiêm Hi nhắc tới chuyện này có chút kích động. Lý Thánh Đức khi nghe thấy Nghiêm Hi nhắc đến Nghiêm Tử Hoa cùng kích động, người nhà họ Nghiêm ở phía sau nghe được lại càng thêm kích động. Chẳng lẽ đứa nhỏ này từ lúc đó đã biết mẹ mình chết như thế nào? Hay là… khi đó chính mắt đứa nhỏ này nhìn thấy?

Mọi người nghĩ đến hiện tại Nghiêm Hi làm như vậy với Lý Thánh Đức cùng với ánh mắt hận ý kia, khiến một đứa bé hận cha ruột của mình như vậy, chuyện này cũng không hề nhỏ.

Nghiêm Đình đau lòng, có chút run rẩy nói: "Hi Hi, chuyện năm đó, cháu tận mắt thấy ư?"

Lý Thánh Đức nghe được câu hỏi của Nghiêm Đình, thân thể lập tức cứng lại, không biết có phải hay không nhớ ra được chuyện gì đó, ánh mắt có chút thất kinh.

Nghiêm Hi nhìn Lý Thánh Đức, lạnh lùng cười một cái, sau đó giương mắt lên lướt qua Lãnh Dật Lăng, khóe miệng cười càng thêm lạnh, hơi tự giễu nói: "Đúng vậy, chuyện ngày đó cháu làm sao có thể không thấy được? Cháu tận mắt thấy cha của cháu cầm dây lưng quất lên người mẹ cháu, vết thương trên người mẹ càng ngày càng nhiều. Khi đó cháu rất sợ, sợ có một ngày cha có tới đánh cháu hay không? Sợ có một ngày mẹ có thể hay không cứ như vậy không tỉnh lại? Rốt cuộc có một ngày, rốt cuộc mẹ không cần bị đánh nữa, ông nói sao?"

Nghiêm Hi hỏi ngược lại Lý Thánh Đức, ánh mắt mơ hồ: "Ông có biết khi tôi thấy ông đánh chửi mẹ tôi

hận ông nhiều như thế nào không? Ông có biết khi ông tin lời Lý Lệ đưa tôi tới bệnh viện tâm thần tôi hận ông như thế nào không? Ông có biết khi tôi bị ông tự tay ném vào rừng cây tôi hận như thế nào không?"

"Tôi hận ông, ông nói làm sao tôi có thể cho ông cứ nhẹ nhàng mà ngây ngô ở trong tù hai mươi năm rồi được ra ngoài? Nếu như đổi lại là ông… ông có thể sao?"

Nghiêm Hi nói rất nhỏ nhẹ, giống như muỗi bay qua. Mọi người không nghĩ tới, biết Nghiêm Hi trả thù Lý Thánh Đức, nhưng không ngờ chính miệng Nghiêm Hi lại nói ra chuyện này, hận sao? Ai có thể không hận đây?

Nghiêm tử hoa đã từng là tiểu công chúa của nhà họ Nghiêm, một công chúa được cả nhà nâng niu trong lòng bàn tay lại bị tên cầm thú này đánh chửi? Vừa nghe được lời tố cáo của Nghiêm Hi, Nghiêm Đình cảm thấy tim mình ngừng đập: "Tử Hoa của ta, Tử Hoa của ta, con đã trải qua những ngày tháng như thế nào…." Nói xong liền ngã quỵ, bảo bối của ông….

123. Chương 124

Nghiêm Hi cũng không nhìn Nghiêm Đình, sau khi ông cụ được Phong Trác Hạo và y tá mang đi, Nghiêm Hi nói: "Lý Thánh Đức, ông đoán không sai, chính tôi khiến ông ngoại đưa ông ra ngoài. Tại sao mẹ tôi bị hại thành như vậy mà ông còn có thể bình an mà sống được? Chỉ cần ngồi ngây ngốc trong tù hai mươi năm mà ông có thể rửa sạch tội trên người ông ư? Vậy quá tiện nghi cho ông, tôi chính là muốn cho ông vĩnh viễn không đi ra ngoài được."

Mọi người nghe Nghiêm Hi nói những lời này, trong lòng ít nhiều có cảm giác thê lương. Lãnh Diễm cũng như vậy, một tay ôm Nghiêm Hi, lười phải nhìn Lý Thánh Đức một cái, nhìn cũng cảm thấy dơ bẩn mắt của mình.

Lý Thánh Đức bỗng dưng cười ha hả: "Rốt cuộc, rốt cuộc cô cũng đã thừa nhận? Nghiêm Hi, cô đối xử với cha ruột của mình như vậy hay sao? Cha ruột còn đối xử như thế, vậy người khác làm sao dám đối tốt với cô cơ chứ? Ha ha, Nghiêm Hi a Nghiêm Hi, đời này cô nhất định cũng giống như người mẹ đoản mệnh của cô, sẽ không có kết quả tử tế đâu. Cho dù chết rồi, cũng không có ai biết được hung thủ là ai, ha ha ha."

Cuối cùng Lý Thánh Đức bị bác sĩ bệnh viện đuổi ra ngoài. Sau khi đi ra ngoài nhìn thấy bầu trời u tối, Lý Thánh Đức cười cười, cười đến khổ sở. Trên người một xu cũng không có, chỉ có thể đi bộ về nhà. Nhưng sau khi về đến nhà lại phát hiện nhà của hắn đã bị niêm phong. Lý Thánh Đức không thể tin được, hắn cẩn thận suy nghĩ lại một chút, nhớ tới mình vừa mua được một căn nhà ở khu ngoại ô, nơi đó không dùng tên của hắn để mua, sẽ không có vấn đề gì. Vội vội vàng vàng chạy tới, khi đến nơi trời đã bắt đầu sáng. Dù sao Lý Thánh Đức cũng đã có tuổi, khi trông thấy nhà, Lý Thánh Đức hổn hển cười cười, may mà lúc đó hắn không dùng tên của mình để mua. Dùng sức đẩy cửa phòng, lại phát hiện nhà này đã bị người đổi khóa cửa. Lý Thánh Đức không nghĩ ra, đây là nhà của hắn, làm sao lại bị đổi khóa?

Thật ra thì nhà này dùng tên của Lý Lệ để mua, nhưng trừ hắn và Lý Lệ ra không có người nào biết nơi này, chẳng lẽ là Lý Lệ thừa dịp khi hắn không biết len lén đổi khóa?

Không thể nào, nơi này ở thành phố A, hiện tại Lý Lệ còn đang ở thành phố G cơ mà. Mặc dù hắn đã giải quyết vấn đề thiếu nợ của Lý Lệ, nhưng hiện tại Lý Lệ vẫn là trọng điểm của truyền thông, không có đạo lý nào Lý Lệ đã trở lại.

Đang suy nghĩ như vậy, lại thấy trên đường có xe đang đi tới nơi này, đèn xe rất sáng. Trong đầu Lý Thánh Đức thoáng qua một suy nghĩ, nơi này rất vắng vẻ, cơ hồ chỉ có nhà của hắn, nếu đến nơi này thì chỉ có thể đến nhà này, chẳng lẽ là Lý Lệ?

Lý Thánh Đức tìm chỗ khuất núp vào, bên kia đúng là Lý Lệ. Lý Lệ từ tay lái phụ đi xuống ngoan ngoãn đứng ngay ngắn, cũng không bước đi, ngược lại trên miệng mang theo nụ cười khóe léo chờ người trong xe. Sau đó Lý Thánh Đức liền nhìn thấy một người đàn ông cao lớn từ trong xe bước ra, Lý Lệ cười tiến lên khoác tay người đàn ông kia, hai người cùng nhau tiến về phía bên này.

Người đàn ông Lý Lệ kéo là Hoàng Vĩ, kể từ buổi tối hôm đó trên đường chạy trốn gặp được Hoàng Vĩ, Lý Lệ liền theo hắn. Trong lòng cô ta nghĩ, địa vị của Hoàng Vĩ không tệ, vóc người tạm được, thân thể cường tráng, mấu chốt là tiền và địa vị xã hội đủ cao, có năng lực để cho cô ta Đông Sơn tái khởi.

Lý Lệ cười rất dịu dàng, nhìn Hoàng Vĩ nửa đùa nói: "Hôm nay là sao anh lại nhìn Thiên Ca như vậy, làm như người ta không biết xấu hổ."

Hôm nay Hoàng Vĩ mang theo Lý Lệ đi buôn bán với Thiên ca, thế nhưng tại chỗ liền ôm Lý Lệ vừa ôm vừa hôn, còn lớn mật hơn trực tiếp vươn tay vào trong váy của cô ta. Trước mặt nhiều người như vậy hai người công khai **, khiến cho Thiên ca tức giận sắc mặt giống như gan heo vậy. Nhưng Lý Lệ đặc biệt cảm thấy hả giận, mấy ngày trước Thiên ca còn đối đãi như vậy với cô ta, lại còn tìm mấy người anh em của hắn…

Lần này thì tốt lắm, coi như cô ta đã được hả giận.

Gương mặt của Hoàng Vĩ cũng không có biến hóa gì, chỉ cười liếc mắt nhìn Lý Lệ, Lý Lệ không thấy được trong nháy mắt lóe lên ánh sáng lạnh.

Đến trước cửa Lý Lệ lấy từ trong túi xách của mình lấy ra chìa khóa mở cửa. Lý Thánh Đức nhìn động tác của Lý Lệ, cho đến khi nghe thấy âm thanh cửa mở ra, lúc này mới nhắm chặt hai mắt lại. Hắn sợ trong mắt mình lộ ra sự tuyệt vọng. Hiện tại hắn đã như vậy, không thể để cho tâm của mình tuyệt vọng, tâm tuyệt vọng thì đời này sẽ mãi mãi tuyệt vọng.

Sau khi mở mắt ra Lý Thánh Đức nhìn Lý Lệ vừa nói vừa cười kéo Hoàng Vĩ đi vào rồi đóng kín cửa. Lý Thánh Đức từ trong góc đứng lên nhìn cửa lớn đóng chặt, hô hấp thật sâu, lặp lại mấy lần mới vất vả áp chế được hỏa khí trong lòng, sau đó đưa tay nhấn chuông cửa hai cái.

Bên trong Lý Lệ đang ôm hôn Hoàng Vĩ, ai biết lúc này lại có người tới. Lý Lệ nghĩ một chút, nơi này không có ai biết, chỉ có thể là Lý Thánh Đức. Nhưng hiện tại Lý Thánh Đức đang ở trong tù, khẳng định là không ra được, vậy thì chỉ có thể là người bán hàng, nhưng lúc này làm gì có người nào giao bán? Lý Lệ nghĩ một hồi, chắc là người qua đường đi ngang qua hỏi thăm đường đi thôi, kiểu người này thì càng không thể mở cửa, ai biết có phải là người đó có mưu tính gì.

Lý Lệ chỉ nghĩ trong mấy giây, sau đó tiếp tục ôm cổ Hoàng Vĩ không buông. Hoàng Vĩ hơi nhíu mày nhỏ giọng nói: "Không đi mở cửa?"

Lý Lệ không chút để ý nói: "Vào lúc này thì không phải là quan trọng gì, không ai biết nơi này."

Lý Lệ nói điều này Hoàng Vĩ hiểu, nơi này là cứ điểm khác của Lý Lệ. Ngẩng đầu quan sát một chút, không biết trang hoàng như thế này tốn biết bao nhiêu tiền nữa. Hoàng Vĩ cười cười, nhìn Lý Lệ không nói lời nào. Thì ra Lý Lệ còn có một chỗ như vậy, lúc viện kiểm sát đòi nợ thế nhưng không tìm ra được.

Bên ngoài Lý Thánh Đức thấy không ai ra mở cửa, lửa giận trong lòng không ép được nữa, tiếp tục bấm chuông cửa.

Hoàng Vĩ cau mày quay đầu nhìn cửa, sau đó quay lại nhìn Lý Lệ nói: "Đi mở cửa đi, nhanh." Nói xong cũng đẩy Lý Lệ ra đi về phía sa lon ngồi.

Lý Lệ vừa nhìn người ta nói như vậy, vậy thì đi mở cửa, thuận tiện nhìn xem rốt cuộc người nào không có mắt nhìn phá hư chuyện tốt của cô ta. Cô ta còn muốn tối nay phục vụ cho Hoàng Vĩ vui vẻ rồi sau đó nhân cơ hội muốn một chiếc xe. Xe của cô ta cũng không đi được, không có xe là không dễ dàng. Vốn muốn tối nay phục vụ Hoàng Vĩ cho tốt, ai biết bị người bên ngoài không thức thời cắt đứt.

Lý Lệ bất đắc dĩ mở cửa, vừa nhìn thấy là Lý Thánh Đức lập tức liền ngây ngẩn cả người: "Cha? Người… sao người lại ra làm gì?" Nói xong Lý Lệ mới phản ứng được mình nói sai, tại sao có thể hỏi như thế được? Điều này làm cho Lý Thánh Đức nghĩ như thế nào?

Lý Lệ lúng túng cười cười, lần nữa nói: "Cha, mau vào, con thật sự có chút ngoài ý muốn, người, người là như thế nào…."

Lý Thánh Đức mặt nặng nhìn Lý Lệ, không nói gì, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. Lý Lệ hiểu được, lập tức giải thích nói: "Cha, người đừng hiểu lầm, không phải là con sợ là nơi này bị người tra được hay sao? Con vừa mới đổi khóa, bởi vì cha ở bên trong nên con không làm chìa khóa cho cha được."

Lý Lệ dẫn Lý Thánh Đức đi vào, Lý Thánh Đức nhìn Hoàng Vĩ đang ngồi trên sô pha nhà hắn, trầm mặt ngồi vào sô pha nhìn Lý Lệ. Mà Lý Lệ giống như một đứa bé làm sai chuyện đứng một chỗ cúi đầu không dám nói lời nào. Lý Thánh Đức nhing Hoàng Vĩ ngồi như một đại gia, trong lòng không hề thoải mái: "Ai cho anh ở đây, tôi đây là chủ nhân cũng chưa mở miệng, anh cứ tự nhiên như vậy?"

Hoàng Vĩ vừa nghe, sau đó liếc mắt nhìn Lý Lệ, nhếch miệng cười châm chọc, nhìn Lý Thánh Đức nói: "Ha ha, Lý tiên sinh còn chưa hiểu rõ tình cảnh hiện tại của mình sao? Ông có thể ra ngoài lúc này chính là một kỳ tích rồi. Ông làm những chuyện gì tôi đều biết, ông thật sự coi mình còn một căn nhà này ư? Thôi đi, lão tiên sinh, ông nên thừa dịp mình còn ở bên ngoài xử lý chuyện của mình đi, nếu không, căn nhà này của ông sẽ không còn giá trị đâu."

Hoàng Vĩ biết Lý Thánh Đức, hắn đi theo Lãnh Diễm một thời gian lâu như vậy, đối với đôi cực phẩm cha con này hiểu rõ rất thấu đáo. Hiện tại Lý Thánh Đức được Nghiêm Hi bảo lãnh mà ra ngoài, kết quả cuối cùng đã được định sẵn, hắn không còn có năng lực để mà bay nhảy nữa. Nếu đã là như vậy, còn cần thiết xuống tay lưu tình với hắn?

Lý Thánh Đức rất tức giận, giận đến điên người lên, đưa tay chỉ vào mặt Hoàng Vĩ: "Ngươi…ngươi cút ra ngoài cho ta, nơi này là nhà của ta, ta không cho phép ngươi đi vào. Mời đi ra ngoài!"

Lại mang người này vào nhà, quả thật là tức giận chết hắn mà.

"Lý Lệ, người này con mang vào, nhanh đuổi ra ngoài. Ta không muốn gặp lại hắn."

Lý Lệ đứng bất động tại chỗ, Hoàng Vĩ liếc mắt nhìn Lý Lệ, sau đó mỉm cười nói với Lý Thánh Đức: "Tôi nói lão tiên sinh ngài, ngài chưa hiểu ư? Chủ nhà nơi này là Lý Lệ, không phải là Lý Thánh Đức ngài. Tên chủ nhà là ai, dĩ nhiên người đó chính là chủ nhân, ngài nói phải chứ?"

Lý Thánh Đức chợt sửng sốt, tại sao có thể không sửng sốt được cơ chứ, người đàn ông này đang nói gì vậy? Nói người con gái hắn móc hết tâm gan đối tốt mà giờ lại phản bội hắn? Đầu Lý Thánh Đức vẫn còn đang quay mòng mòng, nhìn Hoàng Vĩ chỉ muốn đánh vào mặt hắn, lại nhìn Lý Lệ chợt nâng đầu lên, vẻ mặt quyết tuyệt, ngoài ra không có vẻ gì khác, giống như là quyết định muốn đuổi Lý Thánh Đức đi ngay bây giờ.

Lý Thánh Đức nhìn Lý Lệ hỏi: "Con…con muốn đuổi ta đi?"

Lý Lệ nhìn Lý Thánh Đức không nói lời nào, hiện tại cô ta không xác định được Lý Thánh Đức còn có hi vọng hay không. Nếu như thật sự Lý Thánh Đức phải vào tù, vậy thì không còn gì phải nói, trực tiếp đuổi người đi là được.

Hoàng Vĩ như hiểu suy nghĩ của Lý Lệ, cười cười nói: "Đắc tội với Lãnh Diễm, ông nghĩ còn có thể ra khỏi tù ư? Vậy ông quá khinh thường anh ta rồi."

Lý Lệ sững sờ, sau đó nhìn Hoàng Vĩ, ý tứ của hắn là gì!

Lý Thánh Đức biết không trông nom được gì nữa, nghe ý tứ của Hoàng Vĩ, hắn hiểu, lúc này Lý Lệ muốn nhìn hắn vào tù, không có ý định nhận thức hắn.

124. Chương 125

Lý Thánh Đức nhìn Lý Lệ, lúc này Lý Thánh Đức không còn cúi thấp đầu như trước, ngược lại có chút cao ngạo ngẩng đầu lên nhìn Lý Thánh Đức, ánh mắt không hề sợ hãi, nhìn Lý Thánh Đức nói: "Cha, nhà này là của con, cha quên ư?"

Lời Lý Lệ vừa nói ra, Lý Thánh Đức giật mình, không dám tin nhìn Lý Lệ, nhìn chăm chú, kỹ càng. Lý Lệ cũng nhìn lại, đôi mắt kia, Lý Thánh Đức phát hiện ra không có chút tình cảm. Cúi đầu suy nghĩ lại mọi chuyện lúc trước, chợt hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, mở to mắt nhìn Lý Lệ, sau đó hiểu, thần thái thay đổi liên tục.

"Lý Lệ, thì ra ta vẫn luôn nhìn lầm con." Trong nháy mắt Lý Thánh Đức khôi phục lại thần thái, lẳng lặng nhìn Lý Lệ.

Lý Lệ nghe vậy rụt mình một cái, sau đó nhìn chằm chằm Lý Thánh Đức, liếc mắt nhìn Hoàng Vĩ đang ngồi ở phía sau xem trò vui, trong lòng đã có chủ ý, nhìn về phía Lý Thánh Đức nói: "Không sai, cha đã không còn cái gì để con có thể lợi dụng, chẳng qua chỉ là vì chức quan cao kia của cha mà thôi. Hiện tại cha không còn gì, vậy con cần gì phải giả bộ ở trước mặt người nữa? Nhà này chủ là con chứ không phải là cha, vậy nơi này chính là của con, nhà con không hoan nghênh cha, mời đi ra ngoài!"

Lý Lệ lạnh lùng chỉ về hướng cửa chính nói như vậy, Lý Thánh Đức ngược lại bật cười, cười đến lạnh lẽo, nhìn Lý Lệ hừ lạnh một tiếng: "Cô thật sự rất lợi hại, nhiều năm như vậy, ta không hề nhìn ra, cô thật sự rất lợi hại!" Nói xong hất tay rời đi.

Cửa lớn biệt thự bị Lý Thánh Đức đóng sầm một tiếng, Hoàng Vĩ nghe liền cười, cười rất giả dối, sau đó đứng lên nhìn Lý Lệ nói: "Bảo bối, em thật tuyệt tình. Em nói lão nhân gia kia có thể hay không đau lòng đến chết rồi? Người ta đối đãi với con gái ruột cũng không bằng em… vậy mà hiện tại em lại tuyệt tình như vậy… Ai, thật đúng là trái tim người thật băng giá." Hoàng Vĩ che tim mình, cố ý làm ra bộ dạng đau lòng.

Lý Lệ bị dáng vẻ của hắn chọc cho cười cười, sau đó đôi tay ôm lấy cổ của hắn nhón chân lên hôn: "Bảo bối, anh yên tâm, sức chịu đòn của lão nhân gia này rất mạnh, không cần lo lắng cho ông ấy, chuyện chúng ta quan tâm bây giờ là được……" Âm thanh cuối cùng cố ý giảm xuống thật thấp, giọng nói mập mờ, ôm cổ của hắn bắt đầu hôn. Hiện tại trong đầu của Lý Lệ vẫn còn đang suy nghĩ về vấn đề chiếc xe kia, tối nay phải thêm chút sức mới được, mắt thấy trời sắp sáng rồi.

Hoàng Vĩ khe khẽ đẩy Lý Lệ, ánh mắt trịnh trọng, một chút đùa giỡn cũng không có. Cứ như vậy nghiêm túc nhìn Lý Lệ, sau đó hỏi: "Có phải hay không có một ngày, em cũng sẽ đối với anh như vậy? Khi anh không còn giá trị lợi dụng gì với em, em có hay không làm như vậy với anh?"

Lý Lệ nghe thấy khẩu khí kia động tác liền dừng lại, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Vĩ, vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt hết sức chăm chú kia, sự nghiêm túc bên trong khiến Lý Lệ xúc động, trong lòng mềm xuống mức thấp nhất. Trên thế giới này có một người đàn ông liều mạng yêu cô ta, vậy một người phụ nữ như cô ta còn cần quan tâm cái gì?

Lý Lệ cẩn thận nhìn, cô ta cảm thấy Hoàng Vĩ thật sự yêu cô ta. Trước kia ở thành phố G khi cô ta còn chưa biết thân phận của hắn, không phải người này vô điều liện nghe lệnh của cô ta hay sao? Có thể thấy được người đàn ông này nghiêm túc với cô ta.

Lý Lệ lập tức nhào vào trong ngực của hắn, động tình nói: "Sẽ không sẽ không, em vĩnh viễn sẽ không đối với anh như vậy. Trên cái thế giới này, người duy nhất em yêu chính là anh, sẽ không có người khác."

Hoàng Vĩ nghe, khóe miệng thoáng cười lạnh một tiếng, mắt nửa mở nhìn về phía trước, tay vẫn dịu dàng lưu luyến vuốt ve tóc Lý Lệ. Theo ý hắn, người phụ nữ Lý Lệ này đơn thuần không phải là loại người như vậy. Lúc ấy hắn vô điều kiện yêu cô ta đối với hắn như vậy, bây giờ hắn cố ý đến gần Lý Lệ nhưng cô ta lại không có bất kỳ dự phòng gì, người phụ nữ này đúng là kỳ quái.

Thân thể Nghiêm Hi đã tốt lên nhiều, vốn không có chuyện gì nhưng bởi vì Lãnh Diễm lo lắng cứng rắn muốn Nghiêm Hi nằm viện, Nghiêm Hi không có biện pháp đành phải đồng ý. Nhưng hiện tại trong lòng Nghiêm Hi còn thêm một mối suy nghĩ, rốt cuộc Nghiêm Tử Hoa chết như thế nào?

Gần đây Nghiêm Đình cũng liên tục nghĩ đến chuyện này. Mặc dù Lý Thánh Đức không đến nỗi quá cặn bã, hắn cái gì cũng dám nói, nhưng sao lại dám nói Nghiêm Tử Hoa không phải bị giết?

Nghiêm Đình cẩn thận nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định tìm đến Nghiêm Hi và Lý Duệ Thần hỏi cho rõ ràng. Lý Duệ Thần vừa nghe thấy vấn đề Nghiêm Đình hỏi cả người sững sờ, đây là có ý gì?

Nghiêm Đình hỏi: "Năm đó ngày mẹ của các cháu gặp chuyện không may, các cháu có chú ý đến cái gì không nên xuất hiện ở nhà mình hay không? Hoặc là các cháu có nhớ ngày đó có chuyện gì kỳ quái xảy ra hay không?"

Chuyện không may năm đó xảy ra khi Nghiêm Hi mới năm tuổi, nhưng Lý Duệ Thần đã mười tuổi nha. Đối với đứa bé mười tuổi mà nói, nếu như nhày đó có chuyện gì không đúng xảy ra, tất nhiên nó sẽ chú ý đến. Cho nên Nghiêm Đình mới có thể cho gọi hai đứa nhỏ đến, cẩn thận hỏi một chút có lẽ sẽ có thêm phát hiện mới.

Lý Duệ Thần ngây ngẩn cả người, chuyện ngày đó…….

Lý Duệ Thần không nói gì, chỉ nhìn Nghiêm Hi một chút, sau đó nghiêng đầu không dám nhìn Nghiêm Đình. Nghiêm Đình nhìn Lý Duệ Thần, sau đó hỏi: "Có phải hay không cháu nhớ tới chuyền gì kỳ quái?"

Lý Duệ Thần suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Không xác định lắm, khi đó cháu nhớ được ông Chu đi qua. Khi cháu cùng Hi Hi tan học về nhà thấy xe của ông Chu rời đi, chờ khi chúng cháu đi vào, mẹ đã……"

Sắc mặt Nghiêm Đình liền thay đổi, nhưng Nghiêm Hi nhìn một chút nói: "Không thể nào là ông ta, lúc chúng cháu về thân thể của mẹ cũng đã cứng lại, rất dễ nhận thấy không phải là vừa mới chết. Cháu nghĩ, nếu quả thật là ông Chu, vậy ông ta sẽ không ở lại nơi đó trong một thời gian dài như vậy, vừa lúc đợi đến khi chúng cháu tan học mới vội vàng hấp tấp chạy từ nhà chúng cháu ra được. Đây không phải là chờ chúng cháu tận mắt thấy ông ta là hung thủ giết người?"

Lý Duệ Thần cũng gật đầu một cái: "Đúng vậy, mặc dù khi đó chúng cháu còn nhỏ, nhưng bởi vì ấn tượng đó được khắc sau, sau đó lại vô số lần hồi tưởng lại chuyện ngày đó, xác thực phát hiện không ít nghi điểm."

Nghiêm Đình cũng là tự hỏi gật đầu một cái, sau đó nói: "Cho dù chuyện này có người họ Chu kia có xuất hiện, cũng không thể đảm bảo Lý Thánh Đức trong sạch, nói không chừng đây chính là cái bẫy mà Lý Thánh Đức lập ra."

Nghiêm Hi và Lý Duệ Thần nghe vậy nhìn đối phương một cái, không nói gì nữa. Nghiêm Đình nói: "Chuyện này ta phải tra rõ, con gái của ta không thể cứ như vậy mà chết không rõ nguyên nhân."

Nghiêm Hi đi ra cùng Lý Duệ Thần, cười như không cười nhìn hắn hỏi: "Thật ra thì ngày đó anh còn nhớ ra chuyện khác đúng không?"

Lý Duệ Thần nghe vậy sững sờ, không xác định nhìn Nghiêm Hi: "Có ý gì? Làm sao anh còn nhớ ra chuyện nào khác được? Thật sự chuyện ngày đó quá mức đột nhiên, quả thực là không nhớ rõ ràng lắm, sao vậy? Em nhớ ra chuyện gì đặc biệt à?"

Đối mặt với sự trêu ghẹo của Lý Duệ Thần, Nghiêm Hi chỉ cười không nói lời nào. Cho dù Lý Duệ Thần không nói cái gì, Nghiêm Hi có thể cảm thấy Lý Duệ Thần có chuyện gì đó. Nhưng Lý Duệ Thần không nói lời nào, cô cũng không có biện pháp. Nói cho cùng cô cũng muốn tự tay mình điều tra tìm hiểu rõ.

Nghiêm Hi nhìn Lý Duệ Thần cười cười, sau đó trực tiếp đi trước lái xe của mình. Lý Duệ Thần nhìn bóng lưng của Nghiêm Hi, suy nghĩ một giây, sau đó bước nhanh về phía trước kéo Nghiêm Hi lại, có chút trịnh trọng nói: "Hi Hi, anh không hi vọng chuyện này do em điều tra. Còn mấy ngày nữa em sẽ kết hôn, đến lúc đó sẽ rất bận, trước lo chuyện kết hôn, chuyện này cứ giao cho anh được không?"

Nghiêm Hi quay đầu lại nhìn Lý Duệ Thần, ánh mắt mang theo chút chần chừ, sau một giây liền khôi phục sự trong sáng, nhìn Lý Duệ Thần cười cười: "Vâng, em làm anh vất vả rồi."

Các phóng viên không ngờ, mấy ngày nay thành phố A xảy ra nhiều đại sự như vậy. Chỉ với mấy chuyện đại sự này khiến cho bọn họ bận tối mắt tối mũi rồi. Mấy ngày nữa chính là hôn lễ của Lãnh Diễm và Nghiêm Hi, theo lý mà nói trang đầu của các tờ báo mấy ngày nay đều là tin tức của hai người bọn họ, nhưng lại không ngờ đến trong thời điểm mấu chốt này những chuyện xấu của Lý Thánh Đức lại bị lộ ra.

Đây là dạng quan viên chính phủ gì vậy, dám tham ô nhiều tiền như vậy? Chuyện tiền hắn tham ô được công bố khiến cho toàn bộ dân chúng giật mình, đây còn là tiền sao? Chính là một cái bao vô cùng lớn thì đúng hơn.

Bởi vì Lãnh Diễm đã sai người thu thập đầy đủ chứng cớ phạm tội của Lý Thánh Đức, cho nên quản lý cấp cao của thành phố A cũng không hề phí một chút sức nào trực tiếp cách chức quan béo bở kia của Lý Thánh Đức đi, vị trí này hắn đã sớm đã chọn người thích hợp. Vốn trước khi Lý Thánh Đức nhậm chức đã an bài một thân tín của mình, nhưng ai biết Lý Thánh Đức giữa chừng xuất hiện. Khi đó hắn đã không hài lòng với Lý Thánh Đức, không phải người cùng phái với mình, hắn có thể hài lòng với Lý Thánh Đức mới là lạ.

Hiện tại thì tốt rồi, chẳng những thuận lợi cách chức của Lý Thánh Đức, hắn còn là người trực tiếp phụ trách vụ án của Lý Thánh Đức, được dân chúng ca tụng một phen. Người người đều nói hắn là quan tốt

tiêu diệt hết tam quan của thành phố A, hiện tại danh vọng của hắn thẳng một đường tăng cao.

Quản lý cười ha hả nhìn Lãnh Diễm ngồi bên cạnh: "Ai nha, Lãnh tiên sinh, anh cứ thoải mái. Hôn lễ của anh tôi nhất định sẽ xuất hiện, đến lúc đó có chút quà nho nhỏ kính xin đừng cười."

Lãnh Diễm cũng cười cười: "Không cần khách khí như thế, chuyện này ngài đã giúp nhiều cho tôi rồi, hôn lễ ngài tới là tốt rồi, quà tặng cũng không cần."

Lãnh Diễm và quản lý cấp cao trong lòng hiểu rõ, lần này Lý Thánh Đức ngã ngựa là mục tiêu của hai người bọn họ, người này ngã ngựa đối với Lãnh Diễm hay quản lý cấp cao đều có chỗ tốt. Lãnh Diễm không phải là người tốt, là một thương nhân đặc biệt tính toán chi li. Trước kia Lý Thánh Đức đối xử như vậy với vợ của anh, khi đó anh không ở bên cạnh cô. Nhưng hiện tại hắn lại gây chuyện với cô khi anh ở bên cạnh, không phải là hắn đi tìm chết hay sao? Hơn nữa chuyện lần trước công ty bị người tố cáo trốn thuế, coi như lần này Lãnh Diễm tính nợ cũ nợ mới cùng một lượt với Lý Duệ Thần.

125. Chương 126

Lãnh Diễm híp mắt nhìn ly cà phế trên bàn, cười cười nhìn quản lý cấp cao. Quản lý cấp cao cảm thấy ánh mắt này của Lãnh Diễm có chút dọa người, tóc gáy trên người cơ hồ dựng hết lên, nhìn Lãnh Diễm cười hỏi: "Sao vậy? Làm sao đột nhiên nhìn tôi như vậy?" Nụ cười kèm theo sự lúng túng.

Lãnh Diễm cười cười cầm tách cà phê lên uống, sau đó nhìn hắn nói: "Lần này Lý Thánh Đức bị cách chức, nên tìm người thích hợp cho vị trí kia, tôi không muốn lần sau công ty của tôi bị người ta nói là trốn thuế."

Lập tức viên quản lý vì chuyện này mà bắt đầu đổ mồ hôi hột, chưa nói đến chuyện R&D bị người tố cáo trốn thuế, Lãnh Diễm còn bị mời đi uống trà, mặc dù đích xác chỉ là uống trà, nhưng người bên ngoài không nghĩ như vậy, chuyện đó khiến cho cổ phiếu của R&D biến động. Viên quản lý nghĩ tới chuyện này, trong chuyện này hắn cũng có trách nhiệm. Nếu không phải hắn để sơ hở cho Lý Thánh Đức, như vậy hắn cũng có thể kịp thời biết mà ngăn chặn. Như vậy cũng sẽ không cần chọc tới đại thần Lãnh Diễm này.

Ở trong lòng hắn bắt đầu mắng Lý Thánh Đức, ai không chọc lại đi chọc vị đại gia này. Hiện tại thì tốt rồi, ngã ngựa còn kéo theo hắn.

Lãnh Diễm nhìn vẻ mặt khổ qua của người nọ, cười cười không nói lời nào, tiếp tục ưu nhã uống cà phê của mình.

Bởi vì Lãnh Diễm giúp một tay, coi như lần này Lý Thánh Đức lại bắt đầu kiếp sống lao tù. Nhưng cái này cũng chưa tính, Nghiêm Đình lại tăng thêm cho hắn một tội danh, mười bảy năm trước cố ý giết người. Nghiêm Đình coi chuyện đó là do Lý Thánh Đức làm, nếu không phải thì cũng để cho hắn phải nếm thử mùi vị này, hắn lại dám đánh bảo bối của ông như vậy.

Bởi vì tội tham ô của Lý Thánh Đức đã được thành lập, cho nên đã sớm bị quăng vào trong tù. Nhưng về sự kiện mười bảy năm trước của Nghiêm Tử Hoa, tòa án cần phải lập án điều tra. Dù sao chuyện đã qua lâu rồi, ai biết khi đó đã có chuyện gì.

Theo lý mà nói, mấy ngày nữa là đến hôn lễ của Nghiêm Hi, lúc này Nghiêm Đình không nên đào chuyện này lên, nhưng ông cụ không nhịn được. Khi ra khỏi tòa án Nghiêm Đình xin lỗi nhìn Nghiêm Hi: "Hi Hi, thật xin lỗi, mấy ngày nữa là hôn lễ của cháu rồi, ta lại mang thêm phiền phức cho cháu. Thật sự là không tốt."

Nghiêm Hi cười cười, sau đó vươn tay tới ôm ông ngoại của mình, an ủi nói: "Ông ngoại, không có chuyện gì, cháu hiểu ý của người. Ông muốn mẹ cháu được an nghỉ trước khi cháu kết hôn. Cháu hiểu."

Nghiêm Hi nghĩ vậy, Lãnh Diễm càng thêm đồng ý. Loại chuyện này người khác cảm thấy xúi quẩy, nhưng Lãnh Diễm anh là ai chứ, lúc nào thì đi tin những thứ như vậy? Theo ý anh, nên giải quyết nhanh chóng chuyện của Lý Thánh Đức. Nghĩ đến chuyện phải giải quyết, Lãnh Diễm liền nghĩ tới người phụ nữ Lý Lệ kia, chắc giờ này cô ta đã rơi vào bẫy.

Gần đây Lý Lệ như tiểu tức phụ vậy. Cô ta thật sự yêu Hoàng Vĩ, lòng phòng bị đã buông xuống từ lâu, cô ta lập tức rơi vào bẫy họ giăng ra.

Hoàng Vĩ nhìn một bàn đầy món ăn Lý Lệ làm, sau đó ngồi xuống ăn. Lý Lệ đầy mong đợi nhìn hắn, nhưng Hoàng Vĩ chỉ một mực ăn, một câu 'ăn ngon' cũng không nói. Lý Lệ có chút thất vọng, nhưng cô ta lại nghĩ, Hoàng Vĩ là đàn ông cứng nhắc, miệng đặc biệt đần, loại chuyện dỗ vui vẻ phụ nữ nhất định hắn sẽ không nói nha.

Lý Lệ cười cười, thôi, chính là người như vậy. Như vậy tốt hơn, càng như vậy lại càng thực tế.

Hoàng Vĩ ăn rất nhanh, giống như và hai ba miếng liền ăn xong. Lý Lệ nhìn rất vui vẻ, cho là người này ăn rất vui. Khi Lý Lệ đang dọn dẹp bát đĩa Hoàng Vĩ nhìn Lý Lệ nói: "Loại người như Thiên ca thật không biết ý, buôn bán không thực tế."

Giống như chỉ tùy ý nói một câu mà thôi, Lý Lệ lại nhớ, dừng tay đang dọn bát đĩa lại, ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Vĩ đang nhíu chặt mi tâm. Lý Lệ mang theo ánh mắt lo lắng: "Sao vậy?"

Hoàng Vĩ giống như là không sao thuận miệng nói: "Không có việc gì, chính là gặp chút chuyện nhỏ trên phương diện làm ăn, không có gì đáng ngại."

Lý Lệ cười cười, thu thập xong bát đĩa rồi thuận tay rửa sạch. Ở trong phòng bếp len lén liếc mắt nhìn Hoàng Vĩ mặt mày ủ ê, sau đó liền nghĩ, làm gì mới giúp được Hoàng Vĩ đây?

Hiện tại ông Chu lú lẫn hoàn toàn, thậm chí có lúc chỉ vào Chu Kỳ nói: "Tử Hoa, sao em lại tới đây?"

Mỗi khi đến lúc này Chu Kỳ liền muốn khóc, cha già nên hồ đồ rồi, mấy ngày nay đều không nghe được một câu nào của cha nhắc về mẹ. Cơ hồ tất cả đều là Nghiêm Tử Hoa. Mặc dù cô không vui khi mẹ đối đãi với bọn họ như vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy mẹ mình là tốt nhất. Lúc này Chu Khải liền an ủi: "Người phụ nữ cha yêu cả đời, lúc tỉnh táo không dám nói yêu, hiện tại hồ đồ, mới to gan nói ra. Người hồ đồ rồi em còn không cho người nói, như vậy rất uất ức."

Chu Kỳ suy nghĩ một chút cũng đúng, coi như xong.

Nhưng khi thấy Nghiêm Hi ở trong bệnh viện, ông cụ như điên rồi, trực tiếp nhào tới bám lấy cô. Lãnh Diễm thấy thế liền vội vàng kéo ông ta ra, còn đạp một cước vào bụng ông Chu. Ông Chu bị Lãnh Diễm đạp mạnh một cước, rất đau. Ông có chút sợ Lãnh Diễm, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm Nghiêm Hi, miệng cũng không dám nói gì. Nghiêm Hi cau mày nhìn ông Chu, hết ý kiến. Hôm nay chỉ tới nhìn ông ngoại như thế nào, làm sao lại đụng phải vị này chứ.

Chu Khải nghe được tiếng vang, khi chạy tới thấy ông Chu ngồi chồm hổm trên đất giận dữ nhìn chằm chằm Nghiêm Hi. Lãnh Diễm hung hăng cảnh cáo: "Ông nhìn gì? Nhìn nữa tôi móc hai mắt của ông ra."

Sau đó Chu Khải liền nghe thấy một tiếng kêu thảm của cha mình, ôm đầu thật chặt giống như thực sự có người muốn tới móc mắt ông ra vậy. Chu Khải bước nhanh tới ôm ông Chu an ủi: "Cha, không sao, không sợ." Ông Chu nghe được tiếng nói của Chu Khải lúc này mới coi như là yên tâm, giống như một đứa bé tìm được chỗ dựa ình, không khóc nữa.

Lãnh Diễm ở bên cạnh trào phúng: "Đúng vậy. ông ta thì sợ cái gì chứ. Ông ta muốn bóp chết Hi Hi, nên sợ cũng phải Hi Hi sợ mới phải. Một người đàn ông mà sợ một người phụ nữ, thật buồn cười."

Nghiêm Hi không nhịn được níu lấy tay áo của Lãnh Diễm, ánh mắt ngăng lại miệng thúi của anh. Người ta là một bệnh nhân mắc chứng si ngốc của người gì, anh cần gì phải so đo với một người bệnh chứ. Lãnh Diễm nghĩ một chút cũng cảm thấy mình buồn cười, thôi, vậy cứ như vậy đi.

Lãnh Diễm ôm hông của Nghiêm Hi muốn đi, kết qua ông Chu núp ở trong ngực Chu Khải khóc: "Nó là người xấu, nó đã giết Tử Hoa, nó là người xấu, mau bắt nó mau."

Nghiêm Hi nghe không được rõ ràng lám, nhưng cô nghe rõ năm chữ 'nó giết Tử Hoa', cô lập tức dừng bước lại. Lãnh Diễm cũng nghe được, hai người quay đầu lại không dám tin nhìn ông Chu đang khóc rất thảm ở trong lòng Chu Khải, sau đó hai người nhìn nhau.

Chu Khải cũng vì những lời này mà kinh ngạc một phen, không dám tinh nhìn người cha đang núp ở trong ngực mình khóc: "Cha, người mới vừa nói người nào? Người nói người nào giết người nào?"

Ông Chu thấy Lãnh Diễm quay đầu lại nhìn mình, vừa sợ rụt vào núp ở trong ngực của Chu Khải, giống như hận mình không biến thành đồ vật, trực tiếp chui vào trong túi Chu Khải giấu đi.

Chu Khải nhìn ý định của cha mình, lại thúc dục gấp rút hỏi: "Cha, người vừa mới nói cái gì?"

Ông Chu ngẩng đầu nhìn Chu Khải, lại nhìn chung quanh xem có người xa lạ hay không, sau đó thận trọng nói: "Ta nói cho ngươi biết một bí mật nha, ngươi không thể nói cho người khác biết, người phụ nữ kia, Lý Lệ, cô ta giết Tử Hoa."

Ông chủ chỉ vào Nghiêm Hi nói tên tuổi Lý Lệ, Lãnh Diễm coi như là đã hiểu, Nghiêm Hi và Nghiêm Tử Hoa rất giống nhau, khiến cho ông Chu tưởng lầm là Nghiêm Tử Hoa. Ông ta sợ, Nghiêm Tử Hoa không phải đã chết rồi hay sao? Làm sao lại xuất hiện trước mặt ông ta được. Vì sợ hãi cho nên mới nói ra chuyện này.

Sự thật này khiến cho người ta không thể tin được, làm sao có thể?

Lúc ấy Lý Lệ cũng chỉ có năm tuổi mà thôi!

Nghiêm Hi càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, thứ người như thế làm sao có trên đời này được?

Lãnh Diễm ôm chặt hông của Nghiêm Hi, chỉ sợ cô sơ ý ngã xuống. Hiện tại trong đầu Nghiêm Hi là một mảng trống rỗng, trạng thái này không tiện đi gặp Nghiêm Đình, Lãnh Diễm trực tiếp đưa Nghiêm Hi về nhà trọ.

Nghiêm Hi ở trong nhà trọ bình tĩnh một hồi, chợt nhớ tới Lý Duệ Thần, mặt xanh trắng lập tức đứng lên: "Lý Duệ Thần, nhất định anh ấy biết cái gì, em phải đi tìm anh ấy."

Hiện tại đầu óc Nghiêm Hi không rõ ràng lắm, thậm chí có vài điểm xung động. Lãnh Diễm không yên lòng, trức tiếp ôm cô trấn an nói: "Em bình tĩnh một chút, anh gọi cho cậu ấy tới nơi này được không? Đừng nóng vội, đừng nóng vội." Nói xong một tay ôm chặt hông không cho cô đi, một tay kia cầm điện thoại gọi cho Lý Duệ Thần.

Lý Duệ Thần lúc này đang nhớ tới chuyện xảy ra ngày đó, hắn biết một chút, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi. Nói không chừng là hắn nhớ lộn.

Nhận được điện thoại của Lãnh Diễm phản ứng đầu tiên là nghĩ tới Nghiêm Hi: "Này, có phải Hi Hi xảy ra chuyện gì?" Lý Duệ Thần nhấc máy liền nhanh chóng hỏi những lời này.

Bên kia Lãnh Diễm cũng không có gì khác thường, chỉ có chút gấp gáp nói: "Cái gì cũng đừng hỏi, tới đây trong thời gian ngắn nhất." Nói xong liền cúp điện thoại. Lý Duệ Thần nghĩ, có cái gì đó không đúng, không phải là Nghiêm Hi có chuyện chứ? Lập tức phóng xe tới nhà của Lãnh Diễm.

Sau khi tới nơi mới phát hiện ra Tiểu Thâm và Cố Tiêu đề đã ở đó, nhưng sắc mặt rất nặng nề, giống như có đại sự xảy ra. Lý Duệ Thần càng thêm lo lắng: "Có phải Hi Hi đã có chuyện gì hay không?"

Hắn vừa hỏi câu này xong, hai người kia nhìn hắn một cái, sau đó không nói một câu, sắc mặt tiếp tục nặng nề. Chuyện gì vậy, chưa tới hai ngày nữa sẽ kết hôn, lúc này lại có chuyện này.

Lý Duệ Thần chưa kịp biểu đạt sự bất mãn của mình, Nghiêm Hi lập tức lao ra hỏi hắn: "Chuyện năm đó anh nhớ rõ có đúng không? Có phải hay không do Lý Lệ làm, có phải cô ta làm hay không?"

Lúc Nghiêm Hi đi ra cặp mắt đã sưng đỏ, mở to đôi mắt thỏ nhìn chằm chằm Lý Duệ Thần, nhìn có chút kinh khủng. Nhưng chuyện làm cho Lý Duệ Thần càng khiếp sợ hơn là chuyện mà Nghiêm Hi vừa nói ra.

"Người nào nói cho em biết?"

126. Chương 127: Thì Ra Hoàng Tiên Sinh Thích Giày Rách

Nghiêm Hi khó có thể tin nhìn Lý Duệ Thần, hít sâu một hơi, cười nhìn hắn nói: "Thì ra thật sự anh đã biết từ sớm?"

Nghiêm Hi nói xong câu đó không nói gì thêm, cười cười nhìn Lý Duệ Thần. Lý Duệ Thần há hốc mồm, cảm thấy mình cần thiết phải giải thích một chút. Nhưng Nghiêm Hi mặc kệ Lý Duệ Thần muốn nói gì trực tiếp quay người muốn rời đi, cô không muốn gặp hắn. Thật thua thiệt khi trước trước cô còn nghĩ rằng Lý Duệ Thần đối tốt với mình, nhưng hiện tại căn bản là không phải vậy.

Lý Duệ Thần tiến lên một bước nắm lấy cánh tay của Nghiêm Hi: "Em đừng suy nghĩ nhiều, chuyện này anh có biết một chút, nhưng anh không xác định được, khi không xác định làm sao dám nói cho em? Đây không phải là giúp em mà là hại em... em hiểu không?" Lý Duệ Thần nghĩ, mặc dù hắn bỏ lỡ mười năm Nghiêm Hi lớn lên, nhưng ít nhiều cũng hiểu rõ một chút. Đứa nhỏ này đã bị Lãnh Diễm đồng hóa, chỉ cần là người có lỗi với mình cô nhất định sẽ trả thù. Nếu như thật sự hắn nói có thể là Lý Lệ, không biết hiện tại Nghiêm Hi nổi điên thành cái dạng gì rồi. Trước kia cô vẫn cho là Lý Thánh Đức, cô hận, sẽ trả thù, nhưng bởi vì người nọ là cha ruột của mình cho nên cô sẽ không kịch liệt như vậy. Cô đè nén trái tim thù hận của mình, lấy một loại phương thức hòa hoãn để điều tra rõ ràng. Nhưng một khi Nghiêm Hi biết người kia là Lý Lệ, rất khó tưởng tượng, thực sự không biết Nghiêm Hi sẽ biến thành dạng gì rồi. Khi đó Nghiêm Hi sẽ không chút cố kỵ nào tiến hành trả thù, nói không chừng đã trở thành ma cuồng báo thù.

Lý Duệ Thần không bỏ được, hắn biết mười bảy năm trước Nghiêm Hi có vấn đề về tâm lý, mấy năm gần đây cũng đã có dấu hiệu tái phát. Như vậy chuyện này càng không thể để cho Nghiêm Hi biết, nếu như mà hiểu rõ rồi, nói không chừng bệnh của Nghiêm Hi sẽ bộc phát.

Lý Duệ Thần nghĩ như vậy nhưng Nghiêm Hi không biết, cô chỉ biết mình bị anh mình lừa. Giữa cô với Lý Lệ anh nghiêng về Lý Lệ. Chuyện này khiến cho Nghiêm Hi không thoải mái, cảm thấy cánh tay Lý Duệ Thần nắm tay mình rất nhẹ, sẽ không đả thương đến cô nhưng cũng không dễ dàng dễ tránh thoát. Nghiêm Hi lạnh lùng nói: "Buông tay ra, anh đã lựa chọn như vậy còn cứng rắn lôi kéo tay em làm gì? Hay là nói, anh lo lắng em sẽ làm Lý Lệ bị thương? Anh thật đúng là một người anh tốt."

Lãnh Diễm không nhìn nổi nữa, tiến lên một bước ôm hông Nghiêm Hi, vươn tay nhẹ nhàng vỗ cánh tay Lý Duệ Thần: "Yên tâm đi, vợ của mình mình tự tay chăm sóc, cậu nên suy nghĩ mình nên giải thích chuyện này như thế nào đi!" Nói xong trực tiếp ôm Nghiêm Hi vào phòng ngủ của mình. Tiểu Yêu bị gaim ở tổng phòng ngut không được ra ngoài, sợ ra ngoài sẽ chọc cho Tiếu đại mỹ nhân kia. Tiểu Yêu nhìn thấy Nghiêm Hi đi vào, ngoắt ngoắt cái đuôi vui vẻ chạy tới. Lãnh Diễm an ủi Nghiêm Hi ngồi xuống, vươn tay xoa xoa đầu Tiểu Yêu, sau đó nói với nói: "Phải bồi Hi Hi cho thật tốt, không cho phép gây rối. Biết không?" Tiểu Yêu nghe xong ngoắc ngoắc cái đuôi.

Lãnh Diễm đi ra ngoài, Nghiêm Hi vươn tay ôm Tiểu Yêu, nhỏ giọng nói: "Tiểu Yêu, có thể mẹ bị Lý Lệ năm tuổi hại chết, em nói đây là cái hạng người gì? Làm sao lại độc ác như vậy? Khi chị năm tuổi còn chưa biết cái gì nha."

Lãnh Diễm đi ra ngoài, Lý Duệ Thần nói qua hoài nghi năm đó của hắn. Khi đó hắn đã mười tuổi, trí nhớ và sự quan sát của hắn tốt hơn Nghiêm Hi một chút, nhưng cũng là trăm mối không có cách giải. Năm ấy Lý Lệ mới năm tuổi, làm sao làm được? Một đứa bé năm tuổi làm sao lại có tâm cơ làm loại chuyện kia?

"Ngày đó sau khi tan học mình và Hi Hi cùng nhau về nhà, kết quả vừa vào trong sân liền nhìn thấy ông Chu vội vàng hấp tấp chạy vào trong xe của mình lái xe rời đi. Vừa đúng lúc chúng ta đứng ở khúc quanh của viện, ông ta không nhìn thấy được chúng ta, nhưng mà chúng ta nhìn thấy được toàn thân hắn đầy máu, vẻ mặt rất hoảng hốt. Hắn vừa mời đi, mình sợ, theo bản năng cảm thấy có chuyện xảy ra, nhanh chóng lôi kéo Hi Hi không để cho em ấy ra ngoài. Ông Chu chân trước vừa đi Lý Thánh Đức chân sau từ trong nhà đi ra, trên tay ôm mẹ khắp người máu me be bét, vẻ mặt kinh người, vội vàng hoang mang đưa đến bệnh viện, kết quả người chưa tới được viện đã đi rồi. Khi đó mình và Hi Hi núp ở trong góc viện không dám có một cử động nhỏ nào, Hi Hi mới năm tuổi, bởi vì Lý Thánh Đức vẫn hay đánh chửi mẹ, thường nhìn thấy những vết thương trên người mẹ. Cho nên ngày đó có lẽ Hi Hi cảm thấy là do Lý Thánh Đức đánh. Mẹ máu me be bét khắp người thoạt nhìn rất dọa người, mình ôm chặt Nghiêm Hi, cũng cảm thấy toàn thân em ấy đang run rẩy. Lý Thánh Đức và mẹ không trở lại, đến buổi tối mình mới thấy một mình Lý Lệ về, vẻ mặt có chút không ổn. Mình cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho là nó biết chuyện trong nhà nên sợ hãi, nhưng sau đó nghĩ lại mới phát giác được có cái gì đó không đúng. Ngày đó con bé liên tục xoa tay, giống như trên tay luôn có vết bẩn tắm không sạch vậy. Cộng thêm sau đó nó thay đổi, có chút không giải thích được. Ban ngày khi Lý Thánh Đức không có ở đây, nó luôn khi dễ Hi Hi, mỗi ngày mình đều ngăn cản Lý Lệ. Nhưng

không biết nó nói cái gì với Lý Thánh Đức, thế nhưng Lý Thánh Đức trực tiếp đưa mình đến thành phố A. Mình chỉ là một đứa bé, thật sự không có cách nào tránh khỏi, trong lòng luôn nhớ kỹ Hi Hi. Sau đó Hi Hi bị Lý Thánh Đức đưa vào trong viện tâm thần, khi đó mình càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Nhưng đứng sau Lý Lệ là một gã gần như điên cuồng Lý Thánh Đức, khi đó bởi vì mẹ chết, Lý Thánh Đức giống như một người điên, làm chuyện gì cũng điên điên khùng khùng. Trong lúc mình vẫn nghĩ biện pháp trở về cứu Hi Hi, nhưng bên này thậm chí có người giám thị mình, chờ đến khi mình vất vả mới thoát được khỏi người Lý Thánh Đức an bài chạy về thành phố G, tất cả mọi người đã không có ở đây."

Ba người Lãnh Diễm ngồi ở trên ghế sô pha lẳng lặng nghe, sau đó ngây người, chuyện gì vậy? Một đứa bé năm tuổi có thể làm những chuyện như vậy?

Hiện tại Tiểu Thâm cực kỳ bội phục Lý Lệ. Theo ý hắn, phụ nữ thì có thể làm được chuyện lớn gì đâu. Không phải hắn xem thường phụ nữ, mà là hắn biết những người phụ nữ này trừ mượn uy thế đàn ông thì còn có thể làm được cái gì? Nhưng hiện tại hắn bội phục Lý Lệ, hắn hiểu một đạo lý, tại sao Khổng lão phu tử lại nói, chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi?

Rất có đạo lý, Tiểu Thâm dám nói, nhất định Khổng lão phu tử đã chạm phải dạng phụ nữ này rồi. Nếu không từ đâu ông ấy có được thể nghiệm khắc sâu như vậy, còn có thể nói ra được một câu kinh điển như vậy?

Lãnh Diễm đặt Nghiêm Hi ở vị trí thứ nhất, ít nhiều anh cũng hiểu được tính tình của cô, cũng hiểu nguyên nhân Lý Duệ Thần không nói. Chuyện kia chính là một đả kích đối với Nghiêm Hi, dù sao khi Nghiêm Hi gặp chuyện không may còn quá nhỏ, hắn thực sự sợ rằng Nghiêm Hi biết được toàn bộ sự thật có thể hay không lập tức không chịu nổi. Nhưng dù sao Nghiêm Hi cũng là Nghiêm Hi, Nghiêm Hi cũng sẽ không nương tay với cha của mình, đoán chừng đối với Lý Lệ cũng sẽ không làm ra chuyện gì lớn hơn. Trước hết cứ để cho cô ấy nghỉ ngơi một chút, qua được thời gian này rồi mới tính tiếp.

Bên Lý Lệ, gần đây Hoàng Vĩ thật vui mừng, bởi vì bây giờ Lý Lệ bắt đầu đem tất cả những bí mật của Thiên ca nói cho hắn biết. Nói cho hắn biết ý là như thế nào? Nghĩa là Thiên ca cũng sẽ nhanh chóng xong đời, nhiệm vụ của hắn sẽ nhanh chóng hoàn thành, cũng không cần ở nơi này nhìn Lý Lệ khiến cho hắn ghê tởm nữa. Đúng là trước kia hắn yêu Lý Lệ, vì Lý Lệ không tiếc sinh mạng của mình, cho dù là đi giết người phóng hỏa hắn sẽ không nhíu mày dù chỉ một chút. Khi đó hắn chỉ là một côn đồ nho nhỏ, nhưng hiện tại, sau khi Lãnh Diễm đưa hắn đến huấn luyện tại nơi huấn luyện bộ đội đặc chủng, hắn đã trở thành một quân nhân. Lần này đối mặt với Lý Lệ trong đầu hắn lại nhớ tới trước kia mình ngu muội như thế nào.

Lý Lệ nghe được Hoàng Vĩ bật cười, liền tò mò hỏi: "Nghĩ đến cái gì vậy? Sao tự dưng lại bật cười?" Hoàng Vĩ thu lại nụ cười, sau đó tùy ý nói: "Không có việc gì, chính là nghĩ Thiên ca cứ như vậy mà xong đời, rất buồn cười. Em nói con người a, thật đúng là dễ dàng. Mặc kệ trước kia hô phong hoán vũ như thế nào, đến cuối cùng không phải đều bị loại tiểu nhân không để mắt tới giết chết hay sao? Rõ là…"

Lý Lệ nghe cũng cười cười, cô ta cho rằng Hoàng Vĩ cũng bởi vì chuyện của Thiên ca mà nói ra, còn tưởng rằng Hoàng Vĩ đang nghĩ có thể hay không mình sẽ phản bội hắn. Lập tức vươn tay ôm cổ hắn, thâm tình nhắm mắt lại hôn Hoàng Vĩ, nhẹ nói: "Anh yên tâm, nhất định em sẽ không làm như vậy với anh. Em thề, người em yêu nhất là anh."

Hoàng Vĩ nhìn Lý Lệ, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Hắn nghĩ, Lý Lệ, cô nói cô có khôi hài hay không? Khi tôi vô điều kiện yêu cô thì cô lại lợi dụng tôi, chờ đến khi tôi không yêu nữa cô lại tiến đến gần. Cô lại đi yêu tôi, đây chính là báo ứng?

Nụ cười trên khóe miệng càng ngày càng lớn, Hoàng Vĩ không nói hai lợi trực tiếp nhào tới xé rách quần áo của Lý Lệ. Ở phương diện này Hoàng Vĩ rất cuồng dã, nào chỉ có cuồng dã, quả thật giống như dã thú vậy. Thật ra Lý Lệ tiếp xúc với rất nhiều đàn ông, những người đàn ông kia có dịu dàng có thô bạo, nhưng cho tới bây giờ không có người nào giống Hoàng Vĩ, rất ngông cuồng rất hấp dẫn. Lý Lệ chính là thích loại cảm giác này, rất thoải mái rất hưởng thụ. Cô ta nghĩ, rốt cuộc ông trời cũng mang tới hạnh phúc đích thực thuộc về cô ta.

Sau khi Lý Lệ mang theo nụ cười ngọt ngào mà ngủ Hoàng Vĩ liền mở mắt, đứng dậy vọt tới toilet tắm, sau đó ở bên trong cầm điện thoại lên bắt đầu công tác hồi báo.

Lão thủ trưởng nghe xong cười cười: "Hoàng Vĩ, cậu cũng phải cẩn thận một chút, tuy nói người phụ nữ kia đã buông phòng bị xuống đối với cậu, nhưng vẫn cẩn thận thì tốt hơn. Nhất định phải đạp đổ hang ổ của Thiên ca, nếu không sau này thành phố G vĩnh viễn không được an bình."

Hoàng Vĩ cung kính nói: "Vâng thủ trưởng, nhất định hoàn thành nhiệm vụ."

Sau khi cúp điện thoại đi ra, nhìn Lý Lệ ngủ say trên giường, ánh mắt giống như băng vỡ vụn từng mảnh, nhìn rất lạnh. Có thể trong giấc mộng Lý Lệ cảm thấy được ánh mắt này, cau mày tỉnh. Ánh mắt của Hoàng Vĩ liền biến đổi, cười một cái nói: "Làm em tỉnh rồi?"

Lý Lệ yếu đuối cười cười, ngủ không được ngon giấc. Hiện tại cô ta cũng không còn tinh thần, lắc đầu một cái: "Không có, là em ngủ không sâu giấc."

Hoàng Vĩ gật đầu một cái, sau đó mở tủ quần áo ra tìm y phục. Lý Lệ thấy hắn như vậy là muốn đi ra ngoài: "Có chuyện gì sao?"

Hoàng Vĩ tiện tay cầm tây trang màu đen quay đầu lại nhìn Lý Lệ, do dự một chút, thở dài: "Không có việc gì, em ngủ trước đi." Nói giống như thực sự có chuyện nhưng lại không muốn nói ra, Lý Lệ chu miệng không vui: "Chuyện lớn gì nha, em cũng phải biết!" Dáng vẻ nũng nịu vô cùng dễ thương, còn lôi kéo cánh tay Hoàng Vĩ đưa qua đưa lại.

Trong lòng Hoàng Vĩ đột nhiên sinh ra kích động muốn xé nát miệng Lý Lệ ra, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, cắn răng xoay người đưa lưng về phía Lý Lệ bắt đầu mặc quần áo. Sau khi mặc tử tế mới quay đầu lại cười cười với Lý Lệ: "Ngoan, lần này là muốn đi tìm Thiên ca, anh không muốn em bại lộ" Hoàng Vĩ nói rất đơn giản, tìm Thiên ca? Ngược lại Lý Lệ hiểu, chính là muốn mượn lần này diệt toàn bộ Thiên ca. Lập tức Lý Lệ cảm thấy thích thú, chỉnh hắn a, như vậy thật là tốt, cô ta có thể dương mi thổ khí nha. Lý Lệ hưng phấn ôm lấy Hoàng Vĩ nói: "Anh yêu, em đi cùng với anh, em muốn nhìn thấy người kia rơi đài."

Hoàng Vĩ quay đầu lại nhìn Lý Lệ, cười cười, cười có chút lại. Lý Lệ mơ hồ nhận ra, nhưng chỉ trong chớp mắt, Hoàng Vĩ liền đổi thành cười cưng chiều Lý Lệ, vươn tay nhéo mũi cô ta bất đắc dĩ nói: "Em đấy." âm thanh kéo dài, cười cũng rất bất đắc dĩ.

Lý Lệ liền cười theo, lặng lẽ le lưỡi, rất khả ái. Lý Lệ thầm nghĩ, chính mình quá nhạy cảm mà thôi.

Lý Lệ đi theo Hoàng Vĩ đến nơi giao dịch với Thiên ca, nhưng nhìn đến trên những người kia cảm thấy có chút kỳ quái. Tại sao nhưng người này quy củ giống quân nhân như vậy? Ngay cả tư thế đi bộ cũng giống quân nhân? Trong lòng Lý Lệ có chút khẩn trương, dù sao với thân phận hiện tại cô ta cũng có chút lúng túng, đôi tay kéo tay Hoàng Vĩ hỏi: "Những người này, tại sao em có cảm giác giống như là……" Không biết vì sao, Lý Lệ không nói ra được hai chữ 'quân nhân' này. Ngay cả nói cũng không dám nói, nhìn thấy lại càng không được. Hoàn cảnh từ nhỏ tạo lên, Lý Lệ trông thấy quân nhân liền sợ hãi.

Hoàng Vĩ vỗ vỗ đầu Lý Lệ, nhỏ giọng nói: "Không sai, bọn họ chính là quân nhân." Lý Lệ mở to mắt hỏi: "Này, vậy làm sao…." Lập tức nói không ra lời.

Hoàng Vĩ làm một động tác im lặng lên miệng Lý Lệ, lập tức cô ta không dám nói tiếp nữa, những người bên cạnh cô ta đều là lính?

"Nếu muốn thành công nhổ hết thế lực của Thiên ca, em cảm thấy có thể không hợp tác với cảnh sát?"

Trong đầu Lý Lệ rất loạn, thế nào cũng cảm thấy chuyện này có cái gì không đúng. Nhưng lạ ở chỗ nào thì không nói được, trong đầu giống như tương hồ vậy. Bất đắc dĩ gật đầu một cái, lựa chọn tin tưởng.

Khi Thiên ca tới vẫn còn giống như trước kia, rất uy phong. Nhìn thấy Lý Lệ như chim nhỏ nép vào người Hoàng Vĩ, hắn cười cười: "Thật không nghĩ tới, thì ra Hoàng tiên sinh lại thích loại giày rách này."

127. Chương 128

Thiên ca giễu cợt nhìn Hoàng Vĩ, thấy Lý Lệ bên cạnh Hoàng Vĩ càng thêm khinh thường.

Lý Lệ giương mắt liếc Thiên ca một cái, ánh mắt mang theo lửa giận.Thiên ca chính là đang cố ý, cố ý ở trước mặt Hoàng Vĩ nói cô ta như vậy. Lý Lệ phẫn hận nhìn chằm chằm Thiên ca, Hoàng Vĩ nhìn Thiên

ca cười cười, vươn tay nắm hông của Lý Lệ, bàn tay sờ soạng trên eo của cô ta hai cái, làm như trấn anh, dùng sức một chút, kéo Lý Lệ lại gần.

Lý Lệ bởi vì động tác này của Hoàng Vĩ, trên amwjt nóng lên, ấm áp, cảm thấy con người Hoàng Vĩ này thật thân thiết.

Hoàng Vĩ cười nhạt với Thiên ca: "Hàng đâu rồi, bắt đầu đi, chúng ta còn có việc cần xử lý." Hoàng Vĩ cũng không nhằm vào Thiên ca, ngược lại chỉ hời hợt nói một câu 'bắt đầu đi' liền chuyển sự chú ý của Thiên ca sang chuyện giao dịch.

Thiên ca nghĩ, đúng vậy, đây là tới kiếm tiền. Xoay người ác ngoan trừng mắt liếc Lý Lệ, sau đó mang theo huynh đệ của mình trực tiếp đi qua Lý Lệ. Địa điểm giao dịch là một lều trại đơn giản, tại vùng ngoại ô này phát hiện ra túp lều này cũng không hề dễ dàng. Trước khi Thiên ca đi vào nhìn quanh bốn phía, bốn phương đều là một mảnh trống trải không có bất kỳ ai, lúc này mới yên tâm đi vào. Sau khi hắn đi vào huynh đẹ đi theo sau liền cảnh giác đứng ở lối vào coi chừng.

Lý Lệ phẫn hận nhìn chằm chằm Thiên ca đi vào, Hoàng Vĩ thấy được cười cười, vươn tay vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Lệ, sau đó liền tiến vào.

Lý Lệ hiểu, khi bọn họ giao dịch mình không thể xuất hiện ở đó. Trước kia khi theo THiên ca thì không soa cả, nhưng hiện tại Hoàng Vĩ có quy củ mời, không hy vọng khi giao dịch có bất kỳ người nào ở bên cạnh mình. Khóe miệng Lý Lệ hàm chứa nụ cười nhạt, nhìn sau khi Hoàng Vĩ đi vào liền không nén được giận.

Nhớ tới vụ Thiên ca làm như vậy với Lý Lệ, lần này nhất định phải hung hăng chặt toàn bộ người đàn ông này ra. Trong mắt Lý Lệ thoáng qua một nụ cười, có chút hả hê, quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy mấy huynh đệ của Hoàng Vĩ, Lý Lệ gật đầu cười cười với bọn họ.

Bên trong Hoàng Vĩ đang cùng giao dịch với Thiên ca, sau khi kiểm hàng xong lập tức đưa tiền. Bên ngoài liền nghe thấy dị động, động tác của Thiên ca lập tức dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn bên ngoài, nhưng cái gì cũng không thấy. Liếc mắt với Hoàng Vĩ, Hoàng Vĩ cũng giống như vậy, ánh mắt nghi hoặc nhìn bên ngoài. Thiên ca thấy thế không nghi ngờ gì, rón rén di động thân hình đi tới chỗ cửa sổ cẩn thận nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài, không biết từ nơi nào có mấy tên mặc đồng phục lính cầm súng tiểu liên, đã sớm chế phục mấy huynh đệ hắn lưu lại. Lý Lệ ở bên cạnh mắt lạnh nhì, khóe miệng còn mang theo nụ cười hả hê.

Thiên ca sững sờ, lúc này làm sao Lý Lệ còn cười được?

Đầu tiên Thiên ca giận dữ, nhưng nghĩ lại thấy không đúng, không có đaok lý nào thủ hạ của mình bị giữ chặt, nhưng Lý Lệ vẫn còn có thể đứng bên cạnh cười được. Một ý nghĩ xấu xuất hiện trong đầu, nhưng Thiên ca không kịp hành động, bống nhiên có cảm giác một lực vô cùng mạnh đánh tới, không kịp nghĩ nhiều, theo phản xạ lật người tránh thoát,

Nhìn Hoàng Vĩ xuất chiêu trước, vẻ mặt Thiên ca dữ tợn: "Quả nhiên là anh."

Hoàng Vĩ nhàn nhạt nhìn, đôi tay nắm quyền bày ra chiêu thức: "Không sai, chính là tôi. Xem ra trước kia tôi đánh giá anh quá cao, vốn chỉ nghĩ tính cảnh giác của anh cao hơn, nhưng thật không ngờ, nhiệm vụ lần này lại dễ dàng hoàn thành như vậy. Thật đúng là không có chút khiêu chiến nào." Hoàng Vĩ mang theo ánh mắt khiêu khích nhìn Thiên ca, sau khi nói xong đột nhiên hành động, liên tục dùng nhiều chiêu xuống tay với Thiên ca.

Thiên ca xông pha nhiều năm như vậy, cũng coi như là một người có tài. Vốn còn có thể đấm vài đấm vào Hoàng Vĩ, nhưng Hoàng Vĩ đều tránh được. Sau khi tránh được một đấm của Thiên ca, Hoàng Vĩ cười cười với hắn, cười rất âm lãnh, khi Thiên ca còn chưa tỉnh hồn liền vung một đấm tới.

Cuối cùng Thiên ca bị mình Hoàng Vĩ giải quyết xong, người bên ngoài tiến vào còng tay. Lý Lệ cười tủm tỉm đi theo sau tiến vào, thấy Thiên ca bị Hoàng Vĩ đánh thẳng nằm trên đất cô ta liền cười, cười như tiểu nhân hả hê. Lý Lệ nói: "Ai u, Thiên ca luôn luôn lớn nhất thế nhưng cũng có một ngày như vậy a. Trông ngài như vậy, đúng là có miệng nói cũng không rõ nha. Trước kia ngài có tôi nhìn chằm chằm, hiện tại lần này lại có tôi đây. Ngài yên tâm, nhất định tôi sẽ chăm sóc huynh đệ của ngài thật tốt." Lý Lệ cúi người dán lên lỗ tai Thiên ca nói, bởi vì bên cạnh có quân nhân, cô ta không dám lớn tiếng quá, cho nên cứ như vậy dùng âm thanh như vậy chọc tức người đàn ông kiêu ngạo tự đại này.

Thiên ca nhìn Lý Lệ, giận đến điên lên. Hắn không thể tưởng tượng, người phụ nữ này lại……

Mắt nhìn Lý Lệ như muốn nứt ra, rất khủng bố: "Lý Lệ, ta thật sự không nghĩ tới chuyện này là do cô xúi dục, lòng của cô hung ác quá. Ta nên sớm nghĩ tới, năm đó làm sao cô bé như vậy mà có thể giết người, hiện tại đúng là để lại tai họa này!"

Thiên ca ác ngoan nói câu đó xong người bên cạnh nghe được liền ngây ngẩn người, chuyện gì xảy ra, giết người? Vậy làm sao có thể, một người lính cúi đầu nhìn Thiên ca hỏi: "Chuyện gì xảy ra, nói rõ một chút." Trên tay người lính này còn đang cầm một khẩu súng tiểu liên a.

Lý Lệ nghe được lời kia cũng lập tức ngây ngẩn cả người, không để ý mình có sợ hay không, xông lên bịt kín miệng của Thiên ca, cười cười nói với Hoàng Vĩ: "Không có chuyện gì, có thể có chuyện lớn gì chứ."

Nhưng hiện tại dưới tình huống này, đầu óc của Lý Lệ càng ngày càng hỗn loạn. Người đàn ông này sẽ không buông tay như vậy, chuyện kia nhất định hắn sẽ nói ra. Hiện tại bên cạnh đều là người của quân đội, Lý Lệ ngẩng đầu nhìn Hoàng Vĩ. Hoàng Vĩ nhìn Lý Lệ, sau đó chậm rãi di động, nhìn những quân nhân kia nói: "Các anh mang người này lên xe trước, chúng tôi đi sau."

Lý Lệ không yên lòng, bởi vì môm ở trên người Thiên ca, nếu hắn không chết nhất định sẽ nói ra chuyện của mình?

Cô ta muốn giết Thiên ca, nhưng bất đắc dĩ có ba quân nhân áp giải Thiên ca lên xe rồi. Thiên ca lại bắt đầu kêu la: "Tại sao không bắt người đàn bà kia, có biết hay không cô ta là một người mang tội giết người."

Nhưng quái lạ thay, mặc kệ Thiên ca rống như thế nào, những quân nhân này cũng giống như câm vậy, chẳng quan tâm, chỉ lo kéo Thiên ca lên xe. Dọc theo đường đi Thiên ca gào thét điên loạn, hắn không cam lòng. Tại sao hắn bị bắt mà người đàn bà Lý Lệ kia lại được sống ở bên ngoài? Dù hắn chết ở trong tù cũng phải lôi Lý Lệ theo làm đệm lưng.

Nhìn một đôi nam nữ ở lại bên trong không nói lời nào, Thiên ca chợt cười ha ha: "Ha ha ha, Hoàng Vĩ, anh cũng nên cẩn thận một chút, Lý Lệ chính là một loài lang sói, năm đó mẹ nuôi của ả cũng bị ả giết, anh nói ả còn có gì mà không làm được. Anh thật buồn cười, ha ha ha."

Những chuyện này, mấy người quân nhân nghe được cũng không khác là không nghe thấy gì. Nhưng trên thực tế, bọn họ cũng biết rõ chuyện này, không có chứng cớ mà thôi. Hoàng Vĩ muốn bọn hắn đi trước là có đạo lý của hắn, nói không chừng là vì chuyện này đi. Bọn họ coi như không thấy Thiên ca điên cuồng kêu la, quả thật chính là một con chó điên.

Nhìn những xe kia rời đi, Lý Lệ cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh. Hoàng Vĩ cũng tinh tế nhìn cô ta, khi Lý Lệ chạm phải ánh mắt của hắn liền nhanh chóng cúi đầu, không dám nhìn nữa. Vốn dĩ kế hoạch của Lý Lệ tốt vô cùng, trực tiếp hủy đi một Thiên ca, vậy cũng không tính là cô ta báo thù nha. Nhưng không biết người đàn ông này lại biết cả chuyện kia?

Làm sao có thể biết được chứ, rõ ràng khi đó hắn còn chưa xuất hiện trong cuộc sống của cô ta, làm sao lại biết được tin đó?

Hoàng Vĩ híp mắt lại, không gợn sóng nhìn Lý Lệ, sau đó chậm rãi mở miệng: "Em không có lời nào muốn nói với anh sao?"

Lý Lệ nghe vậy liền hốt hoảng, há miệng nhưng không nói được câu nào, thật sự không có cách nào nói ra chuyện mình nhỏ như vậy đã phạm sai lầm trước mặt người đàn ông mình yêu mến.

Hoàng Vĩ thấy cô ta do dự, nhíu nhíu mày, xoay người muốn rời khỏi. Lý Lệ thấy thế, chỉ sợ rằng Hoàng Vĩ vứt bỏ cô ta, gắt gao nắm lấy y phục của hắn: "Không cần đi, van cầu anh không cần rời bỏ em." Hiện tại Lý Lệ rất muốn khóc, chuyện kia, chuyện kia……

Hoàng Vĩ đưa lưng về phía Lý Lệ, ánh mắt chợt lóe, sau đó lạnh lùng lên tiếng: "Vậy thì nên giải thích cho tốt. Mặc dù anh làm việc không sạch sẽ, nhưng không có nghĩa là anh cho phép người phụ nữ bên cạnh anh không sạch sẽ. Lý Lệ, có một số việc em phải hiểu được."

Lý Lệ nghe thấy liền sững sờ, sau đó buông lỏng cánh tay Hoàng Vĩ ra, gật đầu một cái: "Em hiểu rõ." Vẻ mặt mảnh mai vô lực.

Hoàng Vĩ thấy thế bất đắc dĩ thở dài, vươn tay ôm Lý Lệ lên, phóng một đường trở về trụ sở tạm thời của hắn ở thành phố G. Sau khi hai người cùng vào phòng, Hoàng Vĩ cởi nút tay áo tây trang ra chống nạnh: "Được rồi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Lý Lệ vẫn cúi đầu, nghe được tiếng Hoàng Vĩ mới đột ngột hồi hồn. Thấy được bày biện quen thuộc, nhất thời khẩn trương trong lòng được buông xuống. Cô ta là người khá cẩn thận khi ở bên ngoài, nhưng khi trở về nơi quen thuộc của mình thì khác, lòng phòng bị sẽ được tháo xuống, quay về với người đàn ông mình yêu thích thì còn cần gì phải phòng bị đây?

Lý Lệ vươn tay ôm lấy Hoàng Vĩ: "Thật ra chuyện này từ rất lâu rồi."

Hoàng Vĩ đưa lưng về phía Lý Lệ, mặc cho cô ta ôm hông của hắn, mắt nửa mở quay đầu liếc khuôn mặt đã buông lỏng của Lý Lệ, sau đó cùng lúc quay đầu lại liếc thấy ánh sáng hồng của máy theo dõi yếu ớt lóe lên.

"Hả? Đã bao lâu, lâu đến mức em chính là một đứa bé năm tuổi?"

Tay ôm eo Hoàng Vĩ chợt cứng đờ, sau đó chậm rai gật đầu một cái: "Ừ, năm ấy em mới năm tuổi."

128. Chương 129

"Mười bảy năm trước, có một ngày em len lén núp ở trong nhà không đi học. Em thấy được mẹ nuôi của em ngơ ngác một mình, tinh thần rất không tốt. Em liền nghĩ, có thể hay không gặp chuyện không may. Em liền len lén núp ở trong nhà không đi ra ngoài, đến lúc xế chiều, đột nhiên Lý Thánh Đức trở lại. Không biết vì nguyên nhân gì, ông ấy một mực đánh chửi mẹ nuôi. Em len lén trốn ở trong góc phòng nghe, mới hiểu được nguyên nhân cha tức giận. Bởi vì hình như mẹ nuôi ở bên ngoài có người đàn ông khác. Cha đặc biệt yêu mẹ nuôi, không chịu nổi mẹ ở sau lưng mình phản bội, không khống chế được lửa giận của mình cho nên đánh chửi mẹ nuôi. Khi đó em trốn ở góc phòng nhìn, rất sợ hãi, nhưng không dám lên tiếng. Em thực sự rất sợ, khi đó cha giống như điên rồi, sau khi đánh xong khắp người mẹ nuôi be bét máu, em nhìn bộ dáng kia càng không dám lên tiếng, chỉ là nước mắt không nhịn được rơi xuống. Sau khi cha đánh hả giận xong, cũng không quản mẹ nuôi bị thương có nghiêm trọng hay không, trực tiếp mặc quần áo đi ra ngoài."

"Sau đó, em nhìn người đi không trở lại nữa, liền len lén chạy đến nhìn mẹ nuôi. Không biết dáng vẻ của mẹ dọa người như thế nào, em muốn giúp mẹ nuôi băng bó vết thương, nhưng chờ đến khi em tìm thấy đồ thì liền phát hiện lại có người đến. Em vội vội vàng vàng thu thập đồ xong trốn đi, lần tới này là ông Chu. Em thở phào nhẹ nhõm, nhưng không ngờ chính là Lý Thánh Đức cũng đi theo sau. Thấy Lý Thánh Đức em liền sợ hãi, không biết bọn họ ở bên ngoài nói cái gì, em cũng không nghe được, về sau bọn họ còn đánh nhau, đồ đạc trong phòng bị ném khắp nơi. Em sợ, muốn thừa dịp hai người không để ý vội vàng chạy đi, nhưng ngoài ý muốn của em là, khi đi ra ngoài không thấy cha ở đấy nữa, chỉ thấy ông Chu một mình ngồi ở đó. Ông Chu nhìn thấy em liền sửng sốt, sau đó ác độc nhìn em, hỏi em vừa rồi có nghe được cái gì không. Em liền cuống quýt nói không nghe được gì cả, nhưng ông Chu không tin. Ông ta liền lục soát người em, khi em giãy giụa cây kéo dùng để cắt băng rơi ra ngoài. Ông Chu hoài nghi, đi lên giành lại, em liền… Em liền dùng cây kéo đó tự vệ, nhưng không biết làm sao, lôi kéo một hồi, em liền ngã xuống. Chính là khóe như vậy, cây kéo liền cắm lên người của mẹ nuôi."

Hoàng Vĩ lẳng lặng nghe Lý Lệ nói, nghe được âm thanh kích động của cô ta, giống như đang phát run. Hoàng Vĩ khẽ mỉm cười, xoay người nhìn Lý Lệ không nói lời nào.

Lý Lệ liền kích động ôm Hoàng Vĩ, bộ dáng hoa lê đái vũ nhìn rất đáng thương, níu lấy y phục của hắn nói: "Anh phải tin tưởng em, nhất định phải tin tưởng em. Thật sự em không cố ý, chỉ là ngoài ý muốn thôi. Chờ đến khi em lấy lại được tinh thần, ông Chu đã đẩy em một cái, đụng vào trên cửa, em ngất đi một lúc. Đến khi tỉnh lại trong phòng không có gì cả, em rất sợ, không biết nên làm như thế nào."

Hoàng Vĩ đè lại vẻ mặt kích động của Lý Lệ, sau đó an ủi: "Không có việc gì, không có việc gì, cũng đã là chuyện của quá khứ, không có chuyện gì." Nói xong Hoàng Vĩ nhướng mày, hình như có vấn đề không nghxi ra: "Nhưng theo anh được biết, hình như ông Chu yêu Nghiêm Tử Hoa, không có đạo lý nào không đi tìm em gây phiền phức. Ngược lại sau khi biết thân phận của em, còn có thể cho em gả vào nhà họ Chu, không phải là vô lý hay sao?"

Lý Lệ nghe vậy ánh mắt chợt lóe lên, giống như có vật gì đó lóe lên ở bên trong, sau đó lại trở lại như bình thường, điềm đạm đáng yêu nhìn Hoàng Vĩ, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, ánh mắt rưng rưng, nhìn hết sức đáng thương, yếu ớt nói: "Em cũng không biết, lúc ấy em trực tiếp ngất đi, sau đó xảy ra chuyện gì em cũng không biết."

Hoàng Vĩ nghe xong cười cười không nói câu nào. Ý ngầm của Lý Lệ hắn hiểu rõ, Lý Lệ nói mình ngất đi, chuyện sau đó cái gì cũng không biết, người nọ rốt cục chết hay chưa cô ta không biết. Nói cách khác, đến cùng không phải cô ta giết người, cô ta không biết, vì tự vệ cô ta không cẩn thận thương tổn cho người khác, nhưng không phải là cô ta muốn giết người?

Hoàng Vĩ cười cười không nói lời nào, Lý Lệ nằm trong ngực hắn như con chim nhỏ nép vào người nhìn Hoàng Vĩ, âm thanh đáng thương nói: "Anh tin em không?"

Hoàng Vĩ vỗ vỗ lưng Lý Lệ, cười cười: "Dĩ nhiên." Không tin. Trong lòng Hoàng Vĩ thầm bổ sung thêm hai chữ này.

Lý Lệ nằm ở trên bả vai hắn thỏa mãn cười cười: "Ừ, anh tin em là tốt rồi."

Khi Nghiêm Hi nhận được đoạn băng vẻ mặt rất nhạt, Lãnh Diễm nhìn cô, nói không ra cảm giác gì. Chỉ lặng lẽ đưa đồ trong tay tới, sau đó liền đi ra ngoài.Sau đó canh giữ ở bên ngoài, rốt cuộc Nghiêm Hi ở bên trong làm cái gì, quả thật anh không biết được.

Khi đi ra Nghiêm Hi rất bình tĩnh, lẳng lặng trả lại đồ cho Lãnh Diễm. Sau đó trực tiếp đi vào bếp rót một cốc nước uống… Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi như vậy quá yên tĩnh rồi, yên tĩnh quá mức. Chuyện của Nghiêm Tử Hoa đả kích như thế nào đối với Nghiêm Hi. Cũng bởi vì chuyện này mà lúc nhỏ Nghiêm Hi bị khốn nhiễu, sau đó lại vì chuyện này mà rời khỏi thành phố A đến thành phố G. Bây giờ chuyện sáng tỏ, thế nhưng một chút phản ứng cũng không có?

Lãnh Diễm cảm thấy rất kỳ quái, Nghiêm Hi vẫn là như vậy, uống hết nước thì để cốc xuống, nhìn Lãnh Diễm có vẻ kinh hãi khẽ mỉm cười, sau đó chăm chú nhìn Lãnh Diễm nói: "Có phải cảm thấy em rất an tĩnh hay không? Có phải đột nhiên em thay đổi hay không?"

Lãnh Diễm híp mắt nhìn Nghiêm Hi, sau đó gật đầu một cái: "Đúng vậy, đúng là có chút ngoài ý muốn."

Nghiêm Hi cười cười, nhìn ra cửa sổ rồi nói: "Chuyện đã như vậy, nhưng cũng vẫn có quan hệ với Lý Thánh Đức, không phải sao?"

Nghiêm Hi nói câu này, Lãnh Diễm hiểu, nghiêng đầu nhìn Nghiêm Hi, sau đó liền cười. Nghiêm Hi cau mày không hiểu: "Anh cười cái gì?" Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi không nhịn được cười, càng cười càng vui sướng. Nghiêm Hi đột nhiên cảm thấy không phải thần kinh của người này không bình thường đấy chứ?

Lãnh Diễm cười muốn sốc hông rồi, cuối cùng đứt quãng nói ra nguyên nhân: "Anh đã nói rồi, đứa bé anh nhìn từ bé đến lớn làm sao có thể làm thánh mẫu Maria được cơ chứ. Anh hiểu rõ em là người có thù báo thù có oan ôm oán, nhưng không ngờ em lại nhỏ mọn như vậy."

Nghiêm Hi nhướng mày, không thèm để ý nói: "Không sai, em chính là nhỏ mọn như vậy đấy. Em không thể hào phóng được, hết cách rồi… Nếu muốn em hào phóng, em có thể, nhưng nhìn những người đó sống khá hơn em cảm thấy cả người không tự nhiên. Em chính là không muốn nhìn thấy ông ta nữa, em cũng không cần biết về sau họ sống như thế nào. Em chỉ muốn đưa bọn họ đến nơi vĩnh viễn em không nhìn thấy. Em có lỗi sao?"

Lãnh Diễm thấy lông mày Nghiêm Hi dựng lên, mắt cũng trừng tới, vội vàng thu lại nụ cười: "Không sai."

Nghiêm Hi quệt miệng, không để ý tới Lãnh Diễm, xoay người nhưng không cách nào tránh khỏi nhớ lại ngày mười bảy năm trước ấy. Khẽ thở dài, liếc nhìn Lãnh Diễm ở phía sau. Cô biết, lúc này Lãnh Diễm cố ý trêu chọc cô vui vẻ, cô rất vui nhưng không cách nào tránh khỏi việc nhớ lại chuyện lúc trước. Vừa rồi khi thấy được chính miệng Lý Lệ thừa nhận chuyện này, cô thẩ sự không nghĩ đến khi đó Lý Lệ còn nhỏ như vậy cũng có thể giết người. Coi như không phải là cố ý, dù là không cẩn thận, nhưng chỉ nhìn một cách đơn thuần tại sao sau đó ông chu không bắt cô ta đã biết nhất định Lý Lệ có tâm kế gì đó.

Cô nghĩ, thật may là cô bắt đầu kế hoạch trước Lý Lệ, nếu không đợi hơn một năm nữa, không biết Lý Lệ còn làm ra chuyện lớn như thế nào nữa.

Lãnh Diễm nhìn Nghiêm Hi trong nháy mắt suy sụp, nhíu mắt lại, mở miệng trêu chọc hỏi: "Nàng dâu nhỏ, tiếp đó em định làm gì? Có phải hay không muốn đem tất cả những người đã hại mẹ đưa vào tù, vĩnh viễn không ra được?"

Nghiêm Hi nhanh chóng thu lại thái độ, quay đầu lại nháy mắt yêu với Lãnh Diễm, nhẹ giọng nói: "Chồng yêu, không phải anh hiểu rất rõ em sao? Đoán đi!" Sau khi nói xong trong nháy mắt chạy không còn hình bóng.

Lãnh Tiểu Tam cùng mấy người hơn nửa đêm chờ ở phía bên ngoài, đợi đến lúc mặt trời lên, Lý Lệ mở mắt nhìn ánh mặt trời mới ló, lại nhớ tới tối hôm qua, trên mặt có chút đỏ ửng. Đi theo nhiều đàn ông như vậy, cho tới bây giờ Lý Lệ cũng không có gặp qua người đàn ông nào dữ dội như Hoàng Vĩ, hôm qua……

Mang trên mặt là nụ cười, Lý Lệ lặng lẽ nhìn người đàn ông đang ngủ bên cạnh, không nhịn được vươn tay lướt qua hình dáng của người đàn ông này. Tầm mắt không cẩn thận liếc tới cơ ngực của hắn, lúc này mới phát hiện ra thì ra người đàn ông này lại cường tráng như vậy. Lý Lệ khẽ mỉm cười.

Thật ra Hoàng Vĩ một đêm không ngủ, là không ngủ được, cảm thấy tay của Lý Lệ liền mở mắt. Bộ dáng kia của cô ta, liền nhỏ giọng nói: "Làm gì đó?"

Lý Lệ cười cười với Hoàng Vĩ, hoàn toàn không có một chút xíu thẹn thùng, mở to mắt nói: "Chính là muốn nhớ kỹ hình dáng của anh, hình dáng của người đàn ông em yêu nhất, em muốn ghi nhớ ở trong lòng."

Hoàng Vĩ nghe vậy cười một tiếng, ghi ở trong lòng?

Lý Lệ nhìn một tầng sương lạnh trong mắt Hoàng Vĩ rồi nhanh chóng biến mất không khỏi sững sờ: "Sao vậy?"

Hoàng Vĩ nhanh chóng cười một tiếng, trên mặt cũng không nhìn ra được cái gì, nhẹ nhàng đứng dậy đi tới tủ quần áo, đưa lưng về phía Lý Lệ thay quần áo: "Em cũng chuẩn bị một chút đi, hôm nay còn có chuyện phải xử lý."

Lý Lệ nghe vậy sững sờ, nghĩ một chút, hình như hôm nay không có chuyện gì lớn cần xử lý nha? Nhưng thấy Hoàng Vĩ đã mặc đồ xong, Lý Lệ cũng không tiện nói gì, quấn lấy chăn ngồi dậy, cầm quần áo của mình bắt đầu mặc.

Chờ Lý Lệ mặc xong, Hoàng Vĩ đã làm điểm tâm xong. Lý Lệ có chút ngoài ý muốn, nhìn bữa sáng bày ở trên bàn: "Những thứ này đều là anh làm sao?"

Hoàng Vĩ cười cười không nói lời nào, vươn tay kéo ghế ra cho Lý Lệ, như một thân sĩ phục vụ vì cô ta. Lý Lệ kinh hãi, nhưng trong lòng rất ngọt ngào. Mắt cười nhìn Hoàng Vĩ, nghiêng đầu nhìn hắn hỏi: "Có phải anh hôm nay có chuyện gì muốn nói với em không?" Biểu hiện hôm nay của Hoàng Vĩ thực sự khiến cho cô ta có chút ngoài ý muốn, là ngọt ngào ngoài ý muốn. Những người đàn ông trước kia, ai có thể làm được như Hoàng Vĩ? Những người đó, đều chỉ ngon ngọt khi ở trên giường, xuống giường liền quên hết.

Hoàng Vĩ ngồi ở bên cạnh Lý Lệ: "Đúng vậy, có tin mừng, ăn nhanh đi."

Lý Lệ nghe liền vui mừng, vui mừng nhướng mày, cầm dao lên bắt đầu ăn điểm tâm của mình. Hoàng Vĩ làm điểm tâm rất ngon, trên căn bản Lý Lệ rất ít khi ăn bữa sáng, bởi vì những người đàn ông kia không có ai thân thiết như vậy. Làm đến rất khuya, căn bản buổi sáng Lý Lệ vẫn còn đan ngủ, đợi đến khi tỉnh lại đã là lúc ăn trưa. Sau khi lên đại học, cái thói quen đó đã được dưỡng thành, nên cũng không ăn. Có lúc ăn vào sẽ thấy khó chịu, nhưng hôm nay Lý Lệ muốn ăn, bởi vì đây là Hoàng Vĩ tự tay làm. Hơn nữa, thủ nghệ khá tốt.

Ngược lại Hoàng Vĩ không ăn, chỉ nhìn Lý Lệ ăn. Sau khi Lý Lệ ăn xong Hoàng Vĩ liền đứng dậy dắt Lý Lệ ra khỏi cửa: "Đi thôi."

Lý Lệ nhìn dáng vẻ nóng nảy của Hoàng Vĩ không nhịn được cười: "Gấp gáp như vậy làm gì, em cũng không chạy mất."

Hoàng Vĩ dừng bước lại, quay đầu lại nhìn Lý Lệ cười nói: "Cũng không phải là sợ em chạy mất hay sao?"

Lý Lệ bởi vì câu này mà không nhịn được cười, vươn tay kéo cổ Hoàng Vĩ xuống, nhón chân lên hôn, nhẹ giọng hỏi: "Hôm nay anh giở trò quỷ gì vậy, có phải là có gì nhập vào người không? Làm sao lại dịu dàng như vậy?"

Hoàng Vĩ cười cười không nói lời nào, chớp mắt một cái như nhớ ra chuyện gì, nhìn Lý Lệ hỏi: "Anh muốn hỏi em một chuyện. Khi anh ở thành phố G, làm sao em lại thờ ơ với anh như vậy? Khi đó lòng anh đối với em chẳng lẽ em không cảm nhận được?"

Lý Lệ nghe vậy sững sờ, sau đó cười có chút cảm động: "Em biết ngay là anh, quả nhiên là anh sao?"

Trên mặt Hoàng Vĩ không lộ vẻ gì, nhưng dưới đáy mắt đã từ từ lạnh băng, chỉ là Lý Lệ không cảm thấy được thôi.

Lý Lệ tự nhiên nói: "Em biết rõ khi đó vì em cái gì anh cũng nguyện làm, em rất cảm động, nhưng sau đó không có tin tức của anh nữa. Anh phải biết, chờ khi anh xuất hiện lần nữa ở trước mặt em thì đã không giống trước kia rồi, em hoàn toàn không nhận ra. Nhưng vô luận như thế nào, em rất cám ơn anh, cảm ơn anh đã cho em yêu." Nói xong úp sấp vào ngực Hoàng Vĩ, híp mắt lại, chảy ra những giọt nước mắt hạnh phúc. Hiện tại Lý Lệ cảm thấy, ông trời rất công bằng, rốt cuộc cũng công bằng với cô ta một lần. Ông cho Nghiêm Hi một Lãnh Diễm, khi đó Lý Lệ cảm thấy trời xanh không công bằng, nhưng bây giờ, ôm lấy người đàn ông thuộc về mình, cô ta hiểu, ông trời rất công bằng, sẽ cho hạnh phúc thuộc về riêng cô ta.

Hoàng Vĩ vươn tay xoa xoa đầu Lý Lệ, mắt nhìn về phía cửa. Trong lòng thoáng lạnh lùng, giống như đang cười nhạo, trên thế giới này không phải người phụ nào cũng vậy Khi đàn ông vì cô ta, cô ta không nhìn đến, thậm chí còn khi dễ họ. Đến khi đến khi người đàn ông đó ở trên cao nhìn xuống cô ta lại nghĩ hết mọi biện pháp để đứng trước mắt người đó! Hắn không phải là cái ví dụ sống sờ sờ hay sao?

Nếu không phải do Lãnh Diễm....

Nghĩ đến Lãnh Diễm liền nghĩ tới Nghiêm Hi, sao cô ấy không giống người phụ nữ này?

Lý Lệ từ trong ngực của Hoàng Vĩ ra, cười tủm tỉm nhìn Hoàng Vĩ: "Tốt lắm, bây giờ có thể nói cho em quà tặng của anh là gì không?" Nói xong liền vươn tay tạo tư thế đòi quà.

Hoàng Vĩ cúi đầu nhìn tay Lý Lệ, nhịn cười không được, nhìn cửa nói: "Đang ở bên ngoài."

Lý Lệ quay đầu liếc nhìn trước cửa, trong đầu có chút nghi ngờ, không phải nhẫn cầu hôn sao? Nhẫn cầu hôn nhỏ như vậy đặt ở bên ngoài rất dễ bị mất nha, nghĩ lại, chẳng lẽ quà này chỉ có thể mua ở ngoài không thể mang vào?

Trong đầu của cô ta lập tức nhớ tới cái xe mình nhìn trúng, mắt Lý Lệ sáng lên, quay đầu lại liếc mắt nhìn Hoàng Vĩ, có chút vui mừng. Hoàng Vĩ cười cười không nói lời nào, ý bảo Lý Lệ mở cửa ra.

Lý Lệ gật đầu một cái, nhanh chóng chạy đến trước cửa, có chút kích động.

Khi cửa rắc một tiếng mở ra, nụ cười trên mặt Lý Lệ càng sáng chói, nhất định là thế.

Nghênh đón cô ta là một khẩu súng lục màu đen.

Lãnh Tiểu Tam đi theo ở phía sau cười cười đi vào, thấy người đàn bà xấu cuối cùng cũng rơi vào kết cục như thế, hắn rất sung sướng, nhìn Lý Lệ không nhịn được đắc chí: "Cô mạnh khỏe, Lý đại tiểu thư."

Lý Lệ sửng sốt nhìn một đám người mặc đồng phục ở bên ngoài, nụ cười vẫn còn ở trên mặt, sững sờ quay đầu nhìn Hoàn Vĩ. Thấy vẻ mặt không có gì của hắn, Lý Lệ ngây ngẩn cả người. Cho đến khi còng tay lạnh lẽo còng vào cổ tay trắng noãn của cô ta, cô ta vẫn chưa hiểu, chuyện gì vậy?

Đoàn luật sư của R&D nhanh chóng khởi kiện hai cha con Lý Thánh Đức, ký giả các tòa báo nhốn nháo ghi chép chuyện này.

Mày Lý Thánh Đức và Lý Lệ căn bản cũng không có hơi sức chống đỡ, không có ai biện hộ cho bọn họ, có nghĩa là như thế nào? Có nghĩa là bọnhọ thất bại thảm hại. Khi Lý Lệ đứng ở phòng xét xử quay đầu lại

vừa đúng nhìn thấy một bóng người màu xanh lục, từ trong đám người rất dễ nhìn ra được người này, vì màu sắc quá bắt mắt. Lý Lệ hoàn toàn không dám tin trợn to hai mắt, Hoàng Vĩ?

Anh mặc cái gì kia?

Hoàng Vĩ cười cười nhìn Lý Lệ, nhưng không hề có trong đáy mắt, sau đó xoay người rời đi. Vừa đi ra khỏi tòa án liền thấy cảm đám ký giả đứng ở bên ngoài. Ký giả thấy hắn đi ra ngoài như ông vỡ tổ xông tới phỏng vấn: "Hoàng đội trưởng, thân là đội trưởng bộ đội đặc chủng cùng lúc phá được hai vụ án lớn, thậm chí còn có vụ án giết người mười bảy năm trước, đối với chuyện này anh có ý kiến gì không?"

Đối với vị đội trưởng bộ đội đặc chủng này, các ký giả đều sợ hãi. Vì hiếu kỳ, ai cũng muốn biết người này làm thế nào trong nửa năm nhảy lên chức đó nhưng không ai dám đi lên. Mặc dù người này mặc quân tranh giải phóng quân, nhưng toàn thân cao thấp lộ ra một cỗ hơi thở giết chóc, đây là khó tránh khỏi nha. Chúng ký giả ngươi đẩy ta nhường, có một cô gái cả gan đến lại gần hỏi một câu như vậy.

Trên mặt Hoàng Vĩ không lộ vẻ ra cái gì, ánh mắt đen thẫm lạnh lùng quét một vòng. Chúng ký giả bị dọa sợ lui về một bước dài, cửa phỏng vấn Hoàng Vĩ không ai có được.

Lúc Lý Lệ đi ra thấy được một màn này, Hoàng đội trưởng?

Lính áp giải Lý Lệ thấy Lý Lệ dừng lại liền lớn tiếng: "Đi mau."

Các ký giả bị một tiếng này hấp dẫn, vừa nhìn thấy Lý Lệ đi ra, nháo nhào xông lên.

Đối mặt với những ánh đèn flash quen thuộc, Lý Lệ không nháy mắt hạ xuống, nhưng lại lộ ra một mỗ hận khí. Đứng xa xa nhìn người đàn ông của mình bễ nghễ đứng ở trên bậc thang, sau nửa ngày trời Lý Lệ nhếch lên nụ cười lạnh, quả nhiên, ông trời vẫn không công bằng?

Hoàng Vĩ hơi híp mắt lại nhìn Lý Lệ, sau đó lạnh lùng xoay người rời đi, lại không ngờ thấy được cô gái vừa hỏi mình híp mắt lại nghi hoặc nhìn mình.

Hoàng Vĩ lạnh lùng trợn mắt, cô gái sững sờ, sau đó lại cười: "Ha ha, anh giống như con của tôi vậy, tính tình không hề ươn ẹo, ha ha."

Hoàng Vĩ sững sờ, người phụ nữ này lại coi hắn như con trai của cô ta?

Hoàng Vĩ lạnh lùng khẽ hừ, sau đó sải bước rời đi. Người phụ nữ nọ nhìn bóng lưng của hắn, cũng không gấp gáp, híp mắt lại suy nghĩ đến tòa soạn báo của mình, dường như còn có thể chống đỡ một hai ngày, nhưng sau đó thì sao đây?

Người phụ nữ gãi gãi đầu, thật sự không biết nên phỏng vấn người nào. Nhìn bóng lưng Hoàng Vĩ rời đi, cô gái lấy điện thoại di động ra ấn một dãy số: "Alo, tiểu bảo bối, có phải nhớ anh hay không?" Giọng một người đàn ông không đứng đắn trêu chọc truyền đến.

Cô gái bĩu môi khinh thường, mắt nhìn lên trời xanh mây trắng: "Anh có biết người đàn ông tên Hoàng Vĩ, đội trưởng bộ đội đặc chủng?"

Bên kia trầm mặc ba giây đồng hồ, sau đó truyền đến giọng người đàn ông cực độ không thân sĩ rít gào: "Lão bà của anh nha, em gọi điện cho anh chỉ để hỏi anh về người đàn ông khác, còn có muốn sống hay không?"

Tiểu Thâm tức giận lập tức ném vỡ điện thoại, tức chết hắn rồi, nhưng nghĩ một chút, Hoàng Vĩ?

Sao cái tên người này quen vậy?

Nhớ lại Lãnh Diễm cười híp mắt kia, Tiểu Thâm, bừng tỉnh hiểu ra, thì ra người này đào góc tường đào ra? Một cuộc điện thoại gọi tới, Lãnh Diễm còn đang ôm lão bà của mình thử áo cưới. Nghiêm Hi mặc áo cưới rất xinh đẹp. Dĩ nhiên, Lãnh Diễm cảm thấy, xinh đẹp nhất là Nghiêm Hi còn ở trước ngực nũng nịu.

Nghiêm Hi từ trong phòng thử quần áo đi ra, Lãnh Diễm vẫn nhìn chằm chằm Nghiêm Hi, mắt không động. Nghiêm Hi lúng túng ho khụ khụ, ngược lại Lãnh đại gia một tay chống cằm, dáng vẻ nghiêm túc giống như đang thưởng thức một trân bảo cấp quốc gia, sau đó gật đầu đánh giá: "Sau gần đây lại nhỏ như vậy?

Không phải gần đây anh đều xoa bóp bằng tinh dầu cho em sao? Chẳng lẽ tinh dầu là giả? Không được, xem ra phải ra nước ngoài mua mới được. Khi nào về thì đổi."

Hai người hỗ trợ mặc áo cưới nét mặt bừng tỉnh, không trách được ngực của cô dâu mới này đẹp và lớn như vậy, thì ra là dùng tinh dầu. Hai người ăn ý nhìn lại bộ ngực của mình, sau đó tràn đầy hâm mộ nhìn Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi nghe những lời này thiếu chút nữa không trực tiếp đập cho Lãnh Diễm một phát. Nói lung tung cái gì vậy nha, đây là ngực tự nhiên của cô có được hay không, là tự nhiên.

Nhưng hiển nhiên tâm trí hai người trợ lý đã không còn ở chỗ này nữa rồi. Hai người ngươi ngươi ta ta nói bóng nói gió hỏi Lãnh Diễm, hỏi nhãn hiệu của tinh dầu. Lãnh Diễm nghe liền nói, chính là tinh dầu XXX, rất đáng quý, Hi Hi nhà chúng ta mới dùng được gần hai tháng, ban đầu ngực của nàng nhỏ như thế này…

Nghiêm Hi ngồi trên ghế sa lông trợn trắng mắt, cô có nên nói tin R&D ở sau lưng sản xuất buôn bán tinh dầu XXX nói cho hai thiếu nữ ngu ngốc này không?

Mấy ngày qua, Lãnh Diễm không biết xấu hổ trong sáng ngoài tối dùng bộ ngực của cô để quảng cáo. Hắn cho ra vô số tuyên truyền về tinh dầu làm bộ ngực to lên, vả lại, đều là những phu nhân ở tầng lớp thượng lưu.

Nghiêm Hi ngồi bên cạnh cắn răng nghiến lợi nhìn Lãnh Diễm ở một bên vui mừng. Sau đó thật sự không nhịn được chạy tới ôm hông của Lãnh Diễm, dùng nụ cười khả ái nói với hai người trợ lý: "Anh ấy cũng vừa nói, trước đó ngực của tôi nhỏ hơn nhiều, có thể thấy được tinh dầu này có tác dụng rất tốt. Nhưng mà ngực lớn lên còn có thể nhỏ lại, có thể thấy được loại tinh dầu này không dùng được nha."

Hai người trợ lý nhìn 34C của Nghiêm Hi làm cho người ta thực sự hâm mộ, hai người vô cùng rối rắm liếc nhau mọt cái, sau đó cắn răng quyết định, khi tan việc nhất định đi mua một chai dùng thử. Quản gì nó có tác dụng phụ gì, mặc kệ có phải đúng là sau khi lớn lên rồi nhỏ lại hay không, trước cứ thử cảm giác ngực lớn nó như thế nào đã.

Lãnh Diễm híp mắt cười nhìn Nghiêm Hi. Nghiêm Hi hừ lạnh trừng Lãnh Diễm một cái, hai người kia rất ăn ý chạy ra ngoài không làm kỳ đà cản mũi. Chờ sau khi chỉ còn hai người Nghiêm Hi nói: "Hành vi gian thương của anh thật đúng là không thể chấp nhận, khi nào thì anh sản xuất tinh dầu?"

Lãnh Diễm tặc lưỡi cười một tiếng: "Ai u, không phải là hai ngày trước hay sao, vừa mới sản xuất ra, hai ngày trước đã bắt đầu."

Nghiêm Hi sững sờ, vươn tay véo mũi Lãnh Diễm: "Anh anh anh… anh không biết xấu hổ lấy ngực của em ra mà nói sản phẩm mới của mình. Anh, em muốn tố giác anh. Em muốn nói cho phái nữ khắp thiên hạ biết họ bị lừa gạt. Ngực em là tự nhiên nha, không phải là do tác dụng của tinh dầu kia!"

Lãnh Diễm ôm hông của cô nói: "Lão bà, anh là chồng của em, hi sinh vì sự nghiệp của chồng mình là chuyện nên làm, có đúng không?" Lãnh Diễm vừa nói vừa lắc lắc Nghiêm Hi, trong nháy mắt khiến Nghiêm Hi hoa hết mắt, thiếu chút nữa muốn ói ra.

Đối với điện thoại của Tiểu Thâm, Lãnh Diễm cũng không thèm để ý, thật sự mấy ngày gần đây ba tên kia mỗi người một cuộc hỏi: "Cảm giác kết hôn như thế nào a a a a!"

Thực sự phiền chết đi được, cho nên trực tiếp không thèm nhìn.

Khuya về nhà Lãnh Diễm nhận được một cú điện thoại, Nghiêm Hi đang tắm, liền nghe thấy tiếng chuông di động reo, mặc áo choàng đi ra ngoài nhìn một chút. Điện thoại hiện lên tên của viên quản lý.

Nghiêm Hi tò mò cầm điện thoại đi tìm Lãnh Diễm. Lãnh Diễm đang huấn luyện tiểu Yêu, khi Nghiêm Hi đi ra trong nháy mắt hóa đá. Một người một chó đang cùng nhau giằng co ở hai phương hướng đối lập. Lãnh Diễm chỉ vào mũi Tiểu Yêu: "Mi là nam, cô ấy là nữ, nam nữ thụ thụ bất thân không biết sao?"

Tiểu Yêu mắt to lấp lánh nhìn Lãnh Diễm: "Gâu gâu." Không biết.

Lãnh Diễm bàn tay nắm thành quyền điên cuồng: "Về sau không cho phép mi chạy lên giường của ta, đó là giường của ta và vợ nhỏ bé của ta."

Tiểu Yêu nghiêng đầu một cái, lè lưỡi liếm mũi, sau đó: "Gâu gâu gâu."

Lãnh Diễm trợn mắt nhìn TIểu Yêu: "Mi nói phải đi?"

Nghiêm Hi nhìn dáng vẻ của Lãnh Diễm như vậy không còn gì để nói, vẫy tay gọi anh: "Điện thoại của anh."

Cuộc so tài của một người một chó còn chưa kết thúc, Lãnh Diễm không quay đầu nói: "Hiện tại anh có chuyện quan trọng phải làm, em nghe giúp anh."

Nghiêm Hi trực tiếp im lặng hỏi ông trời, có ai tới nói cho cô biết cô sẽ phải gả cho nhân vật nào vậy?

Nhưng nhìn một người một chó đang đấu với nhau ở trước mắt, hiển nhiên cô không thể giải thích vì sao.

Bất đắc dĩ nhận điện thoại: "Xin hỏi có chuyện gì không?"

Bên đầu dây sững sờ, sau đó hỏi: "Xin hỏi Lãnh tiên sinh có ở đây không?"

Nghiêm Hi nhìn sang một người một chó đang chơi rất vui vẻ: "Ở đây, ngài chờ chút." Sau đó trực tiếp mở loa ngoài, khiến ọi người đều nghe thấy được. Người kia kêu: "Lãnh tiên sinh?" Có chút nghi ngờ, vì sao nghe được tiếng chó sủa.

Lãnh Diễm vội vàng ứng phó một tiếng: "Chuyện gì ngài cứ nói."

Viên quản lý nói: "Vụ án đã tiến triển, ai cũng không dám bảo lãnh hai người kia ra. Lần này chuyện của cha con Lý Thánh Đức bị xã hội chú ý, tin tưởng nhất định sẽ nghiêm trị. Theo tôi thấy, hai người này không phải chỉ phạm phải một hai tội, đoán chừng là không ra được. Chỉ là bên Lý Lệ có thể sẽ thoáng cho cô ta một chút, nhưng ít nhiều cũng phải ở tù nhiều năm."

Nghiêm Hi nhìn chằm chằm vào điện thoại, Lãnh Diễm vốn đang hứng thú chơi, nghe được chuyện hắn nói lập tức dừng lại, nhìn qua Nghiêm Hi, không bỏ lỡ điểm nào. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Anh muốn biết, kết quả này Nghiêm Hi hài lòng hay chưa hài lòng.

Nhưng nhìn mãi vẫn không ra được. Nghiêm Hi lẳng lặng cúp điện thoại, để điện thoại lên bàn, tại sao ông ta lại gọi vào số điện thoại này?

Khẳng định chính là Lãnh Diễm ở sau lưng nói, hai người kia nếu như không ra được là tốt nhất, nhưng mà đạt đến trình độ ở mãi bên trong tù nhất định phải có người ở sau lưng làm chút việc. Dù sao cũng vì một câu nói, đời này em không muốn nhìn thấy hai người kia của của Nghiêm Hi. Ý trong đó chính là để cho bọn họ ở trong đó tự sinh tự diệt thôi.

Viên quản lý hiểu, cho nên mới gọi cuộc điện thoại này. Người nhất định là không ra được, coi như ra được thì cũng không còn là người. Ở trong đó hạng người nào mà không có, ai biết được chờ đến mấy chục năm nữa đi ra có hình dáng gì, có khi trực tiếp bị đưa tới bệnh viện tâm thần rồi.

Nghiêm Hi cúp điện thoại giống như không có chuyện gì đi vào phòng tắm, còn dư lại Lãnh Diễm không biết nên làm sao, đây là cô đồng ý hay không đồng ý vậy?

"Gâu gâu." Tiểu Yêu sủa hai tiếng bên tai, Lãnh Diễm quay đầu lại trừng mắt nhìn nó. Tiểu Yêu mở to hai mắt còn to hơn nhìn vào mắt Lãnh Diễm. Lãnh Diễm nhìn một chút liền ghen tỵ, tại sao mắt mi còn đẹp hơn mắt ta, tại sao? Lãnh Diễm quyết định trả thù Tiểu Yêu, trả thù như thế nào đây?

Con ngươi đảo một vòng, cười hắc hắn với TIểu Yêu. Tiểu Yêu thấy Lãnh Diễm cười như vậy liền sững sờ, bốn chân liền lui lại về sau. Căn cứ vào thời gian dài chung đụng, Lãnh Diễm lộ ra nụ cười như vậy chính là không có ý tốt. Mặc dù Tiểu Yêu không xác định là ý gì, nhưng theo bản năng của động vật nó hiểu được, cách xa Lãnh Diễm, sống lâu trăm tuổi.

Lãnh Diễm vẫn duy trì như vậy, lấy điện thoại di động ra gọi cho Lãnh Tiểu Tam: "Đi tìm cho tôi một con chó cái hoàn mỹ nhất, xinh đẹp nhất."

Cúp điện thoại xong liền hắc hắc nhìn Tiểu Yêu: "Tiểu Yêu của chúng ta cũng nên cưới vợ rồi đúng không?"

Công tác chuẩn bị hôn lễ được triển khai một cách tối đa, nhưng người vội chỉ là người trong nhà cô dâu chú rể. Nói như vậy, người nhàn nhã nhất chính là cô dâu chú rể. Mà giữa cô dâu với chú rể, cô dâu chính là người cực kỳ rảnh rỗi.

Nghiêm Hi nhìn người đến người đi trong nhà họ Lãnh, chữ hỷ đỏ thẫm, vui mừng bố trí, rất náo nhiệt a.

Không biết tại sao, đột nhiên đi giày vào rồi lái xe rời đi. Chờ khi mọi người hồi hồn, đã không thấy cô dâu của ngày mai đâu. Khi Lãnh Diễm đến nhìn qua tủ đầu giường của cô, chìa khóa vốn ở trong đó đã không thấy đây. Con ngươi lóe lóe, sau đó Lãnh Diễm nói nói Chu Vận Uyển: "Không có việc gì, đoán chừng là bị huyên náo, muốn đi ra ngoài giải sầu. Mọi người cũng quá nhiều người rồi, cẩn thận làm tiểu tức phụ của con sợ." Lãnh Diễm cố ý khoa trương.

Chu Vận Uyển vừa nghe, trực tiếp đẩy anh một cái: "Thật là, cưới nàng dâu liền quên mẹ, con chính là điển hình. Từ khi Hi Hi năm tuổi con đã bắt đầu quên người mẹ này rồi."

Mọi người nghe xong cũng cười. Khóe miệng Lãnh Diễm giật giật, giống như không biết xấu hổ oán giận mẹ mình: "Ai u, mẹ của con, người nói cái này làm gì."

Lãnh Diễm lập tức xin khoan dung: "Không sai không sai."

Họ hàng của Chu Vận Uyển nhìn bà hâm mộ: "Nhìn một chút đi, con dâu của bà tốt hơn con trai rồi, khẳng định bà rất vui a."

Chu Vận Uyển cười duyên, biết là con trai của mình lấy lại mặt mũi ình, không nói nhiều.

Nghiêm Hi lái xe tới trước của trại giam, nhìn cánh cửa kia, khóa xe trực tiếp đi vào.

Khi Lý Thánh Đức xuất hiện, Nghiêm Hi nhìn qua lớp kích cách thủy, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, cầm điện thoại lên. Lý Thánh Đức không nói câu nào, Nghiêm Hi mím chặt môi: "Ngày mai tôi kết hôn. Nhất định tôi sẽ hạnh phúc, tôi sẽ tiếp nối hạnh phúc của mẹ."

Lý Thánh Đức cúi đầu không nói lời nào, nhưng khi Nghiêm Hi nhắc tới Nghiêm Tử Hoa, rõ ràng lóe lên một chút.

Nghiêm Hi thở dài: "Ông biết, mẹ chết như thế nào không?"

Lúc này Lý Thánh Đức lập tức ngẩng đầu lên nói: "Đều là do Lãnh Dật Lăng làm hại. Ban đầu nếu không phải Lãnh Dật Lăng xuất hiện trước mặt của cô ấy, cô ấy sẽ không biết. Nhưng thật không ngờ, Lãnh Dật Lăng, hắn lại giết chết mẹ của con!"

Khóe miệng của Nghiêm Hi kéo lên nụ cười giễu cợt: "Quả nhiên là ông truyền ra tin này." Lý Thánh Đức nghe vậy sững sờ, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Hi. Nghiêm Hi vẫn treo nụ cười trên khóe miệng nói: "Bốn năm trước, đột nhiên Chu Vận Uyển biết toàn bộ mọi chuyện. Lúc ấy rất không đúng dịp, tôi ở trong góc nghe được. Khi người kia nói Lãnh Dật Lăng giết mẹ tôi đã tin, hơn nữa cho đến trước đây không lâu. Vì tin tin tức đó, tôi rời khỏi nhà họ Lãnh, tôi hận cha Lãnh đã thu dương tôi, tôi rời khỏi Lãnh Diễm." Nghiêm Hi nhàn nhạt nói, khóe miệng vẫn treo nụ cười, nói xong ngẩng đầu lên nhìn Lý Thánh Đức, gọi một tiếng: "Cha." Lý Thánh Đức sững người, một giây sau lại nghe được giọng nói nhàn nhạt của Nghiêm Hi: "Ông thật đúng là một người cha tốt."

"Nếu bốn năm trước ông đã bắt đầu lợi lụng chuyện của mẹ, vậy làm sao tôi lại không giúp ông một tay đây? Cho nên tôi viết thư nặc danh cho ông ngoại, nói muốn ông giúp tôi đưa ông ra ngoài. Quả nhiên, bốn năm sau ông được ra. Mặc dù khi đó tôi vẫn còn ôm ảo tưởng với ông, cho rằng quả thật ông là người vô tội. Khi đó tôi còn nghĩ khi ông ra ngoài vừa nhìn ông sẽ nhận ra tôi… kế hoạch của tôi sẽ dừng lại toàn bộ."

Nghe giọng nói nhàn nhạt của Nghiêm Hi, Lý Thánh Đức nhớ lại lần đầu tiên khi gặp cô, khi đó mình…

Đã bỏ lỡ sao?

Nghiêm Hi ngẩng đầu nhìn Lý Thánh Đức, nhẹ nhàng cười: "Đây chính là báo ứng của ông?"

Khi Lý Thánh Đức trở về phòng giam bên tai vẫn còn vang vọng những lời này của Nghiêm Hi, báo ứng? Ha ha, đúng là báo ứng.

Trong phòng một vị lão bằng hưu nhìn Lý Thánh Đức cười khúc khích, cảm thấy thật phiền, lập tức hung ác nói: "Cười cái gì mà cười, không được cười, nghe rõ không."

Nhưng Lý Thánh Đức vẫn cười như vậy. Người nọ thực sự nhịn không được, lại theo khuynh hướng bạo lực, lập tức vung quả đấm vào Lý Thánh Đức. Một quyền đánh lên đầu, sau đó mọi người sửng sốt, có người không xác định chọc Lý Thánh Đức: "Lão Lý? Ông sao vậy, sao ông không tránh, thân thủ của ông tốt nhất ở trong đây nha."

Lý Thánh Đức vẫn cười khúc khích, trong miệng thao thao bất tuyệt nói lại câu nói sau cùng của Nghiêm Hi. Người bên cạnh nghe được liền hắng giọng kêu: "Ông nói cái gì?"

Bởi vì không nghe được, liền ghé sát bên miệng Lý Thánh Đức nghe, sau đó sững người ngẩng đầu lên. Những người khác tò mò: "Nói gì thế?"

Người này sững sờ nói: "Ông ta nói chết."

Trong miệng Lý Thánh Đức chỉ có một chữ: chết.

Thật ra hắn nghĩ nói đúng lắm, cho dù chết, cũng không có cách nào trả được tội của hắn.

Nghiêm Hi vẫn ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích. Không bao lâu, cửa lại bị mở ra, Lý Lệ vừa nhìn thấy là Nghiêm Hi, trực tiếp quay trở về, ngục cảnh ngăn lại: "Quay lại ngồi xuống."

Lý Lệ không muốn: "Báo cáo, không muốn gặp lại người phụ nữ này."

Nghiêm Hi ngồi ở bên ngoài cái gì cũng không nghe được, nhưng nhìn thấy được. cứ như vậy híp mắt chờ. Cô nhìn thấy được khẩu hình của ngục cảnh: "Đàng hoàng một chút, ở đây không phải như khi cô ở ngoài kia." Sau đó liền nhìn Lý Lệ sững người, bộ dáng rất miễn cưỡng, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống. Hung dữ cầm điện thoại lên thấy nụ cười trên môi Nghiêm Hi, Lý Lệ càng nhìn càng cảm thấy là đang cười giễu cợt cô ta. Nghiêm Hi chỉ cười, không nói lời nào, dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn Lý Lệ, khi dễ Lý Lệ. Lý Lệ thường dùng loại tâm khí cao ngạo, người khác không chịu nổi xem thường cô, cho nên Nghiêm Hi cũng sẽ dùng loại ánh mắt xem thường này nhìn cô ta.

Lý Lệ gắt gao cắn răn, hít sâu, cuối cùng vẫn không nhịn được vỗ bàn rống với Nghiêm Hi: "Cô có gì tốt mà lấy le, đúng, cô thắng, tôi phải ở trong này cả đời, cô hài lòng chưa?"

Nghiêm Hi cười cười, cười rất tao nhã xinh đẹp, so sánh với Lý Lệ điên cuồng dữ tợn, cô cười đến không hình dung được: "Đúng, tôi rất hài lòng."

129. Chương 130: Đại Kết Cục

Lý Lệ càng nghe càng tức giận, cười gằn nhìn Nghiêm Hi: "Xem như cô lợi hại, thế nhưng lại tìm Hoàng Vĩ đối với tôi như vậy. Lần này cô thắng, nhưng cô có nghĩ đến không, Hoàng Vĩ chính là người muốn giết cô khi ở bệnh viện thành phố G. Lúc đấy Chu Kỳ đã tìm được hắn, cho nên ở bệnh viện thành phố G thiếu chút nữa cô đã chết trong tay người đàn ông này. Ha ha, hiện tại thì tốt rồi, cô không những không giết chết hắn, ngược lại lại dùng người đàn ông này đâm tôi một đao, cô không sợ một ngày hắn sẽ phản pháo cô sao? Lúc đó tôi nói gì hắn nghe nấy, giống như là nghe lời cô lúc này."

Nghiêm Hi nhàn nhạt nhìn Lý Lệ: "Cô cũng nói ban đầu cô nói gì hắn nghe nấy, vậy cô đối với hắn như thế nào?"

Lý Lệ sững người, nhanh chóng hiểu ý tứ trong lời nói của Nghiêm Hi, sau đó hỏi: "Cô thì biết cái gì, đàn ông vĩnh viễn không đáng giá tin tưởng."

Nghiêm Hi cười cười, cũng không đáp lời. Ý của Lý Lệ tự nhiên cô rõ, bởi vì mới vừa bị thương hại, cho nên mới phản ứng như vậy: "Nhưng mà Lý Lệ à, trước kia người đàn ông này một lòng một dạ với cô, nhưng cô lại lợi dụng hắn. Đợi đến lúc hắn tuyệt vọng về cô rồi thì cô lại quay lại yêu hắn. Cô không cảm thấy rất buồn cười hay sao? Lòng của đàn ông chẳng lẽ phải như biển rộng bao la? Nên ngồi tại chỗ chờ một ngày cô quay đầu ại thương hắn?"

Lý Lệ nghe Nghiêm Hi nói ngược lại lại cười, giống như đọc truyện cười nhìn Nghiêm Hi: "Nghiêm Hi, những lời này cô nên nói với mình trước thì hơn. Cô nhìn bản thân cô đi, cô yêu Lãnh Diễm được bao nhiêu? Lãnh Diễm đứng một chỗ đợi cô chục năm, còn cô thì sao?"

Nghiêm Hi híp mắt nhìn lướt qua Lý Lệ, khóe miệng khẽ câu: "Đúng vậy, tôi chính là may mắn. May mắn gặp được người đàn ông tốt như Lãnh Diễm, đáng tiếc, không phải người nào cũng đều may mắn như tôi."

Nghiêm Hi thực sự nói sự thật, ai có thể may mắn gặp được người đàn ông như Lãnh Diễm? Bây giờ có người nào không cẩn trọng, chỉ để ý đối phương bỏ ra bao nhiêu, không cho phép mình bỏ ra nhiều hơn một phần. Nhưng Lãnh Diễm thì khác, Lãnh Diễm giống như một người ngoại tộc vậy, cái gì cũng không trông nom để ý, tất cả đều xuất phát từ nội tâm, không để lại một chút gì.

Bên ngoài Lãnh Diễm đang lái xe chờ ở bên ngoài, nhìn chiếc xe màu đỏ quen thuộc đang đỗ ở nơi đó, khẽ thở dài, chẳng biết tại sao hắn hắt hơi một cái.

Bên trong Lý Lệ nhìn chằm chằm Nghiêm Hi, lửa giận trong mắt dần dần bùng lên. Nghiêm Hi nhìn khẽ mỉm cười: "Cô nói tôi gặp được người đàn ông tốt, vì sao cô lại tức giận vậy?"

Lý Lệ không nói được gì thêm. Quả thật mạng của cô ta thật sự không tốt bằng Nghiêm Hi. Chỉ bằng việc Nghiêm Hi gặp được người đàn ông như Lãnh Diễm cũng đã đủ để đánh bại mọi cố gắng từ trước tới nay của cô ta rồi.

Đột nhiên Nghiêm Hi ngẩng đầu lên nhìn Lý Lệ, sắc mặt thoáng thay đổi, sau đó nở nụ cười nhạt nói: "Mẹ… là cô làm hại đúng không?"

Lý Lệ sững sờ, mắt lóe lên, ngẩng đầu cười cười nhìn Nghiêm Hi, cười rất ngông cuồng: "Nghiêm Hi, không phải cô cũng biết rồi hả? Cô hao tổn tâm cơ để Hoàng Vĩ tới bên cạnh tôi, làm tôi dỡ bỏ phòng bị, không phải là đào cái hố cho tội tự mình rơi vào hay sao? Hiện tại thì tốt rồi, tôi đã rơi vào, cô làm gì còn phải tới đây hỏi tôi chuyện này? Hả?"

Lý Lệ cảm thấy, chuyện này còn cần thiết nói hay sao? Hiện tại cô ta đã vào lao ngục rồi, nói hay không nói thì có gì khác biệt?

Nghiêm Hi lẳng lặng nhìn Lý Lệ, mặc kệ Lý Lệ nói gì, cô cũng không hề nháy mắt. Nhìn Lý Lệ một lúc lâu rồi mới nói: "Cái này không phải là cô không cẩn thận thôi ư? Tôi hiểu, khi cô mới có năm tuổi làm sao có thể… Lúc ấy có phải hay không cô rất sợ?" Lúc này thái độ của Nghiêm Hi rất ôn nhu, không nhìn ra hỉ nộ, giống như một người không có tính ấy vậy.

Lý Lệ vừa nhìn liền bốc lửa, hiện tại cô ta đã rơi vào hoàn cảnh này rồi, Nghiêm Hi còn lộ ra vẻ mặt thương hại cô ta. Lập tức khinh thường dời tầm mắt đi: "Nghiêm Hi, cô có thể thu ngay lại vẻ dối trá kia đi không thì bảo, chỗ này chỉ có hai ta cô làm như vậy không thấy mệt mỏi hay sao? Đúng, đúng là năm đó tôi giết chết mẹ cô, nhưng là bà ấy gieo gió gặt bão. Không phải cô muốn biết chuyện năm đó hay sao? Cô nói thẳng ra là được, làm gì phải ở đây quanh co lòng vòng. Năm đó tôi chính là cố ý, khi ông Chu xuất hiện ở trong phòng tôi cố ý làm vẻ sợ chọc giận đến hắn, khi giãy giụa tôi cố ý làm rơi kéo xuống tim bà ta. Kết quả cuối cùng đúng là không làm tôi thất vọng, quả nhiên là chết. Ha ha…"

Nghiêm Hi khẽ nhếch miệng, nhìn chằm chằm Lý Lệ, giọng nói như bị chặn lại, run lên một cái, mở miệng muốn nói chuyện nhưng lại không nói được, chỉ nhìn chằm chằm Lý Lệ.

Mặc dù sớm biết chuyện này là do Lý Lệ cố ý, nhưng không ngờ quả thật chính là vậy. Khi còn bé nhìn mẹ lợi hại như thế nào, ai có thể nghĩ đến kết quả cuối cùng lại như vậy. Một đứa bé năm tuổi, còn là đứa bé mình tự mình nhận nuôi.

"Làm sao cô có thể làm như vậy? Bà là mẹ của cô, là tự tay bà mang cô ra khỏi cô nhi viện." Nghiêm Hi không dám tin, người như vậy mà là người sao?

Lý Lệ càng thêm điên cuồng: "ha, đúng vậy, là bà ta thu dưỡng tôi, nhưng bà ta có coi tôi là con gái sao? Không có, căn bản là không có. Bà ta một mực đề phòng tôi, ngay cả tiền trong nhà bà ta cũng đề phòng để ở một nơi kín đáo. Bà ta cho cô bao nhiêu tiền, cho Lý Duệ Thần bao nhiêu tiền, nhìn lại một chút tổng tay tôi, tôi có thể có được bao nhiêu? Ngay cả mua một cây kem cũng là giả bộ đáng thương lôi kéo Lý Duệ Thần, đây là yêu thương mà các người nói? Yêu tôi sao ngay cả mấy đồng tiền cũng không cho?"

Lý Lệ nói rất lớn, Nghiêm Hi mở to mắt, thật lâu sau mới dời đi, nhếch miệng nở nụ cười lạnh: "Căn bản bà cũng không cho tôi tiền, bà đưa tất cả tiền tiêu vặt của ba chúng ta cho Lý Duệ Thần, bởi vì anh ấy là con trai, hơn nữa lại lớn tuổi. Mẹ sợ hai chúng ta là con gái tham ăn, lập tức sẽ tiêu hết tiền mà thôi."

Nghiêm Hi nặng nề thở dài, cô quyết định, về sau nói gì cũng không muốn đứa bé nào ở bên ngoài cả, dù là nhận nuôi cũng không được, cô chỉ muốn đứa bé của chính mình.

Nghiêm Hi nói như vậy, Lý Lệ cũng không tin, ai sẽ tin tưởng đây: "Ha ha, lý do thật đường hoàng. Vậy tôi hỏi cô nữa, tại sao khi bà ta phát hiện tiền trên bàn không thấy liền hỏi tôi? Chẳng lẽ tôi không đáng để bà ta tin tưởng như vậy sao?"

Lòng của Nghiêm Hi đã trầm xuống rất sâu, có lẽ cô đã hiểu nguyên nhân Lý Lệ cố ý sát hại mẹ, cũng bởi vì 50 đồng tiền này?

Tầm mắt của Nghiêm Hi giống như độc châm, sắc bén nhìn Lý Lệ: "Đây chính là nguyên nhân cô giết hại một mạng người? Cũng chỉ vì 50 đồng tiền?" Lý Lệ không nói lời nào, Nghiêm Hi cười càng lạnh hơn, càng lúc càng lớn: "Kết quả cuối cùng như thế nào, còn không phải là chính cô trộm? Nếu mẹ không nhìn thấy cô trộm tiền bà sẽ không nói. Nếu ngày đó bà trực tiếp đến hỏi cô như vậy đã nói rõ mẹ đã sớm biết tiền do cô cầm. Mẹ muốn cho cô cơ hội, cô chủ động nhận sai thì tốt. Nhưng cô thì sao? Cũng bởi vì chuyện này cô lại trực tiếp hận mẹ tôi, hận cái nhà nay? Lý Lệ, có còn có lương tâm không?"

Lý Lệ cười cười: "Ha ha, lương tâm? Tôi cần nó sao?" Nói xong lạnh lùng nhìn Nghiêm Hi, sau đó giống như nhớ tới chuyện gì, hai mắt tỏa sáng: "a, đúng rồi, nghe nói ngày mai cô kết hôn, hôm nay cô mới biết chuyện của mẹ cô, ngày mai trong hôn lễ cô còn có thể cười ra tiếng không đây?"

Nghiêm Hi nghe vậy sững sờ, nhìn Lý Lệ cười hả hê: "Thì ra là cô vì chủ ý này? Như vậy Lý Lệ, cám ơn quan tâm. Chỉ tiếc, ngày mai cô không thể tự mình trình diện chúc mừng hôn lễ của tôi rồi."

Khi Nghiêm Hi xuất hiện ở đây đã liều mạng tự nói với mình, không có gì lớn, không có gì. Đã qua nhiều năm như vậy, hiện tại trong lòng đã sớm yên tĩnh lại, không cần phải kích động, ngày mai sẽ phải kết hôn.

Nhưng tại sao tay cô vẫn không khống chế được run rẩy?

Lý Lệ trở lại phòng của mình với trạng thái sững người. Nhớ tới khi còn bé, khi đó không còn quá dài, chỉ nhớ rõ nét mặt của Nghiêm Tử Hoa sửng sốt, những thứ khắc đều quên hết. Dần dà, vẻ mặt này biến hóa theo qua trình Lý Lệ lớn lên, dần dần Lý Lệ cảm thấy vẻ mặt này của Nghiêm Tử Hoa rất bất mãn.

Cho nên mới phải nghĩ như vậy, người nọ là mẹ của mình, tự tay bà nắm tay cô dẫn ra khỏi cô nhi viện, cô không cảm kích?

Nhưng tại sao cuối cùng mọi chuyện lại biến thành như thế này? Cô ta cũng không biết, quả thật không biết. Cô ta rất muốn quay trở lại qúa khứ, có lẽ trở về sẽ không như thế này nữa. Khi đó cô ta rất vui vẻ, có mẹ có anh trai em gái….

Bao nhiêu năm sau trong bệnh viện tâm thần, vẫn luôn có một bệnh nhân nữ ngơ ngác nhìn lên bầu trời gọi mẹ, nói con yêu người. Bác sĩ y tá của bệnh viện cũng không biết về người này, ai cũng không quản cô ta. Người nọ từ trong tù đưa ra chữa trị, tới khi bác sĩ kiểm tra mới phát hiện người này áp lực tinh thần rất lớn mà đã lâu, tạo thành tinh thần bất thường. Vốn cho rằng người ở trong tù ra phục vụ rất khó, là phần tử gây nhức đầu, nhưng lão thái thái này thì không, rất an tĩnh, ngày ngày nhìn lên bầu trời nói mấy câu như vậy.

Nghiêm Hi từ bên trong ra tinh thần có chút hoảng hốt, không biết làm sao, đột nhiên cảm thấy trời đất biến đổi. Lãnh Diễm thấy cô đi ra vội vàng xuống xe, Nghiêm Hi hoảng hốt nhìn anh một cái, cười cười, sau đó gục xuống. Lãnh Diễm ôm chặt thân thể không ngừng trượt xuống của cô, vẻ mặt gấp gáp, cẩn thận mang vào xe trực tiếp đi bệnh viện.

Mọi người vừa nghe tin, có chút sửng sốt. Người ngày mai kết hôn hôm nay phải vào viện, ít nhiều có điềm xấu gì đó. Nhưng ông cụ Lãnh mặc kệ nhưng chuyện kia, trực tiếp gõ gậy nói: "Hôm nay té xỉu dù sao cũng tốt hơn là té xỉu vào ngày mai. Cháu xem thân thể không tốt liền kịp thời trị liệu, mặc kệ lúc này nên hay không nên."

Ông cụ dặn dò Lãnh Diễm, "Cháu ở đấy chăm sóc thật tốt, chúng ta chuẩn bị ở nhà." Ông cụ đoán, Nghiêm Hi chính là bị bệnh sợ hãi trước hôn nhân rồi. Triệu chứng này không phải là rất lưu hành hay sao? Nhưng lão nhân gia ông nghĩ không thông, sao lại sợ hãi?

Lãnh Diễm canh giữ ở trước giường bệnh nhìn Nghiêm Hi, sắc mặt cô có chút trắng bệch, khi mở hai mắt ra cũng là mệt mỏi, nhìn đặc biệt không có tinh thần. Lãnh Diễm nói: "Em xem em đi, hôn lễ bận rộn như vậy cũng không cần em làm cái gì, yêu cầu duy nhất chính là em ăn cơm thật ngon. Nhưng vừa rồi bác sĩ nói em ăn không ngon nên ngất xỉu, em nói cho anh biết thế nào em mới mạnh khỏe?"

Nghiêm Hi rũ mắt nhìn Lãnh Diễm, cười cười xin khoan dung: "Miệng không có vị, em đoán là bệnh sợ hãi trước khi kết hôn. Đều là tại anh."

Nghiêm Hi cảm thấy, nếu không phải Lãnh Diễm muốn kết hôn, hơn nữa khi đang chuẩn bị hôn lễ chuyện của Lý Thánh Đức được giải quyết, cô còn không đến mức hốt hoảng như vậy nha. Cho nên tất cả đều do Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm bất đắc dĩ cười cười: "Em cái gì cũng đổ lên đầu anh được, đúng không?" Lãnh Diễm nói xong nằm soài trên giường, nửa nghiêng thân thể dán đầu mình lên đầu của cô, âm thanh như dụ dỗ tiểu hài tử: "Em đem tất cả đổ lên đầu anh có hữu dụng không? Em được thư thái?"

Nghiêm Hi nháy mắt một cái nhìn Lãnh Diễm, không nhịn được cười cười: "Ừm, tìm lão công không phải tìm chỗ dựa ình hay sao, nếu không lão công còn có tác dụng gì?"

Khóe mắt Lãnh Diễm trong nháy mắt giật giật hai cái, vươn tay nắm lấy mũi Nghiêm Hi ác ngoan nói: "Em nói có tác dụng gì, em nói một chút xem? Tác dụng của anh không phải em là người rõ nhất hay sao? Hiện tại, tác dụng của anh đều kết quả ở trong bụng em rồi."

Nghiêm Hi sững người: "Anh nói cái gì, quả gì?"

Lãnh Diễm nhìn chằm chằm Nghiêm Hi, trong đôi mắt giống như tụ bảo thạch, nhìn đặc biệt chói mắt. Nghiêm Hi nháy mắt mấy cái, cảm thấy mình không nhìn thẳng vào mắt Lãnh Diễm được nữa, nhìn nữa mình sẽ mù. Lặng lẽ dời tầm mắt đi, lại nghe được tiếng cười của Lãnh Diễm, âm thanh rất thấp, giống như đang chịu nhịn vậy: "Ha ha ha, Hi Hi, trong bụng em kết ra quả con rồi."

Nghiêm Hi sững sờ, không dám phản ứng.

Lãnh Diễm cẩn thận vươn tay nắm hông của cô, mình cũng thận trọng không đụng đến bụng của cô: "Bác sĩ nói, em đã có hai tháng rồi. Cho nên trong khoảng thời gian này em mới ăn không ngon. Anh cảm thấy được như vậy. Không phải nói khi phụ nữ mang thai đều thích ăn chua sao, rất chua. Anh sẽ tìm một ít thức ăn cho em. Ngày mai hôn lễ của chúng ta, anh sẽ tiếp khách, cẩn thận một chút đừng ình mệt nhọc, các loại vận động nên tiết kiệm liền tiết kiệm thôi…"

Không biết vì sao, đột nhiên Lãnh Diễm thay đổi thành nói nhảm, líu ríu nói không dứt. Nghiêm Hi cũng không biết nên phản ứng như thế nào, ngoan ngoãn nằm nghe.

Cuối cùng Nghiêm Hi không nhịn được mở miệng hỏi: "Không phải anh vẫn mang mũ hay sao? Làm sao lại có?"

Lãnh Diễm đang lảm nhảm lúc này mới nhám mắt lại, sau đó nhìn Nghiêm Hi, nháy mắt mấy cái, không biết nên nói cái gì. Nghiêm Hi thấy thế ra lệnh một tiếng: "Không được nói dối. Thành thật khai báo!"

Lãnh Diễm cười hắn hắn, cười có chút ngượng ngùng, giống như là kẻ trộm, cười đến mức hai mắt nheo lại thành một hàng.

Anh có thể không nói không……

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ba-xa-ngoan-ngoan-de-anh-sung-em